

Dân Quốc Yêu Đạo

Contents

Dân Quốc Yêu Đạo	2
1. Chương 1: Phần 1: Quỷ Hồ Chú Sự - Về Nước	2
2. Chương 2: Hôn Ước	6
3. Chương 3: Đầu Mối	10
4. Chương 4: Hiện Hình	15
5. Chương 5: Tình Hôn	18
6. Chương 6: Hồ Ly	25
7. Chương 7: Quỷ Nước	28
8. Chương 8: Hương Liệu	35
9. Chương 9: Ngũ Quỷ	39
10. Chương 10: Treo Cổ	47
11. Chương 11: Tiệc Rượu	51
12. Chương 12: Hàng Giả	59
13. Chương 13: Lâm Gia	65
14. Chương 14: Chân Tướng	69
15. Chương 15: Đồ Đệ	76
16. Chương 16: Truy Kích	80
17. Chương 17: Áo Trần	86
18. Chương 18: Điều Hương	92
19. Chương 19: Giải Quyết	99
20. Chương 20: Kỳ Sơn	108
21. Chương 21: Bản Đồ	120
22. Chương 22: Tập Hợp	125
23. Chương 23: Đào Hầm	130
24. Chương 24: Mối Vào	135
25. Chương 25: Thập Giả	144
26. Chương 26: Nàng Quan	149
27. Chương 27: Ẩn Giấu	154
28. Chương 28: Mục Tiêu	159
29. Chương 29: Quỷ Sông	164
30. Chương 30: Tìm Thấy	171
31. Chương 31: Mộ Chủ	177
32. Chương 32: Đế Vương	188
33. Chương 33: Tử Kỳ	194
34. Chương 34: Quốc Sư	202
35. Chương 35: Công Đức	208
36. Chương 36: Trước Khi Kết Hôn	217
37. Chương 37: Kết Hôn	225
38. Chương 38: Diêm Quỷ	231
39. Chương 39: Phần 3: Âm Dương Thác Điện - Âm Dương	247
40. Chương 40: Trường Thanh	257

41. Chương 41: Trộm Nhìn Mệnh	275
42. Chương 42: Không Tên	282
43. Chương 43: Thân Quỷ	290
44. Chương 44: Diên Đảo	298
45. Chương 45: Nhìn Thấy	304
46. Chương 46: Thăm Dò	313
47. Chương 47: Mảnh Vỡ	319
48. Chương 48: Đặt Bẫy	326
49. Chương 49: Trận Vây Hãm	332
50. Chương 50: Chữ Giả	340
51. Chương 51: Phản Bội	348
52. Chương 52: Tranh Đoạt	353
53. Chương 53: Vân Chương	359
54. Chương 54: Mơ Mộng Hảo Huyền	368
55. Chương 55: Thiên Cơ	377
56. Chương 56: Dự Đoán	385
57. Chương 57: Phần 4: Thiên Địa Như Tù - Đặt Bẫy	391
58. Chương 58: Thời Cơ	400
59. Chương 59: Từ Bỏ	407
60. Chương 60: Tóc Bạc	414
61. Chương 61: Mù	421
62. Chương 62: Sinh Nhật	427
63. Chương 63: Chia Ly	433
64. Chương 64: Nghiệp Hỏa	439
65. Chương 65: Kết Thúc	447
66. Chương 66: Phiên Ngoại . Giấc Mơng Sốt Lại Của Kiếp Trước	456

Dân Quốc Yêu Đạo

Giới thiệu

Thể loại: Tróc yêu bắt quái, bói toán, huyền huyền, ngọt sủng, chủ công, dân quốc, cưới trước yêu sau, kiếp trước kiếp n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-quoc-yeu-dao>

1. Chương 1: Phần 1: Quỷ Hồ Chú Sự - Về Nước

Tiếng còi tàu vang lên.

Tàu thủy chậm chậm cập bến, hơi nước phun lên, dòng người đổ dồn về phía trước.

Cố Tiểu Ngũ bật mạng chen chúc, rướn cổ nhón chân, vẫy vẫy cánh tay tìm kiếm bóng dáng đại thiếu gia của mình.

Hôm nay, bến tàu người chật như nêm, mãi đến khi làn sóng người rút đi, Cố Tiểu Ngũ sắp trật cả cổ mà vẫn chưa thấy ai giống giống đại thiếu gia nhà mình.

Cố Tiểu Ngũ bị người đẩy tới đẩy lui tới ven đường, ngồi xổm xuống thở hổn hển, dùng tay áo lau mồ hôi, chẳng nhẽ nhớ lộn? Đại thiếu gia không phải đi chuyến tàu này?

Đang ngẫm nghĩ, chợt nghe thấy một giọng nam nhẹ nhàng như gió lạnh băng mỏng truyền đến từ phía đỉnh đầu: “Tiểu Ngũ.”

Gần như cùng lúc đó, một đôi chân thon dài bỗng bước vào tầm mắt.

Cố Tiểu Ngũ hét hồn giật bắn người.

“Đại, đại thiếu gia?” Cố Tiểu Ngũ nhìn người trước mặt, lười bện lại, có chút không dám nhận là quen biết.

Người đến là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, vóc người cao gầy rắn rỏi, vẻ ngoài khôi ngô thoát tục, lông mày đen dài, mắt phượng sắc bén, thâm trầm như giếng cạn phủ đầy tro bụi. Môi mỏng khê mím, là một gương mặt lạnh lùng và nhạt nhẽo.

Người này cùng với thiếu niên gầy yếu bị ép buộc rời nhà du học năm năm trước hoàn toàn là hai thái cực.

Nếu không vì đôi mắt cực kỳ xinh đẹp có một không hai trong Hải thành kia, Cố Tiểu Ngũ đã tưởng mình nhận nhầm người.

Cố Tiểu Ngũ đón lấy hành lý trong tay Cố Kinh Hàn, “Đại thiếu gia, xe chờ ở bên kia, chúng ta về thôi.”

“Ừ,” Cố Kinh Hàn không đưa hành lý cho Cố Tiểu Ngũ, hờ hững xoay người, “Đi thôi.”

Cố Tiểu Ngũ sống trong Cố gia hơn mười năm nên hiểu rất rõ vị đại thiếu gia từ bé đã có tính cách quái đản này, bị lạnh nhạt cũng không dám nói nhiều, đi vội vài bước đến chỗ đậu xe.

Lúc này đang là chạng vạng.

Bầu trời xanh biếc bị đốt cháy bởi những đám mây đỏ lang thang trên bờ biển, hóa thành biển lộng sương chiều sóng lớn cuộn cuộn.

Trong không khí ẩm ướt ngập tràn mùi vị đặc trưng của Hải thành sau cơn mưa, mát mẻ và dễ chịu.

Trên con đường có một vũng nước nhỏ trông như một mảnh kính bị đập vỡ, chứa đầy ánh mây và nắng trời, thỉnh thoảng phản xạ tia nắng lóa mắt và xinh đẹp như đóa hoa mẫu đơn chợt nở rộ.

Giày da và cao gót giẫm lên xe kéo, xe ô tô, khanh khách lộc cộc, lắng nghe giai điệu vũ khúc như phát ra từ máy hát cũ.

Tất cả những điều quen thuộc nhưng xa lạ này, năm năm biến hóa long trời lở đất, ở trong ánh mắt lạnh lùng của Cố Kinh Hàn, chúng chỉ là một lớp da giả dối trá.

Ô tô dừng lại trước cổng biệt thự Cố gia.

Cố Tiểu Ngũ chạy lên bậc thang, gõ cửa, chốc lát sau, bóng dáng tròn trịa của quản gia Phúc lộ ra từ bên trong, ông nhíu mày, “Tiểu Ngũ?”

Ông đang muốn hỏi đại thiếu gia đâu rồi, nào ngờ vừa giương mắt liền nhìn thấy phía sau Cố Tiểu Ngũ có một thanh niên đang đi lên bậc thang, tuấn tú thoát tục, xa cách lãnh đạm.

Tuy rằng khí chất cả người khác xa, nhưng khi vừa thấy gương mặt lạnh lùng như ai ai cũng thiếu nợ mình 500 đồng đại dương kia, bác Phúc lập tức xác định đây chính là đại thiếu gia nhà ông, thật trăm phần trăm.

“Đại thiếu gia, cậu về rồi!”

Bác Phúc vui vẻ nói, vội vã chào đón người vào, “Phu nhân nhắc cậu mãi, cậu mà chưa về thì cũng phải đến bến tàu xem sao. Cậu ngồi nghỉ ngơi một chút, để tôi đi nhà bếp gọi phu nhân, phu nhân tự mình xuống bếp nấu vài món ăn mà cậu thích.”

Bác Phúc vui mừng ra mặt, hai sợi râu mép cũng rung lên, chạy như bay đi gọi người.

Cố Kinh Hàn đi vào biệt thự, đặt hành lý vào một bên ghế, sau đó ngồi xuống.

Trong nhà vẫn giống y hệt lúc hắn rời đi năm năm trước, đồ đạc và trang trí cũng không thay đổi, cảm giác quen thuộc vẫn còn đó. Trên bàn vẫn còn đặt bộ đồ trà mà hắn thích, nước trà vẫn còn ấm.

“Hàn nhi!”

Giọng nói ngứa ngáy đến mức Cố Kinh Hàn dựng đứng tóc gáy, không có gì cả đâu, chính là người mẹ ruột cách biệt năm năm của hắn, Tiết Bình.

“Mẹ.” Gương mặt của Cố Kinh Hàn vẫn lạnh băng nhưng chợt dịu xuống đôi phần, hần đứng lên, mở rộng vòng tay ôm lấy Tiết Bình đang chạy ào tới, đỡ người ngồi xuống, “Con đã về.”

“Về là tốt rồi, về là tốt rồi...” Tiết Bình đã qua tuổi bốn mươi, tuy có chút lão hóa nhưng phong thái hầy còn, khi còn trẻ chắc chắn là một cô gái xinh đẹp nứt tiếng. Bà nắm tay Cố Kinh Hàn, cẩn thận quan sát từng chi tiết trên gương mặt hần, vành mắt đỏ au, nước mắt không nhịn được rơi xuống, “Gầy... gầy đi nhiều, cũng đẹp trai hơn rồi. Hàn nhi lớn rồi...”

Giọng nói run rẩy, lòng tràn đầy cảm xúc tích tụ, không biết phải bộc lộ như thế nào.

Cố Kinh Hàn chuyển tay cầm lấy tay Tiết Bình, “Mẹ, con đói rồi.”

Tiết Bình đột ngột thoát khỏi cảm xúc ngơ ngẩn rơi lệ, tựa như nhớ lại, vội vàng đứng dậy kéo theo Cố Kinh Hàn đi dùng cơm: “Là do mẹ hết, suýt nữa quên mất con ngồi tàu lâu như vậy, cơm tàu cũng không vừa miệng. Mau đến đây, tất cả đều là món con thích, mẹ đi múc canh cho con.”

Con đi ngàn dặm, mẹ lo âu.

Cố Kinh Hàn ngồi bên bàn ăn, nhìn Tiết Bình vui vẻ bận rộn khắp nơi, vẻ mặt lãnh đạm từ trước đến nay cũng không khỏi dịu dàng đi rất nhiều.

“Mẹ bảo người thu dọn phòng của con rồi, hành lý của con cứ để người mang vào phòng, chờ lát nữa xem xem còn muốn cái gì...” Tiết Bình vừa gấp rau cho Cố Kinh Hàn, vừa dịu dàng nói.

Cố Kinh Hàn dừng đũa, ánh mắt bình tĩnh: “Mẹ, đêm nay con ở bên ngoài.”

Vẻ mặt hạnh phúc của Tiết Bình cứng đờ ra, dần dần lộ vẻ u sầu phờ phạc giấu kín, khóe môi giật giật, giọng nói ấp úng: “Hàn nhi, cha của con... đêm nay có việc nên không về được, con về nước, ông ấy cũng rất vui.”

Cố Kinh Hàn cười nhạo trong lòng.

Nếu vui thật thì năm năm trước, hần cũng sẽ không kéo theo một thân bệnh tật, bị ném lên tàu vượt biển, chưa từng về nhà một ngày. Cố Nguyên Phong đối xử với mình như thế nào, Cố Kinh Hàn biết rất rõ.

Từ nhỏ, Cố Kinh Hàn đã có song đồng âm dương (hai con người âm dương), có thể nhìn thấy những chuyện quỷ quái thế gian.

Cũng bởi do nhìn thấy những điều mà người khác không nhìn thấy, hần trở nên khó gần. Vào lúc năm sáu tuổi, hần đã bị Cố Nguyên Phong lấy lí do trúng tà đuổi về quê nhà nằm trong núi, đợi đến khi có thể không chế được mắt Âm Dương, lúc sắp thành niên, mới được đón về Hải thành.

Nhưng vừa về Hải thành không bao lâu, hần lại ngã bệnh, nguyên nhân bệnh không rõ, mời bác sĩ tốt khắp nơi nhưng vẫn không khỏi.

Cố Nguyên Phong nhớ tới chuyện lúc Cố Kinh Hàn còn bé, lập tức mời đạo sĩ đến xem.

Đạo sĩ bịp bợm bấm tay tính toán, nói Cố Kinh Hàn và Cố Nguyên Phong là số mệnh vương không gặp vương. Hiện tại, Cố Kinh Hàn còn nhỏ, nếu ở lâu bên cạnh Cố Nguyên Phong thì sẽ bị ốm chết.

Cố Nguyên Phong nghe xong, điều nảy ra trong đầu không phải là mình có thể gây hại cho con trai, mà là đạo sĩ nói Cố Kinh Hàn còn nhỏ, bây giờ còn nhỏ nên người bị hại là Cố Kinh Hàn, nếu như nó lớn hơn thì sao đây? Thế thì người bị hại chẳng phải là ông đây sao?

Cố Nguyên Phong nghĩ như vậy nên đứng ngồi không yên, qua thêm hai ngày, bỗng nhiên cảm thấy nặng đầu, cả người khó chịu, không còn nhớ nổi cha con tình thân gì nữa, trực tiếp sai người dẫn Cố Kinh Hàn còn đang mang bệnh vô cùng yếu ớt ném lên tàu chạy đến bên kia bờ đại dương, mặc cho Tiết Bình khóc lóc tuyệt thực cũng không lung lay.

Tiết Bình là mẹ hiền, nhưng lại là một người vợ hiền điển hình của xã hội cũ.

Khóc nháo qua đi, Cố Nguyên Phong an ủi bà rằng hiện tại chỉ là kẻ tạm thời, đạo trưởng nói đợi thêm năm năm là có thể đón con trai về. Tiết Bình không còn con trai, nhưng cũng không thể mất thêm chồng, đành phải sầu não tin Cố Nguyên Phong.

Kỳ hạn năm năm đến, Cổ Nguyên Phong đồng ý đón Cổ Kinh Hàn học thành tài trở về. Thế nhưng, trước một ngày Cổ Kinh Hàn về nước, Cổ Nguyên Phong dẫn theo hai người dì (vợ lẽ) và một trai một gái lên tàu đi về phía Bắc, bảo là phải đến Bắc Bình (tên gọi cũ của Bắc Kinh) hỏi việc cưới xin cho con gái, song nguyên nhân thật sự, làm sao Tiết Bình không đoán ra được?

Ngăn cách đã sinh, không thể xóa bỏ.

“Cha con dẫn theo Thời Thu với tiểu Diệu đi Bắc Bình rồi, vài hôm không về được, con cứ ở lại đây.” Tiết Bình dè nén tâm tình, ầm ập cười nói.

Cổ Kinh Hàn lạnh nhạt nói: “Mẹ không phải lo lắng cho con, con không ở nhà được mấy ngày đâu. Con về là để thực hiện hôn ước mà sư phụ con để lại.”

“Cái, cái gì?” Tiết Bình ngạc nhiên.

Cổ Kinh Hàn đơn độc sống tại quê nhà thâm sơn này mười hai năm, Tiết Bình có nghe nói vì muốn thân thể khỏe mạnh, Cổ Kinh Hàn từng theo một đạo sĩ sơn dã học chút võ thuật. Bà chỉ cho là con trai nhỏ nhàn rỗi tìm chút thú vui, không coi đó là chuyện lớn lao gì. Nào ngờ đã qua nhiều năm như vậy, lại lòi ra hôn ước gì đó?

Cổ Kinh Hàn thấy thế, đặt đĩa xuống, đứng dậy mở vali xách tay, lấy ra một tờ hôn ước màu đỏ thẫm thiếp vàng, không chút nếp gấp, bảo tồn hoàn hảo, chỉ là màu sắc có hơi cũ.

Hắn giải thích: “Mấy năm con ở núi Trường Thanh, từng theo học đạo pháp của một vị đạo quan chân nhân, bái ông ấy làm thầy. Lúc về Hải thành, ông ấy đưa cho con tờ hôn ước này, bảo con phải hoàn thành nó trước Đông Chí (ngày 21-22/12) tuổi 23. Bây giờ đã là đầu thu, không thể kéo dài thêm nữa.”

“Hôn nhân đại sự chỉ do cha mẹ định đoạt và lời nói của người làm mai, chuyện này sao có thể...”

Tiết Bình kìm nén cơn tức giận đối với đạo sĩ dõm kia, cầm lấy giấy hôn ước, vừa nhìn lập tức ghen giọng, sắc mặt trắng bệch hồi lâu, ánh mắt kinh hãi, nói: “Hàn, Hàn nhi, nói cho mẹ nghe đây là giả phải không? Con... một người đàn ông như con, sao... sao có thể gả vào Dung gia?”

Trong nhà đèn đuốc sáng tỏ, rọi lên từng con chữ mây bay nước chảy trên giấy hôn ước.

Năm Kỷ hợi, ngày 20 tháng 12, có thiên địa chứng giám, đồ Cổ Kinh Hàn và con Dung Phỉ ký kết hôn ước, thành hôn trong vòng hai mươi ba năm, Trường Thanh sơn nhân và Hải thành Dung Bồi Tĩnh cho phép, có hiệu lực ngay lập tức.

“Mẹ, việc này không phải do mẹ và con làm chủ.” Cổ Kinh Hàn lạnh nhạt nói.

Vào năm 17 tuổi xuống núi, Cổ Kinh Hàn nhận được tờ hôn ước này, thật ra cũng có hơi kinh ngạc.

Không vì điều gì khác, chỉ vì thời gian viết ra tờ hôn ước này, năm Kỷ hợi ngày 20 tháng 12. Đó là thời điểm sau khi Cổ Kinh Hàn sinh ra được bảy ngày. Khi đó, hắn còn chưa biết sư phụ của hắn, mà Dung Bồi Tĩnh ngay cả con còn chưa có, cũng chẳng phải là gia chủ của Dung gia quyền hành ngật trời như bây giờ.

Nhưng trên giấy có nét chữ và dấu tay của Dung Bồi Tĩnh, không thể làm giả được.

Đối với vị sư phụ thần bí kia, Cổ Kinh Hàn cũng tin vào chỗ thần dị của ông ấy. Trên thế gian này luôn có những người không giải thích được.

“Thời điểm con ra đời vẫn chưa quen biết sơn nhân này, còn Dung Bồi Tĩnh vẫn là một tên thổ phỉ chiếm núi, tờ hôn ước này sao là thật cho được?” Tuy Tiết Bình biết trên đời có thể có kỳ nhân dị sự, nhưng nghĩ đến con mình lại là nhân vật chính trong câu chuyện lạ này, bà không làm sao bình tĩnh được, “Hàn nhi, mẹ chỉ có một mình con thôi, chuyện như vậy...”

Cổ Kinh Hàn bình thản: “Ngày mai con đến Dung gia thăm hỏi.”

Tay Tiết Bình run rẩy cứng đờ, qua một lúc, mới dần dần thả lỏng người, gượng cười nói: “Thế cũng được, nói không chừng tờ hôn ước này là giả thôi. Kỳ nhân là có, nhưng có thể đoán trước tương lai thì thật không dám tin. Vả lại, Cổ gia chúng ta ở Hải thành tuy được cho là danh môn, nhưng so với Dung gia thì vẫn là một cái trên trời một cái dưới đất, người ta cũng không vừa mắt chúng ta. Tính tình của Dung thiếu

gia kia cũng không giống người sẽ hợp ý nam giới. Hơn nữa, Dung gia không hề đề cập đến việc này, theo mẹ thấy, không bằng...”

Bà chưa nói hết, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Thật ra Tiết Bình nói cũng có lý.

Dung Bồi Tĩnh từ một kẻ thổ phỉ chiếm núi xưng vua cho đến gia chủ Dung gia một tay sáng lập nên Dung thị ở Hải thành, lúc này không giống lúc xưa. Địa vị của Dung gia rất cao, mà vị Dung thiếu gia đã là chủ nhân của cái tên làm mưa làm gió khắp Hải thành từ năm năm trước kia làm sao đồng ý làm theo một tờ giấy hôn ước không biết chui từ đâu ra?

Cố Kinh Hàn nghe bà nói xong, sắc mặt không hề thay đổi, chỉ giơ tay ôm nhẹ vai Tiết Bình một lúc, xong nhắc vali về phòng.

Hành động này đã tuyên bố Cố Kinh Hàn vẫn giữ nguyên ý kiến, Tiết Bình thần thờ ngồi trên ghế, lát sau mới nặng nề thở dài, sai người thu dọn canh thừa thớt nguội.

Phòng của Cố Kinh Hàn không khác gì năm năm trước, mặc dù năm năm trước, Cố Kinh Hàn chỉ ở tại đây có một năm ngắn ngủi, cũng chẳng có bao nhiêu cảm giác quen thuộc và thuộc về.

Trời vừa sập tối, thời gian còn sớm.

Cố Kinh Hàn mở đèn, để vali lên bàn, lấy đồ vật bên trong ra.

Một nửa vali chỉ đặt hai bộ quần áo đơn bạc, đủ để hẩn thay đổi trong hành trình về nhà.

Nửa bên còn lại là một hộp gỗ hình vuông cũ kỹ, không nhìn ra chất gỗ, bề mặt loang lổ, khoác lên một lớp hoa văn chạm trổ màu đỏ sậm kỳ lạ.

Ngón tay của Cố Kinh Hàn dừng lại chốc lát trên hoa văn gồ ghề, rồi hất nhẹ một cái, hộp gỗ mở ra.

Vô số tiếng rít gào thảm thiết mà người thường không nghe thấy truyền vào tai Cố Kinh Hàn, tiếng van quỵ than khóc, kinh hãi tâm thần.

Cố Kinh Hàn tập mãi thành quen, mặt không thay đổi, dùng ngón tay cái ấn vào ngón giữa, một giọt máu tụ lại rồi rơi xuống, đánh tan khói đen cuộn cuộn bên trong hộp.

Tiếng quỷ gào thét dần dần biến mất theo làn khói đen.

Hình dáng của vật bên trong hộp hiện ra rõ ràng dưới ánh đèn, là chín hũ tro bằng gốm. Trong hũ tro cốt như có vật gì đó muốn giãy dụa thoát ra, kéo theo thân hũ lắc lư qua lại.

Ngón tay thon dài có lực của Cố Kinh Hàn đè lại một trong những cái hũ rung lắc mạnh nhất, làm cho nó không thể động dẩy dù chỉ một chút.

Sương lạnh thấm đẫm trong bóng đêm vô tận tràn vào từ cửa sổ bằng kính mở toang phía sau lưng, Cố Kinh Hàn nhìn chằm chằm vào nó, đôi mắt âm u, vẻ mặt lạnh như mùa đông: “Đêm nay, an phận một chút.”

2. Chương 2: Hôn Ước

Ngày hôm sau.

Ánh sáng ban mai nhàn nhạt, trời vẫn còn sớm nhưng Cố Kinh Hàn đã thức dậy.

Thói quen nhiều năm khiến cho hẩn làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật. Dù cho cơ thể mệt mỏi đến đâu, hẩn cũng không dựa vào giường.

Cố Kinh Hàn đứng lên mặc quần dài vào, rồi kéo màn cửa, ánh bình minh rực rỡ rắc lên nửa người trên rần rỏi. Tiếp đó, hẩn khoanh chân ngồi xuống thảm trải nền, bắt đầu ngồi thiền.

Mãi đến khi ngoài cửa vang lên tiếng gõ: “Đại thiếu gia dậy chưa ạ?”

Cố Kinh Hàn mở mắt, mặc áo vào, mở cửa.

Đứng ngoài cửa là hai cô người làm tầm mười mấy tuổi, trong tay bưng nước nóng và vật dụng rửa mặt. Một người trong đó ngẩng mặt lên, gương mặt thanh tú xinh đẹp, đôi mắt hạnh như biết nói, hàm chứa ý cười dịu dàng, nhìn Cố Kinh Hàn và nói: “Hàm Thúy gặp đại thiếu gia, đêm qua đại thiếu gia ngủ ngon chứ ạ?”

Cố Kinh Hàn liếc nhìn Hàm Thúy, xoay người vào phòng: “Đặt đồ xuống rồi lui xuống đi.”

Bị đôi mắt đen thâm trầm nhìn chằm chằm, nét cười trên mặt Hàm Thúy chợt cứng lại, mâm gỗ trên tay gần như rơi xuống đất, chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh tràn ra khắp người, ngay cả xương cốt cũng đóng băng.

Hàm Thúy tái mét mặt, không cam lòng cắn răng, đặt đồ xuống rồi lui ra.

Cố Kinh Hàn rửa mặt xong, thay quần áo rồi đi xuống lầu.

Hôm nay, hắn muốn đến thăm hỏi Dung gia nên cố ý chọn một bộ trang phục thanh lịch. Tây trang trắng được cắt may khéo léo, tôn lên vòng eo cứng cáp và đôi chân thon dài, phân chia tỷ lệ thích hợp. Khuy măng sét để mở, để lộ xương cổ tay rõ nét đẹp mắt, tao nhã và có lực.

Tiết Bình nhìn con trai xuất chúng như thế, cơn uất ức kìm nén một đêm lại trào dâng trong lòng.

“Hàn nhi, con ngủ có ngon không?” Tiết Bình đứng dậy múc cháo cho Cố Kinh Hàn, gương gao mỉm cười, “Bên cạnh con không có người hầu hạ, thế nào cũng thấy không tiện, mẹ thấy Hàm Thúy rất được, không bằng...”

Tiết Bình đang đi đường vòng.

Nhưng Cố Kinh Hàn hiểu rõ, việc kết hôn giữa hắn và Dung Phi vốn không phải là vấn đề yêu thích nam giới hay yêu thích nữ giới.

Vì thế, hắn không muốn đưa ra bất cứ hi vọng nào cho Tiết Bình, thẳng thắn nói: “Mẹ, con tu tập Tỏa Dương thuật, nữ giới không được, nam giới cũng không được, nếu thật muốn phá giải thì chỉ có mỗi Dung Phi mà thôi.”

Tiết Bình nghẹn lời, trong chốc lát cũng không biết nói gì cho phải.

Mặc kệ lời này là thật hay giả, nếu Cố Kinh Hàn đã lên tiếng thì Tiết Bình không thể ép buộc được nữa. Bà tự biết bản thân mắc nợ con trai rất nhiều, tính tình lại mềm mỏng, không làm được chuyện cứng rắn.

Tiết Bình mất tập trung khuấy cháo, nói: “Vậy hôm nay... con đi Dung gia, có cần mẹ đi cùng hay không?”

Cố Kinh Hàn hơi nhíu mày, từ trong túi móc ra hai đồng tiền, tiện tay ném lên mặt bàn, liếc nhìn, lông mày giãn ra, lắc đầu nói: “Không cần đâu mẹ. Hôm nay, Dung gia chủ và Dung phu nhân không có ở nhà, con chỉ đến gặp Dung thiếu gia, sau khi mọi chuyện ổn thỏa, Dung gia sẽ phái người đến cầu hôn.”

Nghe thấy hai chữ “cầu hôn”, sắc mặt Tiết Bình hơi khó coi, thấy động tác của Cố Kinh Hàn, liền nói sang chuyện khác: “Hàn nhi, con... bói ra à? Chuyện này cũng bói ra được sao?”

Năm năm trước, Cố Kinh Hàn có biết một chút phép thuật và bói toán đơn giản, Tiết Bình không có gì kinh ngạc. Chỉ là thiếu niên năm ấy chỉ có thể đoán ra chút cát, hung, họa, phúc, bây giờ lại có thể tính ra sự vật cụ thể như vậy, Tiết Bình vẫn có hơi khó tin.

Cố Kinh Hàn: “Có lúc có thể, có lúc không thể.”

Tiết Bình gật gù, nói: “Hàn nhi này, con có thể bói xem cha con hiện đang thế nào không? Theo lý thì chiều hôm qua bọn họ nên đến Bắc Bình rồi, nhưng lại không thấy báo tin bình an, lòng mẹ có chút không yên.”

Cố Kinh Hàn nói: “Có liên hệ máu mủ với con, bói không ra.”

“Thì ra là vậy,” Tiết Bình gật đầu, cũng không thất vọng lắm, bà chỉ hơi lo lắng, muốn cầu an tâm mà thôi, “Hàn nhi, ăn nhiều một chút. Trưa con có về dùng cơm không?”

“Không ạ, con muốn đi dạo.”

Dăm ba câu, bầu không khí lại dịu xuống.

Mẹ con hai người dùng xong bữa, Cổ Kinh Hàn liền ra cửa, lái xe vẫn là Cố Tiểu Ngũ, một đường chạy thẳng đến Dung gia.

Hải thành vào đầu thu, cơn nắng nóng chưa tan.

Sau cơn mưa, những giọt nước mưa vẫn còn rải khắp bãi cây ngô đồng rậm rạp xanh um hai bên đường. Ánh nắng rực rỡ rải chéch xuống, chiếu sáng cả con đường không một bóng người.

Cổ Kinh Hàn để Cố Tiểu Ngũ đợi ở bên ngoài, tự mình xuống xe, đi tới trước cửa Dung phủ.

So với biệt thự Cố gia một màu trắng thuần khiết nhả nhặn, Dung phủ hiển nhiên xa hoa hơn rất nhiều. Có rất nhiều tòa nhà, trông cũng khí thế hơn, cách bức tường thấp có thể nhìn thấy phong cảnh tuyệt đẹp, dây leo giăng đầy bên trong.

Sau khi gõ cửa, chỉ trong chốc lát, quản gia Dung phủ đã xuất hiện ở phía sau cửa, mỉm cười đón tiếp Cổ Kinh Hàn: “Hẳn đây là Cố đại thiếu gia phải không? Cậu đến tìm thiếu gia ư?”

Bái thiếp của Cố gia vẫn coi như có chút sức nặng ở Hải thành, đủ để gõ mở cửa Dung gia.

Cổ Kinh Hàn vào cửa, gật đầu: “Dung thiếu gia có ở nhà không?”

Quản gia La cười nói: “Có. Nhưng hôm nay lão gia và phu nhân không có ở nhà, nếu cậu mà tìm lão gia thì coi như đi một chuyến uống công rồi. Mời Cố đại thiếu gia đi theo tôi.”

Dẫn Cổ Kinh Hàn lên lầu, quản gia La tiếp tục nói: “Thiếu gia đã nhận được thiệp mời của cậu, đang ở phòng sách chờ cậu. Xin mời.”

Đi tới lầu hai, đứng trước cửa gỗ chạm trổ hoa văn khế hờ, quản gia La gõ cửa: “Thiếu gia, Cố đại thiếu gia đến rồi.”

“Ừ,” bên trong truyền ra một giọng nam có vài phần lười nhác, “Vào đi.”

Quản gia La đẩy cửa ra, lui xuống.

Cổ Kinh Hàn đi vào, ánh sáng đột ngột xuyên qua khe cửa rọi sáng cả gian phòng.

Phòng sách này rất rộng rãi, bên trong có một cái bàn, một ghế sofa dài dựa sát bên cửa sổ, trên chiếc bàn thấp có đặt một bình rượu đỏ, bên cạnh là vài ly thủy tinh, một trong số đó còn sót chút rượu, hiển nhiên từng được người dùng qua.

Có lẽ sắp sửa ra ngoài nên thanh niên mặc một bộ trang phục cưới ngựa tiêu sái, an vị trên tay vịn ghế sofa.

Cổ áo lỏng lẻo, tóc đen hơi rối, chiếc thắt lưng da bản to tôn lên vòng eo nhỏ nhắn, đôi chân dài tùy ý buông thõng, một chân mang giày boots gác lên ghế nhỏ, roi ngựa trong tay khua trên nền nhà, phát ra tiếng trầm nhẹ.

Ánh sáng dịu dịu ngoài cửa sổ phủ lên gương đẹp xinh đẹp, lông mày dài sắc, mắt đào hoa hé mở, là kiểu mặt sắc sảo và mạnh mẽ, vừa nhìn liền biết không dễ hòa hợp.

Dung Phỉ nghe thấy động tĩnh, đặt thiệp mời trong tay xuống, lười biếng nhướng mày nhìn sang, ánh mắt không hề giấu diếm nhìn Cổ Kinh Hàn từ trên xuống dưới, cuối cùng, ánh sáng lưu chuyển trong mắt, khẽ mỉm cười, đầy hứng thú nói: “Cổ Kinh Hàn? Anh nói chúng ta có hôn ước, anh phải gả cho tôi sao?”

Cổ Kinh Hàn lấy thư ra: “Dung thiếu gia có thể xem thử.”

Dung Phỉ hơi nhú mày, cầm lấy nhìn lướt qua, cười nói: “Thật giả không quan trọng, người đẹp đưa tới cửa thì nào có đạo lý đẩy ra ngoài. Miễn là anh đồng ý gả vào, sẵn sàng xưng hô chị em em em với mấy cô vợ lẽ trong tương lai của tôi, thì tôi không ngại gì cả.”

Cố Kinh Hàn đối đầu với ánh mắt tràn đầy khiêu khích của Dung Phỉ, đột nhiên chìa tay ra, chạm vào môi dưới của Dung Phỉ, rồi trượt nhẹ đi trước khi đối phương kịp phản ứng, như một chiếc lông vũ lướt qua, để lại một chút hơi lạnh, liền thu tay về.

Một giọt máu nhỏ tụ trên ngón tay, Cố Kinh Hàn đưa ngón tay lên mũi ngửi, vẻ mặt hồ hững nói: “Cậu chưa tiết nguyên dương, ngay cả tay con gái cũng chưa từng chạm qua.”

“Phóng cái chó má gì đó!”

Một vết cảm xúc lúng túng và tức giận lướt nhanh qua gương mặt của Dung Phỉ, đôi môi ửng đỏ vì chợt bị lấy chút máu, kéo lên một độ cong không vui, cười lạnh nói: “Cố Kinh Hàn, đừng có tưởng mặt anh đẹp thì tôi không dám đánh anh...”

Cố Kinh Hàn liếm liếm chút máu kia, ngắt lời cậu: “Mùi vị khá tuyệt.”

Dung Phỉ nhìn động tác của Cố Kinh Hàn, tựa như có ảo giác thứ mà đầu lưỡi kia đang liếm chính là môi của mình, lòng cậu chợt nổi lửa, roi ngựa trong tay quất tới.

Cố Kinh Hàn phản ứng cực nhanh, một tay giữ lấy cổ tay Dung Phỉ, người hơi cúi, ấn người kia tựa vào lưng ghế.

Trong lúc đó, một làn hương quyến rũ nhẹ tràn ra từ trong cổ áo lỏng lẻo của Dung Phỉ, Cố Kinh Hàn nheo mắt, kéo cổ áo Dung Phỉ xuống, vùi đầu vào cần cổ thanh tú hít một hơi, nhẹ giọng nói: “Lãng lơ thật.”

Cả người Dung Phỉ cứng đờ, không còn giả vờ được nữa, liền nhắc gối đá: “Cút mẹ anh đi! Có tin ông đây đập chết anh không!”

Cố Kinh Hàn ra tay như đã biết trước, đè lại Dung Phỉ đang phản kháng, cau mày nói: “Đừng nghịch. Hôm qua cậu đã đi đâu? Mùi hồ ly tinh trên người cậu rất nồng, át mất dương khí, không tốt cho sức khỏe của cậu.”

“Tôi đi chỗ nào mắc mớ gì tới anh! Thả ra!”

Hơi thở ấm áp kèm theo chút hương lạnh riêng biệt vỗ về bên tai, Dung Phỉ như muốn phát nổ. Sức mạnh của cậu không nhỏ, dựa vào nó có thể đánh vài trận, ấy mà lại bị người này kiểm soát một cách dễ dàng như thế, thật sự khiến người khác cảm thấy thất bại thảm hại.

“Được thôi.”

Cố Kinh Hàn quan sát Dung Phỉ chốc lát, đồng ý.

Dung Phỉ có hơi bất ngờ, trong chớp mắt Cố Kinh Hàn buông tay, Dung Phỉ vung tay tới, cùng lúc đó, Cố Kinh Hàn không biết móc ra từ đâu ra một tấm bùa vàng, trước khi nắm đấm của Dung Phỉ kịp chạm vào chóp mũi Cố Kinh Hàn, dùng một cái dán lên mặt Dung Phỉ.

Cả người đột nhiên mất sức, tê liệt ngã xuống.

Cố Kinh Hàn đã sớm chuẩn bị, thuận thế ôm lấy eo Dung Phỉ, đặt người lên ghế sofa, đối diện với ánh mắt hận không thể cắn chết hán của Dung Phỉ, bình tĩnh nói: “Dung thiếu không ngồi vững được thì có thể dựa vào tôi.”

Lòng ngực Dung Phỉ phập phồng dữ dội, muốn khắc máu phun vào mặt Cố Kinh Hàn. Thế nhưng, tấm bùa vàng đã rút sạch sức lực của cậu, chuyện này quá kỳ quái, cậu buộc phải tin vào vị Cố đại thiếu gia quỷ dị trước mặt này.

Ánh mắt nửa tin nửa ngờ tập trung trên người Cố Kinh Hàn, Dung Phỉ hòa hoãn một chút, lạnh mặt nói: “Tôi bị thương nhẹ, mấy hôm nay vẫn ở nhà dưỡng thương, chưa từng ra khỏi cửa.”

Cố Kinh Hàn nhìn chằm chằm Dung Phỉ trong giây lát, tháo tấm bùa vàng kia xuống, ngón tay se nhẹ.

Bùa vàng đột nhiên nổ thành tro bụi, rơi vào lòng bàn tay của Cố Kinh Hàn.

Dung Phỉ ngưng mắt nhìn, chỉ thấy Cổ Kinh Hàn cầm lấy một bàn tay của cậu, hai lòng bàn tay áp lại, mười ngón tay đan vào nhau, nắm lấy.

Khe hở bàn tay bị một nhiệt độ khác thâm nhập, quần quít, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cậu chăm chăm. Dung Phỉ chỉ cảm thấy trong đầu bùm một tiếng, y như bị trúng tà. Tầm mắt không tự chủ chuyển tới bờ môi nhợt nhạt của Cổ Kinh Hàn, cuống họng hơi khô, rất có ham muốn liếm lấy nó.

“Được rồi.”

Cổ Kinh Hàn rút tay về, đứng dậy nói, “Nửa phút sau sức lực của cậu sẽ khôi phục. Nếu cậu không có ý kiến gì về việc kết hôn này, vậy thì hãy trao đổi với Dung gia chủ và phu nhân, ngày 18 tháng sau là ngày hoàng đạo... Dung thiếu? Mặt cậu có hơi đỏ...”

“Cút!” Dung Phỉ nhất thời tức ngực khó thở, cảm thấy tâm sắc của mình đã chịu thua kém rồi.

Răng cắn chặt, Dung Phỉ tỉnh táo lại, nhìn chòng chọc vào nửa bên mặt của Cổ Kinh Hàn, mắt cong lên, mỉm cười, “Được lắm... ngày 18 tháng sau, Cổ đại thiếu hũ chuẩn bị tốt áo cưới, chờ bổn thiếu gia đến nhà hỏi cưới đi.”

Cổ Kinh Hàn đã có được câu trả lời chắc chắn như mong muốn, vẻ mặt bất biến, khẽ vuốt cằm, tiêu sái bước đi.

Ra khỏi Dung gia, không ai đuổi theo.

Dung thiếu gia kiêu căng và nóng nảy nhưng cũng có chừng mực, đương nhiên, có lẽ đang chờ sau này phục thù.

Nhàn tản cất bước, Cổ Kinh Hàn chậm rãi giơ ngón tay mơn trớn môi dưới Dung Phỉ lên mũi, ngửi nhẹ một chút.

Như thể đang thưởng thức một đóa hoa tuyệt đẹp và nổi danh, hẩn cụp mắt, vẻ mặt đông lạnh thường trực bong ra từng mảng, lộ ra chút dịu dàng và vui vẻ.

3. Chương 3: Đầu Mối

“Ồ, đến xem vợ của người rồi hả?”

Trong phòng ngủ, Cổ Kinh Hàn vừa mới cởi áo khoác tây trang, nới lỏng cổ áo, đã nghe thấy giọng nói già nua và sắc bén truyền ra từ trong hộp gỗ đặt trên bàn, chà chà nói: “Nhìn ánh mắt kia, tiểu tử người trúng tiếng sét ái tình thật rồi. Mới gặp nhau lần đầu mà yêu ngay rồi hả? Đây, hỏi người đấy hũ nút, sao không nói gì đi?”

“Ông thích chú cẩm nói lắm phải không?” Cổ Kinh Hàn nhìn hộp gỗ.

Vì để hôm nay có tinh thần tốt, đêm qua, Cổ Kinh Hàn đã hạ chú cẩm nói cho cái hũ tro rận ràng này, song tro xương quá mạnh nên chỉ có thể áp chế một đêm.

“Nói không lại lão phu thì mưu toan dùng vũ lực để khuất phục lão phu à... được rồi,” giọng nói kia vội ho một tiếng, “Nói chuyện chính, người định lúc nào mang ta ra ngoài?”

Cổ Kinh Hàn ngồi trên ghế, giơ tay mở hộp gỗ, lấy ra hũ tro bốc lên khói đen duy nhất.

Chín hũ tro nằm bên trong hộp về cơ bản không khác gì nhau, đều là hũ gốm màu trắng ngà, chỉ có chữ khắc trên nắp hộp là không giống.

Đêm hôm qua nhìn không rõ ràng, nhưng lúc này đang là ban ngày, có thể thấy rõ trên nắp của chín hũ tro này chia ra khắc “Cửu Tự chân ngôn” của Đạo gia, lâm, bình, đấu, giả, giai, trận, liệt, tiên, hành.

“Ngày mai.”

Cổ Kinh Hàn móc ra một lá bùa, dùng ngón cái bấm vào ngón trỏ, nặn ra chút máu, vẽ bùa lên lá bùa trống không.

Cổ Kinh Hàn dán bùa máu lên nắp hũ tro có chữ “Lâm”, khói đen lập tức tiêu tán, hũ tro đột nhiên rút nhỏ, biến thành kích thước của một lọ thuốc hít.

“Ôi, hương vị máu này... lão phu đã uống qua máu của rất nhiều người, trong đó máu của người là ngon nhất, có điều, máu người rơi vào người cũng đau quá đó, hít...” Hũ tro chữ Lâm hít vài hơi lạnh, lẩm bầm vài câu, lại nói, “Tiểu tử, vợ của người trông thế nào, nói lão phu nghe một chút, để lão phu chỉ người vài chiêu, nhìn người là biết không biết cách dỗ vợ, sau này phải quỳ ván giặt thường xuyên rồi...”

Cổ Kinh Hàn niêm phong những hũ tro còn lại trong hộp gỗ một lần nữa, vừa dán bùa, vừa suy nghĩ, trầm giọng nói: “Cậu ấy rất đáng yêu.”

Hộp chữ Lâm tắt tiếng, lập tức biến thành tiếng cười cổ quái: “Ha ha ha, tiểu tử, song đồng âm dương của người chưa đóng kỹ hả, có phải âm khí quá thịnh ảnh hưởng đến mắt hay không? Vợ của người không phải là một tên đàn ông cười ngửa bần sủng sao? Bộ người tưởng là một cô bé hả?”

Cổ Kinh Hàn không để ý tới ông ta, che lại lỗ tai, khoanh chân ngồi thiền.

Tu tập Đạo pháp không phải là chuyện thú vị gì cho cam, ngày qua ngày khô khan lặp lại, tích tụ kết tủa.

Cổ Kinh Hàn có song đồng âm dương từ bé, có thể nói là thiên tư tuyệt hảo, nhưng cũng vì nó mà dẫn đến hần tuổi nhỏ mắc bệnh triền miên, thường va quỵ trúng tà, trong cơ thể tích tụ rất nhiều khí âm hàn, cản trở việc tu hành.

Vì thế, mỗi khi rảnh rỗi, Cổ Kinh Hàn sẽ ngồi thiền tu luyện, hóa giải luồng âm khí này.

Ngoại trừ biện pháp dày công này thì còn có một biện pháp có hiệu quả ngay lập tức, đó chính là chuyển luồng âm khí này sang người người khác, thay hần nhận lấy.

Nhưng không phải ai cũng chịu đựng được loại âm khí này, phần lớn có lẽ chỉ nhận được một chút rồi liền rời bỏ nhân gian. Hơn nữa, Cổ Kinh Hàn đã sớm quen với loại đau đớn gặm nuốt này, không muốn làm hại người khác.

Trên đường xuống lầu dùng cơm tối.

Tiết Bình đã nhận được tin từ Dung gia, trên mặt buồn vui khó lường, nói với Cổ Kinh Hàn: “Hôm nay, Dung gia phái người đến đưa tin, năm ngày sau, Dung phu nhân và Dung thiếu gia sẽ đích thân đến nhà cầu hôn.”

Cổ Kinh Hàn không hề ngạc nhiên, “Dung gia chủ và Dung phu nhân hẳn có biết trước chuyện hôn ước.”

Sáng sớm, trước khi ra cửa, hần đã coi một quẻ, quẻ cho thấy chuyện đi đến Dung phủ của hần, không gặp mặt Dung Bồi Tĩnh và Dung phu nhân là chuyện hữu ý, hôn ước này, hần chỉ cần cái gật đầu của Dung Phỉ.

Đã như thế, tổng thể có thể suy đoán toàn bộ Dung gia chỉ có Dung Phỉ là chẳng hay biết gì, Dung Bồi Tĩnh và Dung phu nhân không biết nên mở miệng với Dung Phỉ như thế nào, bèn nhờ Cổ Kinh Hàn hần tự mình đến nói rõ.

Thực ra, Dung gia chủ và Dung phu nhân rốt cuộc có ý gì, Cổ Kinh Hàn không để ý cho lắm. Hần luôn đi theo con tim, hành động tùy mình, không kể được mất.

Nhớ lại ánh mắt trợn trừng giận dữ tựa như hoa đào đỏ kè mặt nước khoe sắc rực rỡ của Dung Phỉ, Cổ Kinh Hàn lập tức cảm thấy vô cùng hài lòng về chuyện hôm nay.

Tiết Bình nói: “Cha con đến Bắc Bình rồi, ở lại nhà của cô con, hôm nay đã trễ, ngày mai mẹ sẽ gửi điện báo, nói cho ông ấy biết đôi chút, dù sao... con là đại thiếu gia của Cổ gia.”

Chuyện đã đến nước này, nhiều lời vô ích, Tiết Bình cũng chỉ có thể chấp nhận.

Bà chỉ hi vọng Cổ Nguyên Phong đừng đuổi con trai ra khỏi nhà trong cơn tức giận một lần nữa.

Mỗi người mỗi nhà, mỗi người mỗi ý.

Chính là một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, trời hơi âm u, không có nắng.

Cố Kinh Hàn vừa bước ra khỏi cửa biệt thự Cố gia, bất ngờ đối diện với một đôi mắt lười nhác hé mở.

Đuôi lông mày của hắn khẽ nhúc nhích, có hơi ngạc nhiên. Vốn nghĩ rằng dựa theo tính tình của Dung thiếu gia, lần gặp mặt tiếp theo hẳn là ngày đến hỏi cưới. Nào ngờ gặp lại nhau nhanh như vậy.

Dung Phỉ ngồi bên trong xe, vô cùng chán nản mà nghịch súng.

Sáng ngày hôm qua, cậu ăn một vỏ của Cố Kinh Hàn, vốn định trả thù ngay buổi chiều, thế nào lại nghe được tin Dung Bồi Tĩnh và Dung phu nhân đã về đến nhà.

Chuyện kết hôn, chỉ có cậu mơ mơ màng màng.

Căn cứ theo lời giải thích của cha để thổ phỉ, vị sư phụ của Cố đại thiếu là một cao nhân có bản lĩnh.

Dung Bồi Tĩnh đã hơn ba mươi mà vẫn chưa có con, vợ lẽ thì không ai có động tĩnh, thử qua mọi biện pháp nhưng cũng không có hiệu quả, có người nói mệnh của ông là đoạn tử tuyệt tôn. Một ngày nọ, Dung Bồi Tĩnh gặp một vị lão đạo sĩ, lão đạo này nói có thể cho Dung Bồi Tĩnh một đứa con trai, ra đời lúc chính ngọ, nặng sáu cân ba lượng (khoảng 3,5kg), một đời phú quý. Nhưng để báo đáp lại, phải ký kết hôn ước, nội trong hai mươi ba năm, kết hôn với đồ đệ của ông ta.

Khi đó, Dung Bồi Tĩnh đã nản lòng thoái chí, bèn lấy ngựa chết làm ngựa sống mà đồng ý.

Kết quả một năm sau, Dung phu nhân thật sự mang thai.

Dung Phỉ ra đời vào một ngày giữa trưa của hơn chín tháng sau, nặng sáu cân ba lượng, không kém một chút.

Bởi thế, Dung Bồi Tĩnh và Dung phu nhân không thể không tin chuyện tà ma này. Sau đó, bọn họ cho người dò la Cố Kinh Hàn, người trùng tên không nhiều nên rất nhanh đã xác định được Cố đại thiếu gia.

Cố đại thiếu thời niên thiếu rất quỷ dị, làm cho Dung Bồi Tĩnh cảm thấy việc này càng thêm kỳ lạ, không thể nuốt lời. Nhưng về sau, Cố Kinh Hàn đi xa, trong một thời gian dài, không có ai nhắc đến việc này, thế là Dung gia chủ quên bẵng luôn.

Vì thế, khi tin tức Cố Kinh Hàn về nước được chuyển tới bàn làm việc, Dung Bồi Tĩnh vô cùng luống cuống.

Kỳ hạn hôn ước sắp tới, Dung Bồi Tĩnh đoán được Cố Kinh Hàn sẽ đến nhà.

Chỉ là, đối với việc phải báo cho con trai chuyện cưới một người đàn ông làm vợ, Dung gia chủ thật sự không mở miệng nổi, bèn 36 kế chạy là thượng sách, dẫn theo Dung phu nhân trốn khỏi nhà.

Chờ Cố Kinh Hàn chọc thủng chuyện, chịu hết lửa đạn, vợ chồng Dung Bồi Tĩnh mới quay về Dung gia, nói vuốt đuôi* an ủi con trai.

*Nói vuốt đuôi ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì.

Dung Phỉ cũng từng muốn hủy hôn ước, nhưng mỗi lần muốn mở miệng, liền cảm thấy có một luồng khí lạnh như có như không vờn quanh người, gương mặt lạnh lùng, đẹp trai và thoát tục kia in sâu trong đầu, không gạt đi được.

Cả người chán nản được Dung Bồi Tĩnh lừa cho vài khẩu súng tốt, Dung thiếu gia trần trọc một đêm, ngày chưa sáng, đã lái xe đến trước cửa biệt thự Cố gia.

Ánh mắt dừng lại chốc lát trên người Cố Kinh Hàn, Dung Phỉ thu tầm mắt lại: “Lên xe.”

Cố Kinh Hàn đi tới gần, kéo cửa xe bên phía Dung Phỉ đang ngồi, dưới ánh mắt kinh ngạc của Dung Phỉ, bình thản nói: “Ngủ một giấc đi, tôi lái cho.”

Dung Phỉ mỉm cười, lia mắt nhìn Cố Kinh Hàn, xuống xe, chìa khẩu súng trong tay vào ngực hắn, tràn ngập ý tứ dọa dẫm, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại không đâu vào đâu: “Đi dùng cơm trước.”

Ô tô khởi động.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa kính xe, rọi lên gương mặt có hơi mệt mỏi của Dung Phỉ.

Cậu không ngủ, chỉ khép hờ mắt suy nghĩ, khuỷu tay chống bên mép cửa xe, tay nâng cằm, hờ hững nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cố Kinh Hàn nhớ tới nghi hoặc lúc ra cửa, nhân tiện hỏi: “Sao hôm nay Dung thiếu lại đến?”

Mặt Dung Phỉ cứng đờ, không nghĩ Cố Kinh Hàn sẽ hỏi việc này. Cậu cũng không thể nói đêm qua không ngủ được, mở mắt nhắm mắt đều là tiểu mỹ nhân nhà anh, cho nên đến nhìn một chút cho đỡ thèm?

Kết quả, Dung thiếu gia quyết định ném cho Dung phu nhân: “Nghe nói anh mới về nước phải không? Mẹ tôi bảo tôi dẫn anh đi dạo Hải thành.”

Giọng điệu của Cố Kinh Hàn không chút dậy sóng, nói: “Chứ không phải nhớ tôi hả?”

Mắt trần có thể nhìn thấy mặt của Dung thiếu gia trát một lớp phấn đỏ.

Cố Kinh Hàn quét mắt nhìn lỗ tai đỏ ửng của cậu, vui sướng không thể tả.

Từ hôm qua, sau khi được trải nghiệm bộ dáng trở mặt tức giận của Dung thiếu gia, hân giống như phát hiện ra một loại pháp thuật mới, không khống chế muốn thử thêm vài lần, gắp lại dáng vẻ xấu hổ tức giận, đuổi móng vuốt ra cào hân.

“Việc này rất bình thường.”

Cố Kinh Hàn giải thích, “Tro bùa hôm qua có dính mùi của tôi, để xóa đi ký hiệu của hồ yêu, tôi đã dẫn nó vào trong cơ thể cậu, tự nhiên có mùi sót lại, hoặc nhiều hoặc ít, sẽ có chút ảnh hưởng.”

Sắc mặt Dung Phỉ chuyển biến tốt đẹp, cậu nhìn Cố Kinh Hàn một chút: “Trên người tôi dính mùi hồ ly tinh thật hả?”

“Có, nhưng không nặng.” Cố Kinh Hàn nói, “Hân là cậu và nó có gặp nhau, nhưng không có tiếp xúc cơ thể.”

Dung Phỉ trầm mặc chốc lát, nói: “Dùng bữa xong, trước đi một chuyến đến Cẩn Ngọc hiền chỗ con hào. Mấy này nay, tôi không có tiếp xúc với người ngoài nào cả, chỉ theo mẹ đi mua ngọc một lần. Nếu thật sự có yêu ma quỷ quái thì sợ là mẹ tôi cũng dính phải. Hôm nay, anh có rỗi thì hãy theo tôi về Dung gia một chuyến, bọn họ... ừm, muốn gặp anh.”

Năng lực mở to mắt nói nhảm có được nhờ lăn lộn trong ổ cướp hình như đã được chiết khấu trước mặt Cố đại thiếu, Dung Phỉ rủ mắt xuống như che đậy.

“Được.” Cố Kinh Hàn không nghe ra khác lạ, đáp một tiếng, liền dừng xe.

Cố Kinh Hàn chọn chỗ dùng cơm là Đức Phúc cư nổi tiếng ở Hải thành, bánh bao súp thịt cua là món tuyệt vời nhất.

Sáng sớm, khách vẫn chưa đến nhiều, hai người đi vào nhà hàng, Cố Kinh Hàn lia mắt nhìn bảng menu, chỉ gọi hai xứng bánh bao súp và một bát sữa đậu nành nóng.

Dung Phỉ có hơi ngạc nhiên: “Anh cũng thích bánh bao của Đức Phúc cư sao? Hai xứng ít quá, không đủ cho tôi với anh đâu, gọi thêm một phần đi.”

“Không cần,” Cố Kinh Hàn vừa châm trà, vừa nói, “Tôi ăn rồi.”

Dung Phỉ nghe vậy, nhú mày: “Anh biết tôi thích ăn à?”

“Ừ,” Cố Kinh Hàn lạnh nhạt nói, “Ngày hôm qua, trên người cậu có mùi bánh bao.”

Đôi mắt đào hoa của Dung Phỉ cong lên, không nhịn cười được: “Anh thuộc giống cún ấy nhỉ, Cố Kinh Hàn. Sao mà cái gì anh cũng ngửi được thế?” Cậu nghiêng người cười, hơi áp tới gần, “Vậy giờ anh ngửi xem hôm nay tôi có mùi gì đây?”

Cố Kinh Hàn đỡ lấy cái eo đang áp sát của Dung Phỉ, không chút nghĩ ngợi nói: “Không cần ngửi, là mùi của tôi.”

Không nói thì thôi, vừa nói ra Dung Phỉ liền cảm thấy hương vị lạnh lẽo như băng như tuyết trong hơi thở này lại tăng thêm vài phần, quần mãi không rời, ẩm muội bốc phát, trối lại cả người cậu.

Bánh bao sụp được bưng lên, Cố Kinh Hàn đưa cho Dung Phỉ một đĩa giấm, đĩa nhỏ còn chưa được đặt xuống hàng hoàng, đã nghe Dung Phỉ đột nhiên nói: “Sau khi kết hôn, tôi chắc chắn sẽ không cưới vợ bé.”

Cố Kinh Hàn đỡ lấy đĩa giấm.

Giương mắt, Dung Phỉ đang lạnh lẽo nhìn hẩn, giễu cợt: “Tôi thấy Cố đại thiếu đây mới là hồ ly tinh biến thành, nếu mà cưới thêm vợ bé thì chỉ sợ đám vợ bé của tôi chẳng đủ cho anh dụ dỗ, tôi cũng không muốn trên đầu chồng lớp nón xanh cao như hiệu buôn tây của Tô giới đâu.”

Cố Kinh Hàn gạt đầu tán thành: “Dung thiếu lo xa nghĩ rộng.”

Dung Phỉ cười lạnh, thủ tiêu một đĩa giấm, cắn bánh bao sụp.

Trong lúc Dung thiếu gia buồn lo vô cớ, đã chén sạch điểm tâm.

Cẩn Ngọc hiện cách Đức Phúc cư không xa, Dung Phỉ đề nghị đi bộ tiêu thực, hai người thông thả đi dọc theo con hào.

Trời vào thu, lá khô rụng, rơi trên mặt nước, nước chảy bèo trôi.

Con phố Lâm Thủy, quán nhỏ rải rác khắp nơi, cửa hiệu đông đúc, bảng quảng cáo tranh sơn dầu mỹ nhân da trắng như tuyết và cờ rượu bay phấp phới mọc lên san sát.

“Từ từ đến đây bao giờ chưa?” Dung Phỉ nghiêng đầu hỏi.

Hai người đi sóng vai, so sánh chiều cao, Cố Kinh Hàn phải hơi nghiêng đầu thì mới có thể tiến vào đôi mắt đào hoa sóng nước ẩn tình kia của Dung Phỉ, hẩn lắc đầu nói: “Chưa từng.”

Dung Phỉ không ngạc nhiên với đáp án này, cậu đã sớm biết thân thế của Cố Kinh Hàn. Đối với Cố Kinh Hàn mà nói, có lẽ Hải thành còn chẳng quen thuộc bằng nước Mỹ.

Có lẽ do ăn điểm tâm đến thừa thãi, Dung thiếu gia mắc bệnh hay quên nặng đã hoàn toàn ném vụn khiêu khích hôm qua của Cố Kinh Hàn ra sau đầu, vô cùng hào hứng giới thiệu khu phố này, đồ ăn ngon và đồ tốt, thuộc lâu lâu như lòng bàn tay, nghịch ngợm gây sự, không thiếu việc nào.

“Tôi sống ở đây từ bé, anh có thấy cái miếu thờ bên kia không? Hồi đó, lúc tôi mới học cưỡi ngựa nên chưa vững vàng, va hông non phân nửa. Còn chỗ đó nữa, đã từng là cửa hiệu ngũ cốc, bán bột gạo trộn cát, gian xảo cực kỳ, tôi tức không nhịn nổi, thưởng cho ông chủ bọn họ một bãi nước tiểu đồng tử...”

Không giống với Cố Kinh Hàn quanh năm bắt biển, lãnh đạm ủ dột, lúc nói chuyện, Dung Phỉ hứng thú dạt dào, mặt mày sinh động, cảm hơi nâng, góc nâng có chút kiêu ngạo nhưng không khiến người ta chán ghét. Thỉnh thoảng, trong đôi mắt đen bóng sẽ lướt qua vài tia xảo quyệt, khoe môi cong cong, giống như một bức tranh phong lưu, tùy tiện, sống động đến cực điểm.

Sắc đen ngưng tụ dưới đáy mắt lạnh lùng của Cố Kinh Hàn dần dần dịu xuống.

Hẩn nhìn vẻ mặt của Dung Phỉ, hỏi: “Cậu thích nơi này à?”

Dung Phỉ hồ hững mỉm cười: “Cũng được. Hải thành có rất nhiều chỗ thú vị, chờ hôm nào lại dẫn anh đi chỗ khác dạo chơi một chút...”

Khi hai người đang nói chuyện, đã quẹo vào một con đường khác.

Đi tiếp không bao lâu, bên bờ sông phía trước truyền đến tiếng ồn ào, có rất nhiều người tụ tập ở đó, một cảnh sát mặc đồng phục bước đến, rẽ đám đông đi vào: “Tránh đường, tránh đường! Người chết có gì đáng xem chứ!”

“Chuyện gì thế này...”

“Đừng nhìn nữa đừng nhìn nữa, người ta có chết tử tế đâu!”

“Hôm qua, tôi thấy ông chủ Ngũ còn khỏe lắm mà, chẳng nhẽ ban đêm ra ngoài gặp phải quỷ nước...”

Đám người tản ra xa, khe khẽ bàn luận, không dám tới gần, ai ai cũng trông sợ hãi.

Cánh tay của Cố Kinh Hàn bị kéo lấy một hồi, xoay đầu, liền thấy Dung Phỉ bên cạnh nhú mào, ánh mắt tối tăm nhìn chòng chọc vào chỗ bị đám đông vây kín, nói: “Nơi đó chính là Cẩn Ngọc hiền.”

4. Chương 4: Hiện Hình

Đám đông đứng xa xa, vây quanh bốn phía, không dám tới gần, ở giữa là một khoảng đất trống đầy nước.

Ở giữa vũng nước có một thi thể nam trung niên nằm đó, bị ngâm đến sừng phù, cái bụng vốn hơi tròn giờ phồng to như một trái banh, cồng kềnh không thể tả. Gương mặt hơi béo như bị một cục đá xù xì cắt xẹt qua, vết thương ngang dọc, không còn nhìn ra bộ dáng ban đầu.

Bên phòng tuần bộ có cử năm, ba người đến, tách người vây xem, ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể.

Sắc mặt Dung Phỉ có hơi nặng nề, thấp giọng nói: “Chắc là ông chủ Ngũ của Cẩn Ngọc hiền rồi, khi tôi tới, ông ta đúng là mặc bộ đồ này. Chiếc nhẫn trên tay ông ta được cắt ra từ một khối ngọc quý, cả Hải thành chỉ có vài khối ngọc như vậy.”

Vừa định tìm ông ta, ông ta lại xảy ra chuyện, trùng hợp đến thế sao?

Ánh mắt Cố Kinh Hàn tối lại, đang muốn mở miệng thì tầm mắt như chợt cảm ứng được điều gì đó, nhìn ra phía xa.

Một chiếc ô tô lái tới từ cuối con đường, dừng lại gần bờ sông. Một sĩ quan cảnh sát nhảy xuống từ trên xe, mở cửa xe, nghênh đón một đạo sĩ trẻ tuổi cao gầy, trên mặt để râu cá trê, khoác áo đạo sĩ bát quái màu vàng nhạt.

Trên cánh tay của đạo sĩ kia có gác phát trần, đôi mắt hẹp dài hơi sụp, trông rất có cảm giác tiên phong đạo cốt như ẩn như hiện.

Sĩ quan cảnh sát cung kính dẫn đạo sĩ đến bên bờ sông, kiểm tra thi thể của ông chủ Ngũ.

“Đó là đạo trưởng Huyền Hư của Phụng Dương quán nằm ở ngoại thành,” Dung Phỉ cười lạnh nói, “Có người nói mấy hôm nay gã đang cúng bái giúp lão già mắc dịch Lý gia bên thành Nam, chẳng rõ thật giả nhưng tiền thì vét được không ít. Đạo sĩ kia tới đây làm gì? Cũng tra hồ ly linh à? Anh xem coi có bản lĩnh thật hay không?”

Cố Kinh Hàn chỉ nhìn Huyền Hư một chút rồi thu lại tầm mắt, nói: “Kém tôi.”

Dung Phỉ suýt nữa cười ra tiếng, môi mím lại đến ửng đỏ, cậu vỗ vai Cố Kinh Hàn, kề sát vào tai Cố Kinh Hàn, nói: “Cục cựa, anh không khiếm tốn gì hết.”

Cố Kinh Hàn liếc nhìn đôi mắt phong lưu ẩn tình từ nhỏ của Dung thiếu gia, trong lòng khẽ rục rịch.

Không nói một lời, chỉ thấy Huyền Hư đi một vòng quanh thi thể của ông chủ Ngũ rồi dừng bước, sĩ quan cảnh sát phát tay, bảo người của phòng tuần bộ xử lý hiện trường, hạ giọng hỏi Huyền Hư: “Đạo trưởng, ngài thấy thế nào?”

Huyền Hư liếc nhìn xung quanh, người ở Hải thành có sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy qua, vì muốn nhiều chuyện nên chẳng sợ phòng tuần bộ quát mắng, không chịu tản đi, chỉ cách ra xa một chút, tò mò nhìn đảo dắc.

Trong ánh mắt chăm chú của nhiều người, Huyền Hư ho nhẹ một tiếng, cầm hơi ngửa lên, cúi xuống thanh kiếm gỗ đào ở bên hông, lại móc ra một tấm bùa vàng từ trong tay áo.

Hai ngón tay của gã kẹp lấy tấm bùa, giữ nhẹ, lạnh lùng nói với sĩ quan cảnh sát bên cạnh: “Tất cả tránh ra xa một chút, nếu như gây cản trở bốn tọa làm phép, sinh tử miễn bàn.”

Sĩ quan cảnh sát hình như bị dọa sợ thật, đề người của phòng tuần bộ lui về sau mấy bước.

Huyền Hư dán bùa vàng lên kiếm gỗ đào, vạch vài nét trên không trung, trong nháy mắt, bùa vàng không lửa tự cháy, chẳng mấy chốc đã hóa thành tro bụi. Bàn tay đẩy nhẹ một cái, chướng phong quét qua, làn tro bụi này vừa vụn bay đến trên thi thể của ông chủ Ngũ.

Gần như ngay lập tức, cả thi thể bốc lên một luồng sương trắng. Làn sương mù này nồng nặc mùi khai của hồ ly, vài người nhao nhao tới gần bị sặc ho khù khụ lùi về sau.

Sương mù bị gió thổi tan, thi thể của ông chủ Ngũ đã biến mất, một cái đầu hồ ly máu thịt be bét xuất hiện bên dưới lớp áo dài.

“Ôi, thứ gì thế kia?”

“Yêu quái! Yêu quái đấy!”

“Chạy, chạy cái gì mà chạy! Đạo trưởng còn ở đây! Sợ cái trứng!”

Đám đông đứng xem vốn xúc động lập tức la toáng lên, chạy đi khắp nơi, sĩ quan cảnh sát chặn lại một thằng nhóc cảnh sát hai chân bủn rủn muốn chuồn đi, lấy hết sức quát to.

Huyền Hư nhìn thấy hồ ly đột nhiên xuất hiện cũng sợ hết cả hồn, sắc mặt vốn hơi ngơ ngác lập tức biến đổi trong tiếng gào của sĩ quan cảnh sát, nhanh chóng lấy lại dáng vẻ cao nhân cao thâm khó dò.

Gã vùng phát trần, lặng lẽ dịch ra xa vài bước, ho một tiếng thanh giọng, nói: “Chỉ là một con hồ ly tinh nho nhỏ, vả lại cũng đã chết, không có sức hại người, không cần hoảng sợ.”

Sĩ quan cảnh sát nuốt nước bọt, nói: “Ngài thấy chuyện này... có phải ngài muốn bắt con quỷ nước kia không?”

Huyền Hư âm thầm lắc đầu: “Quỷ nước thật ra cũng không lợi hại như trong tưởng tượng của người phàm. Chúng nó chỉ có thể đối phó với những đứa bé thể chất yếu kém. Còn thanh niên, đặc biệt là đàn ông, dương khí quá mạnh, chúng nó sẽ tránh xa. Nếu tới gần sẽ bị tổn thương. Mà hồ ly tinh có thể hóa thành hình người, hiển nhiên có tu vi. Tuy nói quỷ nước xảo trá khó bắt, nhưng cũng chỉ là quỷ nhỏ, không làm gì được con hồ ly tinh này.”

“Cái này...”

Huyền Hư vùng phát trần: “Việc này vẫn cần bàn bạc kỹ càng, đưa cái xác này về trước đi.”

Người của phòng tuần bộ đẩy xác hồ ly, theo sau đuôi ô tô, rời đi.

Quần chúng đứng xem náo nhiệt ở phía xa đều là những người nghe chuyện chồn ăn thịt người mà lớn, lá gan to lắm, tiếp tục đứng tám chuyện quái lạ ở góc cuối đường, hận không thể miêu tả Cẩn Ngọc hiện thành động bàn tơ thứ hai.

Thấy sắp đến trưa, mấy bà tám ông tám khô hết cả miệng mới ào ào tản đi, về nhà nấu cơm.

“Núp gì đó?”

“Anh đừng quan tâm.”

Quán trà dân thưa người, ngồi nghe xong vài câu chuyện phiếm, Dung Phỉ cầm tách trà đựng vào tay của Cố Kinh Hàn: “Mùi hương trên người tôi... là của ông chủ Ngũ kia hả?”

Đây có lẽ là lần đầu tiên Dung Phỉ nhìn thấy một con hồ ly tinh cao to vạm vỡ như thế, tạm thời không tin được, không nhận được lại cười khúc khích: “Nếu như hồ ly tinh nào cũng trông thế kia thì phim mới của rạp chiếu bóng với tập sách trên phố ế hàng chắc luôn.”

Khi Cố Kinh Hàn nhìn thấy thi thể của ông chủ Ngũ, hẳn đã xác định ký hiệu trên người Dung Phỉ là do ông chủ Ngũ làm ra. Cũng không có ác ý, mà giống như là một loại nhãn mác. Vì thế, ông ta chỉ biến mất chứ không bị thi pháp phản phệ. Hơn nữa, trên người của ông chủ Ngũ không có oán khí, hẳn là chưa từng hại người.

Có thể dùng thân người để chôn cất khi qua đời là một cách an táng long trọng đối với yêu quái, vì thế Cổ Kinh Hàn không nói toạc ra.

Nhưng hiện tại, Huyền Hư đã đánh ra chân thân của ông chủ Ngũ, Cổ Kinh Hàn không cần giấu diếm nữa.

“Tinh quái, quỷ thần, thật ra không giống với tưởng tượng của người trần.”

Xung quanh có khá nhiều người, Cổ Kinh Hàn không tiện nhiều lời, bèn cúi đầu, kề sát bên tai Dung Phỉ, nói, “Có rất nhiều yêu quái tu thành hình người đã là không dễ, biến hình cực kỳ khó, tùy ý từ tâm. Hồ mị câu hồn dựa vào hồ hương mê hoặc lòng người.

Hơi ẩm như gần như xa phả vào bên tai.

Dung Phỉ vừa muốn né tránh vừa muốn đến gần, cuối cùng cổ cứng ngắc, mắt tự nhiên vuột tách trà, “Cái chết của ông chủ Ngũ quá trùng hợp, anh có thể nhìn ra ông ta chết như thế nào không?”

Cổ Kinh Hàn lắc đầu nói: “Trên người ông ta có hơi thở của quỷ nước, nhưng giống như vị đạo trưởng Huyền Hư kia có nói, quỷ nước không giết ông ta được. Cậu không cần lo lắng, ký hiệu đã trừ, cậu không có chuyện gì đâu.”

Dung Phỉ nghe vậy liền thả lỏng, như trút được gánh nặng, nói: “Vậy thì tốt rồi, tôi còn sợ hồ ly tinh 300 cân kia nhìn trúng tôi, khóc lóc đòi gả cho bằng được, bổn thiếu gia không chịu nổi đâu.”

Nói xong, Dung Phỉ ranh mãnh híp mắt liếc nhìn Cổ Kinh Hàn, tựa như có toan tính riêng.

“Ồ trong mắt của hồ ly tinh...” Cổ Kinh Hàn khẽ nâng mắt phượng, nhìn Dung Phỉ, chậm rãi nói, “Dung thiếu quả thật rất hấp dẫn.”

Dung Phỉ sững sờ, đột nhiên cảm thấy vô một cái dùng lên bàn, trầm giọng nói: “Phục vụ, tính tiền.”

Dung Phỉ lo lắng không biết trên người Dung phu nhân có bị ký hiệu hay không nên lờ phỉnh Cổ Kinh Hàn về Dung gia dùng cơm trưa.

Dung Bồi Tĩnh ở lại hiệu buôn tây, buổi trưa không trở lại, Dung phu nhân nghe được động tĩnh liền bước ra đón, ánh mắt sáng ngời khi nhìn thấy Cổ Kinh Hàn.

Khóe mắt của người phụ nữ ngoài năm mươi có vài nếp nhăn nhỏ, nhưng cử chỉ hào phóng, so với nhiều phu nhân quyền thế thì có thêm một phần già dặn nhanh nhẹn. Thuở niên thiếu cũng là mày liễu cười ngửa sát phạt.

“Tính tình của Phỉ nhi có hơi bướng, Kinh Hàn đừng nuông chiều nó quá.” Ngồi trước bàn ăn, Dung phu nhân cười mỉm nói.

Cổ Kinh Hàn hiếm thấy có chút mất tự nhiên, lưng thẳng tắp căng cứng, có chút cảm giác con rẻ thiếu tự tin khi gặp cha mẹ vợ.

Về mặt hần lạnh nhạt, khóe môi hơi giật, nói: “Dung thiếu rất tốt.”

Sắc mặt Dung Phỉ vốn có chút âm u lập tức biến đổi, mày nhướn lên, gấp một đũa thịt kho tàu cho Cổ Kinh Hàn.

“Chờ sau này con sẽ biết, nó là một tiểu bá vương* rất dính người!” Dung phu nhân cười đến gấp răng không kịp, không chút khách sáo phỉ sạch gốc gác của Dung thiếu gia, vô cùng hài lòng nhìn con dâu nam Cổ Kinh Hàn, bà dừng một chút, như lơ đãng nói, “Đúng rồi, Kinh Hàn, chuyện hôn ước năm đó, sư phụ con có nói với con không?”

*Tiểu bá vương: kẻ cực kỳ thô bạo; kẻ ngang ngược (hiệu của Sở vương Hạng thời Tần - Hán)

Cổ Kinh Hàn nuốt xuống cục thịt kho tàu mà Dung thiếu gấp cho, cực kỳ tán thành cụm từ “rất dính người”, tiếp đó nói: “Chưa ạ.”

“Chuyện này, thật ra...” Dung phu nhân nói lại những lời đã nói với Dung Phỉ, cuối cùng cười nói, “Dì thấy hai đứa rất hợp, tính cách bổ sung cho nhau, con thận trọng, có trách nhiệm hơn nó. Dì cũng tìm người xem bát tự rồi, một đôi trời đất tạo nên, một đời phú quý, con cháu sum vầy...”

Dung Phỉ đang gấp rau, lông mày khẽ nhíu, rồi chợt thả lỏng.

Con cháu...

Cậu quét mắt nhìn Cố Kinh Hàn, không thể nhìn ra chút cảm xúc nào trên gương mặt lạnh lùng và tuấn tú kia.

Cậu là con trai độc nhất của Dung gia, không thể vô hậu. Vậy mà hôm nay cậu với Cố Kinh Hàn buông ra những lời hào sảng, còn tưởng thật chỉ là chuyện vui đùa.

Tâm tư xoay chuyển, lập tức cảm thấy khó chịu.

Dung thiếu gia cảm thấy có lẽ Cố Kinh Hàn đã hạ chú cậu, vì cái tên đàn ông hai mặt này mà phải đoạn tử tuyệt tôn, Dung thiếu gia không kiềm chế được, chờ Dung phu nhân và Cố Kinh Hàn đặt đĩa xuống, lập tức kéo người chạy lên lầu, thuận miệng nói: “Bọn con đi ngủ trưa một chút.”

Dung phu nhân rất thấu hiểu: “Ngủ ngon, ngủ ngon.”

5. Chương 5: Tinh Hồn

Phòng ngủ của Dung thiếu gia mang đầy hơi thở Tây Dương.

Sàn phòng ngủ lát thảm nhung dày màu đỏ rực, rèm cửa sổ cuốn lên, ánh nắng chiều rơi vào, xuyên qua lọ hoa thủy tinh cắm vài đóa hoa yêu kiều, rơi lên chồng sách ngoại văn chất ở góc tường và máy quay đĩa trên chiếc bàn thấp.

Kế bên bàn thấp là một cái tủ trưng bày cao to.

Bên trong có đủ loại súng ống, còn có một vài thanh kiếm ngắn và kiếm cổ có hình dáng khá đặc biệt. Cách một lớp kính, có thể cảm nhận được từng luồng từng luồng hơi thở hung sát, không hề hòa hợp với phòng ngủ mang tư tưởng tư bản chủ nghĩa lười biếng và tràn ngập ánh mặt trời.

Vừa vặn giống như con người của Dung Phỉ, mâu thuẫn như vậy.

Cố Kinh Hàn bị cưỡng chế tháo giày rồi mới được đạp lên tấm thảm mềm mại trong phòng Dung thiếu gia.

“Muốn nghe chút nhạc không?”

Dung Phỉ trực tiếp cởi giày, đi chân đất vào phòng, cậu nghịch máy quay đĩa, rút vài đĩa hát ra xem, rồi quay đầu hỏi Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn mù âm nhạc, chỉ có thể phân biệt được tiếng người phát ra và tiếng quỷ khóc sói gào, sẵn miệng nói: “Gì cũng được.”

Dung Phỉ suy nghĩ một chút, chọn một cái.

Giọng hát nữ trầm uyển chuyển và du dương pha lẫn tiếng ồn ào mơ hồ chậm rãi vang lên trong phòng ngủ. Như một dòng nước tràn, lắng lơ trôi, vỗ về lòng người.

Buồn bực ban nãy trong lòng Dung Phỉ dường như cũng được bản nhạc này xoa dịu bớt.

Cậu dứt khoát gập chân ngồi dựa vào bàn, tháo vài cúc áo, dáng người chỉnh tề trước sau như một lười nhác nửa dựa vào bàn giống như không xương, tay gõ từng nhịp trên mặt bàn, miệng ngâm nga, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Cố Kinh Hàn đang đứng trước tủ trưng bày, không biết đang suy nghĩ gì.

Mượn giai điệu thấp thoáng này, Dung Phỉ thấp giọng hỏi: “Thiên sư các anh có biết đoán mệnh không?”

Cố Kinh Hàn đảo mắt nhìn cậu, hỏi ngược lại: “Dung thiếu muốn tôi đoán duyên con cháu của cậu sao?”

Dung Phỉ cứng người, mặt mày tức khắc nổi lửa, ánh mắt sáng quắc nhìn Cố Kinh Hàn, cười một tiếng: “Thế Cố đại thiếu đoán hay không đoán?”

“Đoán không được,” Cố Kinh Hàn nói, “Mệnh của cậu và tôi đây đưa. Y giả nan tự y, toán nhân nan toán kỹ*.”

*Y giả nan tự y, toán nhân nan toán kỹ: Bác sĩ khó tự chữa bệnh cho mình, kẻ đoán mệnh khó tự đoán cho mình.

Dung Phỉ quan sát gương mặt không chút gợn sóng của Cố Kinh Hàn, càng nhìn càng thấy đẹp, ngọn lửa trong lòng cũng tắt ngúm không biết vì sao.

Cậu duỗi chân tới, đập lên mu bàn chân mang tất của Cố Kinh Hàn.

Cứng đến nổi cần chân, toàn là xương không.

Đập xong, Dung Phỉ mới phát hiện hành động này rất ấu trĩ, vùng giữa lòng mày cau lại, chỉnh âm lượng máy hát đĩa lớn hơn, dựa vào bàn chợp mắt.

Cố Kinh Hàn tựa như chưa phát hiện, tập trung xem xét mấy thanh cổ kiếm hung sát, kín đáo gõ vào hũ tro chữ Lâm, để nó hấp thu âm khí lưu lại trên những thanh kiếm này.

Sát khí trên người Dung Phỉ là trọng dương khí thịnh, vì thế, trong thời gian ngắn sẽ không sợ những thứ này, nhưng lâu ngày cũng không tốt.

Giống như chuyện của ông chủ Ngũ lần này, nếu không phải người Dung Phỉ đã có sẵn một ít âm khí thì cho dù ông chủ Ngũ tu thành hình người, cũng không đủ sức lưu lại ký hiệu trên người Dung Phỉ.

Hũ tro chữ Lâm truyền âm cho Cố Kinh Hàn, hừ hừ nói: “Muốn lấy lòng vợ thì phải quang minh chính đại lấy lòng, nếu người cứ cố gắng âm thầm như thế thì sớm muộn gì vợ người cũng bị người khác cướp mất! Chỉ biết nô dịch lão phu tay chân lắm lắm đây...”

“Tôi nhớ cái hũ tro này chỉ có đầu của ông thôi mà.” Cố Kinh Hàn hờ hững nói, lại gõ gõ thúc giục hũ tro.

“Mấy đứa bụng dạ hiểm ác chúng bây, tại sao lúc trước lão phu lại chọn người nhỉ!”

Hũ tro chữ Lâm tức giận lắm lắm, lòng không cam, tình không nguyện rung động.

Cố Kinh Hàn mở song đồng âm dương, liền nhìn thấy từng sợi từng sợi khí đen mảnh bay ra từ trong tử trưng bày, chui vào túi quần của mình.

Chờ khí đen chảy vào hết, toàn bộ tử trưng bày sáng sủa lên không ít.

Thu dọn xong nơi này, Cố Kinh Hàn quay đầu nhìn Dung Phỉ, chỉ thấy Dung thiếu gia cúi đầu tựa vào bàn, đã ngủ thiếp đi.

Trên làn da hơi trắng, quảng đen dưới mắt có vẻ nặng nề khác thường.

Dung Phỉ là người thiếu ngủ và tùy tiện.

Cố Kinh Hàn đi tới, sờ sau lưng Dung Phỉ, lấy về lá bùa vàng đã mất hiệu lực.

Dung thiếu gia có tính cảnh giác rất tốt hiện không có dấu hiệu tỉnh lại, cả người thả lỏng mềm mại.

Cố Kinh Hàn vòng tay qua đầu gối của Dung Phỉ, bế người lên dễ như ăn cháo, đặt lên giường.

Cởi áo khoác, Cố Kinh Hàn kéo chăn mỏng đắp lên người Dung Phỉ, lại điều chỉnh gối, chỉ chốc lát mà chớp mũi đã đổ mồ hôi.

Chưa từng chăm sóc người khác, cũng không biết lần đầu tiên này có hợp cách hay không.

“Không ngờ tiểu tử người còn là một kẻ biết đau lòng, tấm bùa này đắt lắm đấy, vung tiền như rác chỉ để vợ người ngủ một giấc thôi hả?”

Hũ tro chữ Lâm cười khà khà, lại hận rèn sắt không thành thép: “Chao ôi, tiểu tử người trung thực thế, người ta ngủ rồi kìa, không hôn nhiều một chút thì lỗ vốn đấy. Tiểu tử, nghe lão phu, đừng có im lìm như thế, lên đi. Nhìn vợ của người đi, lúc ngủ nhìn đẹp thật đấy, lúc tỉnh thì y hệt một con gà chọi...”

Cố Kinh Hàn đứng ở bên trường một chốc rồi xoay người rời đi.

“Này, tiểu tử, ngươi cứ đi như thế hả?”. Hũ tro chữ Lâm kêu la.

Cố Kinh Hàn mất điếc tai ngơ, đi xuống lầu tạm biệt Dung phu nhân, trở về biệt thự Cố gia.

Hai ngày sau, Dung thiếu gia ở hiệu buôn tây giết thời gian.

Cậu vẫn hoài nghi trước đây cậu dễ bị Cố Kinh Hàn áp chế như vậy là do nhàn rỗi quá lâu, xương cốt lỏng lẻo, vì thế không bằng ra ngoài hoạt động một chút.

Ngồi thiền thanh tâm quả dục* hai ngày ở hiệu buôn tây, đợi đến ngày thứ ba, là ngày phải đến biệt thự Cố gia.

*Thanh tâm quả dục: thanh tâm nghĩa là tâm trí luôn trong sáng, loại bỏ lục dục thất tình. Quả dục, nghĩa là phải tiết chế tất cả ham muốn mà không riêng gì ham muốn tình dục. (Wikipedia)

Sáng sớm, Dung thiếu gia khoác áo choàng, kéo Dung phu nhân ra cửa.

Có điều, Dung thiếu gia dạt dào phấn khởi mà đến, nhưng lại vô huyệt.

Cố Kinh Hàn đã ra ngoài khi trời vừa sáng, vẫn chưa trở về.

Hai ngày này thiếu đi Dung thiếu gia, Cố Kinh Hàn mang theo hũ tro chữ Lâm đi dạo ở Hải thành, tìm kiếm manh mối chấp niệm để mở ra phong ấn cho đại quỷ trong hũ tro này.

Năm đó, lúc Cố Kinh Hàn xuống núi, Trường Thanh sơn nhân giao chín hũ tro cho hắn, nói cho hắn biết bên trong phong ấn bốn đại yêu đại quỷ pháp lực cao cường, tu vi cao thâm.

Theo lời của Trường Thanh sơn nhân, Cố Kinh Hàn có mệnh cách đặc thù, lúc mới sinh ra bị vạn quỷ đột kích, suýt nữa đã xé xác lột sống cơ thể nhỏ yếu.

Cũng là vào lúc này, có bốn đại yêu đại quỷ xuất thế, bảo vệ Cố Kinh Hàn một mạng.

Bốn đại yêu đại quỷ này nhìn trúng tư chất của Cố Kinh Hàn, không cầu gì khác, chỉ cầu sau khi Cố Kinh Hàn đạt được tu vi, hóa giải chấp niệm của chúng nó, đưa chúng nó vào luân hồi.

Khế ước này có thời hạn là hai mươi bốn năm.

Nếu như trước tuổi 24, Cố Kinh Hàn không thể hóa giải những chấp niệm này, hắn sẽ bị âm khí của yêu quỷ phản phệ, không chết thì cũng nằm liệt giường.

Lúc đó, Trường Thanh sơn nhân nhìn thấy dị tượng giáng xuống từ trên trời; vừa chạy tới nhưng không thể thay đổi được gì; chỉ có thể phong ấn bốn đại yêu đại quỷ đã hao hết khí lực, rơi vào trạng thái ngủ say vào trong chín hộp tro bùa chú; trấn áp tạm thời bằng máu tim của Cố Kinh Hàn và chân ngôn của Đạo gia. Sau đó, đợi hũ tro thứ nhất thức tỉnh, bảo Cố Kinh Hàn đi tìm manh mối tháo mở chấp niệm.

Lần đợi chờ này, chờ đến 22 năm.

Trên đường về nước, Cố Kinh Hàn mới phát hiện hũ tro chữ Lâm đã thức tỉnh.

Chữ Lâm đã quên hết mọi thứ, không biết thân phận, tuổi tác hay quê hương của mình, chỉ nhớ chấp niệm của chính mình là tìm về ba khối xương thiếu hụt, bằng không sẽ vĩnh viễn không được siêu thoát.

Chữ Lâm cũng không nhớ vì sao lựa chọn Cố Kinh Hàn, chỉ nhớ rõ từ nơi sâu xa có một cảm giác nói cho ông ta biết, theo Cố Kinh Hàn, sẽ hữu duyên tìm về xương của mình.

Duyên này rất mật mờ, Cố Kinh Hàn suy đoán có lẽ nằm ở Hải thành, thế là thăm hỏi tứ phía, lắng nghe chút chuyện xưa từ đầu đường cuối ngõ, nhằm phán đoán.

Song đã qua hai ngày, manh mối chữ Lâm không tìm được, trái lại nghe được không ít chuyện liên quan đến quỷ nước và hồ ly.

Hóa ra, vị đạo trưởng Huyền Hư kia xuống núi lần này có hai mục đích.

Một trong số đó là thực hiện cúng bái cho một gia đình giàu có, chính là chuyện quỷ nước hại người bên dưới ngọn núi.

Nghe nói con quỷ nước kia đã chìm chết hai đứa trẻ nhỏ trong thôn trang dưới chân núi. Người nhà đau đớn vì mất con yêu, cầu tới Phụng Dương quán. Huyền Hư vốn nhân dịp lần xuống núi này, lòng bắt quỷ nước.

Chỉ là quỷ nước xảo trá, gặp nước thì không gì không làm được, cực kỳ khó bắt. Huyền Hư vốn là một tên gà mờ, mãi mà không có thu hoạch, từ ngoài thành đuổi tới trong thành, cũng không tìm thấy cái móng của quỷ nước.

Hơn nữa, hơi người ở Hải thành nặng hơn dưới chân núi, tuy quỷ nước ẩn náu ở đây nhưng không dám ra ngoài hại người, chỉ trốn nhui trốn nhủi, việc này càng làm cho Huyền Hư không có dấu vết để tìm kiếm.

Sau khi nghe qua cách xử trí của phòng tuần bộ đối với xác chết hồ ly ở quán cơm sáng, Cố Kinh Hàn đến Đức Phúc cư mua một lồng bánh bao súp, giẫm lên ánh ban mai trở về biệt thự Cố gia.

Còn chưa bước vào cửa, đã bị hai thủ hạ của Dung gia cản lại, có một người đi tới, xua tay: “Là thiếu phu nhân.”

Cố Kinh Hàn không có ý kiến gì với tên gọi này, đi vào biệt thự, liền thấy người làm đang khiêng vài cái rương lớn cột lụa đỏ.

Hắn nhớ hôm nay là ngày Dung Phỉ đến nhà đưa sính lễ, nhưng không nghĩ lại đến sớm như vậy, hiển nhiên là chưa ăn điểm tâm.

Dung Phỉ đứng nhìn ở một bên, dáng người cao và thẳng, thỉnh thoảng chỉ huy một tiếng.

Có lẽ là vừa trở về nên cậu còn mặc đồ cưới ngựa, chân đi ủng lệt xệt giẫm lên thêm đá, ngọn tóc hình như còn dính nước sương, có chút rối loạn, nghe thấy tiếng động liền quay đầu nhìn về phía Cố Kinh Hàn đang đi vào sân: “Ra ngoài à?”

“Ừ.”

Cố Kinh Hàn nghe ra chút không vui, lập tức lấy ra một cái bánh bao súp từ trong bọc giấy, đưa về phía miệng của Dung thiếu gia.

Dung Phỉ theo bản năng há miệng ngậm lấy.

Bánh bao súp của Đức Phúc cư được làm rất nhỏ và khéo tay, người bình thường ăn nguyên một cái không thành vấn đề.

Dung thiếu gia ngậm vào miệng rồi nhai nhai, tầm mắt quét sang xung quanh, phát hiện không có ai chú ý, liền phồng miệng, chậm rãi nuốt xuống. Vừa nâng mắt đã đối diện với ánh mắt đen kịt của Cố Kinh Hàn, cậu không thể kiềm chế, chuyển động cổ họng: “Anh... tay có bẩn không mà cầm bánh bao vậy.”

Cố Kinh Hàn đưa ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng lên bên môi Dung Phỉ, giọng nói trầm thấp: “Dung thiếu nếm thử xem?”

Màng tai chấn động.

Quỷ thần xui khiến, Dung Phỉ nhếch môi, nhẹ nhàng ngậm lấy đầu ngón tay kia.

Gần như trong nháy mắt, cả người cậu dờ ra tại chỗ, cảm giác ghệt thở như bị người bóp cổ ập tới, ngay cả khi đối mặt với họng súng đen ngòm, Dung Phỉ cũng chưa từng chần chừ và kinh sợ như thế này.

Cố Kinh Hàn dời tầm mắt trước tiên, rút tay về, “Vào trong ăn.”

Dung Phỉ bình tĩnh xoay người, cướp lấy bọc giấy trong tay Cố Kinh Hàn, chớp mắt cười: “Ăn xong rồi đi với tôi ra ngoài thành săn thú, cả ngày hôm nay dành hết cho anh đó, honey.”

Nói xong, nhanh chân vào cửa.

Cố Kinh Hàn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Dung Phỉ, ngón tay buông thõng bên người, miết nhẹ, chầm chầm ma sát, có ý dây dưa.

Chờ tiếng tim đập có hơi nhanh dần trở lại bình thường, Cố Kinh Hàn chầm chậm đi theo vào.

Tiết Bình và Dung phu nhân đang ngồi trò chuyện với nhau, bất ngờ là không thấy bao nhiêu cẩn trọng và lo lắng.

Ngày hôm trước, Cố Nguyên Phong gửi điện báo, mật sát Cố Kinh Hàn một trận, tổn hại nhân luân (luân lí làm người thời xưa), không biết liêm sỉ, tỏ ý sẽ mau chóng quay về giải quyết, nhưng tuyệt đối không được đắc tội Dung gia.

Cố Kinh Hàn liếc mắt nhìn một lần, tiện tay ném đi luôn.

Hai bà thông gia trò chuyện với nhau rất vui, chẳng biết Dung phu nhân có ma lực gì, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã biến Tiết Bình thành một cô em gái ngoan hiền, hai người nắm tay nhau cứ như chị em ruột thịt. Tiết Bình tiễn Dung phu nhân ra xe, lưu luyến không rời, “Dung phu nhân rất tốt, con đến Dung gia, mẹ cũng yên tâm hơn.”

Cố Kinh Hàn gật đầu không nói gì.

Dung phu nhân đi rồi, Dung thiếu gia chưa đi, dắt tới một con ngựa, lôi Cố Kinh Hàn ra ngoài thành săn thú.

Săn thú hiển nhiên không thể mặc Âu phục hay trường sam, Dung Phỉ đã sớm chuẩn bị, đưa cho Cố Kinh Hàn một bộ đồ cưỡi ngựa.

Cố Kinh Hàn nhìn Dung Phỉ một lát, quay vào nhà thay đồ.

Ừng cao và dai lưng, so với vẻ lạnh lùng trước kia thì nhiều hơn vài phần sắc bén và lạnh lẽo, như kiếm sắc ra khỏi vỏ, lông mày đuôi mắt đều vô cùng sắc sảo.

Dung thiếu gia chìm chằm chằm không chớp mắt, lợi dụng lý do chỉnh trang quần áo mà lén sờ soạng vài cái.

Vài tên tùy tùng đi bên cạnh, hai người song song dẫn đầu, cưỡi ngựa ra khỏi cổng Hải thành.

Vừa đi về phía núi, Dung Phỉ vừa nghiêng đầu nhìn Cố Kinh Hàn, ngấm nhìn đường viền mắt anh tuấn của hấn trong ánh nắng ban ban nhàn nhạt, cong khóe môi hỏi: “Kỹ thuật bắn của Cố đại thiếu thế nào?”

Cố Kinh Hàn nhìn cậu: “Tôi không dùng súng.”

Dung Phỉ ngẩn ra, nhú mày: “Vậy anh dùng gì? Dùng tay bắt thỏ sao?”

“Bắn cung.”

Cố Kinh Hàn đá gót chân lên bọc hành lý treo dưới lưng ngựa, bên trong đựng cung tên, là hấn mang ra từ trong biệt thự Cố gia.

Đáy mắt Dung Phỉ hiện lên vẻ tò mò: “Vậy tài bắn cung của anh thế nào?”

Hai con ngựa bắt tri bắt giác tiến lại gần sau, gần như vai kề vai.

Cố Kinh Hàn nhìn sâu vào trong mắt Dung Phỉ, giọng nói thấp lạnh và trầm ổn: “Không cần biết bắn cái gì, tôi đều bách phát bách trúng.”

Lòng Dung Phỉ như bị thiêu đốt, có hơi nóng bức.

Cậu nghi ngờ nhìn vẻ mặt lạnh giá của Cố Kinh Hàn, không chắn chắn những lời này không có ý nghĩa sâu xa nào khác.

Không nghĩ ra thì dứt khoát không nghĩ nữa, cậu thúc nhẹ vào bụng ngựa, giọng nói vang khắp nơi: “Vậy hãy cho bốn thiếu gia mở mang tầm mắt đi.”

Mười mấy dặm bên ngoài thành chính là cụm núi kéo dài, chỗ cách gần nhất là nơi Dung Phỉ thường hay tới.

Hiện tại, tuy là đầu thu, con mồi ít hơn xuân hạ, nhưng ít còn hơn không, Dung Phỉ muốn hoạt động một chút nên mới nghĩ ra hoạt động này.

Phóng ngựa vào núi sâu, dừng lại ở một chỗ cây cối rậm rạp.

“Chúng ta chia thành hai đường, một tiếng sau xem thu hoạch từng người, thế nào?”

Dung Phỉ ngồi trên ngựa, hăm hở, ánh mắt nóng lòng muốn thử nhìn về phía Cổ Kinh Hàn.

Cổ Kinh Hàn không lên tiếng, chỉ là đột nhiên nhấc cung kéo dây, động tác như nước chảy mây trôi, sắc bén lại lưu loát, một mũi tên bắn ra, chỉ thấy bụi cỏ khô héo hơi chuyển động, một tia máu cong bắn lên.

Cổ Kinh Hàn thúc ngựa đi tới, xách mũi tên lên, là một con trăn vàng dài hai thước.

Dung Phỉ híp mắt lại.

Cổ Kinh Hàn ném cho Dung thiếu một ánh mắt, không hề quay đầu, cưỡi ngựa chạy sâu vào trong rừng.

Khiêu khích không thành lại còn bị khiêu khích ngược lại, Dung Phỉ giận đến nghiến răng, phất tay gọi tới hai thủ hạ, trầm giọng nói: “Trong núi nguy hiểm, đi theo.” Đến cùng vẫn là lo lắng cho an toàn của người này.

Cổ Kinh Hàn biết có người đi theo nhưng cũng không quan tâm.

Trong núi có mối, nhưng không thể vơ vét bằng hết.

Cổ Kinh Hàn chọn mối rất có chừng mực, có thể thả thì sẽ thả, tuy không chệch một mũi nhưng thu hoạch không nhiều.

Một tiếng sau, hần trở về theo đường cũ, đợi một chút, mới nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến, Dung Phỉ xuất hiện, trước tiên nhìn vào đồng mối ở phía sau Cổ Kinh Hàn.

Sau khi đếm sơ qua, một gương mặt sáng rỡ có hơi ỉn ỉu, hào quang ở giữa lông mày ảm đạm đi không ít.

Kỹ thuật bắn của cậu vô cùng chính xác, chỉ thỉnh thoảng mới sai lệch, tính cảnh giác lại cao, một tiếng đồng hồ đủ để thu hoạch khá nhiều mối, nhưng so với Cổ Kinh Hàn thì vẫn chưa đủ.

“Anh chưa từng nghĩ sẽ làm việc gì khác à?” Dung Phỉ chợt hỏi.

“Tôi không thể dây vào quá nhiều nhân quả, nguyên nhân cụ thể thì sau khi kết hôn tôi sẽ nói cho cậu nghe.” Cổ Kinh Hàn không muốn nhìn thấy dáng vẻ ỉn ỉu của Dung Phỉ, cưỡi ngựa đến bên cạnh người cậu, “Muốn học bắn cung không?”

Dung Phỉ không dây dưa với vấn đề trước, nghe vậy thì bất đắc dĩ nói: “Tôi từng học rồi, nhưng đứng im ngắm bắn thì được, lên ngựa liền mất trọng tâm. Nhưng rõ ràng tôi dùng súng rất tốt, có lẽ thật sự không có thiên phú ở môn này. Ông già dạy tôi cưỡi ngựa bắn cung bị tôi giầy vò đến hói đầu, tôi cũng chả học thành.”

“Tôi dạy cho cậu.”

Cổ Kinh Hàn đột nhiên đưa tay ôm eo Dung Phỉ, dùng quái lực nhấc người lên, thả xuống trước người mình.

“Mẹ nó anh...!” Cảm giác bay lên trong nháy mắt làm cho Dung thiếu gia không phản ứng kịp buông lời nói tục.

Xem ra không phải xương cốt của cậu lỏng lẻo, mà là sức mạnh không đủ lớn, sức lực thực sự của Cổ đại thiếu không phải bình thường.

“Tách chân ra, ngồi cho đàng hoàng.”

Cổ Kinh Hàn một tay ôm eo Dung Phỉ, một tay nhấc chân Dung Phỉ, điều chỉnh tư thế giúp cậu.

Hai người cao gần bằng nhau, nhưng nếu so chính xác thì vóc người của Cổ Kinh Hàn cao lớn hơn một ít, mặt của hần dịch về phía trước, môi kề ngay vành tai của Dung Phỉ.

Muốn bảo hần tránh nhưng lại không nỡ.

Dung Phỉ đành phải đổi đề tài, hỏi: “Tại sao không phải là tôi ôm anh?”

“Quay về, tôi cho cậu ôm tôi.”

Lưng Dung Phỉ tựa vào lồng ngực hắn, Cổ Kinh Hàn cảm thấy vui vẻ tràn đầy trong cơ thể đầy âm khí, gần như muốn tràn ra khỏi lồng.

Lúc Dung thiếu gia tưởng tượng ra hình ảnh ôm Cổ đại thiếu, lòng ngứa ngáy khó chịu, một cung tên lạnh lẽo được nhét vào tay.

“Đây là cung tôi tự làm,” Cổ Kinh Hàn nắm tay cậu, điều chỉnh tư thế, sau đó thúc vào bụng ngựa, để ngựa bắt đầu chạy, “Ngồi vững một chút, đừng gấp gáp.”

“Thả lỏng cổ tay.”

“Nâng lên chút.”

Ánh mặt trời mùa thu vẫn chói chang như thế, xuyên qua chạc cây lá khô rậm rạp.

Cổ Kinh Hàn nhẹ nâng ngón tay, lau đi mồ hôi bên tóc mai Dung Phỉ, “Nghỉ ngơi một lúc.”

Dung Phỉ cảm tên vào túi đựng tên, chờ ngựa tốt chậm chậm dừng lại.

Dung thiếu gia không thể không thừa nhận Cổ Kinh Hàn thật sự là một người thầy giỏi, cậu cảm thấy kỹ thuật bắn cung hồng bút của cậu có tiến bộ.

Hai người phóng ngựa chạy một mạch, mấy người đi theo phía sau vẫn chưa đuổi kịp, lúc này không biết đã đi đến chỗ nào.

Đột nhiên, Cổ Kinh Hàn ghìm dây cương, ánh mắt sắc bén nhìn về một hướng, “Có người đến.”

Hắn vừa dứt lời, lập tức nghe thấy từ hướng đó truyền đến một tiếng nổ bùm bùm, sau đó là tiếng súng vang lên, có tiếng người quát tháo, giọng nói to nhất trong đó vang lên: “Sợ, sợ cái gì mà sợ! Đạo trưởng còn ở đây này! Sợ cái gì chứ?!”

Dung Phỉ có chút ngạc nhiên: “Sao câu này nghe quen tai thế?”

Không đợi Cổ Kinh Hàn trả lời, người bên kia cũng đã chạy tới gần.

Dẫn đầu chính là vị sĩ quan cảnh sát của phòng tuần bộ và đạo trưởng Huyền Hư áo vàng râu cá trê đã gặp mấy ngày trước.

Kéo theo sau là một cậu cảnh viên chạy đến rơi cả mũ, vừa chạy vừa quay đầu nhìn, như đang lo lắng có thứ gì đó đuổi theo.

Cổ Kinh Hàn nhíu mày, khi thấy bọn họ không có bị thương, đang muốn quay đầu ngựa tránh đi, thì đã thấy Huyền Hư chạy trốn thở không ra hơi đột nhiên sáng mắt lên, bổ nhào về hướng Cổ Kinh Hàn: “Đạo hữu! Đạo hữu mau tới giúp bản đạo, thu phục ổ yêu quái kia, phá giải nguy hiểm vì bách tính Hải thành!”

Sĩ quan cảnh sát vừa nâng mắt, lập tức sững sờ: “Dung thiếu?”

Lần này, muốn đi cũng không đi được rồi.

Trước đó, Cổ Kinh Hàn đã cố gắng thu lại hơi thở, cộng thêm đám đông che chắn, không để Huyền Hư phát hiện thân phận người cùng nghề, nhưng lúc này lại bị nhìn ra trong chớp mắt, không thể làm ngơ được nữa.

Cổ Kinh Hàn cùng Dung Phỉ xuống ngựa.

Súng sẵn vác trên vai, Dung Phỉ cau mày, ánh mắt đầy áp lực liếc nhìn Huyền Hư một thoáng, rồi lại như dao găm đâm một nhát vào người sĩ quan cảnh sát, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Sao, chuyện hàng yêu phục ma đạo sĩ làm không xong, lại muốn phụ nhân của bốn thiếu gia tự thân xuất mã hả?”

Gã cảnh sát vừa nghĩ ban ngày ban mặt mà tại sao Dung thiếu gia lại cùng một người đàn ông ôm ấp thể kia, âm ỉ nửa ngày hóa ra đây chính là vị hôn phu của Dung thiếu mà cả Hải thành đều tò mò.

“Dung thiếu, chuyện này...”

Cổ Kinh Hàn nhẹ nhàng giúp Dung thiếu phủi phẳng vạt áo phía sau, ánh mắt lãnh đạm chuyển sang Huyền Hư đã chỉnh trang lại hình tượng, không còn vẻ chật vật ban nãy: “Chuyện gì?”

Râu cá trê của Huyền Hư rung lên, có chút chột dạ không giải thích được.

Người trẻ tuổi này so ra còn nhỏ hơn gã, cũng không giống đạo sĩ. Nhưng hơi thở trên người không nhầm được, còn thâm hậu hơn so với gã, vừa nãy có bệnh thì vài tứ phương, nào ngờ thật chẳng dám đắc tội.

Huyền Hư vững giọng nói: “Không biết đạo hữu có phải là người của Hải thành hay không, có hay trong núi này có một ổ hồ ly, tất cả đều là hồ ly tinh đã mở linh trí?”

Cổ Kinh Hàn nói: “Nếu không xuống núi gây hại thì có liên quan gì tới tôi?”

Người tu đạo nào cũng giống vậy, Huyền Hư cũng không bắt ngờ, tiếp tục nói: “Vốn là không can hệ gì đến chúng ta. Thế nhưng, không lâu trước đây, bốn đạo lần theo một con quỷ nước hại người trong thôn xóm dưới chân núi, đuổi tới thành hào (sông đào bảo vệ thành) của Hải thành, ở bên thành hào phát hiện một con hồ ly tinh có tu vi hình người đã chết, tử trạng thê thảm, tuyệt đối không phải bình thường, xem hơi thở sợ là có quan hệ với con quỷ nước kia. Bốn đạo mang theo xác chết hồ ly tinh trở lại, dùng tinh huyết (máu yêu tinh) bốc quế, lại phát hiện hồ ly này đã mất tinh hồn.”

Lông mày Huyền Hư nhíu lại: “Bốn đạo muốn tìm ra chút tinh hồn để hỏi dò một vài điều, hoặc có thể biết được tung tích của quỷ nước. Một đường theo dấu đến nơi này, gặp phải một trận pháp bên trong khe núi, bốn đạo vẫn chưa ra tay phá giải thì bỗng có vài con hồ ly xông tới, không nói lời nào mà đã tấn công.”

“Bốn đạo vốn định nói chuyện đàng hoàng với bọn chúng, nhưng nào ngờ gặp phải chuyện như thế, lúc tới chỉ có ý tốt, nào có chuẩn bị nhiều, nên giờ có hơi nhếch nhác, xấu hổ, xấu hổ quá.”

Huyền Hư thở dài thở ngắn, vân vê phát trần, đánh không lại bọn tiểu hồ ly chưa hóa hình cũng không hề đổ mặt.

Cổ Kinh Hàn vốn không muốn nhúng tay vào, nhưng nghe đến chỗ ông chủ Ngũ mất tinh hồn thì ánh mắt liền tối lại.

Như hần từng nói trước đó.

Hồ ly tinh mê hoặc con người nhờ vào mùi thơm quyến rũ, mê mẩn thần trí, điên đảo xuân thu. Mà hương thơm này ký gửi bên trong tinh hồn của hồ ly tinh. Tinh hồn của mỗi con hồ ly không giống nhau, hương thơm cũng khác biệt.

Lúc Cổ Kinh Hàn nhìn thấy thi thể của ông chủ Ngũ, đã nhận ra mùi hồ hương trên người ông ta giống với mùi trên người Dung Phi, nên mới không truy đến cùng.

Nhưng nếu như tinh hồn của ông chủ Ngũ đã mất, vậy thì không thể có hồ hương, vậy thì mùi hương hần ngửi được khi đó là do ai lưu lại? Là thật sự không có lòng hại người, hay là cố ý mê hoặc?

Vừa nghĩ tới Dung Phi có thể bị một con hồ ly tinh nào đó theo dõi, sắc mặt của Cổ Kinh Hàn liền âm u: “Dẫn đường”.

6. Chương 6: Hồ Ly

Huyền Hư đi trước dẫn đường, đi không tới 20 phút, đoàn người đã đến một gò đất nằm bên ngoài khe núi.

Đám hồ ly truy kích bọn Huyền Hư không có đuổi tận không buông, mà là lui về, dọc đường đi có thể nhìn thấy dấu vết chiến đấu, còn có mùi hồ ly pha tạp.

Xung quanh là rừng cây um tùm và cỏ loạn, khá bí mật.

“Ở bên dưới chỗ này có một bọc một mê tung trận nhỏ,” Huyền Hư nói, rồi ho khù khụ, cứu chữa sĩ diện tràn ngập nguy hiểm của mình, bổ sung vài câu: “Nếu không phải vì trận pháp này thì tôi cũng không đến nổi trở tay không kịp như thế. Nếu chúng ta muốn vào trong thì chỉ cần có người khuấy động trận pháp này, dẫn hết hồ ly bên trong ra ngoài.”

Dưới đáy khe núi hỗn độn, chỉ thấy nhánh cây đan xen chi chít, nhìn lâu sẽ thấy hoa mắt váng đầu.

“Không cần,” Cổ Kinh Hàn cau mày, nói với Dung Phỉ, “Chờ tôi.”

Lập tức đi xuống.

Dung Phỉ híp mắt, khoe miệng vênh lên như cười như không, đột nhiên móc súng ra rồi kéo chốt cái rắc, chĩa vào gáy Huyền Hư.

Râu mép của Huyền Hư rung lên, cố gắng trấn định nói: “Dung thiếu, bản đạo khuyên cậu tốt nhất nên thả súng xuống, nếu không... hậu quả không phải Dung thiếu gia có thể chịu được đâu.”

“Há?”

Dung Phỉ nhẹ nhàng quét mắt nhìn Huyền Hư: “Sao không tự xưng bổn tọa, bổn đạo nữa đi? Có hậu quả gì thì cứ để bổn thiếu gia nhìn xem.”

Nòng súng vẫn không nhúc nhích, thậm chí còn vững thêm vài phần, “Cái tay thành thật một chút! Anh ấy mà có chuyện thì tôi cho ông anh chôn cùng Phụng Dương quán.”

Bàn tay lén mò vào trong tay áo của Huyền Hư cứng đờ, chậm rãi thu về, sau lưng lạnh ngắt.

Mặc dầu chưa từng qua lại nhưng gã vẫn biết danh tiếng của vị Dung thiếu gia này, quả thật nói nổ súng sẽ nổ súng, mặc kệ là thần hay là quỷ.

Mấy người của phòng tuần bộ ngơ ngác nhìn nhau.

Một cậu cảnh viên muốn nói rồi lại thôi, bị sĩ quan cảnh sát nọ kéo một cái, thành thật đóng chặt miệng.

Dung thiếu gia cầm súng chĩa vào đầu Huyền Hư, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Cổ Kinh Hàn nhận ra được động tĩnh ở phía sau, quay đầu liếc nhìn, sau khi xác nhận Dung Phỉ không có chuyện gì, liền chuyển tâm nghiên cứu trận pháp trước mắt.

Hắn nhìn rừng cây phía trước, bước lên vài bước, sau đó đứng lại ở một bên, lấy ra ba viên đậu chu sa đỏ sậm, dùng sức bóp nát.

Từng dòng chất lỏng đỏ sẫm chảy ra từ kẽ tay của hắn.

Cổ Kinh Hàn lật tay, lòng bàn tay xuất hiện bốn lá bùa trống không, hắn nhieu Chu Sa xuống, lấy tay làm bút, làm liền một mạch, vẽ ra bốn lá bùa chú.

Khi nét vẽ cuối cùng vừa hoàn thành, trên lá bùa cũng lóe lên ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Bốn lá bùa vàng không gió mà bay, bay đến giữa không trung, vây quanh người Cổ Kinh Hàn.

Cổ Kinh Hàn chấp tay, trong miệng niệm: “Phá!”

Bốn lá bùa chia ra bắn nhanh về bốn phía của rừng cây.

Huyền Hư đứng trên gò núi hơi há hốc miệng, đã bị kinh hãi bởi chiêu thức điều khiển bùa trên không của Cổ Kinh Hàn.

Việc tu luyện của Đạo gia bọn họ không thể thiếu bùa chú, đây là nền tảng. Về phương diện bùa chú, cơ bản nhất chính là vẽ bùa dụng bùa, cũng chính là tầng thứ nhất mà gã đang ở. Lên trên nữa chính là điều khiển bùa trên không, cao hơn chút là vẽ bùa trên không, không cần dùng chu sa mà là vẽ thành hình ở trên không.

Huyền Hư vốn cho rằng dù Cổ Kinh Hàn có mạnh hơn mình, nhưng cũng mạnh có giới hạn, nào ngờ người này đang ở tầng điều khiển bùa trên không. Phụng Dương quán bọn họ được xưng là thánh địa Đạo giáo đứng đầu ở Hải thành, song cũng chỉ có vài người biết điều khiển bùa trên không.

Mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán, Huyền Hư rũ mắt, con ngươi chuyển động liên hồi.

Dung Phỉ cũng nhìn đến nhướng mày.

Chỉ là năng lực tiếp nhận của cậu rất mạnh, không giống như Huyền Hư, trái lại nhìn đến say sưa ngon lành. Đứng nhìn từ xa, Dung Phỉ càng cảm thấy bộ trang phục cưỡi ngựa này quá hợp với Cổ đại thiếu, eo kia, chân kia, nhìn đến lòng cậu ngứa ngáy.

Bốn lá bùa bay vào rừng, chỉ trong chốc lát, cảnh tượng bên trong khe núi chợt biến đổi.

Cây cối vốn đứng sừng sững ở đó đột nhiên chấn động, chim rừng rủ nhau bay loạn xạ. Những thân cây kia như bị một bàn tay khổng lồ đẩy mạnh, nhanh chóng di chuyển vị trí, làm người hoa cả mắt.

“Phá... phá thật rồi?” Chỉ, chỉ bằng bốn tấm bùa thôi ư?

Huyền Hư ngạc nhiên.

Theo lời nói của gã, trong rừng dần dần yên tĩnh lại.

Ở giữa đám cây cối đan xen nhìn như sâu thẳm hiện ra một con đường mòn ngoằn ngoèo.

Lúc này, thủ hạ của Dung Phỉ cũng đã đuổi tới, mặt người nào người nấy cũng kinh hoàng.

“Xuống!”

Dung Phỉ cho Huyền Hư một đạp, dẫn người đi xuống gò núi, đi đến bên cạnh Cổ Kinh Hàn.

“Là kẻ nào?!”

Một giọng nói tràn ngập thù địch và cảnh giác truyền đến từ sâu trong rừng.

Lời còn chưa dứt, vài vệt đỏ xám dùng tốc độ cực nhanh lủi tới, rồi đứng lại trên con đường nhỏ, là vài con hồ ly còn chưa tu thành hình người.

Cầm đầu là một con hồ ly xám, vừa liếc mắt liền nhìn thấy Huyền Hư, lúc này cười lạnh nói: “Lại là các người! Bây giờ còn dẫn theo người đến giúp ư? Đừng tưởng rằng phá được mê tung trận thì hay lắm, chúng tôi không sợ các người đâu!”

Giọng điệu của hồ ly này khá mềm lạnh, nhưng cũng có thể nghe ra là giọng nam.

Nhìn dáng vẻ có lẽ là thủ lĩnh của bầy hồ ly này.

Cổ Kinh Hàn giơ tay gọi, bốn luồng hào quang màu vàng nhạt đột nhiên bắn vào trong tay hắn, hắn gấp tay lại, ánh sáng tản đi, đó chính là bốn lá bùa vàng khi nãy.

Hồ ly xám không nhịn được dịch về sau một bước, vẻ đề phòng trong mắt càng đậm, xen lẫn một tia sợ hãi không dễ phát giác.

Nếu đây là đối thủ thật sự thì đừng nói là bọn chúng, ngay cả một bầy hồ yêu hóa hình cũng chỉ là thái rau mà thôi.

Vẻ hung ác xẹt qua trên mặt hồ ly xám, “Các người...”

“Một tia tinh hồn của ông chủ Ngũ Cẩn Ngọc hiện có lẽ là ở đây?” Cổ Kinh Hàn thu bùa lại, nói.

Vài con hồ ly nghe xong liền vội vàng nhao nhao, ánh mắt hồ ly xám lạnh lẽo: “Các người quả nhiên tới vì tinh hồn. Hại nhiều hồ yêu như vậy còn chưa đủ, ngay cả hóa thành hình người cũng không buông tha sao? Sớm muộn gì các người cũng gặp báo ứng!”

Cổ Kinh Hàn hơi nhướng mày.

Huyền Hư vừa nghe thì biết hiểu lầm, vội nói: “Đừng hiểu lầm! Chúng tôi không có ý này! Giờ nói thì rất dài dòng, bốn tọa là Cảnh Hạc sơn Phụng Dương quán đại đệ tử thứ chín mươi ba...”

Dung Phỉ đau đầu, roi ngựa trong tay vung lên, trực tiếp lôi Huyền Hư trở về, mở miệng nói: “Tôi là Dung Phỉ, ông chủ Ngũ bị thứ không rõ giết hại, chúng tôi phát hiện thi thể ông ta, vì muốn tìm hung thủ nên mới tới tìm tinh hồn của ông ta, vốn chẳng hại qua bất kỳ hồ yêu nào cả, đừng có đoán bậy.”

“Đúng, đúng, Dung thiếu nói rất đúng.” Huyền Hư đột nhiên vuột mông ngựa, chọc cho Dung Phỉ liếc gã một cái.

Vẻ lạnh lùng của hồ ly xám không giảm: “Chúng cứ đâu?”

“Tự bọn mi xem đi.”

Huyền Hư móc ra từ trong tay áo một bình sứ hẹp miệng màu trắng, tháo nút bình rồi đổ ra, một xác chết hồ ly đột nhiên xuất hiện ở trên đất.

Cố Kinh Hàn nhìn ra đó là một bình bắt yêu, hũ tro cốt của hắn cũng có công dụng tương tự. Có điều, bình bắt yêu chỉ có thể bắt quỷ quái giả trang, phong ấn sống thì không được.

Vài con hồ ly đã nhìn chăm chăm vào xác chết kia rồi.

Cố Kinh Hàn thấy thế, tiện tay vung lên, đưa xác chết hồ ly đến trước mặt hồ ly xám.

“... Là lão ngô! Đúng là lão ngô rồi!” Hồ ly xám dờ ra một lúc, rồi mới đi tới ngữ, sau đó bị thương rít dài nói.

Đám hồ ly vây lại dần, khóc òa lên, “Anh năm!”

Hồ ly xám kìm lại đau đớn, kiểm tra xác chết ông chủ Ngô, ngẩng đầu, khàn giọng nói: “Lão ngô bị chết chìm, là do quỷ nước làm sao?”

Huyền Hư đang muốn mở miệng, đã nghe Cố Kinh Hàn nói: “Không phải, nhưng quỷ nước có thể biết hung thủ là người phương nào. Hoặc là hỏi tia tinh hồn kia xem là ai giết nó.”

Hồ ly xám trầm mặc một lúc, lắc đầu nói: “Không được. Tinh hồn của lão ngô đã tách rời mấy ngày trước, bị phong ấn tại đây, không còn có thể cảm ứng với bản thể. Nếu không chúng tôi há không báo thù cho lão ngô hay sao? Hay là... lão ngô có cảm ứng... bằng không đang khỏe mạnh như vậy, tại sao lại đột nhiên tách tinh hồn...”

“Bốn ngày trước, ông chủ Ngô có để lại ký hiệu hồ hương trên người Dung thiếu.” Cố Kinh Hàn nói.

Hồ ly xám kinh ngạc nói: “Không thể nào! Tinh hồn đã tách khỏi người lão ngô mười ngày trước, đã sớm không còn hồ hương... Chờ đã, các người còn giữ hồ hương đó không?”

Cố Kinh Hàn nhíu mày, “Không còn.”

Hồ ly xám không nói gì, một con hồ ly đỏ cao gầy bên cạnh không nhịn được nói: “Anh ba, em thấy bọn họ cũng không phải kẻ xấu, anh đừng dây dưa nữa. Hiện tại, anh năm đã bị giết hại, chúng ta cũng chỉ chờ chết mà thôi! Anh không nói, vậy để em nói!”

Đó là một ngày rất bình thường.

Chúng hồ yêu cử hành cuộc họp định kỳ, khi thủ lĩnh là hồ ly xám nhìn lướt qua, nhảy bèn nhận ra thiếu mất một con hồ yêu chưa hóa hình.

Bản tính của hồ ly thích náo nhiệt, thêm muốn thú vui của nhân gian.

Mọi người đều cho rằng nó đã lên vào thành dạo chơi, tuy lo lắng nó chưa hóa hình sẽ xảy ra chuyện, nhưng bên trong Hải thành có ông chủ Ngô trông nom, thế nên cũng không lo nghĩ nhiều lắm.

Thế nhưng, từng ngày từng ngày trôi qua, con hồ yêu kia vẫn không trở lại.

Mãi đến một ngày kia, chúng hồ ly phát hiện một xác chết hồ ly bị lột da chảy máu đầm đìa ở bãi đá hoang dưới chân núi.

7. Chương 7: Quỷ Nước

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Có người săn hồ yêu.”

Ánh mắt hồ ly xám lạnh lẽo, ”Lột da, rút tinh hồn. Từ đó về sau, dầu cho chúng tôi đề phòng bao nhiêu thì cũng không có kết quả. Mỗi lần tụ họp đều sẽ có hồ yêu mất tích. Sau đó, tôi chọn nơi này, triệu tập tất cả cùng ở với nhau.

“Nhưng vẫn không được.”

Sự hận thù bắn ra, đôi mắt hồ ly xám trở nên đỏ đậm: “Vẫn có hồ yêu thất lạc, bị lột da, chết thảm trong rừng. Sau này, lão ngũ biết được nên bày ra mê tung trận, cộng thêm tách tinh hồn của mình để lại, trấn giữ trận này, thì tình trạng mới chuyển biến tốt. Hiện tại, đã hơn mười ngày chưa có hồ yêu bị giết hại.”

“Nhưng hiện tại lão ngũ lại...”

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ liếc mắt nhìn nhau, đều nghĩ thấy mùi kỳ lạ.

“Hai tháng nay, bọn mi không tìm thấy chút manh mối nào về hung thủ hay sao?” Cố Kinh Hàn hỏi.

Hồ ly xám nói: “Tôi đoán các người cũng muốn tìm tên hung thủ này phải không? Tôi có manh mối, có thể nói cho mấy người biết nhưng tôi có điều kiện. Tôi hi vọng mấy người có thể giúp chúng tôi báo thù.”

“Được.” Cố Kinh Hàn không chút do dự nói.

Nếu hắn không đoán sai, lúc ông chủ Ngũ bày ra mê tung trận, cũng đã tìm được một ít manh mối về hung thủ, hoặc là nói, đã có tiếp xúc sơ với hung thủ.

Ông chủ Ngũ không có hồ hương, vậy thì hồ hương trên người Dung Phỉ có phải là do hung thủ lưu lại hay không?

Cố Kinh Hàn không muốn đánh cược dù chỉ một chút.

Thái độ dứt khoát của Cố Kinh Hàn làm cho hồ ly xám khá vui mừng, nó nhìn ra được tu vi của Cố Kinh Hàn là cao nhất trong đám người này, cũng là người nói lời giữ lời.

Hồ ly xám trầm tư trong chốc lát, nói: “Hung thủ kia tuy làm việc cẩn thận, nhưng dù sao số lần ra tay rất nhiều, cẩn thận đến mấy cũng có sơ sót, để lại chút sơ hở. Hung thủ chắc cũng chỉ là hồ yêu, song mùi hương tinh hồn rất kỳ lạ, không giống lắm với những hồ yêu bình thường như bọn tôi mà mị hoặc hơn nhiều. Ngoài ra, hung thủ có thể biết phép thuật khổng chế hoặc có loại pháp khí này, bởi vì trên xác chết của hồ ly đều có dấu vết giấy dựa kịch liệt khi bị trói.”

Dung Phỉ cau mày: “Nhưng cái chết của ông chủ Ngũ không giống vậy.”

Đám người lặng im một hồi, mỗi người đều đuổi theo suy nghĩ riêng.

Huyền Hư đột nhiên tăng hắng một tiếng, trên mặt mang theo lúng túng, nói: “Cái kia... nếu trên người ông chủ Ngũ có mùi của quỷ nước, vậy thì hoặc là bị quỷ nước giết chết, hoặc là trước khi chết có tiếp xúc với quỷ nước, không bằng chúng ta hỏi con quỷ nước kia thử xem? Có thể nó có manh mối...”

Dung Phỉ liếc gã, cười lạnh nói: “Ông anh muốn Kinh Hàn giúp bắt quỷ nước chứ gì, toan tính tính ranh nhĩ.”

“Không không, Dung thiếu hiểu lầm rồi!” Huyền Hư thấy tâm kế của mình bị chọc thủng, vội vã xua tay, mỉm cười nói, “Bản đạo đây chỉ muốn hiến kế cho Cố đạo hữu mà thôi.”

Thật ra, Huyền Hư không nói, Cố Kinh Hàn cũng định tóm quỷ nước để hỏi.

Hắn có song đồng âm dương, nhìn ra được mùi của quỷ nước trên người ông chủ Ngũ không thể giết người. Vậy thì hiển nhiên trước khi ông chủ Ngũ chết, quỷ nước có gặp qua ông ta, có thể nhìn thấy diện mạo của hung thủ.

Tuy rằng tên hung thủ này có lẽ không phải là người lột da, nhưng Cố Kinh Hàn cảm thấy bọn họ nhất định có liên quan đến nhau.

“Về thành đi.”

“Anh muốn điều tra chuyện này sao,” Dung Phỉ xoay người lên ngựa, cùng Cố Kinh Hàn sóng vai mà đi, nghiêng đầu hỏi, “Là vì tôi hả?”

Trên đường trở về, Huyền Hư và người của phòng tuần bộ khẽ nhại mồ hôi đi theo ở phía sau. Người của Dung gia cười ngựa đi trước dẫn đường.

“Ừ.” Cố Kinh Hàn nhìn gương mặt hơi nghiêng của Dung Phỉ, giọng nói lãnh đạm.

Dung Phỉ đối diện với đôi mắt đen như mực kia trong chốc lát, dời tầm mắt nói: “Thật ra cũng không cần làm thế. Ông chủ Ngũ đã chết, ký hiệu trên người tôi đã được giải quyết, lại có anh ở bên cạnh tôi, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Nếu anh không muốn dính tới quá nhiều nhân quả, vậy thì tốt nhất không cần quan tâm đến chuyện này. Tuy không có chứng cứ gì nhưng tôi cảm thấy việc này không đơn giản đâu.”

Một câu “Anh ở bên cạnh tôi” làm cho đôi mắt ngọc lạnh băng của Cố Kinh Hàn lóe lên chút ý cười rất nhạt.

“Yên tâm,” Cố Kinh Hàn nói, suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, “Cậu có thể theo tôi, nửa đêm.”

“Điều này là hiển nhiên.” Dung Phỉ cười rạng rỡ, roi ngựa vung lên, cùng Cố Kinh Hàn phóng ngựa như bay.

Lúc vào đến thành, hai người và đám Huyền Hư chia ra mỗi người một ngả, đi tới Đức Phúc cư dùng bữa trưa, sau đó lại đi bộ trở về Dung gia.

Dung phu nhân và Dung Bồi Tĩnh không có ở quý phủ, Cố Kinh Hàn cùng Dung Phỉ ở phòng sách nghe nhạc, ở phòng ngủ xem chút sách tiếng Anh, lại dùng xong cơm tối, rồi mới đạp lên ánh trăng dịu dàng đêm thu ra ngoài.

Hải thành là một thành thị không ngủ, xa hoa trụy lạc.

Bóng đêm trên người, phù phiếm hư ảo.

Cố Kinh Hàn không vội, sánh vai với Dung Phỉ tản bộ dọc theo thành hào, sắc nước dậy sóng, ánh sáng chập chờn, có vài chiếc lá bị gió mát thổi bay qua cầu, lướt nhẹ tới trước mặt.

Hai người ở rất gần nhau, bàn tay buông thõng bên người thỉnh thoảng sẽ chạm vào nhau.

Sau vài lần, Cố Kinh Hàn đột nhiên đưa tay cầm lấy tay Dung Phỉ, siết thật chặt. Dung Phỉ quay đầu nhìn hắn, kinh ngạc nhíu mày, Cố Kinh Hàn miết nhẹ ngón tay cậu, nói: “Sắp đến rồi, âm khí nặng, rất lạnh.”

Dung Phỉ gấp ngón tay, gài vào lòng bàn tay Cố Kinh Hàn, khẽ cười nói: “Vậy không bằng anh ôm tôi đi, chỉ cầm tay, còn người tôi lạnh thì phải làm sao bây giờ?”

Đôi mắt của Cố Kinh Hàn trầm lại, không nói thêm gì nữa, chỉ duỗi bàn tay còn lại đến trước mặt Dung Phỉ.

Dung Phỉ khó hiểu cúi đầu nhìn, chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào, giữa ngón tay của Cố Kinh Hàn xuất hiện một trái cherry đỏ. Hai ngón tay thon dài đưa tới, đút cherry vào trong miệng Dung Phỉ, Cố Kinh Hàn liếc mắt nhìn hai cánh môi mỏng màu hồng nhạt, hỏi: “Ngọt không?”

“Ngọt, còn nữa không?” Hương vị ngọt ngào tràn ra khắp miệng, Dung Phỉ mỉm cười, “Là cherry hả?”

“Ừ, hái lúc sẵn thú.” Cố Kinh Hàn mở tay, trong lòng bàn tay có vài trái cherry đỏ mọng nằm đó.

Hắn móc ra một tấm lụa vàng, se lại rồi vung lên, một dòng nước nhỏ chảy qua trái cherry. Hắn đưa bàn tay đến trước mặt Dung Phỉ, khi Dung Phỉ định giơ tay cầm lấy thì bị hắn chặn lại, hắn đưa cherry đến bên môi Dung Phỉ, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Cái anh này...” Dung Phỉ như cười như không liếc hắn, cúi đầu, mí mắt nhỏ dài hạ xuống, cậu duỗi đầu lưỡi, cuốn một trái cherry vào trong miệng, cũng không biết vô tình hay cố ý, đầu lưỡi ướt át vừa khéo sượt qua lòng bàn tay của Cố Kinh Hàn.

Bàn tay của Cố Kinh Hàn cứng đờ, ngón tay co giật nhẹ, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Tự mình ăn.” Nhét cherry vào trong tay Dung Phỉ, Cố Kinh Hàn khàn giọng nói.

Dung Phỉ cười đến hai vai khẽ run, vừa ăn cherry vừa kê sát vào vành tai của Cố Kinh Hàn, rồi lập tức rời ra, nhẹ giọng nói: “Hồ ly tinh, chỉ có ngần ấy kĩ xảo thôi hả?”

Xúc cảm lạnh lạnh cùng hơi nóng nhẹ nhàng lướt qua vành tai mẫn cảm.

Cố Kinh Hàn đang nắm tay Dung Phỉ chợt thấy căng thẳng, kéo người lại gần một chút, chỉ thấy Dung Phỉ tùy tiện phun hạt cherry qua một bên, mí mắt hơi rủ, nói: “Nè, Cố Kinh Hàn, anh thấy trong nghề đạo sĩ của mấy anh, ai được coi là giỏi nhất? Cái gã Huyền Hư kia nghe nói là một trong những người xuất sắc nhất của Phụng Dương quán đời này. Anh ta sợ anh lắm đấy.”

“Có lẽ tôi ngang hàng với sư phụ của anh ta.” Cố Kinh Hàn suy nghĩ một chút, nói.

Dung Phỉ cười lên: “Cái đám đạo sĩ già của Phụng Dương quán mà nghe được lời này chắc phải đuổi theo đánh chết anh mới thôi quá.”

Có lẽ là ánh mắt quá mức dịu dàng nên đã làm cho vẻ mặt lãnh đạm băng giá của Cố Kinh Hàn ôn hòa đi vài phần.

Hắn thấp giọng nói: “Không sợ, tôi có Dung thiếu.”

“Ừ,” Dung thiếu miễn cưỡng dựa vào Cố Kinh Hàn, “Hầu hạ bốn thiếu gia cho tốt, vô số vinh hoa phú quý đang chờ anh đó, hiểu không?... Hả? Cái gì kia?”

Về mặt Dung Phỉ biến đổi, bỗng nhiên quay đầu nhìn ra sau lưng, ánh mắt sắc lạnh quét tới mặt sông cách đó không xa.

Cố Kinh Hàn ngớ ra: “Cảm giác được à?”

Dung Phỉ xoay người, vẻ mặt cảnh giác, cau mày nói: “Hình như có một luồng hơi nước rất âm lạnh.”

“Là quỷ nước.” Cố Kinh Hàn không biết vì sao Dung Phỉ lại cảm nhận được, nhưng hiện tại việc này không phải trọng điểm, hắn móc ra vài lá bùa vàng, nói, “Lúc chúng ta bắt đầu tản bộ dọc theo bờ sông, tôi có thả mồi nhử. Nó đã mắc câu rồi, phải xuất hiện thôi.”

Nói xong, Cố Kinh Hàn cong ngón tay búng một cái, một luồng khí mạnh đánh vào con đường hai người vừa mới đi qua, một người giấy nhỏ đang đưa hiện hình, đang chậm chậm đi tới gần hai người.

“Đây là mô phỏng theo mùi trẻ con.” Cố Kinh Hàn nói.

Trước khi hắn và Dung Phỉ cùng đi tới ven thành hào, hắn đã dán vào người cả hai một tấm bùa giấu mùi và một tấm bùa hóa dương thành âm. Quỷ nước dựa vào mùi để nhận biết nhân loại ở khi khoảng cách xa.

Vì thế, trong mắt của quỷ nước, Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ, cộng thêm người giấy nhỏ chỉ tương đương với một đứa bé cùng một người phụ nữ có thể chất không tốt.

Với loại kết hợp này, quỷ nước không được ăn uống trong nhiều ngày hiển nhiên sẽ không bỏ qua.

“Ồ, tại sao tiểu tử ngươi chỉ nói có một nửa thôi, không dám nói cho vợ ngươi biết ngươi biến mùi của cậu ta thành phụ nữ chứ gì? Khả khả, dám làm mà không dám nói...” Hôm nay lại đến kỳ hạ chú cấm nói, giọng nói của hũ tro chữ Lâm đột nhiên vang lên trong đầu của Cố Kinh Hàn, cười khằng khặc quái dị.

“Câm miệng.” Cố Kinh Hàn lén khiển trách một tiếng, vẻ mặt chợt nghiêm túc, hai lá bùa bỗng nhiên bay ra ngoài.

Ánh nền bên trong đèn lồng dao động vì bị một cơn gió bất chợt thổi qua, dưới quang sáng rực rỡ, một vết chân ướt sũng xuất hiện ở phía sau lưng người giấy nhỏ.

Khi vết chân vừa xuất hiện, hai tấm bùa vàng đột nhiên biến mất như trốn vào hư không.

Một vết chân khác xuất hiện bên cạnh người giấy nhỏ, bước chân lắc lư của người giấy nhỏ dừng lại, tựa như bị thứ gì đó nắm lấy, hét lên một tiếng gào ngăn như trẻ con, sau đó ngã xuống đất.

Gần như cùng lúc đó, hai tấm bùa biến mất đầy quỷ dị ban nãy đột ngột thay thế vị trí của người giấy nhỏ, hiện ra ở phía trên người giấy.

“A _____!”

Một tiếng rít thê thảm xuyên thủng màng nhĩ bỗng nhiên phát nổ.

Hai tấm bùa vàng bốc cháy, hóa thành hai con rồng lửa dài nhỏ.

Ánh lửa sáng rực, một cánh tay nhỏ gầy, trắng bệch và nửa trong suốt hiện hình ở giữa không trung, bị rồng lửa nhanh chóng cuốn lấy, giãy dụa kịch liệt.

Rồng lửa thuận thế tiến lên, lôi ra toàn bộ thân hình của quỷ nước ẩn nấp dựa vào hơi nước, rồi bọc lại bằng ngọn lửa hùng hực.

“A a a a _____! Đại nhân tha mạng! Tôi không dám nữa đâu! Đại nhân tha mạng!”

Quỷ nước hiện thân, là một thiếu niên không lớn lắm. Cơ thể của nó đau đớn vặn vẹo trong ngọn lửa, điên cuồng giãy dụa, bởi vì nước sông bốc hơi nên khuôn mặt nhỏ khô xác khiếp người nứt ra từng rãnh đen, dữ tợn đến cực điểm.

Nó gào thét quỳ trên mặt đất, không ngừng xin tha, khóc lóc run rẩy.

“Mi hại mạng người, không thể tha thứ.”

Một tay của Cố Kinh Hàn kết một dấu đạo pháp, đánh vào người quỷ nước, hai con rồng lửa lập tức co lại, rời khỏi cơ thể quỷ nước, quấn vào cổ nó, tạo thành một cái vòng lửa giam cầm.

Quỷ nước ngã ra mặt đất, co quắp, trên mặt đất xuất hiện mấy vùng nước lớn.

“Ông chủ Ngũ của Cẩn Ngọc hiền, mi có từng gặp qua chưa?” Cố Kinh Hàn đến gần hai bước, vung một lá bùa vàng tới giữa trán của quỷ nước.

Quỷ nước mất hồn, hai mắt hơi mất tiêu cự, vô cùng sợ hãi nhìn Cố Kinh Hàn, lúng túng nói: “Gặp, gặp qua.”

“Là mi giết à?” Dung Phỉ đi tới bên người Cố Kinh Hàn.

Từ đầu đến cuối, sắc mặt của Dung thiếu gia chưa biến đổi dù chỉ một chút, chỉ là càng thêm nghiêm túc.

Sức chịu đựng mạnh mẽ như vậy, ngay cả Cố Kinh Hàn cũng khá ngạc nhiên. Có lẽ, sự phụ hấn vì hấn định ra hôn nước này cũng không đơn giản như hấn tưởng tượng. Trên người Dung Phỉ tất nhiên cũng có chỗ khác thường.

Quỷ nước vừa co người, vừa ra sức lắc đầu: “Không, không phải! Làm sao tôi có thể hại hồ ly tinh... Ông, ông ta sắp chết, rơi vào sông, dùng sức giãy dụa nên bị chết đuối...”

Dung Phỉ cùng Cố Kinh Hàn liếc mắt nhìn nhau, hỏi: “Ai giết ông ta?”

Quỷ nước nghe vậy, vẻ mặt trở nên quái đản: “Ông... ông ta tự làm vỡ nội đan của mình.”

Về mặt Dung Phỉ cứng lại, Cố Kinh Hàn cau mày nói: “Mấy hôm nay mi ở trong thành hào này, nói vậy cũng từng đi qua khu vực lân cận Cẩn Ngọc hiền. Nói chi tiết tình huống mấy ngày gần đây của ông chủ Ngũ.”

Câu nói này của Cố Kinh Hàn xem như đã hỏi vào trọng tâm.

Quả nhiên, vẻ mặt của quỷ nước hơi thay đổi, dùng giọng điệu nghi ngại mà không ra nói: “Con hồ ly tinh này rất kỳ quái... Ban đêm, tôi sẽ ở dưới vòm cầu gần Cẩn Ngọc hiền, lúc tôi mới tới, Cẩn Ngọc hiền rất bình thường. Chỉ mới mấy ngày trước thôi, hồ ly tinh kia đột nhiên bắt đầu ra ngoài vào nửa đêm, đều là sau giờ Tý (23h-1h), lần nào trở về cũng mang theo một mùi khai hồ ly kỳ dị, tôi chưa ngửi qua thứ mùi này trên người con hồ ly tinh nào cả, cực kì quái lạ. Sau đó, ông ta còn lưu lại mùi khai này trên người khách hàng vào trong cửa hàng của ông ta...”

“Lưu lại tất cả mọi người ư?” Cố Kinh Hàn ngắt lời nó, hỏi.

Quý nước nói: “Không, không có. Ông ta chỉ chọn vài người... tôi chỉ gặp qua hai, ba người, đều là người có dương khí rất nặng, tôi không dám tới gần. Tôi nghe con hồ ly tinh kia rất nịnh bợ bọn họ, gọi thiếu gia công tử gì đó.”

Dung thiếu gia ngăn ra, nhú mày nói: “Đều là các công tử thiếu gia có quyền có thể sao?”

“Hình, hình như thế...” Quý nước dè dặt nói xong, van xin nói: “Đại nhân, tôi, tôi nói hết những gì tôi biết rồi... Tôi, tôi không hại quá mấy người, có thể tha tôi một mạng hay không... Tôi sẽ không hại người nữa đâu, thật đó! Đại nhân, tôi không hại người nữa, ngài tha cho tôi một mạng đi!”

Cổ Kinh Hàn bình tĩnh nhìn nó, ánh trăng bạc lạnh lẽo hắt xuống đỉnh đầu, phác họa gương mặt bằng giá của hắn.

“Lên đường thôi.”

Lời còn chưa dứt, quý nước vừa mới khổ sở cầu xin đột nhiên nhảy lên, cầu xé vòng lửa, muốn nhảy xuống sông.

Nhưng nhanh hơn nó chính là Cổ Kinh Hàn.

Cổ Kinh Hàn nhanh tay móc ra một hũ tro thu nhỏ bên trong túi tiền, ném về phía trước, hũ tro nên thẳng vào người quý nước. Quý nước hét lên một tiếng, cơ thể bỗng bị xé rách, hóa thành một làn hơi nước kèm theo khói đen bốc lên.

Thuận tay vẩy một cái, khói đen cùng hơi nước ngưng tụ thành một quả bóng nước màu xám to bằng nắm tay trẻ con, trong quả bóng nước dường như có một hình người nhỏ giãy giụa, muốn chạy trốn nhưng tay chân đã bị giữ chặt lấy, không thể động đậy. Hũ tro chữ Lâm bị ném đi đã được thu về, trong đầu Cổ Kinh Hàn lập tức đầy rẫy tiếng mắng chửi của chữ Lâm.

“Người bảo lão phu câm miệng, lão phu vì sĩ diện của người nên đã làm theo, vậy mà người còn ném lão phu đi như một bao cát? Tiểu tử, người có còn lương tâm hay không! Hả?!”

Cổ Kinh Hàn bình tĩnh tự nhiên thả hũ tro vào trong túi, truyền âm nói: “Bùa bắt quỷ đáng giá ngàn vàng, phải tiết kiệm một chút.”

“Ồ hay, chẳng phải người cho vợ người dùng bùa định thần hay sao? Giờ tiểu tử người giả bộ cái gì!” Hũ tro chữ Lâm tức giận đến giậm chân, liên tục chấn động bên trong túi.

Cổ Kinh Hàn dùng một lá bùa vàng bọc lại, nói: “Nhìn ký ức của quý nước này xem, trong lời nói có mấy phần thật giả.”

Chữ Lâm không cam lòng đi lục lọi ký ức của người trong quả cầu nước, hừ hừ nói: “Gần như là thật hết. Có điều, lúc con hồ ly tinh kia đập vỡ nội đan cũng không tỉnh táo lắm, hình như trúng pháp thuật gì rồi.”

Đôi mắt của Cổ Kinh Hàn lạnh đi, móc ra ngọc quyết đeo trên cổ, nhấn quả cầu nước lên phía trên.

Một lực hút truyền đến, người trong quả bóng bị hút vào, quả bóng nước vỡ tan, rơi xuống đất.

Dung Phi liếc mắt nhìn động tác của Cổ Kinh Hàn, có hơi tò mò đưa tay tới: “Cái gì thế, tôi có thể sờ thử không?”

Cổ Kinh Hàn giương mắt nhìn Dung Phi, ánh nước di động trong đôi mắt, như phong nguyệt vô biên.

Hắn tháo ngọc quyết xuống, đột nhiên dùng sức bẻ thành hai nửa, một nửa cất vào túi, một nửa còn lại cột vào dây đỏ được hắn đưa về phía Dung Phi, “Phong yêu quyết, cho cậu.”

Sắc xanh ngọc trong suốt, bên trong có một tia đỏ sẫm, mặt ngoài khắc đầy bùa chú, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm. Mà bây giờ, vật bất phàm này lại bị cương quyết bẻ thành hai nửa không trọn vẹn.

Về mặt bình tĩnh trước sau như một của Dung Phi chợt rối rắm, trong lòng thấy khó chịu, sắc mặt cứng đờ nói: “Tôi không phải...”

Cổ Kinh Hàn bỗng nhiên gơ tay đè lại gáy Dung Phi, nhẹ nhàng kéo cậu tới trước người, mở khóa cài dây đỏ, đeo nửa miếng ngọc quyết này vào cổ cậu, ngắt lời: “Đừng nghĩ lung tung. Đây là của hồi môn của tôi.”

Dung Phỉ im lặng một lúc, nói: “Quá quý giá.”

Cố Kinh Hàn từ tốn và cẩn thận cài lại khóa dây ở phía sau gáy Dung Phỉ, đầu ngón tay thỉnh thoảng sẽ lướt qua làn da man mát mịn màng, có vài sợi tóc mềm mại lia qua mu bàn tay hắn. Hắn hơi cúi đầu, chớp mũi bỗng nhiên kề sát gò má Dung Phỉ, giọng nói trầm thấp: “Cậu quý giá nhất.”

Hắn véo nhẹ sau gáy Dung Phỉ một hồi, thấp giọng nói: “Lúc tôi không ở bên cạnh cậu, nó sẽ bảo đảm cho cậu vạn tà bất xâm.”

Một luồng tê dại mãnh liệt từ chỗ bị vôn về lui đi khắp lưng, hai tai Dung Phỉ ửng đỏ, nhíu mày bắt lấy bàn tay của Cố Kinh Hàn, giều cợt nói: “Lại mê hoặc lòng người. Cố đại thiếu so với đám lưu manh trên đường quả thật không kém bao nhiêu nhĩ. Đừng cử động, để tôi sờ lại, bằng không tôi cắn chết anh.”

Cố Kinh Hàn dừng lại động tác rút tay về, hơi nghiêng đầu, đột nhiên rút ngắn khoảng cách giữa môi của hai người, chỉ kém tí xíu xiu.

Hắn ẩn ý nói: “Dung thiếu... muốn cắn thế nào?”

Dung Phỉ hít thở nặng nề, cổ họng hơi chuyển động, buông mắt nhìn chằm chằm đôi môi gần trong gang tấc của Cố Kinh Hàn, một tay giơ lên, sờ vào cổ Cố Kinh Hàn, ngón tay cái phủ một lớp vết chai mỏng, vừa chầm chậm vừa dùng sức vuốt ve trái cổ hơi nhô ra của Cố Kinh Hàn, như đang thưởng thức vật gì hiếm lạ trơn trượt như ngọc thạch, vuốt nhẹ nhẹ qua lại, mạnh mẽ lại mờ ám, lưu lại một màu đỏ thẫm.

“Đã muộn.” Cố Kinh Hàn lên tiếng nói.

Dung Phỉ cảm nhận được trái cổ hơi rung động, tim như thể cũng rung động theo.

Cậu buông tay ra, Cố Kinh Hàn lui về sau một bước, xoay người đi về phía trước.

Nhét nửa miếng ngọc tuyết vào trong cổ áo, thời điểm nó trượt vào trong người, xúc cảm nóng lạnh khiến cho lồng ngực Dung Phỉ nổi lên một cơn tê dại kỳ lạ.

Cậu chậm rãi đuổi theo bước chân Cố Kinh Hàn, đầu lưỡi duỗi ra, liếm môi một hồi, như thể có hơi tiếc nuối vì Cố Kinh Hàn đột nhiên lui bước.

Cố Kinh Hàn đi ở phía trước, đưa tay sờ lên cổ họng của mình, dưới sự che phủ của bóng đêm và mái tóc, hắn chậm rãi mím chặt môi, cổ họng nặng nề dao động mấy lần.

Vì để kết thân với thông gia quyền quý, Cố Nguyên Phong bán trai bán gái cũng không tiếc, huống chi là gả con trai? Chỉ là Cố Nguyên Phong vừa muốn làm chuyện xấu vừa muốn có danh tiếng, tiếc rẻ việc cưới xin, cũng không muốn mất mặt, vì thế ngọn lửa này nhất định phải bốc lên, cho dù là làm ra bộ dáng này cho người ngoài xem thì cũng phải làm.

“Tôi mệt rồi.” Cố Kinh Hàn cũng không thèm nhìn tới Cố Nguyên Phong, đứng dậy đi thẳng lên lầu.

“Nghịch tử! Nghịch tử!” Cố Nguyên Phong gầm lên.

Tiết Bình kéo Cố Nguyên Phong rời khỏi phòng khách, dịu dàng khuyên lơn.

Ngọn lửa chiến tranh tạm dừng, bên trong phòng khách chỉ còn lại Cố Thời Thu và Cố Diệu hai mặt nhìn nhau, Cố Diệu chớp chớp mắt hạnh, con ngươi đảo một vòng, kéo Cố Thời Thu đứng dậy đuổi theo lên lầu, gõ cửa phòng Cố Kinh Hàn: “Anh cả! Mở cửa nhanh, mở cửa nhanh! Em và anh hai nhớ anh lắm!”

Cố Kinh Hàn biết cô em gái này sùng bái hắn một cách mù quáng, nghe tiếng liền mở cửa, “Vào đi.”

Cố Diệu kéo Cố Thời Thu vui mừng chạy vào, song chợt bị kéo tay lại, cô quay đầu, chỉ thấy Cố Kinh Hàn u ám, đôi mắt đen nhìn cô chằm chằm: “Anh, anh cả?”

Cố Kinh Hàn nheo mắt lại: “Tiểu Diệu, trên người em có mùi gì thế?”

8. Chương 8: Hương Liệu

Cố Diệu ngậy ra, ù ù cạc cạc: “Mùi? Mùi gì anh?”

“Hương liệu đó,” Cố Thời Thu phản ứng nhanh, vỗ vào vai Cố Diệu rồi cau mũi nói với Cố Kinh Hàn, “Vương phu nhân rất thích em gái của chúng mình nên có tặng cho em ấy một túi hương cao cấp mới ra của Bắc Bình, mùi hương gay mũi lắm, em có nói với em ấy nhưng em ấy lại rất thích nó, ngày nào cũng mang bên người.”

Cố Diệu không vui nói: “Anh nói gì vậy, đó là thanh hồ nhuyễn hương, đường đường là hương liệu cao cấp, anh hai không hiểu gì hết.”

“Thanh hồ nhuyễn hương?” Cái tên này quả thật rất tinh tế, Cố Kinh Hàn nheo mắt, nói. “Anh xem một chút được không?”

“Để em đi lấy, mà từ khi nào anh lại quan tâm đến những thứ này vậy?” Trên mặt Cố Diệu lóe lên nụ cười tinh nghịch, “Muốn lấy lòng tiểu thư nhà ai đây?”

Đôi mắt lạnh lùng của Cố Kinh Hàn nhìn Cố Diệu.

Cố Diệu sờ mũi, tự mình bẽ mặt, chạy về phòng lấy túi hương.

Bên trong phòng chỉ còn lại Cố Thời Thu và Cố Kinh Hàn ngồi đối diện với nhau.

Cố Thời Thu nhìn Cố Kinh Hàn một lúc, vẻ mặt dịu xuống, nói: “Anh cả, anh phải gả cho Dung thiếu gia thật sao?”

“Ừ.” Cố Kinh Hàn đáp.

Cố Thời Thu cứng mặt, vẻ ảo não chợt lóe lên, thấp giọng nói: “Anh cả, không phải em muốn can ngăn gì anh đâu, chỉ là anh phải nghe qua tiếng tăm của cậu Dung Phi kia năm năm trước đã. Tuy hiện tại Dung gia đã tẩy trắng, có thể coi là đệ nhất đại thế gia ở Hải thành, nhưng việc này không thay đổi được thực tế Dung Phi là con của đầu đảng thổ phỉ... Anh cả, anh đừng để ý đến tâm tư của cha, chúng ta phải sống vì bản thân.”

Lấy hết can đảm nói xong, áo lót của Cố Thời Thu đã ướt mồ hôi.

Cố Thời Thu không giống với Cố Diệu thẳng thắn sùng bái và ngưỡng mộ Cố Kinh Hàn, Cố Thời Thu rất sợ người anh cả này.

Lúc còn rất nhỏ, Cố Thời Thu vẫn chưa thể ghi nhớ, nhưng chỉ có một việc cậu nhớ rất rõ, đó là đôi mắt

đen quỷ dị của Cố Kinh Hàn mới năm tuổi và dòng máu sền sệt chậm rãi chảy ra từ trong tú quần áo đóng chặt.

Nếu không có người anh cả này, có lẽ cậu chẳng sống được tới ngày hôm nay, mà đã sớm chết vào mùa hè năm ba tuổi ấy.

“Cậu ấy rất tốt.”

Cố Kinh Hàn đưa tay rót trà, đẩy tới trước mặt Cố Thời Thu, “Anh không thích nghe những lời này, về sau em đừng nói nữa.”

Cố Thời Thu mỉm cười, nâng tách trà lên nhấp môi, nói: “Em biết rồi anh cả, mới đây mà đã bao che rồi hen. Có điều, ngoại hình của cậu Dung thiếu gia kia đúng là hơn người, cực kỳ xứng đôi với anh cả.”

Cố Kinh Hàn mặt không biến sắc nói: “Quả thật rất xứng.”

Suýt nữa phun luôn ngụm trà nóng, Cố Thời Thu che miệng ho khù khụ, vừa khéo sao Cố Diệu đẩy cửa phòng đi vào, thấy thế bèn ra sức vỗ một cái chát vào lưng anh hai, đưa đồ cho Cố Kinh Hàn, “Anh cả, là cái này nè, anh cẩn thận chút nha, đừng có làm hỏng của em đó.”

Thứ gọi là thanh hồ nhụy hương.

Chính là được đựng trong một hộp gấm hình vuông chạm trổ hoa văn, có kích cỡ bằng một lá bài, chất phần rất mịn, được ép thành từng bông hoa nhỏ màu tím tinh xảo, an ổn nằm bên trong hộp, tỏa ra vị ngọt quyến rũ tinh mịn.

Cố Kinh Hàn cầm lấy một bông hoa rồi ngửi thử, gần như tương tự với hồ hương được kí hiệu trên người Dung Phi.

Loại hồ hương kỳ dị này không được điều chế từ hương liệu bình thường.

“Đây là hương liệu của nhà nào?” Cố Kinh Hàn đặt xuống, hỏi.

Cố Diệu ngồi xuống, nâng tách trà, híp mắt nói: “Anh cả quê mùa quá, đây không phải hương liệu của nhà nào hết, loại thượng hạng như thế này được một điều hương sư nổi tiếng đặc chế, quý giá lắm đó. Nghe nói Vương phu nhân tìm đã lâu mới lấy được một hộp.”

Nói xong, sắc mặt của Cố Diệu nhẹ ửng đỏ, hiển nhiên là đang nhớ lại nguyên nhân mà Vương phu nhân tặng hương liệu cho mình.

Gả cho Vương thiếu gia là chuyện Cố Diêu ước mong từ lâu.

Điều hương sư.

“Tuy loại hương liệu này rất hiếm nhưng nếu anh cả muốn tìm thì em có thể giới thiệu chị Huyền nhi cho anh.”

Cố Diêu chuyển mắt, nói, “Lần này chị Huyền nhi cũng đi Bắc Bình, nghe nói chị ấy đã tìm được vị điều hương sư kia, mời về Hải thành, tài năng lắm.”

Cố Thời Thu liếc Cố Diêu một chút, yên lặng uống trà.

Mặc dù cậu và Cố Diêu không có thiện cảm với Dung Phỉ, nhưng Cố Kinh Hàn không phải là người mà bọn họ có thể chi phối.

“Không cần. Nhớ đến.” Cố Kinh Hàn ném hai tấm thiệp mời cho Cố Thời Thu và Cố Diêu, không để ý hai anh em kẻ xướng người họa kia.

Mượn một ít bột phấn từ chỗ Cố Diêu, đêm đó, Cố Kinh Hàn rời biệt thự Cố gia, đi vào một khách sạn.

Ngày kế ra ngoài, đi tới Dung gia.

Dung thiếu gia rõ ràng là một ví dụ điển hình của một người vô trách nhiệm.

Mặt trời lên cao nhưng vẫn vùi đầu trong phòng không dậy nổi. Lúc Cố Kinh Hàn đến, quản gia La mặt đầy bất đắc dĩ, lúng túng đứng trước cửa phòng ngủ, dùng sức gõ cửa: “Thiếu gia! Thiếu gia! Cố thiếu gia đến rồi!”

Gõ một hồi lâu, cửa phòng đóng chặt mới cùm cụp một tiếng, mở ra.

Dung Phỉ choàng áo ngủ tơ lụa, mặt vẫn còn ngái ngủ, tóc tai ngổn ngang mở hé cửa, duỗi một tay tới, lôi Cố Kinh Hàn vào, sau đó không chút nể mặt vỗ vào cửa, quát ra một câu: “Đừng làm phiền con.”

Tiếc thương Cố đại thiếu gia một chốc, quản gia La lau mồ hôi trán, vội vàng đi xuống.

Bị đánh thức nên Dung Phỉ cúi kính, buồn ngủ không buồn dịch chân. Thấy cậu mơ mơ màng màng, Cố Kinh Hàn giậu đổ bìm leo, gan to bằng trời sờ đầu Dung thiếu gia, trở tay chụp lấy cái eo mảnh khảnh kia, kéo người tới trước người, “Dựa vào tôi này.”

“... Anh nào có mềm bằng giường.”

Ngoài miệng ghét bỏ nhưng Dung thiếu gia vẫn dựa sát vào, cánh tay vòng lại, ôm lấy cổ Cổ Kinh Hàn, vùi mặt vào một bên cổ rồi nhẹ nhàng cọ cọ.

Đột nhiên, Dung Phỉ dừng lại, gương mặt mắt mắt lên, trong nháy mắt vẽ một mũi trên mặt quét sạch sành sanh, đôi mắt đào hoa hí lại, nói: “Trên người anh có mùi phụ nữ.”

Cổ Kinh Hàn ôm người chậm rãi dịch đến bên giường, nghe vậy bèn đưa tay lên.

Dung Phỉ cúi đầu, nhìn thấy trong lòng bàn tay của Cổ Kinh Hàn có một bông hoa phấn màu tím, khẽ mũi hít nhẹ, cau mày nói: “Mùi hương này... muốn độc chết ai hả? Nồng quá.”

“Đây là hồ hương.” Cổ Kinh Hàn nói, đặt hoa tím lên tủ đầu giường, “Có người nói là do một vị điều hương sư hiện đang ở Hải thành điều chế ra, tên là thanh hồ nhuyễn hương.”

Khuỷu chân của Dung Phỉ va vào mép giường, liếc nhìn bông hoa này một chút, “Được, lát nữa tôi sẽ cho người đi thăm dò, đâu mà khéo đến thế, còn gọi là thanh hồ nhuyễn hương nữa. Đúng rồi, tôi nghe nói ba anh về rồi hả? Lại còn mắng anh té tát? Có muốn bốn thiếu gia giúp anh ra mặt, an ủi anh một chút không?”

Đuôi mắt hất nhẹ, nhuộm vẽ dí dỏm.

Cổ Kinh Hàn liếc mắt nhìn vẻ mặt gian trá như tiểu hồ ly của Dung Phỉ, bỗng dưng chống gối, nhẹ buông tay. Dung Phỉ nào kịp trở tay, đầu gối va vào mép giường, trực tiếp ngã mặt lên, ngã vào giường.

Dung thiếu gia phản ứng cực nhanh, chống khuỷu tay rồi nhấc chân đạp một cái.

Cổ Kinh Hàn lại thuận thế quỳ một gối xuống giường, đè lại cổ tay Dung Phỉ, nhìn cậu từ trên cao, sắc mắt thăm thẳm, nói: “Nếu Dung thiếu muốn an ủi, không bằng mời tôi ăn kẹo đi.”

Dung Phỉ cau mày: “Kẹo gì...”

Còn chưa nói xong, miệng đã bị một miếng sô cô la nhỏ chặn lại.

Cổ Kinh Hàn hơi nhấc đầu ngón tay, đẩy miếng sô cô la vào miệng Dung thiếu gia.

Ném thấy một chút vị ngọt, ngờ vực ở giữa lông mày Dung Phỉ chợt tiêu tan, cậu nheo mắt đầy hứng thú, răng cắn vào miếng sô cô la này, bờ môi hơi tách, yên lặng nhìn chằm chằm vào Cổ Kinh Hàn, giờ tay lên đè gáy Cổ Kinh Hàn xuống.

Gần trong gang tấc, hơi thở phả vào mặt nhau.

“Dung thiếu.”

Môi của Cố Kinh Hàn chợt lướt qua gò má Dung Phỉ, rơi vào bên tai cậu, giọng nói trầm thấp và khàn khàn, “Bên gối của cậu có một bàn tay kia.”

9. Chương 9: Ngũ Quỷ

“Suyt.”

Một luồng hơi thở ấm áp bay vào trong tai.

Dung Phỉ đột nhiên nắm chặt vai Cố Kinh Hàn, lưng hơi cong lên, như con báo nhỏ chuẩn bị vào trận, neho mắt lại đây cảnh giác.

Cố Kinh Hàn cup mắt nhìn vào gáy Dung Phỉ, ngón tay vân về vành tai Dung Phỉ như đang làm yên lòng. Sau đó, bàn tay lướt qua phần xương gồ lên sau tai, xuyên vào tóc Dung Phỉ, động tác dịu dàng không vội không vàng, mang lại cảm giác ngứa ngứa, tê dại và thoải mái đến cực điểm.

Hắn bóp nhẹ gáy Dung Phỉ, nói: “Đừng quay đầu lại.”

Nói xong, bàn tay trượt tới sau đầu Dung Phỉ của Cố Kinh Hàn nhẹ lật ngửa, một người giấy nhỏ trượt ra khỏi cổ tay áo của hắn, rơi xuống giường.

Lúc này, phòng ngủ rộng rãi chìm vào bóng tối, chỉ có một đường sáng vàng óng tràn vào từ khe hở giữa hai tấm rèm cửa sổ dày nặng, như một lưỡi dao cắt kim loại chém đôi chiếc giường lớn bừa bộn.

Thấp thoáng có một bàn tay khối đen nằm rạp ở đầu giường, có vẻ như đang tìm kiếm gì đó.

Người bình thường không nhìn thấy cảnh tượng này, Cố Kinh Hàn mở song đồng âm dương, nửa ôm lấy Dung Phỉ, đầu ngón tay đè xuống đầu của người giấy nhỏ, chỉ dẫn nó đi về phía bàn tay kia.

Bàn tay kia hình như không phát hiện ra người giấy nhỏ đang tới gần, vẫn còn đang tìm tòi, ngón tay khô rút bốc khối đen đã mò lên gối của Dung Phỉ.

Đột nhiên, bàn tay quỷ dừng lại, bốc lên một sợi tóc rồi lập tức thụt lùi về sau.

“Định!”

Một tiếng quát chói tai vang lên, Cố Kinh Hàn nhanh chóng bắn ra một dấu đạo pháp. Người giấy nhỏ lóe lên ánh sáng vàng, bóng dáng vốn chậm chạp tới gần bàn tay quỷ lập tức nhào tới.

Bàn tay quỷ vội tránh đi nhưng đã chậm, bị người giấy nắm lấy một ngón tay. Bàn tay ra sức giãy giụa, khói đen phun trào.

Có tiếng khóc xa xăm truyền đến.

“Thứ gì thế?” Dung Phỉ quay đầu nhìn.

Vật áo được vén lên, một thanh kiếm gỗ đào nhỏ được Cố Kinh Hàn đeo trên eo như vật trang sức tức khắc biến dài, được Cố Kinh Hàn nhét vào tay Dung Phỉ, “Dù cho chốc nữa nhìn thấy cái gì đi nữa, cậu cũng đừng rời khỏi tôi. Có thứ gì nhào tới thì cứ dùng kiếm.”

“Yên tâm.” Dung Phỉ nắm chặt kiếm gỗ đào, chống tay trèo qua giường, nhảy đến chỗ người giấy nhỏ và bàn tay quỷ đang chiến đấu với nhau.

Cố Kinh Hàn lấy ra vài lá bùa, dán lên bốn bức tường và màn cửa sổ, sau đó kéo kín màn cửa, không cho ánh sáng tiến vào.

“Là thuật dịch chuyển ngũ quỷ.”

Cố Kinh Hàn đi tới bên cạnh Dung Phỉ. Bàn tay quỷ vùng vẫy dữ dội nhưng chẳng thể chạy thoát, “Có người làm phép nuôi ngũ quỷ đến lấy máu và tóc của cậu. Bởi vì pháp lực không đủ nên chỉ ngưng tụ thành năm bàn tay quỷ, chứ chưa thành hình.”

Dung thiếu gia chẳng sợ hãi, dùng kiếm gỗ đào chọt vào bàn tay quỷ kia, cười cợt: “Vừa tóc vừa máu, lẽ nào muốn bện hình nộm rửa chết tôi à?”

“Tương tự vậy,” Cố Kinh Hàn tháo túi tiền ở bên hông xuống, lấy ra một bọc giấy, “Nếu đạo hạnh cao hơn thì có thể thừa dịp cậu ngũ say mà điều khiển thân thể của cậu. Mấy chuyện mộng du giết người thường thấy đa phần đều do loại tà thuật này tác oai tác quái.”

Mở bọc giấy ra, là một nhúm bột phấn màu đen, Cố Kinh Hàn rắc bột phấn này ở quanh giường.

“Cái gì thế?” Dung Phỉ đi tới.

Cố Kinh Hàn vo lại bọc giấy đã hết sạch, lạnh nhạt nói: “Máu chó đen kết tủa thành bột máu, sức mạnh

không lớn bằng máu chó đen. Thế nên còn cần một thứ của Dung thiếu thì mới có thể bức tứ quý còn lại hiện hình.”

Dung Phỉ có cảm giác được một luồng không khí âm lãnh rục rà rục rịch ở trong phòng nhưng không tìm ra khỏi nguồn, nghe Cổ Kinh Hàn nói xong thì ngạc nhiên nói: “Thứ của tôi? Là cái gì, nếu bốn thiếu gia có thì tùy anh sử dụng.”

Cổ Kinh Hàn đi tới bên cạnh Dung Phỉ, mắt khẽ nâng: “Nước tiểu đồng tử.”

Vẻ mặt của Dung thiếu gia hết xanh rồi lại đỏ, lườm nguýt Cổ Kinh Hàn, giọng nói gần như nghiến răng nghiến lợi: “Vì sao Cổ đại thiếu không tự dùng của mình đi?”

Cổ Kinh Hàn dùng ánh mắt tối tăm nhìn cần cổ đỏ ửng của Dung Phỉ, không chút liêm sỉ nói: “Tôi từng dùng tay, không tinh khiết bằng Dung thiếu.”

“Làm sao anh biết tôi chưa từng làm qua?” Dung Phỉ nổi cáu cười.

Cổ Kinh Hàn dời mắt, quét một vòng quanh phòng ngủ, cầm lấy một lọ hoa từ trên tủ rồi bình thản nói: “Cậu là nam nhưng mệnh cách âm dương mất cân đối, từ nhỏ dễ vô cảm với chuyện giường chiếu. Từ vài phương diện khác mà nói chính là thân đồng tử thuần dương mà Đạo gia nghìn vàng khó cầu, máu và nước tiểu đều là khắc tinh của tà vật.”

Hắn cầm lọ hoa đưa tới trước mặt Dung thiếu gia, ra hiệu nói: “Xài cái này đi.”

“Anh!” Dung Phỉ nhìn Cổ Kinh Hàn chằm chằm nhưng không nhìn ra chút bốn cột nào, xem ra hắn nói thật rồi.

Không khí âm lạnh bên trong phòng ngủ càng lúc càng nặng, Dung Phỉ mặc mỗi bộ đồ ngủ tơ lụa nên đã thấy hơi lạnh. Dung Phỉ là người biết điều, cắn răng, ánh mắt sắc bén quét qua Cổ Kinh Hàn: “Anh... xoay người qua chỗ khác.”

Cổ Kinh Hàn lắc đầu: “Nguy hiểm.”

Dung Phỉ đờ người.

Cổ Kinh Hàn đi tới trước mặt Dung Phỉ, cầm lấy lọ hoa, một tay vịn eo Dung thiếu gia, một tay duỗi tới lưng quần pyjamas, cụp mắt nói: “Có muốn tôi giúp không?”

Đầu ngón tay mát lạnh đụng vào làn da bên eo làm cho Dung Phỉ dựng thẳng người, giật lấy lọ hoa, xoay người, áp lưng vào ngực Cổ Kinh Hàn, nói: “Tôi... tự làm.”

Một lát sau.

Cố Kinh Hàn giơ tay miết vành tai nóng hổi được che phủ dưới mái tóc đen của mình.

Hắn cau mày, cấp tốc rút ra một tấm bùa hóa nước, một dòng nước nhỏ quẩn quanh tai, nhiệt độ nhanh chóng hạ xuống.

“Rồi làm gì nữa?” Giọng nói của Dung Phỉ truyền đến từ trước người, có hơi mất tự nhiên.

Cố Kinh Hàn liếc nhìn đỉnh đầu rũ xuống của cậu: “Rưới lên bột máu quanh giường.”

Dung Phỉ cầm lọ hoa đi một vòng rồi ném nó đi ngay, cầm khăn mặt ra sức lau tay.

Cố Kinh Hàn thấy thế, ý cười chợt lướt qua đáy mắt đóng băng. Hắn xoay người dùng hai ngón tay kẹp lấy một tấm bùa vàng, vung vào bàn tay quỷ bị nhốt kia, “Tán!”

Theo tiếng động này, một cơn gió lớn lạnh thấu xương nổi lên, mạnh tới mức hai người gần như không đứng thẳng được.

Chiếc bàn trong phòng ngủ chấn động ầm ầm, sách rơi hết xuống đất.

Tay quỷ bị bùa vàng cố định, sau cơn co giật dữ dội thì nổ tung thành một luồng khói đen, tụ lại thành một hình dáng mơ hồ, rít lên nhào về phía cửa sổ. Bùa vàng lóe lên ánh sáng vàng, bóng đen bị đánh trở về, rơi xuống trên giường, người giấy nhỏ nhân cơ hội nhào tới, tiếp tục chiến đấu với bóng đen.

Cùng lúc đó, những chỗ được vấy máu chó đen và nước tiểu đồng tử hiện lên một loạt dấu chân máu ngổn ngang, vây quanh giường.

Trong đó, có một hàng dấu chân kéo dài đến tủ quần áo.

Cố Kinh Hàn ném một tấm bùa tới, chỉ thấy một cánh tay bị lột da chảy máu thò ra từ trong tủ quần áo đóng chặt, móng tay dài nhọn trong nháy mắt vồ về phía hắn.

“Lôi.”

Cố Kinh Hàn nghiêng người né, lật cổ tay bắt lấy cánh tay máu kia, lá bùa trong lòng bàn tay vững vàng bọc lấy nó, một tiếng sấm nhỏ vang lên.

Tay máu bị đánh thành tro bụi, rơi xuống lả tả từ lòng bàn tay của Cố Kinh Hàn.

“Cút!”

Phía sau truyền đến tiếng gầm.

Cổ Kinh Hàn nhìn lại, chỉ thấy hai cái bóng đen nhanh như điện như gió đen khó đối phó đang thay nhau tấn công Dung Phỉ.

Dung thiếu gia không hề ngồi không, tuy tư thế múa kiếm gỗ đào rất xấu nhưng thắng ở nhanh tay lẹ mắt, đều cản lại được vài lần công kích, lại còn không thỏa mãn chọc cho bóng đen kia vài cái, làm cho nó uốn éo không ngớt.

“Chết đi!” Dung Phỉ nhắm mắt, một chiêu kiếm đánh tan khói đen.

Cổ Kinh Hàn làm ra pháp ấn, trực tiếp túm hai bóng đen vào trong tay, hai bóng đen biến thành hai bàn tay nhỏ đen kịt và nhăn nhoe, sau đó bị hấn phủ bùa vàng lên rồi ném xuống đất.

Còn lại một.

Mắt khép hờ lại, khi mở ra một lần nữa, đôi mắt đen kịt của Cổ Kinh Hàn xuất hiện một loại ma lực kỳ lạ.

Như vực sâu như biển rộng, phủ một lớp vàng nhạt, chứa đầy tro bụi tang thương và vô số cánh bướm vàng tung bay. Mí mắt mở hé hé như hai cánh cửa địa ngục đột nhiên mở ra.

Song đồng âm dương nhanh chóng quét quanh phòng ngủ, cuối cùng dừng lại trên một mặt tường trống rỗng, một dấu tay máu chậm chậm hiện ra.

Cổ Kinh Hàn niệm thầm một tiếng “Thu”, đưa tay kéo dấu tay máu này ra rồi quăng xuống đất.

Một tấm bùa lửa bay tới, bàn tay quỷ còn lại hóa thành một đồng tro đen.

Bên tai truyền đến tiếng thét chói tai ở rất xa, một bóng người học máu chợt lóe lên trước đôi mắt lạnh lùng của Cổ Kinh Hàn. Song, còn chưa kịp nhìn rõ thì người kia đã cầm thứ gì đó nện về phía Cổ Kinh Hàn.

Hình ảnh đột nhiên đổ sụp.

Cổ Kinh Hàn nhắm mắt, một giọt máu được mí mắt nén trở lại.

Không khí âm lạnh bỗng nhiên tiêu tan, Dung Phỉ không khỏi rung mình, cau mày nhìn quanh bốn phía.

Sau đó, đi tới bên cạnh Cố Kinh Hàn, lau đi mồ hôi trên trán, ổn định hơi thở rồi loạn, nói: “Xong rồi à?”

Cố Kinh Hàn mở mắt ra, “Ừ, người làm phép bị phản phệ rồi. Kéo rèm cửa cho âm khí tản đi.”

Dung Phỉ đi kéo rèm cửa, phát hiện tấm bùa vàng trên màn cửa đã biến thành màu đen, bèn xé xuống.

Ánh nắng mặt trời tràn vào, phòng ngủ trở nên ấm áp và ngập ánh sáng.

Dung thiếu gia thật sự không muốn ở lại căn phòng đầy mùi quái lạ này một chút nào, dứt khoát kéo Cố Kinh Hàn đi tới phòng sách, không hề có tâm trạng thưởng thức ánh nắng mặt trời ngập phòng.

Bên trong phòng ngủ ảm ỉ như vậy mà người làm bên ngoài lại không nghe thấy gì, ngoài hành lang trống không.

Sau khi gọi người đến dọn dẹp, Dung Phỉ thay quần áo khác rồi cùng Cố Kinh Hàn ngồi xuống uống trà ổn định tinh thần.

“Ý của anh là có người muốn xuống tay với tôi nên đem qua phải tới năm bàn tay quý, loay hoay cả đêm ở bên giường tôi, nhưng do vương phải miếng ngọc quyết này nên không ra tay được sao?”

Dung Phỉ lười biếng dựa vào ghế, chậm rãi uống trà, đảo mắt nhìn sang Cố Kinh Hàn bên cạnh.

Cố Kinh Hàn vuốt cằm nói: “Ừ. Trên người kẻ đó có bảo vật, song đồng âm dương của tôi không thể nhìn thấy tướng mạo của kẻ đó. Xem ra ký hiệu hồ hương xuất hiện trên người cậu không phải là ngẫu nhiên.”

Dung Phỉ cau mày: “Là ai đây ta?”

“Cậu có gây mích lòng ai không?” Cố Kinh Hàn hỏi.

Dung Phỉ buồn cười nói: “Anh phải hỏi là tôi chưa từng gây mích lòng những ai. Ngũ quỷ lần này hình như càng khó đối phó hơn quỷ nước.” Cậu dừng lại, nụ cười vụt tắt, “Anh đừng lo nghĩ nữa, tuy tôi không rõ là ai làm nhưng chắc chắn đây là chuyện của Dung gia, không liên quan đến anh đâu.”

Ánh mắt lạnh lùng của Cố Kinh Hàn sẫm lại, giơ tay đề lên bàn tay đang gác trên tay vịn ghế của Dung Phỉ, lòng bàn tay phủ một lớp chai mỏng cọ sát cổ tay Dung Phỉ.

“Tối nay tôi dọn đến.” Cố Kinh Hàn nói.

“Đây là vấn đề của tôi.” Dung Phỉ xoay cổ tay nắm lấy tay Cố Kinh Hàn, nghiêng đầu kề sát mặt hắn.

Cố Kinh Hàn nhìn cậu: “Cậu là người của tôi.”

“Hứ,” Dung Phỉ nhếch môi, cười nói, “Nghe nổi hết da gà rồi này, ai mơ nó là người của anh hả? Anh là người của tôi mới đúng. Đến đây nào, cục cưng... đến gần một chút, tôi muốn hôn anh.”

Giọng nói khàn khàn rót vào trong tai.

Cổ của Cố Kinh Hàn bị ôm lấy, gương mặt xinh đẹp bỗng nhiên áp sát.

“Biết hôn môi không?” Dung Phỉ thấp giọng nói.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hơi thở mờ ám và ẩm nóng bay vòng quanh hai cơ thể sát rịt nhau.

Cố Kinh Hàn khép mắt, nghiêng mặt dẫn trước, đưa tay ôm Dung thiếu gia vào lòng.

Bờ môi sượt qua tóc Dung Phỉ làm cho vành tai của Cố Kinh Hàn bỗng dưng tê rần, có chút nhoi nhói.

Dung Phỉ cắn hần, chần chờ một chút rồi ngậm lấy, liếm láp nhẹ nhàng như vỗ về.

Bao bọc và vỗ về mềm ẩm.

Cố Kinh Hàn siết chặt lấy eo Dung Phỉ rồi chậm rãi buông ra, lùi về sau một chút.

Dung Phỉ cũng quay đầu đi nơi khác, trái cổ chuyển động đầy bất an, tay cầm tách trà lên, vội vàng uống một hớp: “À... để tôi bảo quản gia La dọn dẹp, chốc nữa tôi sẽ đi chuyển đồ với anh. Còn chuyện hôm nay thì tôi sẽ gửi thư cho cha, bảo ông ấy tìm người điều tra. Chỉ cần kẻ kia còn ở Hải thành thì kể cả đào ba thước đất, tôi cũng phải tìm cho bằng được.”

Trong lời nói ẩn chứa tàn nhẫn.

Cố Kinh Hàn nói: “Tôi có linh cảm kẻ đó sẽ xuất hiện vào vũ hội ngày mai.”

“Vậy hãy để cho kẻ đó có đi mà không có về.” Dung Phỉ rỏ mắt cười nói.

Sau khi quản gia La biết được chuyện xảy ra bên trong phòng ngủ thì kinh hãi đến biến sắc, gấp rút sai người gọi điện báo cho Dung Bồi Tĩnh và Dung phu nhân, đồng thời gọi hết mọi người bao vây Dung phủ

vững như thành đồng.

Dung Bồi Tĩnh và Dung phu nhân đã đi đến Lâm thành nên chắc chắn không thể quay về trong thời gian ngắn. Sau khi sai người mang thư đến đó thì Dung Phỉ mới lái xe đưa Cố Kinh Hàn về nhà lấy hành lý.

Ra khỏi cửa Dung gia, lúc ở trên xe, Dung Phỉ mới biết Cố Kinh Hàn đã chuyển ra khỏi Cố gia từ đêm qua.

“Cha của anh quả là một người cha tốt.”

Dung Phỉ chẳng biết lịch sự là gì, trực tiếp cười khẩy nói, “Lẽ nào đây chính là phụ trách để chứ không phụ trách nuôi? Tiền sinh hoạt lúc anh đi du học đều là do anh tự kiếm nhĩ.”

Cố Kinh Hàn cũng chẳng để tâm: “Tôi vốn chưa nhập vào gia phả Cố gia nên không cần bận tâm mấy chuyện phong tục làm gì.”

Dung Phỉ nghe xong, sắc mặt có hơi thay đổi, lại nhìn Cố Kinh Hàn một chút, mắt híp lại, môi cong lên: “Anh rộng lượng thật đấy. Tôi thấy anh xảo trá lắm. Anh nói đi, nếu không có tờ hôn ước này thì anh sẽ chịu nhìn tôi nhiều một chút chứ?”

Giọng điệu hững hờ nhưng trong lòng kéo căng như dây cót.

Mấy lời lập dị này quả không phù hợp với tính tình tùy tiện của Dung thiếu gia. Vì thế, khi lời vừa ra khỏi miệng, Dung Phỉ liền nhíu mày, hận không thể nuốt đầu lưỡi về.

Nhưng hỏi thì cũng hỏi rồi. Dung thiếu gia không thèm thu hồi lại.

Đuôi mắt Dung Phỉ khẽ hất, như có như không liếc nhìn vẻ mặt của Cố Kinh Hàn, “Sao anh không nói gì đi, ngẩn ra đó làm gì?”

Im lặng trong chốc lát, Cố Kinh Hàn trở lại bình thường, mặt không biến sắc nói: “Tôi đang nhớ lại khoảnh khắc đi tiểu của Dung thiếu, rất đáng yêu.”

Có một số người, khát khao muốn chết lúc nào cũng mãnh liệt hơn khát khao muốn sống.

Dễ dàng nhận thấy Cố đại thiếu chính là kiểu người này.

10. Chương 10: Treo Cổ

Cố Kinh Hàn chuyển vào Dung gia ngay hôm đó.

Dung thiếu gia bị vụ nước tiểu đồng tử làm cho tức muốn bất tỉnh xách hành lý của Cố Kinh Hàn, thô bạo nhét vào phòng khách nằm sát vách phòng mình, tay chống lên khung cửa, chặn lại Cố Kinh Hàn không cao hơn mình bao nhiêu, xấu xa híp mắt cười: “Cố thiếu gia ở phòng này đi ha, tôi ở ngay cách vách, không có mộng du đâu.”

“Mộng du cũng không sao,” Cố Kinh Hàn thờ ơ nói, “Tôi không chê.”

Nói xong, mở hành lý lấy đồ ngủ, bắt đầu tháo dây nịt, cởi quần áo.

Phần eo gầy và cứng cáp mới lộ ra tí tẹo mà đã bị Dung Phỉ kéo áo che lại.

Dung Phỉ nổi nóng trừng mắt cô đầy tớ đứng ở cửa: “Đứng ngơ ra đó làm gì, đóng cửa lại mau!”

Đám đầy tớ che miệng cười tủm tỉm, mấy đôi mắt to gan quét một vòng trên người Dung Phỉ và Cố Kinh Hàn rồi mới chịu đóng cửa lại, có giọng cười trêu ghẹo nói: “Thiếu gia chớ ầm ĩ muộn quá nha, chốc nữa có ăn khuya không ạ?”

Mặt Dung Phỉ hơi cứng lại, giả vờ như không nghe thấy. Chờ cửa khép lại hoàn toàn thì mới buông tay lui về sau một bước.

Nhưng bị ai đó tóm gọn.

Cầm lấy cổ tay Dung Phỉ, kéo người quay về, Cố Kinh Hàn cầm tay Dung Phỉ, từng bước tháo khóa chụp dây nịt, cởi nút quần.

Xúc cảm kim loại lạnh lạnh và ngón tay ấm áp quần quít cùng một chỗ.

Hắn vừa cởi đồ, vừa hờ hững nói: “Tôi quen mặc kiểu quần này. Lễ phục ngày mai giao hết cho Dung thiếu đấy.”

“Tôi chuẩn bị hết rồi,” Dung Phỉ cảm giác tay không còn là của mình nữa, đầu ngón tay nóng hổi như bị lửa đốt, cậu khẽ cau mày, vẫn đứng đưng nói, “Ngày mai anh thử xem, nếu không vừa thì bảo thợ may sửa lại.”

“Dung thiếu biết số đo của tôi sao?” Cố Kinh Hàn buông tay Dung Phỉ, cởi áo thay vào đồ ngủ.

Lồng ngực khỏe khoắn xẹt qua trước mắt, Dung Phỉ hận không thể bắn mắt tới, mơ màng trả lời: “Ôm chút là biết ngay, anh với tôi không chênh lệch nhiều lắm.”

“Còn muốn ôm không?” Cố Kinh Hàn xoay người lại hỏi.

Dung Phỉ ngớ ra, hơi run rẩy: “Hả?”

Cố Kinh Hàn nói: “Hôm săn thú ấy, tôi có nói sẽ cho cậu ôm trở về.”

Dung Phỉ sững sờ, lông mày chậm chậm giương lên, mỉm cười bước đến trước người Cố Kinh Hàn. Dung Phỉ duỗi tay vòng qua eo Cố Kinh Hàn rồi ra sức ghì lại. Lồng ngực vô cùng thỏa mãn, có lẽ người đàn ông nào cũng sẽ yêu thích cảm giác đủ đầy này.

Hai nhịp tim chồng lên nhau, Dung Phỉ ngẩn ngơ, dường như Dung Phỉ muốn đập tan dục vọng ẩn giấu của Cố Kinh Hàn.

Mảnh liệt đến mức ngón tay run rẩy.

“Mơ đẹp nha, cục cưng.”

Dung Phỉ đột nhiên buông tay, tay ấn vào giữa hai đầu lông mày, đè xuống cơn phấn khích gần như muốn nổ tung, ung dung xoay người bước đi.

Cửa phòng khách được đóng lại.

Cố Kinh Hàn đứng tại chỗ hồi lâu, sau đó mới chậm rãi thu tầm mắt lại, thay xong đồ ngủ.

Ngoài cửa sổ, bóng đen đen như mực, thu càng đậm sương càng thêm nặng.

Cố Kinh Hàn cắt ngón tay, đến gần bức tường nằm kề phòng ngủ Dung Phỉ, vẽ lên đó một trận pháp phức tạp, hai tay kết ấn vỗ về phía trước một cái. Trận pháp máu chuyển động, chậm rãi ẩn vào trong tường, mặt tường lại trắng tinh như cũ.

Hắn vươn mình lên giường, đang muốn nhắm lại thì giọng nói của hũ tro chữ Lâm đột nhiên truyền đến, không còn đùa giỡn như mấy hôm trước mà vô cùng nghiêm túc: “Tiểu tử, sáng sớm nay ngươi có dấu phép với người ta hả? Trên người ngươi có mùi mà ta rất quen thuộc. Người dấu phép với ngươi có một khúc xương của ta.”

Đôi mắt khép hờ của Cố Kinh Hàn bất thành linh mở ra.

Trùng hợp vậy? Hấn đang tìm kiếm nó, khéo sao lại có người đưa tới cửa.

Hũ tro chữ Lâm dừng một chút, tiếp tục nói: “Lão phu không có ký ức lúc còn sống, chỉ nhớ mình thiếu ba khúc xương, vừa khéo là ba khúc xương sườn của lồng ngực. Ba khúc xương này tượng trưng cho kiếp trước, kiếp này và kiếp sau của một người. Không tìm được nó, ta không thể đầu thai.”

“Tiểu tử, nếu có thể giúp ta sẽ giúp hết, nhưng lão phu hi vọng mình không chọn lầm người.”

Hũ tro thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

Đôi mắt của Cố Kinh Hàn trở nên ảm đạm, nhìn vào một khoảng không tối đen trong chốc lát rồi mới nhắm mắt lại.

Vì để xem chừng tình hình Dung Phi ở bên kia nên Cố Kinh Hàn vẫn chưa ngủ, chỉ duy trì trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ, cảnh giác không khí xung quanh.

Nửa đêm, góc chăn thông xuống giường bị xốc lên một cách nhẹ nhàng.

Một cơ thể lạnh lạnh chui vào chăn, đầu áp vào hõm vai Cố Kinh Hàn, còn đôi chân dài thì gác thẳng lên người hấn. Dung Phi oán hận cắn lên cổ hấn một hồi, trán tựa vào cằm hơi nhú râu, cực kì suồng sã cắn răng nói khê: “Đêm nay ngủ sát con hồ ly tinh nhà anh, để xem anh còn dụ dỗ được ai.”

Một đôi tay lạnh lườn vào vạt áo ngủ của Cố Kinh Hàn, lướt lên tới ngực. Lúc này, Dung thiếu gia mới thỏa mãn nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ say.

Tiếng ngáy nhỏ vang lên ở bên tai.

Cố Kinh Hàn nhắm mắt cong môi, cánh tay vòng qua gáy Dung thiếu gia, ôm chặt người thêm một chút.

Đêm hết trời sáng.

Khi tỉnh giấc, trên giường đã sớm không còn bóng dáng của Dung thiếu gia. Nếu không phải chỗ bên cạnh còn sót lại hơi ấm thì Cố Kinh Hàn đã ngỡ rằng đêm qua mình không kiềm chế nổi mà nằm mơ.

Thay xong quần áo, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Cố Kinh Hàn mở cửa, liền thấy quản gia La cười híp mắt, tay bưng đồ rửa mặt đứng ở ngoài, không hề có bóng dáng của một cô giúp việc.

Rõ ràng Dung thiếu gia đã uống giấm thay điểm tâm sáng rồi.

E rằng nếu cưới xong, Cố Kinh Hàn sống dài lâu ở Dung gia, thì dù chỉ có một con chuột cái ở trong nhà này, nó cũng sẽ bị Dung thiếu gia tiêu diệt sạch sẽ.

Sau khi rửa mặt, Cố Kinh Hàn đi xuống lầu.

Hôm nay, Dung Phỉ mặc áo ghi lê chiết eo tôn lên cái eo nhỏ, rắn rỏi và mạnh mẽ.

Giày boots bao lấy đôi chân thon dài, đứng ở cạnh cầu thang, xoay người nhướn mày, khí chất vừa sắc bén riêng biệt, vừa mang theo một luồng khí phách chỉ có ở Dung Phỉ, đẹp trai bức người.

“Đến đây.” Dung Phỉ đưa tay về phía Cố Kinh Hàn đứng trên cầu thang, nhú nhú mày.

Bàn tay mạnh mẽ của Cố Kinh Hàn nắm lấy tay Dung Phỉ, ngón tay trượt xuống dưới, vân vê cổ tay cậu, hài lòng khen ngợi: “Đẹp lắm.”

“Anh mặc vào thử xem.”

Dung Phỉ kéo Cố Kinh Hàn, vẫy tay bảo thợ may cầm đến một bộ lễ phục màu trắng.

Cố Kinh Hàn chỉ mặc áo sơ mi nên rất tiện cho Dung Phỉ.

Dung Phỉ giúp Cố Kinh Hàn mặc áo vào, thắt thêm một chiếc nơ xanh nhạt quanh cổ rồi mới thu tay về. Sau đó, kéo người đến trước mặt, vuốt cằm xoay một vòng, cười đến rạng rỡ: “Quả nhiên rất vừa. Anh đó, đẹp trai mà ngày nào cũng ăn mặc như một ông già.”

Cố Kinh Hàn chuyển mắt, nhìn thấy hai người đứng sóng vai ở trong gương.

Một tĩnh một động, một lạnh một nóng.

Gương mặt sáng bừng như lửa của Dung Phỉ gần trong gang tấc, mắt híp đào hoa, tỏa sáng rực rỡ.

“Cám ơn Dung thiếu,” Cố Kinh Hàn nhìn Dung Phỉ, “Sau khi ăn sáng xong, Dung thiếu có thể đi với tôi đến hiệu thuốc Tây Hà được không?”

Một vệt âu lo lướt qua ấn đường của Dung Phỉ: “Sao vậy? Anh bị ốm hả?”

Cố Kinh Hàn rửa mắt, hờ hững chỉnh sửa cổ tay áo, nói: “Ngáy là một chứng bệnh, không thể thờ ơ. Tôi có hai bài thuốc dân gian, vừa khéo có thể để Dung thiếu thử xem. Đêm qua, Dung thiếu ngáy ghê thật, cách một bức tường mà như ở bên tai.”

Dung thiếu gia đang chỉnh nơ cho Cố Kinh Hàn thì suýt nữa sẩy tay siết một cái, siết chết cái người bụng dạ xấu xa này.

Chuyến đi đến hiệu thuốc Tây Hà cuối cùng cũng không thành, hai người dùng xong điểm tâm rồi đi đến biệt viện ngoại thành.

Người của Dung gia đã đến sắp xếp từ sớm, chờ đến lúc Cố Kinh Hàn và Dung Phi đến nơi, mọi thứ đã gần hoàn thiện.

Căn biệt viện này vốn được dùng để tổ chức tiệc rượu và vũ hội. Một tòa kiến trúc mang phong cách Châu Âu, xung quanh gần đầy đèn thủy tinh, khi bóng đêm kéo đến, đèn đuốc rực rỡ, lấp lánh như ngân hà.

Cố Kinh Hàn đi một vòng trong biệt viện, chọn ra bốn phương vị. Tiếp đó, hắn tìm bốn cọc gỗ, gọt thành bốn người đầu gỗ đại khái, dán bùa lên, quấn ba vòng dây đỏ. Cuối cùng, hắn cắt rời một đoạn chỉ, cột vào ngón tay của mình, vùi bốn người đầu gỗ vào bốn phương vị được chọn, thế là một tứ phương trận đơn giản đã được hoàn thành.

Tuy hắn có linh tính đêm nay có thể sẽ giao chiến với người làm phép, nhưng do vũ hội nhiều người, khí tràng hỗn tạp, cho dù có bày thêm trận pháp thì cũng công dã tràng.

“Tôi đã điều tra thanh hồ nhuận hương kia rồi,” Dung Phi đi từ ngoài vào, cau mày nói, “Đã tìm thấy điều hương sư. Ở phía Nam Hải thành có một con hẻm nhỏ, tôi đã phái người đi tra xét. Điều hương sư kia tạm thời vẫn bình thường, trái lại cô bạn tốt của em gái anh, Lâm Tĩnh Huyền, đêm qua nhà cô ta lại chết thêm một đầy tớ, tháng này đã là người thứ ba rồi.”

Giọng của Dung Phi dần nhỏ lại, có chút lạnh lẽo sồn tóc gáy, “Ba cô đầy tớ kia đều chết vì bị mất máu... da mặt bị lột, y như một bộ xương khô, treo lủng lẳng phía trên giường Lâm Tĩnh Huyền.”

11. Chương 11: Tiệc Rượu

Ánh chiều tà đốt cháy áng mây nơi chân trời.

Kiến trúc bằng đá hoa cương hình nửa cung tròn mở rộng, Dung Phi ngồi xuống bên cạnh một bồn hoa, chân khều tới khều lui, cười ra tiếng: “Nghe hơi đáng sợ nhỉ? Chỉ là vị Lâm tiểu thư kia hình như sợ đến mất mật, sáng nay còn đi dạo phố bách hóa Phong Nguyên. Lâm gia cũng được mời, đêm nay chắc chắn cô ta cũng tới.”

Cố Kinh Hàn lắp đất lại cho bồn hoa, quay đầu nói: “Dung thiếu không thích vị Lâm tiểu thư này sao?”

Mùi chua nồng nặc tiết ra từ kẽ răng, hắt ở cách nửa thước mà còn bị xông đến ngất xỉu.

Dung Phỉ liếc hắt, không biết từ đâu móc ra một cái khăn tay, nắm lấy tay Cố Kinh Hàn, vừa lau tay cho hắt vừa cười lạnh nói: “Chẳng phải em gái anh với cô ta thân thiết đến mức mặc chung một quần, một lòng muốn giúp anh cưới Lâm Tĩnh Huyền về hay sao? May là bồn thiếu gia đây bụng dạ rộng rãi, tính tình hào phóng, bằng không đã cho anh một phát từ lâu.”

“Ừ,” Cố Kinh Hàn được lau tay cho, lại ngửi thấy vị chua của Dung vại giấm, nói, “Dung thiếu hiển nhiên là tốt.”

Dung Phỉ nói năng hùng hổ, thế mà đến tay Cố Kinh Hàn lại nhẹ nhàng đến khó tin.

Dung Phỉ lau xong, mở to mắt nhìn Cố Kinh Hàn, sau đó kéo người trốn ra sau giàn hoa để hú hí.

Mùa thu ngày ngắn đêm dài, hoàng hôn thoát cái tan biến, phớt lên đèn rực rỡ.

Tiệc cưới và tiệc khiêu vũ diễn ra buổi tối, khách mời lục đục có mặt.

Dung Phỉ bị quản gia La tóm ra ngoài, dẫn theo Cố Kinh Hàn đứng ở cửa lớn đón khách.

“Ba mẹ đâu nhỉ?” Dung Phỉ cười mỗi hết cơ mặt, nghiêng răng phun ra một câu, hỏi quản gia La.

Quản gia La cùng vài đầy tớ đang nhận quà tặng, nghe vậy nói nhỏ: “Lão gia với phu nhân vừa về Hải thành, phải ở phủ thu xếp một lúc mới lại đây được. Thiếu gia, cậu ráng thêm chút đi.”

Dung Phỉ cực kỳ bứt rứt, song chỉ có thể nén xuống, tiếp tục đứng chào hỏi khách khứa. Dưới cơn buồn bực ngán ngẩm, Dung Phỉ thỉnh thoảng dời tầm mắt, tranh thủ nhìn trộm Cố Kinh Hàn ngồi ngồi ở bên cạnh, nhằm tìm một chút xoa dịu.

Đã là tiệc khiêu vũ của Dung gia, nhân vật có máu mặt ở Hải thành hiển nhiên không thể thiếu một.

Bởi vì hình thức của tiệc khiêu vũ mang phong cách Tây phương, nên có rất nhiều người trẻ tuổi. Đa số khách khứa đều chuẩn bị xong tâm lý, cho dù nhìn thấy Cố Kinh Hàn cao lớn hơn Dung thiếu gia đứng ở cửa đón khách thì cũng vô cùng tự nhiên.

Dẫu sao năm đó, Dung thiếu gia đúng là sự tồn tại bất khả chiến bại càn quét khắp Hải thành trong thế hệ bọn họ, địa vị chúa tể vẫn còn lờ ra đây.

Cố Kinh Hàn nhận ra hình như Dung Phỉ không có bạn bè.

Khách đến đều có thể trò chuyện vui vẻ với cậu, nhưng nếu nói anh em tốt kẻ vai sát cánh thì không có một mống.

“Anh cả!”

Cố Kinh Hàn hãy còn thần thờ, chợt nghe thấy một giọng nói trong trẻo êm tai.

Quay đầu nhìn, liền thấy Cố Diệu đang ôm cánh tay của một cô gái trẻ mặc một chiếc váy lụa màu xanh nhạt, gương mặt vui cười ngẩng cao, vẫy tay với Cố Kinh Hàn. Cố Diệu đi bằng qua vài khách mời, bước nhanh tới chỗ hắn.

Khi đến gần, Cố Diệu thu lại dáng vẻ tươi cười, sợ hãi nhìn Dung Phỉ đang bước đi thong thả đến bên cạnh Cố Kinh Hàn, khoe miệng hơi cứng: “Dung thiếu gia.”

“Xa cách thế?” Dung Phỉ nhắc cánh tay, gác tay lên vai Cố Kinh Hàn, mỉm cười, “Em cứ gọi bằng anh luôn đi.”

Cố Diệu suýt bị sặc bởi nước miếng của chính mình. Vừa rồi đi tới còn trưng vẻ mặt hung ác như muốn giết người, giờ thì trở mặt còn hơn lật bánh tráng nữa.

“Vào trong trước đi.” Cố Kinh Hàn nhận thấy Dung Phỉ gác vai hắn có hơi nhọc nhằn, không khỏi buồn cười, bèn hơi nghiêng người đỡ lấy cậu, nói với Cố Diệu.

Cố Diệu chớp chớp mắt: “Em ở đây chờ anh hai, anh ấy còn chưa tới nữa. Phải rồi, anh cả, đây chính là chị Huyền nhi mà em nói với anh, Lâm Tĩnh Huyền. Đẹp lắm phải không anh?”

Cố Kinh Hàn đã sớm chú ý đến cô gái trẻ đi cùng với Cố Diệu, đoán được đây chính là vị Lâm tiểu thư kia.

Ngoại hình của Lâm Tĩnh Huyền rất đẹp, khuôn mặt thanh tú. Tuy trang điểm sắc sảo nhưng vẫn thấp thoáng thấy được sắc mặt phờ phạc và viền mắt hơi sẫm màu.

Ánh mắt của Lâm Tĩnh Huyền có hơi lập lờ, dường như ẩn chứa sự bất an, tầm mắt đối diện với Cố Kinh Hàn, nở một nụ cười dịu dàng và đúng mức: “Cố đại thiếu, Dung thiếu gia, chúc mừng hai vị.”

Người thật đến trước mặt, Dung thiếu gia chẳng hề hùng hổ như trước, trái lại còn có vẻ lịch sự phong độ, nhượng mày cười nói: “Cám ơn Lâm tiểu thư. Nghe nói đêm qua nhà của Lâm tiểu thư có xảy ra chút chuyện phải không? Nếu Lâm tiểu thư cảm thấy không khỏe thì có thể qua bên kia nghỉ ngơi, sẽ không ai quấy rầy đâu.”

“Cám ơn Dung thiếu,” ánh mắt của Lâm Tĩnh Huyền lóe lên, đưa tay vén tóc ra sau tai, nói, “Chuyện trong nhà... quả thật có khiến tôi hơi hoảng sợ, xin lỗi vì đã quấy rầy ngày vui của Dung thiếu.”

“Chuyện nhỏ thôi. Bộ tôi giống người không biết thương hoa tiếc ngọc vậy sao?” Dung Phỉ mỉm cười.

Cố Kinh Hàn đang lắng nghe cuộc đối thoại sắc bén giữa hai người, bỗng nhiên bị Cố Diệu kéo qua một bên.

Cố Diệu khó chịu, nhỏ giọng nói: “Anh cả, anh coi kìa, em thấy Dung thiếu gia không chung thủy gì hết, hình như ngấm trúng chị Huyền nhi thì phải?”

Cố Kinh Hàn chuyển mắt, hờ hững nói: “Thời Thu đến rồi, hai em vào đi thôi.”

“Được rồi được rồi, anh cả chờ để bụng đó.” Cố Diệu lại kéo tay Cố Kinh Hàn, lúc thấy Cố Thời Thu đi tới thì mới chạy tới.

“Anh cả, Dung thiếu.”

Cố Thời Thu đi đến chào hỏi, sau đó cùng Cố Diệu và Lâm Tĩnh Huyền đi vào biệt viện, không dám nán ná dù chỉ một giây bên cạnh vị Dung thiếu gia khi còn bé đánh cho mình rằng rơi đầy đất.

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ ở lại cửa thêm một lúc, khi khách mời quan trọng đến gần đủ, Dung Bồi Tĩnh và Dung phi nhân mới khoan thai đến muộn, thế chỗ cho hai đứa nhỏ.

“Chú em Cố tới chưa?”

Dung Bồi Tĩnh để râu, hai mắt lấp lánh có thần, dù cho có mặc tây trang thì cũng khó che giấu một thân vô lại, “Ngày đại hỉ mà thông gia không có mặt ư? Việc này quá vô lý. Lão La, ông lái xe đến Cố gia đón ông bà thông gia, có lẽ bọn họ không biết đường, thế này chẳng phải là một trò đùa hay sao?”

Dung phu nhân mỉm cười, liếc nhìn Cố Kinh Hàn, kéo cánh tay hắn, thấp giọng nói: “Đừng trách bác trai con, ông nóng tính vậy đó.”

Cố Kinh Hàn hiển nhiên nhìn ra được Dung Bồi Tĩnh đang cho Cố Nguyên Phong thấy ông coi trọng đám cưới này, thay đổi phương pháp nhắc nhở. Tuy không biết vì sao Dung gia lại để tâm đến việc cưới xin này, nhưng Cố Kinh Hàn là người biết suy xét, liền vuốt cằm nói: “Cám ơn bác gái.”

Dung phu nhân mỉm cười vỗ vỗ Cố Kinh Hàn: “Bác không giữ con lại nữa, con nhìn Phỉ nhi gấp đến độ đỏ mắt luôn rồi kìa. Chút nữa tiệc rượu mới bắt đầu, nếu hai còn thấy chán thì lên lầu hai nghỉ ngơi một chút. Lát nữa bác sẽ cho người gọi các con.”

“Được đó mẹ, chúng ta đi trước đi.” Dung Phỉ thính tai, nghe vậy liền kéo Cổ Kinh Hàn lùi đi mất dạng.

Dung phu nhân đứng ở sau giận đến cười mắng, Dung Phỉ mím môi cười, bị Cổ Kinh Hàn xoay tay nắm ngược lại.

Hai người lách qua khách mời đi đến lầu hai, Dung Phỉ nói: “Sao thế?”

Tiếng âm ỉ náo nhiệt dần dần lùi về sau.

Cổ Kinh Hàn bước lên cầu thang, nói: “Có vấn đề.”

Dung Phỉ chậm rãi mở cửa phòng của một căn phòng ở lầu hai.

Đây là một phòng bi-da rộng rãi, sát tường là một tủ rượu xếp đầy rượu đỏ các loại, vài chiếc ghế tựa dài quây chung quanh, ở giữa là bàn bi-da, gậy bi-da dựng bên mép bàn.

Hờ hững cầm lấy một cây gậy bi-da gõ vào lòng bàn tay, Dung Phỉ rử mắt nói: “Vấn đề chắc chắn là có. Anh xem phản ứng của cô ta... Nếu như tôi chỉ là một cô gái yếu đuối, sáng sớm tỉnh dậy nhìn thấy một cái mặt không da chảy máu treo phía trên đầu của mình, tôi nhất định sợ đến không bò dậy nổi. Thay vì nói Lâm Tĩnh Huyền bị dọa sợ, hồn vía lên mây, không bằng nói... cô ta đang sợ cái gì đó.”

Cổ Kinh Hàn đi theo Dung Phỉ vào phòng, trở tay đóng cửa, nói: “Tôi đã để lại một tấm bùa trên người cô ta, sẽ quan sát được đôi chút.”

“Cố đại thiếu, tôi phát hiện anh thật sự là một tên trộm,” Dung Phỉ nghe xong cười lên, cầm gậy chọt vào eo Cổ Kinh Hàn, “Biết chơi bi-da không? Để tôi dạy anh nhé?”

Bị Cổ Kinh Hàn sờ sảng hết mực khi dạy mình bắn tên, Dung thiếu gia luôn ước ao kiểm lại chút vốn. Khi tay chạm đến gậy đánh bi-da thì linh cảm đột nhiên xuất hiện, hận không thể lập tức đè Cổ đại thiếu lên bàn đánh mà giở trò một phe, dạy dỗ cái tên đùa giỡn như thật này.

Cổ Kinh Hàn cầm lấy gậy bi-da Dung Phỉ đưa tới, vẻ mặt hờ hững: “Hiếm khi chơi lắm.”

“Đã nói tôi sẽ dạy anh mà.”

Dung Phỉ cặp vai Cổ Kinh Hàn, ôm người tới trước bàn đánh, còn mình đứng ở phía sau, giữ lại Cổ Kinh Hàn, “Cúi người xuống, hạ eo xuống một chút... tay như thế này...”

Miệng và mũi kề sát bên gáy của Cổ Kinh Hàn, mùi hương lành lạnh quen thuộc tràn vào mũi.

Dung Phỉ không khỏi hoảng hốt, đè lại trái tim sắp nhảy tới cuống họng, thấp giọng cười nói: “Trên người anh có mùi gì vậy? Thơm... đến muốn cắn một cái ghê. Là hoa mai, hay là hương trà?”

Nói xong, Dung Phỉ chậm rãi vùi mặt vào cổ áo Cố Kinh Hàn, hít sâu một cái.

Dung Phỉ buông gậy bi-da trong tay, ôm lấy eo Cố Kinh Hàn, cả người gần như áp sát vào lưng Cố Kinh Hàn.

Thật khó cho Cố đại thiếu đỡ lấy trọng lượng năm mươi mấy kg mà vẫn còn cử động được, năm ngón tay mở rộng đè thấp xuống, ổn định rồi đẩy gậy bi-da một cái.

Một tiếng cạch vang lên, banh vào lỗ rồi.

Dung thiếu gia lo ngại đến mê một bị tiếng vang nhẹ này làm cho tỉnh táo lại, chút chần nản xẹt qua ấn đường.

Đang muốn buông tay lui lại, Cố Kinh Hàn ở phía trước chợt quay người sang, đầu gậy bi-da nhẹ xoay một cái, vừa khéo chĩa vào cằm dưới của Dung Phỉ, ngón tay dùng sức, dùng gậy bi-da nâng cằm Dung thiếu gia lên.

“Không phải,” Cố Kinh Hàn nửa dựa vào bàn bi-da, nâng mắt nói, “Mùi thảo dược.”

Dung Phỉ kéo tay Cố Kinh Hàn, quét mắt nhìn hắn, cau mày nói: “Anh uống thuốc gì thế?”

“Sau này cậu sẽ biết.”

Cố Kinh Hàn hỏi một đấng trả lời một nẻo, trở tay ôm lấy eo Dung Phỉ, đổi vị trí của hai người, ép Dung thiếu gia lên bàn bi-da, tay đặt bên eo nhỏ, ấn xuống một cái, “Hạ eo xuống.”

Dung Phỉ bị Cố Kinh Hàn dùng sức nhấn xuống gần như nằm nhoài ra mặt bàn, chân lùi về sau, bị Cố Kinh Hàn chặn lại từ phía sau.

“Dung thiếu,” Hai cơ thể gần như không còn kẽ hở, Cố Kinh Hàn chậm rãi cong người xuống, môi kề sát bên tai Dung Phỉ, gậy bi-da trong tay gõ nhẹ lên đùi Dung Phỉ, “Mông đừng có vênh lên như vậy.”

“Anh!”

Dung thiếu gia xoay người, giận dữ xắn tay áo, “Hôm nay ông đây không đánh sưng mông của anh thì anh sẽ không biết Hải thành này do ai định đoạt!”

Gậy bi-da được tóm lấy, chốc nữa thôi sẽ diễn ra một màn hành động bạo lực.

Cửa phòng chợt bị đẩy ra.

Quản gia La đứng chờ ra ở cửa, cúi đầu ho khù khụ nói: “Cái đó... thiếu gia, tiệc cưới sắp bắt đầu, lão gia và phu nhân cho gọi cậu và Cố thiếu gia xuống dưới.”

Về mặt Dung Phỉ cứng nhắc.

“Được.” Một chút cứng chiều xẹt qua đáy mắt của Cố Kinh Hàn, hắn nắm lấy bàn tay đang cầm gậy bi-da của Dung thiếu gia, thoáng cái đập vỡ kỹ năng giả vờ điêu võ giương oai của Dung Phỉ.

Dung Phỉ vuốt mặt, sửa sang lại quần áo, lại kéo Cố Kinh Hàn tới, sửa lại cổ áo cho hắn, tiếp đó sờ cầm Cố Kinh Hàn một cái: “Đi thôi.”

Ánh đèn rực rỡ lấp ánh, xa hoa lộng lẫy.

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ vừa bước vào tiệc rượu, lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt.

Hai người đi tới bàn chủ trì, đợi Dung Bồi Tĩnh mang đầy vẻ trộm cướp nói hai câu, lại nhìn Cố Nguyên Phong đổi sang vẻ mặt thanh cao, vui cười phụ họa, sau đó mới đứng dậy đi đến mời rượu mấy bàn gần đó.

Với địa vị của Dung gia ở Hải thành, người xứng đáng được Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ mời rượu quả thật không nhiều. Dung gia cũng không sĩ diện, lần lượt mời rượu theo quy củ. Dung thiếu gia trước giờ không tự hạ thấp mình, nếu không phải tiệc đính hôn tối nay cũng xem như là ôm được người đẹp về, trong lòng vui vẻ, thì phỏng chừng đã sớm bỏ đi.

Quy trình lễ đính hôn cũng không phức tạp.

Sau khi ăn uống được một lúc, nhạc vang lên, những cô cậu sung sức dòn dập đứng dậy, dặt tay đi vào sàn nhảy.

Người dán mắt vào Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ không hề ít, nhưng can đảm vượt khó tiến lên thì gần như không có.

Điệu nhảy đầu tiên, Dung Phỉ kéo Cố Kinh Hàn cùng nhảy.

Dung Phỉ ôm eo Cố Kinh Hàn, mắt đào hoa khép hờ, ánh đèn xoay chuyển, ánh mắt mê ly, nhìn thẳng vào gương mặt gần kề của Cố Kinh Hàn, môi nhếch lên, chỉ lo không kiềm được mà đè người xuống.

Cố Kinh Hàn phối hợp nhảy bước nữ với Dung Phỉ, nhìn vào đôi mắt tỏa sáng rạng rỡ của Dung thiếu gia, thấp giọng nói: “Vui lắm à?”

Dung Phỉ cong môi nhướn mày: “Đêm tân hôn sẽ càng vui hơn.”

Đuôi lông mày của Cố Kinh Hàn khẽ động, rất tán thành: “Tốt lắm.”

Rất nhiều nam nữ trẻ tuổi như có như không đảo mắt nhìn đôi thanh niên ở trung tâm kia, đủ loại ánh mắt che che giấu giấu, không dám biểu lộ hoàn toàn.

Cố Diệu cũng nhìn mấy lần, chưa xót thu tầm mắt lại, cầm dao cắt bánh ngọt, lầm bầm nói với Cố Thời Thu ở bên cạnh: “Anh cả rõ ràng cao hơn một chút, nhưng tại sao phải nhảy bước nữ? Em bực bội quá đi.”

Cố Thời Thu nâng ly rượu đỏ, vẽ mặt dịu dàng, cười nói: “Anh lại thấy rất xứng. Trước đó nhìn thấy anh cả với Dung thiếu, anh cứ sợ anh cả sẽ bị lép vế, giờ thì không cần lo nữa, trông anh cả không giống với người sẽ chịu thiệt thòi đâu. So với hai chúng ta, anh cả chắc hẳn đã có tính toán trước, em bớt nghĩ xấu lại thì hơn.”

Cố Diệu lườm Cố Thời Thu: “Có ai nói bọn họ không xứng đôi đâu? Chỉ là em không ưa cái tên đạo đức giả Dung Phỉ này, không để anh cả trị anh ta là không được. Khi bé, anh cả không có ở đây, anh bị đánh còn em thì bị túm tóc, không biết bị bắt nạt bao nhiêu lần.”

“Được rồi, ăn bánh của em đi, ăn cũng không chặn nổi miệng của em mà.” Cố Thời Thu lại đẩy một đĩa bánh ngọt tới trước mặt Cố Diệu.

Cố Diệu tức tối cắt bánh.

Cố Thời Thu nhìn động tác của Cố Diệu mà bật cười liên tục, đang muốn nói thêm thì đã thấy động tác cắt bánh của Cố Diệu bỗng dừng lại, con dao đã cắt xong bánh bị đè mạnh ở trên đĩa, cứng nhắc cắt qua cắt lại, phát ra tiếng rìn rít sắc bén.

Cố Diệu cúi thấp đầu, bóng râm phủ trên mặt, không thấy rõ vẻ mặt.

Cố Thời Thu bỗng thấy có hơi lạnh người, giơ tay đỡ nhẹ vai Cố Diệu, “Tiểu Diệu?”

“Àm! ____ rầm!”

Bàn bỗng nhiên bị lật tung lên, đĩa văng đầy đất, mảnh vỡ tung tóe.

Giọt máu ngưng tụ, đột nhiên bị thổi bay, lưỡi dao sắc bén chọt bay qua.

Cố Diệu hai mắt trống rỗng, gươm dao ăn, đâm thẳng về phía Cố Thời Thu.

“Tiểu Diệu!”

Cố Thời Thu lắc người tránh đi, bắt lấy cổ tay Cố Diệu.

Nhưng không biết cơ thể nhỏ nhắn của Cố Diệu lấy đâu ra sức mạnh lớn như vậy, dùng sức giãy khỏi trói buộc của Cố Thời Thu, đẩy Cố Thời Thu ra, loạng choạng xông về phía trước, động tác cứng đờ, khớp tay mất linh hoạt, trông như một con rối điều khiển bằng dây.

“A _____!”

Có người đã nhận ra tình huống bên này, hoảng sợ gào thét, mọi người loạn hết cả lên.

Một đôi mắt ẩn chứa ý cười, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng ở cách đó không xa.

Dưới bàn ăn, một cái tay đỏ thắm buông thõng bên người, bóng râm của khăn trải bàn che khuất cử động của nó.

Bàn tay nắm ngón hơi động, Cố Diệu đang cầm dao liên động theo, liều chết xông vào khách khứa ở sà n nhảy.

“Mặt của thiên sư... chắc sẽ dùng tốt hơn nhỉ.”

Hết chương 11

12. Chương 12: Hàng Giả

“A!”

“Tránh ra _____!”

Tiếng người hỗn loạn ở buổi lễ đính hôn, Cố Diệu cực kỳ nhanh xông tới xung quanh, chẳng mấy chốc đã quệt bị thương vài người.

Các quý cô xinh đẹp nhấc váy hoảng loạn bỏ chạy, bàn bị đụng ngã, rượu đổ vương vãi, ly đĩa vỡ nát trên mặt đất.

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng “đoàng”, tất cả đang run rẩy và sợ hãi chợt yên tĩnh lại.

“Đừng có chạy lung tung!” Dung Bồi Tĩnh hét lớn.

Cố Kinh Hàn thừa dịp ngược dòng người đi nhanh tới, vừa vặn đổi diện với Cố Diệu.

Con dao nằm trong tay Cố Diệu vẫn đâm tới, Cố Kinh Hàn xoay cổ tay, bàn tay trực tiếp vòng qua lưỡi dao rồi quấn lên cánh tay của Cố Diệu, điểm vào một huyệt vị nào đó.

Cơ cánh tay co giật, ngón tay của Cố Diệu lỏng ra, dao ăn rơi xuống đất. Cố Kinh Hàn đá nó ra xa, đồng thời dùng một lá bùa dán lên giữa trán Cố Diệu.

Vẻ mặt trống rỗng của Cố Diệu bỗng chấn động, cả người như bị mất hết sức lực, mềm oặt ngã xuống.

“Thời Thu.” Cố Kinh Hàn đưa tay đỡ Cố Diệu rồi chuyển qua cho Cố Thời Thu. Kế đó, một tay kết một dấu ấn trước mặt, nhanh chóng quét mắt khắp đại sảnh.

“Anh cả, tiểu Diệu nó...” Cố Thời Thu liếc nhìn Cố Diệu như tờ giấy vàng ở trong lòng mình, vẫn còn thấy sợ hãi, thấp thỏm lên tiếng.

Dung Phỉ chạy tới, nhắc nòng súng, lạnh lùng nói: “Đi qua một bên đợi đi, đừng làm rối thêm.”

“Phỉ nhi, Kinh Hàn.”

Dung Bồi Tĩnh và Dung phu nhân cũng đi tới, các quý ông quý cô ở xung quanh tuy đã bình tĩnh lại, nhưng vẻ hoảng sợ trên mặt vẫn chưa biến mất, ngạc nhiên và ngờ vực nhìn động tác kỳ lạ của Cố Kinh Hàn và tấm bùa nguyệt ngọc bay bay trên mặt Cố Diệu, dồn dập lùi lại mấy bước, xì xào bàn tán.

Cố Kinh Hàn nhận ra được mùi khống chế trên người Cố Diệu.

Chắc hẳn máu và tóc trên người Cố Diệu đã bị người khác lấy được, cách làm của người này giống y như đúc với người muốn khống chế Dung thiếu gia, e rằng đúng là kẻ kia rồi. Với loại tà thuật điều khiển người khác này, người làm phép sẽ không thể cách người bị khống chế quá xa, kẻ kia chắc chắn đang ở ngay trong đại sảnh.

Một luồng khí đen bỗng xẹt qua tầm mắt.

Về mặt trở nên nghiêm túc, Cố Kinh Hàn lập tức chạy ra ngoài.

Ánh sáng đỏ xuất hiện ở kẽ ngón tay, bốn sợi dây đỏ vô hình bị kéo đi, rồi chợt giật lại.

Trong bốn góc bồn hoa quanh biệt viện, bốn cái bóng mờ cao lớn như cái gò đất nhỏ chậm chậm đứng lên, tiến về cùng hướng với Cố Kinh Hàn.

Dung Phỉ nhìn thấy động tác của Cố Kinh Hàn bèn lên kéo chốt, đang muốn đi theo thì khước mắt chợt liếc thấy Lâm Tĩnh Huyền đi tới trước mặt Cố Diệu, lo lắng nói: “Tiểu Diệu bị sao thế? Sao lại đột nhiên...”

Cố Thời Thu lắc đầu, nhìn thấy Lâm Tĩnh Huyền đang ôm lấy cánh tay, nói: “Lâm tiểu thư, chị bị thương à? Chị đi băng bó trước đi, tiểu Diệu ngủ rồi, có anh cả ở đây nên không sao đâu.”

Nghe như thế, Dung Phỉ cảm thấy rất thú vị.

Theo lý thuyết mà nói trong khoảng hai mươi năm của Cố Kinh Hàn, khoảng thời gian sống ở Cố gia không chiếm nổi một phần ba, thế thì sẽ không có tình cảm thâm thiết gì với hai đứa em này mới phải.

Nhưng mà, Cố Thời Thu và Cố Diệu lại vô cùng gần gũi và tín nhiệm người anh cả Cố Kinh Hàn này, như thể chỉ cần có mặt Cố Kinh Hàn, bọn họ không có gì phải sợ.

“Chị không sao,” Sắc mặt của Lâm Tĩnh Huyền lại thêm nhợt nhạt, mỉm cười lắc đầu rồi cúi người nhìn Cố Diệu, “Người có chuyện là tiểu Diệu kìa, sao sắc mặt lại khó coi thế, để em ấy ở đây ổn không? Không thì Cố thiếu gia ôm tiểu Diệu đến bên kia ghé đi, cậu xem, trán em ấy đỏ đầy mồ hôi...”

Nói xong, Lâm Tĩnh Huyền đưa tay xoa lên thái dương của Cố Diệu, như thể đang lau mồ hôi cho Cố Diệu vậy.

Đầu ngón tay nhỏ nhắn hơi trượt, vô tình đụng phải lá bùa ở giữa trán, đang muốn lột bỏ thì bị một bàn tay cản lại.

Cố Thời Thu nhìn chằm chằm vào Lâm Tĩnh Huyền, đôi mắt mang theo đề phòng, lịch sự mỉm cười liếc nhìn bàn tay bị mình chặn lại, nói: “Lâm tiểu thư, tiểu Diệu có tội trông là được.”

Lâm Tĩnh Huyền mất tự nhiên mỉm cười, lui về sau một chút, “Là chị không cẩn thận, vậy chị...”

Tiếng nói im bặt, nòng súng lạnh như băng kẻ sát huyết thái dương.

“Lâm tiểu thư, xem ra quãng thời gian sống trong Lâm gia của cô cam khổ lắm nhỉ,” Dung Phỉ cảm sung, vẻ mặt lạnh lùng, cười như không cười nói, “Đường đường là một đại thiếu thư mà trên tay lại đầy vết chai. Tôi cứ thắc mắc vì sao Lâm tiểu thư lại đeo thêm găng tay lụa, hóa ra là sợ người khác chê cười Lâm gia nhà cô đói mốc meo rồi hả?”

Ba Lâm mẹ Lâm ở trong đám người đang muốn đi ra ngăn cản chợt dừng bước, vẻ mặt biến hóa lớn.

Có ý gì đây?

Người khác có lẽ không biết, nhưng bọn họ hiểu rất rõ con gái của mình. Lâm Tĩnh Huyền tuyệt đối là một thiên kim tiểu thư được nâng niu trong lòng bàn tay từ bé cho đến lớn, tay trắng thon thả, vì không để ngón tay bị cọ xát đến thô ráp nên ngay cả piano cũng không học. Lẽ nào người ở trước mắt không phải con gái của bọn họ sao?

Không ai ngốc cả, ba Lâm mẹ Lâm vốn nhận ra hôm nay Lâm Tĩnh Huyền có hơi là lạ, sau khi nghe xong thì trên mặt xuất hiện vẻ chần chờ.

“Dung thiếu gia, cậu... đang nói gì vậy?”

Lâm Tĩnh Huyền chậm chậm đứng dậy, vẻ mặt thoáng hoảng loạn, cơ thể hơi cứng lại, yếu ớt nói, “Tôi... tôi chỉ quan tâm tiểu Diệu thôi mà...”

Ngón trỏ của Dung Phỉ đặt trên cò súng chậm rãi co lại, nở một nụ cười lạnh: “Cô đừng giả vờ. Bắt đầu từ lúc cô đến nơi này, đeo đôi găng tay lụa kia thì tôi đã nghi ngờ cô. Nói, cô rốt cuộc là ai? Lâm Tĩnh Huyền thật đang ở đâu?”

“Cái gì? Thật hay giả?”

Trong đám người có tiếng kinh ngạc thốt lên, “Đây là vu khống...”

Có người kéo người nọ, khẽ nói: “Dung Phỉ nổ súng còn cần bằng chứng à?”

Thiếu niên hư sở dĩ gọi là thiếu niên hư, hiển nhiên là do làm việc ác độc.

Tiếng xấu của Dung thiếu gia tuy có một phần là bị người thổi phồng, ác ý thêu dệt tạo thành, nhưng một phần còn lại là sự thật. Dung Phỉ chưa từng có hành vi bắt nạt đàn ông hay chọc ghẹo đàn bà, nhưng đánh nhau hại người là chuyện thường như cơm bữa, ai ai cũng biết.

Lâm Tĩnh Huyền thấy Dung Phỉ muốn bóp cò, vẻ mặt lo lắng hoảng sợ, vội vã nói: “Dung thiếu gia, tôi là Lâm Tĩnh Huyền thật mà, cậu...”

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên.

Gần như trong chớp mắt, bóng dáng của Lâm Tĩnh Huyền bỗng nhiên biến mất dưới hòng súng.

Đạn bắn hụt, trong khoảng khắc nổ súng, Dung Phỉ chĩa nòng súng lên cao, chiếc đèn thủy tinh trên trần nhà vang ầm một tiếng, rơi xuống sàn nhà.

Một người lớn sững sờ lại biến mất không còn tăm hơi ở ngay trước mắt, mọi người sợ hết hồn. Lúc Dung Phỉ nổ súng, ba Lâm mẹ Lâm ra sức nhào tới suýt nữa mềm nhũn hai chân, ngã ngồi xuống đất.

Dung Phỉ cầm súng, tháo xuống cây kiếm gỗ đào nhỏ được Cố Kinh Hàn cho, rồi lấy ra một tấm bùa vàng dán trên kiếm, cây kiếm bỗng dưng to ra.

Một màn quỷ dị như vậy lại thu hút ánh mắt lấp lờ của mọi người xung quanh.

“Cẩn thận!”

Bóng người của Cố Kinh Hàn đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh Dung Phỉ, chặn ở một bên cửa cậu, lòng bàn tay dán bùa đánh về một phía. Một làn khí đen xuất hiện, rồi bị đánh tan trong nháy mắt, một bàn tay quỷ rơi xuống nền nhà, hóa thành tro tàn.

“Tứ phương thần, động!”

Cố Kinh Hàn mở rộng bàn tay, nhấn xuống chính giữa, bốn sợi dây đỏ lập tức xuất hiện, bắn thẳng ra ngoài, bốn phía của biệt viện truyền đến tiếng rống to nặng nề, chấn động đến mức nổ tung màng tai, đồ vật bên trong đại sảnh rung lắc dữ dội.

Ánh sáng đỏ như ánh chiều tà bắn ra khắp nơi.

Vô số khí đen chui ra từ trong đám người xung quanh, mọi người kinh hoảng tránh né, gần như rúc hết vào trong góc tường.

Có vài kẻ nhanh trí chạy đến bên cạnh Cố Kinh Hàn muốn tìm kiếm che chở, song lại bị Dung Phỉ trừng cho một cái.

Không thấy trán Cố Kinh Hàn đang đổ mồ hôi hay sao, lại còn gây rối thêm nữa!

Cố Kinh Hàn chưa bao giờ kiêu ngạo khinh địch, ra tay chỉ toàn chiêu hiểm. Bốn cái bóng mờ cao to như bóng ma lơ lửng giữa không trung, nhanh chóng tung bay trong biệt viện. Trước đó, bởi vì Cố Kinh Hàn giả vờ rời đi nên bọn nó tụ lại một chỗ, lúc này tuân lệnh cấp tốc tản ra, nhanh chóng bắt được một luồng khí dị dạng tháo chạy ra ngoài.

Người đầu gối ở phía Bắc hóa thành bóng mờ đột nhiên nhảy lên, tay giương cao, bắt chợt nện xuống một chỗ trên mặt đất.

Một bóng người lướt qua nắm đấm, có hơi lão đảo, giơ lên thứ gì đó chặn lại cú đấm thứ hai của bóng mờ, rồi lại biến mất trên mặt đất.

Cố Kinh Hàn vội vàng đuổi theo, trèo qua tường.

Xung quanh đen kịt và âm trầm, xa xa có ánh đèn đường ảm đạm, ngoại thành đầy hẻm nhỏ đan xen, vắng vẻ âm u, không thấy nửa bóng người, ngay cả thứ kia cũng biến mất không còn tăm tích.

“Chạy rồi hả?” Dung Phỉ chạy tới, cau mày, tay giơ lên, nói với một nhóm người ở phía sau: “Đi tìm mau!”

“Thuật độn thổ.” Cố Kinh Hàn nghiêm túc nói, “Sau khi lủi vào đất thì khó có thể lần theo mùi.”

Dung Phỉ nói: “Chẳng phải anh đã thả bùa lên người Lâm Tĩnh Huyền giả hay sao?”

Cố Kinh Hàn lắc đầu nói: “Kẻ đó phát hiện từ lâu rồi. Bằng không tại sao ngay từ đầu lại dùng thủ thuật che mắt, muốn dụ tôi đi?”

“Hóa ra là vậy... nhưng kẻ đó tiếp cận Cố Diệu để làm gì?” Dung Phỉ nghi ngờ nói, “Sau khi Cố Diệu được anh ổn định lại, kẻ đó còn muốn tới gần, đặt mình vào nguy hiểm, thật ra không cần phải làm vậy. Kẻ đó ở trong tối, anh ở ngoài sáng, như vậy không phải tốt hơn sao?”

Màu mắt của Cố Kinh Hàn dần thẫm lại: “Kẻ đó không phải muốn tiếp cận tiểu Diệu, mà là muốn tiếp cận tôi.”

Hoặc là nói, kẻ đó muốn tiếp cận hũ tro chữ Lâm.

Chữ Lâm có thể cảm ứng được xương của mình đang ở trong tay kẻ kia, vậy thì có phải kẻ kia cũng có thể sử dụng khối xương trong tay mà cảm ứng được chữ Lâm hay không?

Tuy Cố Kinh Hàn không tận mắt nhìn thấy cuộc chiến Bách Quỷ xảy ra vào năm hắc ra đời, nhưng nghe sư phụ nói thì cực kỳ tàn khốc. Chữ Lâm có thể cưỡng chế những con ác quỷ hung tàn này đến cuối cùng đã cho thấy chữ Lâm không phải là một tồn tại bình thường.

Đại yêu đại quỷ đều có điểm đặc biệt của riêng mình, có kẻ chuyên biến hóa không lường, có kẻ chuyên mê hoặc lòng người, có kẻ lấy tim người làm thức ăn, có kẻ biết đọc tâm tư... Còn nếu tập hợp đủ ba khối xương của chữ Lâm thì sẽ nắm giữ năng lực như thế nào đây?

Người kiêng kỵ quỷ quái, quỷ quái không nếm thì không sợ dục vọng tham lam của con người.

“Nhóc Hàn.”

Dung Bồi Tĩnh đi tới, “Lão Lâm muốn nhờ nhóc đến nhà ổng xem thử, giúp ổng tìm khuê nữ. Nhóc muốn đi thì đi, không đi thì đừng để ý tới ổng, đúng là lão già lẩm cẩm, đến cả con gái của mình cũng không nhận ra.”

Cố Kinh Hàn và Dung Phi liếc mắt nhìn nhau, vuốt cằm nói: “Nên đi một chuyến đến Lâm gia.”

Bởi vì dù cho Lâm Tĩnh Huyền là thật hay là giả, thì hình như cũng không phải là người.

Hết chương 12

13. Chương 13: Lâm Gia

Lâm gia cũng ở ven con hào.

Một tòa nhà nhỏ màu trắng khá phong cách nằm gần sông, bên trong cửa rào sắt chạm trổ hoa văn đầy hoa leo thơm, trong cái hồ bên cạnh lối vào có vài bông hoa súng đã héo rũ.

Cố Kinh Hàn nâng một cái la bàn to bằng lòng bàn tay, chậm rãi bước vào cùng với Dung Phi.

Sau khi tự chứng kiến bản lĩnh của Cố Kinh Hàn ở tiệc khiêu vũ, lòng của Lâm Thao vẫn còn dậy sóng.

Ở Hải thành, quan to hiển quý rất nhiều, chuyện xấu không ít, chuyện quỷ quái tự nhiên cũng nhiều. Thế nên, nhang đèn của Phụng Dương quán ngoài thành mới dồi dào như vậy. Nhưng theo Lâm Thao, hậu sinh văn bối Cố gia đại thiếu này lại cao hơn một bậc so với những lão đạo sĩ kia.

“Đúng là ngày thường Huyền nhi không có đeo găng tay,” Trên mặt Lâm phu nhân đầy vẻ lo lắng, nước mắt còn chưa khô, “Sáng nay thấy nó đeo vào, tôi cũng không để ý, chỉ nghĩ rằng nó muốn phối hợp với trang phục đêm nay. Nếu Huyền nhi có bất trắc gì... tôi, tôi...”

Lời chưa hết, nước mắt đã chảy không ngừng.

Lâm Thao ôm vai Lâm phu nhân, nói: “Cố thiếu gia, mặc kệ ra sao, chúng tôi phải tìm ra Huyền nhi cho bằng được.”

Vừa nghe lời ấy, Cố Kinh Hàn không khỏi có chút ngạc nhiên, nhìn về phía Lâm Thao, nói: “Mặc kệ ra sao, là mặc kệ sống hay là chết ư?”

Rõ ràng Lâm Thao đã chuẩn bị tâm lý.

“Huyền nhi nó...” Lâm phu nhân ghen ngào.

Cố Kinh Hàn thu lại la bàn, cầm khê nâng: “Đi đến phòng của Lâm tiểu thư.”

Nhẹ nhàng an ủi Lâm phu nhân vài câu, Lâm Thao bảo người đỡ Lâm phu nhân về phòng nghỉ ngơi, còn mình thì dẫn Cố Kinh Hàn và Dung Phi lên lầu, đi đến phòng ngủ của Lâm Tĩnh Huyền.

Phòng ngủ của Lâm Tĩnh Huyền là một căn phòng tiểu thư khuê các bình thường, bàn trang điểm hơi lộn xộn, chiếc giường lớn kiểu châu Âu có màn che màu thiên thanh như làn khói mỏng.

Bước vào trong, Cố Kinh Hàn đi một vòng quanh phòng, sau đó đứng ở đầu giường quan sát chóc lát, nhìn lên nóc màn, nói: “Lâm tiên sinh, có tiện nói lại trạng thái tử vong của ba cô người ở trong nhà không?”

Một tia hoảng loạn chợt hiện lên trên mặt Lâm Thao, rõ ràng ông ta không ngờ rằng bản thân che giấu bấy lâu nay, ngay cả cục cảnh sát cũng không lấy được tin tức, vậy mà Cố Kinh Hàn lại nói ra một cách tự nhiên như vậy. Có điều, khi nhìn thấy Dung Phi ngáp lên ngáp xuống ở bên cạnh, Lâm Thao chỉ có thể nuốt trở ngược mấy lời thắc mắc của mình.

Lâm gia bọn họ xưa nay vốn không thể đánh đồng với Dung gia.

“Chuyện này sẽ giúp tìm Huyền nhi hả?” Lâm Thao hỏi.

Cố Kinh Hàn còn chưa nói, Dung Phi đã mất kiên nhẫn, cười lạnh nói: “Bây giờ là bọn tôi giúp ông tìm con gái, là ông nhờ chúng tôi chứ không phải chúng tôi nhờ ông, bốn thiếu gia không có hứng thú với mấy chuyện thối nát của nhà ông. Ít giả vờ lại đi, được không?”

Lâm Thao bị nói đến lúng túng, gương mặt tròn trịa đỏ chót, vội nói: “Chuyện này... bắt đầu từ hai tháng trước.”

Hai tháng trước, chính là ngày sinh nhật của con trai Lâm Thao, em trai Lâm Tĩnh Huyền, Lâm Tĩnh Thủy.

Lâm Tĩnh Thủy rất lười, ưa yên tĩnh, thường một mình đọc sách trong phòng, không thích nói chuyện. Ngay cả Lâm Thao và Lâm phu nhân cũng không chần chừ nói được đôi lời với con mình.

Chỉ ngoại trừ người chị gái Lâm Tĩnh Huyền này. Lâm Tĩnh Thủy rất thích Lâm Tĩnh Huyền, hai người

hay chơi đùa với nhau.

So sánh với Lâm Tĩnh Thủy lằm lì, Lâm Tĩnh Huyền lại rất hòa nhã, quan hệ xã hội rất tốt, có rất nhiều bạn bè.

Sinh nhật mười tám tuổi của Lâm Tĩnh Thủy cũng là ngày trưởng thành của cậu ta, vốn nên là một ngày quan trọng. Nhưng cậu ta lại không có bạn bè để mời đến ăn mừng, Lâm Tĩnh Huyền bèn mời bạn bè của mình đến chúc mừng em trai.

Một bữa tiệc sinh nhật kiểu Tây được diễn ra cực kỳ hoàn hảo.

Ấy mà ngay buổi sáng ngày hôm sau, một tiếng thét chói tai đã phá tan giấc mộng vui vẻ này.

Tỉnh lại từ giấc ngủ mê mết, Lâm Tĩnh Huyền vừa mở mắt, lập tức nhìn thấy một đôi giày thêu đỏ tươi treo lơ lửng.

Vết máu khô đọng lại phía trên tấm chăn đã biến thành vết bẩn màu đen.

Tầm mắt cứng đờ di chuyển lên trên, đối diện với một gương mặt máu me bị lột hết da, trên cổ buộc một dải lụa đỏ, thi thể lác lư giữa không trung, đầu rũ xuống vô cùng quỷ dị, đôi mắt đen ngòm nhìn về phía đầu giường.

Lâm Tĩnh Huyền gần như bị dọa đến phát điên.

Cô la hét điên cuồng, ôm đầu bò xuống giường, bỗng nhiên va vào Lâm Thao đang chạy tới.

Khi nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng trước mắt, phản ứng đầu tiên của Lâm Thao chính là đi báo án.

Thế nhưng, Lâm Tĩnh Thủy nổi gót vào cửa lại nói ra một câu làm cho ông phải bỏ đi suy nghĩ này: “Cha, là do con tối qua uống nhiều quá nên chiêm đoạt nó. Nó từng cầu cứu chị hai nhưng chị hai lại không để ý, có lẽ nó nghĩ quẩn nên tự sát dọa chị đó.”

Chiếm đoạt một đứa ở là chuyện chẳng lạ gì ở mấy nhà quyền quý.

Mạng người như cỏ rác, không đáng giá một xu.

Lâm Thao suy nghĩ một lúc, sau đó quyết định không báo án nữa, sai người bí mật xử lý thi thể của đứa ở.

Ông cảm giác được thái độ của Lâm Tĩnh Thủy và thi thể của đứa ở kia có chỗ kỳ lạ. Song, Lâm Tĩnh

Thủy là con trai duy nhất của ông, ông không nỡ để nó gặp nguy hiểm.

Việc này qua đi, trong nhà an ổn một thời gian dài, Lâm Thao gần như đã quên sạch.

Vậy mà, vào ngày thứ hai Lâm Tĩnh Huyền đi đến Bắc Bình.

Máu đỏ bắn tung tóe trên màn che màu xanh, thi thể của đứa ở treo trên chiếc giường trống không, da mặt bị lột sạch, đôi mắt lặng lẽ nhìn xuống phía dưới.

Lần này, Lâm Tĩnh Thủy cũng sợ rồi.

Tuy Lâm Thao không thể hiện ra mặt, nhưng trong lòng lại khiếp vía hãi hùng.

Ông nhận ra mọi chuyện không hề đơn giản như ông từng nghĩ. Thế nhưng, ông đã giấu diếm lần đầu tiên, nếu lần này lại đi báo án thì đã tràn xe cát rồi còn gì. Thế là, ông lại ém chuyện xuống.

“Lần thứ ba... chính là đêm hôm qua.”

Ánh mắt của Lâm Thao còn đọng lại chút hoảng sợ, “Nếu Dung thiếu đã điều tra qua, nói vậy cũng biết rõ lần này giống y hệt hai lần trước, thi thể bị mất hết máu, bị lột da mặt, treo ở trên giường Huyền nhi.”

“Sáng nay Lâm tiểu thư phát hiện thi thể treo ở đầu giường, có phải vẫn sợ hãi hét to như lần thứ nhất hay không?” Cố Kinh Hàn hỏi.

Lâm Thao cười khổ gật đầu, nói: “Đúng vậy. Tôi dìu Huyền nhi đến chỗ mẹ nó nghỉ ngơi, không phát hiện ra bất kỳ điều kỳ lạ nào. Lúc đó, nó vẫn là Huyền nhi nhỉ? Tôi hơi rối loạn rồi...”

Cố Kinh Hàn nhướn mày nói: “Thi thể cô người ở đêm qua đâu?”

Lâm Thao hơi ngớ ra, “Sáng sớm... tôi đã bảo người chôn rồi.”

“Đào lên đi,” Cố Kinh Hàn vẻ mặt lãnh đạm, nói: “Đó mới là con gái của ông.”

Lâm Thao ngạc nhiên tròn mắt, người lão đảo, ngã ngồi lên ghế.

Ánh mắt của ông ta đờ đẫn trong phút chốc, sau đó chậm rãi vuốt mặt, lại mở miệng, giọng tắc nghẽn: “Cố thiếu gia là thiên sư nhỉ? Có thể giúp Huyền nhi... làm pháp sự được không? Bao nhiêu tiền Lâm gia tôi cũng chi hết, chỉ hi vọng nó lên đường... bình an.”

Dung Phỉ nghe vậy, đôi mắt lim dim đột nhiên mở ra.

Con gái chết rồi mà không nghĩ tới việc tìm hung thủ, lại muốn làm pháp sự, đây là lần đầu tiên Dung Phỉ thấy đấy.

Nghiêng đầu liếc nhìn Cố Kinh Hàn, vẫn là dáng vẻ kiên định và tính trước kỹ càng đó. Dung Phỉ lại nhắm mắt, lặng lẽ tựa vào lưng Cố Kinh Hàn, tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một thiếu niên sắc mặt tái nhợt xuất hiện trước cửa, đôi mắt đen u ám nhìn chăm chăm vào Cố Kinh Hàn, “Anh nói chị của tôi đã chết sao?”

Cố Kinh Hàn nghiêng đầu, nhíu mày, đang muốn lên tiếng thì đã thấy Lâm Thao đứng bật dậy, trách mắng: “Tĩnh Thủy, sao con lại ra ngoài? Bệnh còn chưa hết mà lại chạy lung tung khắp nơi làm gì? Mau trở về phòng đi!”

Sải vài bước tới trước mặt Lâm Thao, trên trán Lâm Tĩnh Thủy nổi đầy gân xanh, trừng mắt nhìn Lâm Thao, vẻ mặt nhăn nhó dữ tợn: “Cha, chị chết rồi... chị chết rồi! Hung thủ là ai? Là ai giết chị ấy? Cha không muốn tìm hung thủ chứ gì?!... Không đúng, không đúng! Chị ấy không thể chết được... đưa chị ấy về đây, đưa chị ấy về đây, con có thể cứu sống chị ấy.”

Vẻ mặt của Lâm Tĩnh Thủy biến ảo liên tục, khi thì dữ tợn phẫn nộ, khi thì chần chờ rồi lại mừng như điên, lắc mạnh vai Lâm Thao.

“Cậu không cứu được chị cậu đâu.”

Cố Kinh Hàn bỗng nhiên nói, “Là cậu giết chị cậu, nuôi chị cậu, không phải sao?”

Hết chương 13

14. Chương 14: Chân Tướng

Trong phòng ngủ nhất thời nghe được cả tiếng kim rơi.

Cố Kinh Hàn vừa nói xong, Lâm Tĩnh Thủy dờ ra tại chỗ, ánh mắt giận dữ mất đi ánh sáng, ngơ ngác xoay cổ, nhìn về phía Cố Kinh Hàn.

Hình như có máu đỏ tươi, tràn ra từ đáy mắt.

Giọng nói của Lâm Tĩnh Thủy khản đặc: “Anh cho là anh biết cái gì? Nếu như không phải tôi thì chị ấy đã sớm chết rồi... là tôi cứu chị ấy, tôi còn có thể cứu được chị ấy lần thứ hai nữa kìa!”

“Đủ rồi!”

Lâm Thao đột nhiên nắm lấy cổ tay Lâm Tĩnh Thủy, kéo người về phía mình, giọng nói giận dữ và kiềm nén, “Tĩnh Thủy, con ăn nói linh tinh gì đó? Chị của con chết rồi! Chết rồi! Con tỉnh táo lại đi, mau cút đi cho cha, con có nghe thấy không?! Người đâu, đưa thiếu gia...”

Lời còn chưa dứt, Lâm Tĩnh Thủy đột nhiên giãy khỏi kiềm chế của Lâm Thao, lấy ra một người gỗ nhỏ màu đỏ, rồi cắn đứt tay, liên tục dùng máu tươi bôi lên người gỗ, miệng lẩm bẩm nói: “Chị ơi, chị ơi, em là Tĩnh Thủy đây, chị mau trở lại... chị mau trở lại đây, chị không thể chết được...”

Dung Phỉ kề sát vào lưng Cố Kinh Hàn, chậm rãi rút súng ra, chuẩn bị một khi Lâm Tĩnh Thủy hoặc Lâm Thao có hành động khác thường nào đó, sẽ lập tức nổ súng.

Dung Phỉ kề vào tai Cố Kinh Hàn, nhẹ giọng nói: “Xảy ra chuyện gì vậy, Lâm gia bọn họ điên hết rồi sao?”

Bàn tay buông bên người vòng ra phía sau, Cố Kinh Hàn tìm thấy tay của Dung Phỉ, nhẹ nắm lấy, thấp giọng nói: “Lâm Tĩnh Huyền vốn không phải là người. Cô ta phải chết khi còn nhỏ, nhưng do nguyên nhân nào đó mà hồn phách không thể rời khỏi cơ thể, trở thành một xác sống không có tuổi thọ. Nếu xác sống muốn có nhịp tim, hơi thở như người bình thường, cần người dùng hồn phách và máu tươi nuôi dưỡng.”

“Ban đầu tôi không chắc chắn cho lắm, mãi đến lúc nhìn thấy Lâm Tĩnh Thủy. Trên người Lâm Tĩnh Thủy có rất nhiều mùi hồn phách của Lâm Tĩnh Huyền, chắc cậu ta từng dùng hồn phách và máu tươi của chính mình để nuôi Lâm Tĩnh Huyền.”

Cố Kinh Hàn nói đến đây, khẽ nâng mắt, nhìn về phía Lâm Tĩnh Thủy lẩm ba lẩm bẩm, vẻ mặt càng lúc càng súp đỏ.

Lúc cậu ta vừa xuất hiện, vẫn là một thiếu niên bình thường, nhợt nhạt gầy gò.

Nhưng hiện giờ, cậu ta trở nên dữ tợn, máu đen chậm chậm chảy ra từ trong tai, mắt và mũi. Vậy mà cậu ta không hề phát hiện, vẫn còn nâng người gỗ trên tay. Theo sức lực và máu tươi trôi đi, cậu ta té quỵ xuống đất.

“Anh nói Lâm Tĩnh Huyền là do Lâm Tĩnh Thủy giết ư...” Dung Phỉ nhíu mày, lòng lạnh đi.

Lâm Tĩnh Huyền thật sự đã sớm chết rồi, thế thì thiên kim tiểu thư trà trộn từ trước tới nay chẳng phải là người chết sao? Nghĩ như vậy, Dung thiếu gia vốn có hơi sợ con gái chợt đổ mồ hôi lạnh.

Cố Kinh Hàn không trả lời câu hỏi của Dung Phi, mà chuyển hướng sang Lâm Thao: “Chuyện của một gia tộc, không kể là lớn hay là nhỏ, làm sao có thể giấu diếm được gia chủ? Lâm tiên sinh, mọi chuyện kết thúc rồi, người của cục cảnh sát sẽ đến ngay thôi. Có một số việc đã không còn cách cứu vãn, nhưng ít ra, kết cục vẫn chưa định.”

Như bị búa tạ đập một cú.

Lâm Thao trông có vẻ hoảng hốt trong chốc lát, thẫn thờ bước lùi về sau, đầu gối gập lại, nặng nề ngồi phịch xuống ghế.

“Cố thiếu gia,” giọng như gió gào, xù xì không thể tả, Lâm Thao đỏ mắt, trầm giọng nói, “Lâm mỗ tôi biết cậu là thiên sư có bản lĩnh mà, nếu có thể gặp cậu sớm hơn thì Lâm gia của tôi sẽ không có ngày hôm nay. Nhà không ra nhà, người... không phải người.”

Dù cho ban đầu mời Cố Kinh Hàn đến Lâm gia là thật lòng, nhưng Lâm Thao chưa từng nghĩ tới tất cả những việc xấu được ông che giấu nhiều năm như vậy lại bị xé rách đến máu me đầm đìa.

Thế nhưng hiện tại, có giấu được hay không đã không còn quan trọng. Sự giả tạo được ông ra sức kéo dài nhiều năm cuối cùng vẫn bị chọc thủng.

“Không phải người?” Dung thiếu gia khẽ nhú mày, phía sau sống lưng như có một luồng gió lạnh xẹt qua, “Ngoại trừ Lâm Tĩnh Huyền... thì còn ai không phải là người nữa?”

Cố Kinh Hàn nắm tay Dung Phi, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Ngoại trừ Lâm tiên sinh và Lâm Tĩnh Thủy, còn lại đều không phải là người.”

“Cố thiếu gia quả nhiên cao minh.” Lâm Thao bày ra vẻ mặt chán nản và suy sụp, cay đắng nói: “Đó là chuyện năm Huyền nhi bảy tuổi.”

“Năm Huyền nhi bảy tuổi, bắt cần té xuống cầu thang, đập đầu vỡ sọ, qua đời ngay lúc đó.”

Nỗi đau hiện lên trong mắt Lâm Thao, ông ta nhớ lại nói: “Lúc đó, tôi và phu nhân vô cùng đau đớn, phu nhân ngày ngày dùng nước mắt rửa mặt, còn tĩnh thủy thì mới có năm tuổi, khóc đến độ ngất đi mấy lần. Phu nhân và Tĩnh Thủy rất yêu thương Huyền nhi, không chịu tin vào sự thật rằng Huyền nhi đã mất, cả hai không nói lời nào, cũng không chịu làm tang lễ hay chôn cất Huyền nhi. Tôi cũng quá đau lòng nên mặc kệ bọn họ.”

“Nhưng nào có ngờ, vào ngày thứ bảy Huyền nhi qua đời, nó lại mở mắt ra.”

“Nó bò ra từ trong quan tài, không có nhịp tim, không có hô hấp, nhưng có thể nói, có thể cử động, có cả bóng nữa. Lúc đó, tôi... có hơi sợ, muốn đến Phụng Dương quán mời thiên sư. Thế nhưng, Tĩnh Thủy nói với tôi là nó cứu Huyền nhi.”

Cố Kinh Hàn thấp giọng nói: “Thuật đuổi thì.”

Không nghe thấy lời thì thầm của Cố Kinh Hàn, Lâm Thao chìm vào hồi ức, ánh mắt đấu tranh, “Tình Thủy... dùng một người gỗ ngâm máu, sau lưng có khắc ngày sinh tháng đẻ của Huyền nhi. Nó nói có một cao nhân chỉ cho nó, chỉ cần dùng máu ngâm người gỗ thì Huyền nhi sẽ dần dần giống với người bình thường, trưởng thành và tiếp tục sống.”

“Ha ha ha ha...” Lâm Thao cay đắng cười lên, “Không sai, quả thật không sai, Huyền nhi trưởng thành, sống sót, nhưng tất cả mọi người ở đây... lại chết hết.”

Thời gian đầu, là hoa cỏ trong vườn héo rũ.

Một đêm héo rũ, một đêm lấy lại sức sống, sắc xuân tràn trề.

Thậm chí Lâm Thao hoài nghi đó là ảo giác của mình, hoa cỏ không thay đổi gì hết.

Nhưng tiếp theo, chó nuôi trong nhà chết, máu thịt khô cạn, chỉ còn lại xương. Thế mà, ngày hôm sau, con chó đó cứ như ngày thường xuất hiện ở trong sân, không có gì khác lạ.

Sau đó tới lượt người trong nhà, từ mấy kẻ ở cho đến Lâm phu nhân và Lâm Tình Thủy.

Có đạo, Lâm Thao cứ ngỡ mình đã điên rồi, hoặc là mình sớm chết rồi, hiện tại giống như là một xác chết biết đi.

Ông chẳng dám về nhà, trốn trong Châu Bảo Hành, không đêm nào dám chợp mắt.

Nhưng hình như ông không trở thành người kế tiếp.

Quá trình tử vong và hồi sinh quỷ dị này như thể đã dừng lại. Lâm Thao vì muốn kiểm nghiệm nên đã thuê một ít kẻ ở mới, chính là ba cô người ở đã chết kia. Ba người đó vẫn bình an vô sự, thế là Lâm Thao dần buông lỏng cảnh giác, chuyển lại về nhà. Song những người đã từng chết đi, không hề biết mình đã chết.

Bọn họ chậm rãi khôi phục nhịp tim và hô hấp, có nhiệt độ cơ thể và bóng, thậm chí Lâm Thao nghi ngờ rằng có phải mình đã lẫn lộn giữa hiện thực và cảnh trong mơ hay không, những chuyện quái dị kia chưa bao giờ xảy ra cả.

Chỉ là, người gỗ nhỏ treo lơ lửng trên cổ Lâm Tình Thủy dần dần bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ vẫn đang nhắc nhở ông rằng mọi chuyện đều là thật.

Trong tòa nhà nhỏ màu trắng này, chỉ có bốn người sinh sống.

Lâm Thao cũng không biết rốt cuộc cái gì đã chèo chống ông tiếp tục sống ngày qua ngày trong ngôi nhà này.

Vậy mà ông thật sự thích ứng với cuộc sống này, mấy cái bùa hộ mệnh đuổi quỷ được ông đi mấy đêm liền đến Phụng Dương quán xin về hoàn toàn không có hiệu quả, bị ông ném hết vào sông. Ông không chấp nhận cảnh cửa nát nhà tan kỳ quái như vậy, cam chịu chồng lên một lớp giả tạo dối trá.

Mãi đến tận hai tháng trước, đứa ở đầu tiên tử vong.

Không giống với lời nói ban đầu của ông, vì thật ra ông tận mắt chứng kiến quá trình chết đi của đứa ở kia.

Đứa con gái xinh đẹp và dịu dàng giữa ban này của ông, vào ban đêm tóc dài và rối tung, mặt trắng bệch, đuôi cánh tay dài và nhầy cà tưng như cương thi, xé rách cổ họng đứa ở đến xem tình hình vì nghe thấy tiếng động.

Lâm Thao đứng trong bóng râm của hành lang, bịt chặt lấy miệng và mũi của mình, mí mắt sắp nứt toác.

Lâm Tĩnh Thủy siết chặt người gỗ nhỏ chạy tới vốn không chú ý đến ông, chỉ liên tục gọi chị gái, ôm Lâm Tĩnh Huyền kéo về sau.

Trong chớp mắt Lâm Tĩnh Thủy đến gần Lâm Tĩnh Huyền, con gái ông chợt ổn định lại một cách quái lạ, mặc em trai kéo về phòng ngủ.

Lâm Thao biết mình không nên tiếp tục trốn tránh nữa, lập tức đi vào phòng ngủ của Lâm Tĩnh Huyền.

Bên giường, Lâm Tĩnh Thủy run lấy bầy, gương mặt trắng xanh, hoảng sợ nhìn Lâm Thao: “Cha... con... con không không chế được nữa... chị, chị muốn giết người... chị ấy đang nói... chị ấy nói chị ấy muốn ăn thịt người...”

Một tiếng “cha” này làm cho đầu óc hỗn loạn và run cầm cập của Lâm Thao đột nhiên tỉnh lại.

Ông ghì chặt lấy Lâm Tĩnh Thủy, lau đi mồ hôi lạnh trên trán con trai, giọng nói bình tĩnh: “Tĩnh Thủy đừng sợ, không có chuyện gì đâu, người một nhà chúng ta... sẽ khỏe mạnh thôi. Đêm nay... con đến ngủ với cha, đi, chúng ta cùng ra ngoài nào.”

Lâm Thao đứng dậy, tay run run kéo kín chăn cho Lâm Tĩnh Huyền, nửa ôm Lâm Tĩnh Thủy bước ra khỏi phòng.

Đi chưa được vài bước, áo sơ mi trên người Lâm Tĩnh Thủy đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, giọng nói run rẩy đến rời rạc, nhẹ nhàng kẻ sát vào tai Lâm Thao: “Cha... cha, thi thể... mất rồi...”

Lâm Thao bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy hành lang dài âm u, dưới vài chiếc đèn ảm đạm, mấy vũng máu lớn vẫn còn rơi rải trên mặt đất, thế nhưng, thi thể của đứa ở nằm trong bãi máu đen kia đã không cánh mà bay.

Điên thật rồi.

Lâm Thao và Lâm Tĩnh Thủy tìm kiếm điên cuồng một đêm, gần như lật tung toàn bộ Lâm gia nhưng vẫn không tìm thấy thi thể của đứa ở.

Thế mà, ngày hôm sau, thi thể đứa ở bị lột mất da mặt, xuất hiện ở đầu giường Lâm Tĩnh Huyền, mà Lâm Tĩnh Huyền căn bản không nhớ được đêm qua xảy ra chuyện gì.

Một bước sai, mỗi bước sai.

Từ mười ba năm trước, bắt đầu từ lúc Lâm Thao lựa chọn giấu diếm chuyện quỷ dị của Lâm gia, thì cái đầm lầy này đã nuốt lấy ông và toàn bộ Lâm gia.

Đứa ở thứ hai là do Lâm Tĩnh Thủy giết. Bởi vì nó và đứa ở thứ nhất là chị em, chị mất tích, em cảm thấy kỳ quặc, lặng lẽ điều tra rồi phát hiện chỗ kỳ lạ.

Tương tự người chị, khi Lâm Tĩnh Thủy sắp tóm được manh mối Lâm Tĩnh Huyền giết người thì thi thể lại biến mất một lần nữa. Sáng sớm hôm sau, thi thể xuất hiện ở đầu giường Lâm Tĩnh Huyền.

Sau đó là người thứ ba, ông vốn tưởng là đứa ở, nào ngờ lại là con gái của ông, Lâm Tĩnh Huyền.

“Tôi sai rồi... từ lúc bắt đầu... tôi đã sai rồi...”

Lâm Thao ôm mặt, trong nháy mắt, cả người như già đi rất nhiều, cơ thể hơi khòm, đầu cúi thấp.

Dung Phi im lặng,

Vì duy trì một ngôi nhà mà làm đến mức độ này, rốt cuộc là đáng trách hay là đáng thương?

“Ông sai rồi,” Cố Kinh Hàn lấy cái la bàn nhỏ của mình ra, lia mắt nhìn kim la bàn chuyển động điên cuồng, giọng nói nghiêm túc, “Chỉ là tai họa này của Lâm gia ông, một nửa là do con người gây ra, một nửa là thiên tai.”

Lâm Thao bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Cố Kinh Hàn, “Ý của cậu là...”

“Bên dưới phòng ngủ của Lâm tiểu thư hẳn là một khoảng trống của lầu một,” Cố Kinh Hàn lãnh đạm nói, “Ví như, trồng hoa cỏ thì sẽ không phát triển; có người đi qua thì sẽ thấy lạnh lẽo. Đây là một huyết cực âm, là nơi khởi thi. Lúc Lâm tiểu thư lần xuống cầu thang, chắc là vừa khéo rơi vào nơi này. Khi đó, Lâm tiểu thư thật ra vẫn còn sống, chỉ là cơ thể bị âm khí xâm nhập, tạm thời chết giả.”

“Nhưng con trai của ông lại thực hiện thuật đuổi thi ngay vào lúc đó, đã hoàn toàn giết chết Lâm tiểu thư, khóa lại hồn phách của Lâm tiểu thư, biến con gái ông thành xác sống.”

Lâm Thao ngơ ngác, Lâm Tĩnh Thủy giống như điên ở một bên cũng chột cứng đờ.

“Kẻ chỉ tà thuật cho Lâm Tĩnh Thủy muốn khai phá nơi cực âm này. Những người sống xung quanh đây mười mấy trượng đều sẽ dần dần chết đi, vì chết mà đầu thai, rồi lại vì đầu thai mà chết, biến thành cái xác không hồn. Âm dương đảo ngược, sinh tử lẫn lộn, là chuyện vi phạm lẽ trời. Lâm tiểu thư mất kiểm soát là việc không tránh được.” Cố Kinh Hàn nói.

“Vậy những người khác thì sao? Bọn họ còn cứu được không?” Lâm Thao đột nhiên đứng bật dậy, gấp gáp hỏi.

Cố Kinh Hàn hồ hững liếc ông ta, nói: “Có người đào đi âm nhân của nơi cực âm này rồi, thả lại chỗ cũ thì có thể thử xem.”

Lâm Thao sững sờ, chán nản khom người.

Ông có nghe qua bao giờ, biết đi đâu mà tìm âm nhân gì đó?

“Tôi biết...”

Một giọng nói đột nhiên phá vỡ bầu không khí yên lặng, Lâm Tĩnh Thủy xoay đầu lại, mặt như cười như khóc, máu đen chảy ròng ròng, “Tôi biết... người kia là ai. Gã... là gã dạy tôi cách cứu sống chị, gã đeo một cái mặt nạ không mặt màu trắng, trên người... trên người có mùi thơm rất kỳ lạ...”

Mùi thơm?

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ liếc nhìn nhau, vẻ mặt cùng chấn động.

Hết chương 15

15. Chương 15: Đồ Đồ

Ngõ ngò đồng ở thành Đông.

Bầu trời đổ mưa lạnh lẽo, một chiếc ô giấy dầu lấp lánh nước mưa, che khuất hai thanh niên sóng vai nhau mà đi.

Phiến đá xanh xù xì không hoàn chỉnh như phản chiếu ánh sáng, bị giày da và boots giẫm lên.

Trên góc tường mọc đầy cỏ dại, một màu xanh nhợt nhạt.

Hai người đứng trước một cánh cửa nhỏ ở sâu trong ngõ, đồ bỏ đi chất đống ở một bên, vết ẩm thấp ở khắp mọi nơi.

“Không ngờ người mà Lâm Tĩnh Thủy nói tới lại chính là điều hương sư được Lâm Tĩnh Huyền mời về từ Bắc Bình.” Dung Phỉ liếc nhìn bức tranh tết loang lổ dán ở trên cửa, cảm thán một câu, rồi lại chột cau mày, “Có điều, chẳng phải điều hương sư này mới đến Hải thành lần đầu sao? Chuyện của Lâm gia đã kéo dài mười ba năm...”

“Có thể gã đến nghiệm thu thành quả. Cũng có thể chỉ là phỏng đoán của chúng ta.”

Nói xong, Cố Kinh Hàn kéo người đứng vào góc cửa, đóng ô lại, “Khí tràng của tòa trạch viện (*nhà có sân*) này hơi hỗn loạn, không thể xác định có vấn đề hay không, sau khi vào thì nhớ theo sát tôi.”

“Được.”

Dung Phỉ hơi nghiêng người tựa vào Cố Kinh Hàn, môi chột gần kề, cách hơi nước lạnh, một nụ hôn như có như không rơi xuống lỗ tai Cố Kinh Hàn, chột cười nói, “Nếu muối tôi nghe lời thì hôn tôi một cái đi. Thế nào, Cố đại thiếu, vụ mua bán này có lời chứ?”

Cố Kinh Hàn dùng gò má cọ nhẹ một hồi, trầm thấp ẩn ý nói: “Chờ chuyện này kết thúc, mong Dung thiếu nỗ lực dành cho tôi một ngày.”

Dung Phỉ nhướn mày, như thể đang ngạc nhiên vì Cố đại thiếu cũng biết thức thời.

Cố Kinh Hàn gõ cửa.

Trong tiếng mưa rơi âm ỉ, tiếng gõ cửa nặng nề truyền đến từ xa thẳm.

Chờ giây lát, không có người đáp lại.

“Quả nhiên có tật giật mình!”

Vốn có nửa phần muốn thăm dò đối phương, hiện tại, Dung thiếu gia tính nóng vội thấy thế, trực tiếp kết tội cho chủ nhân của ngôi nhà này. Kế đó, Dung Phỉ đột nhiên đập tung cánh cửa gỗ cũ nát, nhấc súng, bước vào.

Cố Kinh Hàn theo sát phía sau, hai người bước vào trong sân.

Bên trong bình thường như bề ngoài bình thường của nó, là một hộ trạch viện rất điển hình ở Hải thành.

Sàn lát gỗ, bên tường trồng hai cây hòe, lá xanh biếc, tán cây xòe rộng. Dưới hành lang uốn khúc có phơi rất nhiều cánh hoa khô và hương liệu, bị hơi ẩm làm cho ướt nhưng không có ai mang vào phòng.

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ đi thẳng đến nhà chính, không một bóng người.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lần lượt tìm từng gian phòng nhưng cũng không thấy ai. Chẳng nhẽ đêm qua, tên điều hương sư kia thấy mọi chuyện đã lộ tẩy nên trực tiếp bỏ chạy luôn?

Sau khi suy nghĩ này vừa nảy ra, lập tức bị Cố Kinh Hàn phủ định.

Đối phương đã nhận ra sự tồn tại của hũ tro chữ Lâm, cộng thêm việc đang giữ trong tay một khúc xương, vậy thì làm sao cam lòng từ bỏ sức mạnh càng lớn càng hoàn chỉnh hơn nữa? Không có được chữ Lâm, kẻ này sẽ không rời đi. Đối phương hành động tàn nhẫn, tâm tư ác độc, có chút kiêu căng ngạo mạn, tuyệt đối không phải là người một kẻ không thành liền bỏ cuộc.

“Không có ai hết, chạy rồi sao?” Sắc mặt Dung Phỉ rất khó coi, nói.

Cố Kinh Hàn cau mày, đột nhiên lỗ tai giật nhẹ, tựa như nghe được động tĩnh gì đó, lập tức quay đầu nhìn.

Gần như cùng lúc đó, Dung Phỉ ngưng mắt, nhìn về một chỗ: “Đồng cỏ khô... vừa nãy phát ra tiếng.”

Hai người hiểu ngầm nên không nhiều lời, nhanh chóng chạy tới đồng cỏ khô ướt nhẹp ở sân sau.

Một góc áo xám nhạt lộ ra từ mép của đồng cỏ khô cao bằng nửa người.

Cố Kinh Hàn móc ra một lá bùa, dán vào bàn tay, rồi vỗ ra một chuỗi, đánh bay nửa đồng cỏ khô.

Cỏ khô tung bay, rơi xuống đất, để lộ một thanh niên bị trói gô ở bên trong. Trên ấn đường của thanh niên có vẽ một pháp ấn quỷ bị bằng máu, nhắm mắt cau mày ngủ say.

Cố Kinh Hàn nhìn lướt qua, đưa tay lau pháp ấn. Người vẽ pháp ấn có tu vi thấp hơn hẳn, muốn xóa bỏ cũng không khó lắm.

Pháp ấn vừa mất, thanh niên mặc áo vải xám nhạt dần dần tỉnh lại, mơ màng mở mắt, đôi mắt chuyển động một lúc mới cố định vào hai người ở trước mặt, “... Mấy, mấy người là ai? Sao... sao tôi... sư phụ? Sư phụ của tôi đâu? Mấy người đã làm gì?!”

Dung Phỉ nhìn Cố Kinh Hàn một chút, dứt khoát chìa nòng súng lên đầu người thanh niên, lạnh nhạt nói: “Hải thành Dung Phỉ. Hỏi cậu, cậu liệu trả lời cho cẩn thận, nếu nói sai một chữ, đạn của bốn thiếu gia không có mắt đâu.”

Mặt của thanh niên lập tức xám xịt, cả người run rẩy: “Dung, Dung thiếu gia?”

”Có biết tôi à? Nếu có biết, vậy thì thành thật một chút, chắc có nghe qua tính tình của tôi rồi nhỉ?

Dung Phỉ diễn vai nhân vật phản diện này đến nhập tâm, vô cùng xuất thần, uy nghiêm cười lạnh nói, “Điều hương sư sống ở đây đâu? Cái gã đến từ Bắc Bình đó.”

Thanh niên nuốt nước bọt, hoảng sợ nói: “Dung thiếu nói... sư phụ của tôi sao? Tôi và sư phụ đến Hải thành mấy ngày trước. Sư phụ... chiều hôm qua đi đến Lâm gia, Lâm gia... Lâm tiểu thư tự mình đến mời, hình như là bàn bạc... hương liệu mới thì phải?”

“Giữa chừng có ghé về không?” Cố Kinh Hàn đột nhiên nói.

Thanh niên cực kỳ nhát gan, bị giọng nói này làm cho hết hồn, sợ hãi liếc nhìn Cố Kinh Hàn, thành thật nói: “Không có, tôi nhớ là không có. Sư phụ nói có lẽ hôm nay mới về...”

“Vậy thì ai là người đã trói cậu, nhét cậu vào lồng cũi?” Dung Phỉ cau mày hỏi.

“Tôi... tôi bị trói hả?” Dường như lúc này, thanh niên mới nhận ra tình trạng của bản thân, vịn vịn người vài lần, kinh ngạc nói: “Tôi, tôi không biết... tôi ở trong phòng ngủ suốt, không có ai...”

Mọi chuyện nhất thời rơi vào bế tắc.

Cố Kinh Hàn trầm ngâm.

Dung Phỉ tiếp tục hỏi: “Cậu biết sư phụ cậu khi nào?”

Thanh niên nhớ lại, nói: “Khoảng mấy tháng trước, sư phụ tôi không để gì thu đồ đệ đâu, tôi phải xin rất lâu thì sư phụ mới đồng ý nhận tôi làm học trò. Dung, Dung thiếu gia, tôi và sư phụ trước giờ sống ở Bắc

Bình, chỉ mới đến Hải thành lần đầu, nếu... nếu có chỗ nào mạo phạm, xin Dung thiếu... đại nhân đại lượng, thấy chúng tôi ở nơi trời xa đất lạ...”

“Thả cái rắm gì đấy!” Dung Phỉ cầm súng đập cho thanh niên mất nỗ đom đóm.

Dung thiếu gia nhướng mày nhếch miệng, thái độ hung hăng càn quấy, “Cậu mà có tư cách nói điều kiện với tôi ư?” Xong lại chuyển sang Cố Kinh Hàn, thấp giọng nói: “Theo tôi thấy thì hình như người này không biết gì thật, không giống đang giả vờ đâu.”

Dáng vẻ giống y như thật, quả thật không có dấu vết ngụy tạo.

Cố Kinh Hàn cũng phải thừa nhận điểm này.

Hiện giờ, hoặc là điều hương sư đã chạy trốn, thay đổi nơi ở; hoặc là đã không còn ở Hải thành; hoặc là Lâm Tĩnh Thủy đã nói dối, điều hương sư kia chỉ là bia đỡ đạn cho cậu ta, kẻ đầu sỏ mới chính là cậu ta; hoặc là cậu ta muốn bảo vệ người kia.

“Về Lâm gia.” Cố Kinh Hàn nói suy đoán của mình cho Dung Phỉ, quyết định thật nhanh.

Dung Phỉ vuốt cằm nói: “Được. Quay về xem Lâm Tĩnh Thủy tác yêu tác quái. Tôi sẽ sai người đến canh giữ chỗ này, một khi gã điều hương sư kia trở lại, chắc chắn sẽ để gã chấp cánh khó thoát.”

Cố Kinh Hàn bố trí đơn giản bên ngoài sân, sau đó nhanh chóng rời đi cùng Dung Phỉ.

Mưa dầm kéo dài, sắc trời như nhuộm một lớp mực đậm, nặng trĩu và ướt át.

Tại sân sau, bên trong đồng cỏ khô tả tơi, nước mưa đọng thành vũng, vài khúc dây thừng bỗng nhiên rơi xuống.

Thanh niên vốn bị trói chặt bò dậy từ dưới đất, phúi đi bùn đất và cỏ khô dính vào người, chậm rãi đi vào hành lang uốn khúc, đi dọc theo hành lang rồi bước vào một căn phòng nằm phía sau cánh cửa nhỏ âm u.

Thanh niên đi chậm chậm một vòng quanh phòng, dùng máu vẽ pháp ấn lên khe cửa sổ xung quanh, sau đó dùng sức đập lên một miếng gạch.

Một tiếng “rắc” vang lên.

Miếng gạch trúng xuống, lệch hướng vào trong như bị mất cân bằng, một miếng vải bẩn bọc lại thứ gì đó xuất hiện ở bên trong.

Gương mặt lạnh lẽo và cứng nhắc của thanh niên đột nhiên thay đổi, khóe miệng nứt rộng tới mang tai, toàn bộ phần đầu như bị chém rời, môi lưỡi và máu thịt đỏ tươi.

Đầu lưỡi kia gầy gầy, một tràng cười u ám truyền tới.

Gương mặt của thanh niên bỗng dưng vặn vẹo, cứ như lớp da mặt này vốn không thuộc về cậu ta vậy. Nó đang xuất hiện bài xích và đấu tranh dữ dội, mũi và mắt như hạt châu dính trên một lớp biểu bì trắng mịn, tất cả đang lôm vào bên trong, trông mắt gần như muốn rớt xuống.

Lỗ tai trượt tới trên cổ, được thanh niên đưa tay cầm lấy, đặt về chỗ cũ.

“Ha ha ha ha... đồ đệ ngoan, nhẫn nại thêm, nhẫn nại thêm... chờ sư phụ lấy được âm nhãn hoàn chỉnh, cải tử hồi sinh, vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay... Đến lúc đó, con chính là đồ đệ duy nhất của sư phụ, muốn gì mà không có? Ha ha ha ha... nhẫn nại thêm, nhẫn nại thêm...”

Thanh niên cười nham hiểm, khom người cẩn thận cầm lên gói đồ được bọc lại bằng miếng vải bẩn.

Đột nhiên, tiếng cười của thanh niên im bật, gương mặt không có ngũ quan đột nhiên quay ngoắt về phía cửa sổ, “Là ai đây...”

Bóng người xám nhạt giống như ma quỷ, khom người, lặng lẽ trèo qua song cửa sổ dính máu, xuất hiện dưới hàng hiên.

Thanh niên liếc nhìn một vòng quanh sân, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở một góc nằm phía sau chậu nước.

Một cái đuôi bù xù màu đỏ run rẩy rụt lại trong bóng tối, không hề biết rằng mình đã lộ tẩy.

“Là liễu hồ hương cuối cùng...”

Hết chương 15

16. Chương 16: Truy Kích

Sắc trời âm u, đình viện (sân nhà) ngọt ngào.

Một bàn tay lặng yên không tiếng động xuất hiện kế bên chậu nước, không để lộ bất kỳ hơi thở nào, chậm chậm nhưng cũng vội vàng thò vào trong bóng tối, tay cong lại thành hình móng vuốt, bất thành linh chụp lấy cái đuôi khê run rẩy kia.

Đột nhiên, một giọng nói treu tức vang lên: “Ai lộ đuôi cáo rồi kìa?”

Thanh niên chợt ngẩng đầu.

Chỉ thấy mưa bụi trên đầu tường lay động, Dung Phỉ rõ ràng đã rời đi ban nãy đột nhiên xuất hiện, thông một chân ngồi đó, súng trong tay quay một vòng, lên đạn, nhắm ngay đầu thanh niên.

“Dung Phỉ?” Giọng thanh niên trầm xuống, cũng chẳng thém giả vờ nữa, u ám nói, “Các người chưa đi sao?”

Dung thiếu gia nhìn gã từ trên cao, khinh thường nhú mày, chợt cười rộ lên: “Sai rồi, bọn này không có đi đâu hết.”

“Cái gì?” Thanh niên hơi ngạc nhiên.

Dung Phỉ nói: “Tôi nói bọn này không có đi đâu hết, nghe không hiểu hả? Bọn này đến cửa chính, nhưng không hề bước vào, mà chỉ rắc chút Mộng Phật Đà. Sau đó, cậu tự chui ra khỏi đồng cỏ, tự hát ca chơi đùa cả buổi. Thế nào, giờ tỉnh rồi hả?”

Đôi mắt đen thăm thẳm của thanh niên nhìn Dung Phỉ chằm chằm, lại chợt chuyển sang cái đuôi hồ ly màu đỏ đang ẩn náu kia.

Cái đuôi kia vẩy vẩy, một con hồ ly đỏ đi ra từ sau chậu nước, gật đầu với Dung Phỉ: “Cám ơn Cố thiên sư và Dung thiếu đã cho tôi thưởng thức một trò hay như vậy. Chút mộng Phật Đà còn lại, chúng tôi giữ lại cũng vô dụng, tặng cho hai vị coi như thù lao giúp chúng tôi tìm ra hung thủ. Mong đừng ghét bỏ chút quà mọn ấy.”

“Cám ơn.” Theo gợn nước, bóng Cố Kinh Hàn xuất hiện phía trên tường.

Trong mộng chẳng biết mình là khách, tam sinh nhất mộng mộng Phật Đà tựa như thật, há chỉ là chút quà mọn?

Kỳ vật quý trên thế gian cũng không thể so sánh.

“Hai người tính hay lắm.”

Thanh niên đột nhiên nở nụ cười âm trầm, kéo mặt nạ xuống, “Thế thì tôi không cần nguy trang nữa. Cố thiên sư, cậu biết tôi bố trí mê tam trận trong sân từ lâu rồi nhỉ; nếu tùy tiện đi vào, tôi có thể dẫn dắt quyết định của hai cậu ngay lập tức, làm cho hai cậu trắng tay quay về.”

Cố Kinh Hàn che ô, vẻ mặt hồ hững: “Tôi cũng bố trí mê tâm trận.”

Hắn không thể phá mê tâm trận trong thời gian ngắn, nhưng không có nghĩa hắn không nhìn ra.

Thanh niên quỷ dị nghe ra sự khinh bỉ trong câu nói lạnh nhạt này, máu thịt trên mặt nhất thời lúc nhúc, cười hề hề nói: “Tốt, tốt, thông minh lắm. Nhưng thông minh thì có ích gì? Chết vẫn sẽ chết... Cố thiên sư, khúc âm nhân còn lại đang ở chỗ cậu phải không, đây chính là tai họa, tôi sẽ chết vì nó, cậu cũng sẽ...”

Cố Kinh Hàn không muốn nhiều lời với gã, nói: “Chuyện của Lâm gia là do cậu gây ra, chúng hồ yêu là do cậu giết? Ký hiệu hồ hương là do cậu lưu lại? Có đúng không?”

Thanh niên hiềm độc nói: “Là do tôi làm hết đấy, rồi sao? Tôi cũng chính là điều hương sư kia. Biết những thứ này thì làm được gì? Cố Kinh Hàn, cậu cho rằng cậu có thể động vào tôi sao? Ha ha ha, đừng có mơ tưởng!”

Gã đột nhiên cười lớn, thân hình hóa thành một làn khói đen, bỗng nhiên lui về sau.

Lúc này, Dung Phỉ nổ súng, kỹ thuật bắn chính xác, thế nhưng cũng hụt vài lần.

“Đuổi theo!”

Cố Kinh Hàn quát một tiếng, nhanh chóng chạy đi.

Hắn đã sẵn sàng truy kích điều hương sư nên hành động vô cùng mau lẹ.

Thành Bắc ngô hẻm chẳng chịt, lại còn khúc khuỷu.

Cố Kinh Hàn dẫn đầu truy kích, Dung Phỉ dẫn theo một đám thủ hạ theo sát phía sau. Ở trên mái hiên, bóng hồ ly đỏ như lửa thoát ẩn thoát hiện. Dưới bùa chú gia tăng của Cố Kinh Hàn, thị lực của nó tăng gấp bội, thỉnh thoảng hô to phương hướng của điều hương sư, giúp đỡ mọi người.

“Hồngбет!” Hồ ly đột nhiên quát to, “Gã ra khỏi thành rồi, đi về hướng núi hoang ngoài thành.”

Vẻ mặt Cố Kinh Hàn rét lạnh, thay đổi phương hướng, đuổi theo ra khỏi thành.

Vừa ra cửa thành, đã thấy người của Dung gia chuẩn bị sẵn mấy con ngựa chạy nhanh chờ ở đó. Xoay người lên ngựa, Cố Kinh Hàn vừa giục ngựa chạy như bay, vừa nhìn về phía Dung Phỉ đang cưỡi ngựa song song, Dung thiếu gia đáp lại bằng một ánh mắt lấp lánh có hơi đắc ý: “Bùa tăng tốc có nhanh hơn nữa, nhưng làm sao hơn được ngựa chạy mau?”

Lời khuyên Dung thiếu gia đi về trước dứt ngang ở cổ họng như thế đó.

Cổ Kinh Hàn đột nhiên duỗi tay tới, lòng bàn tay quét nhẹ bên eo Dung Phỉ, để lại một xấp bùa vàng được khâu lại bằng dây đỏ.

Bên trong gió táp, xấp bùa bay bay, lấp lóe ánh sáng vàng nhạt.

“Cẩn thận đó.” Cổ Kinh Hàn nói.

Dung Phỉ không kiềm được cong khóe miệng, nở nụ cười: “Dài dòng”. Dứt lời, roi ngựa vung lên, đi trước dẫn đầu.

Bên ngoài Hải thành, núi hoang chập chùng, vô cùng hiểm trở, rừng cây rậm rạp, thường có thú hoang qua lại.

Điều hương sư chạy thẳng một mạch vào một ngọn núi hoang. Ban đầu, bọn họ còn có thể cưỡi ngựa đuổi theo, rút ngắn khoảng cách hai bên, nhưng càng về sau, ngựa khó mà đi. Hơn nữa, bùa chú của hồ ly mất hiệu lực, dần dần lạc mất dấu vết của điều hương sư.

Đi vào chưa được bao xa, Cổ Kinh Hàn liền dừng bước, vẻ mặt nghiêm trọng, “Có trận pháp.”

Dung Phỉ nhíu mày, nhẹ nhàng khua roi ngựa, nghiêng đầu căn dặn: “Lưu lại đây mười mấy người, còn lại tụ họp dưới chân núi, bao vây ngọn núi này cho tôi. Cổ đại thiếu có đưa bùa cho mọi người, nhớ dán lên đấy, thiếu thì cầm trước của người lưu lại đây, phải đảm bảo ngay cả một con chuột cũng không được thả ra ngoài!”

“Vâng!” Mười mấy tên thuộc hạ nhận lệnh rời đi.

Tuy Dung Bồi Tĩnh xuất thân thổ phỉ, nhưng huấn luyện thuộc hạ rất khuôn khổ, kỷ luật nghiêm khắc, có chút khí phách của quân nhân.

“Cổ thiên sư, Dung thiếu gia,” Tiểu hồ ly đi lên trước, đám hồ yêu bên ngoài Hải thành đã tập trung xung quanh nó, từng đôi mắt yêu dị lóe lên ánh sáng xanh biếc âm u trong đêm tối mịt. Lúc này, do phần lớn người đã rời đi nên bọn chúng mới dám xuất hiện, “Chúng tôi có thể hỗ trợ tìm kiếm và bao vây.”

Cổ Kinh Hàn gật đầu, nhưng không lập tức sắp xếp, trái lại móc ra ba đồng tiền từ trong túi, tiện tay ném xuống đất.

Đây là lần đầu tiên Dung Phỉ nhìn thấy Cổ Kinh Hàn xem bói, không có pháp thuật cao siêu, chỉ là ném đại.

Cố Kinh Hàn nửa ngồi nửa quỳ, nhìn chăm chăm vào ba đồng tiền này trong chốc lát, sau đó mới lợm từng cái về lại, đứng dậy lấy ra vài tấm bùa, không hề phân chia cho mọi người như bình thường, chỉ nói: “Đi thôi.”

Hắn chọn một phương hướng, giơ tay nắm chặt bàn tay không cầm súng của Dung Phi, đi vào trong rừng sâu.

“Anh tính ra rồi hả?”

Dung Phi tựa sát vào Cố Kinh Hàn, lúc truy đuổi làm gì còn nhớ tới ô, nên quần áo của hai người bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, tóc cũng nhỏ giọt, Dung Phi dùng thân súng vén đám tóc rối dính trên trán qua một bên, thấp giọng nói.

Cố Kinh Hàn vừa cảnh giác xung quanh, vừa nói: “Tôi không có tính phương hướng.”

Tuy hũ tro chữ Lâm bị hắn cầm nói, chìm vào ngủ say, nhưng hắn vẫn có thể mượn sức mạnh của ông ta, đồng thời dựa vào đó để cảm ứng vị trí đại khái của điều hương sư.

“Tôi tính cát hung.” Cố Kinh Hàn nói tiếp.

Dung Phi lập tức hiểu ý, “Anh tính ra cát nên mới chọn truy đuổi tiếp à?”

Cố Kinh Hàn nhìn cậu, không hề trả lời.

Quái tượng cho thấy không chỉ không phải là cát, mà còn là điềm đại hung, cửu tử nhất sinh.

Dưới tình huống này, nếu Cố Kinh Hàn chỉ có một mình, chắc chắn sẽ chọn tiếp tục truy đuổi, bởi vì đột phá của thiên sư chính là chú trọng tranh mệnh với trời, cửu tử nhất sinh.

Nhưng hiện giờ có Dung Phi ở đây, lẽ ra hắn không nên đặt nhiều người vào tình cảnh nguy hiểm như vậy.

Tuy nhiên, khả năng bói toán của hắn đã tăng lên cực độ trước khi về Hải thành, một quẻ không chỉ tính ra cát hung, mà còn có chút chân tướng như ẩn như hiện, bị sương mù che khuất.

Ví dụ như, ký hiệu hồ hương của điều hương sư thật ra là nhằm vào một mình Dung Phi.

Đêm qua, hắn đã nhìn qua tất cả công tử thiếu gia đến dự tiệc, nhưng không giống như quẻ nước từng nói, bởi vì người có ký hiệu hồ hương chỉ có một mình Dung Phi.

Hoặc nói cách khác, hồ hương của những người khác không phải do điều hương sư lưu lại, mà chỉ là hồ hương bình thường, sẽ tự nhiên tiêu tan trong vòng 12 tiếng. Đó rất có thể là hồ hương của chính ông chủ Ngũ, hoặc là của những con hồ yêu khác.

Hơn nữa, trên tay của ông chủ Ngũ từng có mộng Phật Đà, hiện tại vừa khéo lại được chúng hồ yêu đem ra sử dụng...

Cố Kinh Hàn tin rằng có thể ông chủ Ngũ đã biết sự tồn tại của điều hương sư, nên mới liên tục tìm cách giúp chúng hồ yêu còn lại chạy trốn; hoặc là chính ông ta từng hợp tác với điều hương sư, sau đó, không biết vì nguyên nhân gì mà hai người trở mặt.

Bằng không với số lượng lớn hồ yêu tử vong như vậy, làm sao những con hồ yêu khác vẫn có thể bị lừa?

Là điều hương sư có mảnh khóc khác, hay là chúng hồ yêu bị người mình phản bội đây?

Thế thì, việc Dung Phi đến Cẩm Ngọc hiên của ông chủ Ngũ mua hàng rốt cuộc là trùng hợp, hay là được tính toán từ trước? Bọn chúng muốn có được gì từ Dung Phi?

Trong phút chốc, có rất nhiều suy nghĩ chuyển động trong đầu Cố Kinh Hàn, nhưng dù thế nào đi nữa, hắn không thể mặc kệ kẻ có ý xấu với Dung Phi ung dung tự tại ở bên ngoài.

Vốn định để Dung Phi đợi ở đây, hắn sẽ đi vào một mình, thế nhưng, hắn bỗng dưng cảm thấy không yên, như thể nếu để người ở lại đây thì mới thật sự ứng với quái tượng đại hung này.

“Cái gì thế kia?”

Hai tên thuộc hạ đi trước mở đường đột nhiên dừng bước, đề phòng nói.

“Khí độc sao?”

“Tình huống bất thường, cẩn thận đấy!”

Cố Kinh Hàn bị mấy tiếng kêu to làm cho tỉnh táo lại, gương mặt nhìn lên rồi lập tức sa sầm, siết chặt tay Dung Phi.

Chỉ thấy cơn mưa bụi rả rích dần dần đan dệt trong khu rừng rậm rạp. Bụi cây xanh ngắt, vỏ cây ướt sũng trong làn mưa mù trời. Bởi vì mây đen che phủ dày đặc nên rừng cây có vẻ âm u lạ thường, tầm nhìn phía trước không rõ. Bất thình lình, có một làn sương mù tím sẫm tràn tới từ trong bóng đêm sâu thẳm.

Như nanh vuốt lặng yên không một tiếng động, nhấn chìm bụi cỏ cây cối, nhanh chóng tới gần.

Những nơi sương mù tím đi qua, không có gì xảy ra, cây cỏ vẫn đứng đó, nhưng lại gợi cảm giác vô cùng bất thường, một cảm giác quỷ dị tự nhiên nảy sinh, không rõ khởi nguồn.

“Tiếng động.” Cố Kinh Hàn mở miệng nói.

Lời vừa dứt, mọi người ngẩn ra, nhanh chóng biến sắc.

Trong rừng rậm vốn có tiếng mưa rơi rả rích, tiếng cành lá xào xạc, tiếng động vật xao động xa xa, thế nhưng hiện tại, tất cả đã biến mất không còn tăm hơi.

Nếu không có tiếng bước chân di chuyển xung quanh của những người khác, cộng thêm tiếng hít thở càng lúc càng nặng nề, thì tất cả mọi người đã nghĩ rằng lỗi tai của mình bị điếc. Song, tình huống trước mắt càng khiến người ta sợ hãi hơn việc không nghe thấy gì.

Làn sương mù tím mở to cái miệng khổng lồ, đè ép tiến đến.

Xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch.

Một thuộc hạ đứng ở ngoài cùng đội ngũ lia mắt cảnh giác xung quanh, thỉnh thoảng chuyển động cơ thể, nhưng lại không phát hiện có một bàn tay gầy guộc trắng bệch với các móng tay đỏ nhạt chậm chậm thò ra từ trong bóng tối, đè lên sau lưng gã.

Cả người gã hơi cứng lại.

Gã chậm rãi cúi thấp đầu, lên đạn.

Hết chương 16

17. Chương 17: Ảo Trận

“Đoàng!”

Một tiếng súng chấn động màn nhĩ vang lên.

Mọi người tụ lại, đột nhiên có một tia máu bắn ra, một bóng người cao lớn chỉ kịp kêu lên một tiếng ngắn ngủi đầy sợ hãi rồi bất ngờ thụt lùi về sau, ngã xuống đất.

“Lão Liêu!”

“Huy tử, mày điên rồi hả?!”

Một thanh niên già dặn, cường tráng, ăn mặc gọn gàng xuất hiện ở phía sau người đàn ông vừa ngã xuống đất.

Đầu cúi thấp và nòng súng vẫn còn phả ra khói thuốc súng của cậu ta bỗng nhiên cùng nâng lên, đôi mắt trống rỗng đen kịt, cổ lệch qua một bên, chờ dẫn bước lên trước hai bước, sau đó chột nổ súng về những người vừa lên tiếng ban nãy.

“Tránh ra!” Dung Chỉ chỉ ngó ra trong chớp mắt rồi lập tức phản ứng, một cái roi kéo phăng một người ra khỏi nòng súng đang chĩa vào người.

Người nọ bị ném bay ra xa vài bước, đạn nổ tung như mưa hoa, sượt sát da đầu của người nọ, mang đến một vết bỏng đau như kim châm.

“Thiếu gia!”

Người thanh niên gọi là Huy tử hiển nhiên không chỉ nã một phát súng, khi Dung Phỉ quất bay người gần nhất, những người khác cũng mau chóng tránh né, chỉ có một người bị bắn trúng cánh tay.

Thế nhưng, Dung Phỉ xuất hiện trực tiếp trước mặt Huy tử sẽ không may mắn như vậy. Khói thuốc súng và tia lửa xẹt qua tán loạn, ngay cả mắt thường cũng không nhìn được tốc độ đạn bay. Dung Phỉ chạy như bay tránh theo bản năng, thân cây và mặt đất liên tục xuất hiện lỗ đạn, vỏ cây nát bươm bắn tung tóe, cắt một vết thương thật nhỏ ở giữa hàng lông mày của Dung Phỉ.

“Lùi về sau!” Một giọng nói trầm lạnh đột nhiên truyền vào tai Dung Phỉ.

Dung Phỉ cong môi, bỗng nhiên lắc mạnh người ra phía sau, lập tức có một bóng người xuất hiện ở trước mặt, che chắn lấy cậu.

Cố Kinh Hàn vốn đang cực kỳ tập trung vào màn sương mù tím quỳ dị đang đến gần thì chột nghe thấy tiếng súng, lông mày nhíu lại, lập tức đảo mắt nhìn sang, năm ngón tay xòe ra, vài lá bùa vàng xuất hiện, bắn nhanh ra.

Thân hình của hắn cũng di chuyển theo, giày da đập trên bùn đất ẩm ướt, bộ pháp* huyền ảo, cả người hắn gần như biến thành một làn gió, lướt nhanh qua vài người rồi xuất hiện ở phía trước Dung Phỉ.

**Bộ pháp là danh từ chuyên môn võ thuật dùng để chỉ phương pháp di chuyển, là nghệ thuật di chuyển cơ thể trên nền tảng các bộ tấn. (Google)*

Ánh sáng vàng ngưng tụ trong đồng tử, có hoa văn phức tạp vỡ vụn trong nháy mắt, Cổ Kinh Hàn vừa nhắc tay, một chiếc la bàn nhỏ làm từ kim loại xuất hiện trong lòng bàn tay, bay vọt lên không trung.

“Coong! Coong! Coong!”

Vài âm thanh liên tiếp vang lên.

La bàn không bị hư hỏng, kim chỉ nam cũng không dịch chuyển, vài viên đạn bị cản lại, chui vào đất bùn xung quanh.

Một tiếng súng nổ tung ở sau tai Cổ Kinh Hàn, đạn của Dung Phỉ bay lướt qua bên người hắn, bắn thủng cổ tay cứng đờ còn đang nổ súng của Huy tử.

Cùng lúc đó, bùa vàng của hắn cũng đã bay đến gần Huy tử, chỉ thiếu ba centimet nữa thôi là sẽ dán lên người Huy tử.

Nhưng đột nhiên, Huy tử co giật dữ dội, cả người đột nhiên phồng lên như khinh khí cầu, da ứ máu, như thể sắp nổ tung.

Dung Phỉ trông thấy thế, liền quát một tiếng chói tai: “Tất cả tránh ra!”

Cổ Kinh Hàn lật bàn tay, vô số bùa vàng xuất hiện giữa không trung, đan thành một tấm lưới dày cộm, áp về phía Huy tử.

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, trong khoảnh khắc tấm lưới bùa rơi vào người Huy tử, cơ thể Huy tử bất chợt nổ tung, máu thịt được tấm lưới lớn cản lại, nhưng cũng có một chút sương máu đen đỏ quỷ dị bỗng dưng tản ra, chui vào cơ thể của những người khác.

Ngoại trừ Cổ Kinh Hàn, Dung Phỉ, còn có chúng hồ yêu chạy trốn với tốc độ cực nhanh, những người còn lại đều bị ảnh hưởng.

Tiếng rút dao và tiếng súng lên cò vang lên liên miên như tiếng quỷ gào.

Cổ Kinh Hàn không để ý đến tình trạng của những người này, thay vào đó, hắn chuyển mắt đến một góc cây cổ thụ chọc trời trong bóng tối.

Một người mặc áo dài nam màu xám nhạt, vẻ mặt vắn vẹo chậm rãi hiện ra, Cổ Kinh Hàn nhìn bóng người kia, nói: “Với cách điều khiển này, ngươi sẽ chết sớm thôi.”

“Chỉ cần có được âm nhân, ta ít nhất có thể sống thêm trăm năm nữa, sao chết sớm được cơ chứ?” Điều

hương sư cười gằng, “Cổ thiên sư hãy tận hưởng món quà tôi tặng cho cậu nhé.”

Khác xa với gương mặt khủng khiếp và ghê tởm của gã, một cánh tay gầy guộc trắng nõn giơ lên, cổ tay gập xuống, năm ngón tay nhanh chóng gảy lên.

Theo động tác của gã, đám người ở xung quanh lắc người, bỏ nhào tới.

Cổ Kinh Hàn lập tức nhìn về phía Dung Phi.

Nhưng Dung thiếu gia chưa bao giờ là kiểu người đứng đằng sau để người bảo vệ, cậu chưa từng khiến Cổ Kinh Hàn thất vọng bao giờ.

So với Cổ Kinh Hàn bình tĩnh và trầm ổn, trong người của Dung thiếu gia giờ đây đang dâng lên một cảm giác phấn kích lạ lùng, vẻ mặt hào hứng, tay trái lần ra sau lưng, một khẩu súng khác xuất hiện trong tay.

Với hai khẩu súng trong tay, Dung Phi hí hóp mắt, đạn bay ra.

Không cho Cổ Kinh Hàn ngăn cản, Dung Phi trừng mắt nhìn Cổ Kinh Hàn, thân hình mảnh mai và mạnh mẽ, hành động mau lẹ vọt vào đám người.

Bụng gập lại, tránh thoát một dao chém ngang, hai chân dồn sức, đá bay khẩu súng trong tay một người.

Hai tay xoay súng, một phát bắn trúng cổ tay một người, một phát bắn trúng đầu gối người còn lại. Trong chớp mắt, Dung thiếu gia đã giải quyết xong. Nếu không phải do cậu nhìn ra được ý của Cổ Kinh Hàn rằng những người này còn cứu được, không nên xuống tay giết người, thì phỏng chừng lúc này đã xử trọn không thừa một mống.

Quả thật như mảnh hổ hạ sơn, không hề qua loa chút nào.

Cổ Kinh Hàn thấy thế nên không lo lắng nữa, cấp tốc móc ra một xấp bùa trống không, bóp nát đậu Chu sa, bắt đầu vẽ bùa giải trừ khổng chế.

Lúc này, vì ngăn cản Huy tử nên hắn đã dùng sạch bùa chú. Tuy hắn có chuẩn bị sẵn nhưng nào ngờ gã điều hương sư xảo quyết như vậy, lại còn liều chết chơi một cú, nên bùa chú tiêu hao cực nhanh. Nếu muốn giải trừ khốn cực trước mắt, hoặc là muốn giết chết kẻ cầm đầu, hắn phải gỡ khổng chế.

“Mẹ nó chứ!”

Dung Phi đột nhiên chửi thề.

Hóa ra là cái người bị cậu bắn thủng hai chân trước đó vẫn còn vùng vẫy bò lê công kích cậu, như thể chỉ cần còn một hơi thở thì sẽ không dừng lại, cực kỳ khó chơi.

Dung Phỉ bị quẹt trúng một đường, lệ khí bốc lên giữa lông mày, gơ chân đá văng người, không thềm nhào vào đánh đấm mà chạy trốn khắp nơi.

Theo hành động của Dung Phỉ, Cổ Kinh Hàn liên tiếp bắn ra từng lá bùa đã được vẽ xong, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên. Trong chớp mắt, người được gỡ khổng chế khôi phục lại thần trí, hai mắt trợn ngược, hôn mê bất tỉnh, ngã nhào xuống đất.

Dung Phỉ được giảm bớt áp lực, đang muốn chuyển hướng đến chỗ Cổ Kinh Hàn, thì bỗng nhiên có một tia gió âm lãnh xẹt qua lỗ tai của cậu.

“Mi dám!”

Cổ Kinh Hàn vốn đang làm hai việc cùng một lúc nên có chú ý đến tình huống bên Dung Phỉ. Nếu nói vừa nãy Dung Phỉ bị dao quẹt trúng khiến hấn cau mày, thì lúc này đây, việc điều hương sư đột nhiên xuất hiện rồi đánh lén Dung Phỉ đã lập tức đập tan vẻ mặt lạnh nhạt của hấn, một luồng khí điên tiết, nghiêm nghị và sắc bén bỗng nhiên tỏa ra từ trong đôi mắt hấn.

Tiếng chưa vang, kiếm đã tới.

Trước khi đầu ngón tay đỏ nhạt kịp chạm vào cổ Dung Phỉ, đã va vào mũi kiếm gỗ đào xuất hiện bất chợt.

“Đào mộc tâm ngàn năm?!”

Điều hương sư thét lên một tiếng thê lương, cả cánh tay cứng đờ, bắt đầu từ đầu ngón tay trở lên, dần dần hóa thành tro bụi.

Thân hình quý mị lùi về sau, điều hương sư muốn rách cả mí mắt, cắn răng kéo đứt một cánh tay của mình, khí đen bốc đầy người, cuối cùng nhìn Cổ Kinh Hàn một lúc, xoay người bỏ chạy vào rừng sâu.

“Cổ Kinh Hàn!”

Động tác sắp rút kiếm gỗ đào bên hông của Dung Phỉ dừng lại, không khí trước mặt chập chờn, nửa đoạn kiếm gỗ đào chỉ có mũi kiếm và vài tác thân kiếm xuất hiện, không hề nguyên vẹn mà tả tơi, nhưng cũng tỏa ra một luồng hơi thở cổ xưa.

Mũi kiếm run lên rồi chợt biến mất, Dung Phỉ giương mắt, nhìn thấy sắc mặt trắng nhợt của Cổ Kinh Hàn, một dòng máu chảy ra từ khóe miệng hấn.

Sắc mặt cậu biến đổi, vọt tới, ôm chặt lấy người, “Anh bị sao thế?”

Không lão đảo như nở mạnh hết đà như trong tưởng tượng, Cổ Kinh Hàn vẫn đứng vững vàng, trái cổ khê nhúc nhích, ánh mắt tối tăm, “Không sao. Đuổi tiếp thôi, gã dính phải đào mộc tâm ngàn năm, chạy không thoát đâu.”

Tuy Cổ Kinh Hàn có tu vi cao thâm, nhưng kinh nghiệm thực chiến quá ít. Kỳ thực, lấy mảnh khoe của điều hương sư, hoàn toàn không cần sử dụng đào mộc tâm ngàn năm.

Nhưng quan tâm thì sẽ bị loạn, vừa thấy Dung Phỉ bị đánh lén, cái đầu lạnh và bình tĩnh trước giờ của hắn liền thay đổi, phản ứng đầu tiên chính là cường chế xuất kiếm, thậm chí bất cẩn bị đào mộc tâm làm bị thương.

Bọn hồ yêu được lưu lại bảo vệ thuộc hạ của Dung gia, Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ tiếp tục đi sâu vào rừng.

Lần này, Dung Phỉ trực tiếp cầm luôn kiếm gỗ đào trên tay, tuy rằng ban nãy cậu cũng có thể tự mình thoát thân, nhưng không nghĩ tới Cổ Kinh Hàn lại phản ứng mạnh như vậy.

“Cố đại thiếu.”

Dung Phỉ thở hổn hển, mồ hôi và mưa bụi trượt qua thái dương, mắt đào hoa phờ phờ xinh đẹp, nhìn sang Cổ Kinh Hàn đang chạy như bay bên cạnh, mập mờ nheo mắt, ánh sáng mờ ám quay vòng, “Xong việc cho tôi hôn cái nhé? Người ta nói rằng ngọt nhất... là miệng mỹ nhân, tôi cũng muốn nếm thử.”

Cổ Kinh Hàn liếc nhìn Dung Phỉ, đột nhiên dừng bước rồi giơ tay, nhìn khắp bốn phía.

“Ảo trận.”

Nói xong, Cổ Kinh Hàn lập tức về bùa phá trận, thế nhưng trong đầu chợt truyền đến giọng nói bị cấm nói đã lâu của hũ tro chữ Lâm: “Này, tiểu tử, chờ đã!”

Cổ Kinh Hàn dừng tay.

“Cái tên nhân yêu kia sắp xong đời rồi, chạy không thoát đâu, gấp làm gì?”

**Từ gốc là “Xong con bê”: nó là từ địa phương Đông Bắc, trong câu nói ở phía trên, “...sắp xong con bê” có nghĩa là người đó sắp chết rồi. Ở hoàn cảnh khác, khi nói “hệ thống xong con bê” có nghĩa là hệ thống hỏng rồi. Hoặc khi nói “Trễ chuyến bay rồi, lần này xong bê”, có nghĩa là lần này gay go rồi, tiêu rồi.*

Chữ Lâm nói, “Người cứ xem trước hình ảnh trong ảo trận này đã, nếu không có gì bất ngờ thì nó hẳn là

ký ức của tên nhân yêu đáng chết ban nãy biến thành. Với tu vi của gã thì không thể nào phát hiện khúc xương sườn của ta được... cũng chính là âm nhân gì đó ở Lâm gia. Ta nghi ngờ sau lưng gã có người. Người xem trong ảo trận này, rốt cuộc là kẻ nào chỉ điểm cho gã, nói không chừng sẽ có manh mối về hai khúc xương còn lại của ta đó.”

Chữ Lâm tạm ngừng, cười hắc hắc nói: “Hơn nữa, không phải người muốn biết vì sao gã cứ dây dưa với vợ người không dứt ư? Xem là biết ngay. Lão phu giúp các người một chút, xem cho rõ ràng...”

Nghe vậy, Cổ Kinh Hàn cất bùa vào, kéo tay Dung Phỉ, “Xem một chút đã.”

Dung Phỉ nhú mày, không nhiều lời.

Ở giữa câu nói này, cảnh vật xung quanh đột nhiên biến đổi, sương mù màu tím tràn ra, một tòa dinh thự mang màu sắc cổ xưa xuất hiện trước mặt Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ, trên phố kẻ qua người lại, giống y như thật.

Trước dinh thự, có hai chiếc xe kéo dừng lại, một thanh niên nho nhã thanh tú và một thiếu nữ mặc sườn xám trắng bước xuống, thiếu nữ kéo nhẹ cánh tay của thanh niên, dịu dàng mỉm cười, đáy mắt có chút thấp thỏm, nhỏ giọng nói: “Anh Mục, lỡ như ba mẹ anh chê em không rõ lai lịch, không chấp nhận em... thì phải làm sao bây giờ?”

Thiếu nữ vừa cất tiếng, vẻ mặt của Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ hơi thay đổi, hai người kinh ngạc nhìn nhau.

“Đây... không phải là con gái sao?”

Dung Phỉ hơi ngạc nhiên, cau mày nói, “Ban nãy... tôi nghe được là tiếng của con trai mà?”

Hết chương 17

18. Chương 18: Điều Hương

Chuyện trong ảo trận, Cổ Kinh Hàn không thể thăm dò.

Lắc đầu, hất ra hiệu cho Dung Phỉ xem tiếp.

“A Thanh, em đừng lo, mẹ anh không phải là người bảo thủ, chúng ta yêu nhau thật lòng, bà sẽ không ngăn cản chúng ta đâu.” Thanh niên liên tục trò chuyện với thiếu nữ, thanh niên họ Mục dịu dàng an ủi thiếu nữ, mở cánh cửa lớn sơn đỏ.

Cảnh tượng xung quanh biến hóa theo thanh niên và thiếu nữ, bước vào cửa chính, đi vào trong tòa dinh thự này.

Bởi vì sương tím che chắn, hoàn cảnh trong nhà cứ như ngấm hoa trong sương, mơ mơ hồ hồ, chỉ có đủ loại hương hoa ẩn nấp xa xa bay tới từ bốn phía.

Trong nhà, một phụ nữ trung niên hòa nhã mỉm cười kéo nhẹ thiếu nữ tới trước mặt, nhìn từ trên xuống dưới một lần, ầm áp nói: “Đây chính là Tô Thanh Tô tiểu thư ư, không ngờ trông xinh thật, vóc dáng cũng cao nữa. Năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Ấy da, con xem dì kìa, cứ mãi hỏi chuyện, đến đây, nhanh ngồi xuống.”

Tô Thanh ngồi xuống theo động tác của mẹ Mộc, thế nhưng cơ thể cứng đờ, hiển nhiên vô cùng căng thẳng, đôi mắt quẩn rũ, sóng nước dập dềnh nhìn về phía Mộc Bội Vân như đang xin giúp đỡ, giọng nói chân thành mềm mại: “Dạ thưa dì, con vừa tròn mười tám.”

“Bội Vân năm nay hai mươi, tuổi hai đứa hợp lắm.” Mẹ Mộc cười nói.

Mộc Bội Vân nhận được ánh mắt của Tô Thanh, nụ cười thêm tươi, trực tiếp vén vạt áo, quỳ xuống đất, thối mỉm cười, nghiêm túc nói: “Thưa mẹ, tuy từ nhỏ A Thanh không cha không mẹ, nhưng tính tình lương thiện, dịu dàng đáng yêu, con đây thật lòng mến mộ, muốn lấy A Thanh làm vợ, mong được mẹ đồng ý.”

Dứt lời, Mộc Bội Vân lại cực kỳ lưu manh bồi thêm một câu: “Mẹ mà không đồng ý, con sẽ quỳ mãi ở đây!”

“Anh Mộc...” Về mặt Tô Thanh chợt căng thẳng, muốn đứng lên.

Một bàn tay chợt đặt lên mu bàn tay của cô, vỗ nhẹ nhẹ.

Tô Thanh quay đầu, nhìn thấy mẹ Mộc mang vẻ mặt quở trách, nói với Mộc Bội Vân: “Hồ đồ! Anh dẫn con gái người ta về, lại còn yêu nhau thật lòng, mẹ nào phải kiêu người không rõ lí lẽ? Mau đứng lên, anh không thấy xấu hổ trước mặt vợ à!”

Mộc Bội Vân cười rộ lên, lập tức kéo Tô Thanh dập đầu trước mẹ Mộc: “Cám ơn mẹ đã đồng ý.”

Rồi lại ngẩng mặt, cười hì hì nói: “Mẹ, lúc nào cho con kết hôn đây...”

Mẹ Mộc cười mắng: “Thằng nhóc thúì, có vợ liền quên mẹ! Đợi lát nữa mẹ bảo người đến đạo quán ngoài thành mời đại sư chọn một ngày hoàng đạo. Được rồi, đừng tiếp tục kì kèo mẹ nữa, học cũng học xong rồi, con phải tiếp quản công việc điều hương trong nhà đi thôi, chốc nữa đi tìm bác Vinh của con đi.”

Mộc Bội Vân chẳng thèm quan tâm mấy lời tiếp theo, phấn khởi kéo Tô Thanh chạy đi.

“Ngửi được không?” Cổ Kinh Hàn nhìn cảnh tượng này, hỏi Dung Phi.

Hai người đang đứng ở cửa, ban này Mục Bội Vân và Tô Thanh vừa khéo sượt qua người bọn họ, trong nháy mắt đó, một mùi hồ hương kỳ lạ và quen thuộc chui vào mũi, chắc chắn là bay ra từ người của hai người kia.

Dung Phi gật đầu: “Hình như có một mùi thơm rất đặc biệt và khó quên. Đây chính là ký hiệu mà gã điều hương sư kia lưu lại trên người tôi sao? Một trong hai người kia, có một người là điều hương sư đã không còn da mặt? Mà sao tôi vẫn cảm thấy không đúng cho lắm.”

Như thể xác minh cho Dung Phi, cảnh tượng lập tức xoay chuyển.

Tô Thanh đã búi tóc (*dấu hiệu rằng đã có chồng*) ngồi trong phòng, lẳng lặng xem sách. Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, Mục Bội Vân nổi giận đùng đùng đi tới, song vừa thấy Tô Thanh, vẻ tức giận trong đáy mắt chìm xuống, cố gắng kìm chế lại.

“A Thanh, trời xuống bóng rồi mà sao em không đốt đèn?” Mục Bội Vân giơ tay đốt đèn, rồi dịch đèn đến trước mặt Tô Thanh, dịu dàng nói.

Tô Thanh nhìn Mục Bội Vân một chút, đóng cuốn sách trong tay lại, vẻ mặt có hơi ảm đạm, nói: “Anh Mục, có phải mẹ lại giục rồi không? Em...”

“Không có gì đâu, anh sẽ nghĩ cách!”

Mục Bội Vân bùng nổ ngay tức khắc, mặt mày trắng xanh, trên mặt hiện lên vẻ áy náy, vòng tay ôm lấy Tô Thanh, “Xin lỗi A Thanh, anh không nên nổi giận với em. Hôm nay, cửa hàng xảy ra chút chuyện, không bán được hương liệu, đại hội điều hương... e rằng không thắng được. Gần đây mẹ rất bận bịu cho đại hội điều hương nên trong thời gian ngắn sẽ không nhắc lại chuyện con cái đâu.”

Tô Thanh cười khổ, lắc đầu: “Anh Mục, anh đừng gạt em nữa. Chuyện con cái... là lỗi của em hết, em là một con hồ ly độc, dù có thể giả nữ, nhưng cũng không có cách vì anh sinh con đường cái.”

“Anh đã nói không sao rồi mà, A Thanh, sau này em đừng nói mấy lời này nữa.” Mục Bội Vân ôm chặt Tô Thanh, thở dài nói, “Quan trọng là đại hội điều hương...”

Ánh mắt Tô Thanh sáng lên, thấp giọng nói: “Anh Mục, chẳng phải anh nói anh rất thích hương thơm trên người em sao? Anh nói xem, nếu như mùi thơm này được chế thành hương liệu, có phải sẽ đạt hạng nhất của đại hội điều hương hay không?”

“A Thanh, em... chuyện này không gây tổn thương cho em chứ?” Mục Bội Vân lo âu nói.

Tô Thanh cười lắc đầu.

Mục Bội Vân vui vẻ ra mặt, ôm lấy Tô Thanh hôn một cái chụt, ánh nến rọi bóng của hai người in lên giấy dán cửa sổ mỏng màu vàng, ấm áp và sâu sắc.

“Đúng là một con hồ yêu, mà còn là một con hồ ly được...” Dung Phỉ rất đổi ngạc nhiên.

Cố Kinh Hàn lại hơi sầm mặt, hần lờ mờ đoán được chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Như đã nói trước đó, hồ hương trên người hồ yêu là duy nhất, bám vào tinh hồn, làm sao có thể lấy ra được? Nếu nói là chế tạo, nếu như thanh niên thật sự có năng lực điều chế loại hương liệu này, vậy tại sao lại lo sợ bản thân sẽ thất bại trong đại hội điều hương?

Quả nhiên, đúng như phán đoán của Cố Kinh Hàn.

Vào một đêm trăng mờ gió lớn, Tô Thanh thả hồ hương, làm Mục Bội Vân chìm vào ngủ say, sau đó một thân một mình, khoác thêm áo choàng, nhanh chóng rời khỏi nhà lớn, chạy vào một ngọn núi nằm cách đó không xa.

“Cậu quyết định thật rồi sao, A Thanh?”

Bên trong động, ánh lửa nhảy múa, một vài bóng dáng cao gầy nằm rạp trên bàn nhỏ hơi lay động, một giọng nói có hơi già nua nặng nề vang lên, dường như mang theo tiếng thở dài bất tận, “Trước khi hồ yêu tu thành hình người sẽ không có giới tính, song một khi đã xác định giới tính thì không thể thay đổi được. Nếu như cậu muốn thụ thai bằng cơ thể nam giới, chắc chắn sẽ làm trời đất oán giận, sẽ gặp thiên khiển đấy.”

Tô Thanh khoác áo đứng ở cửa động, lúc này, trên mặt cậu không có bất kỳ lớp son phấn nào, lộ ra gương mặt nguyên bản tuần tú và sáng sủa, đôi mắt hồ ly phản chiếu ánh lửa, kiên định và lạnh lùng nói: “Đây là chuyện của tôi, lựa chọn của tôi, tôi sẽ không hối hận.”

Cậu nhìn chằm chằm vào chúng hồ ly bên trong động, ánh mắt hơi dịu lại, “Có lẽ mọi người cũng sẽ gặp phải một ngày như thế này, tình yêu là một chuyện không nói lí lẽ. Lúc tôi vẫn còn là một con hồ yêu chưa hóa hình, tôi đã gặp Bội Vân. Anh ấy chăm sóc tôi rất lâu, tôi vượt qua kiếp hóa hình cũng là do anh ấy thay tôi đỡ tia sấm đó.”

Đôi mắt vốn cup xuống của chúng hồ ly bỗng mở to, nhất thời nhìn nhau không nói gì.

Dùng cơ thể loài người để gánh kiếp số của yêu quái, một câu tình yêu đích thực cũng không đủ để miêu tả chuyện này nữa rồi.

Một con hồ ly đen to lớn đứng dậy, chậm rãi đi tới, đó chính là chủ nhân của giọng nói già nua ban nãy, “Được. Tôi giúp cậu.”

Tách tinh hồn, nghịch thiên đổi thể.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong hang động, rờn rã bảy bảy bốn mươi chín ngày, chưa từng dừng lại.

Cố Kinh Hàn và Dung Phi đứng ở cửa động, lẳng lặng lắng nghe, mặt không hề biến đổi.

Đợi đến ngày tiếng la thảm thiết dừng lại, trời giáng mưa to, mưa rơi tầm tã.

Tô Thanh quần chặt áo khoác, mặt trắng như tờ giấy, lao đảo bước ra khỏi hang động, không nghĩ ngợi nhiều mà chạy ngay xuống núi. Chưa từng có hồ yêu nào đưa ra quyết định này, cậu đâu có ngờ sẽ bị trì hoãn lâu như vậy. Cậu đã mất tích hơn một tháng, có thể tưởng tượng ra Mục Bội Vân sẽ lo lắng đến cỡ nào.

Thời điểm Tô Thanh trở lại Mục phủ, nhìn thấy Mục Bội Vân hốc hác không thể tả, cứ như đã già thêm vài tuổi chỉ trong một đêm.

Hai người gặp lại, ôm nhau khóc nước mắt.

Không nghĩ sẽ che giấu, Tô Thanh nói ra hết tất cả, chỉ giấu kín chuyện tách tinh hồn.

Cậu cất kín hồ hương được rút ra ở trong bình sứ, giao cho Mục Bội Vân, trực tiếp giúp Mục Bội Vân giành được giải nhất trong đại hội điều hương diễn ra mấy ngày sau. Mục Bội Vân vui mừng gấp bội, ôm ấp Tô Thanh không thôi.

Sửa đổi thể chất, Tô Thanh thuận lợi có con. Mục Bội Vân chỉ cảm thấy đường làm quan rộng mở, không còn tháng ngày nào tốt hơn được nữa.

Nhưng tiệc vui chóng tàn.

Bụng Tô Thanh lớn dần, ở trong sân sau, cậu bắt gặp cô vợ lẽ của Mục Bội Vân.

Hóa ra trong quãng thời gian cậu mất tích, mẹ Mục vốn có ý định cưới vợ lẽ cho con trai từ lâu trực tiếp khiêng em gái họ phương xa của Mục Bội Vân vào cửa.

Sau đó, Tô Thanh trở về, lại giúp Mục Bội Vân giành được hạng nhất và có con, mẹ Mục bèn cấm túc cô em họ này, gặt Tô Thanh.

Trong lúc vô tình nhìn thấy, Tô Thanh chất vấn Mục Bội Vân, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng Mục Bội Vân luôn yêu thương cưng chiều cậu lại đứng đưng như không: “Đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, A Thanh, em đừng tức giận vì chút chuyện con con này, người anh yêu vẫn luôn là em, em mới là thiếu phu nhân của Mục gia.”

Một đời một kiếp một đôi người, hóa ra chỉ là một câu nói đùa đáng thương.

Tô Thanh tự biến mình thành một trò cười, nhưng nào có làm được gì? Cậu quá yêu Mục Bội Vân, yêu đến mức có thể vì anh mà từ bỏ linh hồn và giới tính của mình, thế thì còn có gì không thể nhẫn nhịn được?

Thế nhưng, mọi thứ biến hóa quá nhanh.

Tô Thanh có thể thụ thai, nhưng bề ngoài của cậu vẫn không thay đổi, vẫn là nam. Cậu cũng không giống nữ, vì thế ngày thường đều phải trang điểm dày cộm, dùng thêm thuật mê hoặc của hồ yêu, thay đổi sơ cơ thể của mình và những chi tiết nhỏ đặc biệt.

Nhưng việc mang thai đã làm cậu buông lỏng, một buổi sáng nọ, cậu bị mẹ Mục xông vào phòng lôi xềnh xệch ra ngoài, ngã trong sân nhà rách hết quần áo.

“Đàn ông! Hóa ra mày là đàn ông!”

“Một thằng đàn ông sinh con... Mày quả nhiên là yêu quái!”

Không còn hiền hậu của ngày xưa, mẹ Mục dữ tợn đứng bên cạnh, vung tay lên, vãi tên hộ vệ (*người bảo vệ nhà ở*) tiến lên, gây thô to trực tiếp nện xuống.

“Đánh! Đánh chết tên yêu quái này đi!”

Một gậy này hướng về phía bụng, Tô Thanh cuộn chặt người lại, dùng lưng đỡ lấy cú đánh này.

Cơn hoảng sợ đau đớn và con chịu uy hiếp xộc tới trong lòng, Tô Thanh gằm nhẹ, một làn sóng hơi vô hình chọt bay ra, tóc tai cậu dựng đứng, con người chuyển sang màu xanh thẫm, móng tay mọc dài, ra sức cào về phía hộ vệ bên cạnh.

“A _____!”

“Yêu quái! Yêu quái kia!”

Cả sân kinh hoàng, chạy đi tán loạn.

Chỉ có một người vọt tới: “A Thanh!”

Tô Thanh lập tức thu móng tay về, hai chân mất sức, được Mục Bội Vân chạy tới ôm lấy, “Anh Mục...”

Nhưng mà, Mục Bội Vân không hề nhìn cậu, chỉ nhìn mẹ Mục đang ngã quỵ trên mặt đất, nói: “Mẹ, là do con sơ suất. Con lập tức mang A Thanh về phòng, mẹ xem A Thanh còn đang mang thai con của con, xin mẹ đừng so đo với em ấy. Chờ đứa bé được sinh ra, con sẽ cùng A Thanh nhận tội với mẹ.”

Mẹ Mục kinh hãi nhìn ánh mắt kiên định của con trai, không nói một lời.

Cuối cùng, Tô Thanh vẫn được lưu lại, nhưng là bị giam cầm. Có ai dám đến nơi yêu quái sống đây? Ngoại trừ Mục Bội Vân mỗi ngày tới đưa cơm cho cậu thì không còn người thứ hai nào xuất hiện tại nơi này. Ngay cả Mục Bội Vân cũng chưa từng ở lại qua đêm, ánh mắt nhìn cậu thỉnh thoảng sẽ mang theo chút sợ hãi.

Hi vọng của cậu, có lẽ chỉ còn lại đứa con trong bụng này thôi.

Nhưng trời cao thường không hậu đãi những người đang trong hoàn cảnh tuyệt vọng thật lòng có hi vọng.

Cái thai chưa được chín tháng, đã bị đạo sĩ được mẹ Mục mời tới tự tay móc ra. Từ một đứa nhỏ mới sinh, đánh trở về một con hồ ly nhỏ yếu đã chết.

Giữa trán Tô Thanh có bùa chú do Mục Bội Thanh dán lên, không thể động đây dù chỉ một chút, nỗi đau xé nát con tim chỉ có thể chìm vào ánh sáng lạnh lẽo trong đôi mắt.

“Không cùng chủng tộc chúng ta, ắt có tâm tư khác,” Mục Bội Vân mang theo bi thương, nhìn Tô Thanh, vô cùng trĩu mến, “A Thanh, em đừng trách anh. Anh yêu em là thật, nhưng anh là người, em là yêu, chúng ta không thể ở bên nhau. Em hãy theo đại sư về núi tu hành đi, sau này, chúng ta... không gặp lại nữa.”

Không gặp lại nữa.

Tô Thanh thật sự hi vọng không gặp lại nữa.

Thế nhưng, sau khi bị bắt đi, mình đầy thương tích liều mạng trốn đi, lúc gặp lại Mục Bội Vân, Tô Thanh vẫn mang ý nghĩ ngông cuồng trong lòng.

Mãi đến khi cậu nhìn thấy những bức thư qua lại giữa Mục Bội Vân và mẹ Mục vào vài năm trước ở trong phòng sách.

“Mẹ, con gặp được một chàng trai, trên người có hương thơm rất đặc biệt, chắc là có thể điều chế hương liệu,

giúp Mục gia chúng ta cao hơn một bậc.”

”Mẹ, kẻ này hóa ra là một con hồ ly tinh đệt, con thấy ghê tởm lắm. Nhưng nghe nói hồ hương kỳ dị, con muốn dùng thân mạo hiểm, lấy được hồ hương.

“Mẹ, con sẽ dẫn hồ yêu về nhà, mong mẹ mau chóng mời đạo trưởng đến trấn giữ...”

Sấm vang chớp giạt, mưa to nhấn chìm núi hoang, trăm thú gào thét.

Tô Thanh mặt không thay đổi, dùng dây đỏ cột lại tay chân của mình, dùng kiếm gỗ đào đóng mình lên cửa mộ của cổ mộ ngàn năm. Lúc cả người không còn một giọt máu, cậu đột nhiên ngẩng mặt lên, điên cuồng cười to, “Mục Bội Vân! Tô Thanh tôi thề vĩnh viễn không được siêu sinh, hóa ác quỷ trăm năm, nguyện rửa Mục gia nhà anh đời đời bị trăm quỷ quần lấy, chết không yên lành!”

Tiếng truyền trăm dặm, gần như nổ tung trong lỗ tai.

Trên dưới Mục gia kinh hoảng không thôi, bắt đầu từ ngày đó, dường như thật sự ứng với nguyện rửa, Mục phủ liên tục có người vô tội chết thảm.

Chưa đến mấy ngày, phủ đệ to lớn đã lụn bại tứ tán. Mẹ Mục vô cùng hối hận, gần như bị bức điên. Mục Bội Vân đã vắng mẹ Mục khóc lóc kể lể, lao ra khỏi Mục phủ, đi tới một ngôi nhà nhỏ.

“Đại sư! Đại sư! Cầu xin đại sư cứu tôi, ngài đã nói nếu tôi thay ngài làm chuyện này, ngài sẽ...”

Cửa nhà mở ra, một bàn tay nâng một khúc xương sườn được bọc trong vải liệm chừa ra ngoài, còn có một viên ngọc quý.

“Đây là âm nhân, cho người hộ thân, bảo đảm người bất tử.”

Một giọng nói khản đặc vang lên, “Âm nhân gồm có ba khúc, ta đưa khúc này cho người, cần người giúp ta làm ba việc. Thứ nhất, thay ta tìm ra hai khúc còn lại; thứ hai, nếu như gặp được người có thể làm cho viên ngọc này sáng lên, trích máu lấy tóc, rồi giết chết!”

Hết chương 18

19. Chương 19: Giải Quyết

Một luồng sát cơ lạnh lẽo thấu xương chợt xuất hiện.

Ánh sáng vàng sắc bén chợt lóe lên trong đôi mắt đen lầy của Cố Kinh Hàn, nếu trước mắt không phải là ảo giác, sợ rằng hắn đã vung kiếm tới, đánh cho cha mẹ của chủ nhân cái tay kia không nhận ra con của mình luôn.

Bây giờ nhìn thấy, tất cả đã rõ ràng sáng tỏ.

Điều hương sư kia chính là Mục Bội Vân, chịu sai khiến của chủ nhân ngôi nhà nhỏ, lừa gạt lòng tin và tình yêu của hồ yêu trăm năm Tô Thanh, để Tô Thanh tể máu cổ mộ thần bí, kích hoạt trận pháp, hóa thành ác quỷ nguyên rửa báo thù. Tuy không biết mục đích của chủ nhân ngôi nhà nhỏ kia là gì, nhưng chắc chắn gã ta là bàn tay đen ở phía sau những chuyện này, đồng thời trích máu lấy tóc...

Người làm cho viên ngọc kia sáng lên chính là Dung Phỉ sao?

“Viên ngọc kia...”

Dung Phỉ híp mắt, ánh sáng lạnh hiện lên, “Tôi từng nhìn thấy trong cửa hàng của ông chủ Ngũ, vốn là viên ngọc quý bị mờ, ấy mà phát sáng trong tay tôi. Tôi cứ nghĩ nó phản chiếu ánh sáng thôi, té ra mục tiêu là tôi à? Tôi có gì đáng giá để bọn họ gấp ghe chứ?”

Cố Kinh Hàn giơ tay, nhẹ nhàng đặt lên sau gáy Dung Phỉ, bàn tay chậm chậm vuốt ve làn da hồng hào man mát này.

Khí chất vốn lạnh nhạt hóa thành băng lạnh bức người, song giọng nói của Cố Kinh Hàn lại dịu dàng hiếm thấy: “Ai bảo ngày nào cậu cũng bắt nạt người khác, tạo nghiệp nhiều như vậy? Sau này bắt nạt tôi là được, tôi thương cậu.”

Hơi thở lạnh lạnh và ẩm áp quần quýt lấy nhau, xua tan cơn lạnh.

Dung thiếu gia đỡ đỡ rùng mình, bị giọng điệu trầm thấp ở cuối câu kia kích động nổi hết da gà, một cảm giác kỳ lạ tuôn ra trong lòng, cánh tay không khách sao duỗi tới, câu lấy cổ người kế bên: “Giết tên cặn bã kia xong, về lại phòng sẽ bắt nạt anh ngay...”

“Gã động.” Cố Kinh Hàn đột nhiên nói.

Dung Phỉ lia mắt nhìn, buông tay.

Trong lúc hai người ở bên này trò chuyện vài câu, Mục Bội Vân bên kia đã vô cùng phấn khích nhận lấy âm nhân và ngọc quý, còn nói: “Đại sư, ngài đã nói chỉ cần tôi làm theo lời ngài, lừa một con yêu quái trăm năm tể sống hóa ác quỷ cho ngài, ngài sẽ dạy tôi phép hàng yêu trừ ma, ngài còn giữ lời không?”

Bên trong khe cửa tối mịt, nhìn sao cũng không thấy rõ bóng người, giọng nói khản đặc kia tiếp tục vang

lên: “Ồ trên túi vải liệm bọc âm nhân có phương pháp tu hành. Người cứ đặt âm nhân trong ngực, lập tức có thể làm ít công to, tu vi một ngày ngàn dặm.”

Niềm hưng phấn đã hoàn toàn che lấp đôi mắt Mục Bội Vân.

Khi còn bé, gã từng trông thấy vị đại sư này thi triển năng lực siêu phàm thoát tục một lần, từ lúc đó, gã không kìm nén được khát vọng trong lòng, một lòng muốn tu tập phép thuật. Nhưng gã chỉ là người bình thường, không có thiên tư.

Ngày đêm khó ngủ, nhiều lần suy nghĩ, gã gần như bức mình phát điên.

Mãi đến tận vài năm trước, gã nhặt được một con cáo nhỏ, vốn định lột da nó để làm thành đệm, nhưng vô tình bị vị đại sư này bắt gặp, biết được con cáo này lại là một con yêu quái.

Đại sư đồng ý cho gã một cơ hội tu hành, tiền đề chính là trợ giúp đại sư hoàn thành ván cờ đã được bày ra, giúp tiểu hồ ly hóa thành hình người, làm tiểu hồ ly yêu gã, rồi lại tàn nhẫn đẩy tiểu hồ ly vào đường cùng.

Hiện giờ, gã đã dâng hiến già trẻ cả nhà, nếu vẫn chưa thể tu hành, trở thành người có vị trí cao, gã làm sao cam tâm cho được?

“Đại sư, vì sao ngài muốn con yêu quái đó tự tế sống ở ngôi mộ máu trong núi kia?” Mục Bội Vân kích động thất thường, gã phần nào cũng cảm thấy hổ thẹn với người đã sinh ra mình, giọng nói có chút oán hận, “Nó nảy sinh oán khí sau khi đọc được những bức thư kia, chỉ cần giết nó là có thể khiến nó hóa thành ác quỷ...”

Đại sư cười lạnh một tiếng.

“Ta muốn tế sống chứ không phải ác quỷ. Nếu như người có thể sống đến ngày cửa mộ mở ra, mang đến hai khúc âm nhân còn lại, ta sẽ mang người vào xem, bí mật bất tử.”

Mục Bội Vân cố hết sức giữ bình tĩnh, nhưng vẻ tàn nhẫn lóe lên trong đáy mắt rồi biến mất vãn vạch trần nội tâm của gã.

Bất tử?

Từ xưa đến nay, có ai mà không muốn bất tử? Nhưng nếu bí mật bất tử có thật, ai lại đồng ý chia sẻ với người khác đây?

Mục Bội Vân mang theo đồ rời đi.

Dưới nguyên rửa của Tô Thanh, toàn bộ Mục gia đều chết sạch. Mục Bội Vân vẫn sống, trốn xa khỏi quê

nhà, dựa vào âm nhãn mà tu hành, tốc độ cực nhanh, lại còn sở hữu rất nhiều tà thuật, giết người quất thi, muốn làm gì thì làm. Khi không còn bị giới hạn bởi thể tục, sự tà ác của lòng người được giải phóng cực đại, mức độ hung ác còn cao hơn cả ác quỷ ngàn năm.

Nhưng càng tu hành, gã càng phát hiện, khúc xương được gọi là âm nhãn là tà vật hiếm có của thể gian.

Lúc gã tu hành nhờ vào âm nhãn, âm nhãn đã không ngừng hấp thụ sức sống từ trên người gã. Chỉ mới có vài năm ngắn ngủi, bề ngoài của gã vẫn không thay đổi, nhưng bên trong đã mục nát không thể tả, gần đất xa trời, gần như bị hút khô cạn, cuối cùng, gã đã hiểu rõ ý định nham hiểm của đại sư.

Đúng vào lúc này, Mục Bội Vân đến Hải thành, phát hiện một khúc âm nhãn khác ở Lâm gia.

Sau khi quan sát, gã biết với tu vi của gã, gã sẽ không lấy được khúc âm nhãn này, nhưng gã lại tham lam tột độ, không muốn nói cho đại sư mà muốn nuốt riêng bảo bối này. Gã cảm thấy nếu chỉ có một khúc âm nhãn thì nó sẽ là tà vật kịch độc, nhưng nếu là hai khúc, hoặc là ba khúc hoàn chỉnh thì đây sẽ là bảo vật hiếm có trên thế gian.

Gã là dân cờ bạc, muốn đánh cược một lần này.

Thế là, gã mở âm nhãn ở Lâm gia, thả âm khí, chỉ đợi đến lúc phần lớn âm khí bay đi hết, gã sẽ đến lấy đi âm nhãn suy yếu.

Đồng thời, vì để người trong Lâm gia không nghi ngờ âm khí quỷ dị này, Mục Bội Vân dùng người giấy đẩy Lâm Tĩnh Huyền còn bé xuống cầu thang, lừa gạt Lâm Tĩnh Thủy, luyện Lâm Tĩnh Huyền thành xác sống.

Âm dương điên đảo, đời tồn địa ngục.

Nơi này bị âm khí quấy nhiễu một cách hoàn mỹ, cho dù đạo sĩ của Phụng Dương quán có xuống núi và đi ngang nơi này, phát hiện bất thường, thì cũng chỉ cho rằng đây là khu vực không cân đối của âm gian và dương gian, không muốn dính dáng tới nhân quả mà quan tâm tới việc này.

Trong những năm chờ đợi mỏi mòn, Mục Bội Vân không hề nhàn rỗi, gã sắp chết nhưng gã vẫn chưa chết.

Du lịch bốn phương, liên tục thay đổi địa điểm giết hại hồ yêu. Gã lâm vào cảnh khốn khó như hiện tại đều là do con hồ ly nhỏ đã vô tình đâm sầm vào lòng gã.

Không có nó, có lẽ gã sẽ không có cơ hội tu hành, cũng sẽ không bị đại sư hại, càng sẽ không bị hút cạn sức sống, có thể tắt thở bất cứ lúc nào. Trong quá trình giết hại hồ yêu, Mục Bội Vân bắt đầu hấp thụ tinh khí và đạo hành của những con hồ yêu này, đồng thời cũng mê mết với mùi hồ hương khác biệt.

Mỗi loại hồ hương, thiên kỳ bách quái. Nhưng không có loại nào giống như đức với Tô Thanh lúc trước.

Với đôi tay dính đầy máu tươi, gã bắt đầu điều hương, dùng tinh hồn của hồ yêu, liều mạng điều chế loại hương thơm làm gã nhớ thương kia. Thế nhưng, không lần nào gã thành công.

“Nguyên rửa... đúng là nguyên rửa!” Mục Bội Vân đập nát tất cả hương liệu, co giật cười gằn, gần như điên cuồng.

Gã chậm rãi già đi, nhưng cũng yêu chuộng vẻ ngoài tươi trẻ, bèn bắt đầu tìm kiếm một thú vui khác. Gã lựa chọn một vài lớp da mặt xinh đẹp hoặc là anh tuấn, giết người lột da, dùng tà thuật đổi mặt cho chính mình.

Mấy năm nay, gã gieo họa vô số sinh linh, nhưng nhờ vào khúc âm nhân quỷ dị đó, gã vẫn tàn tạ sống sót đến hôm nay.

Lúc nhìn thấy Lâm Tĩnh Huyền xuất hiện ở Bắc Bình lần thứ hai, Mục Bội Vân biết thời cơ đã đến.

Gã trở lại Hải thành, lấy đi âm nhân, nhưng lúc rời đi thì gặp phải hồ yêu tu thành hình người, ông chủ Ngũ. Ông chủ Ngũ quỳ xuống xin tha, còn đồng ý dẫn Mục Bội Vân đi săn giết nhiều hồ yêu hơn, vì để báo thù chúng hồ yêu lúc trước đã cười nhạo ông tướng mạo xấu xí.

Cặp mắt oán độc của ông chủ Ngũ dường như đã tạo ra chút hứng thú cho Mục Bội Vân. Gã đưa viên ngọc cho ông chủ Ngũ, rồi tận hưởng niềm khoái cảm đầy thú tính.

Sau đó, có một ngày, viên ngọc phát sáng.

Mà ông chủ Ngũ cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh ngộ từ trong hận thù, vất óc tìm kế mưu tập mộng Phật Đà, quyết định giết chết Mục Bội Vân.

Chuyện xảy ra tiếp theo giống như Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ nhìn thấy.

“Trông như thể anh là khắc tinh của tên cận bã này ấy nhỉ, anh vừa xuất hiện, gã liên tục thất bại...”

Dung Phỉ giễu cợt, chột nghiêm mặt, nhìn sang Cổ Kinh Hàn, chần chờ nói, “Lẽ nào, anh đúng là...”

Cổ Kinh Hàn vốn không định lừa Dung Phỉ chuyện của chín hũ tro cốt, lập tức dăm ba câu nói xong, vô cùng hời hợt.

“Trước đó tôi có nói là sau khi kết hôn, tôi sẽ nói cho cậu biết. Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ cậu cũng liên quan đến việc này, cẩn thận trước vẫn hơn.” Cổ Kinh Hàn nhún mày nói.

Tất cả vẻ mặt trên mặt Dung Phỉ đều vụt tắt sạch sành sanh.

Cậu im lặng trong chốc lát, sắc mặt thẫm lại, nhìn Cố Kinh Hàn: “Còn ba tháng nữa là anh hai mươi ba rồi, nói cách khác, anh chỉ còn một năm lẻ ba tháng. Cố Kinh Hàn, anh mà dám để tôi thành kẻ góa vợ, ông đây sẽ cho anh thành góa phụ trước cho coi.”

Giọng nói đóng băng dừng lại một chút, hòa hoãn một chút, Dung Phỉ buồn bực nhú mày, nói: “Dù sao tôi cũng không có chuyện gì làm, cả ngày chơi bởi lêu lổng, tôi sẽ chăm sóc anh, ở bên anh, cho dù không giúp anh được thì cũng sẽ không gây cản trở. Hơn nữa... nói không chừng việc kết hôn của hai ta cũng có quan hệ với chuyện của anh, không thì... lúc trở về, anh để tôi ở trên trước xem thế nào?”

Cứ cho Dung Phỉ che giấu khá tốt, nói chêm vài câu chọc cười, nhưng vẻ đau đớn và kiên định không thể gọi tên này vẫn bị Cố Kinh Hàn nhìn thấy hết.

Chữ Lâm vẫn luôn im lặng, giờ lại hừ hừ nói: “Nhìn nghị lực của vợ người, rồi nhìn lại bộ dáng tiêu cực trớt quớt của người xem! Mạng là của bản thân người, nếu người đã không muốn sống vậy thì lão tử đợi thêm một năm, rồi quay trở lại, trước khi hồn phi phách tán sẽ cắn chết người, dễ như ăn cháo chứ gì...”

Từ đầu đến cuối, Cố Kinh Hàn không hề đếm xỉa đến ông ta, đưa mắt nhìn Dung Phỉ, rồi đưa tay đề lên chính xác nửa miếng phong yêu quyết trên cổ Dung Phỉ.

“Tôi sẽ không chết,” Cố Kinh Hàn nói, “Có điều, tốt nhất là cậu nên tỉnh khỏi giấc mộng gà tơ đó đi.”

Dung thiếu gia suýt chút nữa nhảy dựng lên, “Ai mẹ nó là gà tơ hả?! Lẽ nào anh không phải?!”

“Tôi hiển nhiên không phải,” Cố Kinh Hàn cụp mắt, bóp đậu chu sa vẽ bùa, từng lá bùa nhanh chóng bắn ra từ ngón tay của hắn, ảo giác đông đưa sắp vỡ. Hắn vừa vẽ bùa vừa hờ hững bổ sung thêm một câu nữa dưới ánh mắt u ám của Dung Phỉ, “Tôi từng dùng tay.”

Trong giọng nói ê hề có một cảm giác ưu việt nhàn nhạt.

Dung Phỉ cười phì, đây xem như là gà tơ mổ nhau sao? Chó chê mèo lắm lông!

Qua vài câu nói ngắn gọn, Cố Kinh Hàn đã vẽ xong bùa phá ảo trận.

Bùa bay ra, ảo trận theo tiếng nát tan.

“Hang động năm trăm bước bên trái!”

Gần như cùng lúc đó, giọng của chữ Lâm nổ tung trong đầu Cố Kinh Hàn, báo ra cảm ứng vị trí của điều hương sự.

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ đuổi theo.

Quả nhiên như trong dự liệu của chữ Lâm, điều hương sư thật sự là đèn cạn dầu, hơn nữa, còn bị Cố Kinh Hàn làm bị thương, giờ khắc này, nửa người đã biến thành than tro. Đào mộ tâm ngàn năm chuyên khắc đồ vật âm tà, điều hương sư tu luyện con đường này, bị khắc chế gắt gao, không có sức chống cự.

Mục Bội Vân loạng choạng ngã vào hang núi đen ngòm, nửa bên than tro lả tả, nửa bên ra sức giãy giụa, một tay còn lại siết chặt lấy khúc âm nhân, da mặt bong tróc, máu thịt buồn nôn liên tục rớt xuống.

Gã sụp đổ gằm nhẹ, “Không... không... tôi sẽ không chết! Tôi sẽ không chết! Tôi bất tử... Tôi không phải là con người, tôi sẽ không chết!”

“Mày đúng không phải là người!”

Dung Phỉ đá bay đá vụn ngoài cửa hang, nòng súng nhắm thẳng vào Mục Bội Vân, vẻ mặt lạnh lẽo, “Thứ cặn bã như mày xứng làm người sao?”

Mục Bội Vân đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, đôi mắt đen ngòm không còn đồng tử nhìn Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ đi vào, tiếng gằm nhẹ dừng lại, chuyển thành hơi thở dồn dập: “Các người... thoát thật rồi!”

Gã nhìn về phía Cố Kinh Hàn, “Là mày... nhất định là mày!”

Cố Kinh Hàn nhìn chăm chăm vào cơ thể sắp bị hóa thành tro bụi của Mục Bội Vân, tạm thời không ra tay, mở miệng nói: “Còn một khúc âm nhân nữa, nó đang ở đâu?”

“Âm nhân?”

Mục Bội Vân cười ha ha, “Mày cũng muốn âm nhân hả? Cho mày nè... cho mày nè! Tao chỉ còn lại một khúc này, một khúc khác dùng chặn miệng lão bất tử kia rồi, cho mày đó... mày cầm đi, đồ tốt lắm...”

Bàn tay run rẩy gắng sức chìa về phía Cố Kinh Hàn, giọng cười của Mục Bội Vân cực kỳ quái lạ, âm dị quỷ quyệt.

Cố Kinh Hàn đặt một lá bùa vàng ở lòng bàn tay, tay vừa nhấc, âm nhân bị hút tới. Sau đó, hắn móc hũ tro ra, mở nắp hũ, ném âm nhân vào.

Trong chớp mắt nắp hũ được mở ra, hũ tro cốt to cỡ chai thuốc hít đột nhiên phun ra một làn sóng âm khí màu đen, nồng nặc gần như ngưng tụ thành chất rắn. Vạn quỷ rít gào như ở ngay bên tai, chấn động tâm thần, người nghe thấy trở nên hoảng hốt, như thể bị một mũi tên nhọn đâm thủng lồng ngực, lạnh lẽo thấu xương.

Dung Phỉ đã được Cổ Kinh Hàn dán cho bùa định thần từ sớm, hiển nhiên không có phản ứng quá lớn, nhưng Mục Bội Vân trực tiếp bị âm thanh này làm vỡ nát gần hết phần cơ thể còn lại, chỉ còn dư lại một cái đầu và nửa lồng ngực, nhưng vẫn có thể nói chuyện.

“Mày... mày...”

Chữ Lâm co lại, dắc ý ôm lấy xương của mình, khinh thường nói: “Trò mèo, mượn xương lão phu tu luyện, lại còn muốn giở trò phản kích lão phu? Không thử rắc nước tiểu rồi soi xem mình là ai? À, đúng rồi, tiểu tử, người hỏi xem cái thứ chó giấu đầu lòi đuôi kia đang ở đâu, vừa nãy ta có nhìn thấy hắc ở trong ảo trận, hình như nhớ tới cái gì đó...”

Cổ Kinh Hàn theo lời hỏi thử.

Mục Bội Vân chỉ còn một hơi bật ra nụ cười giả tạo, oán độc và yếu ớt: “Mày cầu xin tao đi... Cầu xin tao thì tao sẽ nói cho mày biết... Mày có biết không, tao vốn có thể... nguyên vẹn trở ra... nhưng đều tại mày hết, đều tại mày hết! Tu vì mày cao... thì có ích gì... mày sẽ không cứu được ai đâu, chờ chết đi... chờ chết hết đi!”

Dung Phỉ vô cùng chán ghét liếc nhìn gã, quay đầu nói với Cổ Kinh Hàn: “Đừng hỏi nữa, cái thứ chó này không nói anh biết đâu? Tôi biết chỗ đó. Lúc trước thấy có hơi quen mắt, giờ thì nhớ ra rồi, đó là Kỳ Sơn, một phố núi xây dựa vào Kỳ Sơn. Có người nói cả phố núi này là một ngôi mộ lớn.”

“Tuy chuyện trong ảo trận đã trôi qua rất nhiều năm, nhưng tôi cảm thấy người kia vẫn trông coi ngôi mộ kia. Rõ ràng là hắc muốn có một cái gì đó.”

Dung Phỉ vừa dứt lời, chỉ nghe thấy vài âm thanh kinh dị phát ra từ cổ họng của Mục Bội Vân, ngay sau đó, ánh sáng vàng bao phủ từ cổ đến mặt, cuối cùng, cả người Mục Bội Vân biến thành tro bụi, rơi lả tả trên đất.

“Hại người vô số, chết không có chỗ chôn vẫn còn hời cho gã lắm.” Dung Phỉ cười gằn.

Cổ Kinh Hàn nói: “Cơ thể gã tan thành mây khói, hồn phách cũng như vậy. Lời nguyên rửa oán hận của quỷ hồ, tà thuật cấm thể, tuyệt đối không có kiếp sau. Thiện ác cuối cùng cũng có báo.”

“Nhưng người hiền lành thường bị bắt nạt, người tốt thường chết sớm.” Dung Phỉ buông tiếng thở dài, châm chọc nở nụ cười.

“Câu này hay thật. Vợ của người rất hợp khẩu vị của lão phu!” Chữ Lâm khen một câu, rồi lặng im không nói nữa, còn yên tĩnh hơn lúc bị hạ chú cấm nói, gọi cũng không trả lời.

Cổ Kinh Hàn đành phải đề xuống tạm thời những chuyện muốn hỏi.

Xử lý xong chuyện trong hang núi, hai người rời đi.

Số người vây núi đã được thu lại, tuy thiệt hại vài người nhưng có thể cứu đều đã cứu hết, coi như mọi chuyện tạm có một kết thúc, ba khúc xương của chữ Lâm cũng có manh mối, dù sao vẫn khiến người ta thở phào nhẹ nhõm.

Một ngày một đêm không được nghỉ ngơi, Cố Kinh Hàn là người tu đạo nên còn chịu được, nhưng vành mắt của Dung Phỉ đã phủ một lớp màu đen nhạt, rõ ràng chuyện lần này đã tiêu hao rất nhiều năng lượng của Dung thiếu gia.

Hai người trở lại Dung phủ, tắm rửa nghỉ ngơi.

Dung Phỉ được Cố đại thiếu vung tiền như rác dán cho một lá bùa định thần, trước khi tinh thần và thể lực hoàn toàn khôi phục thì dù cho sắp giường cũng không tỉnh lại. Cố Kinh Hàn nghỉ ngơi một lúc, sau đó dùng cơm rồi ra khỏi Dung phủ.

Mây đen bay đi, mùi mưa dần biến mất.

Mặt trời lại tiếp tục treo ở trên cao, nước đọng trong ổ gà trên mặt đường, bóng người trên phố vội vàng lướt qua nhau, xen lẫn bằng hiệu đá quý trong veo như tấm, tất cả phần hoa của Hải thành tụ vào một chỗ.

Cố Kinh Hàn bước xuống xe kéo, đi vào một rạp chiếu phim ở Hải thành.

Ở Hải thành có vài rạp chiếu phim đã mở cửa kinh doanh được vài năm, Cố Kinh Hàn có nghe nói qua nhưng vẫn chưa đến xem bao giờ. Lần này, thuận theo ước hẹn với Dung thiếu gia, hẳn cần phải sắp xếp một ngày thật tốt.

Cố Kinh Hàn đi đến quầy bán vé, ánh mắt hồ hững đảo qua một loạt báo ảnh, cuối cùng dừng lại trên mặt cô bán vé ở sau quầy.

Mặt cô bán vé đỏ lên, có chút hồi hộp nói: “Anh, anh muốn xem gì? Gần đây có Quý phi túy tửu của bậc thầy kinh kịch Lạc tiên sinh tới từ Bắc Bình, còn có vài bộ phim điện ảnh...”

Cố Kinh Hàn bình tĩnh, thờ ơ nói: “Bộ phim nào dạy hôn môi?”

Hết chương 19

20. Chương 20: Kỳ Sơn

Lúc Cổ Kinh Hàn về tới Dung gia là đã qua giờ Ngọ (11h-13h trưa).

Vừa vào cửa, liền nhìn thấy Dung thiếu gia ngủ đến xương cốt lỏng lẻo đang ngồi tựa trong phòng khách, chân dài gác lên tay vịn, vô cùng buồn chán híp mắt chơi đùa một đóa hoa hồng thẹn thùng xinh đẹp, dùng nòng súng chọc chọc cánh hoa đỏ sậm.

Máy hát được Dung Phỉ dời ra, giọng nữ uyển chuyển và trầm ấm ngân vang.

Ánh sáng vàng rộm và sắc bén xuyên qua giàn dây leo, cắt ngang gương mặt đẹp trai sắc sảo của Dung Phỉ, sóng mắt quét tới, cố định trên người Cổ Kinh Hàn.

“Anh ra ngoài à?” Dung Phỉ nhú mày nói.

Cổ Kinh Hàn đã đứng lại song chẳng thể kiềm lại mà bước tiếp, đi tới cạnh Dung Phỉ, đặt xuống vài bao giấy dầu tỏa mùi thơm lừng, rồi lấy ra hai vé xem phim.

Ánh mắt chăm chú, Dung Phỉ khá ngạc nhiên, khoe miệng vô thức cong lên, nói: “Cố đại thiếu cũng sành nhỉ... Rạp chiếu phim Hải thành? Phim gì vậy?”

Dung Phỉ nhìn kỹ lại, “Tên lạ quá, phim mới à? Có hay không?”

Cổ Kinh Hàn nhớ lại nụ cười gượng gạo và cái nhìn kỳ lạ của cô bán vé, mày hơi nhú lại, rồi chợt giãn ra, nói khẳng định: “Hay.”

“Không hay cũng không sao, cùng lắm tôi xem anh là được.” Dung thiếu gia cười, lặng lẽ chộp lấy hai vé xem phim, đút vào trong túi, như thể sợ Cổ Kinh Hàn sẽ đổi ý, sau đó đứng lên nói, “Anh đã ăn gì chưa? Tôi có dặn người làm để lại cơm cho anh, phải hâm nóng lại...”

“Đúng rồi,” hai người đi vào phòng ăn, Dung Phỉ bỗng nhiên cau mày nói, “Khi nào anh định đi Kỳ Sơn?”

Người làm bưng món ăn tới, kéo ghế, sau đó nhanh chóng lui xuống sạch sành sanh.

Cổ Kinh Hàn ngồi vào cạnh Dung Phỉ, nhàn nhạt nói: “Sau ngày kết hôn tháng tới.”

“Phải đợi hai mươi ngày nữa sao?” Dung Phỉ vén ống tay áo, nhắc đũa rồi bắt đầu gấp thức ăn cho Cổ Kinh Hàn, không đồng ý nói, “Theo tôi thấy thì chuyện này quan trọng hơn, chúng ta đi Kỳ Sơn trước đi, dù sao nó cũng không xa lắm, đi tàu hỏa chỉ mất hơn một ngày. Chờ mọi việc xong xuôi, quay về giải quyết ba hũ tro kia, sau đó kết hôn vẫn chưa muộn.”

Cố Kinh Hàn nghe xong dừng đũa, trầm ngâm trong chốc lát, gật đầu, “Cũng được.”

Việc này mà chưa được giải quyết, hẳn cứ thấy khó chịu như có thứ gì đó chẹn ở lồng ngực, chỉ sợ lại xuất hiện trắc trở, nhưng việc kết hôn hiển nhiên càng quan trọng hơn. Có điều, nếu Dung Phỉ đã không để tâm, vậy hẳn không cần gò ép làm gì.

“Há miệng nào.”

Mới thất thần một chút, đã có một đôi đũa gấp theo một miếng đậu hũ non kề bên môi.

Cố Kinh Hàn giương mắt nhìn Dung Phỉ, sau đó nắm chặt bàn tay cầm đũa của Dung Phỉ, há miệng ngậm lấy miếng đậu hũ lắc lư sắp rơi này.

Đậu hũ vỡ ra dưới răng, đũa nằm trong miệng vài giây, tiếp đó được kéo ra một cách chậm rãi, lảng máng nhìn thấy ánh nước trơn bóng quét qua vành môi.

“Ngon lắm.” Cố Kinh Hàn mặt không biến sắc nói.

Đôi mắt đào hoa của Dung Phỉ gần như muốn bốc lửa, cứng đờ lấy đũa về, không gấp rau nữa, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa vào trong miệng mình, xúc cảm lạnh lạnh vừa chạm tới khóe môi, đột nhiên bị một bàn tay giữ lại.

Hơi thở man mát như quần lấy con tim.

“Dừng hấp tấp,” Cố Kinh Hàn siết tay Dung Phỉ, nhẹ nhàng kéo xuống, “Tối lại nếm.”

Dung Phỉ nghiêm mặt, cổ tay linh hoạt xoay một cái, thoát khỏi kiểm cặp của Cố Kinh Hàn, đặt đũa xuống, trực tiếp sờ lên đùi Cố Kinh Hàn, nghiêng người kề sát bên tai, mắt cười rũ xuống, khẽ nói: “Cố đại thiếu rộng rãi quá, vậy tôi không khách sáo nữa, phải nếm cho đủ mới được.”

Cố Kinh Hàn đặt tay mình lên tay Dung Phỉ, véo nhẹ một cái, lời chưa ra khỏi miệng, ánh mắt đã tối sầm lại.

Dùng cơm xong, hai người đều có việc riêng cần làm.

Dung Phỉ đã nghỉ ngơi đủ, sửa soạn đôi chút rồi đi tới hiệu buôn tây của Dung gia.

Tuy nói Dung thiếu gia lêu lổng cả ngày, nhưng cũng không phải kiểu người vô trách nhiệm, nói cho cùng, Dung Phỉ là độc đinh của lão Dung gia. Trong khoảng thời gian này, vì Cố Kinh Hàn, Dung thiếu gia đã lâu không làm việc đàng hoàng. Nếu tiếp tục lười biếng thì e rằng hiệu buôn tây không còn nhớ có một

người như cậu mất.

Tiền Dung Phỉ xong, Cổ Kinh Hàn về phòng ngồi thiền.

Chữ Lâm vẫn im lặng, nếu không phải Cổ Kinh Hàn và ông ta có khế ước liên kết, biết rằng ông ta còn tỉnh, thì có lẽ phải hoài nghi ông ta lại chìm vào ngủ say rồi chẳng.

Hóa giải vài phần âm khí trong cơ thể, Cổ Kinh Hàn kết thúc tu hành, lấy ra chu sa và bùa, bắt đầu vẽ bùa.

Phương pháp của hắn chính là bùa chú. Sau chuyện của điều hương sư, bùa dự trữ tiêu hao rất nhiều, tuy nói khi vào trận, Cổ Kinh Hàn vẽ bùa cực nhanh, nhưng phía Kỳ Sơn làm hắn cảm thấy bồn chồn không rõ vì sao, cần chuẩn bị nhiều hơn mới được.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh.

Đợi đến khi mặt trời lặn xuống phía Tây, Dung Phỉ vốn đang bận bịu đến bức bội nghe thấy tiếng chuông vang lên, nhất thời mặt mày hớn hở, vung tay, quát xuống một câu: “Ông đây về nhà ôm vợ đây, mọi người làm tiếp đi nhé!”

Sau đó, trực tiếp đá văng cửa kho hàng, xoay người lên ngựa phóng như bay, để lại cho đám người làm độc thân một bóng lưng phóng khoáng.

Một đường trêu chọc người đi đường lác đác trên phố, phóng ngựa chạy vội.

Khi còn cách khá xa, Dung Phỉ đã nhìn thấy trong ánh hoàng hôn nhạt dần, có một bóng người mặc áo khoác màu xám tro đứng dưới tàng cây hoa quế, hoa rơi phủ kín mặt đường đá, Cổ Kinh Hàn giương mắt nhìn tới, thanh dật* thoát tục.

**Thanh: nước trong, chỉ phẩm chất của người không bị thế tục làm bẩn. Dật: thanh thản, an nhàn.*

Dung Phỉ cong mắt, ghìim ngựa đến gần, đưa tay, “Tới rồi?”

Nắm lấy tay Dung Phỉ, Cổ Kinh Hàn gần như không cần dùng sức, trực tiếp xoay người nhảy lên, ngồi xuống sau lưng Dung Phỉ, hai tay vòng qua cái eo nhỏ đeo dây nịt của Dung thiếu gia, thay cậu cầm lấy dây cương, cúi đầu nói: “Phóng ngựa nơi phố xá sầm uất rất nguy hiểm.”

Dung Phỉ nhướng mày, nhẹ buông tay.

Móng ngựa đạp đất, nhanh nhẹn chạy đi, thẳng đến rạp chiếu phim Hải thành.

Ánh chiều tà le lói, bảng hiệu rực rỡ sắc màu dần sáng đèn.

Có mùi nước biển lướt qua con phà chật ních người, hòa quyện vào làn gió đêm mát mẻ. Gió thổi bay góc áo, tiếng rao hàng của trẻ bán dạo và tiếng thương xuyên qua ngõ ngách, hàng dây leo mọc ở góc tường dưới mái hiên núp vào trong bóng đêm vô tận.

Bảng hiệu rạp chiếu phim Hải thành lấp lánh ánh đèn, vô cùng bắt mắt.

Hai người xuống ngựa, đi vào rạp chiếu phim, sau đó tìm một chỗ trống ngồi xuống, nhất thời không biết nói gì.

Hình như bộ phim hôm nay không nổi tiếng cho lắm, nhìn quanh cũng không có nhiều người đến xem. Hầu hết đều là nam nữ trẻ tuổi, nhẹ giọng nói cười. Lúc sắp trình chiếu, số người bên trong rạp vẫn chưa đến quá nửa.

Cố Kinh Hàn chìa tay rót cho Dung Phỉ một tách trà, nước trà còn ấm.

Dung Phỉ cầm lấy, uống hai hớp, trong mắt có chút ngạc nhiên: “Nghe nói rạp phim Hải thành là đông đúc nhất, suốt nào cũng đầy người, sao hôm nay lại vắng thế?”

Cố Kinh Hàn còn chưa kịp trả lời, màn sân khấu phía trước đột nhiên sáng lên, phim bắt đầu chiếu rồi.

Đây là một bộ phim nước ngoài đen trắng, lời thoại toàn là tiếng Anh.

May là Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ đều là người thông thạo ngoại ngữ, bằng không sẽ vô cùng lúng túng khi xem bộ phim này.

Cô bán vé của rạp phim Hải thành quả thật cực kỳ đáng tin, phim chiếu không được bao lâu, nam chính nữ chính đã ôm lấy nhau, củi khô lửa bốc, hôn đến khó chia lìa. Nếu ngồi gần màn hình thì có thể nhìn thấy sự chuyển động của môi và lưỡi, cả tư thế hôn, tất cả hiện rõ mồn một.

Xung quanh chỗ hai người ngồi không một bóng người.

Cố Kinh Hàn ngồi vững như kiềng ba chân, ánh mắt bình thản, thấp giọng nói: “Tôi và cậu đều không biết hôn môi, không bằng học một ít.”

Dung Phỉ vốn rất bình thường, nhưng khi nghe xong thì thấy có hơi rạo rực.

Dung Phỉ gõ ngón trỏ lên tay vịn ghế, chờ phim chiếu quá nửa, nam nữ chính hôn môi lần thứ hai, cuối cùng Dung Phỉ cũng duỗi bàn tay bốn chôn ấy, nắm lấy cánh tay của Cố Kinh Hàn, giọng nói khàn khàn,

ngầm chịu đựng: “Anh học xong chưa?”

Không thèm đợi Cố Kinh Hàn trả lời, Dung Phỉ dùng chút sức, trực tiếp chồm người tới, vòng tay ôm lấy cổ Cố Kinh Hàn, ngửa đầu cắn tới.

Ghế tựa phát ra một tiếng cọt kẹt do không chịu nổi sức nặng.

Cố Kinh Hàn nhanh tay lẹ mắt, vội vã giang tay ôm lấy Dung Phỉ, để người thoải mái tựa lên người mình, môi chợt bị chạm vào, một tia máu tanh nhàn nhạt tan ra trong miệng.

Răng tìm được chỗ, nghiền nát vành môi, đầu lưỡi mềm ướt thò ra, vừa chạm vừa vội liếm láp khỏa miệng của hắn, Cố Kinh Hàn cảm thấy một hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ xâm nhập, bàn tay đang đỡ vai Dung Phỉ dịch lên cao, dừng ở sau gáy, rồi đột nhiên dùng sức, ấn người về phía mình.

“Ừm...” Dung Phỉ ôm lấy Cố Kinh Hàn chợt thấy căng thẳng, một hơi thở ấm áp tràn ra từ kẽ môi.

Làn hương thanh lạnh đắm say tâm trí đột nhiên nồng nàn lên, hơi thở mát lạnh quấn quýt tìm lấy nhau.

Dung Phỉ chưa bao giờ nghĩ rằng đôi môi bạc bẽo của người này khi ngậm vào miệng càng thêm nóng hổi không thể diễn tả, gần như biến thành một ngọn lửa rực cháy, đốt trái tim cậu thành tro bụi.

Đầu mũi kề nhau, ma sát nhẹ nhàng và cẩn thận giống như từng cái chạm khẽ vào tim.

Cơn sóng tình ấm áp, trong vắt và ngọt ngào thấm ướt cái tâm hồ hững của Cố Kinh Hàn, cánh tay của hắn vô thức thắt chặt dần, gần như muốn ghì cả người Dung Phỉ vào trong cơ thể mình.

Một tay ôm lấy vòng eo thon thả, ép chặt người vào lồng ngực, một cảm giác thỏa mãn không thể diễn tả bằng lời lấp đầy lồng ngực của Cố Kinh Hàn.

Hắn ngửa đầu một chút, mặc ý Dung Phỉ dùng tư thế cưỡng ép không cho phép từ chối mà cắn xé mút mát, sau đó hắn cũng đáp lại bằng cách thức lơ mơ và cộc cằn đó.

Quá tuyệt vời, muốn dừng mà không được.

Cố Kinh Hàn chặn kín môi lưỡi của Dung Phỉ, hơi thở hỗn loạn và gấp gáp hòa quyện. Dung Phỉ không an phận thò tay vào cổ áo sơ mi của Cố Kinh Hàn, vuốt ve cái cổ thon dài của Cố Kinh Hàn, xoa nhẹ lên trái cổ gợn cảm hơi nhô lên của hắn.

“... Suyt.”

Rời môi, hơi lui lại, đôi môi ửng ửng và lạnh lẽo của Cố Kinh Hàn dán lên vành tai của Dung Phỉ, “Em thở lớn quá.”

Dung Phỉ dùng sức ngắt cầm Cố Kinh Hàn một hồi, nhanh nhẹn xoay người rời khỏi người Cố Kinh Hàn, ánh mắt âm trầm lia một vòng, dọa chạy hết một vài ánh mắt như có như không ở cách đó không xa đang nhìn tới đây, sau đó, mới thông thả nhìn Cố Kinh Hàn, khẽ cười nói: “Mùi vị khá lắm.”

Mắt đào hoa khẽ chớp, không hề che giấu lửa tình trong đáy mắt.

Rõ ràng cổ họng vừa mới được làm ướt qua, nhưng lại càng lúc càng khô, Cố Kinh Hàn nhìn Dung Phỉ một chút, giơ tay lau chút sắc nước trên môi Dung Phỉ, trong giọng nói trầm thấp và lạnh lẽo trước kia giờ có thêm chút khàn khàn nên càng thêm mờ ám và quyến rũ: “Ngày xưa có biết bao suy tư, giờ mới biết... được hương vị của nhân gian.”

Ngón tay cái sượt qua môi, trong bóng tối, màu sắc tươi đẹp, căng mọng và ướt át.

Cố Kinh Hàn ổn định lại hơi thở, thu tay về, “Tan cuộc rồi.”

Dung Phỉ cả kinh, lúc này mới chợt hoàn hồn, bộ phim đã gần đi đến kết thúc, khán phòng vốn không nhiều người đã có người lục đục đứng dậy, nối đuôi đi ra ngoài.

Hóa ra bọn họ đã ôm đầu găm lâu như vậy.

Chờ mọi người rời đi gần hết, Cố Kinh Hàn đứng lên trước, ngón tay thon dài vén mái tóc ướt mồ hôi trước trán của Dung Phỉ, cúi người hôn lên trán cậu, “Về nhà thôi.”

Dung Phỉ bị nụ hôn nhẹ như mưa phùn này làm cho run rẩy, im lặng một chốc, nói: “Đợi... đợi lát nữa.”

Cố Kinh Hàn nâng mắt.

Vẻ ảo não lướt nhanh qua hai hàng lông mày, ngay lập tức, Dung thiếu gia vô cùng trơ trẽn ngả người ra sau, chỉ về phía chân, học theo dáng vẻ mặt không cảm xúc của Cố đại thiếu, nói: “Chờ nó xẹp xuống đã.”

Một thoáng ngạc nhiên hiện lên trên gương mặt thông dong và lạnh nhạt ngàn năm của Cố Kinh Hàn, hần ngó ra, sau đó cong môi, mỉm cười.

Tiếng cười trầm thấp êm tai, mắt phượng sắc bén híp lại, uốn thành một độ cong cực kỳ dịu dàng, đôi mắt đen lấy trần ngập sắc vàng, tỏa ra ánh sáng lung linh, óng ánh rực rỡ.

Dung Phỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, chờ Cố Kinh Hàn cười xong, mới thở dài nói: “Nếu em mà có chết trẻ, nhất

định là bị con hồ ly tinh anh câu hồn.”

Cố Kinh Hàn ngưng cười, khôi phục sắc mặt lạnh lùng.

Hắn giơ tay xoa đầu Dung Phỉ, ôm người dậy, cầm lấy áo khoác vắt trên ghế tựa của mình rồi khoác lên người Dung Phỉ, “Mặc vào, đi thôi.”

Dung thiếu gia được hầu hạ, lồng tay vào hai ống tay áo, sau đó duỗi tay lên bóp mặt Cố thiếu gia một cái, cười chớp mắt: “Đi, tối nay tới phòng ngủ của bốn thiếu gia.”

Về vấn đề đến phòng ngủ của ai, Cố Kinh Hàn vĩnh viễn không cần tranh luận với Dung thiếu gia.

Sau khi trở về Dung phủ, trời đã quá nửa đêm, Cố Kinh Hàn đang ngồi thiền chợt nghe thấy một chút tiếng động, lập tức kéo chăn nằm vào giường.

Nằm chưa được bao lâu, cửa phòng phát ra tiếng cọt kẹt quen thuộc, Dung Phỉ tự cho là không hề có kẻ hở, rón ra rón rén đi vào, vén chăn trượt tới lồng ngực của người ta.

Mặc dù trước đó chỉ bị Dung thiếu gia bò lên giường một lần, nhưng Cố đại thiếu cũng khá quen thuộc rồi.

Dung Phỉ nhích từng chút tìm vị trí, sau đó yên tĩnh lại, ngay khi Cố Kinh Hàn muốn giơ tay ôm lấy người, môi hắn bỗng nhiên nóng lên, còn bị cắn nhẹ một cái.

Gò má trơn ẩm và tóc gối lên cổ, hô hấp của Dung Phỉ dần chậm lại.

Trong bóng tối, Cố Kinh Hàn mở mắt ra, nhét kỹ góc chăn, rồi ôm lấy Dung thiếu gia ngủ thiếp đi.

Ở Hải thành thêm hai ngày, Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ chuẩn bị chút hành trang đi về phía Tây.

Đáng nhắc tới chính là trong những ngày qua, có rất nhiều quan to phú quý ở Hải thành dồn dập tới Dung phủ thăm hỏi Cố Kinh Hàn. Có lẽ là do ở lễ đính hôn ngày ấy, Cố Kinh Hàn thể hiện quá mức giật gân, cho dù là Phụng Dương quán được tâng bốc ở ngoại thành cũng không có phép màu như vậy, vì thế, những người kia có lòng thấp thỏm khó tránh khỏi nổi đuôi mà tới.

Cầu bùa bình an có, cầu phong thủy có, thậm chí cầu cả linh đan diệu dược.

Có điều, không một ai được ngoại lệ, đều bị Dung thiếu gia nhắc sủng xua ra ngoài. Đừng nói Cố Kinh Hàn không có nhiều thời gian rồi để đối phó những việc này, cho dù có đi nữa thì cũng phải ở cùng cậu trước, ở đâu đến phiên những người này?

Dung thiếu gia mặt Diêm Vương đội một bình giấm, tiếng xấu càng tăng cao.

Ngày đó xuất phát, thủ hạ báo lại.

“Động đất?”

Nghe thủ hạ nói xong vài câu, Dung Phỉ nhướng mày, ngạc nhiên nhìn người đưa tin, trước khi đi mà lại nhận được tin tức này, cậu không khỏi thấy kỳ lạ, “Động đất ở Kỳ Sơn xảy ra lúc nào?”

Thủ hạ nói: “Ba ngày trước. Trận động đất không mạnh, không có nhiều người chết, nhưng có người nói nội thành Kỳ Sơn gần đây không được yên bình.”

Dung Phỉ vung tay, thủ hạ lui xuống.

“Có liên quan tới huyết mộ không?” Dung Phỉ nói với Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn đã mặc quần áo chỉnh tề, hắn đặt valy trong tay qua một bên, móc ra ba đồng xu thường hay dùng, ném về phía mặt bàn.

Bình thường, ba đồng xu sẽ chuyển động trong chốc lát rồi ngã xuống, lúc này lại đứng thẳng rung rung liên tục, chuyển động điên cuồng, không có dấu hiệu dừng lại.

Ánh sáng vàng ở bên trong đồng tử của Cố Kinh Hàn chợt tán loạn, hắn đột nhiên nhắm mắt lại, trái cổ hơi động, nuốt xuống ngụm máu sứt nửa trào ra khỏi miệng, rồi giơ tay ấn lại đồng tiền, trầm giọng nói: “Không nhìn ra, nhưng rất nghiêm trọng, có liên quan tới anh và em.”

“Anh bị thương hả?”

Nếu là ngày trước, Cố Kinh Hàn che giấu rất tốt, Dung Phỉ không hẵn sẽ nhìn ra những thay đổi nhỏ nhất trên mặt Cố Kinh Hàn, nhưng sau khi trải qua hai ngày trước, cảm xúc ầm lên, tình yêu dần dày, Dung Phỉ gần như đặt hết tâm trí lên người Cố Kinh Hàn, một điểm là lạ cũng có thể phóng to vô số lần, thấy rất rõ ràng.

“Thế nào? Có đau hay không?” Dung Phỉ ôm lấy Cố Kinh Hàn, lông mày nhíu lại mang theo lo lắng và nóng nảy, “Em đi gọi...”

“Không sao.” Cố Kinh Hàn trở tay đè lại eo cậu, “Bối toán phản phệ, việc thường thôi. Việc cấp bách là phải nhanh chóng đến phía Tây. Đến trạm xe lửa thôi.”

Cố Kinh Hàn kéo Dung Phỉ ra khỏi Dung phủ, lên xe chạy thẳng đến trạm xe lửa.

Vốn tướng Dung thiếu gia đã bỏ ý định gọi người đến xem bệnh cho mình, nhưng lúc lên xe lửa, Cố Kinh Hàn nhận ra bản thân quá nông cạn rồi.

Dung Phỉ đã trực tiếp đưa một đội ngũ y tế lên xe lửa ở trạm tiếp theo, hận không thể cho Cố Kinh Hàn khám tổng quát cả người. Kết quả hiển nhiên không như suy nghĩ vị hôn phu của cậu là một đóa mai trắng mỏng manh. Về bản chất, tuy Cố đại thiếu gầy, cũng không mạnh như trâu, nhưng một tay giết hết đội chữa bệnh này vẫn không thành vấn đề.

Tạm thời nhẹ cả lòng, Dung Phỉ lập tức lười biếng lại, đẩy ngã Cố Kinh Hàn vào ghế ngồi, sau đó căng người, tiến vào lòng Cố Kinh Hàn, nằm ngủ.

Toàn bộ toa xe đã được Dung Phỉ bao trọn, xung quanh cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng xe lửa nhịp nhàng vang lên.

Ngoài cửa sổ, phong cảnh lướt qua nhanh chóng, ánh sáng ảm áp dịu dàng rơi xuống.

Dung thiếu gia ngủ không yên giấc, ở trên giường còn có chỗ cho cậu nằm sao cũng được, nhưng ghế tàu lửa thì không thoải mái.

Dung Phỉ từ vùi vào lòng Cố Kinh Hàn, biến thành ôm cổ gối lên vai, sau đó lại trượt tới trên đùi, ôm eo Cố Kinh Hàn, gáy khe khẽ. Tiếp đó, mặt trượt xuống, gần như muốn vùi vào giữa hai chân Cố Kinh Hàn.

Cố đại thiếu lạnh nhạt nhưng không phải vô năng.

Sau khi hơi thở khẽ tắc nghẽn, hắn lập tức duỗi một ngón tay, ấn nhẹ lên đôi môi hồng của Dung Phỉ, sau khi chạm được chút ướt ươn, mấy ngón tay còn lại nắm lấy cằm của Dung thiếu gia, nâng gương mặt ửng đỏ đang ngủ kia lên, lắc lắc nhẹ.

Dung Phỉ đã hình thành thói quen ngủ rất ngon khi có Cố Kinh Hàn bên cạnh, nhưng lúc này cũng bị lay tỉnh, đôi mắt đào hoa chậm chậm mở ra, hệt như từng lớp cánh hoa dần hé nở, phản chiếu ánh sáng rọi vào từ ngoài cửa sổ, "... Hử?"

"Thích không?" Cố Kinh Hàn rũ mắt nhìn Dung Phỉ, giọng nói hơi khàn.

Dung Phỉ mơ màng chớp mắt, chợt ý thức được tư thế của bản thân, lập tức bật người dậy, "Mẹ... em phát hiện mặt anh còn dày hơn ông đây nữa."

Cố Kinh Hàn bất động, ôm người chặt hơn.

Hai người lại dựa sát vào nhau, hai thằng đàn ông to xác cũng không ngại chen lấn, biếng nhác hưởng thụ khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm hoi. Cố Kinh Hàn thỉnh thoảng sẽ đứt một miếng bánh ngọt cho Dung Phỉ,

thấp giọng nói vài câu, bầu không khí rất tuyệt vời, thời gian vô thức trôi qua nhanh chóng.

Đến Kỳ Sơn đã là một ngày một đêm sau đó.

Tục truyền, Kỳ Sơn là một vị trí long mạch ở khu vực Tây Nam, có một ngôi mộ đế vương khổng lồ nằm ẩn sâu bên trong, toàn bộ hầm mộ được xây dựa vào lưng núi, núi ở mộ ở, núi đổ mộ sụp.

Từ nhiều năm nay, bởi vì truyền thuyết này nên vùng Kỳ Sơn đầy bọn trộm mộ hống hách ngang tàng, thú chơi đồ cổ hưng thịnh, đã trở thành một hiện tượng.

Vừa xuống xe lửa, Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ liền bị mấy tiểu thương chào hàng đồng nát sắt vụn vây quanh.

Dung thiếu gia cực kỳ khó ở, trực tiếp rút súng ra dọa, chúng tiểu thương quả nhiên dè dặt tản đi hết. Nhưng cũng có một vài ánh mắt vốn không để ý đến chuyện bên này đang tập trung lại đây, như có như không lượn quanh người hai người.

Cố Kinh Hàn quan sát một hồi, hình như là một vài người đàn ông vạm vỡ mặc trang phục võ thuật thời cổ, giữa lông mày ẩn chứa sát ý, phía sau lưng có vài chỗ nhô lên, hẳn là súng. Một trạm xe lửa nhỏ nhỏ mà đã ngọa hổ tàng long như vậy, xem ra Kỳ Sơn cũng không phải là một thành phố núi tầm thường.

Sau khi lên xe, Dung Phỉ nhíu mày hỏi người tới đón bọn họ: “Những người ban nãy... là ai thế?”

Người tới đón vô cùng phóng khoáng, cười khà khà nói: “Thiếu gia đừng lo, mấy tên đó chỉ là thổ phỉ trong núi hoặc là trộm mộ thôi, không có cửa so với Dung gia chúng ta ở Kỳ Sơn đâu. Chẳng qua mấy ông trên không muốn quản, bằng không mấy ổ thổ phỉ đó đã bị quét sạch sành sanh từ đời nào rồi!”

Nói xong, người nọ có chút khó hiểu nói: “Có điều, nhắc tới cũng lạ, trước đây tuy cũng có thổ phỉ và trộm mộ đó, nhưng không nhiều lắm, phần lớn là người bản xứ. Nhưng bây giờ... từ sau cơn động đất kia, cả đồng người đến luôn.”

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng có suy nghĩ.

Thu xếp ổn thỏa tại phân hiệu của Dung gia ở Kỳ Sơn, tuy cả hai mệt mỏi nhưng chẳng phải người bình thường, tinh thần và thể lực vẫn rất dồi dào, Dung Phỉ lập tức kéo Cố Kinh Hàn ra cửa dạo phố.

Nếu muốn biết một thành phố xa lạ, ắt không thể thiếu những điều mắt thấy tai nghe đầu đường cuối ngõ.

Hai người dùng cơm trưa tại một quán ăn nổi danh ở Kỳ Sơn, còn cơm tối thì chọn một quán nhỏ dựng ở ven đường, khẩu vị thiên cay, tê tê làm cho môi Dung Phỉ đỏ tươi.

Ánh mắt lạnh lẽo của Cố Kinh Hàn hơi tối lại, rồi dời đi nơi khác, lắng nghe người ở bàn phía sau lưng tám chuyện trên trời dưới biển, nói về truyền thuyết của huyết mộ Kỳ Sơn.

“Tao thấy đám kia đến để hiến thịt chứ làm được gì! Mộ lớn ngàn năm, lại còn là huyết mộ, nào có giống một nơi cho người đi vào?” Có người nói.

Một người khác tặc lưỡi nói, “Ôi, tao cũng thấy vậy. Chẳng phải ngày trước có người vào trông sao? Gì mà hòa thượng, đạo sĩ, đại pháp sư, rồi còn cái gì Mô Kim Hiệu Ủy, truyền nhân của trộm mộ thế gia nào đó, kết quả ngay cả cái bóng cũng không mò thấy, chán nản bỏ đi, hay là một đi không trở lại, lạc ở bên trong rồi. Huyết mộ gì chứ, ăn thịt người thôi!”

Người ở bàn bên cạnh nghe vậy phản bác: “Không nói thế được. Mấy người có biết cơn động đất mấy hôm trước không? Tôi nghe nói đó chính là dấu hiệu huyết mộ mở ra! Trước đó không có ai sống sót rời khỏi là do mộ người ta chưa mở, lúc này mở rồi nên mới có nhiều người đến thử. Đám người đánh nhau ở phố Đông ngày hôm qua tới từ phương Bắc, nghe nói đã đào không biết bao nhiêu ngôi mộ để vương ở Hà Nam kia kìa, đám người này khá đấy!”

Người kia giơ ngón tay cái.

“Kệ đi, chuyện có liên quan tới chúng ta đâu,” lại có một người nói, “Chỉ mong mấy người này an phận một tí, đừng có ngày nào cũng âm ỉ trong thành, bằng không người Kỳ Sơn chúng ta không dễ ức hiếp vậy đâu...”

“Đúng vậy!”

“Cái này đúng thật!”

Một tràng phụ họa vang lên, đám người trong lều cười ha ha chạm cốc uống rượu.

Cố Kinh Hàn lấy lại tinh thần, thấy Dung Phi đang chớp mắt nhìn mình, lập tức đứng lên trả tiền, sau đó hai người ra khỏi lều, giẫm lên ánh trăng mỏng tang giao hòa với bóng đêm nửa sáng nửa tối, quẹo vào con hẻm nhỏ, đi về nhà.

“Lời của mấy người đó nghe có vẻ hơi thật.”

Dung Phi thấp giọng nói, “Có điều, có thể khẳng định ngôi mộ này không dễ vào, bằng không tên đại sư kia đã chẳng tính toán mọi cách như thế.”

Cố Kinh Hàn đồng ý nói: “E rằng có kỳ lạ. Phải tiếp tục tìm hiểu kỹ càng.”

Dung Phi gật gù, đang suy nghĩ quay về sẽ bố trí thêm người thì chợt nghe thấy một tiếng hét thảm thiết

đến từ cuối con hẻm, kèm theo rất nhiều tiếng mắng chửi và tiếng đấm đá.

“Thả tôi ra đi! Thả tôi ra đi! Bần đạo không biết tầm long điểm huyết thật mà! Bần đạo hiện là đại đệ tử của Phụng Dương quán, các người... Ôi! Đừng đánh! Đừng đánh!”

Giọng nói này quá mức quen tai.

Cố Kinh Hàn và Dung Phi đi thêm mấy bước, quẹo vào chỗ ngoặt, liền nhìn thấy trong con hẻm nhỏ hỗn loạn tối om, có vài người đàn ông vốc người không đồng đều nhưng đều vô cùng xốc vác đang vây quanh đấm đá một bóng người lom khom, một người trong đó duỗi bàn tay to khỏe, trực tiếp xách người nọ lên, cười lạnh nói: “Phụng Dương quán? Bộ ghê gớm lắm hả? Ông đây chưa từng nghe qua! Nói mau, muốn ăn đòn tiếp hay là ngoan ngoãn theo bọn tao vào núi!”

Gương mặt sưng vù nọ lộ ra, chẳng phải Huyền Hư thì là ai?

Huyền Hư bị đánh đến chảy máu miệng, mơ hồ nói: “Không... không phải tôi không muốn giúp, mà là không vào được... Ngôi mộ này không vào được đâu...”

“Nói láo!”

Người đàn ông giận dữ, nắm đấm như đúc bằng sắt ập xuống, nhưng mới đến nửa chừng thì chợt dừng lại.

Sau vài tiếng bịch bịch, vài bóng người lần lượt ngã xuống, Huyền Hư không còn chống đỡ, ngã phịch xuống đất, lại oái một tiếng, “Mẹ nó...”

Lời còn chưa dứt, Huyền Hư đã nhìn thấy có hai đôi chân đi tới trước mặt, một đôi giày da đen bóng lưỡng, một đôi bốt cổ cao.

Bàn chân mang bốt kia nâng lên, đạp cho gã một cái, “Đạo trưởng Huyền Hư, nói đi, muốn ăn đòn tiếp hay là ngoan ngoãn đi theo bọn này?”

Chẳng khác gì uy hiếp nhưng Huyền Hư không dám phản bác, đành phải đau khổ ngẩng đầu lên, “Dung thiếu, có thể đỡ bần đạo lên được không? Hình như tôi té vỡ... xương cụt rồi.”

Hết chương 20

21. Chương 21: Bản Đồ

Trăng sáng sao thưa, mây lạnh thành sợi.

Bên trong sân lớn của Dung gia ở Kỳ Sơn, đèn đuốc sáng choang, Cố Kinh Hàn ngồi ở ghế dưới, trong tay bưng chén trà nhỏ, ung dung uống hai hớp, mắt hơi rử, nghe Dung thiếu gia thăm vấn bọn người bắt cóc Huyền Hư.

“Cậu lớn... cậu lớn, tôi nói! Tôi nói là được chứ gì? A ____! Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa!”

Dưới nhà chính đầy tiếng gào khóc thảm thiết, mấy người nọ bị đánh đến sưng vù như hồ lô đỏ, không còn kiên cường như ban đầu, nằm bò hết xuống đất, liên tục xin tha.

“Dừng.” Dung Phỉ giơ tay, dùng mắt ra hiệu.

Vài người đàn ông vạm vỡ phụ trách đánh đập tra hỏi của Dung gia trối chặt bọn người kia lại, sau đó lui ra.

Kể từ khi quen biết Cố Kinh Hàn, Dung thiếu gia đã kiềm chế rất nhiều, hiếm khi tự tay dẫm rớt răng cửa của người khác. Bây giờ chỉ ngồi nhìn, nhân tử thô bạo trong người bắt đầu rộn rạo, cậu đứng lên, có chút khó chịu gõ gõ roi ngựa vào lòng bàn tay, đá vào kẻ vừa lớn tiếng xin tha.

“Mấy người nói mấy người là dân trộm mộ đến từ Nguyễn* nam sao?” Dung Phỉ nhìn xuống từ trên cao, nhú mày nói.

**Nước Nguyễn: tên một nước ngày xưa, nay thuộc tỉnh Cam Túc, Trung Quốc.*

Tên trộm mộ bị Dung Phỉ đá là một người đàn ông vạm vỡ có râu quai nón, gã vuốt đôi mắt bị dính lại do máu khô đi, dùng sức gật đầu: “Phải phải phải... bọn tôi tới từ Nguyễn nam, nghe nói huyết mộ Kỳ Sơn đã mở...”

“Phong cảnh ở Nguyễn nam như thế nào?” Cố Kinh Hàn đột nhiên hỏi.

Tên trộm mộ ngớ ra, hoang mang nói: “Tôi, tôi cũng không rõ... chỉ biết quả mơ rất ngon, vùng ven sông nhà tôi còn có cả một rừng mơ.”

Cố Kinh Hàn đứng dậy đi tới bên người Dung Phỉ, cầm lấy một bàn tay của cậu, sau đó mở ra, quả nhiên lòng bàn tay đã bị roi ngựa gõ đến ửng đỏ, Cố Kinh Hàn vừa xoa tay cho Dung thiếu gia, vừa nói: “Làm sao Nguyễn nam các người biết được tin huyết mộ đã mở?”

“Chuyện này...” Trong mắt tên trộm mộ lộ vẻ do dự.

Dung Phỉ nhấc chân, giày boots nặng trĩu trực tiếp đạp lên vai tên trộm mộ, một tiếng rắc giòn tan vang lên, cả người tên trộm mộ rung bần bật, vội nhịn đau cắn răng nói: “Là tin tức truyền tới từ Kỳ Sơn!... Chúng tôi mua tin trên đường, nghe nói Kỳ Sơn có động đất, chính là dấu hiệu huyết mộ đã mở.”

“Dựa vào tin tức của vài tổ chức trộm mộ ở Nguyễn nam chúng tôi, huyết mộ Kỳ Sơn là một ngôi mộ cổ ngàn năm, bao quanh nó là một trận lớn dùng mạng người làm thức ăn, chỉ có thể vào, chứ không thể ra. Nhưng trận này có thời gian, chính là cơn động đất lần này đã làm trận sắp sụp đổ! Mấy loại tin tức này không thể giấu được những người trong nghề, số người để ý đến nơi này khá nhiều, mọi người định vào trong kiếm chút tiền mọn...”

Tên trộm mộ bị đánh sưng con mắt lo lắng nhìn Dung Phỉ, cẩn thận nói.

“Vậy các người tìm gã làm gì?” Dung Phỉ giương roi ngựa, chỉ về phía Huyền Hư đang lén lút chui mò hôi lạnh, cong móng nằm sấp trên ghế quý phi.

Huyền Hư giật mình, vội nghiêm mặt nói: “Dung thiếu, bọn họ muốn bắt tôi tìm long điểm huyết, tìm vị trí long huyết của mộ cổ cho bọn họ!”

Dung Phỉ ngạc nhiên: “Anh có tài này à?”

Có vị vai vế to Cổ Kinh Hàn ngồi nhìn ở một bên, Huyền Hư nào dám khoác loác, đành phải cười khổ nói: “Dung thiếu, cậu có thể đánh giá tôi cao chút được không? Phải nói tìm long điểm huyết là một việc rất bình thường, cực kỳ đơn giản, chỉ cần tránh những nơi nguy hiểm để đào đạo động, hoặc giả tìm ra cửa mộ thì đã là điểm huyết thành công. Nhưng ý nghĩa chính xác của tìm long điểm huyết là phải điểm vào huyết long mạch nơi đó. Người ta nói vẽ rồng điểm mắt*, có thể thành rồng sống, và muốn giết chết rồng sống thì phải điểm vào mắt của nó trước tiên. Đây mới là then chốt của tìm long điểm huyết.”

**Vẽ rồng điểm mắt: Do tích Trương Tang Do vẽ bốn con rồng nhưng không vẽ mắt, vì lo rằng nếu vẽ mắt thì rồng sẽ bay mất. Mọi người không tin. Nhưng khi Trương lấy bút điểm mắt cho một con rồng thì sấm sét nổi lên, bức vách lung lay và con rồng có mắt bay vút lên, ba con kia vẫn ở yên chỗ cũ).*

Huyền Hư thở dài nói: “Đừng nói tôi chỉ mới tu đạo hơn hai mươi năm, cho dù tu thêm hai trăm năm nữa cũng không biết có thể đạt tới cảnh giới này hay không. Thần khí của long mạch Kỳ Sơn rất lớn, long tướng không rõ đã chết hay chưa, một khi điểm huyết thất bại thì chính là chết, hơn nữa còn gặp thiên khiển, nói không chừng đời sau sẽ thành chó nữa đấy!”

Dung Phỉ cau mày, chuyển hướng sang tên trộm mộ: “Các người muốn diệt long mạch trước à?”

Tên trộm mộ thấy Huyền Hư đã khai ra hết, giấu diếm cũng vô dụng, bèn nói: “Đúng vậy... không diệt long mạch, cửa mộ sẽ không hiện thế.”

“Ngoài các người ra thì còn ai biết được tin tức diệt long mạch này?” Cổ Kinh Hàn nói.

“... Chỉ có chúng tôi thôi.” Tên trộm mộ nói.

Cố Kinh Hàn hồ hững nói: “Các người bị gạt rồi. Nếu muốn diệt long mạch thành công, cần bảy người tể máu thì cửa mộ mới mở. Nếu tôi đoán không sai, tính hết mấy người thì vừa đúng bảy người.”

Mấy tên trộm mộ nghe xong cùng ngẩng đầu, biến sắc, “Đại ca...”

“Làm áo cưới không công cho người khác*,” Dung Phỉ cười ra tiếng, “Đầu óc không nhanh nhạy gì hết, bộ mấy người không thắc mắc vì sao có thể chó ngáp phải ruồi kiếm được một tin tức quan trọng như thế này à?”

**Câu này xuất phát từ bài thơ “Bàn nữ” của Tần Thao Ngọc đời Đường. “Khổ hận niên niên áp kim tuyến, vị tha nhân tác giá y thường” (Ngán nỗi hàng năm thêu áo cưới, cho người làm dáng với tân lang - trích bản dịch từ thivien.net). Có thể hiểu là phí hoài tài năng giúp người khác, trong khi bản thân lại không nhận được gì.*

Tên trộm mộ được gọi là đại ca là một người đàn ông cao gầy mặc đồ đen, dù bị đánh nhưng không hề kêu la tiếng nài, lúc này trầm mặc trong chốc lát, rồi ngẩng đầu nghiêm mặt nói: “Không dối gạt vị thiếu gia này, các cậu đây đều là người có bản lĩnh. Liều gia chúng tôi vốn không định làm chuyện này, chỉ là bị lợi ích làm mê muội, đi lầm đường, giờ đây cảm ơn mấy cậu đã thức tỉnh.”

“Nơi khác không biết chuyện huyết mộ Kỳ Sơn lần này, nhưng chúng tôi ở Nguyễn nam nhận được rất nhiều tin tức, song người có được bản đồ chỉ có mỗi Liều gia chúng tôi.” Người đàn ông áo đen nói.

Dung Phỉ hơi ngạc nhiên: “Bản đồ? Trong cổ mộ hả?”

Người đàn ông áo đen gật đầu nói: “Đúng vậy, có điều chỉ có một phần ba. Đi kèm với bản đồ còn có một bức thư nặc danh, không tìm được nguồn gốc. Trong thư có nói biện pháp diệt long mạch là cần phải tìm một đạo sĩ trẻ mặc đạo bào, hông đeo ngọc tím, nói chuyện ra vẻ và cực kì đạo đức giả...”

Sắc mặt Huyền Hư cứng đờ, quăng một cái lườm sắc bén tới người đàn ông áo đen.

“Trong thư còn nói, khi diệt được long mạch của huyết mộ Kỳ Sơn, hai phần bản đồ còn lại sẽ xuất hiện. Thế là chúng tôi liền...”

Dung Phỉ cười nhạo: “Mấy người dễ tin người vậy sao? Bao nhiêu tuổi rồi?”

Người đàn ông áo đen khò sở nói: “Liều gia chúng tôi đang ở thời khắc sống còn, nếu thật sự phá được huyết mộ Kỳ Sơn, nói không chừng có thể chuyển nguy thành an... lúc đó chúng tôi không còn lựa chọn khác, đành phải đánh cược một lần.”

Dung Phỉ hơi nhướn mày, đang muốn mở miệng thì Cổ Kinh Hàn chợt nhéo vào lòng bàn tay của cậu.

Quan sát tướng mạo của người đàn ông áo đen trong chốc lát, Cổ Kinh Hàn nói: “Về nhà, đập vỡ hạt châu màu đen bên trong miệng con sư tử đá trước cửa.”

Người nọ sững sờ, chợt như ý thức được điều gì đó, nửa tin nửa ngờ rồi lại không nhận được vui mừng như điên, luôn miệng nói cảm ơn, giao ra bản đồ và phong thư, sau đó được thả đi.

Sau khi không còn người ngoài, Cổ Kinh Hàn nói: “Trên người của bọn họ không có nhiều oan nghiệt khí, vẫn tính là người, thả ra vô hại.”

“Bản đồ này...”

Dung Phỉ gom bản đồ và thư đặt lên mặt bàn, nhíu mày suy nghĩ, “Không biết giả hay thật nữa?”

Ngọn đèn dịch đến gần.

Ánh sáng ảm đạm tụ lại, rọi sáng một tấm da dê cũ kỹ tả tơi, bên mép có dấu đốt cháy màu đen, lại có chút giống như bị người xé rách. Phía trên có vẽ địa hình cung thất đơn giản, nhưng không có chú thích, mơ hồ hồ hồ, coi như chẳng có manh mối gì.

Chữ trong thư được viết ngoáy, chỉ có thể nhìn ra nội dung, còn chữ viết thì chưa thấy qua bao giờ.

“Không thể khẳng định.” Cổ Kinh Hàn nói, “Nếu chỉ xem tấm bản đồ này thì xác thực có vài phần bố cục của mộ Đế vương.”

Huyền Hư cũng duỗi cổ tới, trái ngó Cổ Kinh Hàn, phải nhìn Dung Phỉ, không nhận được nói: “Dung thiếu, Cổ thiếu gia, lẽ nào hai người cũng thấy hứng thú với huyết mộ này, muốn đi vào xem hả? Thế thì nguy hiểm lắm, không vào được đâu! Chuyến này tôi đến Kỳ Sơn, tuy bề ngoài là tới du lịch, nhưng thật ra mấy ngày trước tôi phụng mệnh của sư thúc đến điều tra cơn động đất ở Kỳ Sơn.”

“Có liên quan tới huyết mộ đúng không?” Ánh mắt của Cổ Kinh Hàn sẫm lại.

Tu vi của hắn cùng lứa với sư thúc của Huyền Hư, có thể không phân cao thấp. Nếu sư thúc của gã thất bại, vậy thì huyết mộ này quả thật không đơn giản.

Huyền Hư nghe xong, mặt xanh lè, nỗi sợ hãi lóe lên trong ánh mắt: “Có liên quan. Tôi tìm tới nơi ở của sư thúc, phát hiện sư thúc đã chết. Lúc chết, sư thúc còn đang nắm chặt quẻ tính, trên tờ giấy vàng trước mặt chỉ có một chữ ____ mộ.”

Vọng lên nhìn thiên cơ huyết mộ, gặp thiên khiến mà chết.

Huyền Hư có hơi sợ hãi, rốt cuộc là vật gì mà chỉ tính quẻ thôi đã gặp phải thiên khiến cơ chứ?

“Dưỡng thương đi, ba ngày sau vào núi.”

Cố Kinh Hàn nhíu mày, ánh mắt tối tăm, giọng nói lạnh nhạt.

“Hả?!” Huyền Hư suýt chút nữa nhảy lên.

Dung Phỉ cũng hơi cau mày, nhưng cậu không mở miệng ngay, bởi vì cậu đoán Cố Kinh Hàn chắc chắn có tính toán khác nên mới nói như vậy.

“Phải đi thật hả? Đại ca, xin cậu tha cho tôi! Tôi mới có 29 tuổi thôi, còn trẻ lắm! Tôi không muốn chết sớm đâu!” Huyền Hư hét đóng nổi thể ngoại cao nhân, thiếu chút nữa quỳ xuống đất ôm đùi Cố Kinh Hàn gào thét cho rồi.

Cố Kinh Hàn lạnh nhạt liếc mắt nhìn gã: “Không diệt long mạch, anh chỉ cần điểm huyết và mở đạo động.”

Tiếng gào thét im bặt.

Huyền Hư ngẩn ra, “Rỗng mà còn sống, trong mộ không chỉ hung hiểm muôn phần thôi đâu...”

Cố Kinh Hàn không trả lời mà hỏi lại: “Anh đoán xem hai tờ bản đồ còn lại sẽ đi đôi với thông tin gì?”

Sau đi bàn bạc đơn giản, Huyền Hư được mang lên phòng khách dưỡng mộng, còn Cố Kinh Hàn dẫn theo Dung Phỉ đi dạo trong thành Kỳ Sơn hai ngày, quan sát người qua đường, cũng bị người qua đường quan sát lại.

Ngày thứ ba, đạo trưởng Huyền Hư không té gãy xương cụt, chỉ té sừng mộng trang bị đầy đủ, vác theo một bao quần áo nhỏ, ngồi ở trong sân chờ Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ.

Chờ từ nắng sớm cho đến lúc mặt trời lên cao, Huyền Hư không chờ nổi nữa, nhưng cũng không có gan đi gõ cửa, liền kéo người gác cửa hỏi: “Có chuyện gì vậy? Sao giờ này rồi mà Dung thiếu và Cố thiếu gia còn chưa dậy nữa?”

Người gác cửa ôm tay, khinh thường nói: “Gà tơ như chú biết cái gì?”

Huyền Hư nghẹn lời, trừng mắt nửa ngày, thất bại rút lui.

May là không phải chờ thêm quá lâu.

Tối gần xế trưa, Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ sóng vai đi ra. Đối diện với đạo trưởng Huyền Hư ai oán đầy mặt, Cổ Kinh Hàn chỉ nói một câu: “Giữa trưa là lúc dương khí thịnh nhất, âm khí thiếu, là thời gian tốt nhất để tầm long điểm huyết. Đạo trưởng, học nghệ không tinh rồi.”

Huyền Hư im lặng ôm chặt phất trần.

Hết chương 21

22. Chương 22: Tập Hợp

Một canh giờ sau, mặt trời hơi chếch, ba người tiến vào Kỳ Sơn.

Người của Dung gia được Cổ Kinh Hàn lưu lại dưới chân núi.

Dung Phỉ không hiểu, Cổ Kinh Hàn lời ít ý nhiều giải thích: “Tiến vào hầm mộ không phải càng nhiều người càng tốt. Khó kiểm soát là thứ nhất, khí thể rối ren dễ dẫn đến biến cố là thứ hai.”

Vào núi, đi bộ tiếp vài chục dặm, Huyền Hư đột nhiên giơ tay, đứng trên một bãi đá vụn.

Nói tới tầm long điểm huyết, Phụng Dương quán ở Hải thành đúng là tuyệt nhất thế gian.

Trước đó, bọn trộm mộ có nhắc tới lưng đeo ngọc tím, ngọc tím chính là biểu tượng của đệ tử Phụng Dương quán, hơn nữa, chỉ có vài đệ tử nòng cốt được đạo quán chỉ định mới có quyền hạn đeo nó. Vì thế, bọn trộm mộ chạm mặt Huyền Hư, Huyền Hư lại đi đến Kỳ Sơn, bên trong chắc chắn có chỗ kỳ lạ.

Nhưng lúc này không phải là thời cơ tốt để truy xét đến cùng.

“Định phong ba?” Cổ Kinh Hàn nhìn vào vật trên tay Huyền Hư, nói.

Chỉ thấy Huyền Hư xòe rộng năm ngón tay gầy guộc, nâng một chiếc la bàn to chừng nắm tay, nhưng đó không phải loại la bàn bình thường. Trên mặt có khắc Thiên Can Địa Chi cùng rất nhiều chú văn kỳ lạ có kích thước cỡ con ruồi, tất cả đều có màu vàng, trông vô cùng huyền diệu.

Dung Phỉ chỉ liếc mắt nhìn mà đã thấy đầu tê rần, có hơi choáng váng.

Nhưng trong cơn choáng váng ngắn ngủi này, cậu lảng máng nhìn thấy cái gì đó, vẻ mặt nghiêm lại, theo bản năng nắm lấy cánh tay của Cố Kinh Hàn.

“Đừng nhìn.”

Cố Kinh Hàn nhận ra sự bất thường của Dung Phi, lúc này đưa tay ôm cậu đến trước người, che lại hai mắt của Dung Phi.

Một làn hơi thở rất nhẹ, mát mẻ và ấm áp gần như giúp Dung Phi trở lại bình thường ngay lập tức, cậu mở mắt ra, kéo tay Cố Kinh Hàn xuống.

Lòng bàn tay sượt qua môi, một chút ẩm ướt lướt qua cực nhanh.

Bàn tay của Cố Kinh Hàn đơ ra, dần dần nắm chặt thành nắm, hần hơi nghiêng đầu, đối diện với đôi mắt nhọn của Dung Phi, chút ý cười trên người lướt qua mắt, như hoa đào rực rỡ.

Hần hơi rũ mắt, thấp giọng nói: “Vật ấy tên Định phong ba, là chỉ bảo tầm long điểm huyết, đo tính cát hung của Phụng Dương quán. Nếu như có nó thì ngay cả mắt của long mạch cũng có thể tìm ra.”

Huyền Hư vốn đang dẫu môi, hai cọng râu mép rung rung, có hơi đắc ý, nhưng vừa nghe Cố Kinh Hàn nói nửa câu sau thì lập tức cay đắng.

“Cố thiếu gia quả nhiên tinh tường, đây chính là chỉ bảo tầm long điểm huyết, Định phong ba. Nhưng dù có Định phong ba đi nữa, tôi cũng không tìm được long huyết. Cố thiếu gia, cậu là người đang hoàng, đừng nói mà không giữ lời... không trâu bắt chó đi cày* chứ?”

**Không trâu bắt chó đi cày: ép buộc người khác làm việc mà họ không có khả năng.*

Cố Kinh Hàn lắc đầu nói: “Chọn vị trí đạo động và đường vào mộ chủ là được.”

Huyền Hư lẳng lẽ lau mồ hôi lạnh, cảm giác sâu sắc người đứng dưới mái hiên thấp, không thể không cúi đầu*, bèn vội vàng kiểm tra xung quanh.

**Người đứng dưới mái hiên thấp, không thể không cúi đầu: khi bị người khác áp chế phải biết tạm thời nhân nhượng; trong một số hoàn cảnh không thể không làm một số việc không muốn làm. (Google)*

“Ồ đây hả?”

Dung thiếu đã dựa hần lên người Cố Kinh Hàn, bệnh lười từ trong xương tủy lại ứa ra, nheo mắt đánh giá xung quanh.

Kỳ Sơn không chỉ là một ngọn núi, mà là một dãy núi.

Nhìn chung toàn bộ Kỳ Sơn, cụm núi kéo dài, địa hình hiểm trở, vách núi cheo leo, ngọc hồ phi bộc.

Một màu xanh biếc um tùm phủ thẳng một đường từ chân núi đến đỉnh núi, còn có sương mù lượn quanh, phong cảnh đa dạng và hùng vĩ.

Vị trí hiện tại của ba người Cổ Kinh Hàn là ở giữa sườn núi của ngọn núi chính của Kỳ Sơn.

Dưới chân đầy đá vụn, gồ ghề nhấp nhô, gió núi rít gào lạnh lẽo, thổi đến từ một vách núi gần đó, như đao lạnh thấm đầy ớn lạnh. Xung quanh không có nhiều cây cối, cành cây khô héo đan xen, trông dữ tợn như bóng quỷ.

Thật sự không nhìn ra bất cứ điều gì khác thường.

“Tuy không cần long huyết, nhưng Định phong ba đã chọn thì tất là con đường cực kỳ an toàn,” Cổ Kinh Hàn nói, “Trường khí* nơi này nhìn như ôn hòa, có sinh cơ mơ hồ, nhưng nếu có sinh cơ thật thì vì sao có cây mà không mọc lá? Nhìn như đất sống nhưng thực chất là đất chết, nhà mồ chủ hắc nằm cách không xa.”

**Trường khí là những luồng năng lượng di chuyển nhưng chúng ta không thể nào nhìn thấy bằng mắt thường, bao gồm Sinh khí và Tà khí, vì thế một trường khí tốt thì phải nhiều Sinh khí, ít Tà khí, âm dương khí phải luôn cân bằng.*

“Chàng trai trẻ nói rất chính xác.”

Một giọng cười sang sảng đột nhiên truyền tới từ phía sau.

Mắt của Cổ Kinh Hàn lạnh đi, lập tức quay đầu về phòng. Có thể ở gần hắc như vậy mà không bị hắc phát hiện, đủ thấy đây không phải là người bình thường.

Tay của Dung Phi đã trượt đến bên hông, chạm vào súng.

Trong nháy mắt hai người quay đầu lại, đã nghe thấy Huyền Hư ngẩng đầu nhìn ra phía sau bọn họ, vẻ mặt sững sốt, nghi ngờ nói: “Các người... là hòa thượng hả?”

Chậm rãi bước ra từ trong mảnh rừng rậm không xa, xuất hiện ở trước mắt Cổ Kinh Hàn và Dung Phi quả nhiên là hai hòa thượng một cao một thấp.

Song, nếu chỉ là hòa thượng bình thường thì Huyền Hư sẽ không hoang mang như đang nhìn thấy đàn ông

mặc yếm.

Hai hòa thượng một lớn một nhỏ này rõ ràng là một tổ hợp thầy trò.

Đại hòa thượng tròn như một trái banh, bước đi như thể đang lặn, không thấy chân đâu cả. Tiểu hòa thượng chỉ chừng sáu, bảy tuổi; gương mặt nhỏ nhắn thanh tú, đôi mắt đen láy chất phác, sợ hãi trốn ở sau lưng sư phụ của mình, thò đầu ra nhìn ba người.

May là hai hòa thượng này có cái đầu trọc lóc và đeo tràng hạt, bằng không nhìn mỗi bộ quần áo gió lùa, vá lỗ chỗ, đen thùi lui không nhìn ra màu sắc kia, sợ rằng sẽ làm người ta liên tưởng đến đệ tử Cái Bang.

“Xin ba thí chủ đừng căng thẳng.”

Một nụ cười hiền lành hiện lên trên gương mặt mập mạp của đại hòa thượng, “Bần tăng là du tăng đến từ phía Tây, Chí Thiện, đây chính là đệ tử của bần tăng, Vân Đắc. Chúng tôi là hòa thượng thật.”

Dung Phỉ nhin cười.

Khóe miệng của Cố Kinh Hàn kéo thẳng tắp, bát phong bất động (tám gió thổi không động) trước sau như một, vẻ cảnh giác trong mắt vẫn chưa vì thế mà giảm bớt, chỉ là vụt tắt đến càng thêm âm trầm, “Hai người tới đây có phải là vì huyết mộ?”

Chí Thiện không che giấu, gật đầu nói: “Nói vậy, các vị thí chủ cũng thế sao? Ba vị chính là người nắm giữ hai tấm bản đồ còn lại ư?”

Nghe xong, ba người Cố Kinh Hàn lập tức trao đổi ánh mắt. Xem ra ba miếng bản đồ đã có nơi thuộc về. Trong tay đại hòa thượng này có tấm thứ hai.

“Chúng tôi chỉ có một tấm.”

Tầm mắt của Dung Phỉ dừng lại trên người Chí Thiện, luồng sát khí như thể đã có từ lúc sinh ra đang tạo một áp lực vô cùng nặng nề, “Có ba tấm bản đồ, hiện đã gom được hai tấm. Thế nhưng có một vấn đề, không biết đại sư có thể giải đáp một, hai? Các người tìm được nó như thế nào? Làm sao... vừa khéo như thế?”

Chí Thiện hơi ngạc nhiên, khẽ chau mày, nói: “Thí chủ không nhận được thư sao? Kèm theo tấm bản đồ này là một lá thư, trong thư bảo bần tăng phải đến Kỳ Sơn trước bảy ngày động đất xảy ra, sau đó tìm một bãi đá vụn ở sườn núi của ngọn núi chính, chờ hai tấm bản đồ còn lại. Hôm qua bần tăng có đến một lần, nhưng không thấy một ai.”

Lời vừa nói ra, Cố Kinh Hàn chậm rãi nhú chặt mày.

Có người đặt ra một cái bẫy, hay là có người tính ra ván cờ này?

Dung Phỉ nhìn vẻ mặt của Cố Kinh Hàn, nói ra một vài thông tin nghe được từ chỗ bọn trộm mộ, nhưng không nói ra chuyện bọn trộm mộ mà chỉ nói là cậu lấy được, hiển nhiên thân phận cũng đổi thành đạo mộ thế gia.

“Bần tăng sớm biết chuyện có kỳ lạ mà,” Chí Thiện than thở, trên gương mặt từ tâm hiện ra khổ đau, “Nhưng... khác với bức bách trong nhà của thí chủ, bần tăng là vì đồ vật sư tôn để lại nên nhất định phải tiến vào mộ. Chuyện còn lại, bần tăng thật không thể cho hay, chỉ hi vọng ba vị thí chủ có thể dẫn theo bần tăng và tiểu đồ tiến vào mộ, hai người bần tăng chắc chắn sẽ đồng sức đồng lòng cùng ba vị.”

Chẳng thể nhìn ra lai lịch thật giả, song cũng không từ chối được.

Dễ hiểu thôi, bởi vì bọn họ cần tám bản đồ trong tay Chí Thiện.

Người viết thư chỉ điểm ba tấm bản đồ hội tụ, vậy thì có nghĩa nếu như thiếu một tấm, nói không chừng sẽ thiếu hụt gì đó.

Lai lịch của huyết mộ ngàn năm là một bí ẩn, dù có là Cố Kinh Hàn, nếu như không có chuẩn bị và không có manh mối, thì cũng không thể đảm bảo sống sót ra khỏi đó.

Về tám bản đồ của hầm mộ này, khi Cố Kinh Hàn nhìn thấy nó lần đầu tiên, hắn đã biết ít nhất tám phần mười là thật. Vẽ long mạch thành hình, tất sẽ nhiễm năng lượng của long mạch nơi đó. Tám bản đồ này có năng lượng của Kỳ Sơn, mặc dù năm tháng lâu dài, thể sự xoay vần, có chút khác biệt với Kỳ Sơn bây giờ, nhưng về cơ bản thì như nhau.

Có điều, không thể tin 100%, hoàn toàn ý lại bản đồ.

Cố Kinh Hàn suy tư trong chớp lát, đồng ý cho hai người Chí Thiện gia nhập.

“Tìm được rồi! Ở đây nè!”

Huyền Hư vẫn mờ mịt như con ruồi không đầu đột nhiên la to, vui mừng giẫm chân, cùng lúc đó, ngón tay vuốt lên Định phong ba, một tia sáng vàng chợt bắn ra, rơi vào chỗ gã vừa giẫm chân ban nãy.

Gió tà đột nhiên nổi lên.

Mọi người cùng nhau run lập cập, tụ lại gần.

“Có mang theo công cụ không?” Cố Kinh Hàn bắt lấy một tia khí rồi đưa lên mũi ngửi, sau đó vuốt cằm

nói, “Bắt đầu đi.”

Đạo trưởng Huyền Hư vác ba lô bị nhóm nhỏ bắt nạt mất sạch niềm vui, âm ỉ đặt ba lô xuống, lấy ra từng món đồ trộm mộ chuyên nghiệp, phần lớn là cướp từ chỗ bọn trộm mộ, số ít còn lại được Cổ Kinh Hàn chọn mua lúc dạo phố. Dù sao, gần đây việc trộm mộ rất thịnh hành ở Kỳ Sơn, các nhà thương gia cũng phải đuổi kịp xu hướng mới được.

Mọi người chia công cụ ra rồi bắt đầu đào đạo động.

Đây là lần đầu tiên Dung Phỉ thấy Cổ đại thiếu lao động chân tay nên có hơi buồn cười, nhưng cũng có hơi đau lòng.

Dung Phỉ nghĩ thầm, sau khi giải quyết hết mấy chuyện phiền lòng này, cậu nhất định phải nâng niu Cổ đại thiếu, mỗi ngày ăn ngon uống say, ngủ trên giường êm lót mười lớp nệm, còn phải ôm hân nữa.

Càng nghĩ càng thấy hăng hái, tốc độ đào đạo động của Dung thiếu gia tăng lên không ít.

Đột nhiên, Cổ Kinh Hàn dừng tay, quay đầu nhìn vào trong rừng, ánh mắt lạnh lẽo: “Có người đến.”

Hơn nữa, “Lai giả bất thiện”*.

*Lai giả bất thiện: chỉ người đến nhưng không có ý tốt.

Hết chương 22

23. Chương 23: Đào Hầm

Cổ Kinh Hàn vừa dứt lời, có một nhóm người đi ra từ trong rừng.

Người cầm đầu có vóc dáng cao to và vạm vỡ, gương mặt ngăm đen, đôi mắt hẹp dài đen kịt lóe lên ánh sáng, lấp lánh có thần, giữa lông mày ẩn chứa vẻ nham hiểm, quét mắt nhìn đám người Cổ Kinh Hàn, cười lạnh một tiếng: “Trong tay bọn bây có mấy tấm bản đồ? Biết điều thì giao hết ra đây, đừng để chết rồi mới biết ông nội bọn bây lợi hại.”

Lời nói quá mức ngông cuồng.

Có điều, Cổ Kinh Hàn nhận ra tuy người này ăn nói ngông cuồng, nhưng ánh mắt nhìn hân và Dung Phỉ lại cực kỳ cảnh giác, thực chất không lỗ mãng như bề ngoài.

Dung Phỉ cũng có cùng suy nghĩ với Cố Kinh Hàn.

Do đó, Dung thiếu gia tạm thời không hành động, vờ như không nghe thấy câu nói uy hiếp này. Nhìn gã đó ác thật, nhưng không có nghĩa không có đầu óc.

“A di đà phật.”

Chí Thiện đột nhiên chấp tay niệm phật, nói: “Xin hỏi vị thí chủ vừa lên tiếng kia, có phải tấm bản đồ cuối cùng đang nằm trong tay thí chủ đúng không? Từ xưa, huyết mộ Kỳ Sơn đã là hiểm địa cực kỳ nổi tiếng, thập tử vô sinh. Chúng ta có duyên nhận được ba tấm bản đồ này, thay vì giết hại lẫn nhau, chẳng bằng cùng tiến cùng lùi, cùng tìm huyết mộ. Thêm một phần sức mạnh, dù sao cũng tốt hơn thiếu một phần.”

“Hợp tác hả?” Người đàn ông kia cười đắc ý, “Con lừa trọc nhà ông dẻo miệng nhỉ! Nói nhiều cũng vô ích thôi, hoặc giao ra bản đồ, hoặc là chờ bọn bây chết rồi tự bọn tao lục soát!”

Lời còn chưa dứt, gã đã giơ súng lên, sau đó là một loạt tiếng súng lên đạn vang lên từ sau lưng gã.

Mười người đều mang súng, nhìn bề ngoài thì chênh lệch xa với năm người nhìn như tay không tấc sắt bọn họ.

Dung Phỉ nhìn Cố Kinh Hàn hỏi dò, lại phát hiện ánh mắt của Cố Kinh Hàn rơi vào người ở tận sau cùng, người nọ cao gầy, cả người bị che khuất dưới lớp áo choàng đen, không hề lộ mặt.

Dung Phỉ nhìn theo ánh mắt của Cố Kinh Hàn, chỉ thấy người mặc đồ đen kia khẽ cử động cơ thể, hơi nâng đầu, giọng nói khản đặc khó phân biệt: “Giao bản đồ, điểm long huyết, tha bọn mày một mạng.”

Vẻ mặt của Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ lập tức thay đổi.

Giọng nói này giống y như đúc với vị đại sư trong ảo trận của Mục Bội Vân.

Tấm bùa vàng vốn lặng yên nằm sát trong lòng bàn tay được Cố Kinh Hàn đổi thành đao mộc tâm ngàn năm thu nhỏ, hắn giữ nguyên vẻ mặt, nói: “Có thể đồng ý với các người, nhưng các người không được ngăn chúng tôi vào mộ.”

“Mày đang bàn điều kiện với tao sao?” Người đàn ông đi đầu lộ ra vẻ mặt độc ác, chia súng vào thẳng mặt Cố Kinh Hàn, tay đề cò súng, tựa như có thể nổ súng bất cứ lúc nào.

Lúc này, Dung Phỉ rút súng, khoe miệng cong lên: “Có muốn so xem thằng nào bắn nhanh hơn không?”

Trong nháy mắt, bầu không khí trở nên căng thẳng, gương cung bật kiếm.

“Đồng ý với bọn chúng đi.” Người áo đen đột nhiên mở miệng, ra lệnh.

Người đàn ông kìm chế cơn tức giận: “Đại sư...”

Như thể biết gã muốn nói điều gì, người áo đen cắt lời gã: “Tuần lão đại, đừng quên giao hẹn giữa tôi với anh. Tôi đồng ý giúp anh tìm vật đó, anh phải nghe theo mọi mệnh lệnh của tôi. Đây chỉ là việc nhỏ, nếu là thời khắc sống còn, anh vẫn còn lãng phí thời gian, tranh chấp không ngừng với tôi ư?”

“Tôi tự có lí do của tôi.” Người áo đen kiên định nói.

Vẻ mặt tối đen của người đàn ông được gọi là Tuần lão đại cứng đờ, vẻ âm lãnh lóe lên trong đôi mắt hẹp dài, lạnh nhạt nói: “Nếu đại sư đã nói thế, vậy thì tao đồng ý với bọn này. Mày đó, lấy bản đồ ra đây, mấy thằng còn lại tiếp tục đào... đừng có mà tẩy máy tay chân!”

Gã giơ tay chỉ điểm Cố Kinh Hàn, rõ ràng đã nhìn ra Cố Kinh Hàn là người dẫn đầu trong năm người bọn họ.

Dung Phi căng thẳng, lo lắng nhìn Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn vẫn bình tĩnh như thường, nhìn Tuần lão đại một lát, rồi nhẹ gạt đầu, nghiêng người giơ tay, giữ lấy eo Dung Phi.

Những ngón tay thon dài chậm chậm lướt qua nửa vòng eo của Dung Phi, thò vào túi quần, lấy ra một tấm da dê ố vàng được gấp lại. Hắn dùng ngón tay kẹp tấm bản đồ, nhìn sâu vào mắt Dung Phi.

Huyền Hư lắc đầu thở dài, đưa một tấm bản đồ khác cho Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn cầm lấy, xoay người đi về phía Tuần lão đại.

Tuần lão đại thu hết tất cả vào mắt, lập tức có một vết cắn ghét lướt qua trong mắt. Gã lùi về sau nửa bước cứ như thể trên người Cố Kinh Hàn có thứ gì đó rất bẩn thỉu, gã ra hiệu Cố Kinh Hàn thả bản đồ xuống đất, vô cùng cảnh giác.

Trên tảng đá lớn bám chút bụi đất, ba tấm bản đồ có cùng chất liệu được ráp lại.

Trên ba tấm bản đồ, một tấm có chứa chữ viết và ghi chú kỳ lạ, hai tấm còn lại là bố cục và địa hình của nhà mồ. Tất cả đều rất mơ hồ, nhưng cũng nhìn ra hướng đi đại khái. Ở giữa tấm bản đồ này hẳn là vị trí của chủ nhà mồ, nhưng có một tấm không được nguyên vẹn.

“Không nguyên vẹn?” Tuần lão đại vừa nhìn, ánh mắt hoài nghi lập tức quét sang Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn vẫn giữ vẻ mặt bất biến đó, lạnh nhạt nói: “Nhìn mép đi, không nguyên vẹn từ lâu rồi.”

“Đúng là vậy.”

Đại sư đi tới từ phía sau Tuần lão đại, móc ra một mảnh lụa cổ quái từ trong tay áo, úp nó lên bản đồ, ngón tay nhanh chóng vẽ một đạo ấn, sau đó nhấc mảnh lụa lên, một mặt khác của mảnh lụa sao chép lại toàn bộ bản đồ, thậm chí còn rõ hơn vài phần.

Cố Kinh Hàn để ý thấy vị đại sư này có đeo một chiếc găng tay được dệt từ sợi kim loại đen và chỉ bạc, vì thế không thể nhìn ra tuổi tác từ trên tay.

“Huyết mộ phi phạm, có thể có bản đồ lưu truyền đã là rất khó.” Đại sư lấy mảnh lụa về, giọng nói khàn khàn, “Tuy không rõ thực hư nhưng vẫn có thể tìm.”

Tuần lão đại lặng im, không biết đang suy nghĩ gì, sau đó trắng trợn quơ ba tấm bản đồ nhét vào trong áo, nhắc nhở nói: “Được rồi, may cũng qua đó đào đi.”

Song song với lúc Cố Kinh Hàn đi đưa bản đồ, đám người Dung Phỉ lại cầm xẻng tiếp tục đào đạo động.

Ban này, khi những ngón tay của Cố Kinh Hàn xoa nhẹ eo cậu, đã cấp tốc gõ ra một chuỗi mật mã Morse. Nếu không phải do eo của Dung thiếu gia cực kỳ mẫn cảm, một chút tiếp xúc cũng sẽ bị phóng to gấp mấy lần thì quả thật đã lỡ mất ám chỉ cẩn thận của Cố thiếu gia.

Thật ra, nếu phải đánh nhau thật thì hai người bọn họ có thể giết chết mười người này.

Nhưng ở đây không chỉ có hai người bọn họ, còn có Huyền Hư và Chí Thiện. Thật giả, giả thật, rốt cuộc tin ai được đây, lại có ai lấp liếm chuyện gì hay không?

Không ai là đơn giản cả.

Mi mắt hơi rũ, che đi chút ánh sáng lạnh thâm trầm, Dung Phỉ cúi đầu, đằng hoàng cầm lấy xẻng, tiếp tục đào đạo động cùng với mấy người khác. Đào lấy đào để, tư thế của cậu đã biến thành đưa lưng về phía đám người Tuần lão đại, cậu hơi nghiêng đầu, hạ giọng nói nhanh với Huyền Hư một câu.

Do giọng nói quá nhỏ, Chí Thiện ở bên cạnh Huyền Hư nghi ngờ gương mặt nhìn, hình như không nghe được gì hết.

“Có thể...” Huyền Hư do dự.

Mắt Dung Phỉ lạnh đi: “Cái gì? Lặp lại thử coi.”

Huyền Hư rút vai, vội vàng đóng chặt miệng.

Gã phát hiện từ lúc gặp phải Cố Kinh Hàn và Dung Phi, dáng vẻ đê tử xuất sắc của Phụng Dương quán đương đại đã biến mất không còn tăm hơi, lúc nào cũng bị áp bức y như con gà con. Nhưng mà muốn phản kháng đó hả; bàn về sức mạnh, đừng nói là Cố Kinh Hàn, ngay cả Dung thiếu gia gã cũng đánh không lại; bàn về địa vị, dù cho nhóc con lưu manh này có dùng cả đại đội Dung gia đánh gã bằm dập, Phụng Dương quán cũng không dám làm gì.

Than vãn một tiếng, Huyền Hư tiếp tục đào, ống tay áo rộng của đạo bào hơi run nhẹ, hình như có thứ gì đó tựa như bột phấn được rắc vào trong đạo động đang đào, bị động tác của gã che khuất.

Cố Kinh Hàn quay trở về, tham gia vào đào hố, mọi người đẩy nhanh tốc độ, không lâu sau nghe keng một tiếng, đụng vào đá cứng.

“Đất Ngũ Hoa*.” Huyền Hư xách xẻng, liếc nhìn, nói.

**Đất Ngũ Hoa là thuật ngữ ngành Khảo cổ, là chỉ lúc đào đất mộ, sẽ đào móc ra các lớp đất có màu sắc khác nhau, hiển nhiên loại đất này đã được đào lên rồi lấp lại nhiều lần. Ở trong tình huống bình thường, “đất Ngũ Hoa” là manh mối phát hiện hầm mộ.*

Tuần lão đại dẫn người vây lại xung quanh, khi thấy thế, khuôn mặt ngăm đen trở nên vui mừng, vung tay lên, “XXX mẹ kiếp, cho nổ thôi!”

Nhìn là biết thổ phỉ, thủ hạ của Tuần lão đại vô cùng nhanh nhẹn, cấp tốc vùi thuốc nổ.

Đám người Cố Kinh Hàn lui về sau, Chí Thiện cau mày, hình như muốn mở miệng ngăn Tuần lão đại lại, nhưng bờ môi mấp máy mãi, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

“Bố trí tốt chưa?” Cố Kinh Hàn tụ âm thành tuyến, cùng lúc truyền vào tai Dung Phi và Huyền Hư.

Dung Phi vuốt cằm, Huyền Hư hả hê rung hai cọng râu, “Tôi làm việc, các cậu có thể...”

“Ầm ____!”

Một tiếng nổ mạnh long trời lở đất, trong nháy mắt, đất rung núi chuyển, đá vụn bay tung tóe, bụi mù bay mịt mù.

Bắt đầu từ chỗ đào ra được đá cứng, vài đường nứt y hệt mạng nhện nhanh chóng lan ra xung quanh, rồi chọt nứt toạc, như một cái miệng địa ngục đen thui nuốt người.

Nào có ai phản ứng kịp, ào ào rơi hết vào vết nứt.

Cổ Kinh Hàn túm lấy Dung Phỉ, hai chân muốn cử động nhưng giống như bị hai bàn tay vô hình nắm chặt, không thể hoạt động được. Lá bùa nằm trong lòng bàn tay của hắn trực tiếp bắn ra, song dưới chân vừa cử động được, trong tay lại trống không, cơ thể Dung Phỉ ngã về sau, rơi vào vết nứt.

“Con mẹ nó, Huyền Hư!” Dung Phỉ trơ mắt nhìn Cổ Kinh Hàn cách mình xa dần, cuối cùng bùng nổ gầm lên đầy giận dữ, rơi xuống vết nứt.

Sắc mặt của Cổ Kinh Hàn lập tức đông cứng, nhấc chân đuổi theo, trong khoảng khắc hắn sắp rơi xuống, mặt đất chỗ hắn đứng đột ngột nứt toác, âm khí vô biên cuộn cuộn tuôn ra, như một mạng nhện khổng lồ bọc lấy hắn, kéo hắn xuống.

Hết chương 23

24. Chương 24: Mới Vào

Bụi bặm phả vào lỗ mũi, đá vụn lăn xuống.

Trong chớp mắt, tất cả âm thanh bị rút sạch, tiếng vọng trong không gian sâu thẳm trống trải kèm theo tiếng gió hú đến từ nơi nào đó trong lòng đất.

Cổ Kinh Hàn lập tức chọc mạnh cái xẻng trong tay vào vách đá, tia lửa bắn tung tóe, phát ra tiếng huýt còi chói tai, để lại một vết sâu dài trên vách đá.

Bất thành linh, một tiếng súng nặng nề truyền đến từ bên dưới.

Con người của Cổ Kinh Hàn co lại, đột nhiên lách người, toàn bộ phần lưng kề sát vào vách đá rêu trơn trượt. Ngực bị bắn trúng, khuy áo gió kim loại vỡ vụn.

Hai mắt dần dần thích ứng với bóng tối bên trong động, Cổ Kinh Hàn nhìn xuống dưới, thấy Tuần lão đại đang cầm súng, cười khẩy nhìn hắn, “Né nhanh đấy.”

Bên cạnh Tuần lão đại còn có hai thuộc hạ, một cao một thấp. Người cao hình như đã bị thương sau khi té xuống, người thấp đang xé áo để băng bó cho người cao.

Đây là một đạo động hẹp dài, kéo sâu vào bóng tối, trông vô cùng âm u, không nhìn thấy đáy.

“Hừ, hóa ra là một hũ nút,” Bị ánh mắt lạnh lẽo của Cố Kinh Hàn nhìn chăm chăm trong chốc lát, Tuần lão đại thấy bức bối khó hiểu, gã nhếch miệng cười, hạ nòng súng xuống, “Xuống mau xuống mau! Mà không xuống, ông đây bắn rớt chim mành bây giờ!”

Cố Kinh Hàn hờ hững liếc gã, tay buông lỏng, nghiêng người rơi xuống đất.

“Bản lĩnh khá lắm!” Tuần lão đại khen ngợi.

Cố Kinh Hàn đi tới trước mặt ba người, chừa ra khoảng cách hai bước, Tuần lão đại chấp tay, nghiêng đầu nhìn hai thuộc hạ, sau đó nói với Cố Kinh Hàn, “Chú em xưng hô thế nào?”

“Cố.” Cố Kinh Hàn phủ bụi bặm trên quần áo, lạnh lùng nói.

Tuần lão đại gật gù, nói: “Chú em Cố, anh lớn hơn chú không ít, cứ gọi chú như vậy đi ha. Chú cũng thấy tình huống hiện nay rồi đó, người của anh phân tán, người cũng chú cũng mất tăm. Trong chỗ nguy hiểm thế này, tốt hơn nên có bạn đồng hành hơn là đấu đá nội bộ.”

Thái độ của Tuần lão đại chuyển biến quá mức rõ ràng, hoàn toàn khác xa với vẻ khó chơi và vênh mặt hất hàm sai bảo ở bên ngoài. Hình như hai thuộc hạ của gã cũng chẳng hề bất ngờ với sự thay đổi này.

Hiện tại, có thể nói tâm trạng của Cố Kinh Hàn như rớt xuống thung lũng.

Vốn tưởng là Huyền Hư giả trò, muốn tách khỏi bọn họ, nào ngờ Huyền Hư đúng là một tên gà mờ xúi quẩy một trăm phần trăm, dồn thêm một mối lửa, trực tiếp nổ bay tất cả mọi người.

Bây giờ lại tách khỏi Dung thiếu gia, phúc họa khó liệu, Cố Kinh Hàn cảm thấy cả người khó chịu, thấp thoáng có một sắc đỏ thẫm đọng lại trong đáy mắt, u ám dày đặc.

“Lúc ở bên ngoài, Tuần lão đại không hề nói như vậy.” Cố Kinh Hàn hờ hững nói.

Tuần lão đại sờ đầu, nói: “Anh nói thật cho chú biết nhé. Con người của anh lòng dạ độc ác, nhưng không có ngu. Anh chỉ giả ngu thôi. Không giả ngu thì anh không có được thứ anh muốn, không thoát khỏi ngôi mộ này. Anh nhìn ra chú em Cố cũng là thiên sư, trên người chú có cái khí chất... khác một chút so với bọn dân đen phàm tục bọn anh. Anh đánh cược một lần, chú em Cố, chú có thấy hứng thú với tên đại sư đi theo bọn anh không? Chú giúp anh lấy một thứ bên trong ngôi mộ này, anh nói hết cho chú những chuyện anh biết!”

Gã dừng lại một chút, rồi bồi thêm một câu: “Chú cũng là người lợi hại, nhưng nếu chú muốn giết tên đại sư kia thật thì có bao nhiêu phần thắng đây?”

Bàn tay siết lấy tay áo dừng lại.

Cố Kinh Hàn nhìn chăm chăm vào Tuần lão đại, mắt phượng sắc bén như chìm vào băng lạnh.

Hắn không trả lời ngay, trái lại móc ra ba đồng tiền, bốc một quả. Để tránh không bị khí của huyết mộ ảnh hưởng, Cố Kinh Hàn cất lòng bàn tay, nhả một máu giọt lên ba đồng tiền, sau đó ném đi.

Tại Đông tại Nam, không nguy, kẻ nước.

Vài con chữ màu vàng nhạt chợt xuất hiện ở trên mặt đồng tiền.

Một màn thần dị như vậy, ngay cả Tuần lão đại cũng nghiêm túc lại, thận trọng hơn vài phần.

Đây chính là hiệu quả Cố Kinh Hàn mong muốn. Sau khi tính ra Dung Phỉ tạm thời vẫn an toàn, có cùng phương vị với vị trí hiện tại của hắn, Cố Kinh Hàn an lòng hơn một chút, móc ra la bàn từ trong túi quần, vừa nhìn kim chỉ nam xoay tròn điên cuồng, vừa nói: “Tôi có thể đồng ý với anh, nhưng tôi muốn tìm người. Đồ của anh chỉ là tiện thể.”

Tuần lão đại há miệng, nhưng không lên tiếng.

“La bàn vô dụng, trường khí hỗn loạn. Nơi này ở lâu không tốt.” Cố Kinh Hàn nhíu mày, cất la bàn vào, đặt vài lá bùa vào lòng bàn tay, dẫn đầu đi vào đạo động.

Tuần lão đại nhìn chăm chú bóng lưng của Cố Kinh Hàn, ánh mắt tối đi, giơ tay ra hiệu: “Đi theo!”

Tiếng bước chân vang vọng bên trong lối đi, bởi do không gian chật chội nên tiếng hít thở hồng hộc của mấy người đàn ông càng thêm rõ ràng.

Cố Kinh Hàn đi đầu, nhưng không đi nhanh.

Hắn nâng lá bùa trong tay, lá bùa phát sáng, rọi sáng con đường phía trước.

Đoạn đường vào mộ ban đầu được miễn cưỡng tạo thành từ vách đá thiên nhiên, những giọt nước nhỏ giọt xuống từ trên cao, trơn trượt và dính dớp. Càng đi sâu vào trong, con đường hẹp dần dần mở rộng, bụi bặm và mạng nhện bám đầy hai bên vách đá, hình như còn có hoa văn điêu khắc kỳ lạ.

“Mùi gì thế?” Cao giò đột nhiên khịt mũi, cau mày nói.

Một mùi hôi thối rất nhẹ bay tới từ phía trước.

Càng đi tới, mùi thối chuyển từ nhẹ sang nồng, dù cho cao giò không nói, mọi người cũng ngửi được mùi

thối buồn nôn này.

Tuần lão đại biến sắc: “Mùi người chết! Lão Tam, lấy móng lừa đen ra mau, lẽ nào chúng ta...”

Lùn tịt được gọi là lão Tam vội vàng móc ra hai cái móng lừa đen, đưa một cái cho Tuần lão đại, “Lão đại, không tà môn vậy chứ...”

Mấy người bọn họ đang nói ở phía sau, Cổ Kinh Hàn đi dẫn trước hai bước đột nhiên dừng lại, lạnh lùng nói: “Im lặng.”

Lúc này, lão Tam ngưng nói, dùng mắt hỏi dò Tuần lão đại, đã thấy Tuần lão đại giơ tay ra dấu suyt, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn về phía trước.

Tất cả mọi người nín thở.

Một chuỗi âm thanh xiềng xích rất khê truyền đến, kèm theo đó là tiếng rít rít như răn độc kêu, tiếp tục lắng tai nghe, lại cảm thấy có người dùng móng tay cào lên thứ gì đó, vô cùng chói tai, tê hết da đầu, một cơn ớn lạnh tràn ra trong lòng.

“Nó xuất hiện.” Cổ Kinh Hàn đột nhiên thấp giọng nói.

Nó? Nó là gì?

Tuần lão đại ngẩn ra, chợt tỉnh ngộ, lập tức nắm chặt móng lừa đen trong tay.

Gã vốn muốn hỏi, nào ngờ còn chưa kịp hé miệng, ngay lúc vừa quẹo vào chỗ ngoặt, ánh mắt đã bị thu hút bởi một vùng xanh biếc âm u chập chờn.

Hai bên con đường vào mộ có treo hai cây đuốc màu xanh biếc, ở giữa là một chiếc quan tài đá bị lớp lớp dây xích khóa trói lại.

Quan tài đá đang gãy dựa dũ đội, lúc bọn họ bước vào trong ánh lửa, đám dây xích quấn quanh quan tài bỗng nhiên từ chấn động chuyển thành di chuyển lượn quanh điên cuồng, cứ như con rắn nước đang bơi, như thể dây xích sẽ nổ tung ngay trong khoảnh khắc tiếp theo.

Tuy nhiên, nắp quan tài vẫn đóng chặt, tiếng cào càng lúc càng lớn, giống như có người bị nhốt trong quan tài, dùng tay cào vào quan tài.

“Mẹ nó ơi...” Cao giò bị cảnh tượng quỷ dị này dọa đến ngơ ngác, mở miệng lẩm bẩm.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên phía trước tối sầm, vùng trán lạnh ngắt, bỗng đâu có một lá bùa vàng phủ lên ấn đường của hắn, lời nói của hắn bị mất sạch, chỉ còn cái miệng mở toang, mặt đầy kinh ngạc.

“Câm miệng.”

Cố Kinh Hàn tự âm thành tuyến, cùng lúc truyền vào trong tai của ba người Tuần lão đại, cảnh cáo nói.

Nhưng đã muộn.

Chỉ thấy quan tài đá dừng rung động, yên tĩnh như thể thời không đã đóng băng. Có một dòng máu chảy ra từ khe hở của nắp quan tài, chảy dọc theo thân quan tài, tràn tới đạo động.

Mùi hôi thối bỗng trở nên vô cùng nồng nặc, gần như muốn át luôn hơi thở.

Máu tươi đen đỏ rơi xuống đất, chậm rãi ngưng tụ thành từng bàn tay khô quắc hướng lên trên, ra sức dịch chuyển về phía đám người Cố Kinh Hàn, trông như mấy bàn tay quỷ giãy dựa ngoi lên từ địa ngục A Tỳ, quyết tâm xé người sống thành từng miếng.

Dòng máu lan ra cực nhanh, như sóng cuồng ập lại gần.

“Lùi hết về sau!”

Lần này, không cần Cố Kinh Hàn nhắc nhở, Tuần lão đại đã quát to, dẫn người chạy về sau.

Cố Kinh Hàn không ngăn cản bọn họ, dù sao chỉ tổ gây rắc rối, chạy hết thì càng hay.

Đứng im tại chỗ, Cố Kinh Hàn trở vào nửa miếng phong yêu quyết trước ngực, thì thầm: “Mở!”

Một luồng sáng màu vàng nhạt chợt bắn ra, tụ thành một đoạn kiếm gãy mũi ở giữa không trung. Những tia sáng vàng quán trên cán kiếm, Cố Kinh Hàn đưa tay cầm lấy, trực tiếp bước một chân vào trong dòng máu.

Đám bàn tay máu kia bỗng chốc tăng vọt, phủ kín một đoạn đạo động, láng máng có một gương mặt dữ tợn hình thành bên trong dòng máu, phát ra tiếng gào thét sắc bén.

Cố Kinh Hàn cầm lấy đoạn kiếm, hai con ngươi đen ngăm vàng, nhào tới chém đứt từng bàn tay máu, lấy tốc độ cực nhanh đi về phía quan tài đá.

“Khắc _____!”

Lúc cách quan tài đá chỉ còn một chút, một làn máu đột nhiên bay lên, một gương mặt khổng lồ đầy máu há mồm gào thét, toàn bộ đạo động gần như chấn động, mạng nhện văng tung tóe, đá vụn lăn ào ào.

Cố Kinh Hàn bị tiếng gầm làm cho hơi choáng váng, bước chân dừng lại, vô số bàn tay máu có độc thừa dịp sẵn tới, điên cuồng túm lấy cơ thể hắn.

Một giọt máu nhiều vào ống quần của Cố Kinh Hàn, ăn mòn một lỗ nhỏ.

Nhưng đồng thời, một chân đột nhiên nhấc lên, đập thẳng vào gương mặt máu kia, rồi giẫm lên quan tài đá. Bùa vàng chợt vung ra, kết thành một khóa bùa, niêm phong phía trên nắp quan tài.

“Trần!”

Bên trong mộ lập tức yên tĩnh.

Đám tay máu tan ra, dòng máu ngừng chảy, gió êm sóng lặng.

Đoạn kiếm dần tan biến ở trong tay của Cố Kinh Hàn.

Hắn nhảy xuống từ trên quan tài đá, không kiêng dè đạp lên dòng máu lan tràn đầy đất, trở tay dán một lá bùa an thần lên quan tài đá, “Vô tình quấy nhiễu, xin hãy thứ lỗi.”

Đối với những thi độc này, trước phải tiên lễ, hậu binh thì mới là biện pháp tốt.

Đợi bên này an tĩnh lại, đám người Tuần lão đại mới thò đầu ra, mắt thấy Cố Kinh Hàn đạp máu xông thẳng về phía trước, lúc này mới đuổi theo.

Tốt xấu gì cũng là vua một núi, tại sao Tuần lão đại lại có biểu hiện hoảng sợ như vậy?

Cố Kinh Hàn đang thăm dò xem bọn họ có chơi trò đâm dao sau lưng hay không, gã cũng thăm dò rốt cuộc Cố Kinh Hàn có bản lĩnh hay không. Một màn chấn động ra trò vừa nãy chẳng là gì so với bản lĩnh của Cố Kinh Hàn. Mới bước vào cửa thứ nhất của huyết mộ này thôi mà đã khủng khiếp đến vậy, có thể tưởng tượng được cửa tiếp theo sẽ nguy nan như thế nào, cho dù gã có hậu chiêu đi nữa thì cũng không dám rục rịch.

Tuần lão đại vừa nghĩ vừa đuổi theo Cố Kinh Hàn.

Cao giò cũng thành thật lắm, đóng chặt miệng, không dám nhắc Cố Kinh Hàn gỡ bùa chú cho mình.

Qua được thi độc gác cửa, con đường phía trước lại tiếp tục thay đổi.

Hình điêu khắc mơ hồ trên vách đá bắt đầu rõ ràng hơn, đều là thú vật quái dị, đầu người thân bò giờ phát trần, hoặc là quả phụ nửa mặt rắn quần lấy mỹ nam rắn, trông rất sống động và đa dạng.

Ban đầu, mọi người còn hứng thú ngó ngang, suy đoán niên đại của huyết mộ, nhưng dần dần bắt đầu mệt mỏi.

“Đạo động này... sao mà dài thế?” Lão Tam thấp giọng khó hiểu nói.

Cố Kinh Hàn nghe vậy, trong lòng lại lo lắng cho an nguy của Dung Phi, bước chân cực nhanh chậm lại.

Hắn bóp một viên đậu chu sa, rắc lên đất.

“Chú em Cố, gặp quỷ chặn tường hả?” Tuần lão đại thấy thế, bèn hỏi.

Cố Kinh Hàn nói: “Nhìn là biết.”

Tiếp tục đi về phía trước.

Điêu khắc ở hai bên vách vẫn biến hóa liên tục, nhưng rất nhanh, bọn họ đã phát hiện một chút chu sa đỏ ở dưới chân bọn họ. Bọn họ từng đi qua nơi này, nhưng ban nãy, hình ảnh trên vách đá không phải là mỹ nhân rắn ngồi, mà là một động mỹ nhân rắn.

Chu sa này có phải là tình cờ hay không? Hay là... bọn họ quả thật đi vòng vòng tại chỗ, nhưng tại sao những hình điêu khắc này lại thay đổi?

“Vừa nãy nó, nó... hình như mở mắt ra nhìn tôi!” Cao giò đột nhiên chỉ vào vách tường, sợ hãi nói.

Cố Kinh Hàn ngẩng đầu, theo ngón tay của gã nhìn sang, chính là mỹ nhân rắn nửa dưới ngồi, nửa trên dựng thẳng kia. Mỹ nhân rắn giống với các loài vật khác trên vách đá, mắt nhắm chặt, như đang ngủ say.

Không có gì khác lạ.

Cố Kinh Hàn nhíu mày, hai con ngươi bỗng nhiên đen thui, ánh sáng vàng lóe lên.

Trong tích tắc này, hắn bỗng nhiên đối diện với đôi mắt đỏ tươi với con ngươi dựng thẳng chột mỡ to, một cảm giác mãnh liệt hung ác và khát máu ập tới.

Gần như cùng lúc đó, Cổ Kinh Hành chợt quát lên: “Chạy!”

“Hí hí _____!”

Hai bên vách đá bỗng nhiên chấn động, tất cả loài thú đều mở mắt ra.

Ở khoảng cách gần bốn người Cổ Kinh Hàn nhất, vô số mỹ nhân rắn đen nhỏ chui ra từ trong vách đá, di chuyển nhanh chóng, bò về chỗ đám người Cổ Kinh Hàn.

“Chạy đi!”

Bốn người chạy như điên.

Tiếng bò sát gần như vang lên ngay sau tai, làn sóng màu đen trải rộng bốn phía, có một mùi tanh hôi bay đến từ trên đỉnh đầu, Tuần lão đại theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, một con rắn nhỏ màu đen vừa khéo rơi xuống mặt của gã.

Gã phản ứng cực nhanh, giơ tay bắt lấy rồi ném đi.

Mu bàn tay đau rát, sắc mặt rất khó coi, vừa chạy vừa nặn máu, nhanh chóng dùng góc áo quần chặt bàn tay.

“Phía trước là nhà mồ!”

Ở phía trước, lão Tam thoát thân với tốc độ còn nhanh hơn Cổ Kinh Hàn đột nhiên hô một tiếng.

Lời còn chưa dứt, bọn họ đã thấy cửa mộ mở rộng ở phía trước. Nào có thời gian suy nghĩ có kẻ nào nhanh chân đến trước hay không, bọn họ vội vàng chạy ào vào, đồng thời đẩy cửa đá, muốn đóng cửa lại.

Nhưng không kịp nữa.

Hình như cửa mộ không đóng lại được, bốn người bị vây trong nhà mồ này, chỉ có thể ngồi chờ chết.

“Chú em Cố!”

Tuần lão đại cắn răng la to. Đối diện với đám rắn đã vọt tới cửa, Tuần lão đại tê hết cả đầu, chuyện này không thể giải quyết chỉ bằng vài viên đạn, hơn nữa, nổ súng bậy trong nhà mồ khép kín, rất dễ dàng bắn trúng người khác.

Cố Kinh Hàn nghiêm mặt.

Những con rắn này đều là thật, không phải thứ tà ma, hẳn nhất thời cũng không có biện pháp diệt trừ, thế nhưng...

Hắn vỗ vào quan tài gỗ bên cạnh, “Chui vào quan tài!”

Trong lúc nói, hắn vung tay, ba lá bùa vừa vắn bắn tới trên gáy của ba người Tuần lão đại.

Lưỡi của đám rắn sắp quấn lấy mắt cá chân, nào còn chú ý được gì nữa, đám người Tuần lão đại cắn răng, từng người gỡ nắp quan tài ra, nhao nhao chui vào trong. Cố Kinh Hàn lập tức tiến lên, lần lượt đóng lại nắp quan tài cho bọn họ, sau đó mới tự mình chui vào một cái khác.

Bên trong quan tài không có hài cốt, thậm chí còn sạch sẽ đến quỷ dị.

Quan tài vừa khép lại, gần như trong cái chớp mắt tiếp theo, vô số rắn đen quấn tới, quan tài rung động dữ dội, nắp quan tài như muốn bung ra.

Nhưng cuối cùng, tiếng động nhỏ dần, làn sóng rắn hình như đã lui đi.

Cố Kinh Hàn nhắm mắt lắng nghe động tĩnh bên ngoài, sau khi xác nhận đám rắn đen đã rút sạch, mới mở mắt ra, đẩy nắp quan tài. Hắn ngồi dậy, bùa chú phát sáng, hắn liếc mắt nhìn vào trong quan tài, quả nhiên không có gì cả.

Có hơi kinh ngạc, nhưng Cố Kinh Hàn không suy nghĩ nhiều, đi đến mở ba cái nắp quan tài khác.

Ba người Tuần lão đại bò dậy, tuy có chút nhẫn mặt với đời nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Trên mặt đất và trên quan tài đều là dấu vết ăn mòn của đám rắn đen, còn sót lại chút vảy, nhìn mà ghê rợn.

“Mấy cái quan tài này trông không hết sao?” Cao giò khó hiểu nhìn vào cái quan tài bên cạnh lão Tam, nhớ tới đám thi độc gặp phải ban nãy, “Thì thế... bò ra ngoài rồi ư?”

“Thật hả trời.” Lão Tam cũng kinh ngạc nói.

Cố Kinh Hàn cũng không rõ, trong lúc đang suy tư, đột nhiên ùng một tiếng, cửa mộ vốn đầy thế nào cũng không nhúc nhích bỗng khép lại.

“Xoạt xoạt xoạt!”

Tiếng động vang lên liên tiếp, lửa xanh ở xung quanh chợt cháy bùng lên, rọi sáng toàn bộ nhà mộ.

Màn vải đỏ như ẩn như hiện, buông xuống từ trên cao, trông như một cảnh trận âm quỷ hư vô. Một bức tượng Phật cao lớn đứng lặng im ở phía sau màn vải đỏ, ánh mắt của Phật tổ dường như đang nhìn vào bốn chiếc quan tài, gương mặt mơ hồ, trên bàn tay mở rộng có ánh bạc lấp lóe.

“Khóa trường mệnh!”

Cao giò nhìn chăm chăm vào ánh bạc nọ, vui mừng như điên nói, “Lão đại! Là khóa trường mệnh! Tiểu thiếu gia được cứu rồi!”

“Đúng vậy,” Tuần lão đại đột nhiên mỉm cười, gơ tay bóp cổ cao giò, “Thế nên, vì con trai của anh... mày chết đi!”

“Ặc!”

Cao giò trợn mắt đầy ngạc nhiên, nhưng vốn không phản ứng kịp, cổ lệch đi, ngã oặt xuống.

“Lão đại!”

Lão Tam la to, đang muốn nhào tới thì chợt bị một câu nói hờ hững của Cố Kinh Hàn chặn lại tại chỗ.

“Anh nói xem vì sao nơi này lại có bốn cái quan tài rỗng?” Cố Kinh Hàn khẽ nói.

“Bởi vì đám chúng ta vừa vắn có bốn người.”

Hết chương 24

25. Chương 25: Thật Giả

“Cái, cái gì?!”

Nhà mồ rộng rãi, trống trải và kín mít, thế mà không biết gió thổi đến từ nơi nào, vừa lạnh lẽo vừa ẩm ướt, tựa như có vô số giác hút nhỏ bé âm lãnh quần lấy xương sống của lão Tam.

Gã run lấy bối, nhìn về phía Cổ Kinh Hàn, trừng mắt nói: “Đừng có nói đùa...”

Cổ Kinh Hàn hồ hững nói: “Nếu anh thật sự cho rằng tôi nói đùa, vậy tại sao không tiếp tục chạy tới đó cứu bọn họ đi?”

Câu này là hỏi lão Tam.

Gã theo bản năng nhìn về phía Tuần lão đại và cao giò, lúc này, cao giò đã ngã xuống đất, mặt trắng tím, ôm cổ há miệng, ra sức hít thở, con ngươi đỏ chót tròn tròn.

“Cứu...”

Âm thanh quá yếu, gần như bị tiếng gió át mất.

Tuần lão đại vốn có thể ra một đòn mất mạng, nhưng có vẻ cố tình muốn thưởng thức dáng vẻ giãy dụa của cao giò, đôi mắt ác lạnh phủ đầy tia máu trùng to, đối diện với lão Tam: “Khóa trường mệnh còn có tên là khóa thường mệnh (đền mạng), nếu muốn đem khóa trường mệnh về cứu mạng Húc nhi, nhất định phải có người lấy mạng đổi mạng... Anh cũng bắt đắc dĩ thôi!”

“Lão đại! Anh...” Lão Tam không thể tin nổi.

Trong lúc nói chuyện, cao giò nằm rạp trên mặt đất đã tắt thở, được Tuần lão đại kéo đi, nhét vào trong một cái quan tài nằm gần tượng Phật nhất. Sau đó, Tuần lão đại bước lên đài sen, cướp lấy khóa trường mệnh bằng bạc từ trên tay tượng Phật.

“Lấy được rồi... lấy được rồi!” Tuần lão đại vui mừng như điên, gần như khoa tay múa chân, “Húc nhi được cứu rồi! Húc nhi được cứu rồi!”

Ánh mắt của Cổ Kinh Hàn lạnh đi, sắc vàng lấp lóe.

Từ đầu chí cuối, hắn vẫn đứng yên tại chỗ, không cử động dù chỉ một chút, nhưng sau khi nói ra bốn chiếc quan tài, hắn cảm thấy một áp lực nặng trĩu như núi lớn đè lên hai vai của hắn, làm cho phần lưng thẳng băng như cây tùng bách của hắn hơi còng xuống, mồ hôi rỉ đầy hai bên trán.

Đột nhiên, lão Tam chuyển dao găm trong tay, chĩa vào Cổ Kinh Hàn: “Là mày! Là mày giở trò! Không đúng... Mày có cách cứu bọn họ đúng không? Vì sao mày không cứu bọn họ lại?!”

Cổ Kinh Hàn nhìn chăm chăm vào mũi dao, thân dao sáng như tuyết phản chiếu hình ảnh mơ hồ và rời rạc.

Chẳng rõ nó đã áp sát từ lúc nào.

Cổ Kinh Hàn nâng mắt, cách một lớp vải đỏ, đối mắt với tượng Phật.

Hai vệt đỏ như máu đột ngột xuất hiện trên gương mặt mơ hồ của tượng Phật, uốn lượn chảy ra từ khóe mắt, là hai hàng nước mắt máu đỏ thẫm. Khóe miệng thẳng của tượng Phật hình như cong lên một chút, nụ cười quỷ dị và âm u.

Mặt của Cổ Kinh Hàn hơi biến trắng, cơ thể như đang phát ra tiếng rắc rắc khe khẽ.

“Giúp tôi một việc.” Cổ Kinh Hàn khàn khàn nói.

Lão Tam sững người, rời mắt khỏi Tuần lão đại, cau mày nói: “Vội cái gì?”

Cổ Kinh Hàn chậm rãi thở hắt ra, nói: “Giúp tôi dịch... thứ trên lưng xuống.”

Nói xong, Cổ Kinh Hàn nhìn về phía vai của mình.

Cơ thể của lão Tam cứng ngắc, nuốt nước bọt, không dám nghĩ nhiều, vô thức giơ tay sờ tới, chỉ cảm thấy ướt lạnh, là tóc dính dính.

Nhìn lòng bàn tay trống không, lão Tam hết cử động nổi, “Cố...”

Nhưng vào lúc này.

Cổ Kinh Hàn quát một tiếng chói tai: “Mau!”

Mười mấy lá bùa chú như đã ẩn núp từ sớm, không biết từ đâu bay vút đến, như mưa tên dày đặc, hóa thành một luồng ánh sáng vàng, điên cuồng nện vào vai của Cổ Kinh Hàn.

Ánh sáng vàng chói mắt đột nhiên nổ tung.

Cả cánh tay của Cổ Kinh Hàn như muốn mất luôn cảm giác, máu thịt văng lên gò má, vẻ mặt hắc vô cùng lạnh lẽo, một bàn tay chọt đuôi tới, bóp lấy cái đầu rắn trơn trượt, quăng phịch xuống đất.

“Rít _____!”

Tiếng rít gần ngay bên cạnh, suýt nữa đâm thủng màng tai.

Khi con rắn này bị vứt ra xa, mới có thể nhìn thấy hình dáng rõ ràng của nó dưới ánh lửa xanh âm u, trông

y chang mỹ nhân rắn được vẽ trên vách đá. Nửa mặt quả phụ, nửa mặt rắn, cái miệng rộng dị dạng nứt toạc, phun ra nọc độc và lưỡi.

Bùa chú của Cổ Kinh Hàn như thanh kiếm cắm vào đầu mỹ nhân rắn, hình như hai bên còn có vài sợi dây vàng kết thành lưới, giữ chặt mỹ nhân rắn trên mặt đất, mặc nó lăn lộn ra sao cũng không thoát được.

Là mỹ nhân rắn.

Thảo nào thủy triều rắn lại dễ dàng rút đi như vậy, hóa ra kẻ cầm đầu đã tới.

“Định!”

Cổ Kinh Hàn nhấn lên đầu rắn.

Mỹ nhân rắn run rẩy dữ dội.

Cổ Kinh Hàn chịu đựng khí huyết cuộn cuộn trong người, trầm giọng nói: “Giải trừ quỷ thuật!”

Lúc này, lão Tam bị dọa té ngã ra đất và Tuần lão đại đang mê mẩn vuốt ve khóa trường mệnh đều rùng mình, ánh mắt trống rỗng lấy lại tiêu cự, cả hai đều phục hồi tinh thần.

Cảm thấy bàn tay lạnh lẽo, Tuần lão đại cúi đầu nhìn, chỉ thấy mình đang cầm một con rắn nhỏ màu bạc, lúc này mới giật bắn người, hất tay ném đi, gươm súng bắn một phát.

Đạn bay ra, bắn hụt, ghim vào tường rồi bật ra, cứ như được một bàn tay vô hình nhẹ nhàng kéo lấy, đạn chuyển hướng, bịch một tiếng, bắn trúng gáy của lão Tam vừa đứng lên.

Đạn rơi, máu chảy.

Lão Tam ngã xuống trước mặt Cổ Kinh Hàn, trên mặt vẫn còn vẻ ngạc nhiên và bối rối.

“Lão Tam!” Tuần lão đại mơ màng vọt tới.

Cổ Kinh Hàn cũng ngơ người.

Sao có thể như thế?

Lúc nhìn thấy phản ứng bất thường của Tuần lão đại, hắn phát hiện cảnh tượng trước mắt đã thay đổi.

Song đồng âm dương của hắn nhìn đêm khá tốt, trước khi đèn trong nhà mộ sáng lên, cảnh tượng hắn nhìn thấy chính là một gian nhà mộ rất bình thường, trên bốn bức tường có mười mấy vị La Hán, trên đất có vài cái rương mở toang, bên trong rỗng tuếch, rõ ràng đã có người nhanh chân đến trước.

Cấu trúc của nhà mồ không thể thay đổi nhanh như vậy. Vậy thì chỉ có thể là ảo giác.

Hắn kiểm tra bốn chiếc quan tài đầy quỷ dị, rồi kiểm tra đến lối ra, quả nhiên đã bị phong tỏa. Sau đó gọi lão Tam lại để đánh lạc hướng gã, một cú dứt điểm, đáng lẽ lúc này thuật ảo giác nên được giải trừ, thế nhưng tình huống kỳ lạ trước mắt...

“Trên người người... có mùi của quốc sư đại nhân...”

Một giọng nói quái dị, lạnh lạnh, yếu ớt, kèm theo tiếng thở hồng hộc chợt vang lên.

Cố Kinh Hàn hạ mắt, chỉ nhìn thấy mỹ nhân rắn nằm ở trên đất, nhìn hắn chòng chọc, cất tiếng cười: “Nhưng vô dụng thôi... đây là nơi được xây dựng vì quốc sư đại nhân, bệ hạ chưa tính sai bao giờ...”

“Người là thứ gì?” Cố Kinh Hàn hỏi.

Mỹ nhân rắn không nói gì nữa, nhắm mắt lại, cơ thể chậm rãi cương lạnh, dường như sắp chết.

Không hề có chút manh mối.

Tuần lão đại nâng lão Tam lên, cảm xúc kích động và bi thương dần ổn định lại, mặt không thay đổi nhìn Cố Kinh Hàn: “Là thật...”

Gã lau mặt, trên tay toàn là máu.

“Tôi muốn tìm khóa trường mệnh... nhưng tôi không muốn các anh em của tôi phải chết!”

Ánh mắt của Cố Kinh Hàn đột nhiên tối sầm, phớt lời nói của Tuần lão đại, Cố Kinh Hàn túm lấy tay gã, nhìn chăm chăm vào vết thương trên mu bàn tay của gã, giọng nói lạnh lẽo: “Anh bị cắn sao? Lúc nào?”

Tuần lão đại hơi bình tĩnh: “Lúc bị đám rắn đuổi theo!”

Hóa ra, ảo giác đã bắt đầu từ khi đó.

“Chờ đã!” Tuần lão đại đột nhiên cắt ngang suy nghĩ của Cố Kinh Hàn.

Với gương mặt tràn đầy nghi ngờ, gã nhanh chóng nhìn quanh, nắm chặt súng, nói: “Lão, lão Tam đâu? Mới này tôi còn nâng...”

Như để trả lời câu hỏi của gã.

Cái quan tài phía sau lưng gã phát ra một tiếng chấn động, Cố Kinh Hàn và Tuần lão đại bỗng đứng nhìn lại, chỉ thấy hai bàn tay trắng xanh duỗi ra từ bên trong quan tài, túm lấy mép quan tài, dần dần nhấc nắp quan tài lên.

Hết chương 25

26. Chương 26: Nâng Quan

Ngọn lửa âm u xanh biếc, màn vải đỏ như bóng ma lay lắt.

Con người của Cố Kinh Hàn hơi co rút, đè lại nòng súng Tuần lão đại sắp gờ lên, “Chờ.”

Bị bàn tay lạnh như băng kia ấn xuống, Tuần lão đại giật mình, dần tỉnh táo lại, đảo mắt nhìn Cố Kinh Hàn, ánh mắt tối đen: “Không đúng lắm.”

Tuy biểu hiện bên ngoài của gã vui giận thất thường, cọc cằn thô lỗ, nhưng tất cả đều là lớp da giả dối tất yếu khi đi lại trong giang hồ. Nói thật, gã chưa bao giờ là người kích động. Giống như lúc này đây, nếu là bình thường, gã chắc chắn sẽ không giật mình đến mức nổ súng.

“Có thứ gì đang ảnh hưởng tới tôi sao?” Tuần lão đại cau chặt mày, “Độc rắn ư?”

Cố Kinh Hàn đứng bên cạnh Tuần lão đại.

Thẳng thắn mà nói, tuy chu vi của hắn cao, thiên về bừa và trợn, nhưng quả thật mù mịt về những chuyện xảy ra trong mộ. Trước kia, hắn chỉ đối mặt với con người và yêu quý, còn hiện tại thì có quá nhiều điều quái dị, ngay cả đạo pháp và huyền học (*chủ nghĩa thần bí*) cũng không thể giải thích rõ ràng.

Có điều, hắn cũng không cần giải thích. Nếu đường bị chặn thì đánh mở đường là được.

Chung quy vẫn phải nhảy ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này, Cố Kinh Hàn chợt bừng tỉnh, lông mày thả lỏng, tay phải cuộn lại, điểm lên phong yêu quyết, đoạn kiếm ngưng tụ xuất hiện, so với trước đó thì ánh sáng vàng nhạt đi một ít, thân kiếm có hơi bẩn trong suốt.

Cắt lòng bàn tay, một giọt máu chảy ra, một tia sáng vàng rất nhạt hiện lên trong ánh lửa xanh biếc thăm thẳm.

Bắn giọt máu vào trong một bên mắt, Cổ Kinh Hàn nắm chặt đoạn kiếm, một bên dán bùa lên giữa lưng Tuần lão đại, một bên giương mắt lên.

Uy lực của song đồng âm dương bỗng nhiên tăng vọt, mặt của Cổ Kinh Hàn hơi trắng đi.

Một mắt ở âm, một mắt ở dương.

Thế giới trong đôi mắt lạnh lùng của Cổ Kinh Hàn chợt bị chia cắt thành hai nửa.

Một nửa là màn vải đỏ ở trước tượng Phật, bốn chiếc quan tài; một nửa lại là một nhà mồ rộng chưa tới mười trượng, từ góc tường đến trần nhà lút nhua lút nhít con người đỏ tươi dựng thẳng, lạnh lẽo âm dị nhìn chòng chọc vào bọn họ.

Là thủy triều rắn.

Thủy triều rắn không hề rút đi.

Bọn họ đã rơi vào ảo giác từ lúc Tuần lão đại bị cản ở trước cửa. Với loại rắn kịch độc này, chỉ cần một chút độc của nó là có thể khiến con người ta mất mạng trong chớp mắt, làm sao Tuần lão đại có thể sống đến tận bây giờ?

Có thứ vô hình gì đó đang ảnh hưởng đến bọn họ.

Cổ Kinh Hàn tỉnh bơ, đôi mắt đen như màn đêm tĩnh lặng ẩn giấu sắc vàng thẳm, chậm rãi đảo quanh nhà mồ, lại nhìn mặt đất và vách tường.

Rắn đen đêm không hết bò đầy ở đó.

Tuần lão đại trơ ra như khúc gỗ, cổ tay bị một con rắn quấn lấy, thân rắn hướng lên trên, đuôi rắn quấn cò súng, như thể muốn bóp cò.

Mặt đất dưới chân cũng toàn là rắn.

E rằng khi này lão Tam đột nhiên bò vào quan tài chính là do bầy rắn khổng lồ, chứ chẳng phải là thần quái gì. Chỉ ít Cổ Kinh Hàn không nhìn thấy âm khí của xác chết vùng đây.

“Chú em Cố, tự nhiên chú chờ ra đây làm gì?” Giọng nói của Tuần lão đại đột nhiên vang lên.

Mờ mờ ảo ảo, vang vang vọng vọng, không giống tiếng người, dĩ nhiên là truyền tới từ trong bầy rắn.

Từng cái lưỡi đỏ tươi thè ra, lắc lắc rung rung.

Lẽ nào là những giọng nói trò chuyện với hắc đều là rắn ư?

Đột nhiên, Cố Kinh Hàn nhìn chăm chăm vào đồng rắn dưới chân đang lặng lẽ trườn đi do không chịu nổi sức ép. Dấu vết hiện ra trên mặt đất, là đường vân do thủy triều rắn tạo ra khi bò.

Có chút quen mắt...

Cố Kinh Hàn chợt nâng mắt, nhớ ra điểm mấu chốt.

Bắt đầu từ lúc bị thủy triều rắn truy đuổi, thật ra đường vào mộ đã xảy ra biến hóa. Mặt đất và vách đá đều xuất hiện loại đường vân kỳ lạ này, mà bọn họ lại vô thức nhìn vào chúng nó trong lúc chạy trốn. Là một phương pháp thôi miên quái lạ.

Ba người kia rơi vào ảo tưởng cực sâu, còn hắc thì nhẹ hơn, ở trong một trạng thái kỳ quái.

Chỉ là, con mỹ nhân rắn kia là thể nào?

Cố Kinh Hàn chợt nhíu mày, ánh mắt lấp lánh rơi vào bốn chiếc quan tài nằm cách đó không xa. Hai cái đầy kín nắp, hai cái còn lại mở toang, bên trong tối đen, như thể đang đợi sinh mệnh tươi sống rơi vào trong lưỡi.

Bầy rắn lảng tránh nơi đó, nhưng không phải do sợ hãi, mà là... canh giữ sao?

Cố Kinh Hàn nhắm mắt lại, đoạn kiếm trong tay tan biến.

Tuy nói có thể dùng hết sức để lao ra, nhưng chỉ mới bắt đầu mà huyết mộ đã ra oai phủ đầu hắc một cách gay gắt như vậy, làm cho hắc trúng kế, e rằng về sau sẽ càng nguy hiểm hơn, hắc muốn mau chóng tìm Dung thiếu gia, không thể lãng phí thời gian ở đây nữa.

“Nuốt vào.”

Cố Kinh Hàn nhanh chóng vẽ một lá bùa, rồi nhét vào miệng Tuần lão đại, sau đó đưa tay bóp cổ gã, trực tiếp xách người lên, nhấc nắp một cái quan tài, nhét người vào.

“Ôi... chú!” Tuần lão đại trừng mắt muốn rách cả mí mắt.

Bị quăng vào quan tài, gã đang muốn nhổm dậy trả đòn, song lại cứng đờ.

Quá yên lặng, yên lặng đến mức... gã không thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình.

“Bốn chiếc quan tài là phương pháp rời khỏi chỗ này,” Cổ Kinh Hàn nhét một lá bùa khác vào miệng của mình, nhảy vào quan tài, nói, “Giả chết đi, khi nào xong tôi sẽ gọi anh.”

Nói xong, hắn như một người bị chặt đứt cổ, cổ lệch qua một bên, trực tiếp ngã xuống, dọa Tuần lão đại giật nảy mình.

Ánh mắt của Tuần lão đại lóe lên, nhìn Cổ Kinh Hàn chậm rãi khép lại nắp quan tài, nhú mào, rồi cũng nằm xuống theo

Khép lại nắp quan tài không cần quá nhiều sức, Cổ Kinh Hàn rõ ràng cảm thấy có thủy triều rần đang đẩy giúp hắn. Có một thân rần trắng mịn và lạnh lẽo quấn lấy cổ tay hắn, kéo dịch nắp quan tài.

Dùng tinh huyết khai nhãn, Cổ Kinh Hàn cảm nhận được sự yếu ớt trì trệ.

Hắn khép hờ mắt, yên lặng điều tức (*hơi thở kết hợp động tác và sự dẫn khí*), đồng thời lắng nghe tình hình bên ngoài.

Bốn chiếc quan tài đóng kín mít.

Đám thủy triều rần yên lặng như tĩnh vật vẫn đang chậm rãi di chuyển, hàng loạt tiếng rít rít vang lên liên tục nghe tê hết da đầu.

Thân quan tài rung nhẹ, dần dần chuyển động.

Cổ Kinh Hàn cảm giác được thủy triều rần đang nâng hắn lên với tốc độ cực nhanh, có gió lạnh ẩm ướt len vào kẽ hở trên quan tài, lạnh thấu xương.

Ban đầu, thân quan tài di chuyển hướng về trước, sau đó hình như đảo ngược, rơi xuống phía dưới.

Đầu của Cổ Kinh Hàn suýt nữa đập vào phần đỉnh quan tài, hắn vội dùng tay chống đỡ, ổn định thân hình. Cũng bởi do đảo ngược bất thành linh nên khi hắn vừa giương mắt, hắn liền nhìn thấy bên trong mép của một tà vệt gỗ có một dấu tay máu và hai hàng chữ nhỏ _____

Hữu tứ hiền tương vong, hữu xà dục hóa long. Sơn vong nhi thủy xuất, kiệt trạch nhi bất ngư.

Vong hĩ! Hà cô hĩ!

(Dịch thơ: Có bốn hiền tài bỏ mình, có rắn muốn hóa rồng. Núi chết nước tràn, sông cạn không cá. Mất rồi! Sao tội vậy thay!)

Kiểu chữ Triện, tựa như được khắc bằng móng tay, hốt hoảng và hỗn loạn, loang lổ theo năm tháng, như người già gần đất xa trời khắc lại, run rẩy không thôi, bi thương khó nhần.

Xem ra huyết mộ Kỳ Sơn không rõ lai lịch trong truyền thuyết là một ngôi mộ của Tần Hán sao? Lẽ nào đây là những lời để lại của người không cam chịu mai táng cùng?

Cổ Kinh Hàn trầm tư.

Đột nhiên, quan tài trượt đi cấp tốc, rồi chợt dừng lại, giống như rơi vào bùn lầy. Nhưng rất nhanh sau đó, cả quan tài như bị nuốt chửng, lún xuống điên cuồng.

Cát chảy tràn vào kẽ hở trên quan tài.

Cổ Kinh Hàn chờ đúng thời cơ, đột nhiên vung tay, một chưởng võ bay nắp quan tài, nhún người nhảy ra, đập xuống cái quan tài sắp hoàn toàn lún vào trong cát của Tuần lão đại, bàn tay chém ngang, như lưỡi dao sắt cắt rời nắp quan tài.

“Thế nào rồi?!”

Tuần lão đại ngậm một miệng đầy cát, vội vàng ngồi dậy, nhưng chẳng kiểm soát được cơ thể dần lún xuống của mình.

“Bãi cát lún.”

Cổ Kinh Hàn ném ra một xâu bùa vàng, nhắc Tuần lão đại đứng lên, lơ lửng giữa không trung, nhìn khắp bốn phía.

“Vẫn là một đàn thờ.”

Hết chương 26

27. Chương 27: Ẩn Giấu

Cát chảy thành biển, đèn treo giữa trời.

Biển cát bao phủ bốn phía, ở giữa có một vòng xoáy khổng lồ đang chuyển động rất nhanh, trông như cái miệng của Thao Thiết đói khát, tưởng chừng có thể nuốt chửng tất cả. Bên trong không gian âm u rộng rãi, lửa địa phủ bùng bùng giữa không trung, ánh sáng tụ lại rọi lên ba bộ xác khô ở phía trên vòng xoáy.

Ba bộ xác khô mặc áo đạo sĩ tả tơi, hình như được may từ chất liệu đặc biệt, đã qua ngàn năm mà vẫn chưa hoàn toàn mục nát.

Trên tay mỗi người có cầm phát trần, đĩa ngọc và lư hương, họ ngồi đối mặt nhau, cùng đề lại một xác chết nữ có phần bụng nhô cao lên một cái bàn nhỏ treo ngược, nhìn tư thế hẳn là muốn mổ bụng lấy con.

Thị lực của Cố Kinh Hàn rất tốt, sau khi nhìn rõ cảnh đảo ngược như vậy, trong lòng đột nhiên thấy lo lắng.

“Đàn thờ?”

Tuy Tuần lão đại không cần dùng sức để đứng trên lá bùa, nhưng chẳng thể đứng vững, chỉ có thể lảng máng nhìn thấy trên cao có đồ vật, nhưng không nhìn ra là cái gì.

Gã cố gắng giữ thăng bằng cơ thể, cúi đầu nhìn xuống xung quanh, từng mảng nhỏ màu đỏ lít nha lít nhít làm gã nổi hết da gà, đám rắn đó vẫn ở nguyên chỗ cũ. Đường như chúng nó rất sợ bãi cát lún nên không dám tới gần, song vẫn liên tục dõi mắt về nơi này.

Bốn chiếc quan tài đã bị cuốn vào vòng xoáy.

Viền mắt của Tuần lão đại đỏ lôm, gã dùng sức nhắm mắt lại.

Lá bùa càng lúc càng dong đưa dữ dội, sắc mặt của Cố Kinh Hàn hơi tái đi.

Dù cười bùa trên không có mạnh hơn thì cũng chỉ là cười phù, làm sao có thể bay trên không trong thời gian dài? Việc này đã thoát khỏi phạm trù của sức người, không tồn tại ở thế gian.

“Túm lấy móc câu, bùa sắp nát rồi!”

Cố kinh khẽ quát một tiếng, túm lấy phần đầu của đám bùa rồi chột hất mạnh, trực tiếp ném Tuần lão đại đang lơ đãng phía sau lên thẳng nóc.

Lúc này, đám bùa ở dưới chân Cổ Kinh Hàn vỡ vụn, hóa thành tro bụi.

Hắn đạp một chân lên lá bùa chú cuối cùng, bùa vỡ vụn, cả người hắn cũng theo đó bật lên trên, duỗi tay bắt lấy một gốc thạch nhũ nhỏ.

“Đi tới trước!”

Cổ Kinh Hàn nhìn Tuần lão đại ở cách đó không xa, quả nhiên bản lĩnh của gã khá tốt.

Đối diện vòng xoáy cát vàng là một vùng tối om, không nhìn thấy gì, nhưng ít ra không có hàng ha sa số con mắt màu đỏ tươi.

Bầy rắn nóng nảy, vô số điểm đỏ tràn tới, nhưng khi sắp tới gần thì lại do dự, hình như đang sợ hãi gì đó.

Cổ Kinh Hàn cảnh giác nhìn ra sau, khi thấy bầy rắn đứng im, trong lòng không hề thấy vui mà chỉ nhúu mày. Rốt cuộc những con rắn này đang làm gì? Đây rõ ràng là nghi thức tế tự tà đạo, nhưng có liên quan gì đến nơi này?

Cổ Kinh Hàn có sức khỏe phi phàm, Tuần lão đại cũng rèn luyện nghiêm chỉnh, hai người leo cực kỳ nhanh, hai tay tóm lấy một gốc thạch nhũ, cả người treo lơ lửng, di chuyển đến một chỗ khác.

Thủy triều rắn bao vây nóc động.

Vì tránh né, hai người không thể trèo dọc theo khu vực chính giữa.

Đột nhiên, Tuần lão đại dừng lại, giọng nói mang theo vui mừng: “Đạo động! Chú em Cổ, hình như bên cạnh cái bàn treo ngược kia có một đạo động hướng lên trên!”

Đi từ đạo động có thể ít hao sức hơn so với đi bằng con đường leo trèo không thấy lối ra này. Thế nhưng, đạo động nằm bên cạnh ba bộ xác khô, điều này khiến cho Cổ Kinh Hàn híp mắt lại, trong lòng thêm cảnh giác.

“Tới đó.”

Một tay nắm thạch nhũ, Cổ Kinh Hàn ném một lá bùa vào sau lưng Tuần lão đại, sau đó ngậm một lá vào trong miệng mình. Lá bùa rất nặng, nhưng hắn không hề biểu lộ gì, chỉ ém lá bùa dưới đầu lưỡi, nói: “Đừng nhìn vào ba cái xác khô kia, cứ leo thẳng qua, dù cho nghe thấy gì, nhìn thấy gì cũng đừng quay đầu lại.”

“Được! Chú em Cổ cũng cẩn thận đó!” Tuần lão đại đáp lời, tiếp tục leo tới phía trước.

Ở không xa, Cố Kinh Hàn cũng nhìn thấy đạo động. Đúng là hình dáng của một đạo động, lắng tai nghe, loáng thoáng có tiếng gió, hẳn là chưa sụp xuống.

Muốn đến đạo động, nhất định phải vòng qua đàn thờ.

Tuần lão đại càng tới gần càng hồi hộp, một làn hơi âm lạnh chậm rãi quần lấy gã, khiến cho gã run rẩy. Gã cảm giác có vài ánh mắt rơi vào người gã, lạnh lẽo thấu xương, nhưng gã nhớ lời của Cố Kinh Hàn, không để ý tới, không nhìn thêm, chỉ tập trung ở phía trước, cắn đầu lưỡi để duy trì tỉnh táo.

Đạo động gần ngay trước mắt.

Đột nhiên, đĩa ngọc phát ra tiếng rung nhẹ.

Cơ thể của Tuần lão đại cứng đờ.

Gần như cùng lúc đó, ánh sáng vàng xuất hiện trong đôi mắt của Cố Kinh Hàn, hắn quay phắt đầu nhìn vào ba cặp hốc mắt đen ngòm.

Cơ thể xác khô cầm đĩa ngọc chấn động, đĩa ngọc chậm rãi yên tĩnh lại, hắn tiếp tục đảo mắt nhìn sang thi thể nữ bị áp chế trên đàn thờ.

Hai cái còn lại không nhúc nhích.

Cố Kinh Hàn cũng không để ý tới, đóng mắt lại, nói: “Đi tiếp đi.”

Tuần lão đại tăng tốc, chẳng mấy chốc là đến rìa đạo động.

Cố Kinh Hàn cũng vượt qua đàn thờ.

Hắn để ý thấy đàn thờ áp chế thi thể nữ kia có hình bát quái, những mỗi phương vị không hề khác phương vị bát quái mà là một vài đạo bùa chú kỳ quái, quan sát kỹ hơn thì trông khá giống với bùa chú mà điều hươg sư Mục Bội Vân sử dụng.

Cố Kinh Hàn leo băng qua, lúc đang muốn rời mắt, thì khóe mắt đột nhiên nhìn thấy phần bụng của xác chết nữ kia chuyển động.

“Oa _____!”

Tiếng khóc nỉ non của trẻ mới sinh bỗng vang vọng, những tiếng vang chột gần chột xa không biết đến từ

nơi nào, như thể ở khắp mọi nơi.

Đám thủy triều rần ở xung quanh cũng kêu theo, như đang reo hò nhảy nhót.

Tiếng hòa âm này như có công dụng nhiếp hồn, dù là Cố Kinh Hàn với trạng thái tinh thần kiên định cũng lập tức cứng mặt. Tuần lão đại mới bỏ nửa người vào đạo động, suýt nữa đã rơi thẳng xuống.

Cố Kinh Hàn dùng sức, trực tiếp nhảy đến rìa đạo động, đẩy mạnh Tuần lão đại vào bên trong, bản thân cũng vội chui vào, vài chục lá bùa chú bay ra từ trong tay áo áo khoác, bịt kín lại cửa đạo động.

Gần như cùng lúc đó, có một bàn tay nhỏ ghép từ xương trắng thò vào bên trong đạo động, mò mẫm vào trong, nhưng đã bị một lượng lớn bùa chú ập tới làm bị thương, phát ra một tiếng khóc chói tai rồi rút trở về.

Cố Kinh Hàn liếc nhìn: “Chạy!”

Khỏi đợi Cố Kinh Hàn nói, Tuần lão đại cũng không dám thả lỏng, bạt mạng bò lên trên.

Cố Kinh Hàn theo sát phía sau.

Dần dần, tiếng động ở phía sau nhỏ dần, hình như trẻ sơ sinh xương trắng và thủy triều rần không đuổi kịp.

Hai người không biết đã bò bao nhiêu lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy lối ra của đạo động, có ánh nước lấp lấp rơi vào, còn mang máng nghe thấy tiếng nước chảy.

Tuần lão đại quan sát một chút, sau khi xác nhận không có nguy hiểm thì mới bò ra ngoài trước, ngồi phịch xuống đất, cũng không thèm quan tâm trên đất toàn là vũng nước đọng.

Cố Kinh Hàn chui ra, cũng có chút nhếch nhác, quần áo dính đầy bụi đất.

Đạo động này thông ra một mạch nước ngầm.

Sông rộng mười mấy trượng, dòng chảy chậm và yên ả, nước có màu xanh đậm, không nhìn thấy đáy. Hai bờ sông là bãi đá gồ ghề, Cố Kinh Hàn và Tuần lão đại hiện đang ngồi trên vài tảng đá to, mặt đá lồi lõm, có nước nhỏ xuống từ trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng rơi vào mặt.

Sau khi ra ngoài, Cố Kinh Hàn dùng bùa chú che lại cửa động, hai lớp chắc chắn. Sau đó, hẩn khoanh chân ngồi xuống một chỗ đất sạch, bắt đầu điều tức, giống như đã quên mất có một người gọi là Tuần lão đại.

Tuần lão đại cũng không dám làm phiền, lặng lẽ lấy lương khô ra, chẳng kể mùi vị mà nhét thẳng vào miệng, khôi phục thể lực.

Tạm thời vẫn chưa thật sự an toàn, nhất định phải cảnh giác mọi lúc.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Ngay lúc Tuần lão đại mệt lử, gắng gượng tinh thần cảnh giác, Cố Kinh Hàn mở mắt ra: “Anh nghỉ đi.”

Cố Kinh Hàn nói xong, lấy đậu chu sa và lá bùa ra rồi bắt đầu vẽ bùa. Huyết mộ đúng là lãng phí bùa chú quá nhiều.

Lẽ ra phải ngủ nhưng Tuần lão đại lại không ngủ được. Gã biết ban này gã lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nên bây giờ phải canh gác cho tốt, phải làm thêm việc thì mới có được sự tín nhiệm của Cố Kinh Hàn. Sau khi nhìn thấy bản lĩnh của Cố Kinh Hàn, gã tuyệt đối không muốn bỏ qua một đồng minh như vậy.

“Chú em Cố,” Tuần lão đại đột nhiên mở miệng, “Thật ra tôi không giống với các cậu. Tôi không phải là người nhận được tám bản đồ thứ ba, mà chính là đại sư.”

Cố Kinh Hàn đang vẽ bùa, chợt nâng mắt lên.

Tuần lão đại ngồi ngay ngắn, tiếp tục nói: “Cậu muốn biết gì, tôi sẽ nói hết, cũng không có gì phải giấu diếm cả. Tôi tên Tuần Vũ, là thổ phỉ vùng ven Đông Bắc, không phải người tốt lành gì cho cam, nhưng chưa từng hại qua mạng người vô tội. Song, có lẽ do làm quá nhiều chuyện xấu nên gặp phải báo ứng. Ở tuổi bốn mươi, tôi mới có một mụn con trai, vừa sinh ra thì đã tắt thở, bà đồng trên núi tốn rất nhiều sức lực mới giữ được mạng của nó, nhưng chỉ có ba tháng. Ba tháng sau, nếu không có cách nào khác thì phải chết thôi.”

Giọng điệu của gã rất bình thản, nhưng vẻ hung ác trên gương mặt đầy sẹo dần mất đi, thay vào đó là bi thương và tuyệt vọng.

Cố Kinh Hàn hồ hững nhưng ánh mắt hơi thay đổi.

“Vào lúc này, đại sư tìm tới tôi.” Tuần lão đại nói, “Ông ta nói trong huyết mộ Kỳ Sơn có một cái khóa trường mệnh, đồng thời còn gọi là khóa đèn mạng, có thể dùng đổi lấy tuổi thọ. Kể lại Hoắc Khứ Bệnh của triều Hán sớm chết yểu chính là dùng vật quý này đổi lấy hai mươi năm tuổi thọ. Ông ta nói mình có bản đồ, lại phô bày bản lĩnh của mình, tôi không tin ông ta hoàn toàn nhưng tôi cũng muốn liều một phen.”

“Ông ta nói chỉ cần tôi mang theo một vật, không cần làm gì nữa, ông ta sẽ giúp tôi lấy được khóa trường mệnh.”

Tuần lão đại nói xong, kéo ra một xấp bùa chú từ trong cổ áo.

Cố Kinh Hàn đột nhiên đứng dậy, giật lấy xé nát, ánh mắt âm trầm: “Bùa ẩn giấu.”

“Bùa ẩn giấu? Nó là cái gì?”

...

Dung Phỉ ngạc nhiên nhìn đại sư áo đen trước mắt, trên mặt treo một nụ cười lạnh lùng, tay giữ lấy súng, “Đừng có bắt chước lấy ra thứ gì đó, ông thấy tôi giết bọn họ rồi đấy, thế nào, muốn báo thù hả?”

Cậu vừa nói vừa để ý thay đổi của đại sư.

Dưới chân, máu loãng tụ thành một dòng chảy nhỏ.

Vài thi thể thổ phỉ nằm ngang dọc tứ tung, trợn tròn mắt trong bóng tối và ánh nước.

“Không.” Đại sư nói, “Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, bây giờ hắn vẫn chưa tìm được cậu. Vì thế...”

Đại sư giơ tay lên, chậm rãi cởi mũ trùm, lộ ra một gương mặt âm lãnh xinh đẹp, trông như một người phụ nữ chưa quá ba mươi.

Người phụ nữ mỉm cười đầy quyến rũ, “Cậu vui vẻ với tôi đi thôi.”

Hết chương 27

28. Chương 28: Mục Tiêu

Đôi bờ mạch nước ngầm rất trơn trượt.

Không giống với chỗ chấp vá từ đá của Cố Kinh Hàn và Tuần lão đại, chỗ Dung Phỉ đang đứng là một bệ đá bằng phẳng nửa ngập trong nước, rêu mọc đầy từ trong khe hở, từng mảng bèo xanh thẫm chấp chõn trên mặt nước, sóng nước nhẹ nhàng khuếch tán.

Sóng nước nhuộm một màu đỏ thẫm như máu.

Nửa người dưới của Dung Phỉ ướt nhem, lưng dựa sát vách đá, là một tư thế khá an toàn.

Nghe đại sư nói như vậy, cậu nhú mày, bàn tay cầm súng vẫn không nhúc nhích, ngón trỏ giữ chặt cò súng.

Cậu đối mặt với đại sư đang mỉm cười quyền rũ trong chốc lát, rồi mới giấu cọt, nòng súng rê từ trên xuống dưới, nói: “Bà có một nửa đẹp trai của Cố Kinh Hàn, hay là có một nửa đáng yêu của anh ấy? Sống tới già khú rồi mà còn chưa biết soi gương hả?”

Nụ cười của đại sư cứng đờ, ánh mắt đa tình lập tức tối lại: “Tôi thấy cậu rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!”

Biết rõ Dung Phỉ cố ý chọc giận mình nhưng đại sư vẫn không kiềm được lửa giận.

“Chỉ bằng bà sao?” Dung Phỉ cười khẩy, một tay cuộn lại, ánh sáng lạnh lóe lên, là một con dao ngắn.

“Một kẻ bình thường mà lại dám nói với tôi như vậy ư?” Đại sư cười lạnh, mũ che màu đen rung lên, vô số con côn trùng màu đỏ sẫm bay ra.

Tròng mắt của đại sư dần biến thành màu xanh đậm, hai tay vỗ nhẹ, găng tay dệt từ sợi kim loại phát ra những tiếng keng keng nhỏ. Theo tiếng vỗ tay của đại sư, đám côn trùng tụ lại, nhìn chăm chăm vào Dung Phỉ.

Dùng côn trùng à?

Vẻ mặt của Dung Phỉ trở nên nghiêm túc, trong lòng cảnh giác tới mức cao nhất. Ở đâu cũng có mấy con vật nhỏ này, nhìn màu sắc là biết chắc mang theo kịch độc, tuyệt đối không thể dính vào.

Có điều, cậu có thể nhận ra người này tạm thời sẽ không ra tay.

Trong mắt Dung Phỉ lập lòe sự sợ hãi, tỏ vẻ cố gắng bình tĩnh, nói: “Người bình thường thì thế nào? Bộ ở trong mắt bà, người bình thường chẳng khác gì giun ế hả?”

Đại sư tập trung nhìn cậu bằng ánh mắt hiểu rõ, cười ha ha, đảo mắt nhìn mấy thi thể xung quanh, nói: “Vậy thì thế nào? Bọn mày vốn là giun ế, ngay cả mạng cũng không giữ được, không là giun ế thì là cái gì? Tôi có thể nói cho cậu biết, lúc bọn chúng bị thi độc điều khiển, tôi có thể cứu bọn chúng. Nhưng tại sao tôi phải cứu bọn chúng?”

“Bọn chúng trúng độc, tấn công cậu, tôi mới có thể nhìn ra thực lực của cậu và sự đặc biệt trên người cậu,” đại sư nhẹ nhàng nói cười, đôi môi đỏ sẫm cong lên, độc ác và xinh đẹp, “Tất cả đều dính độc nhưng cậu vẫn không sao cả. Vì thế, tôi nghĩ cậu chính là mục tiêu của chuyến đi này của tôi. Quả đúng là thú vị.”

Đại sư hững hờ vỗ tay, tiếp tục nói: “Tôi biết rõ cậu đang kéo dài thời gian, có lẽ muốn thăm dò gì đó từ trong miệng của tôi. Có điều cũng không quan trọng, cậu muốn biết cái gì thì tôi nói cho cậu biết, bởi vì xác chết có lòng trung thành tuyệt đối.”

Cao ngạo, tự phụ, tàn nhẫn, tà ác.

Gần như trong nháy mắt, Dung Phỉ đã có được định nghĩa hoàn chỉnh về vị đại sư vô cùng thần bí này.

Sau khi tách khỏi Cổ Kinh Hàn, Dung Phỉ rơi vào một vết nứt, tiến thẳng vào một nhà mồ không lớn. Trong nhà mồ không có gì lạ, chỉ có một vài đồ đựng dụng cụ và một chiếc quan tài tùy táng, trong quan tài chỉ còn xương trắng.

Cậu nóng lòng đi tìm Cổ Kinh Hàn nên lập tức mở cửa nhà mồ, nào ngờ vừa bước ra, đã xui xẻo chạm mặt đại sư đồ đen dẫn theo năm, sáu tên thủ hạ của Tuần lão đại.

Cậu vốn định tách ra hoặc trực tiếp đánh nhau, chỉ là cơ hội tiếp cận đại sư này để thăm dò âm nhân ở gần ngay trước mắt, Dung Phỉ quyết định đặt mình vào nguy hiểm.

Hướng hồ, nếu phải đánh nhau thật thì cậu hoàn toàn không biết bản lĩnh của đại sư này, e sợ lành ít dữ nhiều.

Sau khi đứng sòng đôi, đại sư cũng không định ra tay, đôi bên Dung Phỉ và thổ phỉ nhất thời không làm gì được nhau, đành phải tạm đồng hành.

Đã là thổ phỉ thì hiển nhiên không kiêng dè gì nhiều, thấy một nhà mồ thì cướp một nhà mồ, gần như ngay cả quan tài cũng bị nhấc nắp vờ vét sạch sẽ. Ban đầu chỉ có một vài nhà mồ, ngoại trừ chút ít cơ quan thì vẫn chưa gặp phải chuyện gì xấu.

Nhưng vừa nãy, bọn họ tìm tới một nhà mồ rất lớn.

Nhà mồ này gần giống như đúc một căn phòng sách thời cổ, đồ trang trí vàng ngọc, vật chứa đồ tạc đá, đầy đủ mọi thứ.

Lúc này, đám thổ phỉ bị che mắt, tranh giành đến mức suýt nhào vào xấp lá cà.

Trong phòng sách có dựng một bức bình phong bằng gỗ đàn, một ngọn nến bốc cháy sau tấm bình phong, rèm châu nửa cuốn, để lộ một bóng nữ mặc trang phục trong cung ngồi cúi đầu.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng của cô gái này, mọi người cứ như bị trúng tà, vô thức đi tới, chìa tay nâng gương mặt ẩn trong bóng tối của cô gái này lên.

Thế nhưng, không có bất kỳ bàn tay nào có thể chạm vào mặt của cô gái này.

Mà gương mặt này tự chậm chậm ngẩng lên.

Chỉ trong tích tắc, cả bọn đầu vầng mắt hoa, còn chưa thấy rõ mặt mày của cô gái thì đã có một luồng khói xanh phun ra từ trong miệng cô gái, bỗng chốc tản ra khắp nơi.

Ánh mắt của mọi người lóe lên, dần dần mất đi tiêu cự, trống rỗng đại ra.

Da mặt như bị ngấm phải khói xanh, trở nên trắng bợt.

Bọn họ đồng loạt xoay người giống như cương thi, nhìn về một người duy nhất không đến gần và còn đứng yên tại chỗ, Dung Phỉ. Đại sư đã biến mất không thấy tăm hơi, Dung Phỉ cảm thấy không ổn, xoay người bỏ chạy.

Cả đám thổ phỉ nhảy cà tung đuổi theo như những con cương thi đen.

Dung Phỉ bị chặn kín trong đạo động, ma xui quỷ khiến chui tọt vào một đạo động khác, rồi nhảy xuống một bệ đá mạch nước ngầm.

Đây là một vị trí rất tốt.

Một người giữ cửa, vạn người khó qua.

Phàm là cương thi chui ra từ đạo động đều bị Dung Phỉ cho một phát ngủ củ tỏi. Cậu không hề quen biết mấy kẻ cười nhạo cậu bán mộng và thậm chí còn làm nhiều việc ác kia, vì vậy không chút nương tay.

Đám thổ phỉ ngã hết xuống đất, Dung Phỉ vừa thở một hơi, nhìn thấy đại sư đi ra từ trong ánh nước.

Ả vẫn luôn đứng ngoài quan sát.

Hoặc là nói, ả vẫn luôn đợi. Đợi cậu hoàn thành màn xác nhận này của ả.

Hồi ức chỉ diễn ra trong chớp mắt, sau khi Dung Phỉ nghe xong một màn kêu ngạo tự phụ của đại sư, cậu cười thâm trong lòng, nhưng vẻ mặt lại do dự, cảnh giác nói: “Tôi là mục tiêu của bà? Bộ tôi có cái gì đặc biệt hả, sao tôi lại không biết?”

Dung Phỉ bắt được mấy chữ mấu chốt.

Lúc khói xanh tản ra, thật ra cậu cũng ngẩn ra trong tích tắc, nhưng chỉ có tích tắc đó thôi, bởi vì rất nhanh đã có một cơn mát rượi truyền đến từ lồng ngực, hình như là nửa miếng phong yêu quyết được Cố đại thiếu biểu diễn tay không bẻ ngọc đưa cho cậu đang tỏa ra hơi lạnh.

Không phải ả ta... muốn miếng ngọc quyết này chứ?

“Cậu không biết,” đại sư khinh thường, “Cậu và đám kia dĩ nhiên không biết rồi, chẳng qua đều là đồ bỏ đi. Nói cho cậu biết cũng được, lúc tôi nhận được tấm bản đồ thứ ba, cũng nhận được một lá thư tương tự. Trong thư nói, huyết mộ Kỳ Sơn có khí tức côi âm mà tôi cần gấp để luyện công. Tôi vốn tưởng trong huyết mộ này có thứ gì đó, nhưng mãi đến tận lúc này tôi mới phát hiện... thứ đó lại chính là cậu.”

Sắc đen tụ đầy ở giữa lông mày đại sư, nụ cười càng lớn hơn: “Tìm mòn gót giày mà không thấy, có được chẳng tốn chút công lao. Chỉ cần hấp thu cậu là tôi có thể sống thêm ít nhất hai mươi năm, chờ sau khi tu vi của tôi đại thành, dù là âm tào địa phủ, há có thể làm khó được tôi?”

Khí tức côi âm?

Dung Phỉ nghe mà mơ hồ, nhưng rõ ràng ả ta sẽ giết cậu, nếu không thì nói nhiều như vậy làm gì.

Quả nhiên, một giây sau.

“Nghe đủ chưa? Hiểu ra chưa? Nếu cậu đã không ngoan ngoãn bó tay chịu trói, vậy thì...”

Giọng nói của đại sư đột nhiên lạnh lẽo, hai tay chập lại, “Chết đi!”

Đám công trùng ùn ùn bay tới.

Dung Phỉ vội nín thở, cấp tốc tránh né.

Nhưng cậu có trốn nhanh hơn nữa thì cũng không thể nhanh hơn bầy côn trùng này.

Kiểm gỗ đào được lấy ra, Dung Phỉ đột nhiên khom lưng, trở tay vung kiếm, Ầy mà có thể chém rớt một vài con. Nhưng số lượng côn trùng quá nhiều, chỗ nào cũng có, lại thấy bọn chúng sắp tụ lại đây, khí thế càng mạnh.

Đại sư chỉ huy bầy côn trùng, quây lại tấn công, đồng thời ả còn vung ra vài sợi dây mảnh màu trắng trông như tơ nhện, mang theo chất dính, lập tức quấn lấy chân Dung Phỉ.

Dung thiếu gia không hề chậm trễ, nhấc chân đạp xuống, tiện thể hất bay một chiếc giày, đánh rớt một mảng côn trùng.

“Chỉ có ngần ấy thôi sao?” Dung Phỉ kích thích ả.

“Mày muốn chết à!” Đại sư giận tím mặt, mười mấy cái chân nhện giống như những lưỡi dao nhỏ dài đột nhiên đâm ra từ sau lưng ả, dưới sự che chở của bầy côn trùng, nhanh chóng đâm về phía Dung Phỉ.

Mẹ nó... Cố Kinh Hàn, anh phải ở góa rồi!

Dung thiếu gia vừa thấy người sống biến thành quái vật, lòng chợt lạnh lẽo. Nếu là người thì có lẽ cậu còn vài phần thắng, thế nhưng đối với loại chuyện vượt quá sức người này, cậu không biết phải làm gì cả, cậu không phải là Cố đại thiếu tay đầm lão yêu tinh, chân đá động bàn tơ. Lúc này, sự an nguy của Cố Kinh Hàn vẫn đang treo lơ lửng trong lòng cậu, càng khó phải nói đột nhiên xuất hiện cứu cậu.

Hướng hồ, nếu như khí tức côi âm gì đó cần nửa miếng ngọc quyết này, vậy thì Dung Phỉ không hi vọng Cố Kinh Hàn sẽ xuất hiện. Hơn nữa... nếu quả thật không xong, thôi thì liều mạng chết chung với ả đại sư này luôn, có lẽ có thể giúp được Cố đại thiếu một chút.

Cậu giống như... một người bình thường kéo chân sau.

“Em có thể chết... nhưng anh thì không thể.”

Dung Phỉ thì thầm một câu, lại có chút không cam tâm cắn răng, “Ngọt như vậy mà mình còn chưa hôn đủ... sau này, tên khốn kiếp nào lại được lợi đây?”

Nghĩ như vậy, máu trong người Dung Phỉ sôi trào, gần như muốn vặn gãy cây kiếm gỗ đào trong tay.

Đường bị chặn, trái phải không thông, lên trời xuống đất đều không có cửa.

Bầy côn trùng lướt qua, rong rêu và vách tường đều biến đen, đá gần như mục nát, có thể thấy độc tính đáng sợ như thế nào.

Thân vùi trùng vây, đường sống đã tuyệt, mắt Dung Phỉ tối sầm, bỗng nhiên xoay người, vọt vào bầy côn trùng, chạy thẳng đến chỗ đại sư.

Hết chương 28

29. Chương 29: Quỷ Sông

“Không biết liệu sức!”

Giọng nữ lạnh lẽo, mang theo mĩa mai khinh bỉ.

Dung Phỉ nhắm mắt làm ngơ, xoay cổ tay, kiếm gỗ đào lướt gió bay ra ngoài.

“Rít ____!”

Bầy côn trùng kêu đầy chói tai, một làn máu đỏ bắn ra.

Tiếng kêu này át đi tiếng súng nổ ào ào.

Dạn bay tới trong chớp mắt, phá tan đám côn trùng áp sát.

Mượn cơ hội này, đại sư nhảy vọt lên, cười lạnh nói: “Trò mèo. Nếu ngay cả dạn mà tôi cũng không ngăn nổi, vậy lấy cái gì để Tuần gia trại thành thật bán mạng làm chó cho tôi? Cậu chỉ có chút bản lĩnh ấy thôi ư, tôi khuyên cậu mau khoanh tay chịu trời đi, vậy thì tôi còn có thể dịu dàng với cậu một chút.”

Bầy côn trùng vây kín như lưới.

Dung Phỉ rơi vào chính giữa, trong nháy mắt đã bị tầng tầng lớp lớp bao lấy, đau nhức đột kích người, cậu xông tới không chút kiêng dè, tiếng súng vang lên không ngừng, nửa chữ cũng không thém nghe.

Bảo cậu khuất phục ư? Ắ cho rằng ắ là Cố Kinh Hàn hay sao?

“Ngu xuẩn mất khôn!”

Dạn bay đến nhiều hơn, đại sư bối rối tránh né.

Dung Phỉ không dám nói lời nào, thậm chí không dám mở mắt, cậu có thể cảm giác được có côn trùng đang cố tiến vào mắt, mũi, miệng và tai của cậu, nhưng hình như bị một luồng sức mạnh kỳ lạ cản lại, không thể tiến thêm. Cậu sợ một khi cậu há miệng ra, miệng sẽ đầy đám côn trùng độc, thế thì phải ới ra hết cơm tối ngày hôm trước rồi.

Đại sư vừa né vừa liếc nhìn bầy côn trùng, nhất thời ngẩn ra, không thể tin được: “Sao lại như thế? Đây đều là côn trùng âm độc, chuyên khắc cơ thể cực âm, tại sao cậu còn chưa chết?!”

“Không! Không thể nào!”

Đại sư dùng sức vỗ tay, đi tới gần Dung Phỉ, muốn tìm tòi thật giả.

Cả người Dung Phỉ dính một lớp côn trùng, cảm giác khó chịu làm cậu vô cùng bức mình, thế nhưng lòng của cậu lại rất bình tĩnh. Dù tai không nghe được, nhưng cậu có thể nghe thấy lảng máng tiếng bước chân đến gần của đại sư.

Cậu không nổ súng bừa mà đứng yên tại chỗ.

“Sao lại thế này...” Đại sư tách bầy côn trùng, cẩn thận đến gần, sự kinh ngạc và khó hiểu tràn ngập trong giọng nói.

Đây là thứ ả đặc biệt bồi dưỡng để khắc chế khí tức âm phủ, bất kể là người hay là trường khí, côn trùng âm độc đều có thể khắc chế âm khí bên trong, đồng thời nuốt chửng.

Nhưng thanh niên trước mắt... tuy bị côn trùng âm độc bao lấy người, chết đứng ở đó, nhưng nhìn kỹ thì hình như toàn thân không hề bị tổn thương, ngay cả tảng đá cũng bị kịch độc làm cho mục nát, vậy mà lại không có chút hiệu quả nào đối với cậu ta...

“Lên!”

Đại sư xòe rộng mười ngón tay, như điều khiển tượng gỗ trên không, chỉ huy bầy côn trùng khổng chế cơ thể Dung Phỉ.

Cánh tay của Dung Phỉ chậm chậm giờ lên, súng và kiếm gỗ đào trong tay rơi hết xuống đất.

Về mặt cảnh giác của đại sư vơi đi đôi chút, chậm chậm giẫm lên vũng nước, đi tới trước người Dung Phỉ, đưa tay bắt lấy đám côn trùng độc trên người Dung Phỉ, “... Thành công rồi sao?”

Âm cuối im bật.

Ả chợt cúi đầu.

Một đoạn kiếm bán trong suốt bỗng nhiên xuất hiện, xuyên qua lồng ngực ả, rồi dần dần biến mất.

Gần như không cảm thấy đau, nhưng trong nháy mắt, cảm giác vô lực, mạng sống trôi đi tràn ngập toàn thân ả. Quanh miệng vết thương còn lưu lại ánh sáng vàng nhàn nhạt, không có máu chảy ra, hào quang vàng óng từ từ khuếch tán, lướt qua cơ thể đổ sụp.

“Cậu!”

Ả trừng mắt, nhìn Dung Phỉ chòng chọc, giọng nói bị nuốt chửng, “Dương...”

Bầy côn trùng mất chủ rít gào tản đi khắp nơi.

Dung Phỉ mở mắt ra, chỉ nhìn thấy ánh mắt điên cuồng và không cam lòng sau cùng của đại sư, cậu chợt mở miệng nói: “Âm nhân không thể cứu bà sao?”

Đại sư há miệng nhưng chẳng kịp nói lời nào, một tia khó hiểu xẹt qua trong mắt ả, cũng cho Dung Phỉ biết rằng ả nào có nghe qua âm nhân gì.

Lẽ nào... đại sư này không phải là đại sư đó? Nhưng vì sao lại trùng hợp như thế?

Bóng người trước mắt đã hoàn toàn tiêu tan, tro tàn rơi xuống lả tả.

Dung Phỉ cúi đầu nhìn, tàn tro lắng xuống vũng nước, không còn chút dấu vết từng tồn tại.

Cậu giơ tay đề lên nửa miếng ngọc quyết nằm ở dưới lớp áo.

Lại là nó.

Mới nãy, lúc cậu đang định ra tay, miếng ngọc quyết này đột nhiên mát lạnh, hình như nó rút lấy thứ gì đó từ trong cơ thể của cậu rồi phóng ra ngoài. Dung Phỉ nhìn thấy đó là một mũi kiếm gãy.

“... Ọe, ghê quá.”

Lúc sờ ngọc quyết, Dung thiếu gia vô tình buông mắt, nhìn thấy trên người mình có dính chút máu côn trùng độc, nhất thời nổi hết da gà. Cậu đảo mắt nhìn xung quanh, đi tới mép bệ đá, quan sát chốc lát, rồi khom lưng vẩy nước lau người.

Hai bên bệ đá này không có lối đi, phía trước là mạch nước ngầm rộng mười mấy trượng, sau lưng là vách đá, chỉ có một đạo động. Quay lại ngôi nhà mồ quỷ dị kia là điều không thể. Như vậy, nếu muốn rời khỏi nơi này thì chỉ có thể vượt sông.

Nhưng hình như mạch nước ngầm này... còn nguy hiểm hơn.

Dung Phỉ nhìn vào nước sông, một vùng xanh thẫm thẫm, thấp thoáng có cỏ nước chập chờn, sâu không thấy đáy.

Đi từ nơi này... nhưng phải đi như thế nào?

Trong lúc suy tư, ánh mắt của Dung Phỉ chợt dừng lại.

Nước sông xanh ngắt, phản chiếu gương mặt thanh niên tuấn tú và xinh đẹp, một đôi giày thêu đỏ tươi khác hẳn với nước sông âm u xanh biếc không biết rơi xuống từ nơi nào, chầm chậm đập lên bả vai của thanh niên, có thể thấy rõ đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp được thêu bên trên.

Trọng lượng nhẹ nhẹ đè lên vai.

Dung Phỉ đã nhặt lại kiếm gỗ đào, lúc này nắm chặt, bất thành linh quay đầu chém tới: “Cút!”

Nhưng lại chém vào khoảng không.

Sau lưng không có gì cả.

Dung Phỉ xoay người, ánh mắt cảnh giác nhìn quanh bốn phía. Máu vẫn chảy ra từ đạo động, không có dấu vết nào khác. Cơn gió hiu hiu thổi từ trên mặt sông, trên bề đá trống rỗng, mùi máu tanh lớn quẩn không tan, ngoại trừ người chết thì không có một bóng người.

Một gợn sóng nhỏ khuếch tán trên mặt nước.

Lúc Dung Phỉ đang đề phòng nhìn đạo động, có một bàn tay lặng lẽ thò lên từ trong mạch nước ngầm, nắm lấy cổ chân cậu, kéo mạnh một cái.

...

Ở một đầu khác của mạch nước ngầm, làn gió thổi tung vạt áo đột nhiên dừng lại.

Tuần lão đại bám sát phía sau khẩn cấp phanh lại, suýt cầm đầu vào trong nước. Gương mặt hung ác ngang ngược của gã hơi sưng vù, rõ ràng là bị người đánh.

“Sao thế?” Tuần lão đại hỏi.

Cổ Kinh Hàn buông mắt nhìn la bàn trong tay, kim chỉ nam đang chuyển động thì đột nhiên yên tĩnh, dường như mất đi mục tiêu.

Bất thành linh, kim chỉ nam như gặp phải từ trường hỗn loạn, xoay vòng điên cuồng, nếu chẳng phải được làm từ chất liệu đặc biệt, thì hẳn đã khiến người ta nghi ngờ liệu nó có thể gây đôi nửa chừng trong lúc quay tròn cực nhanh hay không.

“Không thấy.” Giọng Cổ Kinh Hàn rất khàn.

Tuần lão đại hơi kinh ngạc nhìn hấn, ánh mắt rụt rè: “Có phải tôi làm đâu...”

Tuy nói gã đã nhìn ra Cố Kinh Hàn không phải là người đáng sợ, nhưng không ngờ một khi người này điên lên thì căn bản không phải là người. Biết co biết duỗi mới là đại trượng phu, Tuần lão đại ăn một bài học thực tế, cho nên gã dám khẳng định nếu không phải gã còn có chút giá trị thì chắc chắn đã bị nhét vào đáy sông nuôi cá rồi.

“Đi tiếp.”

Cố Kinh Hàn hầu như không do dự, cất la bàn, một đôi mắt gần như biến thành màu vàng đen giương lên.

Tuần lão đại đuổi theo sát, mắt thấy vẻ mặt Cố Kinh Hàn khang khác, nghĩ nát óc rồi cười gượng nói: “Cố... Cố lão đại, cậu đừng gấp, chú em Dung là cát nhân tự có thiên tướng, chắc chắn không có chuyện gì đâu. Tên nhân yêu áo đen kia không mạnh bằng cậu... lại nói, chẳng phải cậu nói chú em Dung cũng có nửa miếng ngọc quyết còn lợi hại hơn cây kiếm này của cậu à? Có gì phải lo lắng nữa, an toàn chắc rồi...”

Cố Kinh Hàn không để ý Tuần lão đại đã thay đổi cách xưng hô, hấn còn đắm chìm trong thế giới của chính mình, chỉ khi nghe được câu nói cuối cùng, ánh mắt mới thay đổi.

Hấn nhìn Tuần lão đại, mặt lạnh tanh: “Em ấy không ở trong lòng tôi, không an toàn.”

Tuần lão đại nghẹn lời, muốn lấy dây trói hai tên cầu nam nam này chung với nhau ghê.

Gã đóng chặt miệng, không tự chuốc nhục nữa, nhiệt tình chi rồi bị hờ hững.

Hai người nhanh chóng đi tiếp, không bao lâu sau, một mùi máu tanh âm ỉm phủ màu mặt. Cố Kinh Hàn biến sắc, lập tức bước lên một bước, vài tấm bùa bay ra, Cố Kinh Hàn đập lên bùa, bay vút qua mặt sông, nhảy lên bệ đá có thi thể nằm khắp nơi, máu tươi chảy ròng ròng.

“Lão Thất? Lão Biều?”

Tuần lão đại đã thành thói quen đuổi theo từng cử động của Cố Kinh Hàn, lúc này cũng thất tha thất thểu bò tới, nhưng vừa mới leo lên thì sắc mặt trắng bợt, kinh hãi bị thương vọt tới cạnh đồng thi thể, giọng nói khàn khàn, “Lão Biều? Lão Biều tỉnh lại đi! Lão Biều...”

Ánh mắt lạnh lùng của Cố Kinh Hàn lướt qua thi thể, không mấy may nhúc nhích.

Đôi mắt màu vàng đen làm cho hấn trông càng lạnh lẽo vô thần, so với những thi thể nằm trên đất này thì hình như sắc mặt trắng bợt quá mức của hấn mới giống một thi thể lạnh như băng.

Vẻ mặt của Cố Kinh Hàn càng lúc càng nặng nề.

Những thi thể này chính là những thủ hạ còn lại của Tuần lão đại, nhưng đại sư kia lại không ở đây, Dung Phi cũng không thấy đâu. Hắn chậm một bước rồi sao?

Đột nhiên, Tuần lão đại im bất.

Gã gương mặt nhìn Cố Kinh Hàn, thấp giọng nói: “Cậu có nghe thấy không...”

“Thình... thạch... thình... thạch”

Như thể đáp lại Tuần lão đại, bệ đá yên tĩnh đột ngột vang lên tiếng tim đập. Ban đầu, Tuần lão đại còn tưởng là nhịp tim của mình hoặc là của Cố Kinh Hàn, thế nhưng âm thanh này càng lúc càng lớn, gần như nện ở ngay trong tai.

“Cái gì vậy?” Tuần lão đại nhanh chóng đứng dậy, đi tới bên cạnh Cố Kinh Hàn.

“Cố lão đại?” Tuần lão đại thấy Cố Kinh Hàn nhìn vào mặt nước, không nói tiếng nào, lại lên tiếng gọi.

Cố Kinh Hàn nhìn mặt nước, nói: “Dưới nước có vật sống.”

Theo chữ “sống” vừa ra khỏi miệng, bệ đá đột nhiên nảy lên, kết hợp với âm thanh bên tai thì bệ đá giống y hệt một trái tim khổng lồ chợt thức tỉnh, máu đang được bơm vào diên cuồng, sắp hồi sinh.

“Mặt sông đang hạ thấp!” Tuần lão đại ngạc nhiên phát hiện.

Đột nhiên, dưới chân trống rỗng.

Không phản ứng kịp nữa rồi, Cố Kinh Hàn và Tuần lão đại cùng tiến vào trong nước.

Bệ đá vốn ở dưới chân hạ xuống với tốc độ đáng kinh ngạc, chớp mắt không còn bóng dáng, hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn.

Cố Kinh Hàn uống một ngụm nước, nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, ra sức bơi lên trên.

Tuần lão đại ở cách hắn không xa, cũng đang bơi lên trên, nhưng ngay lúc sắp chạm tới mặt nước, Tuần lão đại chợt kêu lên thảm thiết.

Cố Kinh Hàn quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tuần lão đại đang dần dần chìm xuống bằng một tư thế rất kỳ quái, một chân của gã duỗi thẳng đơ, một bàn tay trắng xám siết chặt mắt cá chân của gã, bẻ gãy ngón chân của gã, sau đó lấy ra một chiếc giày thêu đỏ tươi, nhẹ nhàng tròng vào bàn chân đang chảy máu.

Một giọng ca quý dị kèm theo tiếng cười khúc khích truyền tới từ trong nước.

"Tân nương trẻ, một bàn chân, hai chiếc giày,

Trong giày ngập máu.

Trẻ gọi cửa, không người đáp, có người cười,

Cười tân lang ngu xuẩn, ngủ với quý tân nương..."

Hết chương 29

30. Chương 30: Tìm Thấy

Sóng nước xao động, khuếch tán tiếng ca trẻ thơ khiếp người.

Trong bóng tối sâu không thấy đáy, vô số cỏ nước như bàn tay quý duỗi tới.

Tuần lão đại nhanh chóng bị từng sợi cỏ nước quấy quanh, gần như bị bọc thành một cái kén to màu xanh sẫm.

Bọt khí ùng ục phả ra không ngừng từ bên trong.

Gã gắng sức quơ con dao bầu trong tay, nhưng nửa người dưới như bị đông cứng, không nhúc nhích được chút nào, chỉ có thể nhìn ngón chân bị cắt đứt, rồi bị nhét vào chiếc giày thêu nữ.

"Tân nương trẻ, một chiếc giày, hai bàn chân,

Dưới chân là xương trắng..."

Tiếng ca lay lắt như đến từ nơi sâu thẳm dần dần to lên, sóng nước càng thêm âm u quỷ dị.

Cố Kinh Hàn ném kiếm gỗ đào ra, lập tức chém đứt hơn phân nửa cổ nước trên người Tuần lão đại. Thế nhưng, cổ nước lại tuôn ra ào ào, một lần nữa cuốn lấy bàn chân trái vừa giãy thoát không dễ dàng của Tuần lão đại.

Có vài sợi tách ra, trơn trượt bám vào tay chân của Cố Kinh Hàn.

Cổ nước giống như rắn nước, trắng nõn khó giãy.

Cảm giác lạnh lẽo chợt truyền tới từ trên cổ chân.

Cố Kinh Hàn vùng kiếm chém đứt cổ nước to như trăn đang tấn công liên tục, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh kèm theo cảm giác tê rần mãnh liệt truyền đến từ một chân, một bàn tay trắng xám nắm lấy chân hắn, dường như trong tay còn nâng một chiếc giày thêu xinh đẹp.

“Cút!”

“Cổ lão đại!”

Một bên khác, Tuần lão đại nhân cơ hội giãy khỏi cổ nước, đầu nhô lên khỏi mặt nước, nhưng lại thấy Cố Kinh Hàn lặn xuống, lúc này hô to.

Không ai đáp lại.

Gã ra sức bơi về phía bờ, nửa người trên vừa chạm vào hòn đá thì đám cổ nước đã trở lại như cũ. Bàn chân bị cưỡng ép mang chiếc giày thêu hoa ban này bị giật mạnh, cả người gã bị kéo tuột về sau.

Tuần lão đại siết chặt con dao bầu trong tay, cắn răng chém đứt nửa khúc cẳng chân. Đồng thời, tay dùng sức gạt nước, bơi lên bờ.

Vừa lên tới bờ, bài ca dao quỷ dị như nước sông vốn vất vít bên tai lập tức im bật.

Tuần lão đại dịch lên bờ, vội vàng xử lý vết thương. Gã rất thạo tay, chờ chỉnh lý ổn thỏa rồi mà vẫn chưa thấy Cố Kinh Hàn bơi lên.

“Xảy ra chuyện gì rồi...”

Tuần lão đại nhìn chăm chăm vào mặt sông đột nhiên tĩnh lặng lại.

Chỗ bọn họ đứng ban nãy hình như không còn. Thi thể của các anh em đã chìm xuống theo bệ đá, ngoại trừ một ít xương trắng xếp đồng xung quanh, bờ sông đá vụn hẹp dài và vách đá trơn trượt mọc đầy rong rêu thì không còn gì khác.

Gã thở hổn hển, dùng tay lau mặt, ngồi dựa vào vách đá, đợi Cổ Kinh Hàn tới.

Đột nhiên, phía trên đỉnh đầu truyền đến vài tiếng nện “ầm ầm” nặng nề.

Tuần lão đại ngửa đầu, vài cục đá vụn vừa khéo lặn xuống.

Một đạo động được chọc thủng từ bên trong vách đá, một gương mặt ngăm đen thó ra nhìn, khi vừa nhìn thấy Tuần lão đại thì lập tức vui mừng hô to, chống tay nhảy ra ngoài: “Lão đại! Bọn em tìm được anh rồi!”

“Lão Tam... lão Biều?”

Tuần lão đại xoay ngang dao, vừa bắt ngờ vừa cảnh giác nói: “Mấy người là ai?”

Lão Tam cũng nhảy ra ngoài, kinh ngạc cười nói: “Anh sao thế lão đại? Hai thằng mặt trắng với tên đại sĩ thúi kia bị em xử hết rồi, cái tên đạo sĩ thúi kia còn muốn hại em, quảng em lại nữa chứ... Lão đại, việc này phải trách em bất cẩn nên giờ mới tìm được anh, anh không sao chứ?”

Tuần lão đại vô cùng mờ mịt: “Thật à?”

“Đương nhiên rồi!” Lão Tam ôm vai Tuần lão đại, “Lão đại, giờ chúng ta đi đến nhà mồ chủ thôi, em thấy trên đường đi có vài nhà mồ bị người khác hốt trước rồi, chúng ta không thể để người khác chiếm luôn nhà mồ chủ được...”

Tuần lão đại cúi đầu, chậm rãi buông dao bầu xuống.

Đoàn người đi dọc theo bờ sông, càng đi càng xa, thấp giọng cười đùa mấy chuyện thô tục, âm thanh biến mất dần.

Mà ở một bên khác của bọn họ, trên mặt sông cách đó vài bước chân lại phản chiếu một cảnh tượng khác.

Một bộ xương trẻ mới sinh ôm lấy vai của Tuần lão đại, phía sau có ba bộ xác khô mặc áo đạo sĩ đi theo, một bộ xác khô trong đó cầm đĩa ngọc trong tay, đĩa ngọc run nhè nhẹ, hình như đang tra xét gì đó, còn ở trên cổ đứa bé lấp lóe ánh bạc, rõ ràng là khóa trường mệnh mà Tuần lão đại khổ thân nhưng không tìm được.

...

Sức ép của dòng nước càng lúc càng mạnh, khí huyết cuộn cuộn, Cổ Kinh Hàn chìm xuống theo bàn tay kia. Đáy sông đen kịt, như rơi vào địa ngục, sâu lạnh đến cực điểm.

Một chấm đỏ chợt xuất hiện ở phía trước.

Lá bùa tránh nước thứ nhất vừa khéo mất hiệu lực vào lúc này. Ánh sáng vàng nhạt vô hình vốn bao phủ quanh người Cổ Kinh Hàn yếu đi một tầng, lảo đảo lảo đảo.

Tác động của dòng nước đột nhiên trở nên lớn hơn, đẩy cơ thể Cổ Kinh Hàn về hướng chấm đỏ đang mở rộng.

Kiểm gỗ đào chợt vung ra, Cổ Kinh Hàn thanh trừ âm khí bắt đầu quán lấy người mình, ổn định cơ thể, muốn thoát khỏi sự thúc đẩy của dòng chảy.

Chấm đỏ này tạo cho hắn cảm giác không lành, hắn không muốn tới gần.

Nhưng đúng vào lúc này.

Chấm đỏ này chợt tản ra như nổ tung rồi tụ lại, vặn thành một sợi dây đỏ quán lấy tay Cổ Kinh Hàn trong chớp mắt.

Cổ Kinh Hàn muốn trở tay kéo đứt thì lại phát hiện sợi dây đỏ này vô hình, nhìn thấy nhưng không chạm vào được.

Kiểm gỗ đào giơ lên, lúc đang muốn chém xuống, một luồng sức mạnh không thể kháng cự truyền đến từ một đầu khác của sợi dây đỏ, kèm theo đó là một tiếng mắng nhỏ yếu ớt và mơ hồ: “Má...”

Kiểm gỗ đào dừng lại.

Cổ Kinh Hàn gần như cho rằng mình đang gặp ảo giác, chỉ là cơ thể phản ứng nhanh hơn trí óc. Hắn chỉ sưng ra hai giây, sau đó hai tay đã siết chặt lấy sợi dây đỏ chẳng rõ phần cuối, mượn lực bơi đi.

Tiếng ca càng lúc càng lớn, vai hơi trùng xuống, như thể có người nằm sấp trên vai hắn, cao giọng ngâm nga bằng chất giọng quý dị.

Cổ Kinh Hàn mặc kệ trọng lượng càng lúc càng đè nặng sau lưng, bơi về phía trước.

Sợi dây đỏ này hình như không có đầu cùng, cứ kéo dài vào trong bóng tối vô tận. Nhưng tim của Cố Kinh Hàn càng đập càng nhanh, hắn có linh cảm Dung Phỉ đang ở phía trước.

Bóng tối dần dần bị xua tan.

Có một khối đá cẩm thạch khổng lồ nằm bên dưới đáy sông, tạo thành một bệ đá hình vuông. Trên bệ đá có hai quan tài một trắng một đen nằm song song. Quan tài đen đã bị mở toang, nắp quan tài nằm lật ngửa ở một bên, một chiếc giày thêu tảo ra từng tia máu tươi đặt trên nắp quan tài.

Cố Kinh Hàn chợt thấy căng thẳng, tay ghì lại dây đỏ, đập lên bệ đá cẩm thạch.

Không khí trong lành đột nhiên xuất hiện.

Hắn lại có thể hít thở ở khu vực xung quanh bệ đá.

Dù cho có bùa tránh nước đi nữa thì Cố Kinh Hàn cũng chỉ là người bình thường, thời gian nín thở quá dài làm cho mặt của hắn đỏ lên, lúc này không khỏi thở hồng hộc, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Hắn hơi loạng choạng, đi tới bên cạnh quan tài đen, xuôi theo sợi dây đỏ nhìn vào bên trong.

Bên trong quan tài trống không, chỉ có một miếng gỗ nằm yên trong đó, một đầu khác của sợi dây đỏ quấn vào miếng gỗ, hình như là tua rua của miếng gỗ.

Ánh mắt của Cố Kinh Hàn tối lại, đang muốn cầm lấy miếng gỗ thì sau lưng lại bị thứ gì đó chĩa vào.

Lạnh lẽo, cứng rắn, là nòng súng.

Lưng của Cố Kinh Hàn cứng đờ ra.

Hơi thở nóng ẩm quen thuộc kèm theo một cánh tay run nhẹ quấn lấy hắn, vừa bá đạo vừa hung hăng, hung hăng rồi lại run rẩy, sau đó, lỗ tai cảm thấy hơi nhói nhói, nòng súng từ sau lưng trượt đến trước người, khều lấy khóa dây lưng.

Có giọng nói truyền đến: “Cởi ra.”

Ánh vàng nơi đáy mắt gần như tẩy sạch trong chớp mắt.

Cố Kinh Hàn giơ tay đặt lên khóa dây lưng, quay đầu, đôi môi mỏng gần như cọ sát bên vành tai: “Ở đây sao? Anh sợ em không chịu nổi đâu.”

Mí mắt khê nâng.

Cố Kinh Hàn lướt qua từng centimet trên gương mặt kẻ bên này, cuối cùng nhìn vào đôi mắt đào hoa có chút tối tăm bởi do mệt mỏi. Đôi mắt cong cong kia mỉm cười với hắn.

Bất thành linh, một cánh tay kéo lấy cổ hắn, nụ hôn kèm theo chút máu tanh ập tới.

Cố Kinh Hàn đỡ lấy eo Dung Phỉ, mặc cho Dung Phỉ đè mình lên trên quan tài, môi lưỡi quấn quýt.

Trong miệng hai người toàn là vị máu, hương vị của nụ hôn này không thể nói là ngọt ngào mát rượi, nhưng lại có ý liều chết triền miên hơn cả thân mật, khiến người ta sa vào.

Người Dung Phỉ lạnh lạnh nhưng nụ hôn thì nóng rực như lửa, gần như mạnh mẽ đến siết chết người.

Bên tai là tiếng thở dốc dồn dập, nặng nề và tiếng rên rỉ khe khẽ, ám muội của Dung Phỉ, cùng với nhịp tim trùng khít càng đập càng nhanh. Cố Kinh Hàn thậm chí nghe được tiếng lý trí của mình đang bốc cháy.

Nhưng hắn biết, hiện tại không cho phép.

“Ừm...”

Môi lưỡi tách ra, Dung Phỉ rên một tiếng, mặt hơi ửng đỏ, tôn lên gương mặt càng lúc càng tuấn tú và xinh đẹp, thế nhưng đôi mắt của cậu sáng rực, lạnh lẽo như lưỡi kiếm ra khỏi vỏ.

“Dựa cả vào cái miệng này của anh để kéo về cho em một mạng đấy... Để được hôn anh lần nữa, em phải cố sống sót ở cái chỗ quỷ quái này đó.” Dung Phỉ nhướn mày cười.

Cố Kinh Hàn giữ lấy gáy Dung Phỉ, cúi đầu liếm đi chút ánh nước lưu lại trên bờ môi Dung Phỉ, không nói gì mà chỉ thông dong kéo ra nửa miếng phong yêu quyết từ trong cổ áo Dung Phỉ, sau đó ấn nhẹ nó lên ấn đường của mình.

Ngay cả Dung Phỉ đang ở ngay phía trước cũng không chú ý đến, theo hành động ấn này của Cố Kinh Hàn, một giọt máu vàng sẫm tụ lại trên ấn đường của hắn, sau đó chui tọt vào trong nửa miếng phong yêu quyết.

Cố Kinh Hàn khép mắt.

Ánh vàng rời rạc ở đáy mắt đột nhiên tối đi, dần dần tan rã.

“Sẽ không có lần sau.” Cố Kinh Hàn nói.

Dung Phỉ gạt đầu, chợt dè lại chân của Cố Kinh Hàn, ra vẻ phải quỳ xuống quan sát, “Anh bị thương hả?”

“Vết thương nhỏ thôi.”

Cố Kinh Hàn kéo Dung Phỉ lên, tự mình tìm lấy một lá bùa dán lên cổ chân.

Dung Phỉ không cầm xem người hấn, bởi vì phong yêu quyết sẽ phản hồi lại tổn thương, nếu Dung Phỉ bị thương, vết thương sẽ xuất hiện ở trên người hấn, chứ không phải ở trên người Dung Phỉ.

“Đây là gì thế?”

Dung Phỉ dựa vào người Cố Kinh Hàn, nói sơ lại những gì xảy ra sau khi cả hai lạc nhau, vừa nói vừa ngẫu nhiên quan sát xung quanh, rồi tự nhiên không nói gì nữa, chồm qua vai Cố Kinh Hàn, nhặt lên một miếng gỗ trống không, quơ quơ.

“Nó ở trong quan tài, em không nhìn thấy sao?” Cố Kinh Hàn nói.

Dung Phỉ ngơ ra, ngạc nhiên nói: “Quan tài? Quan tài ở đâu?”

Hết chương 30

31. Chương 31: Mộ Chủ

Tiếng bước chân chạy trốn nhốn nháo và gấp gáp vang vọng trong đạo động.

Ánh lửa lay động ở cuối chỗ rẽ, một bóng đạo sĩ trẻ loạn choạng xuất hiện, phía sau có hai cái đầu trục một lớn một nhỏ nhấp nhô, đại hoàng thượng vội vã thúc giục: “Đạo trưởng Huyền Hư, nhanh lên đi, đàn kiến sắp đuổi tới rồi!”

“Được rồi! Liên đây!”

Huyền Hư chạy trốn đến thở không ra hơi, đầu đầy mồ hôi, nhưng ánh mắt sáng ngời, vịn lấy vách tường, nhanh chóng dùng hai tay hai chân trèo lên trên.

“Đến đến đến... đưa tay cho tôi!”

Huyền Hư bò vào đạo động, đưa tay kéo tiểu hòa thượng được đại hòa thượng nâng lên.

Tiểu hòa thượng không lớn nhưng không nhẹ chút nào, như quả cân trĩu xuống làm cho tay Huyền Hư tê rần, suýt nữa kéo không nổi.

Tiếng sần sật của đám kiến đang đến gần.

Huyền Hư đã nhìn thấy thủy triều đen tràn tới ở chỗ rẽ, vội vã kéo tiểu hòa thượng vào trong, rồi lại kéo đại hòa thượng lên. Đại hòa thượng vẫn là dáng vẻ cười tí tít mặt, không nắm lấy tay Huyền Hư mà nhún một cái nhảy lên.

Cơ thể mập mạp của đại hòa thượng vừa chui vào, lập tức bịt kín toàn bộ cửa động.

“Đi mau!”

Đại hòa thượng thúc giục, đẩy Huyền Hư và tiểu hòa thượng một cái, đưa hai người vào sâu trong đạo động một chút, sau đó lập tức xoay người, vung ra một cuốn sách kinh lấp lánh ánh sáng vàng, niêm phong lại cửa động.

Đám kiến đen chi chít đã ập tới, tất cả đều là kiến ăn thịt khổng lồ, đang ra sức húc vào cuốn sách kinh.

Huyền Hư thấy thế, phát tay áo quăng tới chút bột phấn màu xanh lam, “Đi thôi!”

Dù sao đã ở bên nhau một hai ngày nên hai bên đều ngầm hiểu. Một câu này của Huyền Hư vừa ra khỏi miệng, đại hoàng thượng lập tức bò lên trước, không do dự nữa.

Ba người nhanh chóng bò trong đạo động, bỗng nhiên phía sau chấn động, một tiếng vang trầm thấp truyền đến, cát đá trên đỉnh đầu rớt xuống lả tả, cửa động cũng bị lấp kín trong tiếng nổ này.

Đạo động hẹp dài và u ám.

Huyền Hư cuộn người bò tới phía trước, chẳng bao lâu liền nhìn thấy một tia sáng, cửa động cũng từ từ mở rộng.

Thế nhưng, gã không vội chui ra mà ở trong động quan sát một lúc. Đỡ phải giống như lúc này, vừa ra khỏi đạo động, còn chưa đi được mấy bước thì đã bị một đám kiến dí sát mũi.

“Không có động tĩnh gì chứ?” Đại hòa thượng lại gần hỏi.

Huyền Hư chép miệng, nhảy ra ngoài trước tiên.

Con đường này khá kỳ lạ.

Thay vì nói là đường, chẳng bằng nói là cầu.

Những cây cầu đá đan xen ngang dọc, được chống đỡ bằng các trụ đá cao to, nhìn xuống dưới chỉ thấy bóng tối sâu thẳm vô tận, từng luồng gió lạnh thổi lên từ bên dưới.

Mặt cầu chỉ rộng hai thước, ngoài nó ra thì chính là vực sâu vạn trượng, một khi ngã xuống thì chắc chắn tan xương nát thịt.

”Bây giờ... đi đâu đây?”

Trước đó, bọn họ bị cơ quan đưa đến chỗ này, mấy cây cầu rối loạn như mê cung trước mắt vậy bọn họ mấy canh giờ, đi thế nào cũng toàn là đường cụt, bọn họ đành phải chọn một con đường khác từ trong đạo động.

“Núi cùng nước tận bờ hết lối, bóng liễu hoa tươi một thôn làng*.” Đại hòa thượng nói, “Đạo trưởng Huyền Hư, không cần lo lắng làm chi, chúng ta cũng đã mỗi một đến tận bây giờ, không bằng nghỉ chân, ổn định lại một chút, sau đó bàn bạc kỹ càng.”

**Câu gốc: “Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”. Ý tứ là: giữa cảnh núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tưởng như không còn đường đi nữa, thì bỗng nhiên ở ngay trước mắt, phát hiện thấy trong bóng râm rặng liễu xanh mát và khóm hoa tươi đẹp rực rỡ sắc màu còn có một thôn làng. Đây là hai câu thơ tả cảnh trữ tình, hàm chứa triết lý phong phú, được mọi người yêu thích và truyền tụng hàng trăm ngàn năm qua. (Google)*

“Đành phải thế thôi.” Huyền Hư bất đắc dĩ nói.

Đại hòa thượng dẫn theo tiểu hòa thượng đến một bên vách đá khuất gió, hai người ngồi xuống, phân chia lương khô. Huyền Hư ở ngay bên cạnh bọn họ, dùng phát trần quét quét mặt đất rồi chậm chậm ngồi xuống.

“Đạo trưởng, hai người yên tâm ngủ đi.” Đại hòa thượng cởi áo cà sa, đắp lên người tiểu đồ đệ lấm lì của mình, lại vỗ vỗ đầu nó như vỗ về, nói, “Bần tăng canh gác cho, chốc nữa sẽ gọi hai người dậy.”

Có ngồi xuống thì Huyền Hư mới phát hiện mình mệt lả đến gần như sụp đổ, cơn uể oải trào lên, cũng không lịch sự chi nữa, gật đầu: “Qua lát nữa đại sư cứ gọi bần đạo, để bần đạo canh gác.”

Đại hòa thượng gật đầu, Huyền Hư mới yên lòng nhắm mắt lại.

Trong lòng gã có chút vui mừng.

Vận may của gã cũng tốt thật. Tuy rằng có sai sót lúc thực hiện vụ nổ, làm cho gã và Cố Kinh Hàn, Dung Phi lạc nhau, nhưng ít ra không tệ đến mức rơi vào trong tay kẻ địch. Nhìn mấy cái mặt dữ tợn kia là biết không dễ hòa hợp rồi, chắc chắn không thể thiếu đánh nhau một trận, còn có thể bị ném đi làm con cờ thí nữa.

Còn ở cùng hai người một lớn một nhỏ này thì lại khác.

Ba người bọn gã không phải loại tham lam háo thắng, không lấy đồ không phá quan tài, làm việc cẩn thận, tuyệt không tò mò. Có lẽ là được đạo tổ phật tổ phù hộ thật, từ lúc đi vào cho đến bây giờ... lần nguy hiểm nhất cũng chỉ xài vài lá bùa là có thể giải quyết xác chết vùng đây.

Điều này khiến Huyền Hư nghi ngờ, sự thúc của gã phải mất mạng vì một quỷ nói huyết mộ Kỳ Sơn, lẽ nào chỉ đơn giản như thế sao?

Trong lúc mơ mơ màng màng, đầu Huyền Hư nặng dần, gã ngủ thiếp đi.

Tiếng gào thét ầm ĩ đến từ vực sâu.

Có vẻ Huyền Hư ngủ không lâu lắm, lòng chợt thấy căng thẳng nên đã tỉnh. Gã không mở mắt ngay mà giữ nguyên tư thế cũ.

Bên trong tay áo nóng đến đáng sợ, gã lặng lẽ di chuyển ngón tay, chính là chỉ bảo của Phụng Dương quán, định phong ba đang tỏa nhiệt.

Có thứ gì cực tà đang ở gần đây sao?

Huyền Hư cẩn thận hé mắt, đang muốn đưa tay lắc đại hòa thượng ở cách đó không xa thì chợt phát hiện đại hòa thượng đang ngồi quay lưng về phía gã có hơi khang khác.

Gương mặt cười tí tít mắt của đại hòa thượng có hơi cứng, như thể được vẽ lên, màu đen của tròng mắt lan ra khắp mặt. Cơ thể mập mạp của đại hòa thượng đang dần dần gầy đi, hoặc là nói cả người đang xẹp dần. Từ một cơ thể tròn trịa lập thể, đã biến thành một tấm họa bì mỏng tang.

Cả người Huyền Hư cứng như tảng đá, mặt vàng như màu đất.

Nếu không phải từ trước tới nay, gã coi như từng thấy qua rất nhiều yêu ma quỷ quái, tố chất tâm lý không giống người thường thì e rằng đã sợ đến la ó ngay tại chỗ.

Cảnh tượng trước mắt thật sự vô cùng quỷ dị.

Một người sống sờ sờ đã biến thành một miếng da. Mà tiểu hòa thượng vẫn nhắm nghiền hai mắt, không hề cảm thấy bản thân đang tựa sát vào một miếng da. Huyền Hư tê hết da đầu, hít thở nhẹ dần, mắt chỉ hé mở một chút để nhìn, tay mò đến bên người tiểu hòa thượng, sẵn sàng túm lấy tiểu hòa thượng bỏ chạy vào bất cứ lúc nào.

Nhưng mười lăm phút sau, đại hòa thượng lại phồng lên lần nữa. Chỉ qua vài tiếng hít thở, một cơ thể sống sờ sờ, ngồi thiền lại xuất hiện ở trước mắt.

Nếu không phải định phong ba vẫn cứ nóng hổi bên trong tay áo thì Huyền Hư đã cho rằng ban nãy mình nằm mơ chưa tỉnh.

Đại hòa thượng vẫn luôn hiền lành gần gũi lại là một tấm yêu vật họa bì ư? Thảo nào không để gã kéo lên, bề ngoài có thể biến đổi nhưng trọng lượng thì không, chẳng phải kéo một cái là lộ tẩy sao?

Huyền Hư suy nghĩ nhưng vẫn nhắm chặt mắt, không dám nhìn nữa.

Gã biết rõ cân lượng của mình, chỉ bằng công phu mèo quào thì chắc chắn không bắt được yêu vật như vậy, xem ra phải nhanh chóng hội hợp với Cổ thiên sư mới được.

Suy nghĩ này vừa nảy ra, đột nhiên bên dưới người truyền đến tiếng tiếng nổ vang và rung động dữ dội.

Huyền Hư giả vờ như bị đánh thức, mở mắt ra, vội bật người dậy, “Sao thế?!”

Đại hòa thượng cũng kéo tiểu hòa thượng, như thể vừa nãy chẳng có chuyện xảy ra, nhìn quanh một vòng rồi cau mày nói: “Bần tăng không biết. Có điều, tiếng động lớn như vậy hẳn là truyền đến từ bên dưới. Những trụ đá này đang lay động, e không chống đỡ được bao lâu nữa, chúng ta phải mau rời khỏi đây thôi!”

Tiểu hòa thượng nắm chặt áo cà sa của đại hòa thượng, ánh mắt khiếp đảm.

“Vậy làm sao bây giờ?” Động đất càng lúc càng mạnh, Huyền Hư phải vịn lấy vách đá.

Gã cũng cảm thấy dưới chân đang lay động, cách đó không xa, có vài trụ đá bắt đầu sụp xuống, mặt cầu gãy vỡ, rơi xuống vực sâu.

Đại hòa thượng nghiêm mặt, lập tức nói: “Về lại đạo động!”

Nhưng đã muộn.

Chấn động mới nãy đã làm đá vụn rơi xuống, bịt kín cửa động, không vào lại được.

Không còn đường nào để đi.

Huyền Hư theo bản năng nhìn đại hòa thượng, ngay khi đối diện với cặp mắt màu đen kia, gã đột nhiên nhớ tới tấm họa bì ban nãy, lập tức dời mắt, nhanh chóng lia một vòng, cắn răng, xông lên cầu đá.

Gã sờ vào định phong ba im ắng trong tay áo, hô to: “Định phong ba có phản ứng! Ở bên này!”

Đất rung núi chuyển.

Dường như toàn bộ Kỳ Sơn cũng đang chấn động, như thể có một cơn động đất bao phủ toàn thành.

Người dân chạy loạn khắp nơi, quen cửa quen nẻo chui vào lô cốt nhỏ để phòng động đất bên trong nhà mình. Có cụ già run rẩy được dìu vào trong, vừa đi vừa quay đầu nhìn đỉnh núi Kỳ Sơn cách đó không xa, thở dài nói: “Đến hôm nay, đã được một ngàn năm rồi...”

...

Dưới đáy mạch nước ngầm.

Bệ đá cẩm thạch vẫn không nhúc nhích, nước sông xung quanh cũng đang cuộn trào mãnh liệt.

“Tại sao lại như vậy?”

Dung Phỉ nhíu mày, siết chặt miếng gỗ trong tay.

Ở trong tay cậu, trên miếng gỗ vốn trống không chợt hiện lên một chữ tiểu triện “Phong”, từng nét được vạch ra, giống như có người nhấc bút viết chữ giữa không trung, mực tàu ngưng tụ.

Cổ Kinh Hàn kéo cậu lại gần, để phòng bất trắc, nói: “Hình như là động đất, hoặc là có liên quan tới miếng gỗ này.”

Dung Phỉ ngẩn ra: “Vậy cái này...”

Cổ Kinh Hàn cầm lấy mộc bài, chữ triện vẫn còn ở đó, xung quanh càng lúc càng chấn động mạnh, không có dấu hiệu dừng lại, chứng minh này vật này có lẽ có liên quan, nhưng cũng có thể chỉ là chấn động.

“Em nói em không nhìn thấy hai cổ quan tài một đen một trắng ở bên cạnh, mà chỉ nhìn thấy đôi giày thêu treo lơ lửng giữa trời thôi ư?”

Cố Kinh Hàn nhíu mày, hần trầm tư trong chốc lát, đột nhiên nói, “Anh nghĩ anh hiểu rồi. Là âm nhãn.”

Dung Phỉ chợt nói: “Là khúc xương lấy về từ chỗ điều hương sư sao? Tên đại sư kia quả quyết tìm cho được âm nhãn, lẽ nào sẽ có ích lợi gì khi vào huyết mộ sao?”

Cố Kinh Hàn gật đầu, “Có thể nhìn thấy thứ mà người khác không nhìn thấy. Hoặc là nhiều hơn.”

Vừa nãy Dung Phỉ và Cố Kinh Hàn có trao đổi với nhau về những chuyện xảy ra lúc hai người phân tán, Dung Phỉ hiển nhiên cũng muốn biết ảo giác mà Cố Kinh Hàn trải qua trước đó. Thật hay giả không thể xác định.

“Vậy anh có nhìn ra hai cỗ quan tài này có điểm nào khác thường không?” Dung Phỉ nói.

Cố Kinh Hàn lắc đầu: “Đen thì trống không, chỉ có miếng gỗ này, trắng thì đóng chặt...”

Tầm mắt chuyển động theo lời nói, trong khoảng khắc nhìn về phía quan tài trắng, Cố Kinh Hàn chợt im bật.

“Đừng cử động!”

Cố Kinh Hàn bỗng ôm lấy Dung Phỉ, nhanh chóng lùi về sau.

Ngay lúc đó, quan tài trắng vốn đóng chặt phát ra tiếng kèn kẹt, âm âm mở ra.

Một lực hút khổng lồ xuất hiện, sức người hoàn toàn không thể chống lại, Cố Kinh Hàn ôm chặt Dung Phỉ, gần như muốn khảm người vào trong xương, song cả hai vẫn bị lực hút này kéo đi, hút vào quan tài.

Bên trong quan tài trắng như một cái động không đáy, sau khi hút hai người vào, không gian trập pháp bảo vệ toàn bộ bề mặt đá cẩm thạch cũng bị vụn vụn, vỡ vụn hoàn toàn.

Nước sông chảy ngược vào.

Lực hút của quan tài trắng yếu dần, nó cuốn lấy nắp quan tài, đóng lại một cái âm.

Cơn chấn động chậm rãi dừng lại, toàn bộ lòng sông giống như huyền quản, co bóp ào ào, như thể có thứ gì đó sống lại, đang thức tỉnh.

Va chạm và lôi kéo.

Trong lúc rơi xuống cực nhanh, Dung Phỉ cố gắng xoay người, hông chống lại lực hút này, tóm lấy Cổ Kinh Hàn. Mới gặp lại có bao lâu mà đã bị chia cách tiếp, vậy cũng quá dở mờ rồi.

Bất thành linh, bên trong bóng tối vô tận, một chấm vàng sáng lên ở trước ngực Dung Phỉ, nhanh chóng kéo thành một sợi dây vàng dài và nhỏ, kéo dài hướng về phía xa.

Một cánh tay thon dài và mạnh mẽ xuất hiện ở một đầu khác của sợi dây vàng.

Tiếng gió gầm rú thổi bay tóc, phác họa gương mặt tuần dật, lạnh lẽo đến bức người của Cổ Kinh Hàn. Hắn kéo mạnh sợi dây vàng, thuận thế giang rộng vòng tay, ôm lấy Dung Phỉ.

Dung Phỉ ôm lấy vai hắn, dùng sức cắn mạnh vào bên gáy hắn.

Lực hút yếu đi.

Trước mặt chợt sáng sủa, xuất hiện vô số cành lá rậm rạp đan xen ngang dọc, cùng với đám dây leo xanh biếc quấn trên chạc cây.

Hai người rơi vào tán cây, rồi tiếp tục rơi xuống dưới.

Cổ Kinh Hàn nhanh tay nhanh mắt, tóm lấy một sợi dây leo to chùng cánh tay con nít, hông cản bớt thế rơi. Dung Phỉ cũng xoay người bên trong lòng Cổ Kinh Hàn, chân đạp vào một thân cây khô to khỏe khác, mượn lực phản chấn.

Sau vài lần đạp, tốc độ của hai người cuối cùng cũng chậm lại.

Dung Phỉ đạp lên một cành cây, trở tay kéo Cổ Kinh Hàn tới bên cạnh, nhìn quanh bốn phía, nói: “To thế, đây thật sự là cây hủ, phải sống bao lâu mới có thể to lớn như vậy?”

Cổ Kinh Hàn đứng vững, nói: “Hơn 500 năm.”

Vị trí lúc này của bọn họ là một thân cây khổng lồ, cao chót vót như cao ốc.

Ở giữa thân cây là tầng tầng lớp lớp cành cây đan xen và lá xanh to nhỏ che khuất tầm mắt, bọn họ không nhìn thấy hình dáng cụ thể nhưng có thể nhìn ra đây là một gốc cây khổng lồ, cao vút như cao ốc chọc trời, trên nhìn không thấy đầu cùng, dưới thấy mơ hồ nhỏ bé.

Dung Phỉ mò mẫm người mình, lấy ra một cái ống nhòm nhỏ bằng lòng bàn tay. Sau khi quan sát ống nhòm, cậu cười lên: “May là không rút bẻ, để em nhìn một chút.”

Cố Kinh Hàn nhìn cậu chăm chăm, nhẹ vuốt cằm.

Trong quá trình rơi xuống, trên mặt bị cành cây va quẹt nên hiện giờ Cố Kinh Hàn không còn chút phong độ nào của quý công tử, vết máu ngang dọc, có chút nhếch nhác. Một vết máu nằm xẹt ngang giữa hai lông mày, nhìn như bị cắt rách, tạo cho gương mặt lạnh lẽo và tan nát của Cố Kinh Hàn thêm chút yếu dị thê lương.

Trên người Dung Phỉ lại không có vết thương nào.

Chỉ là, hiện giờ Dung Phỉ không nhìn thấy vết thương của hắn, Cố Kinh Hàn chỉ mong cậu làm chút chuyện gì đó, dời đi sự chú ý.

“Nhìn thấy gì không?” Cố Kinh Hàn hỏi.

Dung Phỉ nhìn xuống dưới, nói: “Không rõ cho lắm, nhưng hình như có rất nhiều quan tài treo trên nhánh cây, nối liền với nhau bằng xích sắt. Dưới mặt đất có một vài... đó là quan tài ngọc trong suốt ư? Bên trong... có người?”

Dung Phỉ buông ống nhòm xuống, đưa cho Cố Kinh Hàn, cau mày nói: “Anh xem đi.”

Cố Kinh Hàn lắc đầu: “Xuống dưới xem thử. Nơi này hẳn là nhà mộ chính của huyết mộ.”

Dung Phỉ ngạc nhiên nhíu mày.

“Cây cối bình thường không thể sinh trưởng đến tuổi thọ này mà không có chút mục rỗng nào, đặc biệt khi ở trong loại huyết mộ chí âm vốn không nên có một cành cây ngọn cỏ. Chỉ có thể giải thích đây chính là vật cực tất phản*.”

**Vật cực tất phản: sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại.*

Cố Kinh Hàn nói: “Đất âm không có cây cỏ sinh trưởng, nhưng cực dương trợ cực âm, tất sinh khí âm dương. Bên trong huyết mộ có thể là cực âm, hiển nhiên chủ nhân của mộ sẽ nằm trong nhà mộ chính này. Mặc kệ chủ nhân của mộ là ai, nhưng kẻ đó chôn cất chính mình tại đây chẳng phải vì an giấc ngàn thu, mà là sẽ có một ngày, kẻ đó sẽ sống lại.”

“Quan tài ngọc kia chắc là quan tài hàn ngọc, đảm bảo cơ thể ngàn năm không thối rữa.”

Dung Phỉ híp đôi mắt đào hoa, cong môi cười nói: “Nếu đã vậy thì chúng ta đừng xuống làm gì. Chờ cái tên đại sư kia tới, ông ta ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, chẳng phải càng tốt hơn sao?”

Dung Phỉ quay đầu, chớp chớp mắt với Cổ Kinh Hàn, trông rất giống một con hồ ly con lắc lắc cái đuôi to.

Chút ý cười xẹt qua đáy mắt Cổ Kinh Hàn, hắn cầm lấy tay Dung thiếu gia.

Dung thiếu gia không cam lòng yếu thế nằm trở lại, tiếp tục nói: “Người của bên thứ ba nhận được thư nặc danh và bản đồ đi vào huyết mộ ăn mặc giống hệt với tên đại sư kia, nhưng hoàn toàn không biết chuyện âm nhân, hồ yêu Tô Thanh tế sống tạo huyết chú, ba khúc âm nhân... Rốt cuộc có phải là tên đại sư kia hay không? Ông ta muốn cái gì?”

“Anh có mang theo ba hũ tro của chữ Lâm,” Cổ Kinh Hàn nói, “Nhưng ông ta còn ngủ say, gọi không tỉnh. Nhưng liên kết của khế ước máu cho anh biết ông ta muốn tới nơi này.”

“Vậy thì đợi thôi.”

Dung Phỉ lại cong môi, dứt khoát ngồi phịch xuống nhánh cây, còn kéo theo Cổ Kinh Hàn, cứ như không xương mà tựa vào người hắn.

Cổ Kinh Hàn ôm cậu, chỉ cảm thấy miễn là vòng eo nhỏ này còn ở trong vòng tay thì trái tim của hắn sẽ yên ổn, không lo sợ không đâu nữa.

Hai người dựa vào nhau, Dung thiếu gia thỉnh thoảng còn ngửa đầu dụ dỗ Cổ đại thiếu, nghênh đón một nụ hôn ướt mềm và ngọt ngào, ở nơi hiểm nguy như vậy, càng khiến người sinh ra ảo giác thoải mái hưởng tuần trăng mật.

Đây cũng chính là ảo giác của Huyền Hư khi nhìn thấy đôi cậu nam nam chết bầm này lần đầu tiên.

Tung hết át chủ bài, xài hết cả hơi, khó khăn lắm mới thoát khỏi dây cầu đá đồ sộ. Khi Huyền Hư nhìn thấy bóng dáng Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ, suýt nữa khóc lên như thấy cha mẹ ruột thịt.

Nhưng mà, chờ sau khi thấy rõ cái sự dính người còn hơn cả cha mẹ gã của hai người, Huyền Hư lập tức nuốt nước mắt, đổi sang ngụm nước bọt, xì một tiếng.

Tuy mặt đầy ghét bỏ nhưng đạo trưởng Huyền Hư lại không có cốt khí mở miệng hô: “Cố thiên sư! Dung thiếu! Là tiểu Hư tôi đây! Tôi ở đây này _____!”

Dung Phỉ nghe tiếng quay đầu, trông thấy Huyền Hư đang dè dặt túm dây leo trên vách đá, trượt tới nơi này.

“Còn sống hử, đạo trưởng Huyền Hư. Chúc mừng nhé.” Dung Phỉ giễu cợt nói.

Huyền Hư cười khà khà: “Cùng vui cùng vui.”

Dung Phỉ ngồi dậy, nói với Cổ Kinh Hàn: “Anh ta là Huyền Hư thật sao? Sao có chút ngốc ngốc nhỉ?”

Cổ Kinh Hàn lạnh nhạt nói: “Vẫn thế mà.”

Huyền Hư đã quen với mấy lời trêu ghẹo của bộ đôi ác miệng kia nên chẳng thèm để ý, mạng nhỏ vẫn là quan trọng hơn. Hơn nữa, cũng bởi vì mấy câu trêu đùa quen thuộc này, Huyền Hư mới có thể khẳng định hai người trước mặt thật sự là Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ.

Gã quay đầu nhìn, không thấy đại hòa thượng xuất hiện ở cửa động trên vách đá, chỉ có tiểu hòa thượng được gã ôm ra ngoài đang nằm nhoài không dám cử động ở đó, gã liền vẫy tay, “Đến đây, đừng sợ... bò qua đây rồi tôi đỡ cho!”

Tiểu hòa thượng nhìn Huyền Hư, ánh mắt sợ sệt.

Có điều, dưới sự cổ vũ của Huyền Hư, cuối cùng nó vẫn hành động, chầm chậm ôm lấy sợi dây leo, bò về phía Huyền Hư.

Dung Phỉ thấy thế, cau mày nói: “Sao chỉ có mỗi tiểu hòa thượng mà không thấy đại sư Chí Thiện đâu? Lạc nhau rồi hả?”

Huyền Hư rút cuộc cũng tiếp được tiểu hòa thượng, vừa trượt về phía cành cây chỗ hai người Cổ Kinh Hàn, vừa lớn tiếng nói: “Khỏi nói nữa! Lão hòa thượng kia làm tôi sợ muốn chết! Ông ta nào có phải người, mà là một tấm họa bì! Tôi tận mắt nhìn thấy cơ thể ông ta xẹp thành tờ giấy, rồi lại phồng to ra, may là bản đạo hành tẩu giang hồ nhiều năm, bản lĩnh phi phàm, nên mới có thể trốn thoát...”

Người đã an toàn, tâm trạng căng như dây cung cũng chầm chậm thả lỏng, cái đặc tính khoác lác của Huyền Hư lại lộ ra, chẳng thèm nhớ mình vừa ở trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

“Họa bì?”

Cổ Kinh Hàn cau mày, nếu là tà vật bình thường như họa bì thì có lẽ Huyền Hư không đối phó được, nhưng hẳn chắc chắn sẽ nhìn ra. Từng tiếp xúc ở khoảng cách gần nên hẳn có thể khẳng định Chí Thiện tuyệt đối không phải là họa bì.

“Đúng vậy,” Huyền Hư nói, “Nếu Định phong ba không báo động trước thì tôi cũng không phát hiện đâu, chắc là đạo hạnh cao...”

“Trên người của ông ta có tràng hạt, có chứa Phật tính.” Cổ Kinh Hàn hờ hững nói, “Nếu là họa bì thì không thể chạm vào. Ông ta có chạm qua sách kinh không? Có thi pháp không?”

Huyền Hư nằm nhoài trên dây leo bỗng sững người, cả kinh nói: “Có, ông ta từng chạm vào sách kinh... nhưng không hề bị thương, vì sao chứ...”

“Bởi vì ông ta chỉ là một tờ người giấy.”

Một giọng nam trầm thấp vang lên ở trên lưng, Huyền Hư chợt xoay đầu, đối diện với đôi mắt tối đen âm u của tiểu hòa thượng, như đang đối mặt với vực sâu.

Hết chương 31

32. Chương 32: Đế Vương

“Má ơi!”

Huyền Hư hét lên, sợ đến muốn buông luôn sợi dây leo. Ngay vào lúc này, Cổ Kinh Hàn đột nhiên ra tay, như không cần tiền mà gọi mấy lá bùa sấm sét bắn ra ngoài.

“Chỉ với vài lá bùa, há làm khó được ta?”

Trong mắt tiểu hòa thượng lộ ra vẻ khinh thường, khóe miệng nhếch lên, cười gằn, cả người như dính vào lưng Huyền Hư, vẫn không cử động, hai bàn tay mở rộng, vài viên tràng hạt bay ra, dẹt thành một tấm vòng lớn màu vàng kim, chắn lại toàn bộ sấm vang chớp giạt do bùa gọi sấm gọi tới.

Đám sấm chớp bổ thẳng vào Huyền Hư, gã vội quăng Định Phong Ba ra cản.

Ánh mắt của tiểu hòa thượng sáng lên, thò tay muốn chụp lấy Định Phong Ba đang bay ra ngoài.

Huyền Hư thấy thế bèn vội nói: “Thả ta ra, Định Phong Ba cho mi đó!”

Tiểu hòa thượng mỉm cười, “Ngây thơ!”

“Nếu như ngươi không phát hiện thì ta còn có thể tạm thời tha cho ngươi một mạng, sau đó luyện ngươi thành rối, thay ta điều khiển Định Phong Ba. Dù sao Định Phong Ba chỉ nhận đám truyền thừa Phụng Dương quán các ngươi. Nhưng hiện tại, giết ngươi rồi, ta không tin ta không chế ngự được một vật chết!”

Sắc mặt của Huyền Hư nghiêm lại, bỗng hét lớn: “Đạo gia liều mạng với mi! Gió đến!”

Theo tiếng hét của Huyền Hư, Định Phong Ba phát ra ánh sáng sắp sửa rơi vào tay tiểu hòa thượng đột nhiên xoay tròn cực nhanh, gió tụ bốn phía, một cơn gió xoáy nhỏ chợt xuất hiện, đánh về phía tiểu hòa thượng.

Do khoảng cách quá gần nên tiểu hòa thượng không tránh kịp, chỉ vội nghiêng qua một bên, búng người hất Huyền Hư xuống.

Nắm lấy dây leo ổn định cơ thể, nhìn thấy Huyền Hư rơi xuống, trên mặt tiểu hòa thượng xuất hiện một nụ cười hung tàn, muốn bắn ra một viên tràng hạt nhằm bù lại một dao thì đã thấy đám bùa gọi sấm hợp lại, còn có hai lá bùa đột nhiên bay tới, vừa khéo dán lên dưới hai chân của Huyền Hư, nâng gã lên.

“Có hơi trơn đó, Cố thiên sư! Cứu cứu cứu... cứu mạng!” Huyền Hư không đứng vững được, cơ thể nghiêng tới nghiêng lui, mồ hôi nhễ nhại.

Cố Kinh Hàn vẫy ra một sợi dây đỏ, kéo người đến nhánh cây.

“Các người!” Tiểu hòa thượng phản ứng lại, giận không nhịn nổi.

Tiểu hòa thượng đột nhiên lật tay cắt đứt dây leo, người rơi xuống, bám vào dây leo, mượn lực nhảy xuống một chiếc quan tài treo lơ lửng trên cành cây.

Quan tài này có vẻ khác biệt, bên ngoài phủ kín giáp sắt, trông như một bộ đồ giáp của chiến sĩ.

Sau khi tiểu hòa thượng đứng vững, cơ thể đột nhiên chấn động một hồi, tiếng xương giòn giã vang lên. Theo từng tiếng vang này, tiểu hòa thượng giống như tan xương nát thịt, hóa thành một đồng thịt vụn.

Giống như cởi bỏ quần áo, bên trong là một hồn phách nửa trong suốt.

Khi hồn phách này ngưng tụ hoàn toàn, một nam tử anh tuấn trên dưới ba mươi tuổi khoác trường bào, phong thái phi phàm xuất hiện. Ngũ quan đoan chính, nét mặt hiền lành, song đôi mắt xé lại bắn ra từng tia sáng âm tà và tàn nhẫn, khóe miệng ngậm ý cười lạnh lẽo, làm người nhìn thấy liên sinh ra sợ hãi.

“Sao quen mặt vậy ta?”

Huyền Hư nằm sấp, sau khi bò lên thì vừa vận nhìn thấy tiểu hòa thượng biến thân, trong lúc buồn nôn, ánh mắt có hơi suy tư, “Hình như gặp ở đâu rồi... đúng rồi! Chân dung! Chân dung trong nhà mồ, chính là hình dáng này!”

Bỗng nhiên bừng tỉnh, Huyền Hư chỉ vào người nọ, mặt xanh lè.

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ liếc nhìn nhau, Dung Phỉ vỗ vai Huyền Hư, “Chân dung gì, anh nói rõ chút coi.”

Huyền Hư bình tĩnh lại, nói thật nhanh: “Sau khi rút xuống thì tôi vẫn đi cùng hấn với Chí Thiện, dọc đường không hề gặp nguy hiểm thật sự gì, chỉ có một lần gặp phải xác chết vùng dậy trong một nhà mồ mà thôi. Nhà mồ này rất xa hoa, hấn là nhà mồ của một nhân vật tùy táng quan trọng. Bên trong có rất nhiều chân dung và pho tượng, tất cả... giống như đúc với hấn!”

“Hấn là người trong mộ ư?” Dung Phỉ ngạc nhiên.

Cố Kinh Hàn nhìn người nọ ung dung vứt đi máu thịt của tiểu hòa thượng, chấp tay trông lại, thấp giọng nói: “Còn hơn thế.”

Cụp mắt, đối diện với tầm mắt của người nọ, Cố Kinh Hàn nói: “Trên người người có mùi kỳ quái, dường như liên kết với đại trận của huyết mộ này. Người chính là chủ nhân của huyết mộ này.”

Người nọ khá ngạc nhiên, khẽ mỉm cười, dáng vẻ hời hợt, quả là có vài phần phong thái quân tử: “Khi trầm nhìn thấy người lần đầu tiên, trầm đã biết người mới là người có đạo hạnh cao nhất và khó giải quyết nhất trong đám người. Hiện giờ, quả đúng là như thế. Không sai, trầm chính là chủ của huyết mộ này, hoàng đế của vương triều Kỳ biến mất trong lịch sử, Lục Trầm Uyên.”

Vẻ mặt của Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ cùng sa sầm, riêng Huyền Hư thì trắng bệch, mồ hôi hột lăn xuống từ trên trán.

“Nếu hấn là chủ nhân của mộ, vậy không phải chúng ta chết chắc rồi sao?” Huyền Hư chợt dạ, “Dù trong mộ có thêm vài cơ quan thì cũng chưa thể hại chết chúng ta, đây mới thật là...”

“Thế nào? Còn muốn đối nghịch với trầm không?”

Lục Trầm Uyên vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng mặt mày thêm dữ tợn, “Nếu lúc này bọn người quý xuống xin tha thì trầm có lẽ sẽ động lòng trắc ẩn, tha cho các người một mạng, nhưng ai biết được.”

Vẻ mặt Cố Kinh Hàn lạnh lẽo, trực tiếp lấy ra đao mộc tâm ngàn năm, nắm chặt trong tay.

Ánh mắt của Lục Trầm Uyên hơi tối lại, vẻ mặt vẫn bất biến, đang muốn tiếp tục châm chọc thì nghe thấy một tiếng cười nhạo xem thường. Đảo mắt nhìn, chỉ thấy bên người Cố Kinh Hàn có một thanh niên đáng người kiên cường, khuôn mặt kinh diễm, đang cầm kiếm gỗ đào cười gằn.

“Tha chúng ta một mạng ư?”

Dung Phỉ hừ lạnh, “Tôi thấy người xin tha nên là ông anh đấy! Có lẽ ông anh đúng là chủ nhân của mộ, nhưng ông anh nói ông anh có thể điều động cơ quan trong mộ là nói dối. Nếu thật sự có thể không chế

tất cả thì mượn cơ thể người khác quay về để làm gì, còn trốn đông nấp tây nữa? Từ cổ chí kim, xây dựng huyết mộ hoặc lăng mộ với lớp lớp cơ quan chỉ có hai nguyên nhân mà thôi.”

“Một là vì bảo vệ hằm mộ, tránh người ngoài phá hoại, hai... chính là nhốt chủ nhân của mộ, tránh cho ra ngoài gieo vạ nhân gian.”

Dung Phỉ cười cợt, “Tôi thấy ông anh chính là loại thứ hai nhỉ. Huyết mộ cũng được, đại trận cũng được, cũng chỉ để nhốt ông anh lại thôi.”

“Thật sao?”

Lục Trầm Uyênâm trầm mỉm cười, bỗng nhiên đập mạnh lên quan tài, “Vậy thì đến ném thử sự lợi hại của đại trận huyết mộ này đi!”

Hồn phách của hắn bỗng nhiên tung bay.

Cổ Kinh Hàn còn chưa đuổi theo thì đã nghe ầm một tiếng, toàn bộ quan tài treo trên cây như bị kích động cùng một lúc, tất cả nổ tung, vài chục xác chết đồ sộ bọc giáp nặng gổ sắt bay ra.

Đại thụ chấn động.

Ba người Cổ Kinh Hàn không thể đứng vững, Dung Phỉ ôm chặt Cổ Kinh Hàn, Cổ Kinh Hàn hiểu ý, vội túm dây leo trượt xuống, đồng thời vung một sợi dây leo quấn lấy Huyền Hư, cùng rơi xuống.

“Mặt của tôi _____!”

Huyền Hư hét thảm, dùng tư thế trồng cây chuối rơi xuống.

Chỉ là, khi cách mặt đất chưa tới nửa mét, gã được Cổ Kinh Hàn túm lấy áo trong, xách lên.

Trong khoảng khắc ba người vừa chạm đất, mấy xác chết bọc giáp trên đỉnh đầu gào thét, ào ào nhào tới, đao thương kiếm kích cùng chém xuống.

“Cẩn thận!”

Ba người tản ra... ứng đối công kích.

“Sao... mạnh thế?”

Huyền Hư lấy Định Phong Ba ra chống đỡ, một đao hạ xuống, người khác không có chuyện gì, nhưng mặt Huyền Hư lại đỏ chót, cả người dường như cũng đang run rẩy, suýt nữa bị đè tới quỳ xuống đất.

Gã miễn cưỡng chống lại, lăn qua một bên, vừa đánh vừa chạy, liên tục vút bùa chú nhằm quấy nhiễu xác chết bọc giáp.

So sánh với Huyền Hư có chút thảm hại, Cổ Kinh Hàn hiển nhiên là thoải mái nhất.

Hắn cắt đào một tâm ngàn năm, lấy ra một bộ nhẫn năm chiếc đeo vào, trên bàn tay xuất hiện một lớp khí đen lượn lờ quanh, trông cứng rắn như sắt thép không thể phá vỡ, hắn chưởng vào trán của xác chết bọc giáp, cả bộ thi thể theo tiếng vỡ thành bụi đất.

Không tốn bao nhiêu công sức, Cổ Kinh Hàn đã xử đẹp hơn phân nửa xác chết bọc giáp, đi tới bên cạnh Dung Phi.

Xác chết bọc giáp vẫn là xác chết, tuy rất mạnh nhưng không linh hoạt cho lắm. Dung Phi trái lại mạnh mẽ nhanh nhẹn, gần như chẳng bị thương, kiếm gỗ đào đâm vào đâu cũng cực kỳ xảo trá, chuyên cắm vào đầu xác chết qua kẽ hở của nón giáp sắt.

“Đi!”

Cổ Kinh Hàn và Dung Phi liếc nhìn nhau, hai người lập tức giết mở đường, đuổi theo hướng Lục Trầm Uyên tung bay.

Nhưng thực tế cũng không cần đuổi theo.

Ở đầu cùng của con đường xác chết bọc giáp tan tác, có một cái bệ cắm thạch cao. Phía trên bệ ngọc giống y hệt với những gì Cổ Kinh Hàn nhìn thấy dưới đáy sông, cũng có hai quan tài một đen một trắng.

Chỉ là hai chiếc quan tài này đều được chế tạo từ đá cẩm thạch trong suốt lấp lánh, từ ngoài có thể nhìn vào trong.

Bên trong quan tài ngọc màu trắng không có một bóng người, như thể là một chiếc quan tài rỗng.

Còn quan tài ngọc màu đen nằm song song lại là thân thể của Lục Trầm Uyên.

Thân thể này không khác gì với hồn phách của hắn, trẻ tuổi anh tuấn, mặt mày uy nghiêm, trên người mặc long bào đen thêu rồng vàng, hai mắt nhắm chặt, hai tay đặt ở trên bụng nhưng lại ở tư thế giữ, trong lòng bàn tay có một miếng gỗ trống không nằm đó.

Lục Trầm Uyên đứng ở gần đó, liếc nhìn cơ thể của chính mình, ánh mắt hờ hững, có vẻ không để tâm. Nhưng lúc nhìn về quan tài ngọc màu trắng trống rỗng ở bên cạnh, vẻ mặt bỗng thay đổi, có chút dịu dàng.

“Tử Kỳ, rốt cuộc người thua rồi.”

Hắn cười tự mãn: “Ròng rã một ngàn năm, trăm sẽ sống lại ngay thôi. Ba khúc xương sườn của người ở nơi này, người không thể chạy được nữa...”

Ba khúc xương sườn? Hắn có quan hệ gì với chữ Lâm?

Ánh mắt Cố Kinh Hàn biến đổi, nhìn Dung Phỉ một chút, Dung Phỉ vừa vặn cũng nhìn sang, nhú mày với hắn, khẽ vuốt cằm.

Im lặng trong chốc lát, Cố Kinh Hàn chậm rãi bước đến, đột nhiên mở miệng nói: “Người hao tâm tổn sức chính là muốn nghịch thiên cải mệnh, trở về dương gian?”

Cảm xúc của Lục Trầm Uyên bị cắt ngang, dường như có hơi khó chịu, cũng chẳng thêm giữ nụ cười dối trá nữa, trực tiếp quay đầu, điềm nhiên nói: “Tất nhiên. Năm đó, nếu trăm không mềm lòng với Tử Kỳ thì làm sao lại bị y tính toán, nhốt ở nơi này mấy trăm năm, mãi đến mấy năm gần đây mới có thể chuyển hồn phách ra ngoài, trừ tính phá trận?”

“Tên đại sư tìm âm nhân kia cũng là người sao?” Cố Kinh Hàn hỏi.

“Chẳng qua là bám thân thôi.” Lục Trầm Uyên nói, “Lòng người tham lam, dục vọng vô tận, trăm chỉ dùng vài mưu kế nhỏ, đôi ba tà thuật là đã đổi được hai khúc âm nhân và ba phong thư, dẫn tới đủ đồ cứng tế.”

Hắn cong môi, “Thật ra số lượng người sống vốn không đủ, nhưng có người là đầu vào đó. Mùi trên người người nồng nặc thật, thế giới tại ranh giới âm dương mà người nhìn thấy có khác gì với trăm đâu? Người cũng thấy rồi, người, đều rất ghê tởm và có thể bị lợi dụng. Lẽ nào các người không phải à?”

Cố Kinh Hàn không để ý đến những lời kích động này, hờ hững nói: “Mấy trăm năm trôi qua, đại trận huyết mộ lỏng lẻo, có trộm mộ lẻn vào, người nhân cơ hội đó bám thân, chuyển hồn của mình ra ngoài. Liên tục thay đổi thân phận, tìm kiếm phương pháp phá tan đại trận huyết mộ và phục sinh, song e rằng thứ mấu chốt thật sự chính là ba khúc âm nhân này.”

“Đúng vậy.”

Lục Trầm Uyên khẽ nâng cằm, nói, “Người còn trẻ nhưng đã tu luyện tới trình độ này, quả nhiên là một kẻ thông minh. Đáng tiếc, đã định phải chết ở đây.”

“Năm đó, Tử Kỳ dùng thân hóa ác quỷ, trấn áp trẫm ở nơi này. Ba khúc xương sườn chính là mắt trẫm. Bây giờ, trong tay trẫm có hai khúc, trẫm biết các người đang giữ khúc còn lại. Ba khúc tập hợp, trẫm không cần có cả ba trong tay, chỉ cần chúng có mặt trong huyết mộ này là có thể phá được trận.”

Lục Trầm Uyên mỉm cười: “Bằng không, làm sao trẫm lại yên lòng đặt âm nhân vào tay các người? Sớm muộn gì các người cũng sẽ đi vào tìm cái chết.”

Từng bước từng bước, những người xa lạ đều bị tính toán gần hết.

Tuy Dung Phỉ quen nhìn tôi lừa anh gạt nhưng vẫn cảm thấy hoảng sợ.

Vì sao hắn làm được? Vì sao thật sự có người có thể bùa bõn lòng người trong lòng bàn tay?

“Do đó, người muốn giết chúng ta?” Cố Kinh Hàn nói.

Ánh mắt của Lục Trầm Uyên trầm lại, cười nói: “Đương nhiên. Trẫm nói với người nhiều như vậy, biết người đang kéo dài thời gian, quyết chiến tới cùng. Thế nhưng, chẳng phải trẫm cũng đang kéo dài thời gian hay sao? Nếu ban đầu, người lập tức khai chiến với trẫm, trẫm chỉ có năm phần thắng. Nhưng hiện tại... mới ban nãy thôi, trẫm đã thành lập lại liên hệ với thân thể của trẫm, hoàn toàn dung hợp, các người... chắc chắn phải chết ở đây.”

Nói xong, hồn phách của Lục Trầm Uyên bỗng hóa thành một làn khói xanh, chui vào quan tài ngọc đen, gần như cùng lúc đó, quan tài chấn động, chậm chậm dịch chuyển, người ở bên trong mở mắt ra, ánh mắt như điện.

Lúc này, Cố Kinh Hàn quát một tiếng chói tai: “Ra tay!”

Lời vừa dứt, quan tài ngọc đen chợt nổ tung!

Hết chương 32

33. Chương 33: Tử Kỳ

Tiếng sấm vang dội.

Một tia chớp trắng lạnh đánh xuống từ trên ngọn cây đại thụ sum xuê cao vút, quan tài ngọc đen nổ tung, mảnh vỡ văng tung tóe, một bóng người đứng thẳng dậy, gọi mình trong ánh chớp, tóc dài tung bay, tư thái ngạo nghễ.

“Cần rồi!”

Lục Trầm Uyênvung tay hất bay lá bùa do Huyền Hư ném tới, uy nghiêm giận dữ, “Nếu các người đã muốn chết như vậy, trăm sẽ tác thành cho các người!”

Nói xong, hắn trở tay đánh một chưởng, vỗ nát một đầu rồng đá khổng lồ ở trên đàn thờ.

Đầu rồng vỡ vụn, trên đỉnh đầu chột truyền đến tiếng sần sật kỳ lạ.

Cổ Kinh Hàn ngẩng đầu, chỉ thấy dây leo quấn quanh đại thụ giống như đang sống lại, nhanh chóng trườn xuống dưới, bên ngoài mọc đầy gai sắc nhọn có màu xám thẫm, như mang theo kịch độc.

Dây leo rủ xuống, giống như rắn độc phập đến.

“Huyền Hư!” Dung Phi hô.

Theo tiếng, kết giới phòng hộ của Định Phong Ba được dựng lên, vô số dây leo đâm tới, lòng ánh sáng nhẹ nhàng lay động.

Pháp lực tiêu hao rất nhiều, Huyền Hư vốn yếu, hiện tại sắc mặt càng thêm trắng bợt, cơ thể chao đảo, chao đảo hơn cả kết giới phòng hộ này.

“Tiếp tục thế này không phải là biện pháp!”

Mồ hôi thấm ướt áo trong của Huyền Hư, gã nửa quỳ trên mặt đất, vô cùng căm hận bản thân ngày trước ỷ vào thiên phú cao, không cố gắng tu luyện, bây giờ là chuyện sống còn, gã cũng không hi vọng tên tà vật lòng dạ độc ác Lục Trầm Uyên này sẽ nương tay.

Cổ Kinh Hàn nói: “Thu nhỏ kết giới.”

Vừa dứt lời, tay hắn cầm đao mộc tâm ngàn năm, bước thẳng ra khỏi kết giới.

Dung Phi muốn đuổi theo, lại bị ánh mắt của Cổ Kinh Hàn cản lại.

Hắn cắn răng, đứng bên rìa kết giới, liên tục vung kiếm chém đứt dây leo. Dây leo cứng như sắt thép, phải chém vài lần mới đứt rời, lực phản chấn rất lớn.

“Người chỉ biết núp phía sau thôi ư?”

Với vẻ mặt lạnh lẽo và ánh mắt sắc bén, Cổ Kinh Hàn nhún một chân, xông lên đàn thờ.

“Muốn chết ư!” Lục Trầm Uyên giậm dõ cưỡi, tay không tắc sắt chặn lại đao mộc tâm ngàn năm Cổ Kinh Hàn chém tới.

Một luồng khói xanh bốc lên từ lòng bàn tay.

Lục Trầm Uyên vung tay hất đi lưỡi kiếm của Cổ Kinh Hàn, đồng tử co lại: “Đao mộc tâm ngàn năm? Thời đại này sao lại có vật này? Hay, hay lắm. Chẳng trách ngươi có sức mạnh như vậy, hãy để trẫm nhìn bản lĩnh của ngươi xem!”

Thân kiếm xoay chuyển, lần thứ hai đâm tới.

Cổ Kinh Hàn xuất kiếm giống như người hấn vậy, trầm mặc và sắc bén, thẳng thắn dứt khoát, thẳng tiến không lùi, mũi kiếm mang theo hơi lạnh uy nghiêm đáng sợ, tựa như tuyết bắn tung tóe.

Lục Trầm Uyên lắc mình tránh, lùi về sau một bước, đột nhiên rút ra một cây thương đầu rồng gỉ sét từ bên trong đám đồ tùy táng ở phía sau.

Thân thương dài, hình như có hoa văn rồng cuộn sắc sỡ.

Thương đầu rồng phá không đâm tới, tạo ra một tia chớp lửa rất nhỏ.

Thương kiếm chạm nhau.

Cổ tay của Cổ Kinh Hàn gấp xuống, đao mộc tâm ngàn năm hơi chấn động, không thể không xê dịch, né tránh tia chớp lửa trên thân thương đang áp sát liên tục.

“Lúc trẫm tung hoành sa trường, ngươi chẳng biết đang ở nơi nào,” Lục Trầm Uyên khinh thường nhướn mày, “Đây là thân thương long mạch sở thành, chỉ bằng đao mộc tâm ngàn năm há có thể chống đỡ?”

Trong lúc nói chuyện, thương đầu rồng liên tục đánh ra từng chiêu từng chiêu, khí thế lạnh lẽo.

Cổ Kinh Hàn cầm đao mộc tâm ngàn năm chống lại, tuy chiêu thức vẫn nhẹ nhàng nhưng chân đang lùi về sau liên tục, một bàn tay khác đeo nhẫn bạc không thể không giơ lên cầm kiếm, tiêu trừ lực phản chấn và uy hiếp long mạch trên thương đầu rồng.

“Ngươi dám tàn sát long mạch.” Cổ Kinh Hàn lạnh giá nói.

Lục Trầm Uyên lơ đãng nói: “Thiên khiến trẫm cũng nhận rồi, huống chi là giết một hai nhánh long mạch nhỏ nhỏ? Nếu người không còn bản lĩnh nào khác thì ngoan ngoan chịu chết đi!”

Dứt lời, thân thương đột nhiên chia ra vô số tàn ảnh, chiêu thức ác liệt, hoặc chọc hoặc chém, cùng nhau kéo tới.

Một tiếng rống gầm chấn động vang lên.

Vài bóng rống to mơ hồ xuất hiện theo thế thương, ngửa mặt lên trời gào thét, rồi nhào tới.

Đào mộ tâm ngàn năm vung vẩy, tia kiếm thành lưới, thân kiếm chấn động kịch liệt, đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

Cố Kinh Hàn thấy thế, rút đào mộ tâm về sau, nhấn âm khí đại thịnh trên tay, cùng lúc đó, hấn đuổi tay tới, tóm lấy đầu rống một cách chính xác, rồi hất bay ra ngoài.

“Mở!”

Thêm nhiều bóng rống ập tới.

Trong lúc phân thân chiến đấu, dưới chân lại chấn động. Cố Kinh Hàn giương mắt, chỉ thấy Lục Trầm Uyên đã đến trước đầu rống thứ hai trong ba đầu rống từ lúc nào, một chương vỡ nát đầu rống thứ hai.

Láng máng đoán được ba đầu rống to tương ứng với ba cơ quan to trong nhà mồ chủ, Cố Kinh Hàn rét lạnh.

Quả nhiên.

Sau khi đầu rống nát tan, đại thụ lại rung lên, toàn bộ lá cây chợt bắn ra, chi chít dày đặc như trận mưa to kèm theo sấm chớp, gió chẳng thổi lọt.

Mỗi chiếc lá bắn ra đều nhanh chóng cuộn thành một gương mặt quỷ dữ tợn. Mặt quỷ gào thét, nhào lên kết giới của Định Phong Ba, liên tục thúc tới, kết giới càng thêm lung lay, gân xanh nổi đầy trên trán Huyền Hư, gãi cổ gãi chống đỡ.

Dung Phi thấy thế, chợt đạp nửa bước ra ngoài, đường kiếm chuẩn xác, hất đi vô số lá cây mặt quỷ.

Cố Kinh Hàn nhìn lướt qua, thấy hai người có thể ứng phó, bèn bình tĩnh lại, tiếp tục quần đấu với bóng rống, trộm áp sát Lục Trầm Uyên.

Hắn nhìn ra được Lục Trầm Uyên đã phóng đại khi nói hồn phách của mình đã hoàn toàn dung hợp với cơ thể. Hiện tại, tuy Lục Trầm Uyên có thể khống chế cơ thể nhưng cũng chưa thật sự sống lại. Vừa nãy chiến đấu ở khoảng cách gần, Cổ Kinh Hàn cảm giác được tử khí trên người Lục Trầm Uyên vẫn rất nặng, hiển nhiên quá trình phục sinh của Lục Trầm Uyên còn thiếu một bước mấu chốt, hẳn là huyết tể mấy người bọn họ chẳng?

“Đang ở bước ngoặt sinh tử mà ngươi không chuyên tâm nổi sao?”

Lục Trầm Uyên chợt cười lạnh, thân hình lóe lên với tốc độ mắt thường khó bắt được, bóng rồng cũng theo đó vọt lên.

Móng tay của Lục Trầm Uyên đột nhiên dài ra, có màu xanh thẫm như ác quỷ, chộp về phía đầu của Cổ Kinh Hàn.

Hai mắt của Cổ Kinh Hàn hiện lên ánh sáng vàng nhàn nhạt, nhưng ánh sáng vàng tụ lại trước mắt bỗng nhiên tắt ngúm. Cổ Kinh Hàn ngưng mắt, không thể thấy rõ động tác của Lục Trầm Uyên, chỉ có thể tránh né theo bản năng, song lại chậm một bước, lớp áo trên vai rách bươm, máu thịt tung tóe, để lại ba luồng khí đen quanh quẩn quanh miệng vết thương.

Đầu ngón tay nhanh chóng điểm vào phong yêu quyết, Cổ Kinh Hàn mở bàn tay, đoạn kiếm nửa trong suốt ngưng tụ trong tay hắn. Cùng lúc đó, hắn phóng đi, đánh giáp lá cà với Lục Trầm Uyên, sượt qua sát người Lục Trầm Uyên.

Nhưng chính vào lúc này, vẻ mặt lạnh giá của Cổ Kinh Hàn chợt vỡ vụn.

“... Là giả ư?”

Ánh mắt của hắn ngạc nhiên đến có chút kinh hoảng bỗng nhiên xoay chuyển, không để ý bóng rồng đang ập về phía người mình mà ra sức nhào tới chỗ Dung Phi ở dưới đàn thờ.

“Cẩn thận!”

Lục Trầm Uyên ở sát bên vai hắn đột nhiên vỡ vụn, còn ở dưới đàn thờ, đám lá cây mặt quỷ nhào lên kết giới trước đó đã tích tụ lại, giờ phút này tất cả mặt quỷ há mồm, phun ra từng bãi chất lỏng màu xanh lục.

Kết giới bị ăn mòn trong nháy mắt, thùng lỗ chỗ.

Còn chưa kịp dựng một kết giới mới thì một bàn tay đã duỗi vào, bóp lấy cổ Dung Phi.

“Huyết chú tể sống mở cửa trận, ba khúc âm cốt khóa mắt trận, tử khí xung thiên đoạt tạo hóa, công đức tể thăng long đài ta.”

Lục Trầm Uyên tóm Dung Phỉ bay lướt về sau, cười hả hả: “Hồ yêu thay trăm mở cửa trận, các người đưa tới khúc âm nhân cuối cùng, mở ra mắt trận. Tiếp đó, chỉ cần người chết, thả khí côi âm, lại mượn hồn chuyển thể của Tử Kỳ, trăm lập tức có thể lấy lại tự do, trở về nhân gian!”

“Tử Kỳ, khi đó người nhấn tâm phong ấn trăm, người có tướng tượng được sẽ có ngày hôm nay hay không?”
Lục Trầm Uyên quay đầu nhìn Dung Phỉ trong tay, ánh mắt hung tàn rồi lại mang theo dịu dàng quỷ dị.

Dung Phỉ không thể động đậy, nhưng mặt tái đi rồi.

Hồn chuyển thể của Tử Kỳ? Làm sao có thể! Nếu như cậu của đời trước có quen biết cái tên khốn kiếp này, chắc chắn đã đánh cho hắn hồn bay phách tán, làm sao để hắn có cơ hội phục sinh?

“Bị mù hả? Bỗng thiếu gia rõ ràng là ông nội của mi, Tử Kỳ ở đâu ra!” Dung Phỉ thẳng thừng chế giễu.

Trên mặt Lục Trầm Uyên lóe lên vẻ dữ tợn, nhưng cố gắng kiềm chế lại, mỉm cười vắn vẹo, nói: “Tử Kỳ, tính tình đời này của người chẳng ra gì. Có điều, Tử Kỳ chính là Tử Kỳ, làm sao có thể tìm được người đại công đức thứ hai trên thế gian này làm bảo châu phát sáng?”

Cố Kinh Hàn đã đuổi tới gần, nhưng không hành động thiếu suy nghĩ.

Bóng rờn đã bị hắn dùng đoạn kiếm chém nát, song hắn vẫn bị thương, môi đỏ như máu, giống như thoa một lớp son, càng tôn thêm vẻ tuấn mỹ yêu mị của hắn.

Nghe thấy mấy lời của Lục Trầm Uyên, Cố Kinh Hàn hơi nhướn mày, lãnh đạm nói: “Đại trận của huyết mộ cần tế sống linh hồn để bày trận, chịu khổ của mười tám tầng địa ngục trong vòng trăm năm, không được siêu thoát; trăm năm sau, hồn phi phách tán, không thể đầu thai. Nếu Tử Kỳ mà người nói là người bày trận thì lúc này đã tan thành mây khói từ lâu, hậu thế không có, làm gì có chuyện chuyển kiếp?”

Vẻ mặt vắn vẹo của Lục Trầm Uyên bỗng nhiên sa sầm, “Người nghe được mấy lời nói xằng này từ đâu?!”

Cố Kinh Hàn trộm liếc Dung Phỉ, hình ảnh Dung Phỉ trừng mắt nhìn hắn lọt vào khóe mắt, lúc này, tâm trạng khê buông lỏng, nói: “Có phải lời nói xằng hay không, trong lòng người không rõ hay sao?”

Vẻ mặt của Lục Trầm Uyên thay đổi.

Cố Kinh Hàn tiếp tục nói: “Người chết nằm ngay trong quan tài ngọc trắng này, trăm năm đau đớn giày vò, hắn là người nhìn thấy hết nhĩ. Người tận mắt nhìn thấy người tan thành mây khói, vậy mà vẫn không tin sao?”

“Y gạt ta...” Ánh mắt của Lục Trầm Uyên ảm, “Y nói cho ta biết, nếu muốn phá tan lớp phong ấn cuối cùng thì phải cần hồn phách của y. Nhưng y đâu có hồn để tìm... Tử Kỳ, người hay lắm!”

Âm thanh khóc liệt, Lục Trầm Uyênchợt siết chặt tay, muốn trực tiếp bóp chết Dung Phỉ.

Cho dù người trong tay không phải là Tử Kỳ chuyển kiếp, nhưng Lục Trầm Uyênchắc chắn sẽ không cho phép một biến số tồn tại. Người đại công đức, ngay cả kiếp trước, hắn cũng đã hận thấu xương!

Hơn nữa, nếu Cố Kinh Hàn dẫn dụ đối gạt hắn, hắn sẽ bóp nát hồn phách của người trong tay này, lẽ nào không thoát thân thành công sao?

Bàn tay tính toán của Lục Trầm Uyêntuyệt không gây thiệt cho mình.

Nhưng ngay vào lúc hắn sắp dùng sức vặn đứt cổ họng của Dung Phỉ, một bàn tay lạnh lẽo bóp chặt cổ tay của hắn, cắt đứt sức mạnh của hắn.

Bàn tay buông lỏng, Dung Phỉ rớt xuống, được Cố Kinh Hàn vững vàng tiếp lấy.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Dung Phỉ cong môi, mang theo chút thở dốc hôn lên vành tai Cố Kinh Hàn, thấp giọng nói: “May là nhiệm vụ hoàn thành.”

Bất kể là trước đó cậu và Cố Kinh Hàn kéo thời gian, hay là ban nãy cậu cố thủ kết giới, đều chỉ có một mục đích, đó chính là muốn làm chữ Lâm tỉnh lại.

Suy cho cùng, sau khi nghe Lục Trầm Uyênnói, hai người cảm thấy hình như chữ Lâm có quan hệ hơi khác thường với Lục Trầm Uyênvà ngôi mộ này. Hơn nữa, chỉ nói riêng về pháp lực, ba người bọn họ gộp lại cũng không đánh lại một chữ Lâm, mấu chốt của cuộc chiến này chính là chữ Lâm tỉnh lại.

Cố Kinh Hàn không muốn Dung Phỉ mạo hiểm, thế nên mới chống đỡ chính diện với Lục Trầm Uyên, trộm cơ hội đưa chữ Lâm cho Dung Phỉ, để cậu dùng thần chú huyết kế liên tục hiệu triệu chữ Lâm, còn mình thu hút sự chú ý của Lục Trầm Uyên, tranh thủ thời gian.

Hiện tại, ngay trước khi Cố Kinh Hàn định liều mạng, chữ Lâm cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Một cái bóng mờ nửa trong suốt xuất hiện ở bên người Lục Trầm Uyên, nửa người dưới là khói đen, chỉ có nửa người trên là rõ ràng, là một gương mặt ôn hòa, trẻ tuổi, vừa nhìn liền biết là người đoan trang hòa nhã, hoàn toàn khác xa với biểu hiện ngày thường của chữ Lâm.

“Tử Kỳ...” Lục Trầm Uyênnghấn ra, bỗng dừng nở nụ cười, “Người quả nhiên không gạt ta...”

Chữ Lâm buông tay Lục Trầm Uyênra, bóng người như nhạt đi vài phần.

Không có cảnh tình nhân cũ trở mặt thành thù hay tình ý rồi rắm như trong suy nghĩ của Cố Kinh Hàn và

Dung Phỉ. Về mặt của chữ Lâm rất nghiêm khắc, ánh mắt mang theo trách cứ, trực tiếp quát lên: “Hôn quân kia, ngươi còn u mê chưa tỉnh ra ư? Nhất định phải thiên hạ trăm họ lầm than thì ngươi mới có thể ăn năn hay sao?!”

“Trăm họ lầm than?”

Lục Trầm Uyênchâm chọc cười nói, “Nghiêm Tử Kỳ, ngươi còn chẳng cứu được mình thì quản cái gì trăm họ lầm than? Có thấy buồn cười không? Đẹp tấm lòng vàng của ngươi đi, người đại công đức của ta. Máu của ngươi uống rất ngon, thịt của ngươi cũng ăn rất ngon, nhưng ngươi còn gì nữa không? Nếu trăm vẫn muốn ăn thịt uống máu lê dân thiên hạ ở trước mắt ngươi thì ngươi muốn lấy gì để trao đổi đây?”

Chữ Lâm im lặng.

Lục Trầm Uyênđưa tay tới, nắm lấy cằm của chữ Lâm, gần giọng nói: “Sao thế Tử Kỳ, không còn gì để nói sao? Thật ra, suy cho cùng ngươi vẫn cứ đổ kỵ với trăm... nếu như năm đó không đi lệch một đường, thì tại sao quốc sư đại nhân người người kính ngưỡng lại ngã vào bùn đất, trở thành đồ chơi của người khác?”

Kéo chữ Lâm tới gần, nửa ôm vào lòng, Lục Trầm Uyênmờ ám vuốt ve môi chữ Lâm, trầm giọng nói: “Ngoan ngoan ở lại đây đi, theo trăm một quãng thời gian, nói không chừng trăm sẽ không muốn ra khỏi đại trận của huyết mộ này nữa đấy? Hồn phách tương giao, mùi vị của Tử Kỳ... trăm nhớ lâu lắm rồi...”

Hắn cúi đầu, đưa môi tới gần.

Chữ Lâm thần thờ bị đè lại, ngửa đầu tiếp nhận.

Trong khoảnh khắc hai môi chạm vào nhau, ánh mắt hơi đại ra của chữ Lâm khê động, nhìn Lục Trầm Uyênchằm chăm, bắn ra một luồng sắc bén dọa người, “Lục Trầm Uyên, ngươi, phải, chết!”

Hai tấm mộc bài trống không bắn ra từ trong lòng bàn tay chữ Lâm, hai hợp thành một, một chữ Phong khổng lồ xuất hiện, ập mạnh vào người Lục Trầm Uyên.

Trong chớp mắt, thời không đảo ngược, vật đổi sao dời.

Một đôi mắt mở ra trên bầu trời, trông xuống trần thế.

Trong cung điện nguy nga, một tiếng hét bi thương truyền ra: “Hoàng thượng... băng hà rồi!”

“Húc nhi... nhớ kỹ, chính là hương đó, mười ba dặm ngoài thành... có, có người đại công đức... ra đời... có thể phụ tá con... thái, thái bình thịnh thế...”

Hết chương 33

34. Chương 34: Quốc Sư

Ở cuối hành lang uốn khúc, gió thổi tuyết cuộn.

Một thiếu niên thanh nhược mặc đồ trắng đứng chấp tay, vẻ mặt lơ đãng. Tuyết mịn bay vào mặt, thấm ướt mi mắt.

Tiếng bước chân tiến gần đến phía sau người.

Người đến có hơi thở hơi dồn dập, cúi đầu thấp giọng nói: “Điện hạ, tìm được rồi.”

Thiếu niên như bị đánh thức, mi mắt run lên, mím môi xoay người lại, “Mạnh Quý, người có tin rằng thế gian này có chuyện quỷ thần không? Hoàng gia gia chợt mở thiên nhãn trước khi băng hà, nhìn thấy kim quang chói lọi thế gian, chính là hiền thần đại công đức ra đời, quả thật có chỗ nào may mắn đáng tin sao?”

Nam tử tên Mạnh Quý ngẩng đầu lên, vẻ mặt anh tuấn uy vũ, nhưng đoan trang nghiêm túc.

Tuy không biểu hiện ra mặt, nhưng trong lòng than nhẹ một hơi. Đế vương từ xưa đa nghi thành tính, cho dù là Hoàng thái tôn chỉ có mười mấy tuổi, chẳng qua sắp bước lên ngôi hoàng đế cũng chẳng tránh được.

“Thần không biết.”

Mạnh Quý nói: “Có điều, hôm qua gió mây đổi sắc, bầu trời đột ngột xuất hiện một đôi mắt to, bách tính trong kinh tận mắt nhìn thấy. Ví như, Khâm Thiên giám không thể đưa ra cách lý giải, e sẽ có lời đồn đại vô căn cứ, gây bất lợi cho điện hạ.”

“Đúng vậy, cô vẫn chỉ là điện hạ, mà không phải là bệ hạ.”

Hoàng thái tôn Văn Húc mập mờ nở nụ cười, khoát tay nói, “Chuẩn bị ngựa, cô với người cùng... đi xem vị năng thần trị thế, quốc sư đại nhân tương lai.”

Sương gió đầy yên ngựa, móng ngựa hất tung tuyết bùn.

Hoàng thái tôn triều Đại Kỳ cùng Uy vũ tướng quân mang theo một đội kỵ binh nhẹ, cố gắng càng nhanh càng tốt, dựa theo chỉ thị của lão hoàng đế trước khi băng hà, đi tới một tòa biệt viện nằm ở ngoại thành.

Biệt viện ngoại thành là tài sản riêng của An Dương hầu.

Vài ngày trước, An Dương hầu đưa người nhà đến tòa biệt trang ôn tuyền này để tránh bạo tuyết. Vừa khéo sao, ngày hôm qua, An Dương hầu phu nhân lâm bồn vào thời khắc lão hoàng đế băng hà, sanh ra tiểu Thế tử.

“Tham kiến Hoàng thái tôn diện hạ, diện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Hoàng thái tôn đột nhiên giá lâm khiến cho An Dật An Dương Hầu phủ quên nhàn tản không biết phải làm sao.

Văn Húc cũng không để tâm những chuyện ấy, trực tiếp vén rèm, nhìn về phía tiểu Thế tử ngủ say đang được bà vú ôm trong lòng, nói: “Đây chính là đứa bé kia?”

“Điện, diện hạ, ” An Dương hầu run sợ trong lòng, “Đây là khuyển tử Trầm Uyên, chẳng hay diện hạ...”

Ánh mắt Văn Húc xoay chuyển, nhàn nhạt rơi vào người An Dương hầu, Văn Húc che miệng ho khụ một tiếng, sắc mặt biến trắng, hình như có hơi suy yếu, nhưng mặt mày vẫn mang theo một luồng ác liệt uy nghiêm, ép tới An Dương hầu phải cúi đầu.

“Nó gọi Lục Trầm Uyên sao? Tên rất hay.” Văn Húc nhẹ giọng nói, “Sau khi hài tử mãn trăm ngày, sẽ có người đón nó vào cung. Mười năm sau, nó sẽ là quốc sư đời tiếp theo.”

Tất cả mọi người ngạc nhiên ngẩng đầu.

Là một vương triều thần trao hoàng quyền, quốc sư Đại Kỳ không chỉ là một tên gọi trang trí, mà có thể chân chính chi phối triều đình và lựa chọn sự tồn tại của vị trí hoàng đế siêu phàm. Quốc sư Đại Kỳ đời đầu đã giữ chức quốc sư vài chục năm, nhưng vài chục năm lại như một ngày, dung mạo không thay đổi. Bách tính tôn sùng quốc sư là thần, địa vị trên cả hoàng đế.

Nhưng nếu quốc sư thật sự là thần, Văn Húc hẳn cũng không sao. Nhưng nếu không phải thì quốc sư chỉ là một con người.

“Điện hạ, ngài thật sự muốn làm như thế sao?”

“Cô nghĩ đây chính mong đợi của các triều đại Văn gia cô, cô sẽ hoàn thành nó.”

Kéo thần quyền cao quý, bồi dưỡng tín ngưỡng của chính mình.

Cứ như vậy, Văn Húc gạt quốc sư bề quan mấy năm, ba tháng sau, đón đứa bé mới sinh Lục Trầm Uyên vào

hoàng cung, dốc lòng bồi dưỡng.

Cũng vào ba tháng trước, lúc con mắt lớn xuất hiện trên bầu trời.

Bên trong một khe núi nằm cách biệt viện của An Dương Hầu phủ không xa, một nữ tử vật lộn bước đi trong trời tuyết, một dòng máu đỏ uốn lượn dưới chân.

Nàng té lăn trên đất, dung mạo thanh tú vụn vỡ đau đớn, tiếng trẻ con nỉ non xé tan bầu trời tuyết trắng tĩnh mịch.

“Cha đặt tên cho con... là Tử Kỳ.”

Một lúc lâu sau, môi thắm đầy máu, nụ cười dần xuất hiện.

Nàng co rúc ở trong tuyết, giọng nói yếu ớt, dùng tấm chăn nhỏ rách nát bọc kín bé con đỏ hỏn nhần nheo.

“Nghiêm Tử Kỳ...”

Nàng ôm bé con tựa như tất cả người mẹ dịu dàng khác, ngồi quỳ trong tuyết lớn, ngân nga khẽ cười, “Quả là một cái tên rất hay.”

Tuyết lớn dữ dội, chỉ cách nửa dặm, nhưng lệch một đời.

Có một người mẹ xuất thân kỹ nữ, khoảng thời gian ấu thơ của Nghiêm Tử Kỳ chẳng hề dễ dàng.

Tuy đã hoàn lương nhưng vì mẫu thân Phát Nhu của Nghiêm Tử Kỳ vẫn còn rất xinh đẹp, thường bị bọn du côn lưu manh trong thôn quấy rối, rước lấy ánh mắt lạnh lẽo căm thù của các thôn phụ, trở thành đề tài buôn chuyện khắp nơi.

Lời nói truyền vào tai bọn nhỏ, Nghiêm Tử Kỳ liền trở thành “tiểu nam kỹ”, bị ức hiếp cô lập.

Phát Nhu là một người đàn bà mạnh mẽ.

Nàng làm công không ngày không đêm, hi sinh rất nhiều để đưa Nghiêm Tử Kỳ vào trường, mong mỗi con mình sẽ giống như cha, thăng quan tiến chức, trở thành một người chính trực, bụng có thi thư.

Nghiêm Tử Kỳ không hề phụ lòng mong đợi của Phát Nhu.

Từ nhỏ, hình như y chẳng bao giờ gặp may, nhưng hình như cũng luôn gặp dữ hóa lành. Đám trẻ con vốn ghét y bị sự chân thành của y lay động, dần dần trở thành bằng hữu. Bởi vì mấy lời bịa đặt mà bạn cùng trường xa lánh y, nhưng sau khi cùng nhau ôn tập, bọn họ lại cùng chung chí hướng với y, kết làm tri kỷ.

Y thông minh chăm chỉ, chính trực lương thiện, dường như không có khuyết điểm.

Mặc cho con đường khoa cử có bao nhiêu gập ghềnh, nhưng đến cuối cùng y vẫn đoạt giải nhất, trở thành Hội nguyên (tên gọi người đỗ đầu khoa thi Hội), tham gia thi Đình (kỳ thi cuối cùng ở cung điện do nhà vua chủ trì).

“Chẳng hay Nghiêm huynh có nghe nói?”

Có một hảo hữu cùng đi thi bước đến bên cạnh Nghiêm Tử Kỳ, nhú mào nói khẽ: “Thi đình ngày mai, hình như quốc sư mới nhậm chức cũng phải vào giám sát phòng thi.”

Nghiêm Tử Kỳ nở một nụ cười nhạt, trong mắt lộ ra lo lắng, nói: “Hoàng thượng không lùi, quốc sư không nhường, e rằng triều đình sẽ không còn an bình nữa.”

Hảo hữu hạ thấp giọng, than thở: “Có vài lời, chúng ta không nói được đâu. Nghiêm huynh, ngày mai... vẫn cần cẩn trọng từ lời nói đến việc làm.”

Cuộc trò chuyện giữa cử tử (những người đọc sách được tiến cử tham gia khảo thí) được giữ kín như bưng, song triều đình hiện nay như thế nào, mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

Mười tám năm trước, tiên đế băng hà. Vào thời khắc lâm chung, có thần nhân trời cho, nhìn được thiên cơ, thấy kim quang diệu thể (ánh sáng vàng chói lọi thể gian), có thần minh chuyển thể ra đời, nay lập quốc sư, làm tâm khắp thiên hạ.

Tân đế Văn Húc tìm được thần minh, chính là con trai Lục Trầm Uyên của An Dương hầu. Lục Trầm Uyên nhập cung khi còn bé, tu tập đạo thuật ở Khâm Thiên giám, thiên tư tung hoành. Mười tuổi cầu mưa xóa đại hạn của thiên hạ, mười lăm tuổi bước lên đài Thiên Cơ, thay quốc sư đương thời tiến hành lễ tế. Bởi do quốc sư đời trước bề quan ngộ đạo, không quan tâm phạm tục, cộng thêm Lục Trầm Uyên tạo phúc cho dân, công tại xã tắc, liền được hoàng đế Văn Húc tôn làm quốc sư, đăng vị vào Hàn Thực (tiết trước Thanh Minh một ngày. Cũng có nơi gọi tiết Thanh Minh là Hàn Thực) năm rồi, làm chủ đài Thiên Cơ.

Những điều này đều rơi vào mắt của tất cả bách tính bình thường.

Nhưng Nghiêm Tử Kỳ cũng hiểu rõ, thế tử Lục Trầm Uyên bằng tuổi với y, từ đầu cho đến cuối cũng chỉ là một con rối của tân đế Văn Húc mà thôi.

Thần quyền vượt đế vị, sao hoàng đế có thể nhẫn nhịn? Nói không chừng, ngay cả câu chuyện lão hoàng đế mở thần nhân cũng chỉ là một bàn đạp của tân đế chỉ để nắm đại quyền, biến vị trí quốc sư thành một

con rối trong túi.

Hiện tại xem ra, tân đế có lẽ đã mua dây buộc mình.

Lục quốc sư trưởng thành, đã không còn là một con rối mặc người định đoạt, mà là một con sói răng nanh sáng bóng.

Điện Kim Loan, khoa thi Đình.

Lần đầu tiên Nghiêm Tử Kỳ nhìn thấy vị Lục quốc sư trong truyền thuyết kia.

Y và hắn có cùng niên kỷ, nhưng trông hắn uy nghiêm và khí thế hơn nhiều. Hắn khoác đạo bào màu trắng, không thấy tang thương mà lại có một luồng tâm linh lúc ẩn lúc hiện, vẻ mặt đoan chính và trang nghiêm, gương mặt tựa như được bao phủ bởi một lớp sương mù như có như không, không thể nhìn rõ. Song, đôi mắt lại tối om, khiến người run sợ.

Nghiêm Tử Kỳ nhắc tay áo mài mực, ánh mắt diễm đam thông dong đảo quanh, nhưng bỗng dừng dừng lại.

Ánh mắt đối diện.

Sương mù trên mặt Lục Trầm Uyêntân ra trong chớp mắt, để lộ gương mặt anh tuấn trẻ tuổi, mang theo vài phần bốn cột treu đùa, hắn cong môi cười với Nghiêm Tử Kỳ, ánh vàng lóe lên trong đồng tử đen thẳm bí rồi biến mất.

Tâm thần run lên, chợt thấy rối bời.

Đôi mắt kia tạo cho Nghiêm Tử Kỳ cảm giác như đi bên rìa vực sâu, như giẫm trên băng mỏng.

Đợi đến lúc gặp lại, vòm trời rực rỡ, từng tiếng truyền xuyên thấu điện Kim Loan huy hoàng và bậc thềm cẩm thạch kéo dài.

“Tuyên tân khoa trạng nguyên Nghiêm Tử Kỳ yết kiến _____!”

Đế vương quanh năm ốm yếu ngồi trên long ỷ, một bức rèm buông thông bên cạnh, một chiếc ghế tựa đắp ngọc thạch ẩn phía sau. Một bóng người xuất trần như ẩn như hiện, có ánh mắt sắc bén bắn ra, đè nén đến tim của Nghiêm Tử Kỳ đập thành thịch.

Văn Húc che miệng ho khù khụ, nói: “Nghiêm ái khanh tài học hơn người, chẳng hay...”

“Bệ hạ.”

Bức rèm nhẹ lay động, người ở phía sau cắt lời Văn Húc không chút kiêng kỵ, một bàn tay mảnh mai thiếu sức sống thò ra, vén rèm.

Thanh niên khoác đạo bào chậm rãi bước ra, từng bước tiếp cận Nghiêm Tử Kỳ, gương mặt mơ hồ, giọng nói lại lạnh lùng châm biếm: “Lúc nào mà Đại Kỳ ta ngay cả con của kỹ nữ cũng được làm trạng nguyên vậy?”

Nghiêm Tử Kỳ bỗng ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt.

Bàn tay lạnh lẽo giữ chặt cằm dưới của Nghiêm Tử Kỳ, dùng sức nâng mặt y lên.

“Quốc sư!” Mặt Văn Húc ửng hồng vì bệnh, hắt quất một tiếng, rồi chợt ho dữ dội.

Nội thị vội vàng tiến lên dìu, nhưng bỗng hốt hoảng hô to: “Bệ, bệ hạ... người học máu!”

Trong lúc nhất thời, cả triều kinh hoàng.

Hoàng đế bệnh nặng, không thể rời giường, triều chính do thái tử chủ lý, thái sư phụ tá.

Mưa núi sắp tới, gió tràn khắp lầu*, ai ai cũng đánh hơi được mùi khác thường, cảm thấy bất an khó bảo toàn. Không ai nhận ra rằng tân khoa trạng nguyên Nghiêm Tử Kỳ đã sớm biến mất chẳng còn tăm hơi.

*Ví với không khí căng thẳng trước khi bùng nổ chiến tranh, biến động. (Google)

“Tử Kỳ, người xem kia.”

Màn tơ buông thông, nguy lâu cao vút, bốn bề tiếng gió xen lẫn hoa rơi lả tả bay vào đài bạch ngọc.

Ánh trăng trong vắt, phác họa hai bóng người đan xen.

Trên đài Thiên Cơ, bàn tính quả nát vụn, quân cờ đen trắng rải đầy đất.

Một bàn tay thò đến từ phía sau, vén lên một đoạn lụa mỏng, cho phép Nghiêm Tử Kỳ gặp lại ánh sáng.

Ánh nền sáng rực lay động trong mắt, y bị nhấn trên mặt đất, một bàn tay bóp lấy cổ y, buộc y phải ngẩng đầu, từ đỉnh đài Thiên Cơ trống rỗng nhìn về bầu trời sao bao la.

“Địa vị cao cao tại thượng, đạo pháp tuyệt thế vô song...” Giọng nam trầm thấp áp sát bên tai Nghiêm Tử Kỳ, mang theo ý tứ tàn nhẫn, “Những thứ này nên thuộc về người đại công đức của ta. Nhưng hiện tại, ma xui quỷ khiến, chúng nó đều là của ta. Tử Kỳ, ngươi hận không?”

“Quốc sư đại nhân...”

Nghiêm Tử Kỳ ổn định hơi thở hỗn hển, khó khăn nói: “Những thứ này đều là của ngươi. Sẽ không ai cướp, sẽ không ai nghi vấn. Ngươi đã có hết thủy địa vị ngự trị trên thế gian, còn chưa thoả mãn hay sao? Lạc đường nhưng biết quay lại, vẫn chưa muộn đâu.”

“Ngươi thật ngu xuẩn.” Lục Trầm Uyên thất vọng thở dài, chậm rãi lui về sau.

Trong đôi mắt hé mở của Nghiêm Tử Kỳ lóe lên chút vui mừng.

Nhưng chẳng để ý mừng rỡ thật sự thì đã có một đôi tay bóp lấy eo y, nụ hôn chẳng chịt và điên cuồng rơi xuống.

Lục Trầm Uyên nở nụ cười: “Ngươi cho rằng ta sẽ buông tha ngươi sao? Tử Kỳ, cho dù ngươi có là một kẻ ngu xuẩn đi chăng nữa, chỉ bằng ngươi là người đại công đức, ta không thể thả ngươi đi. Nếu như có người nhìn ra thân phận của ngươi, vậy thì quốc sư ta đây chẳng phải là danh bất chính, ngôn bất thuận hay sao? Một nhược điểm lớn như vậy, ta hiển nhiên phải đặt trong tay mình, bóp chết... nghiền nát mới đúng.”

Hắn nắm lấy bàn tay đang siết chặt màn tơ, đặt lên đó một nụ hôn nhẹ, sau đó dùng sức bóp nát xương ngón tay của Nghiêm Tử Kỳ.

“Bổn tọa nghe nói nếu muốn trừ long mạch, cần phải tế sống linh hồn và thân thể của người đại công đức... Tử Kỳ, ngươi đang run rẩy ư? Đừng sợ, làm sao bổn tọa cam lòng để ngươi chết chứ?”

35. Chương 35: Công Đức

Đài Thiên Cơ của Đại Kỳ được xưng có thể nhìn trộm thiên mệnh, thay đổi quốc vận.

Giờ đây, Nghiêm Tử Kỳ lại trở thành một kẻ bị nhốt trong lao tù. Lục Trầm Uyên chặt đứt chín nhánh bậc trời thông đến đài Thiên Cơ, trừ hắn ra, trên thế gian này gần như không có ai có thể bước lên đài.

Lụa mỏng bay lượn, bốn bề lạnh lẽo.

Nghiêm Tử Kỳ bị cầm tù đến tháng thứ ba, Lục Trầm Uyên lại lên đài Thiên Cơ, lần này trang phục đã hoàn toàn thay đổi. Không còn là đạo bào màu trắng mộc mạc đơn giản, mà là một thân trang phục tế

thiên hoa lệ màu đen vàng.

Tay hắn cầm phát trần, nhưng có chút say ngà ngà, một tay ôm Nghiêm Tử Kỳ, kéo người tới mép đài Thiên Cơ, cả người gần như lơ lửng trên không.

“Tử Kỳ, nghe đi.”

Lục Trầm Uyên bóp cổ tay của y, hơi rượu phả sát bên tai y, “Là tiếng nhạc tang... Văn Húc không chịu được nữa, hắn phải chết. Hắn băng hà, ngôi vị hoàng đế này chính là của ta.”

Tiếng gió thổi lạnh lẽo, áo bào phấp phật.

Thanh y của Nghiêm Tử Kỳ bị máu nhuộm đỏ, sắc mặt trắng bệch nở nụ cười: “Thật sao?”

“Người cho rằng đây là điều bốn tọa muốn ư?” Lục Trầm Uyên thâm trầm mỉm cười, “Không chỉ thế đâu. Long mạch tứ phương, ta đã nhốt hết ba, miễn cưỡng cũng coi như ổn thỏa. Chờ ta leo lên đế vị, lập tức có thể mượn long mạch Đại Kỳ diệt hai cái còn lại, lưỡng bại câu thương, ta có thể ngư ông đắc lợi.”

Ánh mắt Nghiêm Tử Kỳ ảm đạm, vẻ mặt có chút cứng ngắc: “Người... vì sao lại cố chấp với long mạch như vậy?”

Lục Trầm Uyên lắc đầu: “Người không hiểu... rắn muốn hóa rồng, hiển tế tứ hiền, rút khí long mạch thì mới có thể vọt lên trời. Thuật trường sinh bất tử, từ cổ chí kim có bao nhiêu cổ nhân truy tìm không ra, ta cũng là kẻ si, cũng muốn thử một lần. Lần này vay mượn hai mươi năm tuổi thọ, chung quy cũng là của người khác.”

Nghiêm Tử Kỳ không hiểu mấy lời bừa bãi của hắn.

Lục Trầm Uyên có vẻ say thật rồi, ôm y ngồi trên mép gậy của bậc trời.

“Người thừa kế quốc sư... ai mà sẵn lòng làm đây?” Thuận tay vứt mũ lông qua một bên, Lục Trầm Uyên vùi nửa mặt vào tóc Nghiêm Tử Kỳ, thấp giọng nói, “Nếu năm đó ta có thể lựa chọn, có lẽ... làm một thế tử nhàn tản là tốt nhất.”

“Tử Kỳ, người... hãy nhớ kỹ, lời của Văn Húc, một chữ cũng đừng tin.”

Lục Trầm Uyên đưa tay ra, ống tay áo rộng trượt xuống, lộ ra nửa cánh tay. Thon dài mạnh mẽ, vết sẹo chằng chéo, lằn máng sâu đến tận xương, rồi lại như bị bàn là ủi lên. Dấu vết cũ xưa, hắn đã qua nhiều năm.

“Tử Kỳ, ta đau...”

Thân áo bị một bàn tay nắm chặt, Nghiêm Tử Kỳ nhìn vào những vết sẹo kia, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thật sự có người vừa sinh ra đã có bản tính độc ác, không có chút thiện ý nào sao? Những thứ bí mật được ẩn giấu trong hoàng gia, có liên quan đến Lục quốc sư tuổi thơ sống không bằng chết, dùng khóa trường mệnh đổi lấy hai mươi năm sống như một con rối lay lắt... có tồn tại thật hay không?

Theo bản năng, Nghiêm Tử Kỳ mở mắt ra, giơ bàn tay mềm mại và yếu ớt, xoa lên vết sẹo trên cánh tay Lục Trầm Uyên.

Thế nhưng, ngay trong chớp mắt tiếp theo, bàn tay kia xoay chuyển một cách kỳ lạ, cắm vào ngực Nghiêm Tử Kỳ, bàn tay mở rộng, cầm lấy trái tim của Nghiêm Tử Kỳ.

“Người nhẹ dạ rồi, Tử Kỳ...”

Tiếng cười bí hiểm của Lục Trầm Uyên bay lơ lửng đến tai, “Lòng đề phòng của người lại mỏng manh như vậy, vô vị thật... Bỏ tọa nghe nói người đại công đức bị móc tim sẽ không chết, chẳng hay có phải tin đồn hay không, hôm nay... tạm thử một lần nhé.”

Khí tức u lạnh trào lên tứ chi và trăm xương.

Nghiêm Tử Kỳ kinh ngạc nhìn trái tim của mình được chậm rãi kéo ra ngoài. Cơ thể được thân thiết ôm lấy, nhưng máu tươi ào ào utor đầm vạt áo.

“Người quả nhiên không chết...” Lục Trầm Uyên khẽ hôn lên gương mặt và môi của y, “Ta đây làm sao cam lòng thả người đi được? Chẳng phải những kẻ thiện tâm các người rất thích cảm hóa người khác hay sao? Tử Kỳ, người cũng sưởi ấm cho ta đi, được không?”

Nghiêm Tử Kỳ hất tay Lục Trầm Uyên, trái tim còn đang đập lặn xuống mặt đất, dính đầy bụi bặm.

Từ lần đó, Nghiêm Tử Kỳ đã lâu không thấy Lục Trầm Uyên.

Y bị cột lại bằng một sợi dây xích gắn liền với cây cột, phạm vi hoạt động chỉ có nửa đài Thiên Cơ. Không biết có phải Lục Trầm Uyên cố ý hay không, Nghiêm Tử Kỳ có thể tùy ý xem hết tông quyền và bí thuật đạo pháp.

Từ trong tông quyền, Nghiêm Tử Kỳ đoán sơ được tình cảnh thật sự của Lục Trầm Uyên.

Sau khi được đón vào hoàng cung, Lục Trầm Uyên từng bị hại chết một lần. Sau khi Văn Húc phát hiện,

tìm tới một cái khóa trường mệnh bí bảo, còn được gọi là khóa đèn mạng. Văn Húc giết con trai của mình, chuyển hai mươi năm tuổi thọ cho Lục Trầm Uyên, do đó Lục Trầm Uyên mới phải chịu quản chế của Văn Húc.

Văn Húc tính rất tốt.

Lợi dụng Lục Trầm Uyên tháo bỏ địa vị thần thánh của quốc sư, kéo vào thế tục, phục tùng hoàng quyền. Sau đó, Lục Trầm Uyên thọ tận, vừa vận chết bất đắc kỳ tử sau khi bị ép khô tất cả giá trị lợi dụng, có thể nói là vô cùng hoàn mỹ.

Chỉ có điều, trong khi dạy dỗ Lục Trầm Uyên, tất cả sự ác độc và hung tàn của Văn Húc cũng được Lục Trầm Uyên kế thừa.

Nghiêm Tử Kỳ không đoán được tâm tư của Lục Trầm Uyên, cũng không có cách ngăn cản.

Lại là tháng ba, đạo bào trên người Lục Trầm Uyên cuối cùng đã biến thành mũ miện và trang phục của đế vương.

So với một quốc sư tiên phong đạo cốt, dường như hẳn thích hợp quân lâm thiên hạ hơn.

Không còn cơ thể yếu ớt nhiều bệnh, thường xuyên bãi triều của Văn Húc; Lục Trầm Uyên cần cù chính vụ, thức khuya dậy sớm, y hệt dáng dấp của một minh quân.

Song, Nghiêm Tử Kỳ dự cảm được một luồng khí tức không rõ, tiềm tàng xung quanh thịnh thế, có thể phun trào bất cứ lúc nào, nhấn chìm tất cả.

Linh cảm của Nghiêm Tử Kỳ đã nhanh chóng trở thành sự thật.

Lục Trầm Uyên lại chủ trì một buổi lễ gọi là tế thiên, kỳ thật là một màn thịnh yến giết chóc để tàn sát long mạch.

Vạn dân huyết tể, máu chảy thành sông.

Tiếng đau đớn bị ai kéo dài mấy ngày không dứt, mây đen đè ép trên bầu trời kinh thành, sấm sét nổ xuống đài Thiên Cơ, Lục Trầm Uyên mỉm cười đứng bên cạnh Nghiêm Tử Kỳ, nhìn y co giật, bị roi sét đánh.

“Hận ta không, Tử Kỳ?” Lục Trầm Uyên ôm lấy Nghiêm Tử Kỳ, “Rõ ràng kẻ làm chuyện ác chính là ta, nhưng người nhận hết trách phạt lại là ngươi. Trời không có mắt, chẳng nhìn thấy thiện, cũng chẳng nhìn thấy ác. Giống như người nhẹ dạ thiện tâm như ngươi vậy, mãi mãi cũng chỉ có chết sớm mà thôi.”

Nghiêm Tử Kỳ há miệng, máu chảy không thôi.

Giọng y khàn và mơ hồ, ánh mắt ảm đạm ngày trước chợt trở nên sáng sủa và sắc bén: “Không hận. Ta chưa từng hận ai cả. Lục Trầm Uyên, người muốn ta học cách hận thù, làm bản công đức kim thân, rồi loại hồn phách của ta, để người thay vào đúng không? Buồn cười thật. Ta có thể nói cho người biết, ta không hận, vĩnh viễn sẽ không học được hận.”

Khuôn mặt hỉ nộ vô thường từ trước đến giờ của Lục Trầm Uyên đột nhiên sa sầm, không còn bất kỳ cảm xúc gì.

Nghiêm Tử Kỳ đã chọc trúng chân tướng.

“Người để ta xem những tông quyền này, những này đạo pháp, chẳng phải là để ta biết điều này ư?”

Nghiêm Tử Kỳ phun máu trong miệng ra, đột nhiên trở nên hùng hổ dọa người, “Sau đó thì sao? Kết quả là gì đây? Người muốn khiến ta không cam lòng, muốn ta căm hận, muốn biến ta thành người thứ hai ư?”

“Đạo trời bất công, thế sự vô thường,” Nghiêm Tử Kỳ nhếch khóe môi dính máu, “Nhưng vì sao ta phải thuận theo người? Người cho rằng người là ai?”

“Nghiêm Tử Kỳ!”

Lục Trầm Uyên giận dữ cười, bóp lấy cổ Nghiêm Tử Kỳ, kéo người xuống đài Thiên Cơ, “Người đã không chịu vào khuôn phép, vậy thì ta giữ người lại cũng vô dụng...”

“Người không muốn sống nữa ư?”

Nghiêm Tử Kỳ lạnh lùng nở nụ cười, “Người thoát khỏi sự kiểm soát của Văn Húc, chẳng phải là dùng tuổi thọ của ta thay thế sao? Người đoạt thân phận của ta, chiếm tuổi thọ của ta, cướp tim... của ta, người muốn giành công đức cho mình, nhưng thứ người thu được cũng chỉ có sát nghiệp.”

“Lục Trầm Uyên, người thật sự đáng chết.”

Gương mặt tuần tú nửa nhuộm sắc máu ngàn năm trước và bóng mờ trước mắt chồng chéo lên nhau. Lục Trầm Uyên mở mắt trong chớp lát, thể nhưng rất nhanh, chữ Phong khổng lồ ập xuống, hấn chợt hoàn hồn, đánh úp một chương về phía chữ Lâm, “Nghiêm Tử Kỳ! Người cho rằng người có thể thay đổi được gì?!”

Chữ Lâm không tránh, kiên cường hứng lấy, quay đầu nhìn về phía Cổ Kinh Hàn và Dung Phi đang chìm vào quá khứ thoáng hiện ban nãy, quát lên: “Còn chờ gì nữa? Phong yêu quyết!”

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ cùng chấn động.

Cố Kinh Hàn lập tức hành động, ôm chặt lấy Dung Phỉ, để cho ngực của hai người áp sát vào nhau.

Hào quang màu vàng óng tỏa ra từ nơi áp sát đó, càng lúc càng mạnh, bắn thẳng lên đỉnh đầu của hai người.

Trong hư không, ánh sáng vàng rút đi, một thanh kiếm dài trong vắt như băng như ngọc xuất hiện, kiếm thế ngưng tụ, bỗng nhiên vung lên, bao phủ Lục Trầm Uyên đang bị chữ Phong áp chế gần như không thể nhúc nhích.

Cả sảnh đường hoa say ba ngàn khách, một kiếm sương lạnh mười bốn châu!

Từng tắc từng tắc cơ thể của Lục Trầm Uyên dần tán loạn, hóa thành tro bụi mà rơi. Hồn phách rời khỏi cơ thể, bị chữ Lâm túm lấy, ném vào quan tài bạch ngọc.

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt rồi vội vàng kết thúc.

Có cảm giác như bị cắt ngang, chữ Lâm đang cố ý che giấu điều gì đó.

“Nếu như ông có thể dễ dàng kết thúc hần như vậy, vì sao phải đợi tới bây giờ?” Cố Kinh Hàn buông Dung Phỉ ra, nhìn về phía chữ Lâm.

Hình bóng chữ Lâm gần như bị phân tán, mặt mày cũng trở nên mơ hồ. Y như thể vẫn còn nhớ ánh mắt kinh ngạc cùng với bờ môi mấp máy không phát ra tiếng ban nãy của Lục Trầm Uyên, vui vẻ chưa hiện trên mặt, mà buồn bã đã vội giăng đầy.

“Năm đó, ta từng trấn áp hần.”

Chữ Lâm nhẹ giọng nói, “Ta tự học ba ngàn đạo pháp ở trên đài Thiên Cơ, ngày ngã bài ấy, ta lấy thân bố trí cạm bẫy, dụ hần vào bẫy. Nhưng cuối cùng, ta vẫn thất bại. Ta tiếp tục bị khóa ròng rã hai năm trên đài Thiên Cơ, mãi đến tận đại nạn hai mươi của hần, tuổi thọ khó nối tiếp, ta mới hợp tác với tướng quân Mạnh Quý, niêm phong hần trong ngôi mộ lớn ngàn năm này.”

“Mộ lớn ngàn năm?” Dung Phỉ cau mày, nhận ra sự bất thường.

Chữ Lâm gật đầu: “Đây là một ngôi mộ trong mộ. Ngàn năm trước, nó đã là một ngôi mộ cổ xưa. Ta thiết lập một số trận pháp, bố trí tầng tầng sát cơ, chỉ vì ngăn cản hần phục sinh. Ta phải dùng thân tế đại trận, nhưng ngôi mộ cổ này vô cùng quý dị, ta không chỉ bị hồn bay phách tán mà còn tu thành ác quỷ, quên mất quá khứ, chỉ nhớ rõ phải tìm ra ba mắt trận, không thể để Lục Trầm Uyên đoạt được.”

Cố Kinh Hàn vẫn giữ nguyên vẻ mặt nhưng véo nhẹ tay Dung Phỉ.

Nghe thì hợp tình hợp lý đó, nhưng Cố Kinh Hàn vẫn cảm thấy hình thiếu chút gì đó.

“Nếu như hôm nay không có các người, ta tất không thể đánh bại hắn dễ dàng như vậy, e rằng sẽ phải lưỡng bại câu thương, cá chết lưới rách.” Chữ Lâm cười khổ nói, “Trước mắt cứ như thế, hắn đi vào nghiệp hỏa, ta ở đây phong mộ, cũng coi là toàn vẹn.”

Cố Kinh Hàn bỗng nhiên nói: “Đây là hồn phách của ông, vậy thân thể công đức của ông đâu? Còn nữa, vì sao hắn lại nói người có thể làm bảo châu phát sáng, kiếp trước chính là người đại công đức?”

Chữ Lâm liếc mắt nhìn hắn, mập mờ lắc đầu: “Rồi người sẽ biết, nhưng chắc chắn không phải bây giờ.”

Nói xong, chữ Lâm không nhìn Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ nữa, bàn tay gần như hư vô nhẹ giơ lên, chợt có bốn luồng ánh sáng lấp lánh bay tới bốn phương.

Sau khi rơi xuống, thân hình tế mộ oán chú của Tô Thanh hiện ra trước tiên, quỷ khí quần thân, quỳ xuống trước người chữ Lâm.

Sau đó, Cố Kinh Hàn nhìn thấy, mỹ nhân rắn trong ảo giác cũng trườn lại đây, nhoẻn miệng cười nói với chữ Lâm: “Quốc sư đại nhân, ngài đã trở về rồi.”

Dứt lời, đôi mắt đẹp của nàng chuyển động, rơi vào Dung Phỉ, ánh mắt dờ ra, muốn mở miệng.

Song lại bị chữ Lâm trở tay ngăn lại, lùi về phía sau.

Bóng người của Tuần lão đại theo sát ở phía sau, trên vai có một bộ xương trắng nhỏ ngồi đó, trong hốc mắt có hai ngọn lửa âm u xanh biếc, lúc nhìn thấy chữ Lâm thì hơi phục lên. Ánh mắt Tuần lão đại đăm đăm, cả người tỏa ra mùi xác chết nồng nặc, thi ban trải rộng, rõ là dấu hiệu đã chết được vài ngày.

Thấy Cố Kinh Hàn nhìn Tuần lão đại, chữ Lâm nói: “Gã đã bị Lục Trầm Uyên giết từ lâu, chỉ là một con rối.”

Đi ra cuối cùng từ trong ánh sáng là một đôi giày thêu nhỏ máu, kèm với bài đồng dao quỷ dị.

“Thời gian có hạn, các người có thể ra khỏi đây từ đỉnh ngọn cây.”

Chữ Lâm nói, “Cố tiểu tử, ta cho người một phần tư tuổi thọ, hi vọng người có thể đi đến bước cuối cùng, bước ra ngoài.”

Mắt Cổ Kinh Hàn tối lại, trong lòng lạnh lẽo.

Thật sự thời gian... có giới hạn sao?

“Đi.” Cổ Kinh Hàn nói.

Huyền Hư ngẩn ra, suýt nữa bật khóc: “Giờ đi được rồi hả? Một gần chết chỉ để xem bộ phim này thôi ư? Tôi, tôi...”

“Đừng nói nhảm nữa, mau lên.” Dung Phỉ nhướn mày, kéo theo Huyền Hư còn đang run chân chạy đi.

Bóng dáng của ba người nhanh chóng biến mất.

Bên trong nhà mồ chủ, đại thụ xanh biếc, bạch ngọc hoàn mỹ, một lần nữa rơi vào im lặng.

Bóng hình của chữ Lâm chợt nổi lên từng gợn sóng, tiêu tan từng chút từng chút, rơi vào trong quan tài bạch ngọc, ngưng tụ thành một thể cùng với hồn hỏa yếu ớt của Lục Trầm Uyên.

Năm đó, Lục Trầm Uyên ăn tim của y, máu thịt của y, y đã không còn kim thân công đức từ lâu. Chỉ có y tự mình tan thành mây khói thì mới có thể khiến Lục Trầm Uyên biến mất vĩnh viễn trên trần gian. Y không phải là người đại thiện gì cho cam, y lưu luyến thế gian này, vào giây phút cuối cùng đó, y không thể quyết tâm tự hủy.

Vì lẽ đó, tàn cục bây giờ, nên để y đến dọn dẹp.

Một bàn tay cầm lên hồn hỏa sắp tiêu tan hoàn toàn, chữ Lâm dùng hết hơi sức cuối cùng, nhìn về phía chủ nhân của bàn tay kia: “Ta đã làm xong chuyện ta đáp ứng người. Nếu như... tiểu tử đó thành công, chúng ta... có thể có kiếp sau, cho dù cậu vật Lục Trầm Uyên kia... có làm một con chó đi nữa... thì cứ để ta... cho hắn biết tay...”

Hồn hỏa dần dần tắt ngúm.

Bàn tay kia chậm rãi nắm chặt lại, một làn lạnh lẽo chảy qua lòng bàn tay.

Bên trong quan tài bạch ngọc không còn bất kỳ khí tức nào nữa, dùng một tiếng, một miếng mộc bài nện xuống. Chữ Phong phía trên đã ảm đạm, ánh sáng biến mất, cũng vì thế nên mới lộ ra một hàng chữ nhỏ nằm ở cuối mộc bài bị ánh sáng che khuất _____

“Mười tám tháng chín, sinh thân của Phỉ, Hàn tặng.”

Leo đến đỉnh đại thụ, có một đạo động dài ngoằn.

Ba người đi vòng vòng trong đạo động hồi lâu, cuối cùng mới tìm thấy lối ra, đẩy đá vụn trên đỉnh đầu, chui ra khỏi huyết mộ.

Giống như đã rất lâu không nhìn thấy ánh sáng rực rỡ như vậy.

Huyền Hư bị lóa mắt đến chảy nước mắt, đặt mông ngồi phịch xuống đất không đứng lên nổi, trông chẳng có tiền đồ, đoán chừng nếu đạo sĩ của Phụng Dương quán bắt gặp cảnh này, chắc chắn sẽ đánh nát mông của gã.

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ ngồi dựa dưới tàng cây.

Ba người y hệt dân chạy nạn, mắt sạch hình tượng từ lâu. Nếu mà cứ xuống núi thế này, thì sợ rằng ngay cả người của Dung gia cũng không nhận ra đại thiếu gia nhà mình.

Ba người dùng nước của khe suối lau sơ qua, lại nghỉ thêm một chốc, rồi mới khởi hành xuống núi.

“Cố thiên sư, Dung thiếu, sao tôi cảm thấy việc này có hơi đầu voi đuôi chuột, sai sai chỗ nào ấy.” Huyền Hư vui vẻ sắp đến, nhỏ giọng nói, “Mỹ nhân rắn, còn có đứa bé và Tuần lão đại... bọn họ là cái gì? Quốc sư không phải là Lục Trầm Uyên sao? Vì sao mỹ nhân rắn kia lại gọi Nghiêm Tử Kỳ là quốc sư?”

“Còn miếng mộc bài, thanh kiếm nọ của hai người nữa...”

“Anh có cái miệng chỉ để bô bô cả ngày!”

Dung Phỉ vô cùng khó ở, ánh mắt ác liệt như dao sắc bay tới, Huyền Hư giật mình, lập tức rụt cổ nín thinh.

Dung Phỉ nhìn Cố Kinh Hàn, Cố Kinh Hàn lại lắc đầu: “Huyết khế mất thật rồi, ông ta đã tháo được một phần chấp niệm của mình. Đợi những hũ tro còn lại thức tỉnh, có lẽ sẽ hồi được một ít.”

Nói xong, hắn dùng tay ra hiệu.

Đề tài chấm dứt tại đây.

Nếu đã sống sót ra khỏi huyết mộ, vậy thì không cần nhớ lại những cơn ác mộng kia làm gì.

Ba người không nhắc đến nữa, bước chân tăng tốc, rất nhanh đã đến dưới chân núi.

Khi đám thủ hạ của Dung gia ở lại canh giữ nhìn thấy ba người, suýt nữa kích động khóc òa lên: “Thiếu gia, Cố đại thiếu, đạo trưởng Huyền Hư, mọi người đi ra rồi! Hơn một tháng đã trôi qua, nếu mọi người không đi ra thì chúng tôi phải cho nổ mộ ngay thôi!”

“Hơn một tháng?” Huyền Hư choáng váng, “Rõ ràng bọn tôi mới vào vào đó có một hai ngày, sao lại thế được...”

Gã quay đầu nhìn Cố Kinh Hàn, đã thấy trên gương mặt lạnh muôn đời không thay đổi của Cố Kinh Hàn, lần đầu tiên xuất hiện biểu cảm trời sắp sập. Huyền Hư lập tức tái mặt, có thể khiến Cố thiên sư bộc lộ vẻ mặt này, vậy chẳng phải trời sắp sập thật rồi?

“Cố, Cố thiên sư... làm, làm sao thế?” Huyền Hư dè dặt hỏi.

Cố Kinh Hàn nói: “Hôn lễ của tôi và Dung thiếu... hình như qua mất rồi.”

Hết chương 35

Lời editor: Lục Trầm Uyên không phải tra công!!!!

36. Chương 36: Trước Khi Kết Hôn

Trạm xe lửa Hải thành.

Hơi nước của tàu hỏa phun đầy bầu trời hoàng hôn, tiếng còi tàu vang lên đi đôi với thân sắt thép dần dần dừng lại.

Ánh sáng trải rộng, hành khách mệt mỏi ùn ùn xuống tàu, nhà ga yên tĩnh và trống trải lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Một thanh niên lạnh lùng khoác áo gió màu khói xám, một tay xách vali, một tay đỡ một con mèo to biếng nhác mệt mỏi đang tựa lên vai hắn, bàn tay săn sóc vuốt phẳng vạt áo ghi-lê hơi nhăn của người trong lồng ngực.

Hắn không để ý ánh mắt người ngoài, nghiêng đầu khẽ nói: “Về nhà rồi ngủ tiếp.”

“Ừ...”

Dung Phi ôm lấy vai Cố Kinh Hàn, mắt nâng lên, nhìn ra xung quanh, mỉm cười, “Đi hơn một tháng rồi. Bọn họ sẽ không nghĩ chúng ta đào hôn chứ, ở Kỳ Sơn không có một cú điện báo nào, cũng không có người

đến tìm... Phụng Dương quán có đến đón người phải không? Bọn họ tính quẻ vẫn còn chuẩn nhĩ.”

Huyền Hư còn chưa ra khỏi trạm xe lửa thì đã bị Phụng Dương quán kéo chạy mất hút, gã cũng rất sợ bị hai vị bọ chúa này bóc lột tiếp, thế là cặp giò chạy nhanh như dài ra, chớp mắt phóng đi.

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ cũng không muốn giữ gã lại.

Gã đến Kỳ Sơn là vì nhiệm vụ của Phụng Dương quán, dù sao cũng phải trở lại. Có điều, chú anh Huyền Hư đã trở thành bạn chí cốt, Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ kết hôn, người có thể không đến nhưng tiền mừng thì phải đưa trước.

Dung thiếu gia ước chừng thứ gì đó trong túi, híp mắt cười lên.

Đi ra đến ngoài, cánh tay khoác lên vai Dung Phỉ của Cố Kinh Hàn hơi cử động, véo nhẹ sau gáy Dung thiếu gia, cảm hơi nâng, “Bên kia.”

Xung quanh trạm xe lửa, đám đông nhộn nhịp tản dần.

Một chiếc xe hơi dừng ở ven đường, Dung phu nhân đoan trang khoác tay Dung Bồi Tĩnh, nhoẻn miệng cười, vẫy vẫy tay.

“Hai người các con cũng không biết báo một tiếng bình an về nhà nữa...”

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ vừa lên xe, vẻ mặt vui vẻ của Dung phu nhân liền biến thành giận dữ, “Nếu không phải Trường Thanh tiên sinh còn nhớ gửi cho nhà một phong thư thì mẹ và cha các con đã đi Kỳ Sơn tìm hai đứa rồi.”

Cố Kinh Hàn cau mày.

Dung Phỉ ngạc nhiên nói: “Trường Thanh tiên sinh? Là ai vậy mẹ?”

Dung phu nhân nghiêng đầu nhìn Dung Phỉ, bất đắc dĩ nói: “Trường Thanh tiên sinh chính là sư phụ của Kinh Hàn, chẳng phải mẹ từng nói với con rồi sao? Cả ngày chả thèm để ý chuyện gì hết, mẹ cũng không biết mỗi ngày ngoại trừ quát tháo hăm dọa ra thì con còn nghĩ cái gì trong đầu nữa.”

Dung Phỉ ung dung thông thả, lười nhác dựa vào đệm xe: “Nghĩ xem lúc nào có thể lấy vợ đó mẹ...”

“Thằng nhóc thôi này!”

Dung phu nhân nổi càu mím cười, lông mày dựng đứng, khí thế cộp cái đã thức dậy, Dung Bồi Tĩnh đảm nhiệm phong nền sân khấu bên cạnh cũng cố gắng nhe răng, trông Dung thiếu gia một tí.

“Bác trai bác gái, sự phụ gởi thư có dặn dò gì không ạ?” Cố Kinh Hàn đột nhiên nói.

Khí thế của Dung phu nhân bị cắt đứt, cũng không tiện dạy dỗ đứa con trai không biết lớn nhỏ ở ngay trước mặt con dâu chưa gả đi, bèn giơ tay vuốt lại tóc mai, cười nói: “Cũng không có gì. Chỉ nói là bọn con đang xử lý chuyện quan trọng ở Kỳ Sơn, có thể sẽ nán lại đó vài ngày. Chiều theo ý của Trường Thanh tiên sinh, ngày cưới được dời sang mười sáu tháng này.”

“Là ngày mốt ư?” Mắt Dung Phỉ sáng lên.

Dung phu nhân gật đầu: “Là ngày mốt. Thế nên Kinh Hàn à, theo quy tắc thì chúng ta phải đưa con về Cố gia, trước ngày cưới không thể gặp mặt. Đây là tục lệ ở đây, không thể phá vỡ được.”

Cố Kinh Hàn cũng không có dị nghị gì với việc này, vuốt cằm nói: “Làm phiền bác gái.”

Ra khỏi trạm xe lửa, xe quả nhiên chạy đến biệt thự Cố gia trước.

Cố gia đã dán chữ hỷ trước nhà, ngôi biệt thự nhỏ màu trắng có chút không khí vui mừng.

Cố Kinh Hàn xuống xe, Dung Phỉ đưa hắn đến cửa, lại quần nhau hôn một cái rồi mới quay về xe, suýt nữa làm mù mắt lão của Dung Bồi Tĩnh và Dung phu nhân.

Bên trong biệt thự Cố gia, Cố Tiểu Ngũ nghe được động tĩnh chạy ra mở cửa cũng miễn cưỡng lấy tay che hai mắt lại.

Cố Tiểu Ngũ không giống như quán gia La của Dung gia đã chịu đủ tàn phá, tập mãi thành quen, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, cả người cứng ngắt luôn.

Đại thiếu gia nhà mình lãnh đạm... vậy mà cũng dịu dàng vịn eo cúi đầu hôn môi với người khác ư?

“Đại thiếu gia... lão gia và phu nhân đều ở trong phòng ăn...” Cố Tiểu Ngũ đón Cố Kinh Hàn vào cửa, cùng lúc đóng cửa lại, “Do là không nhận được tin cậu về vào lúc này nên đã dùng cơm trước rồi...”

Cố Kinh Hàn không thêm quan tâm những chuyện này.

Ba hũ tro chữ Lâm đã không còn, hắn cũng không quá để ý đến cái rương của mình, tiện tay đưa cho Cố Tiểu Ngũ, ra hiệu hãy mang về phòng của hắn, rồi vừa cởi áo gió vừa đi vào phòng ăn.

Bác Phúc đang chỉ huy mang các món ăn lên, liếc mắt liền nhìn thấy Cố Kinh Hàn, vui vẻ nói: “Đại thiếu gia!”

Mọi người ngồi ở bàn ăn nhìn sang.

Tiết Bình vội vàng đứng dậy, kéo Cố Kinh Hàn: “Hàn nhi về rồi à? Mau mau rửa tay rồi ngồi xuống ăn cơm. Sao lại đen... gầy như thế, ngồi xuống ăn nhiều một chút...”

Cố Thời Thu và Cố Diệu vô cùng nịnh bợ kéo ghế cho Cố Kinh Hàn, lại tự tay xới cơm cho hắn. Chờ Cố Kinh Hàn rửa tay xong quay lại, trên bàn đã sắp xếp sẵn sàng, như thể hắn không rời khỏi nhà một hai tháng mà chỉ đi ra ngoài một buổi chiều.

“Anh, anh mau ăn đi, có món anh thích đó...”

Cố Diệu nháy mắt, lặng lẽ dời một đĩa đồ ăn đến trước mặt Cố Kinh Hàn.

Hành động này rước lấy một tiếng ho khụ của Cố Nguyên Phong, “Ăn cơm ngon miệng.”

Ông mở to mắt nhìn Cố Kinh Hàn: “Nếu về rồi thì ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, đừng có chạy lung tung ở ngoài nữa. Ngày mốt là lễ cưới của anh với Dung thiếu, đừng có gây chuyện đó.”

Tiết Bình không hài lòng nhìn Cố Nguyên Phong, nhưng cũng không nói gì.

Cố Kinh Hàn giống như không nghe thấy, thông thả ăn cơm.

Trong căn nhà này, ngoại trừ Cố Nguyên Phong thì tất cả mọi người đều cảm thấy mình mắc nợ hắn. Đối xử tốt với hắn, không can thiệp quyết định của hắn, cố gắng đền bù cho hắn. Nhưng càng làm vậy thì càng tỏ rõ Cố Kinh Hàn hắn là người ngoài của căn nhà này.

Dùng cơm xong, sắc trời đã tối.

Tiết Bình còn muốn trò chuyện thêm với Cố Kinh Hàn, song Cố Kinh Hàn đã đặt bát đĩa xuống rồi đi thẳng lên lầu. Tiết Bình muốn nói lại thôi, bối rối một chốc rồi cuối cùng cũng coi như không có gì.

Cố Kinh Hàn trở về phòng, sau khi rửa mặt, lập tức khoan chân ngồi thiền.

Hơn hai mươi năm trôi qua, cuộc sống của hắn vẫn khô khan và đơn điệu như thế. Ngày trước, hắn chưa bao giờ cảm thấy cuộc sống như thế có gì khác thường. Nhưng hiện tại...

Cố Kinh Hàn mở mắt ra.

Tâm trạng có chút nóng nảy, việc hẩn điều trị âm khí trong cơ thể là làm nhiều công nhỏ, chẳng bằng khỏi làm cho rồi.

Đứng dậy đi tới trước bàn, Cố Kinh Hàn lấy chu sa và bùa ra, bắt đầu vẽ bùa. Giống như rất nhiều người luyện thư pháp để tĩnh tâm, Cố Kinh Hàn vẽ bùa cũng là một phương pháp bình tâm tĩnh khí.

Ngày xưa, chỉ cần vẽ xong hơn mười lá bùa chú thì tâm thần đã bình tĩnh từ lâu.

Thế nhưng, ngày hôm nay đã vẽ hơn mấy chục lá mà lông mày của Cố Kinh Hàn lại càng nhíu chặt. Nét vẽ di động khắp nơi, xen lẫn chút bức bối. Nếu chẳng phải hẩn có tu vi hơn người, thì giờ phút này không biết đã vẽ hỏng hết bao nhiêu bùa chú.

Vẽ đến lá thứ một trăm, Cố Kinh Hàn ngừng bút.

Bùa vàng lộn xộn chồng chất đầy bàn, trên sàn nhà cũng rải rác một ít. Ánh trăng sáng rơi vào, chiếu rọi ánh sáng vàng lấp lánh khắp nơi.

Ánh mắt của Cố Kinh Hàn hơi sẫm lại, lặng im đứng đó một lát, đi tới giá treo mũ áo, cầm lấy áo khoác.

Ngay lúc này, đột nhiên có một loạt âm thanh khe khẽ truyền đến từ ngoài cửa sổ, có một bóng người cao gầy leo qua ban công lầu hai, gõ nhẹ lên cửa sổ đóng chặt, người đến khoác ánh trăng, cách song cửa sổ, đôi mắt hoa đào sáng rõ chớp chớp.

Cố Kinh Hàn ngưng mắt, lập tức đi tới mở cửa sổ.

“Lạnh chết rồi, ôm ôm nhanh nào...”

Không chờ Cố Kinh Hàn lên tiếng, hái hoa tặc Dung thiếu gia không mời mà tới liền ôm chặt lấy eo Cố đại thiếu, mặt cọ lên cổ người ta, không nói lý lẽ mà đẩy người vào phòng.

Cơ thể kề sát nhau, chút hơi lạnh sương mù đêm truyền đến.

Cố Kinh Hàn một tay lau tóc mai ẩm ẩm của Dung Phỉ, một tay chống lên cửa sổ, để mặc Dung thiếu gia như không xương đè lên người mình rồi lùi về sau không ngừng, ngồi lên giường.

Dung Phỉ cọ từ cổ cho đến gò má, cuối cùng, hai cánh môi mỏng lạnh lạnh trượt đến bên môi Cố Kinh Hàn.

Từ khi hai con gà tơ học xong khóa hôn môi nọ, Dung thiếu gia liền mê mẩn khóa học này, thỉnh thoảng muốn cùng Cố Kinh Hàn ôn tập lại. Phần lớn thời gian Cố Kinh Hàn đều thuận theo Dung thiếu gia ngang ngược, nhẹ vuốt vai eo hông Dung thiếu gia, động viên con mèo hoang này.

Nhưng hôm nay, Cố Kinh Hàn thay đổi chủ kiến rồi.

Bóp lấy gáy Dung Phỉ, kéo người ra một chút, Cố Kinh Hàn giơ tay, ngón trỏ thon dài trượt xuống cổ áo Dung Phỉ.

Vài khuya áo tự động vỡ ra.

Lưng Dung Phỉ cứng đờ, lại thêm ôm chặt Cố Kinh Hàn, thoát khỏi kiềm chế của hắn, dùng sức hôn ngấu nghiêng đôi môi lệt lệt kia.

Song song đó, Dung thiếu gia cũng không chịu yếu thế, trực tiếp cởi bỏ dây nịt của Cố Kinh Hàn, tay luồn vào, xoa xoa cái eo vân da rõ ràng này.

Qua chốc lát.

Dung Phỉ chỉ còn lại quần áo trong, hai chân dài lộ ra, câu bên hông Cố Kinh Hàn. Cậu gần như si mê hít lấy mùi thơm u lạnh quấn quanh cơ thể này, đôi môi căng mẩy đỏ hồng, giọng nói khàn khàn: “ĐM... đêm nay anh tắm bằng xuân được hả? Mợ nó, em...”

Hô hấp của Cố Kinh Hàn cũng thoáng gấp gáp, cổ áo mở rộng, lồng ngực phập phồng.

Trong ánh trăng sáng mỏng tang, gương mặt lạnh băng của hắn hình như nhuộm chút hồng nhạt.

Từ trên cao, Dung Phỉ nhìn xuống mỹ nhân băng sơn bị mình làm thành như vậy, lòng ngứa ngáy không chịu được.

Nhịn không nổi nữa, Dung Phỉ đẩy Cố Kinh Hàn ngã xuống tấm chăn mềm mại, đè người lên.

“Hôm nay hả?” Dung Phỉ thấp giọng nói.

Cố Kinh Hàn nghe hiểu ám chỉ của Dung Phỉ, tay siết chặt eo Dung Phỉ, nhắm mắt lại, vỗ vào lưng Dung thiếu gia, “Không phải hôm nay.”

Dung thiếu bị vỗ một cái đến run chân, bị Cố Kinh Hàn kéo ôm vào trong chăn.

“Cũng đúng,” Dung Phỉ điều chỉnh tư thế, vùi vào lồng ngực Cố Kinh Hàn, rất tán thành nói, “Dù sao lần đầu tiên phải vào đêm động phòng hoa chúc thì mới tốt, em còn chưa hiểu cho lắm, bằng không... ngày mai đi xem phim nhé?”

Cố Kinh Hàn lấy lại bình tĩnh, khàn giọng nói: “Ừ. Cùng học.”

Dung thiếu gia nhớ lại lần trước cùng học hôn môi, không khỏi có chút mong chờ, lại mắt kiểm soát muốn hôn Cố đại thiếu. Cố Kinh Hàn vô cùng nuông chiều Dung Phỉ, đợi đến lúc hôn đến đầu lưỡi tê rần rồi mới nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau, kế hoạch ra ngoài xem phim học tập của Dung Phỉ và Cố Kinh Hàn còn chưa kịp tiến hành thì đã tan vỡ.

Nguyên nhân không có gì khác.

Đơn giản là đợi hai người tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, Tiết Bình không yên lòng, bảo Cố Tiểu Ngũ gõ cửa, Dung Phỉ mơ mơ màng màng tỉnh dậy, còn tưởng mình đang ở Dung gia, bèn kéo cao giọng quăng một chữ: “Cút _____!”

Mạnh mẽ vô cùng, suýt nữa dọa Cố Tiểu Ngũ ngã lăn.

Hết xong, Dung thiếu chợt tỉnh ngộ, tay chân luống cuống xuống giường mặc quần áo, chuẩn bị nhảy ra cửa sổ chạy mau mau.

“Đừng vội.”

Cố Kinh Hàn nhất dây nịt lên, từ sau giữ lấy eo Dung Phỉ, đeo dây nịt vào, rồi cài khóa lại, “Ngày mai, anh chờ em tối.”

“Được...” Vẻ mặt Dung Phỉ đầy chắc chắn, nhướn mày cười lên.

“Ngoài ra,” vẻ mặt dịu dàng của Cố Kinh Hàn chợt nghiêm túc, “Anh quên nói với em, sư phụ anh đã qua đời vào năm anh xuống núi rồi.”

Dung Phỉ ngẩn ra, trong lòng chợt thấy hơi lạnh lẽo: “Lá thư đó...”

Cố Kinh Hàn lắc đầu: “Ông ấy am hiểu bói toán, nói không chừng đã sớm có kế hoạch. Chờ anh về lại rồi xem sao.”

Dung Phỉ hiểu rõ ý của Cố Kinh Hàn, gật gật đầu.

Mặc quần áo tử tế, “con rể chân lông*” Dung Phỉ không dám đối mặt trực tiếp với bố mẹ vợ chần ở cửa, sợ chết khiếp leo cửa sổ chuồn đi.

**Từ địa phương Thượng Hải dùng để gọi con rể “chưa chính thức”, thường dùng ở Giang Tô, Chiết Giang, Phúc Kiến và Đài Loan. “Con rể chân lông” đến ra mắt bố mẹ vợ tuyệt đối không được động tay động chân, gây ấn tượng xấu cho bố mẹ vợ. Phải cẩn thận hỏi trước “sở thích” của bố mẹ vợ, sau đó làm vui lòng họ, đón được vợ về.*

Cố Kinh Hàn không nhanh không chậm mặc quần áo vào, đi tới mở cửa.

Tiết Bình không tới, ngoài cửa chỉ có Cố Tiểu Ngũ và hai đứa ở.

“Đại thiếu gia...”

Cố Tiểu Ngũ lúng túng đỏ cả mặt. Minh mẹ nó vô ý bắt gian đến hai lần, quả thật rất sợ đại thiếu gia tiện thể bắt chịu trách nhiệm.

“Dọn dẹp đi.” Cố Kinh Hàn hờ hững nói.

Cố Tiểu Ngũ nghe vậy, đi vào chỉ thấy quần áo và khuya áo vứt rải đầy trên sàn, còn có một bàn bùa vàng bay lung tung, thật sự là muốn quỷ dị bao nhiêu cũng có.

Hai đứa ở bình tĩnh hơn Cố Tiểu Ngũ rất nhiều, trong lúc Cố Tiểu Ngũ sững sờ, bọn họ đã vào phòng, nhanh tay nhanh chân dọn dẹp.

Cố Tiểu Ngũ vội vàng đi đến hỗ trợ, vừa làm vừa nghi ngờ nói: “Đại thiếu gia, cậu... bị cảm lạnh sao? Lúc cậu nói chuyện... lưỡi có hơi to.”

Cố Kinh Hàn rũ mắt cài khuy tay áo, nghe vậy tự nhiên nói: “Hôn sưng đấy.”

Tiết Bình đang đi tới cửa bỗng cứng đờ.

Con trai của bà... tại sao bỗng nhiên không cần mặt mũi nữa rồi? Với lại...

Tiết Bình liếc mắt nhìn mấy đứa ở đang thu dọn đồ đạc.

... Muốn kết hôn đến vậy à?

Hết chương 36

37. Chương 37: Kết Hôn

Đám cưới của Dung thiếu gia và Cố đại thiếu đã gây chú ý cho hơn một nửa Hải thành.

Nếu nói trước đó vẫn còn người không tin, cho rằng giữa hai nhà có nội tình gì khác, vốn chỉ là một giao dịch giả, hoặc là Cố gia không biết xấu hổ bám vào Dung gia, vậy thì hôm mười sáu tháng mười đó, tất cả đã bị tát cho một bạt tai vang dội, buổi hôn lễ tung bừng náo nhiệt như vậy, e rằng có tìm khắp Hải thành cũng không tìm ra đám thứ hai.

Dung thiếu gia chỉ bò lên giường một lần trước khi kết hôn, đến đêm trước ngày kết hôn thì lại không thấy đến.

Cố Kinh Hàn cũng không thấy lạ, trước đó, Dung Phỉ vô duyên vô cớ mất tích một đêm, nói vậy đêm hôm nay, cho dù Dung phu nhân một đêm không ngủ thì cũng phải chuyển ghế ngồi trông Dung thiếu gia chết dí ở trên giường, để cậu không thể quậy phá nữa.

Không có Dung thiếu gia, đêm đó trôi qua rất rất rất chậm.

Cố Kinh Hàn vẫn chưa ngủ mà đang ngồi thiền ở trên giường đến tận hai giờ sáng. Sau đó, ở trong bóng đêm mênh mông đen kịt, hắn đứng dậy rửa mặt và thu dọn đồ đạc.

Ba giờ sáng, Tiết Bình đi tiểu đêm, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động ở hành lang, sợ hết cả hồn.

Lúc nhìn kỹ lại thì thấy con trai của mình mặc lễ phục cưới không biết Dung gia tìm ở đâu đưa tới, giờ đây đang vừa chỉnh sửa cổ tay áo vừa đi xuống lầu.

“Con mình mộng du sao?”

Tiết Bình hơi chần chờ, đi theo xuống lầu, chỉ thấy Cố Kinh Hàn ngồi trước cửa sổ ở phòng khách, mặt hơi nghiêng, nhìn ra bóng đêm sâu lắng ngoài cửa sổ. Vẫn là vẻ mặt không cảm xúc ấy, nhưng ánh mắt có thần, không hề mộng du.

“Hàn nhi, sao nửa đêm rồi mà con còn chưa ngủ nữa?” Tiết Bình vịn tay vịn cầu thang, dè dặt nói.

Khi Cố Kinh Hàn còn bé, vì vẫn chưa kiểm soát được song đồng âm dương nên thường nhìn thấy quỷ quái, cũng thường làm ra những hành động quái dị khó hiểu. Tiết Bình vừa thấy cảnh này thì liền chốt dạ.

Nhưng Cố Kinh Hàn hiển nhiên không phải thấy quỷ.

Hắn nghe thấy tiếng, nhìn về phía Tiết Bình, lạnh nhạt nói: “Mẹ, hôm nay con kết hôn.”

Tiết Bình không hiểu: “Ừm... nhưng giờ vẫn là nửa đêm, con...”

“Con hơi sốt ruột.” Cố Kinh Hàn không biến sắc nói.

Tiết Bình tái xanh mặt, không dám tưởng tượng rốt cuộc con trai mình đã trải qua những gì trong quãng thời gian gần đây.

Bà nuốt xuống ngụm máu đã trào tới cổ họng, cười gượng nói: Con chờ sớm vậy cũng vô dụng, người trong nhà vẫn chưa thức hay chuẩn bị gì hết. Hơn nữa, làm sao Dung thiếu gia lại tới sớm như thế? Hầu như trước giữa trưa mới tới đón, giờ này còn...”

Lời còn chưa dứt, bóng đêm ngoài cửa sổ đã bị cắt ngang bởi một vệt sáng đột ngột.

Tiếng vó ngựa và tiếng ô tô đến gần, tiếng kèn xô-na rộn rã vang lên ngoài biệt thự, quá nửa đêm nghe còn kích thích hơn đốt pháo.

Tiết Bình ngạc nhiên nghệt mặt ra một lát, rồi mới mờng lung nhìn về phía Cố Kinh Hàn, nói: “Hai đứa quả thật là một đôi trời sinh.”

Trời còn chưa sáng mà đã đến đón dâu cưới vợ, gấp gáp như vậy, có thể nói Dung thiếu gia là người đầu tiên trong thiên cổ.

Toàn bộ biệt thự Cố gia bị chấn động đến tỉnh giấc.

Mọi người mặt đen mắt lim dim, ba chân bốn cẳng chuẩn bị mọi thứ đằng hoàng, đón tiếp đội đón dâu vào cửa, trong bụng suyt nữa mắng nhiếc hai chú rể mặc đồ cưới đỏ rực này tan tành.

Nam nam kết hôn, không có tiền lệ, vì thế phần lớn đều được chuẩn bị dựa theo quy trình nam nữ kết hôn.

Cổng chính của biệt thự Cố gia vừa mở, Dung thiếu gia mặt mày sáng láng ngồi trên lưng ngựa vung roi lên, vọt vào trong y như kẻ cướp.

Cố Kinh Hàn mặc một thân áo dài màu đỏ, thản nhiên đứng ở bậc thềm.

Ánh sáng rực rỡ tuôn ra từ bên trong, phác họa thân hình rắn rỏi và cao gầy của hắn.

Hắn hơi nghiêng đầu, tuấn tú xuất trần, lại mang một luồng khí chất khác xa người bình thường, sâu lắng

và xinh đẹp như một bức tranh trải qua năm tháng.

Quần áo của Cố Kinh Hàn luôn thuộc tông màu lạnh, giúp tôn lên khí chất lạnh lùng như vực sâu của hắc. Thế nhưng hôm nay, sắc đỏ thắm tạo cho hắc nét kinh diễm, bề ngoài thêm vượt trội, khiến mọi người gần như không thể dời mắt rồi lại không dám nhìn quá gần.

Dung Phỉ liếc mắt liền nhìn thấy Cố Kinh Hàn đã thức sớm chờ đợi, vẻ mặt lay động, lúc tung người xuống ngựa suýt nữa hụt chân.

“Cẩn thận.”

Một cánh tay giữ lấy cậu, ôm nhẹ một cái, để cậu vững vàng đặt chân xuống đất.

Mùi thơm u lạnh như nồng thêm, gần như muốn chui đầy đầu óc Dung Phỉ.

Cậu trở tay nắm tay Cố Kinh Hàn, đôi môi cong lên: “Em còn tưởng anh chưa dậy chứ, có điều, có phải đánh thức anh thì em cũng không quan tâm, em đến cưới anh đây.”

Nói xong, lập tức kéo Cố Kinh Hàn lên ngựa.

Trong đám người nhà họ Cố sững sốt đứng xem rốt cuộc cũng có một người tỉnh táo.

Cố Thời Thu phản ứng lại, vội vàng tiến lên nói: “Dung thiếu gia, việc này không hợp quy củ. Tôi phải công anh cả tôi ra khỏi cánh cửa này.”

Tiếng cười khúc khích vẫn còn đó, Dung thiếu gia chìm đắm trong niềm vui cưới vợ lách mông chen qua người Cố Thời Thu, nửa ngồi nửa quỳ quay lưng về phía Cố Kinh Hàn, “Cậu đứng một bên đi, để tôi công.”

Cố Thời Thu cười khỏ: “Không phải, Dung thiếu, đây là...”

“Được rồi.”

Cố Kinh Hàn cắt ngang hai người, tay cầm cương, dứt khoát leo lên lưng ngựa, sau đó khom lưng cạp Dung thiếu gia lên, đặt người ngồi ở trước, “Đi thôi.”

“Anh cả...” Cố Thời Thu ngó ra.

Cố Kinh Hàn không để ý, thúc bụng ngựa, bỏ mặc đội ngũ đón dâu, chạy như bay ra ngoài.

Trơ mắt nhìn hai chú rể phóng ngựa bỏ đi, bất kể là Dung gia hay Cố gia có mặt đều không khỏi xót xa khóc ròng.

Mới có hơn nửa đêm mà đã quấy nhiễu người dân, lại còn cướp tới đoạt lui, sao mà giống như thổ phỉ cướp dâu vậy nè? Dung Bồi Tình cái gì cũng tốt, ngay cả tính nết thổ phỉ này cũng truyền cho con để luôn rồi!

Không đúng, hình như còn có con dâu nữa...

Gió đêm lạnh lẽo phả vào mặt.

Hai bóng người đỏ thắm dính sát vào nhau phá tan bóng đêm, giục ngựa chạy như bay trên đường phố không một bóng người, tựa như một cơn gió lạnh bỗng lướt qua.

“Sao tới sớm vậy?” Cố Kinh Hàn cúi đầu, nói ở bên tai Dung Phỉ.

Tốc độ chậm lại, móng ngựa gõ lộc cộc trên đường.

Dung Phỉ tựa vào ngực Cố Kinh Hàn, nghe vậy liền nghiêng đầu nương mảy, đuôi mắt rục rịch cũng kéo lên một độ cong kiêu diễm, “Anh muốn nghe lời thật hay lời giả?”

“Thật thế nào, giả ra sao?”

Ôm lấy Dung Phỉ, tâm tình sốt ruột cả đêm của Cố Kinh Hàn rốt cuộc cũng yên ổn lại, giọng nói thấm gió đêm man mát, nhưng ngữ điệu lại dịu dàng và trầm tĩnh hiếm thấy.

Dung Phỉ hớn hỏ, nói: “Giả hử, chính là em không ngủ được, dù sao cũng rảnh rồi nên tới rước dâu luôn, còn thật thì... là em muốn ngủ với anh.”

Hơi thở ấm áp phả lên môi, kèm theo một chút man mát.

Cố Kinh Hàn cup mắt, nhìn vào hai chữ “dụ dỗ” sáng ngời trong mắt Dung Phỉ, lặng im trong chốc lát rồi nhẹ sượng quá bờ môi gần trong gang tấc.

“Tối sẽ ngủ với em.”

Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo chui vào trong tai làm cho tim Dung Phỉ ngừng đập, lời vắn lại nhất thời quên ra khỏi miệng.

Chờ đến khi bình tĩnh thì đã sắp đến cửa lớn Dung gia, lỡ mất cơ hội bác lại.

Bên Dung phủ đúng là có tinh thần hơn Cổ gia bị đánh úp rất nhiều.

Dung Bồi Tĩnh và Dung phu nhân một lời khó nói hết giúp Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ lơ tơ mơ bái đường. Cổ Nguyên Phong ngồi ở trên cao đường, mắt không mở nổi, nếu không phải không dám lên cơn ở Dung gia thì sợ rằng đã phát tay áo bỏ đi.

Bởi do thời gian đám cưới của Cổ đại thiếu và Dung thiếu rất đẹp nên tất cả khách mời đều bị buộc ăn bữa tiệc cưới điểm tâm duy nhất trong cuộc đời họ.

Thế là khách mời trút hết bực dọc trong lúc chúc rượu.

“Đến đây Dung thiếu ơi, ngày vui mà, nhất định phải làm một ly chứ!”

“Bạch đầu giai lão, hòa thuận hạnh phúc! Tôi chúc Dung thiếu rồi đó, phải uống với tôi một ly chứ?”

“Dung thiếu có thể cưới được nhân vật như Cổ đại thiếu đây thì sao có thể thiếu mất phần của tôi? Nào nào Dung thiếu, vô một chén đi!”

Dung Phỉ bị đuổi theo chặn đường, nhìn xung quanh chỉ thấy rượu không là rượu, chỉ còn thiếu nhét luôn vô họng cậu thôi đó.

Tiệc cưới được bày trên đường phố, số người tham dự hiển nhiên không cần đề cập đến.

Nếu là lúc khác thì cho dù mọi người có oán giận thế nào, cũng không ai có gan đi chuốc say Dung thiếu gia. Nhưng hiện tại thì khác, Dung thiếu gia rõ ràng đang u mê ngơ ngác, ai mời cũng không từ chối, thù không báo vào lúc này thì còn đợi khi nào?

Thù mới hận cũ gộp lại, dù cho Dung Phỉ có tử lượng kinh người thì tới gần giữa trưa cũng không chống nổi nữa, đầu óc choáng váng chạy vào nhà vệ sinh.

Cổ Kinh Hàn tuy là nam nhưng lại mang thân phận cô dâu, thế nên không cần uống quá nhiều. Hơn nữa, Cổ đại thiếu quỷ dị được đồn đãi từ lâu, trước đây không lâu còn được nhìn thấy tận mắt, do đó không có một ai trong Hải thành này dám đi tới chúc rượu.

Tuy bị Dung phu nhân kéo lại không cho đi chặn rượu giúp Dung Phỉ, nhưng Cổ Kinh Hàn vẫn dõi theo bóng dáng của cậu.

Lúc thấy cậu có chút khó chịu, rời khỏi tiệc đi ra nhà sau, Cổ Kinh Hàn không thể ngồi tiếp nữa, đứng dậy đi theo.

Cửa phòng vệ sinh khép hờ.

Cố Kinh Hàn đi vào, trở tay khóa cửa, tiếng huyền não bên ngoài lập tức im lặng.

Dung Phỉ nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại, vừa thấy Cố Kinh Hàn thì không còn cảnh giác nữa, ậm ờ nói: “Em không sao... anh có uống rượu không vậy, chốc nữa sẽ tan tiệc thôi...”

Dung Phỉ cúi đầu cởi dây nịt.

Bộ đồ cưới này có hơi kiểu cách, dây nịt thì rườm rà. Dung Phỉ uống đến tay chân bủn rủn, cởi hoài không ra.

Dung Phỉ bực bội cau mày, giương mắt nhìn Cố Kinh Hàn vẫn đứng im ở đó, “Cởi không ra...”

Mắt đen thâm trầm đang nhìn chằm chằm gò má ửng đỏ của Dung Phỉ bị câu nói này làm cho bừng tỉnh.

Hắn bật cười khi thấy chút tủi thân trên mặt cậu, bèn đi tới ôm người vào lòng.

“Tay em hơi run đấy.”

Nóng tay cái vuốt nhẹ cổ tay xinh đẹp của Dung Phỉ, sau đó Cố Kinh Hàn kéo tay cậu xuống, cúi đầu cởi dây nịt.

Hắn như cố ý mở thật chậm, cánh tay cọ qua cọ lại quanh eo Dung Phỉ.

Mùi rượu vốn bị kìm nén lập tức nóng lên, Dung Phỉ thiếu điều bị Cố Kinh Hàn cọ đến phát điên.

Trước khi đi đến bờ vực sụp đổ, Cố đại thiếu đại từ đại bi buông tay ra, Dung Phỉ thở phào nhẹ nhõm, đang muốn đỡ “chìm” thì chợt thấy bên dưới mát lạnh.

“Cố... Kinh Hàn...”

Eo của Dung Phỉ gần như bị ghì đứt đôi.

Cố Kinh Hàn ôm lấy người từ phía sau, đỡ Dung Phỉ đi đến bồn tiểu, bình thản nói: “Tay em run quá nên để anh giúp cho. Tiểu đi, Dung thiếu.”

Dung Phỉ bị giữ rất chặt, giấy mãi không ra, cả người nóng như lửa.

Dung Phỉ bấu chặt vào cánh tay nằm bên eo mình, quay đầu ngẩng mặt cắn vào trái cổ của Cố Kinh Hàn.

Vài phút sau.

Cố Kinh Hàn đi ra khỏi phòng vệ sinh trước, cổ áo được hất kéo cao hết cỡ, che phủ toàn bộ phần cổ. Ánh sáng chuyển động, mang máng nhìn thấy trên phần cổ khuất trong bóng tối rải đầy dấu hôn và dấu răng ám muội, gần như không còn chỗ nào nguyên vẹn.

Sau khi kết hôn thì hình như vuốt mèo bén hơn một chút rồi.

Ý cười lóe lên trong đôi mắt lạnh của Cố Kinh Hàn, hất chậm rãi đi vào tiệc.

Sau vài phút nữa, Dung Phỉ mới thó đầu ra, vẻ mặt bình thường, trông như đã tỉnh rượu. Tiếp đó, Dung Phỉ lại uống thêm một lượt, mắt cũng không buồn chớp.

Tiệc cưới kéo dài từ sáng sớm cho đến tận chiều tối.

Chỉ chốc nữa là màn đêm sẽ buông xuống, Dung thiếu gia hết chịu nổi, nhắc súng đuổi hết đám người đang ăn uống linh đình, bộ dạng cứ như chú em nào dám làm lỡ đêm động phòng của ông đây, ông đây lập tức cho một phát chết toi.

Sau khi khách mời về hết ráo, Cố Kinh Hàn được đưa vào phòng tân hôn. Dung Phỉ không đi vào ngay mà lại chui vào phòng vệ sinh, móc ra “quà cưới” được Huyền Hư tặng hôm bữa _____. Chí Dương hoàn được mệnh danh là thuốc trắng dương bổ thận cường tinh ích tủy trăm trận trăm thắng đoạt thiên đoạt địa.

Ngửa đầu nuốt vào một viên, Dung Phỉ rửa mặt, bước ra phòng vệ sinh, tiếp đó đập phăng cửa phòng tân hôn.

38. Chương 38: Diễm Quỷ

Nền đỏ trên cao, quầng sáng vàng sẫm.

Cách bố trí của phòng tân hôn ấm cúng và rực rỡ hơn bên ngoài rất nhiều.

Thảm trải sàn mềm mại, sẫm màu kéo dài từ mép cửa đến trước giường, mùi hương ấm áp dịu dịu xen lẫn hương thơm lành lạnh quen thuộc, ám muội và thanh ngọt.

Dung Phỉ loạng choạng bước vào, cánh cửa kêu một cái ầm sau lưng Dung Phỉ.

Dung Phỉ còn chưa kịp quan sát xung quanh thì đã bị một cánh tay túm lấy eo kéo tới, vai đập vào lồng ngực rắn chắc và ấm áp.

“Cực cưng ơi...”

Dung thiếu gia bắt đầu ôm ấp sờ soạng liên hồi, hết như quỷ háo sắc mà cắn lấy trái cổ vẫn còn đỏ sẫm của Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn hơi khô họng, hơi ngửa cổ lên, dung túng con mèo to xác ngang ngược kia phát điên, bóng tối vô tận tràn ra trong mắt.

Hắn dùng một tay đỡ Dung Phỉ đang ngã nghiêng trên người mình, một tay vút ra một lá bùa, lá bùa bay thẳng lên cửa phòng.

Một cơn gió nhẹ lướt qua, cửa phòng đóng kín mít.

Chiều theo công hiệu của lá bùa này thì sau mười hai canh giờ, cánh cửa này mới mở ra được, âm thanh trong và ngoài mới thông suốt. Trong vòng mười hai canh giờ, cho dù Dung thiếu gia phá nát cửa thì cũng không bước ra được.

Hài lòng liếc nhìn lá bùa tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, Cố Kinh Hàn ghì lại gáy Dung Phỉ, cắn lên hai cánh môi đang làm loạn kia, bưng cái bát trên bàn tới, “Canh giải rượu.”

Dung Phỉ nửa tỉnh nửa mê, mắt đảo hoa đâu có thấy cái bát trong tay Cố Kinh Hàn. Trong ánh mắt ướt át chỉ có mỗi người trước mắt, Dung Phỉ duỗi lưỡi khiêu khích môi của hắn, “Em không uống đâu... nhưng mà... nếu như Cố đại thiếu chịu lột hết đồ ra, bắt cắn... làm đổ canh lên người... nói không chừng, em sẽ uống ngay đó...”

Có xúc cảm tình nghịch ẩm ướt lướt nhẹ trên khoe môi, Cố Kinh Hàn ngậm lấy rồi mút một cái, thấp giọng nói: “Dung thiếu... thích liếm anh như vậy à?”

“Thích...”

Mặt Dung thiếu vốn hơi ửng đỏ vào giờ phút này lại càng đỏ hơn, “Vậy có cho em liếm không, Cố đại thiếu?”

Bàn tay nhiệt tình có toan tính riêng trượt xuống giường.

Cố Kinh Hàn đè tay Dung Phỉ lại, tự mình uống một hớp canh giải rượu, sau đó hôn Dung Phỉ đang hết hồn, dứt canh bằng miệng cho cậu.

Môi ướt nước, đỏ hồng mềm mại.

Ngón tay cái sượt qua cánh môi Dung Phỉ, Cổ Kinh Hàn nhìn sâu vào đôi mắt ướt át kia, đột nhiên bật cười, trong mắt mang theo chút cay đắng vì tự mình làm vậy: “E là không được.”

“... Hả?”

Dung Phỉ say ngất vì nụ cười của hắn, tay níu lấy cổ tay hắn, “Anh vừa... nói gì thế?”

Cổ Kinh Hàn ngồi vào cái ghế bên cạnh bàn, ôm lấy Dung Phỉ nhào vào người mình, đặt cậu ngồi lên đùi mình, vừa hưởng thụ cái cọ xát vuốt ve của Dung Phỉ, vừa nói: “Em còn nhớ những gì anh từng nói với em không? Anh vẫn luôn uống thuốc.”

Dung thiếu gia dừng lại hết những gì đang làm.

Dung Phỉ nhìn Cổ Kinh Hàn, ánh mắt chợt tỉnh táo và sắc lạnh.

“Trong cơ thể anh có rất nhiều khí âm,” Cổ Kinh Hàn nói, “Không loại bỏ sạch sẽ thì không thể làm chuyện giường chiếu với người khác. Bởi vì người nhận được khí âm của anh sẽ bị giảm thọ rất nhiều và gặp phải bất trắc, vì thế...”

“Ngoài việc đó ra thì còn tác hại nào không? Có ảnh hưởng gì tới anh không? Tuổi thọ của anh thì sao?” Dung Phỉ nhanh chóng ngắt lời Cổ Kinh Hàn, vẻ lo lắng lộ rõ trong mắt.

“24 tuổi,” Cổ Kinh Hàn nói, “Nếu qua thì ổn, còn không qua, Dung thiếu phải ở vậy thôi.”

Dung Phỉ thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây sau lại ôm chặt cổ Cổ Kinh Hàn, hơi thở nóng bừng: “Nhưng em cảm thấy anh... phải lập tức ở góa rồi! Em... em sắp nghẹn chết rồi đây này...”

Cổ Kinh Hàn ngớ ra, ngón tay quệt qua bụng dưới của Dung Phỉ rồi lập tức đỏ khốc đỏ cười: “Em uống thuốc hả? Chỉ Dương hoàn... Dung thiếu, em muốn để anh chết trên người em sao?”

“Anh...”

Dung Phỉ nén chịu rên một tiếng, túm lấy tay Cổ Kinh Hàn giơ lên bên môi, lưỡi duỗi tới, đôi mắt đào hoa ướt đầm nhìn Cổ Kinh Hàn chằm chằm, “Dùng... cái này đi.”

Đầu ngón tay cạy ra bờ môi, Cổ Kinh Hàn run rẩy.

Dung Phỉ nói năng không rõ, cơ thể cọ tới cọ lui, giọng nói khê khàng rót vào trong tai Cố Kinh Hàn: “Anh Hàn, dùng tay...”

Như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Cố Kinh Hàn cử động.

Sắc đỏ ửng bay loạn lan tràn, từng giọt sáp nến rơi chồng lên nhau, cuối cùng lặng yên tắt ngúm trong bầu không khí không ngừng nóng lên.

Bóng đêm vô tận, ngày đến đêm đi.

...

Cố Kinh Hàn bị cắn tỉnh.

Chợt cảm thấy cổ tay đau nhói, hắn mở mắt nhìn, chỉ thấy Dung thiếu qua ngọ nguậy trong chăn, như một con chó săn con gặm lấy cổ tay hắn, bò lên người hắn. Khi nhận ra tầm mắt của hắn, ánh mắt hung dữ kia chợt trở nên ai oán và đau khổ.

“Chẳng trách anh lại đắc chí khi nói từng dùng qua tay như vậy...” Sắc mặt Dung thiếu gia tái nhợt, “Mẹ kiếp, tay anh vốn không phải tay người!”

Cố Kinh Hàn dùng một bàn tay khác kéo Dung thiếu gia tới, giọng nói khàn khàn và lười nhác, “Ừ” một tiếng, “Sau này, em cũng có thể đắc chí.”

“Anh lại nói mấy lời nhảm nhí hửm, ông đây đề chết anh...”

Dung Phỉ ngồi phịch lên người Cố Kinh Hàn, cắn mút xương quai xanh gồ lên của hắn, âm ờ nói: “Đói bụng quá... Mấy giờ rồi?”

Cố Kinh Hàn nghiêng đầu liếc nhìn lá bùa vàng dán trên cửa phòng mất hiệu lực bay xuống đất, lại quét mắt sang đồng hồ thạch anh trên tường, nói: “Bảy giờ tối ngày hôm sau.”

Nói xong, hắn ôm eo Dung Phỉ ngồi dậy, trông như một con gấu con bám người, mang theo cậu dịch đến bên giường, lấy tới quần áo mới được chuẩn bị từ hôm qua đang đặt trên ghế, lần lượt trông vào cho Dung thiếu gia.

Dung Phỉ hừ một tiếng: “Đây là chỗ tốt khi cưới vợ hả?”

Cố Kinh Hàn cài lại nút áo sơ mi cho Dung Phỉ, rồi tự mặc quần xuống giường, khom lưng nắm lấy chân Dung Phỉ, thay cậu mang tất vào, bình đạm nói: “Đây là chỗ tốt khi lấy chồng.”

Sau đó, hần đứng dậy sờ gáy Dung thiếu gia: “Ôm em?”

“Không cần,” Dung Phỉ cảm thấy Cố đại thiếu đã coi cậu như một người bại liệt, lập tức nhét chân vào giày, đứng lên, “Em tự làm. Anh càng chiều em càng lười đấy...”

Dung Phỉ gấp một cái, cầm lấy cái áo bông cao cổ màu cà phê do cậu lén lút đi lựa chọn tỉ mỉ mặc vào cho Cố Kinh Hàn, cậu phải đảm bảo cảnh “xuân” của cục cưng nhà mình không thể lọt ra ngoài dù chỉ một teo, sau đó mới đập tay, xoay người đi ra cửa.

Đi được hai bước, Dung thiếu gia chợt dừng bước, vẻ mặt kì lạ quay đầu, nói với Cố Kinh Hàn, “Má... Tại sao em cảm thấy... có hơi lọt gió nhỉ...”

Cố Kinh Hàn bình tĩnh chìa tay che lại miệng Dung Phỉ: “Hay là anh giúp em che ha?”

“...”

Dung thiếu gia chính nghĩa nghiêm trang từ chối lời đề nghị của chồng mới cưới, ung dung đi xuống lầu.

Trong phòng ăn dưới lầu, quản gia La vừa nhìn thấy Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ đi xuống, lập tức bảo người dọn thức ăn được chuẩn bị từ sớm lên bàn.

Thức ăn nhiều đến mức bàn lớn không chứa nổi, phải khiêng tới hai cái bàn nhỏ thì mới coi như ổn thỏa.

“Thiếu gia, lão gia và phu nhân đã đến cửa tiệm, vẫn chưa quay về.” Quản gia La nói.

Dung Phỉ hờ hững gật đầu.

”Ngày mai là ngày lại mặt (*vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới*) của Cố thiếu gia, quà biếu đã chuẩn bị tốt, đêm nay...” Quản gia La lúng túng ho khụ khụ, “Hai cậu... kiểm chế một chút nhé.”

Bầu không khí chợt im phăng phắc.

Dù cho Dung thiếu da mặt dày nổi tiếng khắp Hải thành nhưng vẫn có hơi xấu hổ.

Ngay sau đó, khi hai người đi một vòng rửa mặt ăn cơm quay về phòng thì phòng đã được dọn dẹp ngăn nắp, cả hai vô cùng ngoan ngoãn lấy áo ngủ ra.

Thời gian vẫn còn sớm.

Dung Phỉ mở máy quay đĩa, ngồi tựa vào người Cố Kinh Hàn ở trên thảm, xem một vài quyển sách ngoại văn.

Xem được một lúc, có lẽ do bầu không khí quá mức an nhàn và tĩnh lặng, mí mắt của Dung Phỉ dần dần khép lại, vô thức ngủ mất tiêu. Đầu ngả về phía sau, đúng lúc được Cố Kinh Hàn đưa tay giữ lại, sau đó ôm người lên, đỡ tới bên giường.

Tiếng nhạc trầm, như lời thì thầm của năm tháng.

Cố Kinh Hàn sờ mặt Dung Phỉ, vươn người nằm xuống, lại ôm người vào lòng.

Giọng nữ khàn khàn, trầm ấm và đầy nội lực.

Đột nhiên, tiếng ca nhỏ dần.

Một tia khói đỏ sậm không biết bay tới từ đây, chập chờn thông thả trèo lên đầu giường, lặng yên phủ xuống ấn đường của Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ.

Hai mắt đóng chặt của Cố Kinh Hàn chợt mở toang.

Một tràng cười chợt vang lên: “Người phải giúp ta, thế thì nên nhìn trước chấp niệm của ta nhỉ? Chỉ là một giấc mộng mà thôi...”

Huyết khế chập chờn truyền đến, Cố Kinh Hàn thả lỏng mày, “Chữ Giả?”

Ba hũ tro Lâm, Bình, Đẩu thuộc về chữ Lâm đã ở trong huyết mộ. Đại quỷ thứ hai thức tỉnh lúc này hẳn là chữ Giả đồng dạng chiếm giữ ba hũ tro cốt.

“Là ta.”

Hai chữ này vừa dứt, trước mắt Cố Kinh Hàn tối sầm, một làn sương mù chợt ập tới. Sau đó, một cơ thể mát rượi ào vào trong lòng hắn, vô cùng quen thuộc.

“Em nhớ anh muốn điên lên rồi...”

Dung Phỉ sững sờ chớp mắt, lập tức mỉm cười bưng mặt Cố Kinh Hàn, “Có thể ngày nào cũng mơ thấy anh được không?”

“Không thể.” Cố Kinh Hàn nắm tay Dung Phỉ.

Dung Phỉ ngăn ra, chợt cau mày: “Chờ chút, anh...”

“Chúng ta đã đi vào cảnh mộng của chữ Giả, hoặc là nói là chấp niệm của chữ Giả.” Cố Kinh Hàn giải thích.

“Chữ Giả tỉnh rồi ư?” Dung Phỉ vui ra mặt.

Giải quyết sớm một chút thì Cố Kinh Hàn sẽ bước qua lần ranh 24 tuổi kia sớm một chút, cậu dĩ nhiên sẽ vui hơn rồi.

Trong lúc nói chuyện, sương mù bốn phía đã tan dần, một đạo quán nhỏ xập xệ xuất hiện ở phía trước.

Thời tiết rét đậm, tuyết rơi nặng hạt, những ngọn núi được phủ lên một lớp áo bạc lấp lánh.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng đạp lên tuyết, đi về phía cửa.

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ không tránh đi mà đứng ngay trước đạo quán. Hai người nhìn thấy một đạo sĩ trẻ tuổi tuấn tú khoác một thân áo tơ mũ vành hơi cũ, cầm chổi đi tới, đưa mắt nhìn quanh rồi bắt đầu quét tuyết.

Từ cửa đến bậc thềm, rồi tiếp tục quét dọc theo đường núi cho đến khu rừng trúc mới dừng tay.

Đạo sĩ trẻ tuổi ngồi xuống tảng đá nghỉ mệt, sau đó đứng dậy trở về đạo quán.

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ đi theo đạo sĩ.

Bên trong đạo quán rất quanh quẽ, rõ là một đạo quán nhỏ vắng khói hương. Tuyết trong sân đã được dọn sạch, không một bóng hoa thơm cỏ dại, chỉ có một gốc ngân hạnh (*cây rẻ quạt hay còn gọi là bạch quả*) cao lớn, giờ chỉ còn trơ lại cành khô.

Đạo sĩ trẻ tuổi làm tan chút tuyết trong sân rồi dùng nó để rửa tay.

Bàn tay bị đông cứng đến đỏ chót nhưng đạo sĩ không quan tâm, cởi áo tơ và nón, sau đó đi vào một gian phòng lưu trữ sách kinh.

Mới vừa bước vào, người còn chưa đứng vững, đạo sĩ trẻ tuổi đã bị một tấm vải đỏ buông xuống từ trên xà ngang phủ lên mặt, đạo sĩ theo bản năng lùi về sau một bước, tựa vào khung cửa.

“Lại dùng nước lạnh rửa tay hả?”

Một bàn tay đẹp đẽ nhưng trắng bột duỗi ra từ sau tấm vải đỏ, nắm lấy bàn tay đỏ chót giấu trong tay áo của đạo sĩ.

Chất giọng nam trong vắt ẩn chứa quyền rũ tận xương nhẹ nhàng vang lên, trêu chọc màng tai ngứa ngứa.

Đạo sĩ bị một luồng hơi lạnh thổi sát ngay bên cổ, bèn nghiêng đầu qua một bên, đối diện với gương mặt quyền rũ yêu nghiệt.

Chủ nhân của gương mặt kia buông đôi mắt hơi xếch nhìn đạo sĩ. Gương mặt rõ dịu dàng nhưng khí thế lại áp bức, làm cho đạo sĩ phải dời mắt, cười nhạt một tiếng: “Không lạnh.”

“Lại đi làm người tốt chứ gì? Quét tuyết gì mà quét tận tới chân núi...”

Thả tay đạo sĩ ra, người nọ tựa vào người đạo sĩ, giọng nói buông thả, “Ta đói rồi, người không trở lại thì ta phải xuống núi gieo vạ người đấy. Vân đạo trưởng... muốn trấn áp ta thế nào đây?”

Người tựa trên người chỉ mặc một thân áo đỏ phong phanh, làn da sắc tuyết nhợt nhạt lúc ẩn lúc hiện.

Nhưng Vân Chương cũng chẳng lay động, hơi nhường mảy, giọng nói rắn dạy: “Diễm quý... trước đó chúng ta đã nói thế nào? Nếu người lại nẩy ra suy nghĩ đó, thì cho dù ta phải mất cái mạng này, cũng sẽ không để người bước ra khỏi nơi này nửa bước.”

“Đạo sĩ thôi mới tu hành vài năm mà dám mạnh miệng thế sao?”

Một tiếng cười nhạo, hơi thở ấm ngọt quán quanh Vân Chương, “Người cũng biết ta là Diễm quý, hút tinh khí người để sống. Người không cho ta ăn cơm, nhưng cũng không thể mặc ta chết đói chứ? Chẳng phải người luôn nói chúng sinh bình đẳng hay sao? Người còn nói ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục... Vân đạo trưởng, không cho ta ăn thật à?”

Diễm quý ngưng tụ thành một thân thể lạnh lẽo.

Hai cánh tay mảnh khảnh cũng lạnh ngắt, như một con rắn trườn vào trong đạo bào của Vân Chương.

Vân Chương thở dài, siết lấy cổ tay Diễm quý, hất người lên bờ đoàn, “Ngồi thiền. Tĩnh khí ngưng thần.”

Nói xong, Vân Chương khoanh chân ngồi xuống đối diện Diễm quý, ngón tay điểm vào lòng bàn tay lật ngửa của Diễm quý.

Tinh khí cuộn cuộn không ngừng truyền đến.

Sương mù đỏ mang theo mùi hương quyến rũ tỏa ra từ người Diễm quý, bay lảng đàng quanh đạo sĩ.

Diễm quý lặng lẽ mở mắt, nhìn đạo sĩ nhắm mắt vận công ở đối diện, khóe môi cong lên, điều khiển màn sương mù đỏ bay tới bên môi đạo sĩ.

“Ngưng thần.”

Vân Chương đột nhiên mở mắt, nhìn thẳng vào Diễm quý, ánh mắt trong vắt sáng ngời.

Diễm quý ngẩn ra, sau đó rút tay về, dáng người xinh đẹp đứng lên, vẫy vẫy ống tay áo: “Đi ngủ trước đây. Tinh khí của đạo trưởng vẫn là ngọt nhất, ngọt hơn cả bánh quế hoa dưới chân núi nữa...”

Cửa phòng mở ra đóng lại, gió tuyết bên ngoài lùa vào rồi tan biến trong chớp mắt.

Vân Chương quần đạo bào bông vá chằng vá đụp trên người, ngồi trên bờ đoàn một chốc, sau đó đứng dậy rút ra một quyển kinh thư.

“Chữ Giả lúc còn sống làm cùng nghề với anh hả?” Dung Phỉ nhìn Vân Chương, nhỏ giọng hỏi.

Không chờ Cố Kinh Hàn trả lời, đã có một giọng nói trầm thấp truyền đến từ trong hư không: “Cùng nghề cái gì... là khắc tinh mới đúng. Vợ nhà họ Cố đừng có nhìn chăm chăm tiểu đạo trưởng nhà ta, ta sẽ ghen đấy.”

Dung Phỉ vừa nghe giọng nói này, lông mày nhướng lên: “Diễm quý? Chứ không phải là ác quỷ hả?”

Trong hư không, giọng chữ Giả tĩnh lặng, qua một lát mới nói: “Xem xong sẽ biết.”

Giọng của Diễm quý chứa đựng mấy phần đắng cay, nặng nề than thở: “Người và quỷ không thể chung một con đường... Không phải ai cũng may mắn giống như ngươi, có can đảm như vậy...”

Dung Phỉ nghe xong cũng không nghĩ nhiều. Bất thành linh, cảnh tượng trước mặt biến đổi, làm cho Dung Phỉ lỗ mất về mặt chợt biến hóa của Cố Kinh Hàn.

Trận tuyết lớn này kéo dài rất lâu.

Cuộc sống của Diễm quý và Vân Chương vẫn không có gì thay đổi.

Ngày nào Vân Chương cũng quét tuyết, Diễm quý lười nhác không đi, nhưng vẫn lặng lẽ bám theo sau; một bên mắng cứ đi quét tuyết mà không đốt hương, một chết đáng đời đạo sĩ thôi; một bên lại không nhịn được lên thổi chút gió, để lớp tuyết tan đi một chút, cho Vân Chương thêm chút lực.

Vân Chương không cho tình khí mỗi ngày mà là cách vài ngày một lần. Tuy Vân Chương là người tu hành, tình khí rất nhiều nhưng không thể tiêu pha. Còn Diễm quý cũng không nhất định phải ăn được những tình khí kia, hắn chỉ muốn xem Vân Chương vừa bất đắc dĩ vừa dung túng vỗ về hắn, răn dạy hắn, nghe Vân Chương nói thêm vài câu với hắn mà thôi.

Chờ phá người đủ rồi, Diễm quý sẽ cấp dút bỏ đi, sau đó bí mật quay lại, nằm nhoài trên nóc nhà hoặc xà ngang, vừa lau nước miếng vừa nhìn nửa bên mặt sạch sẽ của Vân Chương. Hắn nhiều lần muốn lột sạch đạo bào của Vân Chương, nhìn Vân Chương đỏ mặt, luống cuống và trầm luân vì hắn.

Nhưng hắn là quý, Vân Chương lại là đạo sĩ.

Vân đạo trưởng là một người ôn hòa như quân tử, có nguyên tắc, một thân đoan chính. Nói theo Diễm quý thì chính là một tên chậm chạp và cổ hủ, cho một mối lửa là có thể đốt sạch sành sanh.

Diễm quý chưa từng nghĩ sẽ nhóm lên ngọn lửa này, bởi vì hắn thích Vân Chương hiện tại, cũng hi vọng Vân Chương sẽ vĩnh viễn thanh khiết đứng trên tuyết trắng bao la như vậy, lắc đầu thở dài siết lấy tay hắn, ánh mắt trách cứ nhưng cũng dịu dàng nhìn hắn.

Diễm quý nghĩ, mình là quý, tuổi thọ Vân Chương lại dài, đủ để mình ở bên Vân Chương cả đời này. Cứ thế này có gì mà không tốt.

Chỉ là, Diễm quý không muốn nhóm ngọn lửa này, nhưng có người lại muốn.

Đó là một ngày trời quang sau mấy ngày tuyết lớn liên tiếp.

Diễm quý vẫn như cũ bám theo đạo sĩ, vừa ngáp dài vừa trộm phát tay áo dọn tuyết trên đường. Vì không để Vân Chương phát hiện, hắn đi sớm hơn Vân Chương một đoạn, thổi tan một lớp tuyết đọng.

Ngày hôm đó, hắn mới vừa phát tay áo, lập tức nhìn thấy trong màn tuyết mỏng bay bay, có một người đang đi trên sườn núi.

Đó là một thư sinh trẻ tuổi, ước chừng nhược quán (*cách gọi thanh niên khoảng 20 tuổi thời xưa*), mắt kiếm mày sao, vô cùng tuần lãng.

Sau lưng thư sinh công một hòm sách, đi lại khó khăn, vừa đi vừa nhìn phía trên, không biết đang nhìn gì.

Thư sinh rất nhanh đi tới trước mặt Diễm quý, vừa ngẩng đầu liền sững sờ: “Cô, cô nương... trời đông gió

rét, nàng... nàng có lạnh không?”

“Cô nương?”

Diễm quý buồn cười, nhảy xuống từ trên cây, đi tới gần thư sinh, “Có cô nương nào mà lại ăn mặc đòi phong bại tục thể này không? Còn biết che mắt nữa à, tiểu thư sinh? Điều là đại nam nhân mà người sợ cái gì? Có phải... sợ ta là quý không?”

Thư sinh bị áp sát đến lùi về sau một bước, chân trượt một cái, té ngồi trên đất, hòm sách cũng rơi xuống, “Công, công tử, tiểu sinh... tiểu sinh...”

Diễm quý xoay cổ tay, đang muốn vỗ một chưởng đánh bay thư sinh phá vỡ thế giới hai người của hắn và Vân Chương xuống núi, thì nghe thấy một tiếng quát truyền đến từ phía sau: “Dừng tay!”

Bàn tay vừa nâng lên bị tóm lấy, Diễm quý còn chưa kịp nổi nóng thì đã bị một cái áo choàng dày nặng quần kín người.

Theo sau áo choàng là một cơ thể ấm áp khác xa với cơ thể lạnh lẽo của hắn. Hắn được một cánh tay vừa dịu dàng vừa không cho kháng cự ôm lấy, gò má lướt qua làn da hơi lạnh.

”Nội tử (vợ) nói đùa, xin thứ lỗi cho.” Vân Chương dịu dàng nói.

Song song đó, Vân Chương đưa tay tới, nhẹ nhàng vuốt lại mấy sợi tóc mai rối của Diễm quý, lại bọc người kín thêm một chút, rồi thấp giọng nói: “Lại lấy với ta... trời lạnh mà sao không biết mặc nhiều một chút?”

Diễm quý thoát cái trống rỗng.

Hắn ngơ ngác được Vân Chương ôm về đạo quán, đợi tỉnh táo lại thì thấy thư sinh kia đã vào tới nhà, an tọa trên bồ đoàn, luận chuyện với Vân Chương.

“Tiểu sinh là Quý Tồn Quang, là người Cô Tô. Lần này vào kinh đi thi, nhưng chẳng ngờ lại tiến vào địa giới linh Bắc, gặp phải tuyết lớn nên lạc đường đi tới chỗ này. Đạo trưởng nói ngọn núi này gọi là núi Trường Thanh ư? Không biết nơi này cách kinh thành xa hay gần? Bây giờ trời lại bắt đầu đổ tuyết, chẳng hay... tiểu sinh có thể tá túc hai ngày hay không?”

Thư sinh gặp được Vân Chương, rõ ràng nói nhiều hơn, vẻ mặt phấn chấn mang theo chút ngại ngùng.

Vân Chương nhìn ra bên ngoài từ cửa sổ mở phân nửa, quả nhiên tuyết vừa ngừng lại bắt đầu rơi, còn có chiều hướng nặng hạt hơn.

Vân Chương vuốt cằm, nói: “Được chứ. Chỉ là đạo quán đơn sơ, ủy khuất Quý huynh rồi.”

“Có nhà tranh che thân đã là vạn hạnh, huống chi lại là đạo quán của đạo trưởng? Vận khí này tiểu sinh ngàn lần không dám nghĩ tới.” Quý Tồn Quang cười tươi nói.

Vân Chương kéo theo Diễm quý đi dọn dẹp phòng khách cho Quý Tồn Quang. Ngay khi tiến phòng phách, Vân Chương ấn Diễm quý lên tường.

“Đừng có ý đồ gì với Quý huynh.” Vân Chương nhắc nhở.

Tâm trạng vui vẻ được Vân Chương chăm nom ôm ấp lập tức tan thành mây khói. Diễm quý cười như không cười nhìn Vân Chương, nửa dựa vào người Vân Chương, nói: “Ta ở trong mắt ngươi là thứ thấp hèn đến vậy sao, gặp người là ngủ?... Ồ kìa, đừng có mà đổ dành ta, Vân đạo trưởng yên tâm, gã đâu có ngon miệng như ngươi, ta thích ngươi thế mà.”

Hắn buông ngón tay đè lại môi Vân Chương, rồi hôn ngón tay kia một cái, sau đó hóa thành một làn khói đỏ, lặn mất dạng.

Vân Chương nhìn quanh, lông mày dần dần cau lại.

Tìm Diễm quý không khó, nhưng một khi ra tay sẽ khó tránh khỏi tổn thương, vì thế Vân Chương đành phải nhìn Diễm quý rời đi.

Vân Chương có lẽ không hay, nhưng từ chỗ Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ nhìn lại, Diễm quý không hề rời khỏi căn phòng này, mà nhảy vọt lên xà ngang, vẻ mặt rối rắm nhìn Vân Chương.

Từ nhỏ, Vân Chương đã sống một mình trong đạo quán, tay chân nhanh nhẹn, nhanh chóng dọn dẹp phòng khách gọn gàng. Nhưng sau khi xong xuôi, Vân Chương không rời đi ngay mà móc ra vài lá bùa chú từ trong tay áo, chia ra dán lên bốn vách phòng khách, tiếp đó lại bày ra trận pháp ngăn chặn quý quái ở bên trong phòng.

Diễm quý bỗng nhiên lui ra, đứng trong trời tuyết bên ngoài phòng.

Vân Chương rời đi sau khi bố trí trận pháp, Diễm quý cũng đứng bên ngoài hồi lâu, mãi đến khi sắc trời tối sẫm, tuyết quét sạch ban sáng lại tích tụ mấy lớp, che khuất mất cá chân hắn, hắn mới cười khẽ một tiếng, chậm rãi đi tới trước cửa phòng khách, đặt tay lên cửa.

Trận pháp có chứa hiệu quả công kích, bàn tay của hắn nhanh chóng bị đốt cháy sém.

“Ngươi vẫn không tin ta...” Diễm quý cười, xoay người rời đi.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, hình như đạo quán đã có chút thay đổi.

Diễm quý chiến tranh lạnh với Vân Chương, không còn quần quít si mê Vân Chương đòi thứ này thứ nọ, cũng không trêu chọc Quý Tồn Quang. Trái lại, hần ngày ngày uể oải nằm bò trên xà ngang, thỉnh thoảng Vân Chương gọi hần thì hần mới xuất hiện, cùng Vân Chương sắm vai tiểu phu thê đầm thắm giả tạo.

Có khi hần nghĩ chẳng lẽ Vân Chương bị đần à? Nào có đạo sĩ không tuân theo giới luật, nói với người khác ta đây cưới vợ, lại còn là nam nhân nữa?

May thay, Quý Tồn Quang không phải một kẻ cổ hủ, bằng không đã mắng Vân Chương té tát rồi.

Vân Chương bị Diễm quý lạnh nhạt, dần dần cũng ngộ ra, thế nhưng Diễm quý lại không muốn ở một mình với y. Mấy lần muốn mở miệng thì đều bị Quý Tồn Quang cắt ngang, lâu dài Vân Chương cũng chẳng chuyện này ra sau đầu.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người cãi nhau, trong lòng hiểu ngầm chỉ cần đợi tuyết ngừng rơi, Quý Tồn Quang xuống núi thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Song, Diễm quý nào có ngờ rằng cái ngày đó lại khác một trời một vực với suy nghĩ của hần.

Một ngày không lâu sau đó, Diễm quý bấm ngón tay tính toán, sắp đến sinh thần của Vân đạo trưởng rồi. Đồng thời cũng là năm thứ ba hần tới đạo quán đổ nát, sút đầu mẻ trán với tên đạo sĩ thối này.

Ở năm đầu tiên khi hai người mới quen biết nhau, hần mưu toan dụ dỗ đạo sĩ chính trực này, kết quả lại bị tên đạo sĩ thối này dụ ngược lại, theo y vào núi. Năm thứ hai, trời cũng đổ tuyết lớn như bây giờ, hần khăng khăng phải xuống núi, Vân Chương không cho, thế là hai người đánh nhau trời long đất lở. Cuối cùng, hần bị Vân Chương phong ấn, nằm sấp trên lưng Vân Chương què một chân, được Vân Chương công xuống núi mua rất nhiều đồ chơi bằng đường, và lần nào cũng nặn thành hình đạo sĩ.

Cho tới năm thứ ba này...

Diễm quý trượt khỏi nóc nhà, chuẩn bị đi tìm Vân Chương xin phép cho xuống núi mua một ít đồ.

Tìm một vòng nhưng cũng không thấy bóng dáng Vân Chương đâu. Cuối cùng, Diễm quý đi tới phòng khách của Quý Tồn Quang, nghe thấy từng tràng nói cười truyền ra từ bên trong. Diễm quý nở một nụ cười yếu ớt, xoay người viết một hàng chữ trên nền tuyết trắng, sau đó vội xuống núi.

Những gì trong giấc mộng này đều là ký ức của Diễm quý.

Hần không giống chữ Lâm, hần đã quên hết tất cả, chỉ nhớ mang máng chấp niệm của bản thân.

Nhưng bởi vì đây là ký ức của Diễm quý, cho nên sau khi hấn xuống núi, Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ không còn nhìn thấy cảnh tượng trong đạo quán nữa, mà chỉ có thể theo Diễm quý đi loanh quanh trong khu chợ dưới chân núi.

Tuy chỉ là chợ của thôn nhỏ nhưng lại vô cùng náo nhiệt.

Sau khi xuống núi, Diễm quý thay đổi xiêm y thành đạo bào gọn gàng, vẻ lẳng lơ giữa lông mày cũng thu lại khá nhiều, mái tóc đen hơi rối được vuốt lại gọn gàng.

Có lẽ chính Diễm quý cũng không nhận ra rằng, trong vô thức, trên người hấn lại thấp thoáng bóng dáng của Vân Chương.

Hấn lại đến sạp hàng mua đồ chơi bằng đường. Chủ sạp năm rồi vẫn còn nhớ hấn: “Ồ kìa đạo trưởng, chân đạo trưởng lành rồi sao? Bằng hữu của đạo trưởng đâu rồi? Giờ còn thích đồ chơi bằng đường không?”

Chủ sạp nói nhiều nhưng lại nhiệt tình.

Diễm quý không phải kẻ tao nhã hữu lễ, hay giỏi nói chuyện như Vân Chương, nên chỉ ậm ờ đáp lời, sau đó móc tiền mua vài cái kẹo, “Lành lâu rồi... hấn... hấn ở trên núi, tuyết lớn nên không xuống.”

“Vây à.”

Chủ sạp thở dài, “Tuyết năm nay lớn thật, chẳng biết khi nào mới dừng. Mấy năm rồi có đổ tuyết vậy đâu... cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.”

Diễm quý không hiểu vì sao chủ sạp lại thở dài, chỉ cầm lấy đồ chơi rồi đi ngay.

Đi thêm một vòng, Diễm quý chọn mua một cây trâm ngọc trắng trong, tự mình dùng móng tay bén dài khắc lên vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo ở một chỗ khó nhìn thấy nhất.

Mua đồ xong thì sắc trời cũng đã tối.

Diễm quý chạy về, tuyết lại rơi nặng hạt hơn.

Tuy gió tuyết chẳng cản được Diễm quý, song gần đây do không được hấp thụ tinh khí từ chỗ Vân Chương nên yếu đi một chút, hành trình cũng chậm đi ít nhiều. Có điều, tính tới tính lui thì đều có thể chạy về trước giờ Tý.

Một mặt nghĩ đến lúc ném cây trâm này cho tên chậm tiêu kia và vẻ mặt của tên kia; một mặt vội vàng di chuyển, nụ cười trên mặt Diễm quý vẫn không vụt tắt.

Thế nhưng, chờ đợi Diễm quý lại chẳng phải là nụ cười băng chảy tuyết tan của Vân Chương.

“Đạo trưởng, ta ái mộ ngươi! Ta biết... hiện tại rất đường đột, ta cũng không biết mình... mình phạm phải tà ma gì, nhưng ta thật sự ái mộ đạo trưởng, đạo trưởng... chờ ta vào kinh thi xong trở về, lên núi cưới ngươi có được không? Ta sẽ không nói ra bí mật của ngươi, chúng ta đêm nay...”

“Quý Tồn Quang! Ngươi muốn chết hả!”

Diễm quý gần như muốn bóp nát cây trà trong tay, mặc kệ trận pháp thiêu đốt mà vọt vào phòng khách.

Hình ảnh trước mắt châm chọc đôi mắt của hắn.

Vân Chương bị Quý Tồn Quang đè trên đất, xiêm y xộc xệch, Quý Tồn Quang vội vàng bày tỏ tâm tư, Vân Chương cau mày, nhưng không ngắt lời gã, cũng không đẩy gã đi.

“Vân đạo trưởng, ngươi chết rồi hả?!” Diễm quý giơ tay phóng ra một sợi xích đỏ, nện mạnh về phía Quý Tồn Quang.

Nhưng bị một bàn tay cản lại.

Vân Chương đột nhiên đẩy Quý Tồn Quang ra, túm lấy Diễm quý, “Bình tĩnh chút!”

Khi đến gần, sắc mặt Vân Chương chợt biến đổi, nhìn Diễm quý chằm chằm, “Ngươi xuống núi ư?”

Lòng đổ kị và cơn tức giận của Diễm quý tắt ngúm chỉ vì câu nói này.

Hắn nhìn vào mắt Vân Chương, nhẹ nhàng cười nói: “Đạo trưởng không muốn giao hợp với ta, nhưng lại có biết bao phàm nhân muốn mà chẳng được... chỉ bỏ chút tình khí là có thể có được giai nhân, ai có thể từ chối cơ chứ? Đạo trưởng, ngươi tức giận cái gì?”

Vân Chương im lặng trong chốc lát, rồi chậm rãi thở dài, quay đầu nhìn Quý Tồn Quang: “Ngươi xuống núi đi, bí mật của ta tùy ý ngươi.”

Sắc mặt của Quý Tồn Quang biến hóa mấy độ, cuối cùng định thành một nụ cười lạnh: “Ngươi đừng có hối hận.”

Vân Chương không để ý tới gã, chỉ lo dùng bùa chú kiềm chế Diễm quý giây dựa, mang về phòng ngủ của mình. Bùa chú phong ấn hành động của Diễm quý, cũng giúp hắn tránh khỏi thương tổn đến từ trận pháp.

Trở về phòng ngủ, Vân Chương không gỡ bùa chú, mà là cởi xiêm y của Diễm quý, để người quay lưng về phía mình.

“Người không ti tiện.”

Vân Chương siết chặt cổ tay Diễm quý, chậm rãi phủ người lên, giọng nói khàn khàn: “Kẻ ti tiện chính là ta. Ta tu đạo gần hai mươi năm, hiểu rõ quý thoát liên thiên, Diễm quý vô tâm, nhưng vẫn phá giới, muốn giam người bên người, để người vĩnh viễn không ra khỏi cánh cửa này, chỉ có thể nhìn thấy ta, chỉ có thể nhớ tới ta...”

Lửa nóng dấy lên, giọng nói thâm trầm của Vân Chương rơi vào trong tai Diễm quý: “Ôn Dương, ta muốn kết minh hôn với người.”

Khóe miệng cường chế của Diễm quý không nhịn được cong lên: “Đạo sĩ thúi, người... dở ta thật đấy à...”

Người và quý không thể chung một đường, nhưng ta nguyện đi cùng một đường với người.

Sau ngày hôm đó, Diễm quý và Vân Chương đắm chìm trong những ngày tháng đường mật.

Diễm quý không che che giấu giấu nữa mà có thể quần lấy Vân Chương bất cứ lúc nào, trăm bạch ngọc cũng được cài lên tóc Vân Chương. Diễm quý còn đi vào núi rừng gọi đến rất nhiều tiểu quý, huấn luyện cả ngày, dự định đợi tới minh hôn ngày ấy sẽ làm thật lớn.

Vân Chương dẫn Diễm quý xuống núi sấm sủ, mưa rất nhiều lụa đỏ.

Trên đường trở về, ở đường núi kéo dài, Diễm quý đi phía trước, lải nhải liên hồi rằng mình đã chuẩn bị hết rồi, Vân Chương ôm vãi vốc đi phía sau thì dịu dàng mỉm cười nhìn người phía trước. Trong tiếng cười vui sướng, Vân Chương hơi cúi đầu, giơ tay lên, vội vàng lau khóe miệng.

Có một chút đỏ thắm thắm vào lụa đỏ trong lồng ngực.

Dung Phi nhìn thấy, nhất thời ngẩn ra: “Cái này...”

“Ngạc nhiên không? Y sắp chết,” giọng nói trầm thấp của chữ Giả vang lên sau lưng Cố Kinh Hàn và Dung Phi, “... Là ta giết y đấy.”

Hết chương 38

39. Chương 39: Phần 3: Âm Dương Thác Điệp - Âm Dương

“Minh hôn.”

Cố Kinh Hàn đột nhiên lên tiếng, tầm mắt hơi dịch, nhìn về một gốc cây cao to ở phía sau mình và Dung Phi, “Mệnh lý gắn kết, âm dương qua lại. Nếu Vân Chương là người bình thường thì có thể sẽ bị tổn hại vì thành thân với người, nhưng Vân Chương là người tu đạo, tuy tu vi không cao nhưng không nên suy yếu đến như vậy.”

Một vạt áo đạo bào màu xanh buông xuống từ trên chạc cây đọng đầy tuyết.

Bóng chữ Giả xuất hiện, giọng nói mơ hồ cũng trở nên rõ ràng: “Ban đầu ta cũng cho là như vậy.”

Khí đen dày đặc quấn quanh thân, gương mặt của chữ Giả từ lâu đã không còn kinh diễm và đầy sức sống như Diễm quý trong cảnh mộng, mà trở nên âm u trắng bột, đạo bào cũ nát bọc thân, cả người hắt như một cái bóng u trầm, ẩn náu giữa âm u.

Hắn đứng trên nhánh cây, nhìn bản thân vui vẻ trong phòng và Vân Chương đang mỉm cười, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cảnh vật chuyển biến.

Ngày minh hôn được Vân Chương tính định đến rất nhanh.

Đạo quán thuần một màu trắng ngày thường vắng lặng giờ rục rờ hẳn lên, được Diễm quý hăng hái ngâm nga treo lên từng đoạn lụa đỏ.

Tự tay cắt chữ Hỷ dán đầy cửa sổ, ngay cả đại điện thờ cúng Tam Thanh cũng không bỏ qua. Tuyết tan, gió xuân phơi phới thổi lên từ dưới chân núi, cây trong viện cũng nảy mầm, niềm vui và sức sống cùng ủa đến trong mùa xuân này.

Minh hôn diễn ra vào nửa đêm.

Hai ngọn nến long phượng dập chờn trong bóng tối, Vân Chương chìa tay tới, bắt được cổ tay Diễm quý, chậm rãi kéo người đến bên cạnh.

Vân Chương cũng đã đổi áo cưới đỏ, dưới ánh nến, vẻ mặt trông dịu dàng và đoan chính, đôi mắt đen láy trong vắt lẳng lẳng nhìn Diễm quý, giọng nói trầm thấp và kiên định: “Nhất bái thiên địa, âm dương kết nối; nhị bái cao đường, dời mệnh đổi cát; phu thê đối bái...”

Âm thanh dừng lại, ánh mắt đột nhiên bộc lộ hết tất cả tâm tư, tình ý nồng nàn như thủy triều, gần như

muốn nhấn chìm Diễm quý.

“... Xá âm hoàn dương.”

Tay Diễm quý chợt bị nắm chặt, Vân Chương hơi dùng sức ôm hấn vào lòng, cúi đầu hôn sâu. Bốn chữ cuối cùng vừa rồi, bởi vì quá nhỏ nhẹ nên đã phân tán trước khi kịp bay vào tai Diễm quý, hấn không nghe thấy.

Mà có nghe thấy cũng không có tác dụng gì.

Lúc đó, Diễm quý chỉ là một con Diễm quý nho nhỏ, lười nhác an nhàn, chỉ biết chút phép thuật đơn giản, chẳng thể hiểu được câu nói tối nghĩa chôn giấu sâu thẳm trong miệng Vân Chương.

Xiêm y rơi xuống, tình đến nồng nàn.

Diễm quý nghe thấy giọng nói khàn khàn của Vân Chương truyền đến từ phía sau: “Ôn Dương, người còn nhớ lúc người vừa lên núi... ta từng hỏi người rằng, người có tiếc nuối gì hay không?”

“Tiếc... nuối...”

Diễm quý tìm về chút thần trí trong cơn mê loạn, khẽ cười lên: “Nhớ chứ...” Hấn khẽ khàng lặp lại một lần, “Nếu nhất định phải nói... tiếc nuối điều gì, có lẽ chính là... chết quá sớm, đã quên... đã quên cảm giác được làm người ra sao...”

Vân Chương cũng cười theo, chấn động nơi lồng ngực truyền vào cơ thể Diễm quý, y nói: “Ta cũng còn nhớ.”

Ở trong trí nhớ của Diễm quý, một đêm này vui sướng hơn tất cả những gì hấn trải qua trong quá khứ. Lúc chìm vào ngủ say, hấn được Vân Chương cẩn thận ôm vào lòng, lạnh và ấm kề sát nhau. Gió lạnh thổi ngoài cửa sổ, song chẳng thể thổi tan cơn ấm áp trong căn phòng này.

Song, ngày hôm sau, khi Diễm quý tỉnh giấc, tìm khắp cả ngọn núi Trường Thanh nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Vân Chương đâu.

“Đồ khốn!”

Diễm quý giận tím mặt, đập phá toàn bộ đạo quán. Sau đó, hấn gom hết đồng gia sản ít ỏi của Vân Chương cho vào túi, vác lên lưng đi xuống núi.

Hấn muốn tìm Vân Chương, tuy rằng hấn không biết đạo sĩ thú vị đang ở chỗ nào.

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ thân thân bất do kỷ, bị buộc đi theo Diễm quý đột nhiên trở nên âm u đến khắp nơi.

Từ Nam đến Bắc, từ Tây đến Đông.

Năm sông bốn biển, Diễm quý gần như đã đi hết mọi nơi.

Ban đầu, hắn còn lên cơn giận dữ, mắng nhiếc những lời khó nghe, thề thốt rằng nếu tìm được đạo sĩ thú vị, hắn sẽ đánh gãy cái chân thứ ba của y. Nhưng dần dần, Diễm quý không còn tức giận nữa, hắn bắt đầu kinh hoàng, cũng không thèm nghĩ ngợi hay lưu luyến thành trấn phàm trần mà bắt đầu bồn ba cả ngày lẫn đêm.

Đến lúc cơn mưa đầu mùa hạ rơi xuống, Diễm quý đi tới quê nhà hiếm khi được Vân Chương nhắc tới.

Vân Chương từng nói, nhà của y là thư hương môn đệ, Cô Tô Vân gia.

Y là trưởng tử trong nhà, nhưng lại một lòng hướng đạo, không cầu công danh lợi lộc. Sau đó, được lão đạo sĩ vân du tứ phương vừa ý, y liền theo lão đạo sĩ tiến vào núi Trường Thanh, trở thành truyền nhân duy nhất của đạo quán nhỏ suy tàn.

Nhưng, Diễm quý lại nghe được một câu chuyện khác hẳn từ trong miệng của người khác.

“Cháu nói lão đại của Vân gia ư?”

Bà lão quán mì vẫn thần híp mắt, thở dài, “Đứa bé kia đáng thương lắm... Có người nói, từ nhỏ nó đã có thể thấy ma, là âm dương nhãn thấy được mấy thứ mà người bình thường như chúng ta không nhìn thấy. Lẽ ra cũng chẳng phải chuyện gì lớn, song, Vân gia là thư hương môn đệ, Vân lão gia ghét nhất là mấy chuyện quỷ thần này, mẹ của Vân gia lão đại lại qua đời do khó sinh, không có ai che chở... Vân lão gia bị mấy thứ lằng lờ bên ngoài xúi giục mấy câu, lập tức đuổi Vân lão đại ra ngoài...”

“Khi đó, đứa bé kia mới bảy lớn thôi, chắc tầm ba, bốn tuổi gì đó... Dưới trời tuyết lớn như vậy, nó để chân trần đứng cạnh cánh cửa kia...” Bà lão chỉ vào cửa lớn Vân gia cách đó không xa, “Gõ cửa, gọi hết lần này đến lần khác... nhưng có ai mở cửa cho nó vào đâu. Nó ngồi đó một đêm, sáng ngày hôm sau đã không thấy đâu nữa.”

Chiếc muống sứ đang mức vẫn thần của Diễm quý rơi vào trong bát, phát ra tiếng va chạm lạnh lạnh.

“Vân gia này... hiện tại còn có thân nhân nào của Vân Chương không? Trừ phụ thân của y ra.” Diễm quý hỏi.

Bà lão nói: “Có, nó còn một muội muội, hai đứa là thai long phượng. Lúc vừa ra đời, Vân lão gia vui mừng

biết bao nhiêu, phu nhân chết rồi mà vẫn còn cười. Nói đến thì... chắc mấy ngày nữa cô nương nhà đó sẽ xuất giá đấy, tháng trước đến hỏi cưới...”

Diễm quý chỉ thuận miệng hỏi thôi, nào ngờ Vân Chương thật sự có một người thân trên đời, lại còn thân thiết cùng một mẹ sinh ra.

Tuy nói Diễm quý vẫn còn hơi oán hận Vân Chương ngủ xong bỏ chạy, nhưng dù sao cũng thành hôn rồi, muội muội Vân Chương cũng coi như là muội muội của hắn, dù sao hắn đã đến đây thì vẫn nên ghé qua.

Diễm quý trước nay làm theo bản tính, thế là chui vào một góc ẩn hình, sau đó bay vào đại trạch Vân gia.

Đầu tiên, Diễm quý bay một vòng từ trong ra ngoài, quả nhiên không tìm thấy mùi của Vân Chương, rõ ràng Vân Chương không có về đây.

Y cũng chẳng thèm nhắc tới cái nhà này, vậy thì làm sao lại về đây?

Bay tới bay lui, Diễm quý chợt nhìn thấy một bóng người quen thuộc lén lén lút lút chợt lóe lên.

Quý Tồn Quang? Tại sao gã lại ở đây?

Diễm quý mơ hồ ý thức được điều gì đó, do dự một chốc rồi nhanh chóng đuổi theo.

Đó là một tiểu viện thanh tĩnh và xinh đẹp, cửa sổ nằm gần nước mở hé hé, Quý Tồn Quang ôm một thiếu nữ xinh đẹp ngồi ở trước cửa sổ, thấp giọng ngâm một khúc thơ tình, dễ dàng đến thiếu nữ che miệng cười khẽ, sau đó mới nói: “Tĩnh nhi, còn năm ngày nữa là nàng được gả cho ta rồi, ta và nàng không phải chịu đau khổ và giày vò như vậy nữa.”

Thiếu nữ buông khăn che miệng xuống, ngẩng mặt lên, gương mặt giống Vân Chương đến bảy phần. Chỉ là đường nét mềm mại hơn, không thể so với Vân Chương tuấn lãng.

Nghe vậy, Vân Tĩnh thu lại ý cười, một vết sầu lo hiện lên giữa lông mày, “Quý ca, dù hai ta kết hôn thì có làm được gì? Thân thể muội đây... yếu ớt không thể tả, tuổi thọ cũng chẳng rõ bao nhiêu... Nếu phụ mẫu của chàng biết được muội khó sinh con nối dõi, e rằng phải đuổi muội ra khỏi Quý gia.”

Nói đến đây, Vân Tĩnh nâng mắt nhìn Quý Tồn Quang: “Quý ca, ca đi núi Trường Thanh, có tìm được Vân Chương hay không? Y có đồng ý không?”

Sắc mặt Quý Tồn Quang cứng đờ, thù hận kiềm nén trong đôi mắt, cắn răng nói: “Vân Chương không hề biết điều! Ta dùng âm dương điệp áp chế hắn, thế mà hắn vẫn không chịu nhè ra. Sinh thần ngày ấy, mắt thấy y sắp đánh mất thần trí, ta bèn ra tay, nào ngờ lại bị tên mặt trắng y nuôi phá hỏng hết.”

“Y... Y không sợ chàng ném võ âm dương điệp sao?”

Vân Tĩnh ngạc nhiên nói, xong lại nhíu mày: “Hay là y biết muội đồng sinh cộng tử với y, có ném thì muội cũng không sống được, nên y chẳng có gì phải sợ...”

“Y không biết thân phận của ta,” Quý Tồn Quang oán hận nói, “Ta thấy y chỉ ích kỷ thôi. Y là một tên quái vật, người không ra người, quỷ không ra quỷ, sớm muộn gì cũng phải đi đời nhà ma, giữ lại tuổi thọ có ích gì chứ? Chẳng bằng chuyển tuổi thọ cho nàng, trả lại nàng một cơ thể hoàn chỉnh... Âm dương cộng thể, chẳng phải sinh ra là thai quỷ hay sao, muốn tuổi thọ để làm gì?”

Vân Tĩnh ngờ vực nhìn Quý Tồn Quang, nói: “Quý ca, không phải chàng cũng động tâm chứ? Trên người Vân Chương có thể có ít nhất năm mươi năm tuổi thọ đó. Có điều, nếu chàng muốn thì cũng không nhận được. Ngay cả khi y là âm dương cộng thể, cũng chỉ có thể tặng tuổi thọ cho người thân duyên. Y và muội là song bào thai cùng mẫu, muội là thích hợp nhất...”

Như thể bị chọc trúng tim đen, một chút bối rối xẹt qua đáy mắt của Quý Tồn Quang, nhưng nhanh chóng bị gài che giấu.

“Tĩnh nhi, nàng nói linh tinh gì vậy. Tất cả những gì ta làm là vì cơ thể của nàng thôi. Nàng khỏe mạnh thì tương lai chúng ta mới có thể ẵm cháu...”

Diễm quỷ đứng ngoài cửa sổ, lẳng lặng lắng nghe.

Cố Kinh Hàn và Dung Phi cũng đứng đó, cũng nghe những lời tương tự.

Diễm quỷ lười nhác nhưng không ngốc, hiển nhiên hiểu rõ ý nghĩa của những lời này.

Âm dương cộng thể là chỉ phần lớn thai quỷ được sinh ra. Thế nhưng, Vân Chương không phải thai quỷ, hoặc là nói không hoàn toàn là thai quỷ.

“Tùng có một ghi chép tương tự.”

Cố Kinh Hàn thấp giọng nói, chẳng rõ đang giải thích cho ai, “Cố Tần Tăng thị hạ sinh hai con, con thứ là quỷ thai. Con thứ lợi dụng lúc người anh ra đời, chuyển quỷ khí sang cơ thể người anh. Sau đó, người anh trở thành âm dương cộng thể, nhưng không phải là thai quỷ, còn thai quỷ thật do không có quỷ khí nên bị hiểu nhầm là một đứa bé bình thường.

“Vân Tĩnh mới là quỷ thai.”

Hăm hại huynh trưởng song sinh, lại còn mơ ước tuổi thọ còn lại của huynh trưởng.

Nói tới đây, Diễm quỷ trong mộng không nhận được nữa, một luồng khí đen dày đặc chợt tỏa ra từ trên người hắn, trông hắn bây giờ khá giống với chữ Giả hóa ác quỷ.

Móng tay của Diễm quỷ mọc dài ra, hắn đánh một chưởng, phá vỡ cửa sổ.

“Là người!”

Quý Tồn Quang và Vân Tĩnh kinh hãi biến sắc, song chẳng thể ngăn được sự công kích của Diễm quỷ. Làm sao hai kẻ trần tục có thể cản được quỷ đang phát điên?

“Vân Chương đang ở đâu?”

Diễm quỷ bóp cổ Quý Tồn Quang, lạnh lùng hỏi, “Có phải các người đã hại Vân Chương rồi không? Đám khốn kiếp các người...”

Tay hắn càng bóp càng chặt, khi đang muốn bóp chết Quý Tồn Quang thì lại nghe thấy một tiếng cười gằn truyền đến: “Vân Chương tự xưng thanh cao, hóa ra cũng chỉ là một thứ ngu xuẩn...”

Diễm quỷ cảm phần quay đầu, chỉ thấy Vân Tĩnh ngã ngồi ở một bên, trên mặt mang đầy vẻ châm chọc và tỉnh ngộ, chẳng còn chút yếu ớt yếu kiêu mới nãy, âm u cười nói: “Nhìn ta làm gì? Nhìn bộ dáng này của người e là chưa biết Vân Chương đã chết phải không? Đừng tức giận... chúng ta không giết y, kẻ giết y... chẳng phải là người sao?”

“Người cho rằng nói như vậy ta sẽ thả gã ra à?”

Tuy lòng Diễm quỷ căng thẳng nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi. Bàn tay bóp chặt, mặt Quý Tồn Quang chợt đỏ au, kêu lên một tiếng khản đặc ngăn ngui rồi tắt thở.

Vân Tĩnh cảm hận phát điên trong dự liệu không hề xuất hiện.

Ả vẫn nhìn Diễm quỷ với vẻ chế nhạo, “Một tên nam nhân thôi mà, chết thì chết, có đáng gì đâu? Có chút việc cũng không làm nổi, giữ lại vô dụng. Người đừng nhìn ta như thế... Ta hỏi người một câu nhé, dương khí của Vân Chương ngon không? Người có được.. bao nhiêu tuổi thọ của y thế?”

“Vân Chương đang ở đâu?” Diễm quỷ nhìn chằm chằm Vân Tĩnh.

Ấy mà Vân Tĩnh càng cười càng vui: “Ôi chao, y rõ vất vả diễn cho một tên mù xem. Người nghĩ ta đang gạt người à? Ta thềm vào, lừa người được cái gì hả? Âm dương cộng thể có thể trao tuổi thọ cho người thân duyên... Mà thân duyên đó hả, ngoại trừ huyết thống, còn bao gồm cả... tiếp xúc da thịt.”

Lưng của Diễm quý cứng đờ khó mà nhận ra.

Hắn nhớ lại chuyện Quý Tồn Quang từng muốn làm với Vân Chương, cũng nhớ lại lời Vân Chương nói vào ngày kết minh hôn ấy...

“Một con quỷ như ngươi, âm khí trên người càng ngày càng mỏng, dương khí càng lúc càng dày...”

Vân Tĩnh thở dài nói, “Chốc nữa thôi, ngươi sẽ được hoàn dương. Y tàn nhẫn thật, thà chuyển tuổi thọ cho một cô hồn dã quỷ, chứ không nguyện xót thương cho muội muội đáng thương chảy cùng dòng máu với y.”

“Ngươi đáng chết!”

Diễm quý không nhịn được nữa, đột nhiên ra tay. Móng tay sắc bén đâm tới, nhanh thôi sẽ cắt đứt yết hầu của Vân Tĩnh.

Nhưng trong chớp mắt tiếp theo, hắn buộc phải dừng lại.

Một cái đĩa tròn hình thái cực chắn trước mặt Vân Tĩnh, Vân Tĩnh cầm nó trong tay, giọng nói vừa nhanh vừa vội: “Vân Chương dù chết nhưng hồn phách vẫn còn, nếu ngươi dám giết ta, ta sẽ đập vỡ cái âm dương điệp này ngay lập tức. Ta chết, y... hồn phi phách tán, không thể chuyển sinh!... Ngươi dám không?”

Diễm quý chậm rãi rút tay về, một lúc sau, hắn chán nản lùi về sau một bước, “Nói cho ta biết, y đang ở đâu?”

Một tia khinh bỉ lóe lên trong mắt Vân Tĩnh, đang muốn mở miệng thì chợt cảm thấy bàn tay tê rần, âm dương điệp rơi xuống.

Diễm quý tung một đòn trúng đích, giành trước chụp lấy âm dương điệp, cả người bắn tới như một cây cung, chỉ sợ âm dương điệp rơi xuống đất vỡ tan.

Âm dương điệp rơi xuống, Diễm quý co tay lại, vừa muốn chụp lấy thì ấn đường bỗng đau đớn như bị thiêu đốt, hai mắt hắn tối sầm, cơ thể cứng đờ tại chỗ.

“Choang!”

Một tiếng vừa trong trẻo vừa nặng nề.

Rồi lại như một tia sét bổ trúng Diễm quý.

“Ta phải giết người!” Vân Tĩnh gào thét thảm thiết.

Một luồng nguy cơ cực cao áp sát trong chớp mắt, Diễm quý không thể tránh, song cũng không muốn tránh.

Bất thành linh, có một bàn tay quen thuộc vòng qua eo hắn, nhẹ nhàng kéo hắn về phía sau.

Ấn đường nóng như lửa thiêu biến mất, Diễm quý thấy lại ánh sáng, mở mắt ra, đối diện với gương mặt vụn vụn của Vân Tĩnh. Ắ liên tục phun ra máu, ngã trên mặt đất, oán độc nhìn chăm chăm bên này, dần dần mất đi sức sống.

“Đừng khóc.”

Bàn tay kia sờ lên mặt Diễm quý, chẳng còn ấm áp, trái lại lạnh lẽo hơn cả Diễm quý. Vẫn là chất giọng dễ dàng dịu dàng, đơn điệu và không chút ngon ngọt ấy.

“Vân Chương...”

Diễm quý chợt nắm lấy bàn tay nửa trong suốt kia. Khi muốn xoay người thì lại bị giữ chặt, chẳng thể cử động, “Người... người muốn làm gì?”

Vân Chương như thể không nghe thấy, ngón tay kia vuốt ve ấn đường của Diễm quý, tiếp tục nói: “Đau không? Ta tới chậm rồi. Ta vừa đi lấy chút đồ, chờ người hoàn dương là có thể dùng ngay.”

“Ta không muốn hoàn dương, ta...”

“Lúc ta vừa học được cách xem bói, ta tính cho mình một quẻ, nửa đêm thổ huyết... mới biết được, ta không nên có mặt trên đời này.”

Vân Chương ngắt lời Diễm quý, giọng nói điềm tĩnh: “Lúc Quý Tồn Quang lấy ra âm dương điệp, ta đã biết tháng ngày tạm bợ của ta cuối cùng cũng kết thúc. Ta chỉ là người phạm trần, ta không cam lòng, ta giận vờ thuận theo gã, muốn lừa gã lấy âm dương điệp ra rồi sẽ cướp lấy. Nào ngờ gã quá xảo quyệt...”

Sự kiểm soát mà Vân Chương phải chịu từ âm dương điệp còn nhiều hơn Vân Tĩnh.

Âm dương điệp vỡ nát, Vân Tĩnh qua đời đầu thai, Vân Chương lại phải hồn phi phách tán, có thể thấy rõ ràng.

“Vì thế... người muốn đưa tuổi thọ cho ta, để ta hoàn dương, còn người thì chết... đúng không?” Diễm quý khàn giọng nói.

Người có tiếc nuôi gì không?

Nếu nhất định phải nói có điều gì tiếc nuôi, có lẽ chính là chết quá sớm, quên mất cảm giác được làm người ra sao.

Ba năm trước, Diễm quý mới lên núi, ngồi đong đưa chân trên cây, tay cầm bầu rượu, hồ hững nói với đạo sĩ trẻ tuổi dung mạo thanh tú.

“Sớm muộn gì ta cũng phải chết.”

Vân Chương nói, “Quý khí nhập thân, ta không áp chế nổi nữa. Ôn Dương, chẳng phải người mãi không hiểu vì sao ta lại biết tên lúc còn sống của người sao? Ta đi tìm mộ của người, chuyển nó đến núi Trường Thanh rồi.”

Tròng mắt của Diễm quý hơi co lại.

“Lúc đó, ta đã quyết định, ta phải để người hoàn dương, để người thăm thú phong cảnh nhân gian, để người cảm nhận cái nóng lạnh của tình người.”

Vân Chương dừng lại chốc lát, rồi trầm giọng nói, “Ta sinh người chết, ta chết người sinh... Sư phụ ta từng giúp ta tính một quẻ, tình của một đời, âm dương cách biệt. Quả nhiên nói chẳng sai.”

“Quãng đời còn lại, người hãy sống vui vẻ một chút.”

Dù có qua bao nhiêu năm, giọng nói của Vân Chương vẫn dịu dàng và lưu luyến như ban đầu, như thể đang thì thầm với tình nhân vậy.

Diễm quý không nhìn thấy, ở phía sau, bóng người Vân Chương đang tiêu tan từng chút, rồi không còn dấu vết gì nữa.

Chữ Giả chậm rãi đi tới vị trí kia, đưa tay ra, nhưng chẳng bắt được gì.

Hắn đứng lặng trong chốc lát, rồi vung tay lên, toàn bộ cảnh mộng lập tức tan biến.

Hắn quay đầu nói: “Chuyện tiếp theo khỏi phải nhìn. Sau khi Vân Chương mất 365 ngày, ta hoàn dương, nhưng bởi do ta đã giết hai phạm nhân Vân Tĩnh và Quý Tồn Quang nên không qua khỏi thiên kiếp, may mắn không chết mà tu thành ác quỷ. Chấp niệm của ta... chính là muốn tìm chuyển thể của Vân Chương, ta không tin y đã hồn phi phách tán.

Chữ Giả không có biểu cảm gì, khí đen dày đặc bao phủ mặt mũi của hắn, nhưng vẫn không thể che được

đôi mắt đỏ bừng.

Mỗi lần xem là mỗi lần như bị dao cắt.

“Hồn phi phách tán,” Cố Kinh Hàn hồ hững nói, “Không được giữ lại thì rất khó chuyển kiếp.”

Chữ Giả trầm giọng nói: “Ta không tin.”

Cố Kinh Hàn không nói nữa, chữ Giả lại nói: “Cảnh mộng này đã tiêu hết sức mạnh sau khi tỉnh lại của ta, ta sẽ ngủ một thời gian. Những thứ trong mộng, người hẳn nhìn ra rồi nhỉ. Ngọn núi Trường Thanh kia chính là ngọn núi mà người biết. Ta không biết Vân Chương sẽ đầu thai tới nơi nào, không có manh mối nào khác.”

Nói xong, chữ Giả không nhiều lời nữa mà biến mất tăm.

Cảnh mộng cũng tan biến theo không một tiếng động.

Cố Kinh Hàn bị tia nắng làm cho đau mắt, phát hiện rèm cửa sổ không được kéo kín. Khi hắn đang muốn nhẹ nhàng dịch Dung Phi đang kê sát trên lồng ngực qua một bên, đứng dậy kéo rèm cửa thì chợt bị ôm chặt.

“Cố Kinh Hàn.”

Dung Phi ngẩng mặt lên, đôi mắt đào hoa hiếm thấy nghiêm túc nhìn Cố Kinh Hàn, giọng nói khản đặc nhưng giọng điệu lại rất áp lực: “Vân Chương có mắt âm dương, là âm dương cộng thể, vậy còn anh thì sao? Anh cũng giống vậy ư?”

“Không phải.”

Cố Kinh Hàn rũ mắt, đặt một nụ hôn lên trán Dung Phi, nói, “Của anh là hai đồng tử âm dương, không giống với mắt âm dương. Giải thích cụ thể khó lắm. Anh là con trai duy nhất của mẹ, không có anh em song sinh, em quên rồi sao?”

Dung Phi hôn lên môi Cố Kinh Hàn, vẻ mặt nhẹ nhõm.

“Ngủ thêm chút nữa nhé?” Cố Kinh Hàn thấp giọng nói.

Dung Phi “ừ” một tiếng, lại như con mèo lười không xương rúc vào trong lòng Cố Kinh Hàn, âm thanh rầu rĩ truyền tới: “Ngủ thêm chút... anh ngủ với em.”

Cố Kinh Hàn giờ tay kéo chặn lại đàng hoàng, dần dần đi vào giấc ngủ.

Kết quả của việc ngủ thêm một chút chính là Dung thiếu gia suýt nữa lỡ mất việc lớn lại mặt của Cố Kinh Hàn.

Có điều, Dung phu nhân quả là người rất đáng tin cậy, vội vội vàng vàng đuổi tới. Hai người vội vã đi, vội vã về, về xong lập tức giường cờ hưởng tuần trăng mật, thu dọn hành lý ra cửa.

“Chúng ta đi núi Trường Thanh trước,” Cố Kinh Hàn nói, “Anh dẫn em đi gặp sư phụ.”

40. Chương 40: Trường Thanh

Tiếng chim hót nhỏ nhỏ rót vào từ cửa sổ.

Một làn sương mù mỏng, thơm ngát lượn lờ giữa hai hàng lông mày, một bàn tay nặng nề giờ lên xoa nhẹ ấn đường, Dung Phỉ vươn người ngồi dậy.

Một gian phòng bày biện đơn giản và cũ xưa, ngoại trừ một bàn một giường thì không còn gì nữa. Gian phòng này giống y hệt chủ nhân của nó, trống rỗng và lạnh lẽo.

Chỉ là, dù người có lạnh nhạt đến đâu thì vẫn có một chút dịu dàng.

Dung Phỉ giờ tay sờ lên quần áo mới tinh, được gấp gọn gàng đặt ở đầu giường, vẫn còn hơi âm ẩm.

Đổi sang áo tang đơn giản chưa mặc qua bao giờ, Dung Phỉ đi ra ngoài.

Sắc trời bên ngoài đã sáng tỏ, mặt trời sắp lên cao.

Chiều hôm qua, Dung Phỉ và Cố Kinh Hàn đã đến dưới chân núi Trường Thanh. Hai người không chú ý nhiều, đến cũng đến rồi nên quyết định suốt đêm lên núi. Dung Phỉ nhìn ra Cố Kinh Hàn có chút hồi hộp lo lắng, vì để xoa dịu Cố Kinh Hàn, sau khi lên núi, Dung Phỉ quấn lấy Cố Kinh Hàn nửa đêm. Nào nghĩ sang ngày hôm sau, Cố Kinh Hàn vẫn thức dậy như thói quen, còn cậu thì mềm oặt như cọng bún thiêu.

“Lão già Khố Lí vẫn còn mấy rương chim dê chim hổ nhỉ...”

Dung Phỉ gõ lên cái ống trúc, nhìn mặt mình phản chiếu trên mặt nước, sao cứ thấy có hơi xanh xao.

Rửa mặt xong, Dung Phỉ nhắc cái ống trúc nhỏ dài về phía sau, dòng nước lập tức dừng chảy, chỉ để lại một vũng nước trong vắt chậm chậm chảy vào khóm hoa, bầu trời xanh thẳm và mây trôi quuyến luyến.

Hôm qua chưa kịp nhìn kỹ, hôm nay Dung Phỉ mới phát hiện tòa đạo quán Trường Thanh mà Cố Kinh Hàn ở mười mấy năm trước là có thể ngợi ca tinh tế vượt trội. Lúc mới nhìn, sân của đạo quán không có gì đặc biệt, cực kỳ bình thường, chẳng qua là hoa cỏ um tùm, mọc thành từng bụi. Nhưng trên thực tế, đâu đâu trong đạo quán bé nhỏ này cũng có cơ quan nhỏ thực dụng và khéo léo.

Như dẫn nước tưới hoa, như nâng tơ tắt nến.

Vô cùng thú vị.

Dung Phỉ vừa quan sát bày biện trong sân, vừa đi ra trước tìm Cố Kinh Hàn.

Chỉ là vừa mới vòng qua cổng tròn, Dung Phỉ đã ngẩn ra, chân khựng lại.

Dưới tán cây cao, hoa trắng nở rộ đầy cành, Cố Kinh Hàn mặc đạo bào màu xanh nhạt, tay đặt lên thân cây, mắt nhắm lại, như thể đang cảm nhận điều gì đó.

Gió núi lướt qua, cành con nhẹ lay động, mưa hoa rơi xuống, mông lung như ẩn. Góc đạo bào của Cố Kinh Hàn cũng nhẹ tung bay, tư thế thuận gió, thanh dật xuất trần.

Dường như nghe thấy tiếng bước chân, Cố Kinh Hàn quay đầu, nhìn về phía Dung Phỉ.

Đôi mắt thông hiểu đen kịt cùng với sự yêu thương nuông chiều không hề che giấu kia đã khiến cho Cố Kinh Hàn rơi xuống thần đàn, trở thành người phạm tục.

Lòng Dung Phỉ chấn động, bước dài đi đến, nhào vào người Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn vội đưa tay đỡ lấy eo cậu, lưng dựa vào thân cây, để mặc Dung thiếu gia đè mình xuống, miệng lập tức tràn đầy vị nước suối tươi mát.

“Hôn chào buổi sáng nha, cục cưng.”

Dung Phỉ nhường mảy, mỉm cười liếm khô sắc nước trên môi Cố Kinh Hàn, nháy mắt nhìn hắn, sau đó xoay người ngồi xuống bên cạnh Cố Kinh Hàn, giữa đầu ngắm nhìn cổ cây, “Vừa nãy anh làm gì vậy? Nói chuyện... với cây hả?”

Về mặt vốn tự nhiên của Cố Kinh Hàn chợt nặng nề, song giọng điệu vẫn bình thường mà hỏi ngược lại: “Vì sao em lại nghĩ như vậy?”

Dung Phỉ cau mày, “Khi này gió thổi qua, em loáng thoáng nghe thấy tiếng gì đó, nhưng cũng có thể chỉ là tiếng gió... mấy tháng gần đây bám riết lấy anh, hình như em càng lúc càng đa nghi rồi.”

“Anh hỏi Bạch Phồn một chuyện.”

Cố Kinh Hàn nói, “Bạch Phồn tự đi lên núi rồi cắm rễ ở đây, sư phụ anh nói nó đã có ngàn năm tuổi. Dù chưa có cơ duyên tu luyện thành yêu, nhưng có được linh khí của núi thì vẫn thông linh được. Tuy anh đã không ở đây một thời gian dài, sư phụ cũng qua đời, nhưng anh vẫn phải hỏi một vài câu về những năm này của đạo quán.”

“Vậy mọi thứ thế nào?” Dung Phỉ xoay đầu hỏi.

Cố Kinh Hàn lắc đầu: “Tất cả đều bình thường.”

“Anh nói Bạch Phồn đã ở đây ngàn năm, vậy anh có hỏi nó chuyện của chữ Giả không? Cả hai ở cùng một núi, tuy khác đạo quán nhưng nói không chừng nó cũng biết chút gì đó?” Ánh mắt Dung Phỉ sáng lên, nói.

Cố Kinh Hàn cau mày: “Anh có hỏi nhưng Bạch Phồn không trả lời.”

“Tìm kiếm một người không có khả năng đầu thai đầu thai...”

Về mặt Dung Phỉ nặng nề, “Chữ Giả này làm khó người khác thật đấy. Em cứ cảm thấy gã vẫn chưa nói hết... Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra sau khi âm dương điệp vỡ nát? Rõ ràng Vân Chương đã hồn phi phách tán, vì sao gã vẫn tin chắc Vân Chương có thể đầu thai?”

“Tạm thời không có manh mối.” Cố Kinh Hàn đứng lên, nói, “Nhưng không sao, nghỉ ngơi hai ngày trước đã, anh sẽ gọi hạc núi đến hỏi.”

Dung Phỉ cũng đứng dậy theo, nghe xong khó hiểu hỏi: “Hạc núi? Là chim à?”

“Là loài chim thai nghén núi Trường Thanh, xuân đi thu về,” Cố Kinh Hàn đi đến cạnh giếng, nhắc thùng nước lên rồi bắt đầu múc nước. “Bọn nó biết tất cả những chuyện xảy ra trong núi, đợi bọn nó trở về là có thể hỏi thử.”

Dung Phỉ gật đầu mỉm cười: “Giống như thổ địa nhỉ... Anh thả xuống đi, để em làm cho, anh muốn đun nước làm cơm à?”

Nói xong, Dung Phỉ nhận lấy công việc trên tay Cố Kinh Hàn, giành trước thả thùng gỗ xuống giếng. Bàn về cưng chiều vợ thì không ai sánh được Dung thiếu gia Hải thành cậu đầu, thậm chí cậu cũng không để vợ bị đau nữa là.

“Điểm tâm ở nhà trên,” Cố Kinh Hàn vịn cánh tay Dung Phỉ, “Em đi ăn đi. Anh sẽ quét dọn mấy căn phòng khác.”

Hôm qua do tối vội quá nên chỉ dọn dẹp qua loa phòng ngủ và nhà chính, ngay cả điện Tâm Thanh thờ phụng tổ sư còn chưa quét. Cố Kinh Hàn bị cả người mềm mại thơm ngát của Dung thiếu gia quán quen, nên thật ra sáng nay cũng dậy trễ, chỉ kịp xuống núi mua cơm canh, còn chưa kịp quét dọn đạo quán.

“Em giúp anh.”

Dung Phỉ múc nước xong, đi đến nhà trên ăn bánh bao húp cháo, sau đó, xả nước một cái khăn, đi theo Cố Kinh Hàn vào điện Tam Thanh.

Nói là điện Tam Thanh nhưng thật ra không phải là cung điện nguy nga gì.

Không gian bên trong không lớn, sàn lót gạch đá xanh, vừa bước vào liền có một luồng khí âm u lạnh lẽo quanh năm vắng bóng người phả vào mặt. Phía trên thờ cúng Tam Thanh Đạo Tổ, người nào cũng bám đầy bụi, không nhang đèn đồ cúng, trước bàn thờ có đặt ba cái đèn hương bồ tã tơi không thể tả.

Trên đất cũng tích đầy bụi, có điều, những việc này không quá quan trọng, chỉ cần vài lá bùa nước của Cố Kinh Hàn là có thể giải quyết, còn ba vị Đạo Tổ thì bọn họ phải thành tâm quét dọn.

Lúc Dung Phỉ bước vào, Cố Kinh Hàn đang lau chùi tượng Đạo Tổ thứ nhất. Khi thấy Dung Phỉ đi vào, hắn liền nhảy xuống, dòng nước quần quanh bàn tay, rửa đi bụi bặm, sau đó đưa tay kéo Dung Phỉ lên.

“Cẩn thận chút.”

Cố Kinh Hàn giúp Dung Phỉ xắn ống tay áo, bàn tay thon dài mới vừa xắn tới khuỷu tay thì đã muốn dừng lại, song, hắn bị Dung Phỉ túm lấy, ra hiệu xắn lên cao hơn.

Một dấu hôn xanh tím khá to lộ ra, trông như là bị cắn.

Ánh mắt của Cố Kinh Hàn tối lại.

Hàm răng nhọn cắn một cái lên cằm, hơi thở của Dung Phỉ gần kề đến mức ỉ ra một luồng mê hoặc đặc biệt: “Anh đừng hồng che lại... để em xem Cố đại thiếu trông lạnh lùng như ngọn núi tuyết cứ đến tối là điên cuồng đến đâu. Sau này... còn có thể điên cuồng hơn hay không... Hít!”

Lời trêu đùa chỉ nói được một nửa thì chợt biến đổi.

Cố Kinh Hàn cup mắt, nhẹ nâng cánh tay Dung Phỉ, cúi đầu hôn lên phía trong cổ tay Dung Phỉ. Nụ hôn

như lông tơ lướt qua, ngứa đến bàn tay Dung Phỉ khẽ run rẩy.

Nhưng chút run rẩy này lập tức cháy thành lửa tình.

Cổ Kinh Hàn dần dần hôn lên trên, càng lúc càng sâu, làn da từ không dấu vết biến thành màu đỏ tím thắm.

Nhoi nhói kèm với nóng rực xẹt qua mỗi tắc của cánh tay thon thả. Bàn tay của Dung Phỉ hơi co lại do mất kiểm soát, xoa lên cổ và xương quai xanh lộ ra khỏi cổ áo lỏng lẻo của Cổ Kinh Hàn, tạo ra từng mảng đỏ.

“Cổ Kinh Hàn...”

Dung Phỉ vừa mới rên nhẹ một tiếng thì đã bị Cổ Kinh Hàn giơ tay chặn lại, nửa ôm vào trong lòng.

Bờ môi ướt mềm trượt qua lòng bàn tay, nhịp tim của Cổ Kinh Hàn vốn tăng tốc nhanh chóng lại bắt đầu hỗn loạn khiến hắn gần như hóa rồ, hắn lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói: “Trước mặt Đạo Tổ, đừng chọc anh.”

Dung Phỉ khép lại đôi mắt đào hoa, môi chuyển động, đầu lưỡi được tận dụng triệt để liếm láp lòng bàn tay của Cổ Kinh Hàn, tràn đầy ý khiêu khích. Xem ra, dù buổi tối dạy dỗ bao nhiêu thì vẫn không đủ cho Dung thiếu gia rút ra kinh nghiệm.

“Tối nay sẽ làm cá cho em ăn.”

Cổ Kinh Hàn thấp giọng nói một câu, hôn nhẹ lên đuôi mắt Dung Phỉ, sau đó thả lỏng tay, xoay người tiếp tục lau chùi tượng Đạo Tổ.

Dung thiếu gia vốn nhất thời nổi hứng quyến rũ người ta thôi, lúc này không thành cũng chẳng thấy khó chịu, dùng cánh tay đẩy vết đỏ tím xách một thùng nước, tiến vào điện Thanh Tâm ở phía sau điện Tam Thanh. Mới nãy cậu bị Cổ Kinh Hàn nhén lên tí lửa, nếu như còn ở cùng một chỗ thì cậu không thể cam đoan mình có thể mạo phạm thần tiên hay không.

Điện Thanh Tâm là nơi dùng để tụng kinh và cất trữ sách kinh, lạnh hơn điện Tam Thanh nhiều.

Một hàng kệ sách dựa sát tường, ba cái bàn và đệm hương bồ kê ở ba mặt tường còn lại, một trong đó có đặt một quyển sách. Ở trong gian phòng đầy bụi bặm này, quyển sách đó lại rất sạch sẽ, quả thật vô cùng kỳ lạ.

Dung Phỉ che miệng ho hai tiếng, sau đó mở cửa sổ thông gió trước, rồi mới quay về trước bàn, cầm lấy quyển sách sạch sẽ khác thường kia.

“Đại kỳ quận thành chí?”

Vừa thấy tên sách, Dung Phỉ chợt cau mày.

Cậu chưa nghe qua triều đại này, nếu không phải có chuyện của chữ Lâm thì cậu chẳng dám tin triều đại này lại có một quyển tư liệu lịch sử như vậy? Hơn nữa, quyển sách này của ai, vì sao lại xuất hiện ở nơi này, vì sao không bị phủ bụi?

Núi Trường Thanh, đạo quán Trường Thanh, Cổ Kinh Hàn... nhóm người chữ Lâm kia, vì sao phải đặt ra khế ước máu với Cổ Kinh Hàn?

Mạch suy nghĩ cuộn cuộn trong đầu, trong nháy mắt, Dung Phỉ nghĩ đến rất nhiều thứ, nhưng cậu lại không nghĩ ra manh mối nào. Cậu lật xem hai trang, đang muốn cầm sách đi ra trước tìm Cổ Kinh Hàn thì tay chợt nhẹ bẫng.

Quyển sách biến mất từng chút, hóa thành tro bụi, y hết bụi bặm bên trong phòng. Ở trong ánh sáng âm u lay động, nó như chưa từng tồn tại.

Dung Phỉ nhướng mày, lại nhìn cái bàn kia, sau đó xách thùng nước tới, bắt đầu lau chùi kệ sách.

Ngoại trừ những quyển sách kinh quý báu thì những nơi còn lại có thể để Cổ Kinh Hàn dùng bùa nước. Do đó, Dung Phỉ chà rửa kệ sách trước, sau đó rửa tay, ôm sách kinh ra ngoài hành lang và bậc thang phơi nắng. Hôm nay, gió không lớn lắm, không cần lo sách sẽ bị gió thổi rách, ánh nắng khá tốt, quả thật là thời điểm tốt để phơi sách.

Số lượng sách kinh trong điện Thanh Tâm không nhiều, sau khi phơi xong, Dung Phỉ lại lau kệ sách một lần nữa.

Chờ Dung Phỉ làm xong, Cổ Kinh Hàn cũng đã dọn dẹp xong tất cả gian phòng, đi vào điện Thanh Tâm. Cổ Kinh Hàn dùng vại lá bùa nước lau chùi bàn, nghe thấy Dung Phỉ ở bên nói: “Khi còn bé, anh đọc kinh ở đây hả? Anh ngồi ở đâu?”

Cổ Kinh Hàn gật đầu, chỉ vào cái bàn ở giữa, “Chỗ này.”

Dung Phỉ ngần ra, “Vậy anh có xem qua quyển sách gọi là Đại Kỳ quận thành chí hay không?”

Cổ Kinh Hàn lắc đầu, hơi nhíu mày: “Đại Kỳ? Có liên quan đến chuyện của chữ Lâm sao? Nhìn từ tên sách thì hẳn là ghi chép lịch sử địa phương các nơi của vương triều Kỳ. Sử sách không ghi lại, nhưng triều đại lại tồn tại, có thể là thiếu hụt tư liệu lịch sử. Ví như quyển sách này chắc có thể chứng thực sự tồn tại của Đại Kỳ.”

“Điện Thanh Tâm có thể có vạn quyển sách kinh, nhưng lại không có quyển này.”

Dung Phỉ híp mắt, “Em cứ cảm thấy nghe qua ở đâu rồi.”

Ánh mắt Cố Kinh Hàn hơi động, kéo tay Dung Phỉ đi ra điện Thanh Tâm, sau đó đưa một thùng gỗ nhỏ cho cậu, nói: “Bên trong quán không có trữ nguyên liệu, chúng ta phải ra sau núi câu ít cá thôi.”

“Cá cá?”

Dung Phỉ lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn Cố Kinh Hàn cầm lên hai cần câu, khoe môi nhếch lên, hứng thú bay đầy giữa hai hàng lông mày, “Cố đại thiếu ơ, lần này anh thua chắc rồi. Lúc bốn năm tuổi em đã theo ông già học câu cá, hai mươi năm qua chưa từng sấy tay bao giờ...”

Đôi mắt Cố Kinh Hàn lóe lên ý cười, nhắc nhở: “Cá ở núi Trường Thanh không giống nơi khác.”

Ra khỏi đạo quán, đi trên đường núi, Dung thiếu gia xách thùng nhỏ vác cần câu, không để bụng lời nói của Cố Kinh Hàn.

Nhưng rất nhanh, Dung thiếu gia đã hiểu rõ ý của Cố Kinh Hàn.

Cá của núi Trường Thành quả thật khác với số đông. Bởi vì bọn nó không nhìn mồi trên lưỡi câu, mà là nhìn mặt người cầm cần câu!

Cố Kinh Hàn vừa ngồi xuống, cá dưới đáy sông lập tức xao động, dồn dập bơi về phía bờ, tranh nhau cắn mồi. Vào thời điểm cạnh tranh kịch liệt nhất, vì muốn mắc câu nên bọn cá nhỏ hung bạo dìm thường, chen lấn giành chỗ, thậm chí còn quấy cho vài con bay lên bờ.

Trước khi mắc câu, con cái nào cũng liếc mắt nhìn Cố Kinh Hàn, khi bị gỡ xuống còn phải đập đuôi phàn phạch mấy lần trên lòng bàn tay Cố Kinh Hàn, trông vui vẻ kỳ lạ.

Dung Phỉ nhìn đến hết nhện nổi.

Dung thiếu gia hiển nhiên rất đẹp trai, nhưng đám cá không chịu nổi sự xóc nổi của cậu, kém xa sự bình tĩnh và trầm lắng của Cố Kinh Hàn.

Do đó, rỗng rã nửa canh giờ, Dung Phỉ không câu được một con, còn Cố Kinh Hàn thì chất đầy một thùng, sau đó lại chìa tay lấy thùng nhỏ của Dung Phỉ tới. Dung thiếu gia thấy thế, lập tức đưa tay đề lại.

Mặt sông trong suốt thấy đáy, cây cối bao quanh bốn phía, đã vào cuối thu nhưng sắc xanh vẫn cứ ở lại, trông rất đẹp và tĩnh mịch. Tiếng suối róc rách kèm theo tiếng chim hót líu lo, ánh nắng loang lổ rơi đầy

trên gương mặt anh tuấn của Cố Kinh Hàn.

Hắn xoay tay đè tay Dung Phỉ, “Đổi chỗ không?”

Dung Phỉ đứng lên, đi tới trước người Cố Kinh Hàn, nhấc chân dài, trực tiếp ngồi xuống đùi Cố Kinh Hàn, “Đem cá cho người không bằng dạy người bắt cá, không bằng Cố đại thiếu dạy em câu cá đi?”

“Được.”

Cố Kinh Hàn đáp lời một cách tự nhiên và bình tĩnh, ngồi trên hòn đá, một tay vòng qua eo Dung Phỉ, một tay kê sát tay Dung Phỉ, giữ chặt Dung Phỉ từ phía sau, sau đó mới đặt cần câu vào tay Dung Phỉ, vung nhẹ một cái. Lưỡi câu chìm vào trong nước, nhưng lần này không có nhiều cá nhỏ tranh nhau mắc câu, trái lại hồi lâu chả thấy động tĩnh gì.

“Chúng nó nhìn mặt rồi...” Dung Phỉ bực bội mỉm cười.

Cố Kinh Hàn hơi cúi đầu, cánh tay siết chặt eo Dung Phỉ, chóp mũi sượt qua làn da sau gáy lộ ra ngoài, thấp giọng nói: “Chúng nó bắt nạt em đấy, chỉ biết bắt nạt người yếu thôi.”

“Nhìn thế nào em phải là người mạnh hơn chứ?” Dung Phỉ không chấp nhận lời giải thích này.

Cố Kinh Hàn cắn nhẹ gáy Dung Phỉ, Dung Phỉ căng cứng người, rồi giống như có dòng điện chạy qua mà mềm nhũn ngã về sau, được Cố Kinh Hàn vững vàng ôm lấy, “Ừ. Không yếu, mà mạnh hơn nhiều.”

Đáp lại Cố Kinh Hàn là một nụ hôn mãnh liệt gần như tàn bạo của Dung Phỉ.

Phải nói rằng, tuy hiện giờ hai người chỉ dùng tay và chưa động phòng thật sự, nhưng lúc đầu, Cố Kinh Hàn vẫn rất kiềm chế và tuân theo. Nào ngờ lại nuôi trứng một chú sói tham lam vô độ. Dung Phỉ cứ như đã trúng độc của Cố Kinh Hàn, chỉ cần tiếp xúc hay thân mật một chút thôi là cũng có thể làm cho Dung Phỉ phát cuồng cần tới.

Do đó, Cố Kinh Hàn đành phải dữ dội hơn thì mới hạn chế được con sói này. Do đó... cũng không thể trách Cố đại thiếu hung hăng trên giường như vậy.

Dung Phỉ ngồi trên người Cố Kinh Hàn, đè hắn ra hôn tới tấp, bờ môi sưng đỏ do cọ xát quá nhiều, thế nhưng Cố Kinh Hàn vẫn tám gió thổi không động ngồi đó, ngoại trừ môi lưỡi đáp trả kịch liệt thì không làm gì khác, ngay cả động tác câu cá vẫn không thay đổi.

“Muốn... ở đây.”

Dung Phỉ lùi lại một chút, giọng nói khàn khàn.

Đôi mắt của Cố Kinh Hàn tối sầm, lúc đang muốn lên tiếng thì cần câu trong tay chợt trĩu xuống, hấn theo bản năng vung tay lên cao, một con cá to dài gần một thước nhảy ra khỏi mặt nước, nước sông bắn tung tóe, vừa vụn giọt lạnh xuyên tim Dung Phỉ và Cố Kinh Hàn.

Giọt nước mắc trên mi mắt và lông mày của hai người, hai người nhìn nhau, không nhịn được cười phá lên.

Dung Phỉ cười đến lặn xuống từ trên người Cố Kinh Hàn, quơ lấy hòn đá nhỏ rồi ném vào nước, “Xem ra em với bọn cá trong con sông này có thù với nhau rồi... Mẹ ơi, bị nó dọa cho mềm nhũn luôn!”

“Đêm nay ăn nó.”

Một câu nói của Cố Kinh Hàn đã quyết định sống chết của con cá lớn vô tội kia.

Cố Kinh Hàn thả hết những con cá nhỏ về lại sông, xách theo đồ vật rồi dẫn Dung Phỉ về đạo quán.

Thời tiết trong núi thay đổi thất thường, đi tới nửa đường, trời đột nhiên đổ mưa to. Hai người lập tức nhớ đến đồng sách phơi đầy sân, Cố Kinh Hàn bèn bắn ra một đạo phù, ôm lấy Dung Phỉ chạy về đạo quán.

Hai người bận rộn như lửa thiêu mông, đón lấy làn mưa phủ vào mặt đau đớn, nhanh chóng ôm lấy sách chạy ào vào điện Thanh Tâm. Không ai để ý việc sắp xếp, chỉ mau mau chạy vào điện tránh mưa. Nhưng ông trời lại trêu đùa hai người, mới ôm sách kinh vào điện, mưa liền ngừng rơi, mây bay sương tan.

Cố Kinh Hàn nhìn Dung Phỉ, Dung Phỉ nhìn Cố Kinh Hàn.

Người hai người ướt sũng trông cứ hai thằng cóc, vịn khung cửa mà cắn nhau một cái.

“Tắm rửa, thay quần áo trước nhé?” Cố Kinh Hàn hỏi.

Dung Phỉ lắc đầu: “Thay quần áo, ăn cơm, rồi lát lại tắm. Đun nước hoài phiền lắm.”

Khi một kẻ lười không muốn làm chuyện nào đó, mãi mãi cũng chỉ có một lí do, đó chính là ngại phiền phức. Tuy người ướt nhẹ nhưng mưa núi rất sạch, lau mình sơ trước cũng được. Lúc còn ở trong núi, Cố Kinh Hàn từng gặp mưa rất nhiều lần, không cần phải tắm nước nóng, hấn chỉ sợ Dung Phỉ cảm lạnh mà thôi.

“Vậy ăn cơm trước.” Cố Kinh Hàn nói.

Hai người về phòng thay quần áo, dùng khăn vải lau sơ rồi đi vào nhà bếp.

Nhà bếp của đạo quán rất đơn sơ, là một bếp lò cũ xưa, nửa lộ thiên, được che chắn bằng một mái tranh. Mưa vừa dứt, nước mưa nhỏ giọt tí tách bên mép tranh, mùi lá cây trộn lẫn bùn đất thơm ngát bốc lên trong không khí ẩm ướt, vô cùng mát rượi.

Cố Kinh Hàn sửa sang lại bếp lò rồi bỏ chút củi khô, Dung Phỉ ở bên cạnh thái rau làm cá.

Đối với Dung thiếu gia gần như thông thạo mọi kiểu võ nghệ, chơi dao thì hiển nhiên là chuyện nhỏ. Dung Phỉ thành thạo bắt bắt bắt vài tiếng, lập tức chia một con cá sống sờ sờ quẫy từng bùng thành những khúc nhỏ. Khi thấy Cố Kinh Hàn bắt đầu đổ nước vào chảo, Dung thiếu gia bèn quơ lấy cá, muốn đi đến thả vào, nhưng bị Cố Kinh Hàn ngăn lại đúng lúc.

“Phải lấy nội tạng ra đã.”

Cố Kinh Hàn rửa cá một lần nữa, “Có trứng cá đấy, em có thích ăn không?”

Dung Phỉ ngồi xồm nhìn, nghe vậy hôn lên khoe miệng Cố Kinh Hàn, “Thích, ăn xong sinh cá con cho anh.”

Cố Kinh Hàn không nhịn được cười lên, song chưa đợi Dung thiếu gia nhìn rõ thì nụ cười đã thu về, chỉ để lại ánh lửa rạng rỡ phản chiếu trong đôi mắt.

Làm sạch cá, thêm chút gia vị, bỏ vào chảo hấp.

Cố Kinh Hàn kéo một cái ghế nhỏ tới, ngồi trước bếp lò, thỉnh thoảng châm thêm củi.

Ánh lửa nhảy nhót trước bếp lò, nóng hừng hực, Cố Kinh Hàn bảo Dung Phỉ ngồi xa một chút, thế mà Dung Phỉ lại xách một cái ghế tới ngồi bên cạnh hắn, nằm nhoài lên lưng hắn, đầu gác lên vai hắn, tư thế cực kỳ vụng về.

Tiếng củi đốt kêu lách tách.

Trời lại đổ mưa.

Màn châu màn nước, sương núi lại bốc lên, phóng mắt ra xa, một màu xanh biếc tràn trề và ướt át.

Trời mưa lạnh, nhưng ánh lửa nóng rực.

Dung Phỉ khẽ sát vào sườn mặt của Cố Kinh Hàn, nhìn lửa bếp lò, bỗng nhiên có ảo giác cuộc sống này đã trôi qua nhiều năm. Trước đây, khi nhìn thấy Cố Kinh Hàn, cậu không nghĩ rằng bản thân sẽ quần quít một người khác, cùng nhau ngồi trước bếp lò thổi lửa nấu cơm như vậy. Thế mà, cuộc sống này đến thật, lại còn đặc sắc và sinh động muôn phần so với hai mươi năm ngơ ngác trước đó của cậu.

“Em chẳng biết mình phải dùng hết vận may của bao nhiêu đời thì mới gặp được con hồ ly tinh nhà anh nữa.” Dung Phỉ cười nói.

Thấy qua bi kịch của Tô Thanh, còn có cả chữ Lâm, cậu mới biết vận may của mình hiếm có như thế nào.

Ánh mắt dừng trên ánh lửa của Cổ Kinh Hàn hơi lấp lóe, qua một lúc lâu, hắn mới nói: “Là do anh may mắn nên mới có được tờ hôn ước này.”

Cổ đại thiếu có may hay không thì không biết, chỉ biết nấu ăn rất ngon.

Dung thiếu gia ăn no căng bụng, khom người bò về phòng, vứt luôn nguyên tắc cương vợ của mình, không bỏ dậy giúp Cổ Kinh Hàn nấu nước tắm rửa. Đương nhiên, lần nào Dung Phỉ giúp Cổ Kinh Hàn tắm rửa cũng sa vào làm chuyện khác.

“Không nhúc nhích nổi nữa, em mang thai con của anh rồi... anh giúp em tắm đi...”

Dung thiếu gia bung xả không biết xấu hổ, lại còn y như thật kéo tay Cổ Kinh Hàn sờ lên bụng của mình. Cổ Kinh Hàn đỏ khốc đỏ cười, ôm người thả vào thùng đựng nước.

Dung Phỉ không bỏ qua cơ hội ôm chặt eo hắn, hồng kéo hắn xuống nước, giở trò lưu manh nói: “Em chưa tắm sạch...”

Cổ Kinh Hàn như thường nói: “Chỗ nào chưa sạch?”

Dung Phỉ túm tay hắn cho vào nước, mắt đào hoa nheo lại, sâu xa nói: “Từ trong ra ngoài, không chỗ nào sạch hết.”

Thùng tắm một người cuối cùng trở thành bãi chiến trường của hai người.

Chờ tắt cả đèn lại, Cổ Kinh Hàn nhét Dung Phỉ vào ổ chăn, trước khi đi vào giấc ngủ, hắn bắt đầu nhớ lại xem trong đạo quán còn bao nhiêu thuốc bổ mà sư phụ hắn tích trữ. Nếu tiếp tục như thế, hắn khẳng định mình không có chuyện gì, thế nhưng Dung Phỉ thế nào cũng bị suy thận do buông thả quá mức...

Ôm nhau ngủ, Cổ Kinh Hàn chìm vào ngủ say khi vẫn còn suy nghĩ.

Nửa đêm.

Nhiệt độ chợt giảm, như thể có một luồng không khí cực kì lạnh đang bao phủ toàn bộ đạo quán. Cổ Kinh Hàn bị cớng đến mức tỉnh giấc, phát hiện Dung Phỉ cau mày nhắm mắt đang mò chăn, ôm lấy vai hắn rồi kéo chăn đắp cho hai người.

Cổ Kinh Hàn đắp kín chăn cho Dung Phỉ, ngồi dậy, thấp giọng nói: “Ban đêm trong núi rất lạnh, để anh đi tìm chăn dày.”

Dung Phỉ sắp sửa mở mắt lại nhắm mắt lại, ậm ờ một tiếng, rồi co người vùi mặt vào chăn, chỉ để lộ cái đầu bù xù.

Cổ Kinh Hàn sờ đầu Dung Phỉ, lấy ra tấm chăn dày từ trong ngăn tủ, dùng bùa chú xử lí rồi mới phủ lên tấm chăn mỏng trên người hai người. Dù sao chăn chưa được phơi nắng qua nên không thể đắp trực tiếp lên được. Thấy ấm áp rồi, Cổ Kinh Hàn mới dán một lá bùa định thần lên người Dung Phỉ, bảo đảm Dung Phỉ ngủ say, rồi khoác đạo bào đi ra sân.

Chỉ vèn vện vài canh giờ.

Đạo quán lúc này khác hẳn đạo quán lúc ban ngày.

Cây bạch phồn héo rũ, cành lá xơ xác, như thể chợt già đi rất nhiều năm. Vách tường trong sân vốn còn rất tốt, giờ lại đổ nát thê lương, hai mép phòng ốc đổ sụp, cỏ dại mọc đầy.

Trăng tối gió lớn.

Một làn không khí âm lãnh xuất hiện trong đạo quán, quanh quẩn không tan.

Bùa định thần không chỉ giúp ngưng thần tĩnh khí, mà còn là kết giới trận pháp mạnh nhất mà Cổ Kinh Hàn sở hữu. Dù là như vậy, khi hắn đi vào trong sân, cảm ứng được luồng khí này, nhìn thấy mọi thứ trước mắt, hắn vẫn quay đầu liếc nhìn phòng ngủ, xác nhận Dung Phỉ vẫn bình an.

“Kinh Hàn.”

Một âm thanh nhẹ nhàng như có như không vang lên.

Cổ Kinh Hàn nhìn về phía cây bạch phồn dần mất đi sức sống, vẻ mặt chậm rãi lạnh lẽo: “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong năm năm mình rời đi? Hải cốt... của sư phụ đâu?”

...

Ngày hôm sau, trời trong.

Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ xuống núi rất sớm.

Dựa theo tính toán của Cổ Kinh Hàn thì ngày mà hạc núi quay về là ba ngày sau đó.

Còn những ngày trước đó, Dung Phỉ nhớ ra lúc ở Kỳ Sơn, hai người đã đi khắp hang cùng ngõ hẻm hỏi thăm chuyện huyết mộ bí ẩn, nên đưa ra đề nghị làm theo một lần nữa. Tuy chữ Giả không gợi ý triều đại, nhưng núi Trường Thanh ở ngay đây, cũng chẳng rộng lớn, hơn nữa, tuy đạo quán Trường Thanh không nhất định là đạo quán của Vân Chương, nhưng trên một ngọn núi không thể xây hai nhà.

Nếu không thu được manh mối gì ở núi Trường Thanh, vậy thì trạm tiếp theo của bọn họ chính là Cô Tô.

“Hôm nay có chợ à?”

Vừa vào trấn, Dung Phỉ đã bị sốc bởi mức độ náo nhiệt của nơi này, không khỏi nghi ngờ hỏi.

Chung quanh đều là người, rộn ràng tấp nập, đủ loại sạp hàng như dòng nước chảy bầy đầy hai bên đường, tiếng la hét kèm theo tiếng cười nói hâm nóng bầu không khí của nguyên con phố.

Cách đó không xa, mùi thức ăn thơm phức bay tới, vừa ngửi liền biết là một loại đồ ăn vặt chính hiệu nào đó, thu hút khá nhiều trẻ con và người lớn.

“Em ăn không?”

Cổ Kinh Hàn liếc mắt nhìn, nói: “Bánh gạo hấp và bánh nướng cầu treo. Anh hay mua ăn khi còn bé.”

Cuối cùng Dung Phỉ cũng phát hiện Cổ Kinh Hàn là một người ham ăn âm thầm, không chừng từng lén lút thử qua biết bao nhiêu đồ ăn ngon, bằng không không thể lần nào ra ngoài ăn cơm cũng chọn trúng những chỗ bán thức ăn ngon nhất được.

“Anh hiểu ý em chứ?” Dung Phỉ híp mắt cười.

“Ừ,” Cổ Kinh Hàn vờ vờ tay Dung Phỉ, “Hai phần. Em qua kia đợi đi, cứ gọi món trước.” Nói xong, Cổ Kinh Hàn đi tới xếp hàng trước sạp nhỏ kia.

Dung Phỉ nhìn quán cơm Cổ Kinh Hàn chỉ, lượn một vòng trước cửa rồi lại chuyển chân đi vào cửa hàng bên cạnh.

Đồ trang sức được trưng bày trong cửa hàng xa hoa hơn bên ngoài, nếu nói đến tinh xảo và thời thượng thì chắc chắn không bằng Hải thành. Nhưng Dung Phỉ đến đây không phải để mua đồ.

“Ông chủ, có thể dùng sợi vàng để đắp lại vết nứt của vật này hay không?”

Dung Phỉ lấy ra một hộp trang sức nhỏ, mở ra, bên trong là một hạt châu đỏ to cỡ hạt đậu tương, màu sắc nồng đậm, trông như một hạt máu nhỏ, thấm một lớp màu lạnh lẽo trơn bóng thâm trầm, dán mắt nhìn mãi lại có cảm giác hấp hồn nhiếp phách. Thế nhưng, nó không hoàn mỹ, ở giữa hạt châu xinh đẹp đến kỳ lạ này có một vết nứt nhỏ.

Ông chủ cửa hàng cầm lấy, nhìn tỉ mỉ nửa ngày, mới cau mày khó xử nói: “Tôi thật sự không nhìn ra chất liệu hạt châu này, chẳng hay là loại ngọc hay mã não nào?”

Dung Phỉ lắc đầu: “Tôi không biết. Ông chỉ cần quan tâm việc có sửa được hay không.”

Sau khi do dự, ông chủ nói: “Sửa được, nhưng giá tiền không thấp. Đây là việc đòi hỏi tỉ mỉ, hơn nữa, nhìn màu sắc của hạt châu này, nó hiển nhiên là vật quý, chắc sẽ không tiếc rẻ...”

“Bao nhiêu cũng được.” Dung Phỉ ngắt lời ông ta, “Nhưng tôi có vài yêu cầu.”

Ông chủ bị kinh ngạc bởi sự hào phóng của Dung thiếu gia, nâng kính mắt lên, “Yêu cầu gì?”

“Tôi muốn vá vết nứt thành một chữ Phỉ.”

Sau khi xác định ngày đến lấy đồ với ông chủ, Dung Phỉ rời khỏi cửa hàng, lúc đi vòng qua còn nhìn về chỗ Cổ Kinh Hàn, phát hiện hắn còn đang xếp hàng, lập tức nhanh chóng đi vào quán ăn rồi gọi món, sau đó thả bộ đến bên cạnh Cổ Kinh Hàn, cùng hắn xếp hàng, “Chờ ở trống chán quá, lại không có mỹ nhân để nhìn, chẳng bằng đứng đợi ở đây.”

Hai người mua đồ ăn vặt xong rồi đến quán dùng cơm, cửa hàng sát vách lại gặp phải vấn đề khó.

Ông chủ gặp được người vung tiền như rác, mặt mày hớn hở, vui vẻ không thôi. Vừa vận giờ cơm tối, đang muốn ra ngoài uống vài hớp rượu thì lại bị thợ thủ công chặn lại.

“Ông chủ, hạt châu này không đắp lại bằng sợi vàng được.” Thợ thủ công đau khổ nói.

Ông chủ vừa nghe xong liền hoảng, tiền tới tay làm sao bay đi được, “Sao không đắp được? Có vấn đề gì hả? Để tôi xem thử!”

Thợ thủ công nấu chảy vàng, cẩn thận đắp lên hạt châu. Ban đầu, mọi thứ đều bình thường, ông chủ còn cho rằng thợ thủ công đang cố tình gây chuyện. Nhưng một giây sau, chuyện quái dị đã xảy ra, lớp vàng đắp lên hạt châu bỗng tỏa ra một làn khói, sau đó biến mất không thấy tăm hơi. Cứ như là hạt châu này là vật có nhiệt độ cao, có thể làm vàng bốc hơi vậy.

Việc này không hợp với lẽ thường.

Ánh mắt của ông chủ đắm đắm, nhìn thợ thủ công.

Thợ thủ công nuốt nước bọt, nói: “Vả lại, ông chủ... thật ra trong hạt châu này có một chữ, nhìn từ vết nứt là thấy ngay...”

“Chữ gì?”

“... Phỉ.”

Ông chủ cảm thấy có hơi hoang đường, lại thử nghiệm thêm vài lần, cuối cùng đành bỏ cuộc, chán nản nói: “Bỏ đi, chờ ngày mai khách đến lấy, chúng ta hoàn lại toàn bộ tiền cho cậu ta. Chuyện này là sao đây... không phải cậu ta là bên đối thủ đưa đến trêu chúng ta chứ? Nhìn khí chất đầy người thế mà...”

Dung Phỉ hoàn toàn không biết về chuyện hạt châu.

Thật ra hạt châu này không phải của Dung Phỉ.

Nếu mọi người còn nhớ thì lúc ở huyết mộ, Cổ Kinh Hàn từng sử dụng một bộ nhẫn làm bằng bạc. Năm chiếc nhẫn bạc, dây khóa cài ở cổ tay, trên chiếc nhẫn ngón tay giữa có khảm một viên châu hồng ngọc. Lúc đeo bộ nhẫn này, Cổ Kinh Hàn có thể một tay đấu sức với móng vuốt quỷ của Lục Trầm Uyên.

Bộ nhẫn này có tên là Táng Châu, là món vũ khí chân chính duy nhất ngoài đào mộ tâm ngàn năm của Cổ Kinh Hàn.

Sau khi chạm trán huyết mộ và Lục Trầm Uyên, trở về tới Hải thành, Cổ Kinh Hàn mới phát hiện hạt châu trên bộ nhẫn đã bị nứt. Hắn cũng không rõ tác dụng của hạt châu, có thể là do sử dụng quá độ nên dẫn tới rạn nứt, hắn không coi đó là chuyện lớn lao gì, chỉ tạm thời cất đi, chờ khi nào rảnh rỗi thì sẽ đi sửa lại.

Chuyện này đã bị Cổ Kinh Hàn quên bẵng.

Song, Dung Phỉ còn nhớ.

Tuy ở Hải thành có rất nhiều thợ kim hoàn tay nghề cao, nhưng cậu không tiện đi tìm, bởi vì cậu luôn cảm thấy hạt châu này có chút quỷ dị, nếu như xảy ra chuyện thì không dễ giải quyết.

Vì thế, lần này ra ngoài, cậu mới đề nghị đến trấn, chính là vì sửa lại hạt châu này cho Cổ Kinh Hàn.

Dung Phỉ tạm thời chưa biết chuyện hạt châu, vẫn cùng với Cổ Kinh Hàn đi loanh quanh chợ.

Hai người đi được một lúc, xài lại bài cũ, vào quán ngồi uống trà, tán gẫu qua lại với mấy người lớn tuổi và phu xe.

Nhưng kết quả thật thất vọng. Rất nhiều người biết trên núi Trường Thanh có một đạo quán, nhưng hỏi tiếp thì cũng chỉ nghe qua Trường Thanh quán, còn việc trên núi Trường Thanh có đạo quán nào khác hay không thì ngay cả lớp người già cũng chưa từng nghe qua lời đồn đại nào.

“Hay là đi mượn đọc lịch sử địa phương nhỉ?”

Dung Phỉ nhú mày suy nghĩ, vừa đi vừa nói.

“Những thôn trấn ở núi Trường Thanh từng gặp phải cảnh chiến tranh khốc liệt, ngay cả huyện còn bị lửa thiêu rụi, e là không có lưu trữ đâu.”

Cố Kinh Hàn nói, đột nhiên dừng chân, tầm mắt cố định trên một sạp hàng nhỏ bày đủ loại đồ vật, “Em đợi chút... Cho hỏi chiếc chìa khóa này bao nhiêu tiền?”

Dung Phỉ ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy Cố Kinh Hàn cầm lên một cái chìa khóa đồng cũ kĩ, hỏi chủ sạp ục ịch.

“Một đồng đại dương, không thể thiếu!”

Chủ sạp nói như đinh đóng cột, “Cậu đừng coi thường chiếc chìa khóa này, cậu nhìn màu sắc, hoa văn, đá quý khảm phía trên của nó đi... Một đồng đại dương là cậu lời chắc rồi, đồ này lấy ra từ trong cung đấy...”

“Chú có phải là chủ nhân của chiếc chìa khóa này không?” Cố Kinh Hàn ngắt lời chủ sạp, mắt như hồ đen.

Chủ sạp bị đôi mắt này nhìn một cái, sống lưng lập tức lạnh lẽo không rõ lí do, một đồng lời ba hoa được biên soạn sẵn không phọt nổi ra miệng.

Ánh mắt lấp lóe, quanh co chốc lát mới nói: “Tôi... tôi nhặt được từ chỗ gánh hát Hoa Hải Đường... nhìn nó giống đồ cổ nên hôm nay bày sạp... tôi mới mang nó ra bán...”

“Gánh hát Hoa Hải Đường?” Dung Phỉ nhú mày.

Chủ sạp dứt khoát nói ra hết: “Hai cậu chưa nghe qua gánh hát Hoa Hải Đường hả? Là gánh hát mới chuyển đến phía Đông của trấn đó, từng mở hát hai lần, nghe cũng được lắm. Nghe nói là tới từ Cô Tô, đào kép của bọn họ gọi là Ninh Vân An, đẹp còn hơn con gái nữa...”

“Xem ra chúng ta phải đi một chuyến đến Hoa Hải Đường thôi.”

Cố Kinh Hàn nhìn chiếc chìa khóa trong tay, dưới ánh mặt trời phản chiếu, một chữ cực nhỏ lóe lên _____ Vân.

Trả tiền mua chìa khóa, hai người lập tức đi về phía Đông, vừa đi vừa hỏi thăm.

Ban đầu, Dung Phỉ không rõ vì sao Cố Kinh Hàn lại liếc mắt nhìn trúng chiếc chìa khóa này, đợi khi cầm được chìa khóa trên tay, Dung Phỉ mới ngớ ra, phản ứng lại.

Viên đá quý được khảm trên chiếc chìa khóa hóa ra là mảnh vỡ của âm dương điệp thuộc về Vân Chương khi đó.

Tuy nhìn thấy ở trong mộng, nhưng cảnh mộng được dệt bởi Diễm quỷ lại tạo cho người khác cảm giác như đang đối diện với sự việc, chi tiết nhỏ âm dương điệp hiển nhiên cũng không chạy thoát đôi mắt của Cố Kinh Hàn.

Âm dương điệp được làm từ chất liệu đặc biệt, như ngọc mà không phải ngọc, âm khí và dương khí được trộn lẫn với nhau một cách kỳ dị, vừa hài hòa vừa mâu thuẫn, cực kỳ hiếm thấy. Thế nhưng, mảnh vỡ này thật sự rất nhỏ, nếu không có cảm ứng nhạy bén của Cố Kinh Hàn thì chỉ sợ bọn họ đã bỏ qua một manh mối quan trọng.

“Lẽ nào Ninh Vân An kia chính là Vân Chương?”

Dung Phỉ suy đoán, “Người đến từ Cô Tô...”

Cố Kinh Hàn nói: “Nếu đúng là chuyển kiếp của Vân Chương thì chúng ta cũng không nhận ra được. Trừ khi nhiếp hồn phách ra, rồi so sánh với hồn phách gốc. Nhưng nếu làm vậy thì Ninh Vân An chắc chắn phải chết. Do đó, có tìm đến Ninh Vân An, chúng ta cũng không làm được gì, chỉ có thể đợi chữ Giả tỉnh lại.”

Dung Phỉ đè nén cơn sốt ruột trong lòng, gật đầu.

Gánh hát Hoa Hải Đường ấy mà có chút tiếng tăm ở trên trấn, sau khi Dung Phỉ nghe ngóng sơ thì có khá nhiều người biết vị trí của nó.

Không hề tốn chút công sức, hai người đã đến trước ngôi nhà được gánh hát Hoa Hải Đường thuê ở trên trấn.

Tiếng gõ cửa vang lên rất lâu thì mới có người đến mở cửa.

Người mở cửa là một phụ nữ trung niên, thò đầu ra nhìn, ánh mắt có chút thận trọng, cười nói cứng nhắc: “Cho hỏi là khách quý nơi nào? Thật sự xin lỗi, ngày hôm qua, nhóm đào kép đã được Vương lão gia của trấn bên mời đến mừng thọ, hiện tại vẫn chưa về. Nếu như hai cậu muốn tìm vị đào kép nào thì hai ngày

sau hãy quay lại...”

“Ninh Vân An Ninh tiên sinh cũng đi theo à?” Cổ Kinh Hàn hỏi.

Người phụ nữ trung niên hiểu ra, gật đầu nói: “Đi chứ, Ninh tiên sinh là kếp chánh của Hoa Hải Đường, sao có thể không đi? Vương lão gia thích Ninh tiên sinh lắm.”

“Đi có họa báo hay ảnh chụp của Ninh tiên sinh không? Thời gian gần nhất ấy.”

So với Cổ Kinh Hàn, Dung Phỉ hiển nhiên biết cách moi thông tin hơn nhiều, cậu lấy ra vài đồng đại dương, đổi lấy một tấm hình của Ninh Vân An và địa chỉ của Vương lão gia ở trấn bên.

Chẳng biết có phải là ảo giác tâm lý hay không, Ninh Vân An trong hình quả thật có vài phần tương tự với Vân Chương bên trong mộng.

Chỉ là khí chất không giống. Việc này có thể giải thích Vân Chương là đạo sĩ, tu hành nơi núi sâu, có chút thoát tục xuất trần là hiển nhiên. Còn Ninh Vân An thì hát hí khúc, thuở nhỏ mưa dầm thấm đất, tự nhiên ngấm nhiều thế tục hơn.

“Thời gian vẫn còn sớm, chúng ta đi trấn bên không?”

Dung Phỉ nhìn sắc trời, vẫn chưa tới giữa trưa, qua lời người phụ nữ trung niên kia miêu tả, hai trấn chỉ cách nhau một ngọn núi hoang, lộ trình không xa, đủ để đi và về trong ngày, còn nếu không thể thì ở lại cũng chẳng sao.

Cổ Kinh Hàn gật đầu.

Lần này hai người không lết bộ nữa, mà thuê một chiếc xe ngựa.

May mắn là mấy năm gần đây, ranh giới núi Trường Thanh vẫn được coi là bình yên, không có sơn phỉ, bằng không loại xe này chẳng dám nhận tiền băng qua núi hoang. Vốn là Dung Phỉ muốn kiếm một chiếc xe hơi, nhưng xe trên trấn quá ít, hơn nữa đường núi khó đi, di chuyển bằng ô tô khá bất tiện. Vì thế, Dung thiếu gia chỉ có thể dập tắt mong muốn thuê xe của mình.

Người đánh xe cũng là người trong nghề, xe di chuyển vừa ổn vừa nhanh, nhưng dù thế, Dung thiếu gia vẫn có hơi say xe, làm ồ trên người Cổ Kinh Hàn hồi lâu mới trở lại bình thường.

Lúc đến trấn bên thì đã qua giữa trưa.

Trước tiên, Cổ Kinh Hàn dẫn Dung Phỉ đi tìm quán cơm, định bụng ăn chút gì đó để lấy lại sức.

Song, trong lúc chờ món ăn được mang lên, Cố Kinh Hàn nghe có người ở bàn bên cạnh nhỏ giọng buồn chuyện: “Nè, mấy người có nghe gì không? Hôm nay là đại thọ của Vương lão gia tử, có mời Hoa Hải Đường ở trần bên, kết quả người không thấy đâu...”

“Ai mà không biết chút chuyện bản thủ của Vương lão gia tử, lại còn mời người của Hoa Hải Đường nữa hả... Tôi mà là ông bầu của Hoa Hải Đường thì dân người bỏ chạy từ lâu rồi. Có điều không nên...”

Người còn lại khó hiểu nói: “Hôm qua, tôi có đến trần bên thăm bà con, còn nhìn thấy Hoa Hải Đường chuẩn bị đồ đạc ra ngoài, đồ vật không nhiều lắm... không phải dọn nhà đâu, có để lại vài người trong coi nhà cửa mà, nhìn giống như là đến theo lời mời... Lạ thật đấy, lẽ nào đến nửa đường rồi lại không đi nữa?”

41. Chương 41: Trộm Nhìn Mệnh

“Biến mất?”

Tại lầu hai khách sạn, Dung Phỉ mở rộng chân dài, dựa vào ghế, một bên rót hai chén trà thông cổ, một bên nhúu mày ngạc nhiên nói, “Một gánh hát nhiều người sống sờ sờ như vậy, làm sao có thể biến mất không ai hay biết được chứ?”

Trên người Cố Kinh Hàn còn mang theo một luồng khí lạnh bên ngoài, cổ áo được hắt kéo hơi lỏng, tăng thêm vài nét phóng khoáng.

Sau khi cơm nước xong, hắt lập tức bảo Dung thiếu gia mệt mỏi không thôi về khách sạn ngủ trưa trước, còn mình thì đi một chuyến đến gia đình mời gánh hát đến biểu diễn.

“Có lời đồn rằng Ninh Vân An lo lắng lão gia nhà họ vừa ý mình nên vội vàng bỏ trốn.” Cố Kinh Hàn nhàn nhạt nói, “Cũng có người nói từng tận mắt nhìn thấy một đoàn người Hoa Hải Đường đi vào núi, không hề đi đường khác.”

“Từ trần Trường Thanh đến trần này chỉ có một con đường, chính là con đường xuyên núi vắng vẻ chúng ta từng đi, không thể đổi đường giữa chừng được.”

Cố Kinh Hàn phân tích.

“Trong ngọn núi đó có gì quái lạ chẳng?” Dung Phỉ nhìn Cố Kinh Hàn chìm vào suy nghĩ, cau mày nói.

Cậu đẩy một chén trà nóng khác đến trước mặt Cố Kinh Hàn, Cố Kinh Hàn không nhận lấy mà lại chìa tay bắt lấy tay Dung Phỉ, đưa chén trà đến bên môi.

“Sao tay em lạnh vậy.”

Cố Kinh Hàn nhấp một ngụm trà nóng, hôn lên đầu ngón tay Dung Phỉ, sau đó đặt chén trà xuống, dùng tay mình bọc lấy hai tay Dung Phỉ, rồi mới nói tiếp, “Là trong núi có chuyện quái lạ.”

Dung thiếu gia giỏi nhất là được voi đòi tiên.

Tay được sưởi ấm, người cũng nhích tới, chớp mũi lạnh lạnh cọ vào cổ áo trong của Cố Kinh Hàn, giọng nói lười nhác có hơi khó hiểu: “Núi?”

“Núi Loan là một ngọn núi hoang,” Cố Kinh Hàn nói, “Chiều theo lẽ thường phải là nơi cây cỏ không thể sinh sôi, sức sống yếu ớt. Nhưng hôm nay chúng ta đi ngang qua, anh lại không cảm thấy núi Loan đã khô cạn.”

“Mình lên núi xem thử đi?” Dung Phỉ đề nghị.

Cố Kinh Hàn cũng có ý định này. Lúc trưa, bọn họ chỉ cưỡi ngựa xem hoa đi ngang qua nên không để ý, nhưng hiện tại xem ra có lẽ ngọn núi này có chút kỳ lạ.

“Nghỉ thêm hai canh giờ nữa.”

Cố Kinh Hàn ôm Dung Phỉ vào lòng, “Đêm nay giờ Tý (*11h-1h đêm*), chúng ta sẽ lên núi. Nếu như có âm quỷ cổ quái thì lúc nửa đêm là rõ nhất.”

Dung Phỉ đáp một tiếng, rồi cùng Cố Kinh Hàn chạy về giường, nhanh nhẹn cởi đồ đắp chăn, tay chân quần quýt, hôn nhau một lúc.

Cơn buồn ngủ tràn lan trong mắt Dung Phỉ, Dung Phỉ ngáp một cái, nói: “Em phát hiện em ngủ càng lúc càng dài, hình như ăn cũng càng ngày càng nhiều...”

“Em thai nghén ngủ nhiều là đúng rồi.”

Cố Kinh Hàn bóp bóp eo Dung Phỉ, ý cười xẹt qua trong mắt, “Nói không chừng em đang mang thai cá nhỏ của anh rồi.”

“Anh nói linh tinh gì đó,” Dung Phỉ lười nhác cười chê, “Em còn chưa ăn “cá nhỏ” của anh vào thật đây này, lấy gì mà sinh cho anh hả...”

Nói xong, đầu gối càn rỡ dè lên chỗ nọ của Cố Kinh Hàn, bóng gió mười phần.

Cố Kinh Hàn vỗ một cái vào eo Dung Phỉ, rồi nhắc tay Dung Phỉ lên, bắt mạch cho cậu.

Cả nhỏ gì đó chỉ là nói giỡn, nhưng Dung Phỉ cảm thấy không khỏe đã làm Cố Kinh Hàn thấy căng thẳng, có chút lo lắng.

Đầu ngón tay ấn nhẹ lên cổ tay, sắc mặt của Cố Kinh Hàn không thay đổi, nhưng đồng tử hơi co lại.

Không có mạch đập? Làm sao có chuyện này được!

Hai người ở cùng nhau lâu như vậy, đây hiển nhiên không phải lần đầu tiên Cố Kinh Hàn bắt mạch cho Dung Phỉ, nhưng không tìm được mạch đập thì lại là lần đầu tiên. Không hề có phản ứng, không hề đập, ngoại trừ hơi thở quen thuộc kề bên thì cơ thể Dung Phỉ gần như không khác gì với người chết.

“Sao vậy anh?”

Dung Phỉ nhảy bén nhận ra biểu hiện khác lạ của Cố Kinh Hàn.

Các đầu ngón tay dần dần cảm nhận được nhịp đập cải tử hoàn sinh.

Cố Kinh Hàn nhìn Dung Phỉ, chạm vào đôi môi man mát của cậu, “Hỉ mạch, chúc mừng Dung thiếu gia, có tin mừng quý tử rồi.”

“Được đó, hầu hạ bốn thiếu gia ăn uống thôi, hôm nay em ăn thịt người!” Dung Phỉ vươn người đè Cố Kinh Hàn, mỉm cười cắn hắn.

Cố Kinh Hàn ôm Dung Phỉ, chịu theo Dung Phỉ lăn qua lăn lại, chờ cho Dung Phỉ mệt mỏi mơ màng chìm vào giấc ngủ, hắn mới giờ lại trò cũ, dán bùa định thần cho cậu, rồi trở người xuống giường.

Cố Kinh Hàn mở vali mang theo bên người, lấy ra vài lá bùa chú trông rất cũ kỹ.

Hắn nhìn một lúc, chọn ra năm lá, rồi trở lại bên giường, dán năm lá bùa chú lên ấn đường và tay chân của Dung Phỉ, tiếp đó hai tay kết ấn, vỗ vào ngực Dung Phỉ.

Năm chữ Triện màu vàng trên năm lá bùa sáng lên, bắn về phía ngực Dung Phỉ, gặp nhau tại một chỗ.

Ánh vàng rực rỡ.

Năm lá bùa chú không lửa tự cháy, hóa thành tro bụi, Dung Phỉ bị dán bùa không hề bị tổn thương.

Đây là bùa cổ đặc biệt được Cố Kinh Hàn lấy từ một đạo quán cổ lúc vừa mới xuống núi, nghe nói có thể nhìn trộm thiên cơ và vận mệnh, quan sát âm dương bách bệnh.

Than tro rải rác, nơi ánh sáng vàng tụ lại trên lồng ngực Dung Phỉ đột nhiên xuất hiện một cụm chữ nhỏ tỏa ra ánh sáng vàng ảm đạm.

Công đức kim thân.

Cố Kinh Hàn đỡ người, còn chưa kịp suy nghĩ thì đã thấy cụm chữ nhỏ chợt hóa thành một ngọn lửa rồi vọt về phía hắn. Cố Kinh Hàn không kịp tránh, bị ngọn lửa tấn công trực diện, trên ngực bỗng nhiên nóng hổi, lại nhìn thấy một hàng chữ nhỏ xuất hiện ở trước mắt.

Lần này không phải cụm chữ nhỏ mang theo ánh sáng vàng như Dung Phỉ, mà là một hàng chữ Triện đen kịt pha chút sắc đỏ, giống như máu đông đặc, lửa nghiệp phùng lên.

“Tội nhân tam thế?”

Hàng chữ nhỏ biến mất, cùng lúc đó, giọng nói của chữ Giả vang lên ở phía sau lưng Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn quay đầu, lập tức nhìn thấy chữ Giả hứng thú cười nói: “Tắm bùa này thú vị nhỉ. Có điều, ta khuyên người sau này ít dùng đi, thiên cơ không thể tiết lộ... Thiên ý khó dò, tuyệt đối đừng theo gót một vài người nào đó.”

Không để ý lời nói giống thật mà là giả của chữ Giả, Cố Kinh Hàn sờ lên ngực và mạch cổ của Dung Phỉ, sau khi xác nhận mọi thứ vẫn bình thường thì vẻ mặt cứng ngắc mới dần trở lại bình thường.

Người công đức kim thân quả thật có dị thường.

Như Nghiêm Tử Kỳ không còn tim nhưng vẫn có thể sống tiếp, Dung Phỉ thỉnh thoảng không có mạch đập dường như cũng không phải chuyện gì đặc biệt. Thế nhưng, tướng mạo của Dung Phỉ tuyệt đối không phải là tướng mạo của người đại công đức, làm sao sẽ có công đức kim thân ngàn năm khó gặp như vậy? Ngày trước, sư phụ hắn chọn cho hắn cuộc hôn nhân này là vì tính ra được công đức kim thân của Dung Phỉ, muốn từ đó tìm kiếm một con đường sống cho hắn ư?

Cố Kinh Hàn vốn chỉ muốn nhìn xem Dung Phỉ có mắc bệnh gì không, nào ngờ lại được kết quả như thế này, nhất thời có thêm suy đoán sâu hơn đối với tờ giấy kết hôn quái lạ kia.

Chữ Giả thấy Cố Kinh Hàn không để ý tới mình, thông thả bước đến bên giường, nói: “Người nghiệp chướng quần người, âm khí quá nặng, tựa chết tựa sống, người khác chắc chắn không chịu nổi việc ở gần người, nhưng công đức kim thân thì khác. Nhìn hai người như sơn như keo nhưng vẫn còn là đồng tử đứng không? Chẳng có chuyện gì đâu, làm đi, cậu ta sẽ chịu được.”

Cố Kinh Hàn chỉnh lại góc chần cho Dung Phỉ, thấp giọng nói: “Người biết được bao nhiêu?”

Chữ Giả hiểu rõ hẳn đang hỏi cái gì, lắc đầu nói: “Không nhiều. Ta chỉ là người thứ hai.”

Nói xong câu nói kỳ quái này, chữ Giả lập tức đổi đề tài, phát tay áo đạo bào, nói: “Các người tìm được manh mối của Vân Chương rồi hả? Trên người người... có một chút mùi của y.”

Cố Kinh Hàn biết không cạy được miệng chữ Giả, thế nên không hỏi nữa, tiện tay ném chiếc chìa khóa có mảnh vỡ âm dương điệp cho chữ Giả.

Chữ Giả tiếp lấy chìa khóa, vừa liếc nhìn, một tia khác lạ khó mà nhận ra xẹt qua đáy mắt, nói: “Đúng là mảnh vỡ của âm dương điệp. Năm đó, ta nhìn Vân Chương hồn phi phách tán ở trước mặt ta, tim đau như cắt, không quan tâm đến mấy mảnh vỡ kia mà trực tiếp rời khỏi Vân gia. Xem ra, những mảnh vỡ này vẫn chưa lạc mất, vẫn còn ở đây.”

Cố Kinh Hàn lời ít ý nhiều nói lại nguồn gốc của mảnh vỡ.

Chữ Giả cau mày nói: “Người chắc chắn sẽ không biến mất vô duyên vô cớ, núi Loan... Tại sao trước đây ta không nhớ rõ kể bên núi Trường Thanh có ngọn núi này nhỉ?”

Tung bay tại chỗ trong chốc lát, chữ Giả nói: “Đi xem thử cũng được, có điều giờ Tý là lúc âm khí nặng nhất, ta không ra được, người phong ấn ta lại đi, có việc thì gọi.”

Cố Kinh Hàn không phản đối, theo lời dùng huyết khế phong ấn chữ Giả vào trong hũ tro.

Giờ Tý âm thịnh dương suy, nếu đại quỷ như chữ Giả xuất hiện bên ngoài, chỉ cần một chút mùi là sẽ dẫn tới si mê vô song lượng, nối liền không dứt, tăng thêm phiền phức. Chủ yếu nhất là tu vi của chữ Giả không cao thâm như chữ Lâm, lại còn thích ngưng tụ thành hình bay qua bay lại, quá dễ gây chú ý.

Phong ấn hũ tro xong, Cố Kinh Hàn lại lấy đậu chu sa ra vẽ một ít bùa chú.

Sau khi mọi thứ được chuẩn bị kỹ càng thì đã là giờ Hợi (9h-11h đêm), Cố Kinh Hàn đào Dung Phỉ lên, hai người nhẹ nhàng ra khỏi khách sạn, rời khỏi trấn, tiến vào núi Loan.

Mới đầu, hai người tìm kiếm trên con đường núi nằm xuôi theo trấn Trường Thanh thông đến trấn nhỏ này, Cố Kinh Hàn nâng la bàn quan trắc trong tay, Dung Phỉ cảnh giác bốn phía.

Nhưng đi tìm một đường mà không thu hoạch được gì. Núi Loan nhìn như một ngọn núi bình thường, con đường này cũng chỉ là một con đường bình thường không có gì lạ.

“Đi vào sâu hơn thử xem?” Dung Phỉ đề nghị.

Cổ Kinh Hàn gật đầu. Bên ngoài không có phát hiện, có lẽ phải đi sâu vào núi.

Tuy núi Loan không giống với núi Trường Thanh với phần lớn cây cối xanh tươi bốn mùa, nhưng cây cối ở đây vẫn được coi là sum suê.

Lúc này đang vào cuối thu, cành lá khô héo, lá vàng bay lả tả. Lá vàng trải đầy mặt đất, mỗi một bước đi sẽ phát ra tiếng giòn giã khe khẽ, đã quấy nhiễu rất nhiều chim muông tiềm hành trong đêm tối.

Hai người đi xuyên rừng, đi chưa được bao lâu, Dung Phỉ chợt dừng bước.

“Chờ đã.”

Dung Phỉ thấp giọng nói, hạ đèn dầu trong tay xuống mặt đất, dùng chân gạt đi lớp lá vàng, lớp đất bên dưới lộ ra, “Vết bánh xe.”

Cổ Kinh Hàn nhìn lại, trên lớp đất được lá vàng che đầy có một vết bánh xe ngựa rất sâu.

“Ngày hôm qua có mưa, để lại dấu vết là chuyện bình thường.”

Dung Phỉ nhìn chằm chằm vào dấu bánh xe này, nói: “Có điều vừa nãy chúng ta kiểm tra đường lớn, ven đường cũng không có dấu bánh xe hướng vào trong núi. Chẳng nhẽ xe này bay vào?”

Cổ Kinh Hàn cúi người sờ dấu bánh xe, nói: “Trọng lượng không nhẹ, vẫn còn mới, có thể là của Hoa Hải Đường. Đi tìm dọc theo dấu vết này thử xem.”

Dung Phỉ nhướn mày, gật đầu.

Hai người dùng cành cây gạt lá vàng trên đất, theo vết bánh xe đi về phía trước.

Đi không bao lâu, ở trong cánh rừng dày đặc ở phía trước, hai người chợt phát hiện một điểm sáng, hình như là ánh lửa.

“Có người?” Dung Phỉ khẽ nói.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Cổ Kinh Hàn lắc đầu, vài lá bùa chú rơi xuống lòng bàn tay. Dung Phỉ hiểu ý, một tay cầm lấy bùa chú, một tay rút súng lên đạn.

Mặc kệ có phải là người hay không thì cũng phải cẩn thận trước tiên.

Chậm rãi tới gần, điểm sáng này càng lúc càng rõ.

Cố Kinh Hàn nhìn ra được đó là ánh lửa, có người đốt lửa trại ở một khoảng đất trống trong rừng.

Lửa trại bập bùng, thấp thoáng soi sáng hình dáng ba chiếc xe ngựa đậu xung quanh. Nhưng xe ngựa hình như trống rỗng, không có người.

Càng ngày càng gần, lúc hai người sắp đến thì chợt nghe thấy tiếng hí du dương réo rắt.

“Mặt trăng chuyển mình nhô lên từ hải đảo, thấy thỏ ngọc, song thỏ ngọc lại sớm trăng về Đông...”

Cùng với điệu hát ngân vang, giữa ánh lửa tỏa sáng, láng máng có bóng người lay động.

Dung Phỉ ngó ra, đồng tử thu nhỏ lại, ngón tay dè lên cò súng, khóe miệng kéo lên một nụ cười khế, nói: “Hoa Hải Đường sẽ không thành thơ đến mức nửa đêm chạy vào núi để hát hí khúc đấy chứ?”

Nói xong, hai người đã đi đến gần, cúi người núp sau một chiếc xe ngựa, nhìn ra mảnh đất trống.

Giữa mảnh đất trống có đốt lửa trại, ban này cách khá xa nên không thấy rõ, lúc này nhìn gần thì ánh lửa kia lại có màu xám trắng âm u lạnh lẽo, lấp lóe sắc xanh biếc, nào có giống với một ngọn lửa bình thường.

Ánh lửa âm u quỷ dị bùng lên, rọi sáng vài bóng người đang trong tư thế hát hí khúc.

Những người nọ mặc đồ hí kịch, mặt trang điểm, ê a biểu diễn, bên cạnh có vài người ngồi kéo đàn, đệm khúc.

Còn có vài người ngồi vây quanh đồng lửa, hình như đang nướng thứ gì đó, một mùi khét là lạ khuếch tán trong không khí.

Trông như là một bữa tiệc tối tự tiêu khiển.

“Mùi gì vậy...” Sắc mặt Dung Phỉ rất khó coi.

Cố Kinh Hàn đưa tay che lại miệng mũi của Dung Phỉ, hương lạnh xua tan mùi lạ khiến cho sắc mặt Dung Phỉ dịu đi không ít. Thế nhưng, câu nói tiếp theo của Cố Kinh Hàn lại làm cho sắc mặt Dung Phỉ cứng đờ.

“Mùi này... là mùi thịt người.”

42. Chương 42: Không Tên

Không khí âm u lạnh lẽo lan tràn, khiến người sởn tóc gáy.

Cố Kinh Hàn liếc mắt nhìn Dung Phỉ.

Dung Phỉ hơi nhú mào nhìn lại, kéo tay Cố Kinh Hàn xuống, khẽ nói: “Em không sao. Anh nhìn thử xem... đây là người trong Hoa Hải Đường đúng không? Bọn họ còn sống chứ?”

Ánh mắt của Cố Kinh Hàn hơi tối đi, không lập tức trả lời vấn đề của Dung Phỉ.

Nếu là ngày trước, lúc song đồng âm dương của hắn còn hoàn hảo, hắn chỉ cần nhìn một chút là có thể nhận biết những thứ đối diện kia là người hay là quỷ, nhìn ra sinh khí và tử khí. Nhưng hiện tại, song đồng âm dương của hắn đã bị tổn thương trong lúc ở Kỳ Sơn, đến nay vẫn chưa khỏi nên không sử dụng được. Do đó, hắn không có cách xác định những người bên cạnh đồng lửa kia còn sống hay đã chết.

“Bọn họ...”

Cố Kinh Hàn im lặng trong chốc lát, vừa mới mở miệng, đã nghe thấy tiếng hí khúc im bật, sự yên tĩnh bất chợt làm cho hắn sinh lòng cảnh giác. Hắn giương mắt nhìn, đối diện với từng đôi mắt âm u xanh thẳm đang nhìn tới.

Ngọn lửa trắng lạnh bùng lên, rọi sáng những gương mặt quỷ dị như ác quỷ kia.

Tầm mắt đột nhiên đối diện, Cố Kinh Hàn ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế. Hắn giơ tay lên, lập tức có vài lá bùa vàng bắn ra, ánh sáng vàng tản ra khắp nơi, rền vang tập kích về phía bóng người trên khoảng đất trống.

“Gừ _____!”

Dường như bị ánh sáng vàng kích thích, gần như cùng lúc đó, đám người trên mảnh đất trống há to cái miệng đầy máu, mặt mày dữ tợn gào lên, nhanh chóng nhào tới. Vài người hát khí khúc và kéo đàn cũng chấn động, giống như một con rối được điều khiển bằng dây, khớp xương cứng ngắc, loạng choạng khua tay vọt tới.

“Mẹ ơi, quả nhiên không phải là người!”

Dung thiếu gia đã quen với những tháng ngày theo Cố Kinh Hàn là sẽ không gặp được người sống, lời còn chưa dứt, cậu đã nổ súng, bắn ngã vài người đi đầu.

Nhưng rõ ràng đạn không quá hữu hiệu.

Có vài người không bị nát đầu lại tiếp tục quờ quạng đứng lên, chỉ là chưa kịp đứng vững thì đã bị bùa chú của Cố Kinh Hàn đâm vào, cơ thể cứng đờ rồi ngã xuống. Tiếp đó, màu xanh đen trên làn da của những người này dần dần biến mất, trở về đáng vẻ nên có của một xác chết bình thường.

Cố Kinh Hàn cầm kiếm gỗ đào gạt ra hai người, sau đó trở tay đâm vào ấn đường của người đang há miệng nhào tới từ sau lưng.

Đầu nứt toạc, sắc trắng đỏ tràn ra.

Cố Kinh Hàn nghiêng người tránh, nhận ra người này là đào kép của Hoa Hải Đường, bởi vì trong tấm hình chụp Ninh Vân An, Ninh Vân An có chụp chung với người này. Thế thì đám người này đúng là người của gánh hát Hoa Hải Đường, chỉ là trong những người, người nào là Ninh Vân An đây?

“Đây là thứ gì thế? Cương thi hả?”

Dung Phỉ thấy đạn không còn đáng tin, bèn rút kiếm gỗ đào ra xài.

Thanh kiếm gỗ đào này chỉ to bằng ngón tay cái, khi dính phải chút máu của Dung Phỉ, nó lập tức đón gió dài ra, biến thành một cây kiếm gỗ dài một thước. Người gánh hát vốn không nhiều, Dung Phỉ nhanh chóng giết sạch mở đường, tụ họp với Cố Kinh Hàn ở chỗ đốt lửa trại.

“Đồng lửa này có vấn đề?”

Đá vắng một người tập kích, Dung Phỉ cau mày đưa mắt nhìn đồng lửa.

Vừa nhìn một chút thôi mà đã thấy âm lãnh thấu xương.

Tay chân và những bộ phận khác của cơ thể rải rác xung quanh, bị găm cần đến máu thịt be bét, mùi thối rửa tanh hôi xộc tới, cực kỳ buồn nôn.

“Là đòi thi hồn.”

Cố Kinh Hàn vừa ném bùa chú phong tỏa cơ thể vài người còn lại, vừa chỉ tay về phía đồng lửa, một giọt máu rỉ ra từ trên ngón trỏ, hần lập tức dùng giọt máu này, lấy hư không làm giấy, vẽ một tấm bùa chú với ánh sáng vàng quay vòng. Sau đó, co tay làm chuông, vỗ bùa chú vào trong đồng lửa.

Trong phút chốc, vô số tiếng kêu khóc thảm thiết vang vọng đầy rừng.

Ngọn lửa chuyển thành đỏ rực, có vài bóng đen hình người vắn vẹo hiện ra, giãy giụa muốn bay ra ngoài.

Ánh mắt của Cố Kinh Hàn tối lại, giương tay túm lấy những bóng đen này. Có vài cái bóng nhân cơ hội quơ móng vuốt sắc, hòng nuốt chửng Cố Kinh Hàn, nhưng đúng lúc này, phong yêu quyết trong ngực Cố Kinh Hàn lóe lên ánh sáng vàng, như một cái miệng hút lớn, trong nháy mắt nuốt trọn toàn bộ bóng đen, tiếng kêu rên cũng theo đó biến mất.

Tất cả những chuyện này xảy ra rất nhanh, tiếng ma quỷ gào thét như chỉ vang lên trong nháy mắt, rồi lập tức im bặt.

Cố Kinh Hàn cảm giác phong yêu quyết dán chặt vào người nguội đi đôi chút, hẩn nhứu mảy rồi giãn ra.

“Đòi thi hồn...”

Dung Phỉ chờ Cố Kinh Hàn làm xong tất cả, mới giơ chân đá vào đồng lửa. Vài thanh củi lăn xuống, Dung Phỉ nhìn lướt qua, vẻ mặt có hơi chán ghét, “Là xương người... Trên núi này có quỷ quái, đã lừa đám người Hoa Hải Đường đến đây ư? Vậy Ninh Vân An thì sao? Không phải cũng ở đây chứ?”

Nói xong, cậu nhanh chóng kiểm tra vài xác chết, nhận diện gương mặt.

Cố Kinh Hàn cũng cúi người kiểm tra, lắc đầu nói: “Chắc không có đâu. Em còn nhớ có người nói nhìn thấy Hoa Hải Đường ra khỏi trấn Trường Thanh không? Người nọ nói đào kếp của Hoa Hải Đường không dễ mời, không giống dọn nhà, di chuyển bằng ba chiếc xe ngựa.”

Nơi này cũng chỉ có hai chiếc.

Dung Phỉ gạt đầu, đá văng cửa của hai chiếc xe ngựa rồi kiểm tra.

“Hơn nữa, người trên hai chiếc xe ngựa này không phải bị quỷ quái quấy phá, mà là đến núi rồi mới chết.”

Dung Phỉ ngẩn ra, nhảy xuống xe ngựa. Cậu biết Cố Kinh Hàn chưa bao giờ tiếc rẻ lời nói hay là thừa nước đục thả câu với cậu, cậu lập tức dùng ánh mắt ra hiệu tiếp tục, tiện thể tháo phăng đôi găng tay dính máu, ôm lấy cổ Cố Kinh Hàn, nhét bàn tay lạnh đến đông cứng vào trong cổ áo hắn.

Cố Kinh Hàn bất đắc dĩ nhìn Dung Phỉ, cách cổ áo che tay cho cậu, thấp giọng nói: “Em nghe qua bút tiên chưa? Khi con người không thể tự thực hiện dự vọng của chính mình, họ sẽ khát vọng cầu xin quỷ thần.”

“Ý anh là đám người kia... lên núi để chơi trò cầu thần vấn tiên hả?” Dung Phỉ ngạc nhiên.

Cố Kinh Hàn nói: “Anh từng gặp chuyện tương tự khi ở trên núi. Đồi thi hồn chính là chặt đứt tay chân cơ thể của người sắp chết, lấy phần thân cụt đó làm củi, lấy hồn phách làm lửa, nhóm thành đồng lửa, tương truyền là một loại tà thuật cường chế triệu hoán sơn thần. Bọn họ phải giết bạn của mình để triển khai tà thuật.”

“Chỉ là, tà thuật là thật, sơn thần là giả.”

Chút lạnh lẽo hiện lên trong mắt Cố Kinh Hàn, “Ngọn núi này là núi chết, đảo hành nghịch thi, gieo gió gặt bão.”

Dung Phỉ cau mày, khó hiểu nói: “Vậy vết bánh xe đột nhiên biến mất giải thích như thế nào? Còn nữa, vì sao bọn họ phải thực hiện tà thuật này?”

“Không thể thăm dò.” Cố Kinh Hàn lắc đầu.

Đó cũng là nghi vấn trong lòng hắn. Nhưng hiện tại không thể giải đáp, chỉ có thể dần xuống tạm thời.

Hai người lại gần đồng lửa, quyết định đốt chỗ xác chết này, bằng không nơi này nằm khá gần chân núi, nếu như có người đi đường chú ý đến thì chắc chắn rất phiền phức.

Cố Kinh Hàn lượm chút cành cây khô, nhóm lửa một lần nữa.

Những xác chết này đều là xác chết bình thường, chỉ bị tà khí xâm lấn nên mất hồn, không phải cương thi thật sự, vì thế không thể dùng bùa vàng để hóa xác chết thành tro bụi, mà buộc phải châm lửa tiêu hủy. Để không gây ra sự chú ý cho người dân dưới núi, Cố Kinh Hàn đặc biệt bày ra một kết giới che phủ đơn giản, cùng với Dung Phỉ ném từng xác chết vào đồng lửa.

“Nói thật là lâu lắm rồi em chưa làm chuyện hảo tâm như vậy đó.” Dung Phỉ búi ngủi nói.

Cố Kinh Hàn lại vạch ra trận pháp giúp người vãng sinh, rồi mới nói: “Dù sao cũng là mạng người.”

Ánh lửa sáng rực, xua tan bóng đêm.

Dung Phỉ liếc nhìn gương mặt nửa sáng nửa tối đan dệt của Cố Kinh Hàn, bỗng nhiên cảm thấy Cố Kinh Hàn là một người vô cùng phức tạp, nhưng cũng vô cùng đơn giản; lòng dạ nguội lạnh đến mức kiên cố không phá vỡ nổi; nhưng cũng dễ mềm lòng lung tung.

Cậu dần dần đến gần hắn, ngửi thấy mùi hương lạnh lạnh mà ngay cả lửa cháy khói hun cũng không che giấu nổi. Khi đang muốn lên tiếng thì chợt có một loạt tiếng bước chân truyền đến từ sau lưng.

“Giết người! Giết người rồi!”

“Yêu đạo! Là yêu đạo trên núi!”

Trong rừng cây tối om chợt có một đám người chạy ào ra, vừa nhìn thấy hai người Cổ Kinh Hàn và Dung Phi thì dừng lại, sợ hãi kêu to, lại còn nhao nhao giơ cuốc xẻng trong tay lên cao, vừa sợ hãi vừa tức giận nhìn hai người chằm chằm.

Cổ Kinh Hàn và Dung Phi chẳng hiểu gì, nhú mày.

Rõ ràng việc thôn dân sống dưới núi đột nhiên xuất hiện ở đây rất bất thường. Kết giới vẫn còn đó, vì sao bọn họ lại nhìn thấy ánh lửa, lại còn nói giết người và yêu đạo nữa?

“Các hương thân, bọn tôi...” Dung Phi mở miệng giải thích.

Nhưng lập tức bị các thôn dân ngắt ngang.

“Bọn chúng tu luyện tà thuật, giết người chưa đủ mà còn muốn hủy thi diệt tích, chúng ta người đồng thể mạnh, sợ gì bọn tà ma ngoại đạo cơ chứ? Tiến lên! Bắt lại bọn chúng! Đuổi khỏi trấn Trường Thanh!”

“Trên núi Trường Thanh vốn chẳng có đạo quán, ấy mà bọn chúng có thể ở lại núi hoang linh dã lâu như vậy, chắc chắn là yêu quái rồi!”

“Đuổi khỏi trấn Trường Thanh! Đuổi khỏi trấn Trường Thanh!”

Lời nói mang tính kích động rất cao, sau dăm ba câu, toàn bộ thôn dân nháo nhào, đổ mắt tía tai, có vài người dẫn đầu quơ xẻng cuốc vọt tới, mang theo quyết tâm đập về phía Cổ Kinh Hàn và Dung Phi.

“Yêu đạo! Cút đi!”

Cổ Kinh Hàn và Dung Phi hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, rành rành ban trưa bọn họ còn trò chuyện vui đùa với những thôn dân này, ấy mà chỉ trong chớp mắt đã trở thành yêu đạo yêu quái. Hơn nữa, thôn dân khác với đám người Hoa Hải Đường ban nãy, bọn họ là người thật, vì thế Cổ Kinh Hàn và Dung Phi không thể đánh nhau với bọn họ.

Không đánh được thì phải chạy trốn thôi.

Cổ Kinh Hàn dán xuống hai lá bùa, kéo theo Dung Phi chạy vào trong rừng với tốc độ cực nhanh, gần như cưỡi gió mà chạy.

Hai người cứ chạy mãi vào trong núi sâu, nhưng hàng đuốc hừng hực như con rồng lửa ở phía sau vẫn cắn chặt không buông, không thể cắt đuôi. Chạy mãi cho đến khi đụng phải một vách núi.

Vách núi này không dốc, nhưng rất cao, phía dưới là dòng sông nối liền núi Trường Thanh. Lỡ như té xuống ở độ cao này, không chết thì cũng bị thương.

Hai người dừng lại, Cổ Kinh Hàn nhìn xuống vách núi, chỉ thấy một vùng tối om thăm thẳm, gió lạnh thổi tới từ bên dưới như con dao găm rạch lên mặt, mang theo cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

“Đừng nói với em là anh muốn nhảy xuống vực cắt đuôi bọn họ đấy.”

Sắc mặt Dung Phi âm trầm, tay nắm chặt súng, “Em thấy chuyện này rất bất thường, mặc kệ đi, lát nữa em nổ súng dẫn bọn họ đi, anh nhân cơ hội chạy tới chân núi tiếp ứng cho em, em...”

Cổ Kinh Hàn chợt bịt kín miệng cậu.

Cách bàn tay, Cổ Kinh Hàn hôn Dung Phi, sau đó lấy ra một tấm bùa, dán lên người Dung Phi, cơ thể Dung Phi lập tức cứng đờ, rồi thu nhỏ mấy lần, nháy mắt chỉ còn to bằng lòng bàn tay.

Dường như Cổ Kinh Hàn đã có dự đoán, hắn đưa tay tiếp lấy Dung Phi, sau đó đặt vào một bụi cỏ kín đáo, lại nhanh chóng bày ra một trận pháp bảo vệ nhỏ.

“Cổ Kinh Hàn! Anh!”

Ánh lửa và tiếng hò hét ở phía sau đã tới gần.

Cổ Kinh Hàn đè lại Dung Phi đang giãy giụa, giọng nói thấp và nhanh, “Ba phút sau bùa chú sẽ mất hiệu lực, anh dẫn bọn họ đi trước, trước bình minh anh sẽ đi tìm em, nhớ mau mau xuống núi.”

Hắn dừng lại một chút, nhìn Dung thiếu gia nho nhỏ giận dữ trừng mắt, vội vàng cúi đầu hôn lên gương mặt nhỏ nhắn ấy, rồi bồi thêm một câu: “Ngoan.”

Nói xong, hắn lui lại, lúc đang muốn đón đường thì dưới chân chợt chấn động.

Tiếng nổ vang rền tựa như núi Loan bị nổ tung từ bên trong.

Chớp mắt đất rung núi chuyển, vách núi ầm ầm rạn nứt, đá vụn bắn tung tóe, bụi bay mù mịt.

Cơ thể của Cổ Kinh Hàn lập tức cứng ngắc, làm cho hắn không kịp chạy tới chỗ Dung Phi hoặc là móc bùa

chú ra sử dụng. Một lực hút cực mạnh truyền đến từ bên dưới, kéo cơ thể của hắn, đồng thời kéo luôn hồn phách của hắn.

“Cố Kinh Hàn! Anh nhìn coi anh làm con mẹ gì rồi kia!”

Một chấm đen nhỏ vọt ra từ trong bụi cỏ, Dung Phỉ vừa mắng vừa tránh mấy tảng đá đang lăn tới, nhảy tới bên cạnh Cố Kinh Hàn, níu lấy ống tay áo của hắn.

Cố Kinh Hàn lần đầu tiên cực kỳ hối hận vì không chỉ lãng phí lá bùa thần kỳ do sư phụ để lại cho mình, mà còn đặt Dung Phỉ vào tình cảnh nguy hiểm. Hiện tại, Dung Phỉ nhỏ tí teo đứng là có thể thoát khỏi sự truy kích của thôn dân thô bạo, nhưng chẳng thể bám vào đá để tự cứu bản thân, quả thật là một nước cờ dở tệ.

Thế nhưng, hối hận không giải quyết được vấn đề.

Cố Kinh Hàn chịu đựng cơn đau nhức do hồn phách bị lôi kéo, cưỡng ép cử động cơ thể, lấy lại cử động. Song lúc này, hai người đã rơi xuống theo đá vụn, cơ thể không chỗ bám víu rơi cực nhanh xuống dưới, bên tai là tiếng gió gào thét.

Trở tay cầm chặt Dung Phỉ nhét vào cổ áo, Cố Kinh Hàn sợ lực hút này sẽ nhằm vào cả Dung Phỉ nên lập tức dán tấm bùa định thần cuối cùng lên người Dung Phỉ, tiếp đó dán thêm một tấm bùa tĩnh thần để Dung Phỉ không rơi vào trạng thái ngủ say, sau lại vút ra vài lá bùa vàng và thả ra đào mộc tâm ngàn năm.

Dù tu vi của hắn cao đến đâu thì cũng chỉ là người phàm, không hề có bản lĩnh bay lên trời hoặc chui xuống đất.

Dựa vào vài lá bùa bay trên không, tốc độ rơi chậm lại. Sau khi toàn bộ bùa chú vỡ vụn, lại có đào mộc tâm ngàn năm hóa thành kiếm gỗ, có thể bay trên không, đập lên mượn lực.

Nhưng chỉ có thể kéo dài mấy phút ngắn ngủi, hơn nữa, sau khi dùng hết, sức lực của Cố Kinh Hàn sẽ bị rút sạch.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Bùa vàng vỡ vụn cùng với đào mộc tâm ngàn năm mất đi dần dất rơi vào trong dòng sông chảy xiết, ngay sau đó, một bóng người giáng xuống từ trên trời, nện vào trong nước, tia nước bắn tung tóe.

Nước sông lạnh lẽo, dòng chảy xiết dâng trào.

Một sợi dây đỏ bắn ra từ tay của Cố Kinh Hàn, như đinh như xích sắt ghim sâu vào một tảng đá lớn bên bờ, rồi hắn túm đào mộc tâm, bò lên tảng đá lớn, tiếp đó lấy Dung Phỉ được bảo vệ trong cổ áo ra ngoài,

đặt lên tảng đá.

“Cố Kinh Hàn, anh sao rồi? Anh...”

Dung Phỉ im bật.

Bàn tay bao phủ lấy cậu chợt buông thõng xuống đất, mắt của Cố Kinh Hàn nhắm chặt, tóc mái ướt nhẹp dán trên trán, hơi thở ướt lạnh không thay đổi.

Dung Phỉ ngẩn ra, nhanh chóng bò đến trước mặt Cố Kinh Hàn, giơ tay để lên chóp mũi của hắn, rất lạnh và rất ướt.

Không có hơi thở.

Dung Phỉ lại bò lên lưng Cố Kinh Hàn, áp tai vào giữa lưng của hắn để nghe tiếng tim đập.

Rất yên tĩnh, mạch đập cũng không thấy đâu.

Dung Phỉ ngồi yên trên lưng Cố Kinh Hàn một lúc, “Mẹ ơi, không phải... chết đuối rồi chứ? Hay là mất sức bất tỉnh?”

Cậu nhảy lên nhảy xuống trên đầu Cố Kinh Hàn mấy lần nhưng không đợi được bất kỳ phản ứng nào của hắn. Cậu lại tiếp tục ngó người ra, rồi leo xuống, cơ thể của cậu nhanh chóng trở lại kích thước bình thường, sau đó, cậu nửa đỡ nửa ôm Cố Kinh Hàn, kéo đến chỗ không bị dòng nước tạt đến.

Cậu bắt chước phương pháp cứu người mà cậu nhìn thấy trong bệnh viện, đánh, ép, hô hấp nhân tạo. Một lần rồi lại một lần, làm không biết mệt mỏi.

Thế mà, Cố Kinh Hàn vẫn không có phản ứng gì, ngay cả sắc nước phun ra cũng không có. Hắn cứ như ngày thường, mặc cho Dung Phỉ lăn qua lăn lại, yên tĩnh bất động.

Đêm dài dần dần tiêu tan, một tia nắng ban mai rạch ngang bầu trời.

Dung Phỉ thở hồng hộc, lồng ngực phập phồng dữ dội, cậu lại thổi vài hơi vào miệng Cố Kinh Hàn, rồi đột ngột dừng lại, giống như hoàn hồn dán mắt vào mặt Cố Kinh Hàn, “Cố Kinh Hàn, không phải anh chết rồi chứ?”

Cậu tập trung nhìn Cố Kinh Hàn, như thể muốn nhìn ra được chút gì đó từ gương mặt ấy. Nhưng không có gì cả.

Qua một lúc lâu, cậu chậm rãi đưa cánh tay tới, ôm chặt lấy cơ thể từ ấm áp trở nên lạnh lẽo, đôi môi run rẩy áp lên khóe môi của Cố Kinh Hàn.

“Đừng đùa em mà...”

Cả người Dung Phỉ như đang run bần bật, “Còn chưa tới 24 mà... anh không được nuốt lời, họ Cố kia...”

Dung Phỉ chờ một bàn tay giữ lấy gáy của cậu, kéo cậu vào một nụ hôn.

Nhưng không có gì hết.

Cố Kinh Hàn không có chút phản ứng nào, cơ thể hoàn toàn lạnh lẽo. Hắn đã chết.

43. Chương 43: Thân Quỷ

Một luồng hơi thở âm lạnh có vài phần quen thuộc xé rách cơ thể Cố Kinh Hàn.

Âm khí biến thành dây thừng, khóa lại linh hồn vẫn chưa đủ linh hoạt sau khi rời khỏi cơ thể của cố kinh hàn, tiếp đó, kéo hắn còn vài hơi thở xuống sâu mấy trượng, chìm vào dòng sông chảy xiết.

Sắc nước nửa trong nửa đục, trộn lẫn thủy triều đen về đêm, nuốt trọn tầm mắt.

Cố Kinh Hàn chẳng kịp nói lời nào với Dung Phỉ thì đã bị kéo xuống, muốn giãy dụa thì càng bị siết chặt.

Suy cho cùng, hắn là người phạm, mất cơ thể, chỉ còn hồn phách, rất nhiều năng lực mất chỗ phát huy.

Tuy nói thế nhưng hồn phách của Cố Kinh Hàn khác với người bình thường, sau khi rơi vào nước thì càng giống như thực thể, có thể rẽ nước mà đi.

Hơn nữa, theo độ sâu của mực nước, hồn phách của hắn tựa như càng thêm ngưng tụ.

Cố Kinh Hàn quan sát xung quanh, tìm kiếm phương pháp thoát thân.

Xung quanh tối om, láng máng nhìn thấy cỏ nước dập dềnh, như yêu ảnh quỷ mị.

Càng đến gần đáy sông thì càng đen kịt, bóng tối lắng đọng như trầm tích, đầy rẫy cả đáy sông. Mà chỗ

tối đen nhất lại có vài điểm sáng vàng nhàn nhạt, rơi xuống đáy sông.

Lúc này, Cổ Kinh Hàn đã cảm ứng được hơi thở quen thuộc kia, đó lại là trận pháp.

Trên đồng bùn nhão đậm màu dưới đáy sông, ở từng vị trí tám phương ngũ hành có đặt một khối ngọc đen hình vuông. Khối ngọc đen phát ra ánh sáng vàng lúc sáng lúc tối, trên mặt có khắc phù văn kỳ dị phức tạp, đang kết nối chặt chẽ với nhau, khiến cho dòng nước xung quanh chậm lại.

Cổ Kinh Hàn rơi vào trận, lúc này âm khí trói chặt hắn mới chịu thả hắn ra, di chuyển vào trong trận pháp.

Lấy lại tự do, Cổ Kinh Hàn không lập tức hành động mà bức ra một tia âm khí từ trong hồn phách, sau đó cứ như ném cục đá, hắn ném nó vào khối ngọc phù đen cách hắn gần nhất.

Âm khí tiến vào ngọc phù đen, thân ngọc hơi chấn động, lại có một tia sét dài nhỏ như con rắn con chột xuất hiện trong nước, đánh xuống thân bùa.

“Dừng!”

Một tiếng vang giòn rụm, phù văn vàng nhạt trên ngọc đen lại rõ thêm vài phần.

“Nơi dưỡng âm à, bạo tay nhỉ.”

Cổ Kinh Hàn nhìn chăm chăm vào vệt bùa chú vàng đang quay vòng kia, trông mắt lạnh lẽo, ý lạnh tức giận tuôn trào cuộn cuộn.

Chỗ trận pháp đang vây khốn hắn là một đại trận dưỡng âm.

Thông qua dòng sông này, trộm sức sống từ núi Trường Thanh, kế đó mượn ngọn núi chết Loan làm vật chứa, luyện hóa sức sống dưỡng âm, nhân tạo ra một nơi có thể dưỡng âm chuyển hóa sinh tử.

Bởi vì trận pháp này được bày ra chỉ nhằm vào núi Trường Thanh, thế nên khi Cổ Kinh Hàn ngấm rất nhiều khí tức của núi Trường Thanh trên người đến quá gần, tự nhiên không thể may mắn thoát khỏi. Sau khi sử dụng đào mộ tâm ngàn năm, trong lúc suy yếu, hắn đã bị xem như là một phần sức sống của núi Trường Thanh rồi bị hút tới đây.

Gương mặt lạnh lùng của Cổ Kinh Hàn hơi rũ xuống.

Nhớ lại sự bất thường ở Trường Thanh quán, còn có Bạch Phồn, Cổ Kinh Hàn lơ mơ đoán được vài thứ.

Nhưng việc quan trọng trước mắt là phải nhanh chóng thoát khỏi trận pháp này, quay về cơ thể. Nếu không cho dù Cố Kinh Hàn có muôn vàn bản lĩnh, hắn cũng chẳng làm được gì chỉ bằng một hồn phách hư vô này.

Hơn nữa, Dung thiếu gia mà phát hiện hắn tắt thở, không biết phải khóc đến thế nào đây.

Ổn định lại tâm thần, Cố Kinh Hàn đi vào trận pháp để quan sát.

Hồn phách không thể phá trận, chỉ có thể nghĩ cách tạm thời rời khỏi. Có lẽ... mượn âm khí hành hạ hắn ngày đêm, thử nghiệm cường ép đột phá vào giờ Tý.

Sau khi suy tính nơi yếu kém để thoát khỏi trận pháp, cố kinh hàn khoan chân ngồi xuống, bắt đầu điều động âm khí bên trong hồn phách như ngày thường ngồi thiền. Nhưng lần này có sự khác biệt, sau khi hắn điều động âm khí, hắn vẫn không bức nó ra dần dần mà ngưng tụ lại bên trong cơ thể, chuẩn bị khi thời cơ đến sẽ nổ tung trận pháp.

Cùng lúc đó, ở trên mặt sông, bắt đầu sấm vang chớp giạt, mây đen bao phủ dày đặc, một cơn mưa như trút nước sắp ập tới.

Dung Phỉ như bị động tĩnh này làm cho tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Mới rồi vẫn còn ánh nắng rực rỡ, chớp mắt đông tố đã kéo tới.

Nhìn quanh một vòng, Dung Phỉ công Cố Kinh Hàn lên. Dưới chân trơn trượt, cậu nửa dựa vào vách đá, bước đi trên bờ đá nhỏ hẹp đầy rong rêu xanh mướt.

Ở phía trước cách đó không xa có một tảng đá nhô ra, vừa khéo có thể cản bớt mưa gió.

“Ầm ầm ầm ____!”

Một tiếng sét rọi sáng bầu trời.

Tiếng ầm ầm ù cả tai, hạt mưa dày đặc bổ xuống.

Dung Phỉ may mắn tiến vào không gian được vách đá che chắn trước một giây cơn mưa kéo tới.

Mặt sông vang lên ầm ỹ như dây pháo.

Dung Phỉ chìa tay hứng chút nước mưa rửa mặt, quay đầu nhìn cơ thể vô lực dựa vào vách đá của Cố Kinh

Hàn, ánh chớp lóe lên rọi sáng đôi mắt đỏ bừng, đầy tơ máu của cậu.

Dung Phỉ chợt mỉm cười: “Má... sao em cứ cảm thấy anh đang nhìn em vậy...”

Dung Phỉ ngồi vào bên cạnh Cố Kinh Hàn, nửa ôm nửa dựa vào hắn, hai người kề sát vào nhau, cả hai vừa lạnh ngắt vừa ướt nhẹp, y hệt con con cún nhếch nhác rơi xuống nước.

Trán kề trán, mũi kề mũi.

Dung Phỉ càng ôm càng chặt, như thể muốn dùng nhiệt độ cơ thể của mình để sưởi ấm cơ thể cố kinh hàn.

Tiếng gió rít gào, nước mưa đập vào mỏm núi đá.

Dung Phỉ che chắn cho Cố Kinh Hàn, đưa người ra phía sau lưng mình, còn cậu lại ướt nhẹp lần nữa.

Giống như sợ hơi lạnh trên người mình truyền qua cho Cố Kinh Hàn, Dung Phỉ làm ra một hành động điên rồ, cậu, xoay lưng chặn lại đầu gió.

Hạt mưa kèm gió sắc như dao, cắt lưng cậu đau nhói.

Cậu từng tưởng tượng Cố Kinh Hàn sẽ trông như thế nào khi khuất phục thuận theo cậu, nhưng cho dù tưởng tượng gì đi chăng nữa thì cũng không phải vô hồn như vậy.

Từ lúc quen biết cho đến nay, đây là lần đầu tiên người này cần cậu bảo vệ, nhưng đã không còn là người nữa.

“Mới có một đêm ngắn ngủi mà các người đã thê thảm tới vậy rồi hả?”

Chất giọng khiến người phát lạnh của chữ Giả chợt xuất hiện, pha thêm một chút mộng lung mập mờ, như thể là nói mơ trong lúc nửa mê nửa tỉnh.

Dung Phỉ giật mình, giống như bắt được nhánh cỏ cứu mạng, vội vàng lên tiếng, giọng nói khản đặc: “Ôn tiên sinh, anh có thể xem Cố Kinh Hàn thế nào rồi không? Anh ấy không còn thở nữa, chúng tôi rơi từ vách đá xuống nước...”

Tự thuật rõ ràng và nhanh chóng.

Chữ Giả nghe xong, trầm mặc một lát rồi mới nói: “Đừng gọi ta là Ôn tiên sinh. Gọi ta chữ Giả là được. Còn nữa, hiện tại ta bị nửa phong ấn, không thể ra ngoài, không thể giúp người, nhưng ta có thể nói cho

người biết, Cố Kinh Hàn đã chết. Hồn phách của hắn biến mất rồi.”

Dung Phi bắt được câu nói sau cùng: “Hồn phách biến mất?”

“Đúng vậy.” Chữ Giả nói.

Dung Phi chuyển mắt: “Hồn phách biến mất, không nhất định có nghĩa đã chết.”

“Nhưng không nhất định có nghĩa còn sống.”

Chữ Giả vô tình xé nát ảo tưởng của Dung Phi, “Nếu ta đoán không sai, hồn phách của hắn đã rời khỏi cơ thể vài canh giờ nhưng vẫn không có dấu hiệu quay về, trước mắt lại không có người có tu vi cao thâm thử hoán hồn, do đó hắn chết rồi. Dù cho hồn phách vẫn còn nhưng cơ thể của hắn đã chết... Ta biết người tạm thời không chấp nhận được, dù sao lúc trước ta cũng như thế này...”

Chữ Giả dừng lại, thở dài một tiếng: “Xem ra ta đã chọn sai người. Mạng của hắn không phải do ta lấy, mà thiên ý và tuổi thọ đã như vậy.”

“Thôi, chẳng qua... đợi thêm một đời...”

Tiếng thở dài nhỏ dần, cho đến khi biến mất vào hư không.

Dung Phi vẫn còn ở tại chỗ, dường như hoàn toàn không nghe thấy những lời sau cùng của chữ Giả.

Qua hồi lâu, mưa tạnh, mặt nước dâng lên chỗ Dung Phi đang đứng, suýt nữa tràn lên cả bờ đá.

Sau cơn mưa, ánh nắng chiều như lửa, thiêu đốt mây trời.

Qua từng cơn từng cơn, những đám mây lửa khổng lồ dần dần bị bóng đêm nuốt trọn, bóng tối vô biên ập tới. Bầu trời đêm chợt điểm thêm vài chấm nhỏ đan xen.

Đôi bờ sông, không khí âm u lạnh lẽo càng lúc càng nặng.

Dung Phi bị gió thổi một hơi, không khỏi run cầm cập.

Ánh mắt rồi bời đẩy ra chút trong veo, cậu co người dưới mỏ đá, nắm tay Cố Kinh Hàn, ánh mắt thăm thăm nặng trĩu, ấy mà càng thêm kỳ lạ quỷ bí.

“Âm tào địa phủ, rốt cuộc trông ra sao đây...”

Dung Phỉ khẽ nói, “Cho dù biến thành quỷ, anh cũng phải tới tìm em chứ...”

“Được.”

Một bàn tay ẩm ướt lạnh lẽo đột nhiên kề bên tai cậu, kèm theo đó là một giọng điệu khinh u quỷ dị, “Anh thành quỷ cũng không buông tha em...”

Cơ thể ướt lạnh áp sát.

Dung Phỉ bị áp đảo trên người Cố Kinh Hàn, cổ tay bị một luồng khí âm lạnh giữ lại, bàn tay kia chìa tới, vịn lên mặt cậu, xoa khóe mắt cậu.

“Sợ quá khóc hả?”

Cố Kinh Hàn nhìn Dung Phỉ nhào vào cơ thể của mình, cảm giác hung bạo bùng nổ trong hồn phách cuối cùng cũng được đè nén. Hắn dùng đôi môi ướt lạnh hôn lên khóe mắt Dung Phỉ.

Sắc đỏ ửng như đò roi quất vào xương thịt của hắn.

“Ừ, sợ quá khóc đó. Hôn em đi.”

Cơ thể Dung Phỉ chậm chậm run rẩy, cậu mở mắt nhìn Cố Kinh Hàn.

Lúc tự cắt hồn phách khỏi đại trận, Cố Kinh Hàn cũng không thấy đau đớn không chịu nổi như khi nhìn thấy Dung Phỉ như vậy.

Hắn sượt qua bờ môi khẽ run của Dung Phỉ.

Dung Phỉ cắn ngược lại hắn một cái, cả người dần dần bình tĩnh lại.

“Anh về rồi à. Em đói rồi.”

“Xuống núi phải xếp hàng mua bánh gạo hấp, gà nướng lu... còn có quán ăn nào đó mới khai trương ngày hôm qua, còn chưa kịp ăn...”

Dung Phỉ khàn giọng nói, đôi mắt hỗn loạn nhìn Cố Kinh Hàn chăm chăm.

Cố Kinh Hàn trước mắt đúng là quỷ.

Nửa trong suốt, hơi lạnh âm u quần quanh người, khí đen vờn quanh thân, mang theo hơi ẩm dày đặc, không khác gì với quỷ nước mới bò lên bờ.

Nhưng Dung Phỉ giống như không có cảm giác gì cả, tựa như Cố Kinh Hàn chỉ như ngày thường ra ngoài một chuyến, chứ không phải hồn phách rời thân, chết đến mức không thể chết thêm được nữa.

“Ừ, anh sẽ nhớ kỹ.” Cố Kinh Hàn trả lời.

Hắn chờ Dung Phỉ bình tĩnh lại, sau đó chậm chậm buông cơ thể Dung Phỉ ra, nhưng lại bị Dung Phỉ ôm ngược trở lại.

Tay Dung Phỉ còn đang run.

Vừa nãy Cố Kinh Hàn lên bờ, nhìn thấy đôi mắt Dung Phỉ, hắn đã biết vì sao công đức kim thân của Dung Phỉ lại bị ảm đạm. Đó là một đôi mắt ma ý đè nén điên cuồng. Hắn không hề nghi ngờ dù chỉ một chút, rằng nếu có thể có cách khởi tử hoàn sinh, thì dù cho tan xương nát mình tách khỏi thể đạo, Dung Phỉ cũng sẽ sử dụng một cách không kiêng dè.

Người như vậy không phải là người đại công đức.

“... Lúc anh phá trận chịu phải âm khí phản phệ nên tạm thời biến thành quỷ, không thể trở về cơ thể.” Cố Kinh Hàn liên tục vuốt ve bàn tay run rẩy của Dung Phỉ, thấp giọng nói lại những gì mình gặp phải.

Dung Phỉ dường như đã ổn định lại, rũ mắt nói: “Vậy sau này anh còn có thể sống lại hay không?”

Cố Kinh Hàn nói: “Anh không chết, hiển nhiên là có thể sống.”

Cơ thể căng thẳng của Dung Phỉ hơi thả lỏng.

“Đợi khi mang cơ thể anh về Trường Thanh quán, bày trận thi phép là được, không phải chuyện lớn lao gì.” Cố Kinh Hàn nói.

Tuy miệng nói dễ như ăn cháo, như đinh đóng cột; nhưng trong lòng Cố Kinh Hàn biết sẽ không đơn giản như vậy. Nhưng hiện tại, hắn không muốn khiến Dung Phỉ lo lắng.

“Anh sẽ dạy em vẽ một lá bùa, dán lên cơ thể anh là có thể thu nhỏ anh lại, đặt ở trong người, không gây chú ý cho người khác.” Cố Kinh Hàn phá trận, ấy mà học được mấy phần mười cách vẽ bùa chú thu nhỏ Dung Phỉ trước đó, qua chỉnh sửa, tuy không thể thay đổi sinh mệnh nhưng lại có thể thu nhỏ thi thể.

Dung Phỉ ngó ra, “Em không biết vẽ...”

Cố Kinh Hàn hôn lên môi cậu, “Biết viết là sẽ vẽ được, anh dạy em.”

Nói xong, Cố Kinh Hàn lấy ra đậu chu sa và lá bùa.

Lá bùa ướn nhẹp, sau khi bị Cố Kinh Hàn thổi một hơi âm lãnh đến cực điểm thì lá bùa lập tức khô ráo.

“Nhìn anh.”

Cố Kinh Hàn bóp nát đậu chu sa, ngón trở làm bút, vạch lên lá bùa. Vì để Dung Phỉ thấy rõ, hấn cố tình vẽ cực kỳ chậm. Phù văn không phức tạp lắm, đường nét đơn giản, một lần là xong.

Chỉ là sau khi vẽ xong, bùa vàng không hề phát ra ánh sáng vàng như lúc trước, mà chỉ là một lá bùa bình thường, không có gì thay đổi.

“Đây là...” Dung Phỉ nhíu mày.

Cố Kinh Hàn như có dự liệu từ trước: “Anh là quỷ, không vẽ được bùa, thế nên phải cần đến em.”

Dung Phỉ nhìn Cố Kinh Hàn một chút, bắt chước hấn bóp nát đậu chu sa, vừa vẽ vừa nói: “Thuở nhỏ em có thể vẽ vô song toàn, cầm kỳ thư họa, chỉ là vẽ không được đẹp, nếu anh dám cười nhạo em... em sẽ nhéo chiêm chiếp của anh mỗi ngày luôn.”

Quăng lời hung ác xong, Dung Phỉ run run vẽ bùa, Cố Kinh Hàn vừa nhìn, khóe miệng kéo thành nụ cười.

Vẽ thế này... quả thật ngay cả cha đẻ của bùa chú là Cố Kinh Hàn đây cũng không nhận ra...

“Má...”

Dung Phỉ tung một chiêu hồ đen móc tim, đánh úp về phía Cố Kinh Hàn, Cố Kinh Hàn giơ tay bắt được cổ tay cậu, ấn cậu tới trước người, bàn tay ướn lạnh trượt tới, phủ lên mu bàn tay của Dung Phỉ.

“Vẽ nào.”

Hơi dùng lực, đậu chu sa nát bươm.

Cố Kinh Hàn nửa ôm Dung Phỉ, dẫn dắt ngón tay cậu, chậm rãi vẽ xong một lá bùa chú. Khi nét cuối

cùng vừa dứt, ánh sáng vàng lóe lên rồi biến mất, bùa chú đã hoàn tất.

“Anh biết cách này từ sớm mà còn để em tự vẽ nữa, định bắt nạt em sao?” Dung Phỉ cắn Cổ Kinh Hàn một cái, dán bùa lên cơ thể của hắn.

Cơ thể này đột nhiên thu nhỏ, chỉ to cỡ lòng bàn tay.

Dung Phỉ nâng Cổ Kinh Hàn nhỏ xíu lên, đưa tới trước mắt, nhìn chăm chăm vào gương mặt này, sau đó hôn nhẹ một cái, yêu thích không rời tay.

Vì thế, cậu không nhìn thấy một chút ngạc nhiên kỳ lạ sượt qua gương mặt của Cổ Kinh Hàn ở phía sau.

Dung Phỉ không hề tự tay vẽ bùa, lại còn dính quỷ khí, nhưng vì sao có thể vẽ xong bùa? Từ khi nào vẽ bùa đã trở nên đơn giản như vậy?

Hàng lông mày hơi nhíu lại, Cổ Kinh Hàn đợi Dung Phỉ chiêm sạch tiện nghi từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài của Cổ Kinh Hàn be bé, hắn mới lên tiếng: “Hùng đông xuống núi.”

44. Chương 44: Điền Đảo

Dựa vào núi, ở cạnh sông, sương mù thu mờ mịt.

Tiếng chó sủa gà gáy vang lên, trấn Trường Thanh mới mở to đôi mắt lim dim buồn ngủ, khói bếp lượn lờ khắp bờ ruộng dọc ngang và nhà ở chằng chịt, một cảnh tượng nhẹ nhàng khoan khoái.

Một thanh niên mặc quần áo chèn thô ráp xuất hiện trên con đường ngoài trấn, hòa vào đám đông ở phía trước.

Người này mặt ngăm đen nhem nhuốc, bàn tay thọc vào túi áo cử động liên tục, dường như đang nhào nặn thứ gì đó thú vị, khóe miệng cong lên vài lần.

Đợi lúc ít người, người nọ sẽ thỉnh thoảng nghiêng đầu về một bên, nói khẽ với không khí.

“Cổ đại thiếu, bụng anh mềm thật đấy, cơ bụng trước đó có phải là đồ rơm không vậy?”

“Người anh ướt nhem hà, chờ lát xong việc em lau người rồi thay đồ cho anh nhé? Nhưng mà anh nhỏ như vậy chắc không cần mặc quần áo đâu nhỉ?”

Môi tê rần, vô có ửng đỏ.

Dung Phỉ liếc trái liếc phải, ngậm miệng không chọc Cổ Kinh Hàn nữa, cổ tay cũng bị một làn hơi lạnh thấm cốt bao lấy, cậu lấy tay ra từ trong túi áo, cầm lấy trung tâm của làn hơi lạnh lẽo này, vừa chạm vào liền rời ra.

“Bùa chú có thời gian hiệu lực, lá bùa biến đổi này sẽ có tác dụng một canh giờ, nhưng do tay nghề của em nên chỉ còn nửa canh giờ. Sau nửa canh giờ, nếu chuyện vẫn chưa thành thì nhớ dán thêm một lá khác.”

Cổ Kinh Hàn bay ở một bên, ngọn tay lướt nhẹ qua mu bàn tay Dung Phỉ, giọng nói trầm thấp có chút rời rạc như có như không.

Dung Phỉ nhếch môi: “Ai quên chứ em đây chắc chắn không quên. Anh yên tâm đi.”

Trong lúc trò chuyện, hai người đã đi vào trấn Trường Thanh.

Trước đó, dân chúng lên núi truy đuổi bọn họ, do chuyện xảy ra quá đột nhiên nên không kịp giải thích, Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ vốn chẳng hiểu đầu đuôi gì. Vì thế, sau khi xuống núi, chuyện đầu tiên cần làm chính là thay đổi dung mạo sơ sơ rồi vào trấn điều tra tình hình.

Song cũng chẳng cần thiết điều tra tình huống này.

Hôm đó là ngày họp chợ nhỏ của trấn Trường Thanh.

Chợ lớn bảy ngày một lần, chợ nhỏ ba ngày một lần, ngày thường cũng có chợ, chỉ là không náo nhiệt như chợ lớn chợ nhỏ.

Mới vừa vào trấn, Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ đã nghe thấy một tràng huyền não khua chiêng gõ trống, rất nhiều người gọi bạn gọi bè chạy theo tiếng trống, nhìn phương hướng thì chính là sân khấu kịch cũ kỹ bỏ hoang, ngày thường được dùng triệu tập dân chúng mở họp, trò chuyện, truyền đạt một vài thông báo đến từ huyện.

Mà hôm nay, trước bục sân khấu có dựng một chồng củi.

“Hình như có hơi bất thường...”

Dung Phỉ cau mày nhìn ngó, quay đầu trao đổi ánh mắt với Cổ Kinh Hàn, kẻ đó đề thấp vành mũ, hòa vào dòng người chen tới chỗ sân khấu kịch, rồi lại làm ra vẻ hóng chuyện, hỏi một bà lão đang hăng say chen lấn bên cạnh, “Bà ơi, có chuyện gì vậy? Sao lại có nhiều người chen về bên kia thế, không bày sạp buôn bán nữa à?”

Nói xong, cậu còn diễn sâu nhón chân rướn cổ, cổ hết sức nhìn về phía trước.

Bà lão giương mắt nhìn Dung Phỉ một chốc: “Cậu đi họp chợ nhỉ. Hôm nay không mua được gì đâu, mọi người đến xem thiên sư trừ yêu hết rồi.”

Dung Phỉ đỏ người: “Thiên sư trừ yêu? Chẳng lẽ là thiên sư trên núi Trường Thanh xuống...”

“Này!”

Bà lão túm lấy cánh tay Dung Phỉ, vội vàng ngắt lời cậu, lại gần cảnh cáo nói, “Cậu trai trẻ, không biết thì chớ nói bậy! Làm gì có thiên sư tới từ núi Trường Thanh, đó là yêu đạo đấy!”

Ánh mắt Dung Phỉ tối sầm, nghi ngờ nói: “Sao lại là yêu đạo? Khi còn bé cháu có đi theo mẹ lên núi thấp hương, người viếng không nhiều, nhang đèn không vượng... Đúng rồi, hai hôm trước cháu còn thấy có người mặc đạo bào trên núi Trường Thanh mà...”

“Tại sao không phải yêu đạo?”

Giọng của bà lão hơi nghiêm khắc, dừng một chút, dịu lại rồi nói tiếp, “Trước đây, đạo quán Trường Thanh đúng là có tiên thật, một lão thần tiên râu bạc mày trắng, còn có một tiểu thần tiên trông xinh đẹp lắm... Đáng tiếc, sau đó lão thần tiên bỏ đi, tiểu thần tiên qua đời, đạo quán Trường Thanh bắt đầu suy sụp.”

“Cậu nói hai ngày trước cậu thấy, bà đây cũng thấy, có người nhìn thấy hai người này ở lại đạo quán Trường Thanh hai ba ngày nữa kìa...”

Giọng của bà lão khản đặc, tăng thêm vài phần run run quỉ dị, “Trong đó, có một người mặc đạo bào, trông giống giống với tiểu thần tiên, nhưng tiểu thần tiên đã chết, giờ lại xuất hiện... chẳng phải không là yêu thì cũng là quỉ hay sao?”

Dung Phỉ đề xuống ngạc nhiên và nghi ngờ trong đáy mắt, liếc nhìn Cổ Kinh Hàn bên cạnh.

Vừa mở miệng, giọng nói lại có chút chệnh vênh: “Chết... rồi ư?”

“Chết rồi,” bà lão nói, “Cũng không biết chết như thế nào. Vào đêm đó, bà già đây còn nhớ trên trời có một đám mây đen rất to bay tới, sầm chớp âm âm, đánh vào đỉnh núi Trường Thanh... Ai ai cũng sợ hãi, cho rằng đã đắc tội thần núi, bèn lên núi thỉnh lão thần tiên, kết quả lão thần tiên nói đồ đệ của ông ấy chết rồi...”

“Ôi, đứa bé hãy còn nhỏ xíu...”

Dung Phỉ có hơi choáng váng.

Chẳng ngờ chỉ thuận miệng hỏi, lại biết được nguyên do thế này. Nếu như lão thần tiên là Trường Thanh sơn nhân, vậy thì tiểu thần tiên hẳn là Cố Kinh Hàn. Nhưng mà, vì sao Cố Kinh Hàn lại từng chết?

“Đừng nghĩ nhiều.”

Một bàn tay lạnh lẽo đặt lên gáy cậu, khe vuốt ve như vỗ về, giọng nói của Cố Kinh Hàn vẫn trầm ổn và bình tĩnh, “Anh còn nhớ lần sét đánh đó. Là do một hũ tro không an phận, sư phụ mượn sấm sét đánh vào người anh, trấn áp tạm thời. Sau đó, anh xuống núi, rời khỏi trấn Trường Thanh. Sư phụ anh tùy tiện nói đùa, các thôn dân không biết ngọn nguồn mà thôi.”

Rất nhiều suy nghĩ mập mờ trong đầu được giọng nói này vỗ về xoa dịu.

Dung Phỉ luôn tay vào túi áo, tìm thấy cơ thể mềm mại nho nhỏ của Cố Kinh Hàn, đầu gật rất nhẹ. Dung Phỉ biết tinh thần của mình bất ổn vì chuyện hồn phách rời thể của Cố Kinh Hàn ở núi Loan, quan tâm thì sẽ bị loạn, vì vậy Dung Phỉ cố gắng lấy lại bình tĩnh, tiếp tục tìm hiểu hỏi.

“Nói không chừng là người giống người, có thể người kia là anh em sinh đôi với tiểu thần tiên kia, vì sao lại nói...”

Bà lão nghe vậy, sắc mặt nhất thời khó chịu, giống như bị chạm vào vảy ngược, liếc Dung Phỉ một cái, lạnh lùng nói: “Lời của thiên sư há có sai lầm? Huống hồ, đêm hôm qua, đám đàn ông trên trấn tận mắt nhìn thấy hai yêu đạo kia găm sống thịt người, dùng máu luyện trận, cực kỳ tà môn... Chàng trai, nói chuyện cẩn thận chút.”

Nói xong, cũng không để ý tới Dung Phỉ nữa, xoay người chen vào một hướng khác.

“Xem ra có người chơi chúng ta.”

Dung Phỉ híp mắt, giọng thấp lạnh, “Không thù không oán...”

“Chắc chắn không phải là không thù không oán...” Cố Kinh Hàn chợt nói, Dung Phỉ quay đầu, nhìn thấy Cố Kinh Hàn bay lên cao, nhìn về phía trước, vẻ mặt nhợt nhạt trong suốt sa sầm, “Là người quen.”

Dung Phỉ ngạc nhiên nhú mày.

Bay về bên cạnh Dung Phỉ, Cố Kinh Hàn nắm tay cậu, kéo người đi về trước, âm khí từ trong cơ thể chậm rãi tản ra, đám người xung quanh cảm thấy sống lưng rét lạnh, ngoái quanh xem gió thổi tới từ đâu, rồi lại rụt cổ tránh sang bên cạnh.

Dung Phỉ đứng lúc mượn cơ hội chen vào.

Cổ Kinh Hàn mở đường, trong chốc lát hai người đã đến được mấy hàng đầu tiên, tầm nhìn trống trải, Dung Phỉ vừa liếc nhìn liền thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

Trước sân khấu kịch có dựng một đồng củi cao, không nhen lửa.

Ở giữa đồng củi có một cây cột, có một người đàn ông mặc áo lụa đỏ rực bị trói vào cột, thân hình đơn bạc gầy yếu, vô cùng thâm thẫm, tóc tả tơi, chỉ lảng máng nhìn thấy một gương mặt tuần tú, nhắm mắt mê man.

Ở trước đồng củi có một bàn cúng, một đạo sĩ trẻ tuổi mặc đạo bào màu vàng, lưng đeo đồ hình bát quái và thái cực, đang đứng lặng trước bàn cúng, tay cầm một thanh kiếm gỗ đào, phát trần gác trên khuỷu tay, mắt nửa khép, ống tay áo chẳng biết bị cơn gió từ đâu thổi tới mà bay phấp phới, trông rất có phong thái tiên phong đạo cốt.

“Ninh Vân An?”

Dung Phỉ sửng sờ, ánh mắt hơi động, “... Huyền Hư? Vì sao gã lại ở đây?”

“Ninh Vân An có vấn đề.” Cổ Kinh Hàn nói.

Thật ra không cần Cổ Kinh Hàn nói, Dung Phỉ chỉ cần không bị mù thì cũng có thể nhìn ra vấn đề. Bởi vì gã đạo sĩ tiên phong đạo cốt trước mắt không phải là Huyền Hư, mà chính là Ninh Vân An bọn họ đang tìm kiếm. Còn Huyền Hư lại là người đàn ông bất hạnh mặc quần áo đỏ sắp bị nướng chín kia.

Đệ tử chân chính của đạo quán Phụng Dương bị xem là yêu quái và sắp bị xử tử, con hát có vấn đề lại trở thành cao nhân đắc đạo, trò đùa này lạ quá rồi.

“Cứu Huyền Hư, bắt Ninh Vân An, hỏi một chút là được.”

Dung thiếu gia đơn giản thô bạo định ra kế hoạch, lại thấp giọng nói, “Ninh Vân An này tà môn như vậy, ngay cả Huyền Hư mà cũng bị bắt, chẳng biết có thể nhìn thấy anh không? Bằng không một mình em...”

“Cho dù Huyền Hư có mở thiên nhãn thì cũng không đánh thắng anh.” Cổ Kinh Hàn cắt lời Dung Phỉ, giọng bình thản, không hề có ý định chừa chút mặt mũi cho Phụng Dương quán.

Dung Phỉ cong môi, cười nói: “Ôi, chẳng biết Huyền Hư gây nghiệt gì mà lần nào cũng thảm như vậy, phải đợi người tới cứu...”

Cổ Kinh Hàn nhìn về phía Huyền Hư bị treo trên cây cột, ánh mắt tối tăm.

Nhưng vào lúc này, Ninh Vân An nhắm mắt tham thiền đột nhiên giũ tay áo, vung nhẹ phát trần, chuyển hướng sang dân chúng túm tụm xung quanh, mở mắt mở miệng nói: “Đạo gần đây, si mê võng lạng dưới núi Trường Thanh đông đảo, yêu ma hoành hành vô độ, bần đạo trải phàm trần, vốn không muốn nhiễm chuyện trần tục, nhưng cũng không đành lòng nhìn bá tánh bị khổ, trăm họ gặp nạn...”

Giọng điệu thanh đạm, không dính chút khói lửa.

Ngay cả Dung Phỉ cũng phải bái phục, so với Cố Kinh Hàn và Huyền Hư thì Ninh Vân An mới giống một đạo sĩ chân chính.

Sau khi nói một tràng huênh hoang đường hoàng, cuối cùng Ninh Vân An nói: “Hiện đã bắt được kẻ cầm đầu tai họa Trường Thanh, là một con hồ yêu, đốt lên ở đây, lấy kính thiên uy!”

“Được!”

“Đạo trưởng quả là người lương thiện!”

Dân chúng xung quanh hoan hô, tiếng hô hào vang vọng trời cao: “Thiêu chết hồ yêu! Thiêu chết hồ yêu!”

Huyền Hư bị trối vào cột như bị tiếng hô hào đánh thức, mở mắt, mông lung một hồi, rồi trợn to mắt nhìn về bốn phía, nhất thời nhận ra tình trạng của bản thân, cả khuôn mặt trắng bệch, liều mạng giằng co, “Tôi không phải hồ yêu! Tôi là đạo sĩ! Đệ tử của đạo quán Phụng Dương! Mọi người nghe tôi nói đi!”

Nhưng không một ai nghe thấy tiếng nói của gã.

Tiếng gầm như thủy triều dễ dàng nhấn chìm gã.

Huyền Hư khóc không ra nước mắt.

Lúc này, Ninh Vân An đã dùng kiếm gỗ đào nâng một lá bùa lên, đột nhiên vạch một vạch trên không trung, lá bùa bốc cháy, một ngọn lửa xuất hiện.

Trong mắt Ninh Vân An bắn ra ánh sáng lạnh trong vắt, kiếm gỗ đào vung một cái, mũi lửa bay thẳng về phía đồng gỗ.

“Yêu nghiệt, mau nhận lấy cái chết!”

Gần như cùng lúc đó, bình địa bỗng nổi lên gió lớn, âm lãnh thấu xương.

Một cánh tay thon dài trắng bột lướt nhẹ qua môi lửa rồi chụp nó vào lòng bàn tay.

“Đạo trưởng, ta là quý đây, tới bắt ta thử coi?”

45. Chương 45: Nhìn Thấy

Chữ Giả đột nhiên xuất hiện.

Cổ Kinh Hàn chỉ cảm thấy phong ấn của khe ước máu khe động, hắc thân là hồn phách còn chưa kịp phản ứng, đã có một sợi sương mù đỏ xẹt qua.

Đỏ đến mức trở thành đen như mực.

Khí đen quấn quanh người, gương mặt yếu dị, kèm theo gió tà lạnh thấu xương tủy. Bóng người chữ Giả cứ đứng đó, mặt hất lên trời, mang theo chút trên tức, hồ hững nhìn Ninh Vân An.

Xung quanh tĩnh lặng trong chốc lát, rồi nhanh chóng có tiếng la hét nổi lên bốn phía, dân chúng chạy tứ tán, cuồng cuồng như rắn mất đầu.

“Quý... quý kia!”

“Đạo trưởng! Đạo trưởng mau mau bắt quý!”

“Thiên sư cứu mạng!”

Tiếng kêu gào vang vọng khắp nơi nhưng Ninh Vân An lại không để ý.

Hắn như cứng đờ tại chỗ, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nhìn chữ Giả lơ lửng giữa không trung, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn đã lấy lại bình tĩnh, nhíu mày, trầm giọng nói: “Quý quái cũng có thiện ác, mi chưa từng làm ác, ta không muốn gây chuyện với mi.”

Chữ Giả mỉm cười đầy mập mờ, bay đến bên cạnh Huyền Hư đầu óc mơ hồ đang ra sức nháy mắt với Dung thiếu gia, nói: “Thế thì, gã đã làm việc gì ác mà đáng để đạo trưởng huy động nhân lực như vậy? Ta không mù, đây không phải hồ yêu mà chỉ là một tiểu đạo sĩ thôi.”

Huyền Hư bị giọng điệu xa xôi phóng túng của chữ Giả kích đến run người, da gà rớt hết lên đất.

“Dùng tà thuật dụ dỗ người phạm luyện đòi thi hồn.”

Sắc mặt Ninh Vân An âm trầm, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị quét về phía Huyền Hư, mang theo căm ghét và sát cơ, “Tội lỗi đáng chém.”

Huyền Hư sững sờ, lập tức nổi khùng: “Đệt mợ! Bồn đạo trưởng ngay ngắn đoan chính, lấy đâu tà thuật? Rõ ràng là cậu, bồn đạo trưởng đuổi theo mùi của cậu mới nhìn thấy những thứ đó! Đừng có tưởng khoác lên đạo bào là có thể che đậy một thân tanh tưởi!”

“Nghịch súc!”

Ninh Vân An quát một tiếng chói tai, “Chết đến nơi mà còn dám ngụy biện.”

Nói xong, Ninh Vân An lại vút ra một lá bùa, bay lên không thành lửa, lần thứ hai đánh úp về phía Huyền Hư.

“Đạo trưởng chậm đã.”

Chữ Giả vung tay lên, cản lại ngọn lửa.

Hắn nắm ngọn lửa trong tay, quan sát chốc lát như đang đánh giá danh hoa trên bảo, rồi cong khóe môi cười như không cười, đối diện với ánh mắt tức giận của Ninh Vân An, “Hai người người nào cũng cho mình là phải, nhưng không dễ phân biệt? Bằng không tạm dừng, trao đổi lại, thế nào?”

Miệng hỏi nhưng tầm mắt lại nhìn về phía Dung Phỉ đang cải trang.

Người dân xung quanh đã chạy sạch, Dung Phỉ cũng không kiêng dè quá nhiều, hai tay hai súng, bắn đứt dây thừng trên người Huyền Hư.

“Lời Ôn tiên sinh rất có lý.”

Dung Phỉ nhíu mày cười, bên tai lắng nghe Cố Kinh Hàn, dừng một chốc, rồi bồi thêm một câu, “Huống chi, đạo trưởng Huyền Hư lại là đệ tử xuất sắc hiện nay của Phụng Dương quán Hải thành, làm sao có thể dùng tà thuật hại người? E là giữa hai vị có chút hiểu lầm.”

Cố Kinh Hàn nghe Dung Phỉ nói lại lời hắn, hai mắt quét về phía Ninh Vân An, quả nhiên thấy Ninh Vân An nhíu mày, một vết cảm xúc không tên lóe lên trong đáy mắt, khó bắt giữ.

“Đã là hiểu lầm, vậy thì nói rõ ràng là tốt nhất.” Chữ Giả cười nhẹ, gương mặt rạng rỡ và xinh đẹp bỗng dưng đánh tan một ít lệ khí trên người hắn.

Huyền Hư trượt xuống từ trên đồng củi cao, lùi đến phía sau Dung Phỉ, lần đầu tiên cảm thấy Dung thiếu gia tiếng xấu vui giận thất thường quả thật là Tam Thanh* đạo tổ hóa thân hạ phạm, vô cùng hiền từ.

**Tam Thanh là ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo tại Trung Quốc. Tam Thanh bao gồm: Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, cũng chính là Thái Thượng Lão Quân.*

“Dung thiếu, Cố đại thiếu đâu rồi? Không cùng với cậu...” Huyền Hư nhìn ngó xung quanh.

Dung Phỉ căn bản không để ý đến gã, nói thẳng: “Nếu đã thế thì không bằng tìm một chỗ ngồi xuống? Nơi này không phải nơi tốt để nói chuyện.”

Nòng súng trong tay cậu xoay một vòng, có vài ánh mắt nhìn trộm từ sau tường nhà nhất thời hoảng loạn rụt trở lại.

Sắc mặt của Ninh Vân An hơi sa sầm, không nhìn ra suy nghĩ, chỉ gật đầu: “Đi Hoa Hải Đường đi. Nơi đó tạm thời không ai quấy rối.”

Dứt lời, liền dẫn đầu xoay người bước đi.

Chữ Giả thay đổi sắc mặt, tức thì bóp tắt ngọn lửa cầm trong tay, lướt người đi theo, không nhanh không chậm duy trì khoảng cách một bước phía sau Ninh Vân An.

“Đuổi theo.”

Huyền Hư bị Dung thiếu gia đẩy một cái, bắt buộc đi theo sau tên ác quỷ vừa nhìn liền biết không dễ đối phó.

“Dung thiếu, sao cậu lại chạy tới cái chỗ chim không thềm ị này rồi? Cố đại thiếu đâu?” Huyền Hư nói khẽ, thỉnh thoảng nhìn một người một quỷ đi ở phía trước, nói, “Chỗ này quỷ quái lắm, chỉ có hai chúng ta khẳng định chết chắc, vẫn cần Cố thiên sư che chở chút...”

“Anh ấy có việc.”

Dung thiếu gia chỉ nhiệt tình ở trước mặt Cố Kinh Hàn, còn ở trước mặt những người khác thì giữ nguyên vẻ mặt lạnh nhạt, bốn chữ chặn lại một bụng thắc mắc của Huyền Hư, lại đối khách làm chủ nói: “Anh làm gì ở núi Trường Thanh này? Tại sao... chỗ nào cũng có mặt anh vậy?”

Nửa câu cuối cùng vừa lạnh vừa trầm, khẩu Browning đập vào lòng bàn tay, lưu lại chút mùi thuốc súng.

Dung Phỉ nhìn Huyền Hư một cách sâu xa.

Sắc mặt Huyền Hư đỏ sụp.

Gã hoàn toàn không có hình tượng ở trước mặt Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ, giả bộ cũng vô ích, trực tiếp bày ra vẻ mặt tang thương trút nỗi khổ tâm: “Vô Lượng Thiên Tôn của tôi ơi, tôi nào có tình nguyện tới cái chỗ khỉ ho cò gáy này, còn chẳng phải là chuyện lần trước hay sao!”

“Lần trước? Ý anh là huyết mộ à?” Dung Phỉ theo bản năng nhìn Cố Kinh Hàn bên cạnh.

Cố Kinh Hàn nhú mày, lắc đầu.

Huyền Hư dường như không phát hiện hành động của Dung Phỉ, hãy còn nói: “Đúng vậy, chính là huyết mộ Kỳ Sơn, không phải nó thì còn chỗ nào nữa? Sau khi tôi về đạo quán, nói hết ngọn nguồn câu chuyện, vốn tưởng êm xuôi rồi, ai ngờ sư phụ lấy ra một phong thư.”

Nói tới đây, Huyền Hư bước chậm lại, kéo dài khoảng cách với hai người đi trước, giơ tay che miệng.

“Việc này nói ra quỷ dị lắm. Lá thư đó là do vị sư thúc bói toán huyết mộ, bị phản phệ mà chết gửi tới. Tôi cùng sư phụ đi nghe ngóng, biết được ngày gửi thư lại là đầu thất sau khi sư thúc tôi được tôi chôn cất...”

Huyền Hư nghiêm túc nói tiếp: “Bên trong lá thư đó chỉ viết một tên địa danh, chính là chỗ này, núi Loan.”

Núi Loan?

Cố Kinh Hàn ngắt ra, không phải núi Trường Thanh mà là núi Loan. Núi Loan và Kỳ Sơn sẽ có quan hệ gì đây?

“Thế nên anh mới đến đây à?”

Dung Phỉ liếc mắt nhìn dáng vẻ đăm chiêu của Cố Kinh Hàn, hững hờ nói.

Huyền Hư gật đầu, thở dài thở ngắn: “Không ngờ lần công tác nào cũng là thời gian bất lợi như vậy, sớm biết trước khi ra ngoài phải để sư phụ coi cho tôi một quẻ...”

Tiếng thở dài vừa ra, tiếng gõ cửa vang lên ở phía trước. Hóa ra đã đến ngôi nhà được Hoa Hải Đường thuê.

Ngôi nhà này nằm ở vị trí khá hẻo lánh trong trấn.

Lần trước, Cố Kinh Hàn và Dung Phi đến cửa nhưng không đi vào, nên không kịp đánh giá. Lúc này, sau khi quan sát kỹ thì lại phát hiện hình như chỗ này này có chút quen thuộc.

“Mấy vị, xin mời.” Ninh Vân An nói.

Người mở cửa vẫn là người phụ nữ trung niên lần trước, đầu quấn khăn, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn mọi người.

“Cậu Ninh, sao cậu lại mặc đồ này? Vì sao... vì sao chỉ có mình cậu quay về?”

Chờ lúc nhìn thấy Ninh Vân An, ánh mắt của người phụ nữ rõ ràng có biến đổi, bên trong thân thiết lẫn vài phần lo sợ và nghi hoặc, “Hai ngày nay, trên trấn nói bóng nói gió, tôi chẳng dám ra ngoài, ai cũng nói Hoa Hải Đường chúng ta đụng phải...”

“Không có chuyện gì đâu dì Tú.”

Ninh Vân An ngắt lời người phụ nữ, khoát tay áo, nói, “Không cần để ý mấy lời bên ngoài. Mấy vị này là khách của tôi, phiền dì chuẩn bị vài chén trà nóng.”

“À... được.” Dì Tú nhìn mọi người một chút, sau đó đi chuẩn bị trà.

Ninh Vân An dẫn mọi người vào bên trong.

Bên ngoài cửa tròn bày đầy trang phục và đạo cụ diễn kịch, còn có một vài bộ hí phục màu sắc rực rỡ được phơi dưới mái hiên, đang tung bay theo gió.

Và bên trong cách một cánh cửa, cũng chỉ có một thân cây, một bộ bàn đá và vài ghế đá.

Trong nháy mắt nhìn thấy thân cây kia, chữ Giả liền dừng bước, giọng nói mập mờ và trầm thấp: “Người còn nhớ cây này à?”

“Chỉ có chút...”

Ninh Vân An trả lời theo bản năng, nhưng rồi chợt hoàn hồn, mím chặt môi, ánh mắt sắc lạnh nhìn chữ Giả, “Mi đang thăm dò ta?”

Chữ Giả nhìn thẳng vào Ninh Vân An, không nhường không tránh, vẻ mặt lại như vui như buồn, mơ màng và có chút điên cuồng. Trong chớp mắt, khí đen vốn nhạt nhòa quanh người lại cuộn cuộn như thủy triều: “Đúng là người... Vân Chương! Người chuyển thế... người lấy lại ký ức... vậy mà người...”

Ninh Vân An nhú mào: “Ta không hiểu mi đang nói gì cả.”

“Người không hiểu?” Chữ Giả đi tới một bước.

Ninh Vân An né tránh ánh mắt chữ Giả, lạnh nhạt nói: “Ta chỉ là một con hát. Thỉnh thoảng sẽ gặp một vài giấc mộng kỳ lạ, không quá quan trọng, lại càng không phải là ký ức gì đó.”

“Con hát mà có thể mặc đạo bào bắt quỷ hàng yêu sao?” Chữ Giả châm chọc nhếch môi, “Đạo trưởng khi ta là kẻ ngu, đùa vui không?”

Ninh Vân An há miệng, nhưng không lên tiếng.

Bầu không khí giữa hai người càng thêm ngột ngạt.

Dung Phi đứng ở cửa tròn nhìn trò đùa đột nhiên cảm thấy mu bàn tay mát lạnh, nghiêng đầu chỉ thấy Cố Kinh Hàn bay đến cạnh cậu, cầm tay cậu rồi mở ra, ngón trỏ lạnh lẽo như ngọc lạnh lướt qua lòng bàn tay cậu.

Là một chữ “Đi”.

Dung Phi cau mày, không hiểu vì sao Cố Kinh Hàn lại không nói chuyện, nhưng cậu hiểu rõ Cố Kinh Hàn tự có lý do của hắn, vì vậy thả lỏng mặt, trong giọng nói mang theo chút chán chường, nói: “Nếu hai người có biết nhau thì không ngại vào nhà đàm luận chút. Vừa khéo bận bịu lâu như vậy, tôi cũng mệt mỏi, Ninh tiên sinh, có phòng khách để nghỉ ngơi một chút không?”

Lúc này, dì Tú đi pha trà bước vào, sau khi đưa nước trà cho Ninh Vân An, dì Tú nhìn ba người Dung Phi và Huyền Hư, cười nói: “Có phòng cho khách, lâu nay vẫn được quét dọn thường xuyên, là phòng nhỏ bên này, hai vị có thể đi nghỉ ngơi một chút.”

Ninh Vân An cầm tách trà, khẽ uống một hớp, vẻ mặt căng thẳng trở lại bình thường.

Chờ dì Tú đi xuống, hắn mới móc ra một cái gương nhỏ từ trong tay áo, thấp giọng nói: “Mặc kệ mi tin hay không, ta thật sự không phải người mi muốn tìm. Mới hai ngày trước, ta vẫn chỉ là một con hát bình thường. Chẳng qua ngày ấy đi vào núi, người trong gánh hát đột nhiên gặp ta, ta hoảng loạn chạy trốn rồi nhặt được thứ này, trong đầu bỗng dưng xuất hiện thêm vài thứ.”

“Như là bùa chú, như là cách tróc quỷ bắt yêu đơn giản...”

Ninh Vân An dừng lại một chút, lại nói tiếp, “Còn có một vài thứ khác nữa, trông khá quen thuộc. Cũng tỷ như... mặt của mi... nhưng không giống lắm, dù sao cũng là mơ..”

Chữ Giả nghe xong, đột nhiên nở nụ cười.

“Phải hay không phải, người không định đoạt được. Thôi, cũng đừng để bọn họ chế giễu, đi vào lại nói, dù sao đạo trưởng cũng không đến nỗi sợ một con quỷ nhỏ như ta đúng không?”

Ác quỷ ngàn năm vô liên sỉ như vậy, khiến cho da của Huyền Hư phải co rút một hồi.

Nhưng Ninh Vân An vẫn bình tĩnh như thường, dẫn chữ Giả vào nhà chính, “Hai vị, xin lỗi không tiếp được.”

Dung Phỉ không để tâm, xoay người đi vào phòng khách sát vách, Huyền Hư vô cùng thức thời chọn ngay căn phòng kế bên phòng Dung Phỉ, chỉ lo chọc giận nhân vật một lời không hợp liền rút súng này.

Dù sao, nhìn tâm trạng hôm nay của Dung thiếu gia không tốt cho lắm. Lẽ nào... Cố thiên sư đã hết mù mà đá cậu ta rồi?

Huyền Hư vuốt cằm suy nghĩ.

“Hắt xì ____!”

Dung Phỉ vừa mở cửa phòng khách, bất thành linh hắt hơi một cái, “Khụ... ai chửi mình thế?”

Một vệt man mát dán lên trán cậu.

Cố Kinh Hàn rũ mắt nhìn cậu, “Em cảm lạnh à?”

“Không biết.” Dung Phỉ thờ ơ lắc đầu.

Cậu quanh năm vượt gió xuyên mưa, thể chất cực kỳ tốt, chút mưa gió ngày hôm qua tuyệt đối không thể quật ngã cậu.

Sau khi đóng kỹ cửa sổ, Dung Phỉ ngồi vào bàn.

“Vừa rồi có chuyện gì vậy, tại sao anh không nói mà phải viết chữ? Ninh Vân An có gì bất thường hả?”

Cố Kinh Hàn bay đến ngồi xuống cạnh Dung Phỉ, giọng nói nhạt nhẽo: “Hồn bay phách tán, tuyệt đối không thể đầu thai. Đây là định luật của thiên đạo, không có ngoại lệ.”

Dung Phỉ giương mắt: “Vậy Ninh Vân An kia là giả sao? Hay là nói, Vân Chương kỳ thật không hề hồn phi phách tán.”

“Không thể khẳng định.”

Cố Kinh Hàn nhú mày, nói, “Hơn nữa.. dì Tú ban nãy nhìn thấy anh và chữ Giả.”

“Cái gì?”

Bàn tay rót nước của Dung Phỉ run lên, suýt nữa quăng luôn ấm.

Cậu ngạc nhiên trong phút chốc, rồi hiểu ra ý của Cố Kinh Hàn. Nếu dì Tú thật sự nhìn thấy Cố Kinh Hàn và chữ Giả vốn không muốn hiện thân, vậy thì chứng minh dì Tú không phải người bình thường, thậm chí cũng không phải thiên sư như Huyền Hư.

Hơn nữa, dì ấy nhìn thấy nhưng lại giả vờ không nhìn thấy, việc này đại diện cho điều gì?

“Không sao. Tạm thời yên lặng xem biến đổi. Lời Ninh Vân An nói có giả, Huyền Hư cũng không thể tin hết.” Cố Kinh Hàn tiếp tục nói, “Tuy bản lĩnh của Huyền Hư có hơi kém, nhưng không đến mức không đánh lại Ninh Vân An.”

Dung Phỉ đặt bình trà xuống, cười thở dài, nghiêng người tựa vào Cố Kinh Hàn: “Cố đại thiếu, gặp được anh rồi, em mới biết những tháng ngày cưỡi ngựa bắn súng trước kia vô vị biết bao nhiêu. Đâu có như hiện tại thần thần quỷ quỷ, tôi lừa anh gạt đến thú vị và kích thích như thế?”

“Lo lắng sao?” Cố Kinh Hàn nhận ra cảm xúc trong mắt Dung Phỉ, nói một cách khẳng định.

Dung thiếu gia bắt chéo chân, nghiêng đầu liếm lên cằm Cố Kinh Hàn, đầu lưỡi đảo một vòng, tựa như ngậm mút một cục đá nho nhỏ, mắt đào hoa cong cong, thấp giọng nói: “Muốn an ủi em hả?”

“Ừ.”

Cố Kinh Hàn bị biến thành hồn phách, trong giọng nói trầm thấp lẫn thêm chút mơ hồ, tựa gió tựa mưa, vô cùng triển miên lọt vào tai.

Âm thanh vừa ra, hai cánh môi mỏng lạnh lập tức xẹt qua đầu lưỡi vẫn chưa kịp thu về, để lại một chút dư vị thanh ngọt.

Môi Dung Phỉ khẽ run, sau gáy bị đè lại.

Môi của Cố Kinh Hàn như làn mưa bụi se lạnh, xẹt qua một bên khóe môi Dung Phỉ, rơi vào tai cậu.

Ngậm nhẹ, môi lưỡi cuộn lại, lập tức đưa vành tai hơi đỏ hồng của Dung Phỉ vào trong miệng.

Rất mềm, hơi lành lạnh.

Liên tục cắn mút, người trong lòng mất kiểm soát gương nanh múa vuốt, ghì lại vai của hắn, động tình ngẩng cổ.

Đây là nhược điểm của Dung thiếu gia.

Cố Kinh Hàn vui vẻ trêu đùa vành tai trong miệng, ẩm ướt lan tràn.

Hắn theo bản năng thò lưỡi ra một chút, sau đó nhẹ nhàng đảo một vòng.

Cơ thể Dung Phỉ chợt căng lên, một hơi thở như bị chặn lại ở cổ họng, thật lâu sau đó, một tiếng rên bật ra.

Cố Kinh Hàn không ngờ Dung Phỉ sẽ phản ứng lớn như vậy, đưa tay vuốt ve bờ lưng hơi cong của Dung Phỉ. Khi muốn mở miệng hỏi thì lại thấy Dung Phỉ như có hơi xấu hổ quay mặt đi, cầm lấy tay Cố Kinh Hàn đưa xuống phía dưới.

“Quý các anh... không phải hút dương khí sao? Cho anh hết đây!”

Cố Kinh Hàn sững ra, hôn lên khóe mắt Dung Phỉ, “Đổi quần nhé?”

Dung Phỉ bò dậy từ trên người Cố Kinh Hàn, vừa lục tìm quần áo trong túi vừa mắng khê: “Má ơi... em thấy người nên bổ thận chính là em... sao lại nhanh như vậy...”

Nhanh chóng thay quần, Dung Phỉ lấy ra một lá bùa nước của Cố Kinh Hàn để giặt quần, song lại bị một bàn tay chìa tới cản lại.

Cố Kinh Hàn cầm lấy bùa và quần của Dung Phỉ, cúi đầu cọ lên trán Dung Phỉ một hồi, “Để anh giặt cho, đừng tức giận.”

Nói xong, Cố đại thiếu gọi nước ra, bắt đầu biểu diễn tuyệt kỹ giặt quần trên không cho vợ.

Dung Phỉ đâu có bức gì, chẳng qua mượn đề tài để nói chuyện của mình, định bụng cứu cánh cho hành vi ban nãy của mình mà thôi. Dù sao đi nữa, về ý nghĩa nào đó, hai người bọn họ vẫn là gà tơ, nhanh một

chút cũng không có gì.

Trong lúc Cổ Kinh Hàn giặt quần, có liếc thấy Dung thiếu gia cẩn thận lột sạch phiên bản nhỏ của hần, tẩy máy tay chân thả vào ly nước ấm, Cổ đại thiếu gia cũng chỉ giặt giặt môi, không nói thêm gì.

“Hừm, muốn ăn ghê cơ.”

Dung Phỉ hôn lên đỉnh đầu Cổ Kinh Hàn nhỏ, vẩy nước tắm cho Cổ Kinh Hàn nhỏ rồi nâng người lên, híp mắt: “Cục cưng... nếu mà ngày thường anh cũng lạnh lợi đáng yêu, ấm áp như thế, thì em có thể làm anh đến rụng rời tay chân...”

Cổ Kinh Hàn treo quần lên giá phơi, rồi một bước xuất hiện ở phía sau Dung Phỉ, ghì lấy eo Dung Phỉ.

“Dung thiếu, em có biết quỳ áp giường không?”

46. Chương 46: Thăm Dò

Dư âm xúc cảm môi lưỡi lạnh lẽo, mềm ướt, run rẩy tàn phá bờ bãi dần dần rút khỏi cơ thể.

Dung Phỉ cử động đôi chân tê tê, mở mắt liếc nhìn Cổ Kinh Hàn tựa ở đầu giường. Cậu vùi nửa mặt vào trong quần áo xộc xệch, liếm môi dưới như thưởng thức dư vị, giọng nói khàn khàn: “Quỳ áp giường này... có hơi sáng khoái nhỉ. Khi nào dao thật sắc thật mới đến đây? Em nhớ anh... lâu lắm rồi.”

Va chạm với ánh mắt ẩn giấu sắc thái rừng rực của Dung Phỉ, Cổ Kinh Hàn nhẹ nhàng xoa tóc cậu, rồi bóp nhẹ gáy cậu một cái.

“Chờ về Hải thành, viên phòng.”

Cổ Kinh Hàn cảm thụ xúc cảm da thịt mềm mại ở giữa những ngón tay, hần nhắm mắt, nói.

Dung Phỉ giương mắt: “Âm khí của anh giải quyết xong rồi sao?”

Không trả lời câu hỏi của Dung Phỉ, Cổ Kinh Hàn vuốt nhẹ đuôi mắt ướt hồng của cậu, lại nói: “Chúng ta về dạo quán một chuyến. Có đồ cần lấy.”

Dung Phỉ vừa nghe xong, lập tức tỉnh táo, vươn mình ngồi dậy, “Cần đồ chuẩn bị cho anh quay về cơ thể ư?”

Cố Kinh Hàn lắc đầu, nói: “Không phải. Anh cần thời cơ để trở về cơ thể. Tạm thời chưa phải lúc. Về lấy đồ cho em phòng thân. Anh chưa từng nghĩ sẽ kéo em vào hoàn cảnh như vậy, thế nên phải đưa em một vài thứ, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

Lời nói ra, Cố Kinh Hàn lại cau mày.

Thật ra, suy cho cùng thì những chuyện nguy hiểm này đều do hắn đem tới. Nếu như không có hắn, Dung Phỉ vẫn là Dung thiếu gia làm mưa làm gió của Hải thành, sẽ không gặp phải chuyện quái dị, cũng sẽ không sa vào tình cảnh nguy hiểm, mơ mơ hồ hồ, không cách nào tự vệ.

Bọn họ hiểu nhau, vì thế chưa bao giờ nói những lời chia lìa, nhưng Cố Kinh Hàn chưa bao giờ nghĩ sẽ để Dung Phỉ rơi vào tình cảnh mà hắn không thể bảo vệ cậu.

Nghe Cố Kinh Hàn nói xong, Dung Phỉ phì cười, như kẻ háo sắc* giơ tay vỗ đùi Cố Kinh Hàn, lại sờ thêm mấy cái rồi mới nói: “Anh đang áy náy à? Đừng nghĩ như vậy, Dung Phỉ em cưới vợ, dù cho nợ người 50 triệu đại dương đi nữa, em cũng phải cầm luôn quần cộc trả cho hết nợ. Huống chi hiện tại chỉ là cùng anh đi chơi núi xanh ngắm nhìn nước biển, giải quyết chút yêu ma quỷ quái, có tính là gì...”

**Nguyên văn là Đấng Đồ Tử. Đấng Đồ Tử vốn là tên của 1 sĩ phu cùng thời với Tống Ngọc (một trong tứ đại mỹ nam của Trung Quốc cổ xưa). Đấng Đồ Tử ám chỉ kẻ háo sắc là do xuất phát từ điển cổ xích mích giữa Đấng Đồ Tử và Tống Ngọc. (google)*

Mắt thấy Cố Kinh Hàn mấp máy môi, sắp sửa lên tiếng, Dung Phỉ như thế biết hắn muốn nói gì, quay đầu hôn một cái chóc lên môi Cố Kinh Hàn, cản lại lời nói của hắn.

Dung Phỉ thân mật cọ chóp mũi lên gò má của Cố Kinh Hàn, mỉm cười nói: “Đừng nói với em mấy lời vô nghĩa có mệnh không mệnh gì đó, em cho anh làm thì anh chính là vận mệnh của em, có hiểu không hả, Cố đại thiếu?”

Như một viên kẹo mềm mại nhưng cất giấu chua cay, được người ngang tàng nhét vào trong miệng.

Trái cổ của Cố Kinh Hàn giật lên giật xuống, có chút khô khan.

Hắn hôn lên chóp mũi Dung Phỉ, không nói gì nữa.

Hai người dựa vào nhau, ở giữa chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng quanh quẩn. Bầu không khí vô cùng ấm áp và kỳ lạ này dễ dẫn tới cơn buồn ngủ, đặc biệt là kiểu người sau khi đã được no ấm đầy đủ như Dung thiếu gia.

Không mất bao lâu.

Cơ thể nửa trong suốt của Cố Kinh Hàn phai nhạt dần, chậm chậm nâng Dung Phỉ đang tựa trên người lên giường, sau đó mới tách ra, hóa thành hình người trên mặt đất một lần nữa.

Chỉnh lại góc chần cho Dung Phỉ, Cố Kinh Hàn xuyên tường ra khỏi phòng.

Toàn bộ sắc trời ban ngày đã bị pha trộn, hiện tại bên ngoài đã nhá nhem tối, ánh tà dương sắp vụt tắt.

Góc sân âm u, sắc đen tụ hội, thăm thẳm và ngưng tụ, gần như muốn bẻ cong bóng dáng hải đường yếu điệu, dày đặc nhụy hoa.

Cố Kinh Hàn liếc nhìn cây hải đường, rồi lại dời tầm mắt đến chữ Giả đứng ở góc sân, “Người gọi ta đến là muốn giải trừ huyết khế?”

“Đương nhiên không phải.”

Chữ Giả nở nụ cười, ném cho Cố Kinh Hàn thứ gì đó, “Người biết quá ít về chuyện huyết khế, nó không thể giải trừ. Hơn nữa, chấp niệm của ta còn chưa hoàn thành, người muốn thoát khỏi ta thì còn hơi sớm đấy.”

Lông mày của Cố Kinh Hàn khẽ cử động, liếc nhìn vật trong tay, là một chiếc gương nhỏ được Ninh Vân An đưa cho chữ Giả lúc vừa mới vào viện tử.

Gương là gương đồng, to bằng nắm tay, cực kỳ bình thường. Mặt sau của gương điêu khắc hoa văn, ở giữa có khảm đồ trang trí.

“Mảnh vỡ Âm dương điệp?”

Tuy hồn phách không thể cảm nhận được mùi, nhưng Cố Kinh Hàn vẫn có thể nhận ra vật được khảm ở mặt trái của gương.

Chữ giả gật gù, nói: “Chính là mảnh vỡ Âm dương điệp. Vân An nói sau khi cầm cái gương này, y mới nhớ ra một ít ký ức không thuộc về y hiện tại, còn hiểu chút ít đạo thuật. Ta suy đoán, nếu có thể thu gom đủ mảnh vỡ Âm dương điệp, chắc hẳn trí nhớ của y sẽ phục hồi.”

Cố Kinh Hàn lạnh lùng nói: “Người nói yêu cầu của người chỉ là tìm được chuyển kiếp của Vân Chương.”

“Ta không hề cố định giá khởi điểm.”

Chữ Giả hờ hững cười cợt, “Người cảm nhận được thông qua huyết khế rằng chấp niệm của ta đúng là chưa hoàn thành, không phải sao?”

“Ta muốn tìm chuyển kiếp của Vân Chương, nhưng trước hết người đó phải là Vân Chương.” Chữ giả lạnh nhạt nói, “Ta muốn y lấy lại ký ức, ta muốn Vân Chương của ta, chứ không phải Ninh Vân An quảng ta vào sân qua đêm.”

Chữ giả ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Cố Kinh Hàn: “... Người hiểu ý của ta chứ?”

Cố Kinh Hàn cau mày.

Hắn lại nhìn thấy một chút than tiếc đồng bệnh tương lân đối với hắn từ trong ánh mắt chữ Giả. Có ý gì đây?

Bóng tối nuốt chửng ánh sáng, ban đêm hoàn toàn buông xuống.

Trầm mặc một lát, Cố Kinh Hàn mở miệng: “Manh mối mảnh vỡ.”

Chữ giả lại cười, nói: “Khi đó, Âm dương điệp vỡ nát, ta còn chưa kịp bảo tồn thì đã biến mất, nếu nói manh mối thì thật sự không có. Nhưng ta còn nhớ, chất liệu của Âm dương điệp rất đặc biệt, cho dù vỡ nát nhưng cũng chỉ vỡ thành năm mảnh.”

Cố Kinh Hàn nhìn tấm gương không phản chiếu hình bóng của mình, hồ hững nói: “Người nhớ rõ thật.”

Chữ giả cười không nói.

Cố Kinh Hàn nói: “Nhiều năm chưa tìm được, hiện tại cũng chẳng cố hết sức nhưng lại tới dồn dập. Trong năm mảnh còn lại ba mảnh lưu lạc bên ngoài, nói vậy không bao lâu sẽ tìm ra.”

“Vậy làm phiền người.”

Chữ giả miễn cưỡng chấp tay, thân mình mơ hồ, hóa thành khí đen chui vào phòng ngủ của Ninh Vân An.

Cố Kinh Hàn cũng không nán lại lâu, xoay người rời đi.

Trong góc sân chật chội, tiếng gió thổi tịch liêu.

Cánh hoa hải đường nửa héo nửa tươi rải rác, một con rắn nhỏ có màu tương tự hoa hải đường chui ra từ trong một nhụy hoa, mắt rắn xoay một vòng, thân rắn uốn lượn trườn dọc xuống theo cành hoa, nhanh chóng biến mất trong đất trồng.

Cố Kinh Hàn trở lại phòng, Dung thiếu gia luôn luôn cảnh giác đã tỉnh dậy từ lâu, lúc này đang ngồi tựa

vào giường, tay ôm hờ cơ thể đã trở về kích thước ban đầu của Cố Kinh Hàn.

Không còn bùa định thần thôi miên cho Dung thiếu gia, cũng không có Cố đại thiếu để ôm, Dung Phỉ tự nhiên ngủ không ngon.

Lúc cậu tỉnh giấc, vừa vặn nhìn thấy bùa thời gian mất hiệu quả, Cố Kinh Hàn nho nhỏ bồng lớn lên, quần áo phồng to, tay chân dài ra, thiếu chút nữa rơi luôn xuống giường.

“Chết cha!”

Dung Phỉ thò tay chụp lấy, kéo Cố Kinh Hàn sắp rơi xuống đất trở về.

“Suýt nữa quên mất anh rồi, cục cưng...”

Dung Phỉ vẫn còn hoảng sợ hôn Cố đại thiếu. Cậu vừa lục lọi chu sa và lá bùa trong túi quần áo, vừa liếc nhìn Cố Kinh Hàn trơ trọi mặc người xử lý, ánh mắt quét ngang giữa hai chân Cố Kinh Hàn, hơi dừng lại, giễu cợt một tiếng, “Gà tơ...”

“Sao ở đâu cũng có mùi thơm này vậy... lẽ nào là mùi thơm cơ thể?” Mũi của Dung Phỉ khê nhúc nhích, cậu chậm rãi cúi đầu, mái tóc đen mun lướt dọc theo cơ bắp của Cố Kinh Hàn.

“Có chút...”

Nhìn hình ảnh trước mặt, Cố Kinh Hàn cảm thấy hồn thể tràn đầy âm khí có chút nóng lên. Hắn đành phải bước vào phòng, hiện ra thân hình.

“Không phải mùi cơ thể, là mùi thuốc.”

Âm thanh thấp lạnh đột nhiên xuất hiện làm cho Dung thiếu gia đang trong tư thế sõ sàng cứng đờ ra.

Dung Phỉ đỡ cơ thể của Cố Kinh Hàn, bình tĩnh tự nhiên quay đầu, “Em có thấy anh uống thuốc bao giờ đâu. Trên người anh còn có chấn thương gì em không biết không, em khuyên anh nên tự thú đi.”

“Anh uống khi còn bé.”

Cố Kinh Hàn lấy ra đậu chu sa và lá bùa, “Chính là lúc đồn đại anh chết yếu hồi nhỏ ấy. Sư phụ nói đó là một viên tiên đan, có thể bù đắp cho thể chất yếu của anh.”

Dung thiếu gia tức khắc hiểu ra một thân sức mạnh quái lạ của Cố Kinh Hàn.

“Lại đây.”

Cố Kinh Hàn kéo tay Dung Phỉ, bày sẵn bùa, đưa đậu chu sa cho cậu, rồi từ sau đỡ lấy cánh tay nhỏ của cậu.

Dung Phỉ lập tức bị hơi lạnh bao bọc, đang muốn viết thì chợt nghe Cố Kinh Hàn nhỏ giọng nói: “Ngoài cửa sổ có bóng người.”

Trong lòng lo lắng nhưng Dung Phỉ không biểu hiện ra mặt.

Sau khi trải qua thử thách tay quý ở đầu giường, Dung thiếu gia đã hết sợ hãi giọng xấu xa kể chuyện ma hù người của Cố đại thiếu. Cho dù có tay quý, cho dù có bóng thì sao? Chém một nhát là xong.

Phù văn được vẽ trơn tru.

Lúc thay đổi góc độ, Dung Phỉ giống như lơ đãng nhìn về phía cánh cửa sổ được Cố Kinh Hàn ra hiệu ban nãy.

Cửa sổ vốn được đóng chặt đã hé mở một khoảng to rộng bằng lòng bàn tay, ẩn giấu sau bóng đêm như mực bên ngoài, được ánh nến trong phòng rọi sáng, là một nửa gương mặt mỹ nhân đẹp đẽ tựa như vẽ.

Mặt mỹ nhân dường như đã nhận ra ánh mắt của Dung Phỉ, nhẹ nhàng nở nụ cười, ấy mà có vài phần thân quen.

“Vân Tĩnh?” Ánh mắt Dung Phỉ tối lại.

Lời còn chưa dứt, Dung Phỉ đã theo bản năng vung tay, một lá bùa tấn công được Cố Kinh Hàn cho trước đó bắn ra.

Bùa chú nện vào cửa, bất chợt đánh trúng gương mặt nơi cửa sổ, ánh sáng vàng nhạt bay tán loạn.

Không có bất kỳ âm thanh gì.

Gương mặt mỹ nhân như một trang giấy nhẹ, bị đánh rơi xuống bệ cửa sổ.

Dung Phỉ chậm rãi đi tới, đẩy cửa sổ ra, ngoài cửa sổ không có gì cả.

“Là mặt người.”

Cố Kinh Hàn dùng giấy bọc ngón tay, nhặt mặt mỹ nhân lên. Bởi do bị tác động, nụ cười nhẹ nhàng dịu dàng trên mặt mỹ nhân bỗng trở nên dữ tợn quỷ dị, mang theo một luồng âm u khủng khiếp không thể diễn tả.

“Mặt Vân Tĩnh.”

Cố Kinh Hàn phất tay đóng cửa, bảo Dung Phỉ dùng bùa lửa đốt gương mặt này.

Trong phòng lại yên tĩnh.

Sau khi vẽ xong bùa định thần, Dung Phỉ nâng Cố Kinh Hàn nhỏ dựa vào đầu giường, neho mắt trầm tư: “Là ai làm đây? Có mục đích gì? Nửa đêm canh ba... không thể chỉ tới chơi đùa nhỉ?”

“Không.”

Ánh mắt của Cố Kinh Hàn u ám, nói, “Bọn họ đến tìm đồ.”

47. Chương 47: Mảnh Vỡ

Ngày hôm sau, trời râm.

Nắng mai xuyên qua giấy dán cửa sổ rơi vào bên trong, một lớp bột sáng li ti phủ lên căn phòng yên tĩnh.

Cố Kinh Hàn nằm nghiêng dọc theo giường, một chân buông xuống, dáng vẻ chỉnh tề nghiêm cẩn không quá hiếm thấy, và có thêm chút thanh nhàn tự tại của riêng Dung thiếu gia.

Bên eo hơi thít chặt, trọng lượng đè trên đùi nhẹ đi đôi chút.

Cố Kinh Hàn cúi đầu, đối diện với một đôi mắt linh dim mới tỉnh, đuôi mắt đỏ đỏ, lông mi rậm, lúc chậm chậm mở ra trông như đóa hoa đào bung nở, lẳng lơ rực rỡ.

“Dậy rồi à.”

Cố Kinh Hàn nhắc tay lau đi vệt nước chảy ra từ khóe mắt lúc Dung Phỉ ngáp, thấp giọng nói.

“Ngủ trên đùi mỹ nhân đúng là thoải mái...”

Dung Phỉ chống một tay ngồi dậy, cúi cổ Cố Kinh Hàn, hôn một cái chốc lên mặt Cố Kinh Hàn, sau đó nhấp miệng, răng bị hơi lạnh làm cho nhoi nhoi.

Hồn thể không cần ngủ, Cố Kinh Hàn cũng không có hứng thú nhắm mắt giả bộ ngủ, cả đêm hiến dâng bắp đùi của mình, đảm nhiệm vật yêu thích mới của Dung thiếu gia, vỗ người đi vào giấc ngủ.

Suy cho cùng, ôm hồn thể vẫn quá lạnh so với ôm đùi.

“Dậy nào.” Cố Kinh Hàn vỗ vỗ lưng Dung Phỉ, sau đó bay xuống giường.

Gom cả viện tử Hoa Hải Đường cũng chỉ có vài người sống, cuộc sống áo đến đưa tay, cơm đến há mồm không còn nữa, Dung thiếu gia buộc phải tự mình ra ngoài vẩy nước rửa mặt.

Cố Kinh Hàn không tiện hiện thân, chỉ có thể giúp Dung thiếu gia chỉnh sửa quần áo, còn bị Dung thiếu gia quần lấy suốt cỡ sạch một lần nữa.

Chờ hai người tựa như hai miếng bánh ngọt khổng lồ dính nhau dịch ra khỏi phòng, dì Tú vừa khéo đi ngang qua cửa viện, mỉm cười gượng gạo, bắt chuyện với hai người: “Mời hai cậu ăn sáng.”

Vừa quay đầu, Huyền Hư đang ngủ gà ngủ gật trèo ra khỏi hiên nhà, thấy Dung Phỉ trông lại, vội vã đáp lại bằng một nụ cười cẩn thận, cũng không biết Phụng Dương quán tạo ra nghiệp gì mà bồi dưỡng được một tên đệ tử chỉ biết bắt nạt kẻ yếu lại giả vờ cool ngầu.

“Chào buổi sáng, Dung thiếu.”

Dung Phỉ ngủ ngon nên tâm trạng rất tốt, gạt đầu một cái, nói: “Chào buổi sáng.” Lại tỉ mỉ nhìn Huyền Hư một chốc, đợi người đi đến bên cạnh rồi mới hỏi: “Đêm qua đạo trưởng Huyền Hư ngủ không ngon à? Sắc mặt hơi xấu đấy.”

Nói xong, Dung Phỉ trộm liếc Cố Kinh Hàn một chút.

Cậu đầu rảnh chú ý đến Huyền Hư, câu nói sau cùng là ý của Cố Kinh Hàn. Nhìn cậu thì không nhìn, nhìn Huyền Hư làm gì chứ...

Cố Kinh Hàn thấy thế, bèn hôn lên khóe môi Dung Phỉ.

Dung thiếu gia mím môi, thoải mái hơn tí rồi.

Huyền Hư đạo hạnh chưa đủ không hề nhìn thấy hành động mờ ám này, gã liếc nhìn bóng lưng đã rời đi của dì Tú, lập tức bước chậm lại, hạ thấp giọng, sắc mặt hơi thay đổi, nói: “Dung thiếu, tối hôm qua... cậu

có nghe thấy tiếng động gì không?”

“Tiếng động?” Dung Phỉ cau mày, không trả lời mà hỏi ngược lại, “Anh nghe thấy à?”

Cộng râu mép của Huyền Hư rung lên, gã nói: “Nghe thấy, đương nhiên nghe thấy... là một giọng nữ, hình như là đang khóc hoặc là đang hát hí khúc, nghe sờn cả tóc gáy, da gà nổi cục cục luôn... Nếu không phải tôi đây tu hành nhiều năm, sợ là bị dọa ngất xỉu rồi.”

“Thì ra là vậy.” Dung Phỉ cười như không cười liếc nhìn đôi mắt đen mun của Huyền Hư.

Huyền Hư rất khó chịu, vừa đi vừa nói: “Nhưng lạ là khi tôi dùng Định phong ba để dò thì lại không phát hiện bất thường. Tôi thấy... Hoa Hải Đường này quá quái lạ. Cậu xem cái người tên Ninh Vân An, dì Tú...”

“Nhắc mới nhớ, vì sao anh lại bị Ninh Vân An bắt thế? Lại còn muốn thiêu anh tể trời nữa? Có Định phong ba trong tay, đạo trưởng Huyền Hư vẫn không đánh lại một tên lơ mơ sao?”

Cuối cùng Dung Phỉ cũng tìm được cơ hội hỏi ra vấn đề này, ngày hôm qua cố gắng gợi chuyện nhưng đều bị cắt ngang.

Huyền Hư nghe vậy, trên mặt thoáng hiện vẻ xấu hổ.

“Thật ra đây chỉ là tai nạn, tai nạn thôi...” Huyền Hư nói, “Chẳng phải tôi đến núi Loạn này là vì phong thư kỳ lạ của sư thúc sao. Vốn là tôi muốn đến sớm điều tra xong về sớm, nên đêm hôm ấy vừa đến đây là tôi lập tức lên núi luôn. Khi đến núi thì vừa khéo gặp phải Ninh Vân An lén lén lút lút đi lên núi, trên người thì mặc áo đạo sĩ. Lúc tới gần, Định phong ba liền nóng hổi. Tôi cảm thấy người này có gì đó quái lạ nên lén đi theo, không ngờ lại nhìn thấy người trong gánh hát đang đốt thi chất hồn, tự giết hại lẫn nhau, cực kỳ kinh khủng...”

“Tôi bèn xông lên ngắt ngang, ai ngờ lại bị Ninh Vân An lao ra ngăn cản, cậu ta nói tôi là yêu nghiệt, tôi giết người trong gánh hát... Rồi chẳng biết từ đâu lòi ra một đám thôn dân, Ninh Vân An rõ ràng không đánh lại tôi, nhưng bọn tôi không ra tay với người bình thường, trong lúc bó tay bó chân, tôi đã bị... đập cho ngất xỉu...”

Huyền Hư nói xong mấy chữ cuối cùng, âm thanh thấp dần, xấu hổ đến cực điểm.

Dung Phỉ không chê cười Huyền Hư, dù sao Huyền Hư cũng ít khổ hơn so với cậu và Cố Kinh Hàn bị đuổi đến nhảy xuống vực.

“Vậy tại sao anh lại ăn mặc lờ lợt thế này, đạo bào đâu? Công cụ kiếm sống đâu?” Dung Phỉ chưa quên kiểu quần áo Huyền Hư mặc lúc bị trói trên cột, tuy hiện tại đã thay đổi nhưng vẫn không phải đạo bào phát trần như trước đây.

Huyền Hư cũng tỏ vẻ khó hiểu: “Tôi cứ mặc vầy mà tới, tôi cũng không biết chuyện gì nữa, trước khi đi, sự phụ của tôi có dặn không thể mặc đạo bào cầm phát trần, không phải tới bước đường cùng thì không được nói mình là đạo sĩ, kỳ cục lắm.”

“Chà, Phụng Dương quán...” Dung Phỉ thầm nghĩ trong lòng, “Xem ra về Hải thành phải ghé thăm nơi này mới được...”

“Hắn là Huyền Hư đến trước chúng ta.”

Cố Kinh Hàn nói, “Nếu là thế thì nhóm thôn dân kia đã đi nhưng lại quay về truy đuổi chúng ta, hình như cũng có người cho hay. Nếu Huyền Hư nói thật thì Ninh Vân An này chắc chắn có vấn đề, cẩn thận.”

Dung Phỉ gật đầu rất nhẹ, gần như nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy.

Viện tử mà Hoa Hải Đường thuê không lớn là bao, song chim sẻ nhỏ đầy, ngũ tạng lại đầy đủ.

Rời khỏi chỗ phòng khách nằm chéch nhà chính, xuyên qua một cánh cửa là đã đến phòng ăn.

Gánh hát nhiều người, phòng ăn cũng lớn hơn một chút, bàn ghế đầy đủ. Những bàn ghế khác đã được chuyển đi hết, chỉ còn chừa lại một chiếc bàn, trên bàn có đặt vài món dưa cải thanh đạm, đi kèm với cháo trắng và bánh ngô hấp.

Ninh Vân An đã ngồi ở đó.

Chữ Giả không cần ăn cơm nên chỉ ngồi bên cạnh Ninh Vân An, chống cằm ngắm Ninh Vân An.

“Tối qua Dung thiếu gia ngủ ngon chứ?” Ninh Vân An giương mắt nhìn về phía Dung Phỉ, vẻ mặt trắng xanh mỉm cười, “Nơi này đơn sơ, xin thứ lỗi cho.”

“Rất ngon.”

Dung Phỉ giả vờ giả vịt khách sáo, sau đó trực tiếp ngồi xuống ăn sáng.

Khi còn bé, cậu từng trải qua những tháng ngày ông cha cậu làm thổ phỉ, đã gặm qua hết cỏ dại rễ cây trong khe núi, mấy khối bánh ngô nham nháp này cũng không khó ăn cho lắm. Sơn hào hải vị còn không mê mẩn, cơm canh đạm bạc chẳng tính là gì.

Cố Kinh Hàn ở bên nhìn Dung thiếu gia ăn cơm, trong lòng vô duyên vô cớ thất lại, nghĩ rằng đợi lúc lên núi sẽ nướng cá cho Dung thiếu gia, với cái trứng lười ham ăn như thế thì không thể thiệt thòi được.

“Ăn nhiều một chút, ta nhớ ngươi rất thích ăn đậu phụ.”

Trên bàn ăn yên tĩnh, giọng chữ Giả đột ngột xuất hiện.

Cố Kinh Hàn nâng mắt, chỉ thấy chữ Giả đưa tay gấp một đũa đậu phụ trộn hành lá vào trong bát của Ninh Vân An, nhẹ nhàng nở nụ cười, lệ khí tiêu tan, có đôi chút dịu dàng.

Ninh Vân An cứng người, nhìn thức ăn trong bát, lại nhìn chữ Giả, đột nhiên giận tái mặt.

“Ta đã nói ta với mi chẳng dính dáng gì, kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này. Người quý không chung một đường.”

Đũa rơi lạch cạch trên bàn, Ninh Vân An phất tay áo muốn đi. Chữ Giả vừa thu lại nụ cười, khí đen bỗng nhiên tuôn ra, chỉ lát nữa là sẽ nổi giận.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng la to tiến lại gần, “Cậu Ninh! Cậu Ninh _____!”

Dì Tú vội vã chạy vào, trong mắt đầy hoảng sợ, “Cậu Ninh, trong huyện, trong huyện...”

Ninh Vân An ngẩn ra, chợt đi tới nói: “Dì Tú, có chuyện gì vậy? Đừng vội, từ từ nói...”

Lời còn chưa dứt, một loạt tiếng bước chân truyền tới, cửa phòng mở ra, bốn người đàn ông cao to mặc đồng phục cảnh sát đi vào.

Dẫn đầu là một người mặt chữ điền, mắt to lông mày rậm, ánh mắt sắc bén quét khắp phòng ăn, nói vắn tắt: “Vị nào là chủ gánh hát Ninh Vân An? Chúng tôi là cảnh sát trên huyện, đến điều tra thẩm án hơn mười người chết của gánh hát Hoa Hải Đường, nghe nói ông chủ Ninh là nhân chứng duy nhất, làm phiền đi theo chúng tôi một chuyến.”

Dì Tú sợ hãi nói: “Cậu Ninh...”

Ninh Vân An nhú mày, bình tĩnh nói: “Nếu là như vậy thì tôi sẽ đi một chuyến. Có điều, Ninh mờ không phải người làm chứng duy nhất, vị đạo trưởng Huyền Hư bên cạnh này từng tận mắt nhìn thấy, không biết...”

“Vậy hãy đi cùng.” Người nọ nói.

Huyền Hư bị điểm mặt không duyên cớ, một họng cháo suýt tí phun ra ngoài, khi cố nuốt xuống thì thành ra bị sặc, ho khù khụ đứng lên, “Tôi...”

Chữ Giả đã sớm ẩn hình, nhẹ bay lên, tiện thể vỗ một cái chát vào lưng Huyền Hư, giúp gã thở đều lại, xong nhìn qua Dung Phỉ, nói: “Đi cùng không?”

Cố Kinh Hàn khổng chế thân hình, chỉ lộ diện trước mặt Dung Phỉ và chữ Giả, hắn nói với chữ Giả: “Có việc. Người đi đi, nếu như trước tối còn chưa về thì lại liên lại.”

Nói xong, hắn giơ tay lên, một lá bùa chú thông thả bay ra từ bên eo Dung Phỉ, dùng một góc độ kỳ lạ mắt không nhìn thấy rơi xuống trong tay Huyền Hư.

Huyền Hư vội vàng giấu đi, nhìn Dung thiếu gia bằng ánh mắt cảm kích.

Không kịp nhiều lời, bốn người tới từ cục cảnh sát dẫn theo Ninh Vân An và Huyền Hư ra cửa, chữ Giả đi theo phía sau bọn họ, còn không quên cười nói với Ninh Vân An: “Đừng sợ, có ta đi theo, ai dám động vào người chứ?”

Ninh Vân An cau mày, quay đầu sang hướng khác.

“Cậu Dung, cậu Ninh bọn họ sẽ ổn chứ...”

Mất thấy mấy người nọ đi mất, dì Tú lo lắng nói.

Dung Phỉ đặt bát cơm xuống, đứng lên nói: “Yên tâm, hỏi thăm theo lệ thôi, không sao đâu. Giờ chúng tôi có việc nên đi trước đây.”

“À, được.” Dì Tú tùy ý đáp một tiếng, rồi thu dọn bát đĩa.

Bước nhanh ra khỏi viện tử Hoa Hải Đường, đi tới một con đường vắng vẻ, Dung Phỉ kéo thấp chiếc mũ không biết moi từ đâu ra, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, thấp giọng nói: “Quả nhiên dì ta nhìn thấy.”

Ở trong mắt dì Tú, trong phòng ăn vừa nãy chỉ nên còn lại mỗi một mình Dung Phỉ, nhưng khi Dung Phỉ nói “Giờ chúng tôi có việc”, dì Tú lại không nhận ra bất thường, trái lại trả lời theo bản năng.

Ánh mắt sâu thẳm của Cố Kinh Hàn chợt lóe lên: “Nếu đủ khôn khéo, dì ta sẽ phát hiện chúng ta đang thăm dò. Lên núi trước đã.”

Dung Phỉ nghe vậy, lúc này dán bùa lên chân, túm Cố Kinh Hàn chạy như điên.

Lộ trình vốn kéo dài khoảng một canh giờ, dưới tình huống chạy nước rút của Dung Phỉ nên hoàn thành chỉ trong nửa giờ. Chờ lúc hai người đến cửa Trường Thanh quán, Dung thiếu gia luôn tự khoe là cường tráng đã có hơi run chân.

“Không đuổi theo chứ?” Dung Phỉ thở một hơi, ngồi vào ngưỡng cửa.

Cố Kinh Hàn lắc đầu nói: “Dì ta không đuổi theo đâu. Thăm dò thể thôi, có thể dì ta cho rằng em nhất thời lỡ lời. Nếu tùy tiện đuổi theo thì sẽ đứt dây động rừng, hử dì ta sẽ không làm thế.”

Dung Phỉ ngẩng đầu: “Dì ta... Dì ta sẽ là ai? Vân Tĩnh ư?”

“Kiếp trước là nữ, kiếp này không hẳn. Văn sinh luân hồi là bất định. Tựa như Văn Chương của kiếp trước là nam, kiếp này có thể là nữ.”

Cố Kinh Hàn nói xong, đi tới trước mặt Dung Phỉ, xoay người nửa ngồi nửa quỳ, hai tay hướng ra sau, còn chưa kịp mở lời thì Dung Phỉ đã tự động áp tới, ôm lấy cổ Cố Kinh Hàn, hai chân vừa nhấc, dùng sức kẹp chặt lấy eo Cố Kinh Hàn.

“Tướng công, nhanh nhanh công tiểu nương tử em vào động phòng đi ~” Dung Phỉ rướn cổ pha trò cười nói.

Cố Kinh Hàn đứng lên, hai tay đỡ bả vai Dung Phỉ, vỗ mông Dung thiếu gia đi vào trong.

Đi chưa tới hai bước, tiểu nương tử trên lưng lại trượt xuống.

“Được rồi được rồi, đi hai bước là đủ, cục cưng của em mệt thì người đau lòng vẫn là em...”

“Muốn xuống à?”

Cố Kinh Hàn nghiêng mặt sang bên, nhéo bả vai Dung thiếu gia, nhận ra người trên lưng giật mình một cái, có hơi run rẩy, một nét cười ranh mãnh xẹt qua đáy mắt, “Không được.”

Dung Phỉ xiết eo Cố Kinh Hàn một hồi, rồi hôn lên gáy hắn.

Trường Thanh quán không lớn, chỉ cần vài bước đường. Cố Kinh Hàn là thể hồn, tuy không bằng thân thể nhưng cũng không mất bao nhiêu sức.

Khi đến một chỗ thờ, Cố Kinh Hàn thả Dung Phỉ xuống, bắt đầu tìm đồ vật.

“Đây là bạo lồi châu, uy lực kinh người... đây là dây trói yêu, có thể chế ngự tuyệt đại đa số tiểu yêu, với đại yêu thì có tác dụng kìm chân...”

Cố Kinh Hàn cứ như đang đưa sính lễ, hắn kéo ra hai cái vali phủ đầy bụi, lục lọi đồ rồi nhét cho Dung Phỉ.

Chỉ chốc lát sau, Dung Phỉ đã nhét đầy một cái rương đồ nhỏ, khó hiểu nói: “Đồ nhiều như vậy, tại sao anh không mang theo khi rời nhà? Mấy năm qua anh ở bên ngoài, chắc hẳn gặp không ít nguy hiểm...”

Cố Kinh Hàn nói: “Xuống núi vào đời là để rèn luyện, sao có thể mượn sức ngoại vật quá nhiều? Lúc anh xuống núi, sư phụ chỉ cho anh chọn ba món, anh mang theo phong yêu quyết, táng châu và đào mộc tâm ngàn năm là đã không ít rồi.”

Vừa nhắc tới táng châu, Dung Phỉ nhớ ra mình còn để lại đồ cho cửa hàng chỉnh sửa. Tuy rằng có lẽ hạt châu kia chỉ còn nguyên mặt ngoài, bên trong vẫn mất uy lực, nhưng chung quy vẫn không giống nhau.

Nghĩ như thế, Dung Phỉ tiếp tục cùng Cố Kinh Hàn tìm đồ vật, đột nhiên dưới tay thấy man mát, tựa như mò trúng một miếng ngọc lạnh.

Dung Phỉ tiện tay lấy ra, tức thì sững sờ: “Mảnh vỡ Âm dương điệp? Tại sao lại ở chỗ này?”

Ánh mắt của Cố Kinh Hàn hơi tối lại.

Đúng vậy, tại sao lại ở chỗ này? Nó có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào, nhưng vì sao lại phải xuất hiện trong Tàng Bảo các của Trường Thanh quán?

48. Chương 48: Đặt Bẫy

Mảnh vỡ Âm dương điệp ở trước mặt lớn hơn hai mảnh trong tay Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ một chút, trông giống ngọc thạch hình trăng lưỡi liềm, phủ một lớp cổ xưa.

“Ngày trước anh sống ở đây mà không nhìn thấy nó à?”

Dung Phỉ xoay mảnh vỡ trong tay, tỉ mỉ quan sát, “Đây gọi là tìm mòn gót giày mà không thấy, có được chẳng tốn chút công lao sao? Nhưng có trùng hợp quá chăng...”

“Tàng Bảo các không mở vào ngày thường, anh ít khi đến lắm.”

Cố Kinh Hàn nhìn chằm chằm mảnh vỡ trong tay Dung Phỉ, giọng nói âm u lạnh lẽo, “Đủ loại đồ vật nên mùi hỗn loạn, đúng là nơi tốt để giấu đồ.”

“Là quà cho chúng ta, hay là đặt bẫy...”

Dung Phỉ nhét mảnh vỡ vào túi, mắt híp lại, “Về sau sẽ biết. Dù sao hiện tại đuôi cáo đang nằm trong tay

chúng ta rồi...”

Vừa nói, bàn tay lần mò trong túi ngắt nhẹ vào mông của Cố Kinh Hàn nhỏ, hài lòng đến độ cười phá lên.

Cố Kinh Hàn vừa nhìn liền biết Dung Phỉ đang làm gì.

Có thể nói chỉ cần Dung thiếu gia híp mắt lại, Cố đại thiếu liền biết cậu muốn trộm con gà nào. Nhưng biết thì biết, tiểu hồ ly mình nuôi, hiển nhiên mình nuông chiều.

“Em muốn ăn gì?”

Cố Kinh Hàn giơ tay phải đi bụi bặm trên tay áo Dung Phỉ, nhàn nhạt nói.

“Cá đi,” Dung Phỉ thừa dịp Cố Kinh Hàn cúi đầu, trộm hôn một cái lên khóe mắt hắn, nói, “Anh nấu cá rất ngon. Chờ về Hải thành rồi chúng ta lại đi săn thú, em sẽ nướng thỏ cho anh ăn, tay nghề của bốn thiếu gia khá lắm đấy, chỉ là hơi lười thôi...”

“Ừ.”

Cố Kinh Hàn đóng vali lại, nghiêm túc nói, “Là có hơi lười.”

Lời còn chưa dứt, một cánh tay câu tới, ôm hơn nửa vai của Cố Kinh Hàn.

Gương mặt xán lạn xinh đẹp của Dung Phỉ gần trong gang tấc, đuôi mày hơi cong, cười khẽ nói: “Cố đại thiếu nói thật lòng đi, ở trên giường... em vẫn chưa đủ cần mẫn hay sao? Anh bảo em ngồi em nào dám nằm, anh bảo em nhắc chân em...”

“Ừ,” Cố Kinh Hàn ngắt lời Dung Phỉ, nghiêm mặt nói, “Tiếp tục cố gắng.”

Nói xong, mờ ám chìa tay vỗ lên cơ lưng dưới của Dung thiếu gia.

Dung Phỉ “hừ” một tiếng, lần này còn thua thắm hơn những lần trước.

Ra khỏi Tầng Bảo các đầy bụi bặm, Cố Kinh Hàn bắt hai con cá, lại dẫn Dung thiếu gia đeo cái gùi nhỏ hái chút rau dại, nấu ra một bữa trưa đầy đủ sắc hương vị.

Cố Kinh Hàn không cần ăn cơm, trong khi Dung Phỉ ăn, hắn ở một bên lấy ra ba mảnh võ Âm dương điệp, lần lượt đặt trên bàn.

Chìa khóa, gương, vật trang sức.

Nhìn như không hề liên quan.

Hình dạng của ba mảnh vỡ cũng không theo quy tắc. Mảnh vỡ vừa tìm được có hình bán nguyệt, mảnh trên chìa khóa là hình thoi, mảnh trên gương là hình tròn. Nhưng cũng chỉ là hình dạng qua loa, không hoàn toàn ngay ngắn.

Trầm ngâm giây phút, Cố Kinh Hàn gõ một cái, mảnh vỡ trên gương và chìa khóa cùng chấn động, rồi lại rơi xuống mặt bàn, tụ lại với nhau.

Ngón tay thon dài nhẹ di chuyển.

Ba mảnh vỡ nhìn như khác nhau hoàn toàn về chất liệu và màu sắc chậm rãi ghép lại, phần mép vốn không ăn khớp ráp lại với nhau, hợp thành một mảnh ngọc nửa vòng tròn to chưa bằng lòng bàn tay.

“Âm dương điệp...”

Cố Kinh Hàn hơi cau mày. Hắn chỉ tiện tay gõ một cái, ấy mà lại thuận lợi ghép thành, nhưng nửa miếng Âm dương điệp này... hình như có chút quen quen.

“Màu sắc của chúng nó đang thay đổi.” Dung Phi đột nhiên nói.

Đúng là đang thay đổi.

Sau khi ba mảnh vỡ ghép lại với nhau, tuy vẫn chưa tròn vẹn nhưng ba màu sắc đậm nhạt không đồng đều đang xoay chuyển điều chỉnh, màu xám pha tạp bong ra, hai màu đen trắng chậm rãi ngưng tụ.

Vào lúc màu sắc kết tủa, bên trong ngọc bích như có vài chữ, trông như những con chữ màu vàng, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Dung Phi tập trung nhìn: “Có chữ viết, không hoàn chỉnh... đây là chữ Triện ư?”

“Sinh nhật.”

Cố Kinh Hàn đọc lên hai chữ duy nhất hoàn chỉnh, “Đây là hai chữ sinh nhật, những chữ khác mờ hết rồi, không thấy rõ. Có lẽ là mấu chốt thi pháp Âm dương điệp, hoặc là chữ khắc nào đó.”

Dung Phi nhìn chăm chăm vào hai chữ mờ nhạt như khắc sâu vào ngọc bích này, không hiểu sao chợt thấy

rầu rĩ, thốt lên: “Sinh nhật... có thể là quà sinh nhật.”

Tiếng nói rơi rụng, Dung Phỉ ngẩn ra, nhìn về phía Cổ Kinh Hàn.

Cổ Kinh Hàn không phát hiện sự bất thường của Dung thiếu gia, cau mày nói: “Cũng có thể. Rốt cuộc Âm dương điệp là vật gì, uy năng thế nào, lai lịch ra sao, chúng không hề biết. Nó tuyệt đối không chỉ là một mệnh điệp gắn liền giữa Vân Chương và Vân Tình.”

Hắn dừng một chút, ánh mắt nửa khép tối tăm, “Còn thiếu hai mảnh, cần chuẩn bị một chút.”

Trong khoảnh khắc ba mảnh vỡ của Âm dương điệp hợp lại, chữ Giả ở cách xa hơn mười dặm bỗng dừng chân, quay đầu trông về phía núi Trường Thanh.

“Làm... sao... thế?”

Một giọng nói yếu ớt len ra từ kẽ răng vang lên bên tai.

Chữ Giả nghiêng đầu, chỉ thấy gương mặt nghiêm nghị mắt nhìn thẳng đi ở bên cạnh, dáng dấp liêm chính đoan trang thận trọng, chỉ có cọng râu mảnh khẽ run, đẩy ra vài chữ không rõ.

“Không có gì.” Chữ Giả hồ hững nói.

Tầm mắt xoay chuyển, đối diện với Ninh Vân An quay đầu nhìn lại, chữ Giả cong môi, bày ra một nụ cười ôn hòa, “Mệt không? Ta giúp ngươi nhé?”

Ninh Vân An nhú mày, xoay đầu đi tiếp.

Lúc này, bọn họ đã vào tới thị trấn, đúng lúc giữa trưa, sắc trời âm u, không chút gợn mây và nắng, hơi lạnh cuối thu tràn tới, lá vàng cuốn qua đường phố, người đi đường vội vội vàng vàng.

Bốn cảnh sát phân ra trước sau hai người, mang theo Ninh Vân An và Huyền Hư đi thẳng đến cục cảnh sát.

“Cậu Ninh, thật ngại quá, làm phiền cậu đến đây một chuyến, nói thật chuyện lần này hơi nghiêm trọng, lại còn kỳ lạ...”

Đi vào cục cảnh sát, cục trưởng đầu trọc có vẻ là người mê xem kịch của Ninh Vân An nên có thái độ rất tốt, vuốt cái đầu bóng lưỡng cười ha hả nói, “Nhưng cũng không có việc gì đâu, hỏi một chút thôi. Lúc bọn tôi lên núi, chỉ thấy tro chất đống, vì thế...”

“Tro chất đồng?”

Ninh Vân An biến sắc, gượng cười nói, “Cục trưởng Triệu, tôi không hiểu ý của ông, thi thể đâu? Tốt xấu gì cũng phải... chôn cất bọn họ chứ.”

Cục trưởng Triệu sững sờ: “À, chuyện này... người dân chỗ các cậu không nói gì sao, yêu đạo tới từ núi Trường Thanh làm tà pháp, đốt người thành tro hết rồi. Sao vậy, chẳng phải ông chủ Ninh cũng ở đó à?”

Ninh Vân An cau mày nói: “Tôi chỉ nhìn sơ qua rồi lập tức đuổi theo kẻ tình nghi.”

Cục trưởng Triệu không tỏ ý kiến, chỉ gật đầu: “Tôi đã nói hai ngọn núi ở chỗ mấy cậu tà ma lắm, tới giờ vẫn chưa chịu tin à.”

Trong lời nói không hề có ý “ngghi ngờ” bọn họ.

Chân mày của Ninh Vân An càng nhíu chặt hơn, “Cục trưởng Triệu, việc này...”

“Thế này đi, ông chủ Ninh,” Cục trưởng Triệu ngắt lời Ninh Vân An, nói, “Để lại lời khai, ký một chữ ký là xong. Ông chủ Ninh cũng là người bận bịu, giờ Hoa Hải Đường chỉ còn trên danh nghĩa, đang còn đợi ông chủ Ninh chấn hưng đây, sẽ không làm chậm trễ đâu...”

Cục trưởng Triệu cực kỳ niềm nở: “Vừa khéo đến giờ cơm trưa, ông chủ Ninh đi dùng cơm cùng tôi nhé, Triệu mong tôi là kẻ mê kích của ông chủ Ninh, đợi chốc nữa ông chủ Ninh phải mở giọng cho Triệu mong đó...”

Ninh Vân An bên kia không thể chối từ thịnh tình, bị cục trưởng Triệu kéo ra ngoài, Huyền Hư bên này không có cảm giác tồn tại liếc mắt nhìn chữ Giả ở bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Tạo sao tôi cảm thấy... thậm chí là giả, mời Ninh Vân An ăn cơm mới là thật nhỉ.”

Chữ Giả nhìn chằm chằm vào bóng lưng Ninh Vân An, giấu cợt nói: “Thế đạo bây giờ mệnh như cỏ rác. Nào có ai thậm chí thật đâu?”

“Mi không đi à?” Huyền Hư hỏi.

Khí đen cuộn cuộn che khuất mặt chữ Giả, làm cho giọng nói của hắn khàn đi vài phần: “Ta có việc, người đi đi. Bảo vệ hắn cẩn thận đấy.”

Huyền Hư thật sự chịu đủ số phận đi đâu cũng mù mịt vậy rồi, chỉ là cả ngày hôm qua không được ăn gì, sáng nay lại uống có vài hớp cháo, quả thật đói rồi, bữa cơm này không ăn không được.

Đạo trưởng Huyền Hư từng đi ăn quyết không ít nhà giàu ở Hải thành nhanh chóng vứt bỏ sĩ diện vốn mất

từ lâu, đi mau vài bước đuổi theo.

Chỗ dùng cơm là quán ăn ở thị trấn.

Cục trưởng Triệu không tiếc mồ hôi nước mắt nhân dân, gọi đầy một bàn lớn. Ninh Vân An dường như có tâm sự nên ăn không được nhiều, bị cục trưởng Triệu mời rượu liên tục, chỉ chốc lát sau, hai gò má ửng hồng, có vẻ đã say rượu.

Huyền Hư trông rụt rè nhưng ăn rất nhanh, đợi lúc bụng no chín phần, chùi miệng nâng mắt, lập tức nhìn thấy cục trưởng triệu cầm tay Ninh Vân An không buông, lại còn muốn trút rượu vào miệng Ninh Vân An.

Nhớ tới chữ Giả, Huyền Hư khẽ nhú mày, hai ngón tay vặn lại, bẻ gãy một đoạn đũa, tiện tay vứt ra.

“Hít!”

Mặt cục trưởng Triệu giật giật, hít vào một hơi, chỉ cảm thấy khuỷu tay tê rần, toàn bộ cánh tay mất luôn cảm giác.

Huyền Hư vội ho một tiếng, đứng dậy đi tới, một tay đỡ Ninh Vân An, một tay như “bốn lạng địch ngàn cân” không chút dấu vết dời cục trưởng đầu trọc qua một bên, “Xem chừng uống nhiều rồi. Làm sao ông chủ Ninh có thể chuốc say cục trưởng Triệu như vậy? Cái gì? Muốn đi nhà vệ sinh hả? Cậu đi không vững... được, tôi dìu cậu... cục trưởng Triệu, xin thứ lỗi, xin thứ lỗi.”

Cục trưởng Triệu say khướt đầu óc quay cuồng, Huyền Hư kéo Ninh Vân An bước nhanh ra khỏi phòng ăn.

“Uống tới mức này sao mà về nhà được...”

Huyền Hư đau đầu, “Sao lúc này lại không thấy bóng dáng của tên quỷ bám dai như đĩa kia đâu...”

Gã nửa dìu nửa kéo Ninh Vân An quẹo vào một con phố, lúc chuẩn bị tìm khách sạn ở trọ tạm thời, bên tai chợt truyền tới một giọng nói: “Quẹo vào, đi tiếp ba trăm bước, tòa nhà bên tay phải.”

Huyền Hư cả kinh, quay đầu đối diện với đôi mắt của Ninh Vân An.

Vẫn đỏ, nhưng không có chút đục ngầu nào, mà là cực kỳ tinh tảo.

“Làm theo lời tôi nói.” Ninh Vân An thấp giọng nói.

Huyền Hư đứng im, “Tôi trông giống kiểu người dễ lợi dụng lắm hả?” Ánh mắt nhìn Ninh Vân An mang

theo lạnh lẽo, “Trước đó cậu từng muốn giết tôi.”

Ninh Vân An trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nở nụ cười.

“Đó là làm cho con quỷ kia xem thôi,” ánh sáng tăm tối lấp lóe trong mắt Ninh Vân An, “Tôi cần sự giúp đỡ của anh. Chúng ta mới đúng là đồng minh.”

Huyền Hư không rõ đầu của tai nheo gì, nhưng vẻ mặt vẫn kín kẽ: “Là ý gì?”

“Anh thật sự tin rằng ác quỷ không làm việc ác sao?”

Huyền Hư ngẩn ra.

“Tôi không tin,” mặt của Ninh Vân An lạnh như băng, nói, “Vì thế, tôi muốn anh giúp tôi giết con ác quỷ... âm hồn bất tán kia.”

49. Chương 49: Trận Vây Hãm

“Không là người cùng tộc tất sẽ có tâm địa khác... đây chính là lý do của cậu sao?”

Bàn tay đang đỡ Ninh Vân An lập tức giật về, Huyền Hư bực bội, nở nụ cười, “Ông chủ Ninh, cậu còn giả tạo hơn tôi nữa! Cậu biết cậu đang nói cái gì không? Hơn nữa, dù chữ Giả là người hay là quỷ thì hiện tại hắn đang giúp chúng ta, hắn chưa từng làm chuyện gì ác, bộ cậu không nhìn ra sao? Lại nói, hắn đối với cậu...”

“Đủ rồi!”

Men say trong mắt Ninh Vân An tiêu tan hoàn toàn, cậu ta giữ vai Huyền Hư, ánh mắt lạnh lẽo, “Ngừng nói mấy chuyện buồn nôn kia đi. Là do tôi tu đạo đến điên rồi, cực kỳ chướng mắt con Diễm quỷ phóng đảng kia! Hiện tại tôi chỉ hỏi anh một câu, có giúp tôi hay là không?”

Huyền Hư lia mắt, vẻ tinh ranh lưu chuyển: “Giúp cậu... có lợi gì cho tôi?”

Ninh Vân An cau mày nói: “Việc tạo phúc cho muôn dân, sao chỉ lo toan tính thiệt hơn? Đây chính là trò giỏi của Phụng Dương quán các người à?”

“Nói cho cùng vẫn không có lợi, trên đời này làm gì có chuyện làm việc không công?” Huyền Hư giấu cợt nói, “Lúc cậu muốn giết tôi, vì sao không coi tôi là đệ tử của Phụng Dương quán? Bây giờ là cậu xin tôi

giúp đỡ, Ninh đạo trưởng, thôi nói mấy lời dối trá này đi.”

Dừng một chút, Huyền Hư giơ bàn tay ra, lạnh nhạt nói: “500 đồng đại dương...”

Ninh Vân An sầm mặt.

Huyền Hư lại như không nhìn thấy, tiếp tục nói: “Nói vậy ông chủ Ninh cũng không quan tâm những vật ngoài thân này, dù sao lòng của ông chủ Ninh chỉ có mỗi muôn dân thiên hạ thôi. Vì muôn dân tiêu chút tiền lẻ này, có lẽ còn có lãi đấy, phải không, ông chủ Ninh?”

Mặt Ninh Vân An đen thui, cậu ta nhìn chăm chăm vào Huyền Hư, rồi nói: “Trên người tôi không có nhiều tiền như vậy, có điều... đồ của Hoa Hải Đường, anh có thể lấy đi đặt cọc.”

“Đưa tiền đặt cọc trước.” Huyền Hư chìa tay.

Một vệt u ám lóe lên trong mắt Ninh Vân An, cậu ta cho tay vào ngực móc ra một miếng ngọc bội ném tới: “Thế chấp trước. Chuyện khẩn cấp, cơ hội thoáng qua, hiện tại chúng ta phải hành động ngay, đạo trưởng Huyền Hư có vấn đề gì không?”

Ước lượng ngọc bội trong tay, độ tinh khiết rất cao, Huyền Hư vừa vuốt ve vừa gật đầu: “Không có vấn đề, có điều đạo hạnh của con quỷ này có thể cao hơn cậu và tôi rất nhiều, cậu ắt có niềm tin...”

Ninh Vân An ngắt lời gã: “Đi theo tôi.”

Dứt lời, đâu còn thấy nửa phần men say trên người, bước chân mạnh mẽ, đi nhanh vào trong con hẻm.

Huyền Hư sờ vào Định phong ba trong tay áo, chần chờ chốc lát rồi đi theo.

Con hẻm nhỏ này rất dài.

Nhà cửa trong con hẻm sâu đều đóng chặt cửa, tường ngói loang lổ, hơi ẩm lạnh lạnh lan tràn từ xó xỉnh, còn lạnh hơn cả trời thu. Chợt có cỏ khô lay động, một con mèo hoang nhanh nhẹn bước đi không một tiếng động, để lại một hàng dấu chân màu tro.

Không có gì khác so với những con hẻm nhỏ khác.

Vừa bước vào nơi này, Huyền Hư lập tức có chút cảm giác: “Nơi này... có bày trận à?”

Ninh Vân An gật đầu, nói: “Là trận vây hãm, nhưng bằng vào pháp lực của tôi thì không thể thành hình

hoàn toàn, cũng không vây được hẳn bao lâu, cho nên mới phải làm phiền anh ra tay.”

“Lấy tiền của người, làm việc cho người là chuyện bình thường.”

Huyền Hư vừa đi vừa nhìn con hẻm, quan sát những cánh cửa nhỏ cũ kỹ, hững hờ nói, “Có trận vây hãm này, chúng ta đã nắm chắc vài phần thắng. Tôi không tin hai người chúng ta gộp lại, cộng thêm Định phong ba của tôi mà vẫn không bắt được con lệ quỷ này.”

Ninh Vân An nghe được ba chữ “Định phong ba”, mắt híp lại, rồi chợt rũ mắt cười nói: “Vậy thì tốt, tôi cũng không muốn 500 đại dương của tôi trôi theo dòng nước... trời không còn sớm, anh chờ ở đây đi, đây là cách mở và điều khiển trận pháp, anh chỉ cần truyền pháp lực vào là được. Tôi sẽ dẫn con lệ quỷ kia đến, khi nó vừa đến, anh phải lập tức hành động, không được do dự dù chỉ một chút.”

Cầm lấy hai tấm giấy rồi nhìn lướt qua, Huyền Hư vuốt cằm nói: “Yên tâm.”

Ninh Vân An xoay người rời đi, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, lại xoay người đưa phát trần cho Huyền Hư, “Cái này cũng là vật vây địch, anh giữ lại phối hợp sử dụng.”

Huyền Hư cầm lấy vẩy vẩy, “Không tệ nha, là bảo bối đấy.”

Ninh Vân An cười cười, xoay người đi ra khỏi hẻm nhỏ.

Trời thu dần đầy, gió lạnh nổi lên.

Bụi bặm tung bay, người đi đường thưa thớt, sắc trời ảm đạm. Đang là giấc chiều ngủ gật, khá nhiều cửa hàng ven đường đều khép hờ cửa, người làm thuê nín giữ mí trên mí dưới đánh nhau vùi ở sau quầy hàng, ngâm mình mốc meo trong sắc thu khô hanh.

Một người đàn ông say rượu loạn choạng, vịn tường đi về phía trước. Con gió vù vù thổi xuyên qua vạt áo, để lộ cơ thể gầy gò.

Ở một chỗ rẽ, chợt xuất hiện hai người đàn ông vạm vỡ chạy như bay, vừa liếc mắt rồi lập tức chạy tới chỗ người đàn ông say rượu.

“Ồ đó kia!”

“Nhanh! Mau đuổi theo!”

Chỉ trong chớp mắt, hai người đàn ông vạm vỡ đã đuổi tới, một người xách người lên, một người chìa tay nâng mặt người nọ lên nhìn rồi hừ một tiếng.

“Đây chẳng phải mặt đàn ông à? Sao lại làm cục trưởng bọn mình mê mẩn như điều đồ rồi.”

Người còn lại cười xì: “Đàn ông với đàn ông có thể giống nhau à? Người này trông xinh đẹp thế kia, có ai mà không thích đẹp cơ chứ? Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau mau đưa đến viện thôi, nghe nói đây là đào kép của gánh hát đấy...”

Người say rượu vùng vẫy, nhưng đâu thể thoát khỏi kiềm cặp của hai người đàn ông vạm vỡ, lại còn bị đánh một cái bất tỉnh.

“Nhìn xem da mịn thịt mềm chưa kìa...”

“Lão Đinh, tôi nói này, cậu đừng có làm mấy chuyện đó nha, ngay cả nghĩ cũng đừng nghĩ giùm tôi.”

“Chao ôi, tôi biết mà, chả phải tôi chỉ nhìn thôi sao...”

Hai người đàn ông đỡ Ninh Vân An, đồng thời chọn đi một con đường vắng vẻ, nửa đỡ nửa nâng, cho dù có gặp phải người thì cũng chỉ nghĩ là dẫn con sâu rượu về nhà.

Vừa đi vừa nhỏ giọng nói chuyện, hai người không hề phát hiện dưới chân của bọn họ, cái bóng bị ánh nắng kéo dài thoảng vắn vẹo, thay đổi hình dáng, cũng thay đổi hướng đi của bọn họ.

Đôi mắt nhắm chặt của Ninh Vân An hơi hé mở.

Cậu ta nhìn lướt qua cái bóng dưới đất, lại tiếp tục nhắm mắt, trong mắt mang theo chút nôn nóng. Phía trước chính là lối vào hẻm nhỏ, nhưng mà lệ quỷ vẫn chưa xuất hiện.

“Ss!... sao lạnh vậy nè?”

Hơi lạnh thổi tới từ đầu hẻm, một người trong đó rút cổ, đang khó hiểu thì phát hiện tay nhẹ hẫng, đảo mắt thì thấy thằng bạn đang nâng mỹ nhân do cục trưởng chỉ định lên, đi xông vào con hẻm.

“Lão Đinh! Cậu làm gì đấy?!”

Người nọ hét lớn một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Người được gọi là lão Đinh dừng chân, như thể bị gọi giật lại, giật mình hết hồn, còn chưa kịp tức giận mắng thì hai mắt của lão Đinh chợt đỏ thẫm, ánh sáng lạnh lóe lên trên tay, hấn móc dao găm đâm vào người say rượu bất tỉnh.

“Đi chết đi!”

“Lão Đinh!”

Trong cơn giận dữ, đột nhiên có một cơn gió đen ập tới.

Hai người đàn ông vạm vỡ bị hất bay ra xa, lăn vòng trên đất, bất tỉnh nhân sự.

Gió đen ngưng tụ thành hình dáng chữ Giả.

“Ta mới đi có một lúc mà người đã thê thảm thế này rồi ư?” Chữ Giả phẩy nhẹ ống tay áo, hai chân xuất hiện, giẫm lên mặt đất, chậm rãi đi vào hẻm nhỏ: “Tửu lượng như vậy mà còn muốn khoe khoang...”

Hắn cúi người đưa tay, muốn đỡ Ninh Vân An dậy, song, lúc đầu ngón tay sắp sửa chạm tới cánh tay của Ninh Vân An, hắn nghe thấy một giọng nói như nặng như nhẹ.

“Đốt!”

Âm thanh vô hình khuếch tán trong chớp mắt, như một chiếc búa lớn nện vào trong tai chữ Giả.

Động tác của hắn ngưng đọng.

“Chính là lúc này!”

Ninh Vân An bỗng nhiên mở mắt, quát một tiếng chói tai, trong phút chốc, bùa chú và kiếm gỗ đào cùng nhau bắn ra.

Huyền Hư ở trong hẻm sâu nghe tiếng, lập tức truyền pháp lực vào trong trận.

Cả con hẻm nhỏ như sống lại, gợn sóng hư ảo lay động, xung quanh tối om, đầu hẻm biến mất không còn tăm hơi, bầu trời như có đường vân mờ ngấn cấn.

Chữ Giả phản ứng lại, nhanh chóng né tránh công kích nhưng không dùng khí đen phản kích.

“Người muốn đánh ta?” Chữ Giả phức tạp liếc nhìn Ninh Vân An.

Ninh Vân An công kích không ngừng, ánh sáng liên tục bắn ra, trên vẻ mặt vốn lạnh nhạt xuất hiện vẻ hả hê: “Ta không muốn đánh mi, ta muốn lấy mạng mi!”

“Ta không muốn tổn thương ngươi.” Chữ Giả nói.

Ninh Vân An cười gằn: “Mi muốn tổn thương ta! Bây giờ ngay cả pháp lực mi cũng không thể sử dụng, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận lấy cái chết, còn vờ vịt chi nữa? Thi hồn mật quyền kia quả nhiên hữu hiệu, không uổng công ta thử nghiệm nhiều lần.”

“Đồi thi hồn... ngươi đã mưu tính từ lâu!”

Bùa chú bắn nhanh như thiên la địa võng.

Chữ Giả né trên tránh dưới, không tránh được bị quét trúng vài lần. Lúc đang nói chuyện, trên mặt đã có thêm một vết rạch đỏ tươi, làm tăng thêm vẻ yêu dị mê hoặc cho cả gương mặt hắn.

“Tại sao...”

Hắn nhìn chăm chăm vào Ninh Vân An, dường như đã bị đẩy vào đường cùng.

Ninh Vân An không thèm để ý, quay về sau hô to: “Phát trần!”

Từng sợi chỉ bạc kéo tới, sắc mặt của Ninh Vân An bỗng biến đổi: “Huyền Hư!”

Lời còn chưa dứt, cả người đã bị chỉ bạc bao lấy rồi trói chặt, càng vùng vẫy thì càng trói chặt hơn.

Theo sát phát trần, Huyền Hư xuất hiện, như một làn khói chạy đến bên cạnh chữ Giả, sắc mặt có hơi trắng bợt.

Pháp lực tiêu hao quá độ, cây phát trần này quả thật muốn hút khô người gã luôn.

Chữ Giả ung dung phỉ ồng tay áo, ngón tay mơn trớn vết thương trên mặt, biểu hiện như cười mà không phải cười: “Có thể nhìn ra ta là xác sống chứ không phải lệ quỷ, Vân Tĩnh, bản lĩnh của ngươi tăng lên rồi.”

Ninh Vân An âm trầm nói: “Lại bị ngươi vạch trần.”

Chữ Giả cười cợt: “Mặt của ngươi giống y chang Vân Chương, nhưng lại chẳng giấu nổi một thân tanh tưởi. Hơn nữa... Vân Chương không thích ăn đậu phụ, ngươi thích ăn đậu phụ là ta.”

“Hèn hạ...”

Vẻ mặt của Ninh Vân An vặn vẹo, sự thù hận tràn ngập trong mắt, “Người hại Vân Chương còn chưa đủ hay sao? Đời trước chưa đủ, đời này còn muốn bám dai như đĩa... À, đúng rồi, Vân Chương hồn phi phách tán, ở đâu ra đời này. Người muốn tìm hắn, chẳng bằng đến sông Vong Xuyên vét chút tàn hồn, nói không chừng còn nửa sợi... Ặc!”

Chữ Giả giơ tay bóp cổ Ninh Vân An, nâng người lên.

“Ta thật sự không nên phí lời với ngươi.” Chữ Giả lạnh lùng nói.

“Vân...”

Năm ngón tay đột nhiên co lại, Ninh Vân An kêu một tiếng trầm đục, bỗng trợn tròn hai mắt tựa như không thể tin, một giọt máu chậm chậm chảy ra từ trong khóe mắt.

Trong giây phút giọt máu xuất hiện, sắc mặt chữ Giả đột nhiên biến đổi, “Không được!”

Như thể chạm vào một cổ máy, con hẻm nhỏ vốn không còn trận vây hãm bỗng nhiên rung lắc như một con sâu khổng lồ.

Phù văng trên cửa nhà lóc lên, sóng khí nổ tung, bốn con mắt khổng lồ với đồng tử dựng thẳng đỏ như máu xuất hiện.

“Vô sinh trận?”

Mồ hôi lạnh trượt xuống từ trên trán Huyền Hư.

Vừa nhìn thấy bốn con mắt với đồng tử dựng thẳng này, gã liền biết không phải việc tốt, với Thập tử vô sinh trận, hoặc là tìm ra mắt trận, hoặc là đột phá sinh môn, bằng không thập tử vô sinh, hơn nữa còn chuyên khắc quỷ vật tà vật.

Bốn người dựng thẳng nhìn lại, đầu óc như bị làn sóng màu máu nuốt chửng, gần như lạc mất tâm trí.

“Liều mạng thôi!”

Huyền Hư phun ra một ngụm máu, ngụm máu rơi xuống Định phong ba bay ra từ trong tay áo.

Tu vi của gã không cao, vì thông đồng diễn kịch giống như thật với chữ Giả, nên gã phải điều khiển trận vây hãm, khí lực kiệt quệ, hiện tại chỉ có thể dùng Định phong ba cản một trận.

Lồng sáng hư ảo bay lên, chặn lại ánh sáng đỏ.

Huyền Hư lục lợi túi áo, liếc nhìn chữ Giả, hối hận không thôi: “Người có biện pháp gì không? Ôi, sớm biết không xài bùa triệu hồi tìm người bàn bạc, mà nên giữ lại để giờ gọi Cố thiên sư đến cứu mạng mới đúng...”

Chữ Giả hiển nhiên cũng không ngờ Ninh Vân An sắp chết lại còn trận pháp như vậy, hấn cau mày.

Hắn cũng bất cần, hoàn toàn không nghĩ tới Ninh Vân An có thể thí nghiệm thành công thi hồn mật quyền mà không ai có thể thành công, hơn nữa, trước đó đòi thi hồn còn bị đám người Cố Kinh Hàn và Huyền Hư liên tiếp phá hoại, vốn không thể hình thành mới đúng.

Ví như hắn không ở trong mật quyền, hắn có thể dùng cường lực thăm dò sinh môn. Thử vài lần là có thể tìm được, nhưng hiện tại...

“Người biết cách phá thi hồn mật quyền không?” Huyền Hư chợt nói. Rõ ràng gã muốn đi cùng với chữ Giả.

Chữ Giả nói: “Ta cần một khắc (15 phút), nhưng chúng ta không đỡ nổi cường độ công kích của trận pháp này.”

“Được, một khắc, người phá, ta đỡ.” Huyền Hư cắn răng. Liều mạng thôi, dù sao cũng hơn ngồi chờ chết.

Chữ giả nhìn Huyền Hư một chút, không nói lời thừa, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Huyền Hư đứng chặn trước người chữ Giả, bấm vào ấn đường, nặn ra một giọt máu, bắn vào Định phong ba trong tay.

Tinh huyết vừa ra, sắc mặt trắng bệch của Huyền Hư lập tức bị phủ một lớp bụi xám. Lồng phòng hộ bị ánh sáng đỏ ăn mòn cũng dày lên rất nhiều, hào quang chói lọi.

“Bồi quá độ rồi...”

Huyền Hư lảo bầm, vừa há miệng, một dòng máu chảy ra từ khóe môi.

Thế nhưng trận pháp tất không chỉ có một loại công kích.

Làn sóng đỏ duy trì không bao lâu, đột nhiên có một luồng sóng lửa đột kích vào bên cạnh, Huyền Hư vội vàng tránh, mở rộng lồng phòng hộ, chặn lại mặt bên.

Hai chân đột nhiên mất sức, Huyền Hư quỳ một chân trên đất, điều chỉnh lồng phòng hộ co lại, gần như

chỉ đủ bao phủ hai người.

Lúc này, Huyền Hư cực kỳ hối hận vì bản thân không chịu tu hành đàng hoàng, chỉ qua loa, gian lận dùng mảnh lời, đến tận bây giờ chỉ có thể mở được công năng phòng hộ của Định phong ba, mà không thể dùng nó để công kích. Hơn nữa, năng lực phòng hộ này cũng quá tiêu hao tinh lực.

Huyền Hư quay đầu nhìn chữ Giả, chữ Giả vẫn nhắm mắt tập trung, hơi thở không ổn định.

Gã không dám lên tiếng giục, chỉ có thể lùi ra sau một chút, bảo vệ người chặt chẽ.

Ở khoảng cách gần, Huyền Hư phát hiện dưới môi của chữ Giả có một nốt ruồi son rất nhỏ, vẻ diễm lệ đặc biệt được tôn lên nhờ hai cánh môi nhợt nhạt, tựa như một giọt mực son bất cẩn rơi vào ao sen, lặng yên lướt qua cánh sen.

Gọi lên chút kích động muốn cắn nghiền.

Huyền Hư ngẩn ra, sau tai chợt có gió nổi lên.

“Cẩn thận!”

50. Chương 50: Chữ Giả

Tiếng hét to gọi về thần trí của Huyền Hư.

Gã theo bản năng tránh qua một bên, vai bị chữ Giả giữ lấy, kéo về phía sau.

Mùi hôi thối dày đặc kéo đến.

Vài mũi tên máu lao nhanh tới, dường như mang theo ác ý ăn mòn, vù vù xẹt qua, phát quang trên đỉnh đầu chữ Giả bị đánh nát trong lúc né tránh, một lọn tóc bị đứt rời như dính phải a-xít sun-phu-rit, phần tóc còn lại phân tán phủ kín lưng chữ Giả.

“Người không phải là quý hử?” Ông tay áo của Huyền Hư bị thiêu trụi nửa đoạn, ngạc nhiên nhìn chữ Giả.

Quý không có thực thể, chắc chắn không thể bị đốt đứt tóc.

“Xác sống, chưa thấy qua hử?” Chữ Giả phát tay, khí đen như bặt.

Huyền Hư cau mày: “Nhưng trước đó người...”

Âm thanh im bật, gã lập tức hiểu ra lý do chữ Giả rời đi trước đó. Ngày hôm qua vẫn là ác quỷ, hôm nay biến mất vài tiếng liền trở thành xác sống, hẳn... đã tìm ra thi thể của chính mình.

Chữ Giả cũng để ý tới lời nói của gã, nói: “Thi hồn mật quyền khó phá, thời gian không đủ nên ta chỉ phá được một phần. Bốn cửa, người chọn hai, ta xông vào.”

Trong lúc nói chuyện, trận pháp biến ảo khôn lường, mưa gió sấm sét phủ đầy.

Trong sấm sét ngang dọc, có một bóng người loạng choạng đứng lên, là Ninh Vân An đã bị chữ Giả giết.

Chỉ là hình dạng của lúc này của Ninh Vân An không còn là con người, tay chân co giật vặn vẹo, di chuyển về trước như bò sát, trông như bị người điều khiển.

“Người trên ta hả? Ta có học coi bói đâu!”

Huyền Hư cau có mặt mày, để gã chọn, rồi lỗ gã xúi quẩy chọn đúng cửa lớn của điện Diêm La thì sao. Nhưng hiện tại không có biện pháp nào khác, chữ Giả chỉ đủ năng lực để xông vào hai cửa, không thể thử từng cái được.

Huyền Hư vừa cố gắng điều khiển Định phong ngăn cản mũi tên máu, vừa quan sát trận pháp, vừa nhanh chóng bấm tay tính quẻ.

Trong con hẻm nhỏ sâu hun hút, Ninh Vân An di chuyển đến vị trí trung tâm bốn con mắt khổng lồ nằm trên bốn cánh cửa, bất chợt giơ hai tay lên trời rồi gào lên một tiếng chói tai không giống người.

“A a a _____!”

Tiếng sấm sét vang lên ùng ùng.

Vô số sấm sét tụ lại, tạo thành một thanh đao khổng lồ, ánh chớp làm gió, chia thẳng vào Huyền Hư và chữ Giả.

“Đây là muốn trực tiếp diệt chúng ta hả trời...”

Gân xanh nổi đầy trên trán Huyền Hư, gã nhìn chăm chăm vào thanh đao khổng lồ sắp hoàn toàn thành hình, bàn tay run rẩy, trong đầu loạn cào cào.

Một khi tâm thần rối ren, Định phong ba mất tính chính xác, không thể ngăn nổi một mũi tên máu.

Trong nháy mắt, mũi tên máu bắn xuyên qua vai Huyền Hư, gã đau nhói kêu lên một tiếng.

Chữ Giả nghe tiếng lập tức xoay người, đúng vào lúc này, thanh đao sấm sét hung hãn chém xuống, khí thế hùng hực, trực tiếp khóa chặt hai người, không thể tránh thoát.

“Người sao rồi?” Chữ Giả đỡ Huyền Hư.

Hắn cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng khi nghe thấy giọng nói của người này, người của hắn đã tự động xoay lại.

“Ta...”

Trong khoảnh khắc sấm vang chớp giật tiến vào con người của Huyền Hư, gã nghe thấy một tiếng vang thật lớn, trong đầu bỗng xuất hiện thứ gì đó, toàn bộ sắc màu của thế giới lập tức thay đổi.

Gã nắm lấy cổ tay chữ Giả, đón lấy mũi tên máu và lưỡi đao khổng lồ chém xuống, đột nhiên xông ra ngoài.

Gần như chỉ trong nháy mắt, hai người đã vọt tới trước một cánh cửa.

Trong giây phút tới gần đó, con mắt máu khổng lồ trên cánh cửa bỗng nhiên biến thành một cái miệng to như chậu máu, răng nhọn trải rộng, cắn về phía hai người.

Huyền Hư ấy mà chẳng sợ hãi, kiếm gỗ đào xoay ngang, đâm vào trong cái miệng lớn. Vào lúc cái miệng rộng kêu lên thảm thiết, Huyền Hư dùng cả tay lẫn chân chống tại trên dưới, khiến nó không thể khép lại.

Huyền Hư quay đầu nhìn chữ Giả: “Người đi trước đi!”

Chữ Giả biết mình phải lao ra ngay lập tức, nhưng hắn lại quay đầu nhìn thanh đao áp sát, cùng với Ninh Vân An đang rút gào xông tới, có chút do dự.

“Ta biết ngươi muốn làm gì... Sinh môn cần tế máu của người sống mới mở được, ngươi là xác chết, căn bản vô dụng, đi ngay đi, có nghe thấy không?”

Huyền Hư dùng vai gánh lấy răng nhọn liên tục cắn xuống, chìa tay nắm lấy chữ Giả, ném người ra bên ngoài.

Chữ Giả hoàn toàn không ngờ Huyền Hư đột nhiên có sức mạnh lớn như vậy, sơ sẩy một cái đã bị ném ra

ngoài, cảnh tượng xung quanh biến hóa, tất cả sấm vang chớp giạt sương máu ngập trời biến mất không còn tăm hơi, hắc ngã ngồi ở đầu hẻm.

“Mẹ nó chứ!”

Một giọng chữ quen thuộc đột nhiên truyền tới từ phía sau.

Chữ Giả quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Dung Phỉ chạy vội tới, hắc như hoàn hồn mà đứng phất dậy: “Cố Kinh Hàn đâu? Huyền Hư còn ở bên trong.”

Một bóng người cao to bán trong suốt xuất hiện bên cạnh Dung Phỉ, Cố Kinh Hàn nhìn chữ Giả một chút, thông dong cho tay vào túi áo Dung Phỉ, lấy ra Sáo giới tắng châu đeo vào tay.

Vì rời khỏi trận pháp ở núi Loan, hồn phách của hắc bị kéo khỏi cơ thể, âm khí phản phệ, biến thành nửa thân quỷ, không thể sử dụng đào mộ tâm ngàn năm, cũng không thể vẽ bùa chú, nhưng tắng châu vốn là vũ khí của âm dương, vì thế hắc còn sử dụng được.

“Thập tử vô sinh trận...”

Cố Kinh Hàn đưa tay ra, tắng châu thiếu mất một hạt phát ra một loạt âm thanh rất khẽ.

Nương theo âm thanh này, ánh mắt của Cố Kinh Hàn trở nên nghiêm túc, dùng nhãn làm kiếm, trực tiếp cắt một đường tại đầu hẻm đen ngòm.

Hắc thò tay vào trong, lôi Huyền Hư ra ngoài, đưa cho Dung Phỉ và chữ Giả dìu lấy.

Trên người Huyền Hư đầy vết thương ngang dọc, áo đạo sĩ bị máu tươi nhuộm đỏ, hai mắt nhắm nghiền.

Dung Phỉ dò hơi thở của gã, còn thở, lập tức móc ra một tấm bùa định thần rồi dán lên người gã, tránh phải chốc nữa tắt thở luôn.

“Chuyện gì thế này?”

Dung Phỉ cau mày nói, “Các người đi cục cảnh sát thôi mà làm một trận lớn đến vậy à?”

Ánh mắt của chữ Giả tối sầm, lời ít ý nhiều nói: “Ninh Vân An không phải là Vân Chương, bố trí trận này muốn giết chúng ta.”

Dung Phỉ ngó ra, trao đổi ánh mắt với Cố Kinh Hàn.

Lúc ở Trường Thanh quán, Cổ Kinh Hàn sinh ra ý nghĩa nên tiện tay quăng đồng tiền, tính một quẻ, Đông Nam đại hung, chính là phương vị ba người Huyền Hư rời đi, hai người lập tức cảm thấy bất thường nên vội vã chạy đến.

Nếu không có quẻ này, chữ Giả có thể chạy thoát, nhưng sợ rằng Huyền Hư phải bỏ mạng bên trong.

“Ninh Vân An còn ở bên trong à?” Cổ Kinh Hàn nhíu mày.

Chữ Giả gật đầu, nhìn Huyền Hư bất tỉnh, vẻ mặt lạnh lùng: “Chết không hết tội.”

Cổ Kinh Hàn liếc nhìn chữ Giả, trở tay xé rách cái khe lòi Huyền Hư ra ban nãy, cất bước đi vào.

Vừa mới bước vào, trước mặt chính là vài mũi tên máu phá gió mà đến, mang theo ánh chớp bắn ra bốn phía. Theo sát đó là thanh đao sấm chớp khổng lồ, gần như bổ ngay vào đỉnh đầu Cổ Kinh Hàn.

Nếu Cổ Kinh Hàn kéo Huyền Hư ra trễ một chút thì e rằng Huyền Hư đã bị chém thành một khúc than cốc rồi.

Chân dịch nhẹ, Cổ Kinh Hàn tránh mũi tên máu trượt sát ngay bên người, giơ tay bắt lấy lưỡi đao do sấm sét tụ thành.

Tiếng kêu của táng châu càng lúc càng lớn, nhấn đeo trên tay rung động liên tục.

“Tán!”

Cổ Kinh Hàn quát một tiếng, táng châu rung đến gần như nứt toác, đột nhiên hí lên một tiếng sắc bén. Trong tiếng hí đó, thanh đao kia nổ tung tóe, hóa thành vô số tia chớp nhỏ đánh đi khắp nơi, tạo thành hỗn loạn.

Hồn thể lập tức trong suốt, Cổ Kinh Hàn lấy lại bình tĩnh, đi tới trước mặt Ninh Vân An đang nằm rạp trên mặt đất.

Tay chìa tới, Cổ Kinh Hàn đè lên đỉnh đầu của Ninh Vân An, táng châu sáo giới sáng lên ánh bạc sắc lạnh, biến ra một bàn tay trong suốt, đưa vào trong đầu Ninh Vân An, lấy ra một mảnh vỡ như đá như ngọc.

“Âm dương điệp.”

Cổ Kinh Hàn hút mảnh vỡ vào lòng bàn tay, trận pháp xung quanh gợn sóng, nhanh chóng biến mất.

“Chết rồi ư?” Dung Phỉ đi tới bên cạnh Cổ Kinh Hàn, dùng mũi chân đá vào thi thể của Ninh Vân An, sau đó lấy ra găng tay, cúi người kiểm tra, “Cậu ta không phải là Vân Chương, vậy thì là ai? Tại sao lại muốn giả mạo Vân Chương?”

Cổ Kinh Hàn đặt mảnh vỡ Âm dương điệp thứ tư vào tay Dung Phỉ, nói: “Vật này được lấy ra từ trong cơ thể cậu ta.”

Cầm mảnh vỡ Âm dương điệp quan sát chốc lát, Dung Phỉ mỉm cười, nghiêng mặt tránh ánh mắt của chữ Giả, nhẹ giọng nói: “Mới có mấy ngày ngắn ngủi mà đã tìm ra bốn trong năm mảnh vỡ Âm dương điệp. Nói là trùng hợp thì đến quỷ cũng chẳng tin. Một quẻ anh tính trước đó, chắc là do thứ này thúc giục nhỉ... thú vị đấy.”

Trùng hợp ngẫu nhiên này quả thật không giống trùng hợp.

Cổ Kinh Hàn lâm vào trầm tư. Hắn biết nhiều hơn Dung Phỉ, cũng đoán được nhiều hơn.

Sau khi bọn họ xuất hiện, những mảnh vỡ Âm dương điệp này tự lần lượt kéo nhau mà tới. Thay vì nói chúng nó đã ở đây từ lâu để được bọn họ phát hiện... chẳng bằng nói... là có người đưa chúng nó đến trước mặt bọn họ.

Tựa như vài phút trước ở tại Trường Thanh quán, khi hắn chỉ tiện tay chơi đùa một đồng tiền, có một mảnh vỡ Âm dương điệp đột nhiên cử động, đụng vào cổ tay hắn. Một ý nghĩ sinh ra trong lòng hắn, hắn liền thuận theo bốc một quẻ, vì vậy mới chạy đến đây, vì vậy mới có được mảnh vỡ thứ tư.

Rốt cuộc Âm dương điệp được dùng để làm gì?

Tại sao bất kể lựa chọn ra sao, đều dẫn bọn họ lấy được mảnh vỡ Âm dương điệp?

“Về chưa? Trời tối rồi.” Chữ Giả đột nhiên lên tiếng.

Cổ Kinh Hàn xoay người nói: “Trong cơ thể của Ninh Vân An có một mảnh vỡ Âm dương điệp, cậu ta có mùi của Vân Chương. Trận pháp này lấy Ninh Vân An làm mắt trận, người bày trận là một người khác, không phải Ninh Vân An.”

Sắc mặt của chữ Giả hơi thay đổi: “Ta hoài nghi Ninh Vân An là Vân Tĩnh đầu thai.”

“Có thể.” Cổ Kinh Hàn nói.

Dung Phỉ đứng dậy, tháo găng tay ném đi, rồi thả xuống một lá bùa lửa để dọn dẹp thi thể của Ninh Vân An, sau đó kéo tay Cổ Kinh Hàn: “Em mệt rồi, vừa đi vừa nói đi.”

“Ừ.”

Cố Kinh Hàn nghiêng đầu hôn lên ấn đường của Dung Phỉ, chuyển qua một chút man mát, sau đó đỡ lấy eo Dung Phỉ, để Dung Phỉ nửa tựa vào người mình.

Nếu không phải sợ trên đường về có người nhìn thấy một người trưởng thành sỗ sỗ bay pháp phối giữa không trung thì Cố Kinh Hàn đã công Dung Phỉ trở lại.

Chữ Giả có thân thể nên không sợ việc này, hần nâng Huyền Hư lên, nửa đỡ nửa công, bốn người đi trở về.

Ninh Vân An đã chết, lại không có ý tốt, tốt nhất là không nên quay về tiểu viện Hoa Hải Đường. Bốn người không đi vào trấn Trường Thanh mà đi ra khỏi huyện lỵ, chuyển đường đi vòng lên núi Trường Thanh.

“Nơi này có giống với thời đại của các người không?”

Trên đường núi, Dung Phỉ thấy chữ Giả quan sát phong cảnh chìm trong bóng tối, vẻ mặt phức tạp, ánh mắt xoay chuyển, bèn mở miệng hỏi.

Chữ Giả ngẩn ra, lắc đầu nói: “Không giống.”

Đúng là không giống, chỉ ít trong giấc mộng mà chữ Giả cho bọn cậu xem, núi Trường Thanh vẫn còn đạo quán, khác nhau một trời một vực với bây giờ. Thời đại khác thời gian khác, đại khái là như vậy.

Bốn người đi vào đạo quán, bởi do chưa tới nửa đêm nên Trường Thanh quán vẫn duy trì trạng thái hoàn chỉnh.

Cố Kinh Hàn biết rõ, dựa theo lời của Bạch Phồn, chỉ vào giờ Tý mỗi đêm, Trường Thanh quán mới có thể biến thành một đồng đồ nát ngói vỡ tường đổ. Vào thời điểm khác thì không khác gì trước đây, thậm chí không thiếu một viên gạch.

“Khuya rồi, nghỉ ngơi trước đi.”

Cố Kinh Hàn mở cửa một căn phòng khách cho chữ Giả và Huyền Hư, Dung Phỉ tìm thuốc xử lý vết thương cho Huyền Hư, sau đó dựa theo hướng dẫn của Cố Kinh Hàn, dẫn cho gã vài lá bùa chú rồi mới rời khỏi.

Trở về phòng, cá do Cố Kinh Hàn nướng vẫn còn ở trên bàn, nhưng đã lạnh tanh.

Dung Phỉ đưa tay cầm lấy, lại bị Cố Kinh Hàn cản lại, vẫy ra bùa lửa để hâm nóng.

“Ăn lạnh hại dạ dày.”

Cổ Kinh Hàn nướng cá rất ngon, hầm cá cũng rất giỏi, sau khi lấy hết xương cá mới đưa đến miệng Dung Phi.

“Vẫn là cục cưng thương em...” Dung Phi mặc kệ hồn thể lạnh như cục đá của Cổ Kinh Hàn, nhấc chân gác lên đùi Cổ Kinh Hàn, tay cầm cá gặm, dùng cái miệng bóng loáng hôn Cổ Kinh Hàn.

“Thương em,” Cổ Kinh Hàn thấp giọng nói, vỗ nhẹ vào dưới eo Dung Phi, ôm người vào lòng, “Nhưng cũng làm em đau.”

Phần eo dưới của Dung Phi bị hơi lạnh đột kích đến nảy lên, cậu hừ nhẹ, mắt đào hoa nhắm lại, tựa như khiêu khích thổi vào tai Cổ Kinh Hàn, “Em cũng có thể kẹp anh đau vậy.”

Cầm chạm vào tai Cổ Kinh Hàn, vùi vào chỗ lõm bên gáy, mập mờ cạ cạ.

Cổ Kinh Hàn siết chặt cánh tay đang ôm eo Dung Phi, không nhiều lời, lấy ra bốn mảnh vỡ Âm dương điệp rồi ghép lại.

Không có gì thay đổi.

Chữ bên trong không xuất hiện nhiều hơn chỉ vì có thêm một mảnh.

“Xem ra phải đợi mảnh thứ năm thôi.” Ăn xong cá, Dung Phi rửa tay, nhìn mảnh vỡ trên bàn rồi nói.

Cổ Kinh Hàn gạt đầu, phát tay thu lại mảnh vỡ, lúc đang muốn đứng dậy lên giường thì trong đầu lại vù một tiếng, một âm thanh khàn khàn lạnh nhạt vang lên.

Cùng lúc đó, một hủ tro bị thu nhỏ cỡ chai thuốc hít đột nhiên thông dong bay ra từ trong túi áo của Cổ Kinh Hàn.

Cổ Kinh Hàn hít mắt: “Chữ Liệt?”

Hộp tro của chữ Giả đã được chữ Giả mang đi, hiện tại thức tỉnh hẳn là chữ Liệt. Nhưng tại sao lại chọn lúc này?

“Ừ.”

Âm thanh kia nói: “Ta không thể hiện thân, không có bất kỳ ký ức gì, nhưng ta có thể nói cho người biết

chấp niệm của ta, đó chính là... ngăn cản Vân Chương sống lại.”

51. Chương 51: Phản Bội

Khách phòng đạo quán Trường Thanh.

Ánh trăng sáng kéo bóng cây cỏ lay động, những đốm loang lổ rơi lả tả trên song cửa giấy, cơn gió nhẹ mang theo cái lạnh mùa thu chui qua cửa sổ.

Huyền Hư nằm trên giường cạnh cửa sổ, sắc mặt tái xanh do bị ánh trăng chiếu rọi, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Khí đen lượn lờ trói buộc tay chân của gã, chữ Giả cầm một cái khăn ẩm lau từ mặt cho đến tay của Huyền Hư. Tuy hôn mê bất tỉnh nhưng Huyền Hư vẫn siết chặt bảo bối Định phong ba của Phụng Dương quán.

Định phong ba bị máu nhuộm đỏ sẫm, ngưng tụ thành một lớp ánh sáng nặng trĩu và trơn bóng.

“Hóa ra là một tên ngốc.”

Chữ Giả chế giễu cười, độ cong khóe môi khá phức tạp. Hắn gõ vào gân cánh tay của Huyền Hư, theo đó cựa ngón tay cứng ngắc của gã để lấy Định phong ba ra, sau đó lau tay cho gã.

Bàn tay không có độ ẩm bỗng nóng lên.

Chữ Giả đơ người, ngạc nhiên nhìn vào Định phong ba trong tay. Hắn giật mình, đột nhiên dùng sức bóp nát Định phong ba.

Những mảnh vỡ bên rìa rơi xuống, chỉ còn lại mảnh nhỏ nhất ở chính giữa.

“Đây gọi là đi mòn giày tìm không ra sao?”

Chữ Giả cuộn lên những mảnh vỡ của Định phong ba, lại liếc nhìn Huyền Hư trên giường, nét mặt như buồn như vui, khí đen vọt lên, đẩy cửa đi ra ngoài.

Đi đến trong sân, chữ Giả thấy gian phòng của Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ vẫn còn sáng đèn, bèn đi tới gõ cửa.

Người mở cửa là Cố Kinh Hàn.

Tuy chữ Giả mới quen hai người bọn họ không bao lâu, nhưng hắn biết rõ Dung Phỉ là một cậu ấm trứng lười tiêu chuẩn, có thể nằm thì tuyệt đối không đứng, Cố Kinh Hàn nuông chiều cậu ta, thế nên đều tự tay làm mọi việc.

Đây thật sự là một tình yêu khiến người ước ao. Thế nhưng vào lúc này, sự nuông chiều kia khiến cho chữ Giả khó chịu.

“Có việc à?” Cố Kinh Hàn đứng ở cửa, không có ý định mời chữ Giả vào trong.

Chữ Giả cũng không buồn quan tâm, hất đầu: “Có liên quan đến đạo quán này, ra ngoài nói chuyện được không?”

Vẻ mặt của Cố Kinh Hàn nhạt nhẽo, một tia sáng tối tăm hiện lên trong đáy mắt, hắn hơi chần chờ rồi bước ra khỏi cửa, không muốn để Dung Phỉ biết được chuyện chữ Giả sắp nói, hắn cau mày nói: “Đến dưới tàng cây đi...”

“Được.”

Chữ Giả mỉm cười đáp lời, song thân hình đột nhiên thay đổi, chớp mắt vọt vào cửa phòng ngủ.

Gần như cùng lúc đó, một tiếng “oành” vang lên, một tấm chắn vô hình cản hẳn lại, cả người hắn bắn ra ngoài.

“A!”

Vết đốt nóng hổi rơi trên cánh tay chữ Giả, kéo rách nửa bên ống tay áo của hắn. Thân hình hắn lảo đảo, nhanh chóng đứng vững lại, vẻ mặt nham hiểm nhìn về phía cửa.

Dung Phỉ mặc đồ cưỡi ngựa chỉnh tề, trên vai khoác đạo bào của Cố Kinh Hàn, xuất hiện ở phía sau cửa. Cậu nâng một ngọn đèn, rọi sáng vị trí khuất gần bên khung cửa. Dựa theo phương vị, chỗ đó dán bốn lá bùa chú có màu vàng nhạt và đỏ nhạt, trộn với máu trên người Cố Kinh Hàn.

Chữ Giả nhìn lướt qua mấy lá bùa chú kia, chợt mỉm cười: “Xem ra các ngươi đã biết.”

Cố Kinh Hàn đi tới trước cửa, vẻ mặt bất biến, lắc đầu nói: “Chúng ta vẫn chưa biết gì cả.”

Chữ Giả nhìn về phía Cố Kinh Hàn.

Giọng Cổ Kinh Hàn thanh đậm, như làm dịu đi cái lạnh của mùa thu: “Chữ Liệt tỉnh rồi. Chấp niệm của chữ Liệt là ngăn cản Vân Chương sống lại.”

Dung Phỉ nói: “Chấp niệm của chữ Liệt là ngăn cản Vân Chương sống lại, còn chấp niệm của chữ Giả lại là tìm thấy kiếp sau của Vân Chương. Hai nguyên vọng này cực kỳ mâu thuẫn. Nếu Vân Chương có đầu thai thật, vậy tại sao chữ Liệt lại nói sống lại? Nếu nói như thế thì lúc trước Vân Chương không chết. Vì lẽ đó, giữa người và chữ Liệt, nhất định có một người nói dối.

Dung Phỉ vừa dứt lời, khí đen quanh người chữ Giả tản ra bốn phía, trông như bị lửa nghiệp quán quanh người, Dung Phỉ cười cợt: “So với người thì chữ Liệt đáng tin hơn một chút.”

“Hóa ra là vậy.”

Chữ Giả bình tĩnh, cười ra tiếng: “Đây coi như là trời có mưa gió khó đoán nhĩ, chỉ thiếu chút nữa thôi là ta thành công rồi, không ngờ lại thua ở chỗ này. Chữ Liệt kia... là Quý Tồn Quang sao? Gã có chút tiến bộ rồi.”

“Chỉ là,” chữ Giả vuốt ve mảnh vỡ Âm dương điệp cuối cùng lấy ra từ Định phong ba, chậm rãi nói: “Chấp niệm khiến ta đồng ý bị phong ấn và ký khế ước máu đúng là tìm kiếm kiếp sau của Vân Chương. Nhưng chấp niệm này... bản thân ta lại không thể thực hiện.”

“Người không tin khế ước máu.” Cổ Kinh Hàn nói trúng tim đen của chữ Giả.

Có lẽ trước lúc bị phong ấn vào hũ tro, chấp niệm của chữ Giả đúng là điều này, nhưng đây chỉ là mặt ngoài của chấp niệm. Hắn chưa từng nói suy nghĩ thật sự của hắn với khế ước máu, hắn không tin Cổ Kinh Hàn có thể hoàn thành chấp niệm của hắn, hắn muốn tự mình hoàn thành chấp niệm thật sự của mình.

“Người nói chuyện tin tưởng với ta à?”

Chữ Giả đột nhiên cười khẩy, ánh mắt u lạnh, hận thù uy nghiêm và đáng sợ, “Cổ Kinh Hàn, Cổ thiên sư, ta dựa vào gì để tin tưởng người đây? Lúc trước, nếu không phải... nếu không phải các người thì làm sao ta và Vân Chương lại đi đến mức này? Vân Chương bảo ta tin tưởng người, không muốn ta nghịch thiên cải mệnh phục sinh tàn hồn của y, y không hận các người, nhưng ta... chưa bao giờ tin tưởng kẻ thù của ta.”

“Chấp niệm hả?”

Chữ Giả bỗng nhiên quay đầu nhìn Dung Phỉ, hai mắt đỏ tươi, gần như điên cuồng mỉm cười, “Chấp niệm cái gì... Đều là do người tạo nghiệt mà ra!”

Ánh mắt kia như một mũi tên đột nhiên xuyên thẳng qua lồng ngực Dung Phỉ, cậu sững người, chỉ thấy chữ Giả còn chưa dứt lời, khí đen quanh thân đã tụ thành một chướng to, vô âm về phía cửa, một chướng hạ xuống, màn sáng chấn động.

Thân hình chữ Giả lóe lên, vừa mượn cơ hội này vừa mặc kệ phản phệ thiêu đốt, hắc chà tay chụp về phía Dung Phi, năm ngón tay xòe ra, máu thịt bong tróc, hóa thành xương trắng, bỗng dưng hút lấy bốn mảnh vỡ Âm dương điệp.

“Cẩn thận!”

Cố Kinh Hàn ra tay ngăn cản, Dung Phi hoàn hồn, tay vừa nhấc, bùa chú bắn ra như mưa kiếm.

Chữ Giả chợt lùi về sau, khí đen quanh thân tựa như sôi trào tản về bốn phía, gió mạnh nổi lên.

Vài lá bùa chú lập tức bay tới, dẫn sấm sét bổ đôi gió đen, chữ Giả ở bên trong đã biến mất không còn tăm hơi.

“Má nó! Để hắc chạy thoát rồi!”

Dung Phi chạy ra khỏi phòng, lông mày nhíu chặt, trong mắt còn sót lại chút hoảng hốt.

Cố Kinh Hàn ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, sắc mặt dần nặng nề: “Hắc đến núi Loan rồi. Trận pháp dưới đáy sông Loan hấp thụ sức sống của núi Trường Thanh và tử khí của núi Loan, vào giờ Tý đêm trăng tròn sẽ tạo thành nơi chuyển đổi âm dương. Là do hắc bày ra, hắc muốn phục sinh Vân Chương.”

“Đuổi theo không?” Dung Phi hỏi.

Cố Kinh Hàn lắc đầu, xua tan khí đen trong sân, nói: “Ngày mốt mới là đêm trăng tròn, đến lúc đó hắc đi. Giờ có đi cũng không tìm được hắc.”

Dung Phi như có tâm sự gật đầu, đôi mắt đào hoa sáng rực chợt chuyển sang Cố Kinh Hàn, bờ môi cử động: “Anh nói xem... lời chữ Giả có ý gì nhỉ?”

Đây là lần đầu tiên Cố Kinh Hàn nhìn thấy chút lo lắng trong mắt Dung Phi.

“Nếu anh nói hắc chỉ muốn quấy nhiễu chúng ta, em sẽ không tin.” Cố Kinh Hàn nắm chặt cổ tay Dung Phi, chẳng hề mảnh mai nhưng lại rất gầy. Ngón tay mơn trớn mạch đập yếu ớt bên trong cổ tay, luồn vào kẽ tay Dung Phi.

Mười ngón tay liên kết, gắn bó như môi với răng, hình như có rung động khôn kể chợt lan tràn.

Dung Phi nhíu mày nhìn Cố Kinh Hàn.

“Mặc kệ là bí mật gì, thì sẽ có ngày cháy nhà lòì mặt chuột.”

Giọng của Cố Kinh Hàn vẫn lạnh nhạt, nhưng bỗng dưng trầm đi rất nhiều, tựa như pha lẫn một chút dịu dàng hiếm lạ, hần dừng một chút, đột nhiên giang hai cánh tay, nói: “Ôm.”

Dung Phỉ ngó ra, sau đó lấy đà nhảy vào lòng Cố Kinh Hàn, một mặt bị đông cứng đến run rẩy, một mặt ôm sát vai Cố Kinh Hàn, vùi mặt vào cổ hần, không có tiền đồ mà nói: “Mới có một chữ... mà em nghe cứng lên rồi... anh giúp em làm xẹp xuống đi...”

Cố Kinh Hàn khóa tay lại, ôm Dung thiếu gia vào phòng, trong lòng thầm nói xem như đã lừa được chuyện ban nãy. Thế nhưng, hàm ý sau lời nói của chữ Giả lại không có cách tìm tòi nghiên cứu. Hơn nữa, phục sinh người bị hồn phi phách tán... đâu chỉ là nghịch thiên cải mệnh, chỉ sợ là phải trăm họ lầm than.

Hai người dọn dẹp chuẩn bị đi ngủ.

Cố Kinh Hàn đi qua xem Huyền Hư, thấy người vẫn còn sống tốt chứ không bị chữ Giả bóp chết. Sau đó, hần bố trí một trận pháp nhỏ, để phòng chữ Giả lại quay về.

Làm xong mọi thứ, Cố Kinh Hàn trở về phòng, đã thấy Dung thiếu gia ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Dung Phỉ đã cởi sạch sành sanh đồ của mình, chỉ mặc mỗi đạo bào của Cố Kinh Hàn, cổ áo trễ xuống, để lộ một mảng lưng mượt mà, mỏng manh nhưng cơ bắp đầy sức sống.

Cố Kinh Hàn hôn nhẹ lên đỉnh đầu Dung Phỉ rồi đắp kín mềm cho cậu, lại thu nhỏ cơ thể mình đặt lên gối đầu, ngồi tựa ở bên giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Ngày hôm sau, Huyền Hư tỉnh lại, nhưng không ai quan tâm đến gã.

Cố Kinh Hàn dẫn theo Dung Phỉ nước đến chân mới nhảy về bùa như diên, chỉnh sửa trận pháp. Trước đó, kiếm gỗ đào bình thường đã bị tổn hại khá nhiều, đào mộc tâm ngàn năm thì do Dung Phỉ không có tu vi nên không dùng được, Cố Kinh Hàn bèn bẻ hai nhánh cây từ cây Bạch Phồn, gọt thành kiếm mộc, dạy cho Dung Phỉ vài chiêu kiếm pháp.

Vô cùng bất ngờ chính là Dung thiếu gia tuy lười, nhưng học mấy thứ này lại cực kỳ nhanh, khiến người sinh ra ảo giác rằng những thứ này vốn có sẵn trong người cậu, chỉ là bị khai quật lần nữa.

“Tối ngày mai, tôi cũng đi nữa.”

Người Huyền Hư quần đầy băng vải, ngồi cũng không vững, dựa vào bàn, tiều tụy nói: “Không ngờ con quý kia là thứ gian trá... Định phong ba không còn, hần cũng chẳng buồn quan tâm đến cái mạng chó này của tôi, dù thế nào tôi cũng phải kiếm về một chút mảnh vỡ, chứng minh tôi có gắng sức vì trăm yêu trừ ma...”

Cố Kinh Hàn kèm tay Dung Phi vẽ bùa, cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Gắng sức tìm chết sao?”

Huyền Hư tái mặt, lắp bắp nói: “Chết thì không chết được... Đây là gì thế, Cố lão đại, cậu xem bùa của các cậu đây ắp cả hai túi rồi, vẽ nữa cũng đâu có chỗ đựng, chẳng bằng... em trai đây giúp hai người san sẻ chút ha?”

Chai mặt nói xong, tay cũng đã quơ một xấp bùa chú nhét vào lồng ngực.

Dung Phi nhìn gã, chìa tay tới: “Một tấm 100 đại dương.”

Tay của Huyền Hư yếu đi: “Khi nào quay về tôi đền cho.”

Cố Kinh Hàn giương mắt, ném tới một lá bùa định thần cho Huyền Hư, “Cầm đi, hồn phách của anh không ổn định, tận dụng cho tốt đấy.”

Huyền Hư đắc ý chụp lấy, tay không mà đến, thắng lợi trở về. Chỉ là khi nói tới hồn phách không ổn định, ánh mắt của gã chợt có chút phức tạp, như thể nhớ ra cái gì đó, rồi lại như không nhớ ra được gì, đôi mắt phủ một lớp thần thờ.

Cố Kinh Hàn nhìn thấy hết vẻ mặt biến hóa của Huyền Hư, im lặng không lên tiếng, tiếp tục hướng dẫn Dung Phi vẽ bùa.

Chuẩn bị hai ngày, vào đêm ngày thứ ba, ba người rời khỏi Trường Thanh quán, đi thẳng đến núi Loan.

52. Chương 52: Tranh Đoạt

Đêm sương lạnh, không trăng không sao.

Ba người Cố Kinh Hàn còn chưa chạy đến núi Loan thì đã thấy trên bầu trời tối om bỗng có một cột sáng đỏ rực rỡ bay lên, hồng thủy ngập trời, gió đen cũng nổi lên dữ dội, vây quanh chùm sáng sục sôi, gần như diệt cả ngọn núi Loan.

“Phải nhanh lên!”

Liếc nhìn thế trận này, Cố Kinh Hàn cau chặt mày, lúc này ném ra vài lá bùa dán lên hai chân Dung Phi và Huyền Hư, “Trận chuyển đổi âm dương này rút lấy sức sống của mạch đất lân cận, phải nhanh chóng ngắt ngang, không thể chậm trễ, bằng không e rằng cả người lẫn vật trong bán kính bốn mươi chín dặm sẽ bị diệt vong, không còn một ngọn cỏ.”

Dung Phỉ cười gằn: “Quá tàn nhẫn.” Cậu nhìn Huyền Hư một chút, “Anh ổn không? Còn đi nổi chứ?”

“Còn... còn chịu được...”

So với Dung Phỉ khỏe như vâm thì mặt Huyền Hư trắng như tờ giấy, trông như có thể đi gặp diêm vương bất cứ lúc nào, tốc độ chạy nhanh đến nỗi hai chân co giật mất kiểm soát, hít thở hồng hộc.

Cố Kinh Hàn không nhiều lời với gã, cùng với Dung Phỉ mỗi người xách cánh tay Huyền Hư rồi khiêng cả người Huyền Hư lên, đón lấy cơn rống giận của gió tà xông lên núi Loan.

Không lâu sau khi vào núi, sóng nước tụ thành thủy triều đen ngày càng dâng cao.

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ rất nhanh nhẹn, bay lướt từ vùng cao. Càng tới gần con sông kia, càng cảm thấy lạnh lẽo, gần như đông lại thành thể rắn, đâm vào đến tận xương.

Nước sông bay khắp nơi, ấy mà giữa mặt sông lại yên tĩnh quỷ dị.

Chữ Giả với áo bào tung bay đứng trên mặt nước.

Vô số dây đỏ dài mảnh bắn ra từ ngọc phù của trận pháp dưới đáy sông, xuyên qua dòng chảy đục ngầu, tìm đến không trung, như bện thành một cái lồng vây nhốt chữ Giả ở trung tâm. Âm dương điệp đã hoàn chỉnh, trôi nổi ở trước người chữ Giả, tỏa ra ánh sáng dịu dịu.

Hai tay của chữ Giả liên tục kết ấn, điều khiển từng sợi dây đỏ tụ vào cột sáng màu đỏ phía trên bầu trời. Cứ thêm một sợi dây đỏ, cột sáng này sẽ sáng hơn một chút, khuếch trương hơn một chút.

Cột sáng hun đỏ bầu trời đêm, trải rộng về phương xa, như một cảnh tượng lửa thiêu mây hùng vĩ.

Người dân ở thành quách và thôn trấn nơi xa bị đánh thức, ánh đèn nối nhau sáng lên, gà chó ồn ào bắt rút, trẻ mới sinh cất tiếng khóc oe oe.

“Chuyện... chuyện gì thế này?”

Huyền Hư bị vớt xuống bờ sông dưới vách núi, một bên vội vã móc bùa chú và kiếm gỗ đào ra, một bên nhìn Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ ở hai bên, “Cố thiên sư, trận pháp này có lực hút rất mạnh và gây tổn thương lớn đến quỷ hồn, hay là để tôi và Dung thiếu đến đó dẫn hắn lại đây...”

“Không chờ được nữa...” Từng vòng táng châu saó giới được đeo vào năm ngón tay thon dài với khớp xương chắc khỏe của Cố Kinh Hàn, cuối cùng “cùm cụp” khóa lại nơi cổ tay, Cố Kinh Hàn ngắt lời Huyền Hư, ánh sáng lạnh ngưng tụ trong đôi mắt phượng mạnh mẽ, đột nhiên bay lên: “Hành động!”

Cố Kinh Hàn còn chưa dứt lời, bùa chú của Dung Phỉ đã bắn ra trước một bước.

“Huyền Hư, anh cướp trận!”

Bùa chú tiến mạnh vào cái lồng bện từ dây đỏ, âm âm nổ tung. Khí tràng xung quanh lay động, Dung Phỉ cầm kiếm gỗ bạch phồn trong tay, áp sát từ phía sau, vung kiếm chém đứt vài sợi dây đỏ.

“Đại trận đã thành, đừng hòng ngăn trở ta!”

Chữ Giả đột nhiên xoay người, dây đỏ đã bị chém đứt lập tức biến thành rắn đỏ, rít lên lộ nanh nhè lưỡi, bổ nhào về phía Dung Phỉ, muốn xé cậu thành từng mảnh.

Dung Phỉ hồn nhiên không sợ, một lá bùa vàng được vung ra ngoài như không cần tiền, đánh vào đầu rắn lúc này đã bị nổ nát bươm.

Chém rụng rắn đỏ, Dung Phỉ cũng không vọt vào cứng đối cứng với chữ Giả. Cố Kinh Hàn từng nhắc nhở cậu, nếu không phải chữ Giả kiếm về thi thể của mình vì trận pháp này, cộng thêm việc không thể điều khiển thi thể thành thạo dẫn tới ảnh hưởng thực lực thì e rằng ngay cả khi Cố Kinh Hàn đạt tới cảnh giới cao nhất cũng không phải là đối thủ của chữ Giả.

Hơn nữa, bùa chú giúp Dung Phỉ đứng trên gần mặt nước cũng sắp hết thời gian.

Cậu móc hơn phân nửa bùa chú ra rồi nện hết về phía chữ Giả, sau đó nhanh chóng lùi về sau, không hiếu chiến nữa.

“Oành _____! Âm!”

Tất cả đều là bùa nổ, lực xung kích cực lớn, gần như nổ tung tạo thành một cái hố trên mặt sông, mặt nước tĩnh lặng trong nháy mắt nổi lên sóng lớn.

Chữ Giả bảo vệ Âm dương điệp, vung tay áo dựng lên một bức tường nước, cản lại toàn bộ động tĩnh bên ngoài.

Hắn đặt hết tâm trí vào Âm dương điệp, hoàn toàn không phát hiện Cố Kinh Hàn xuất chiến chậm hơn Dung Phỉ một bước đang ở phương nào. Ngay vào lúc này, một giọng nói lạnh giá như tiếng dao băng vang lên ở phía sau lưng hắn.

“Phá!”

Chất giọng vô cùng nhẹ nhàng nhưng khi vào tai chữ Giả thì lại nổ tung như chương sớm trống chiều, làm

cho hắn giết mình sợ hãi.

“Cố, Kinh, Hàn!”

Chữ Giả cắn răng, bỗng nhiên xoay người đánh ra một chưởng, sau đó nhấc người bay lên, nhảy vào trong cột sáng màu đỏ.

Trong nháy mắt hai chân hắn rời khỏi mặt sông, ngọc phù dưới đáy sông kêu rắc rắc vài tiếng, vỡ vụn hơn phân nửa. Một nửa khúc dây đỏ rơi xuống, cột sáng chói lóa như mặt trời ảm đạm đi rất nhiều.

Tia chớp phóng ra từ nhẵn bạc, âm âm nện tới.

Cố Kinh Hàn nén chịu lực hút từ trận pháp dưới đáy sông, cắn răng chịu cơn đau nhức do hồn phách bị lôi kéo, cũng lao vào trong cột sáng, nhanh chóng đánh với chữ Giả.

“Phản âm hoàn dương, vào lúc này rồi mà ngươi còn cho rằng ngươi có thể cản ta sao?” Chữ Giả công kích ác liệt, một tay cầm Âm dương điệp, tiếp tục hấp thụ ánh sáng đỏ bên trong cột sáng, một ngón tay bọc giáp dài ra, đâm về phía Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn không chịu thua kém, áp sát từng bước, lạnh lùng nói: “Hồn phi phách tán, dù cho có thể tự tàn hồn, có thiên thời địa lợi, song tỉ lệ phục sinh thành công cũng chỉ có một phần vạn. Khiến trăm họ lầm than chỉ vì một người, đây chính là điều Văn Chương đã dạy ngươi sao?”

Chữ Giả như nghe thấy một câu chuyện cười, khóe môi cong lên, ánh đỏ lấp lóe trong mắt: “Cố thiên sư, ngươi cho rằng có thể dao động ta chỉ bằng đôi lời này ư? Đừng ngây thơ... Ngươi cũng giống ta thôi, sau này... Sau này ngươi lấy lại ký ức thì ngươi sẽ biết ngươi ngu như thế nào!”

Một chưởng lia ngang cản cổ chữ Giả, Cố Kinh Hàn với vẻ mặt lạnh lẽo, không hề chịu chút ảnh hưởng từ mấy lời mập mờ ám chỉ của chữ Giả.

Chữ Giả nhanh chóng né qua một bên, hai người tới tới anh đi bên trong cột sáng, thỉnh thoảng có ánh sáng trắng nổ tung. Dung Phi ở bên bờ sông, cùng với Huyền Hư một trái một phải, canh thời cơ chính xác rồi lập tức nện bùa chú vào chữ Giả, nổ đến chữ Giả thấy phiền không thể tả, thân hình không còn thông dong.

“Quả nhiên là Cố thiên sư.”

Chữ Giả thấy Cố Kinh Hàn làm thỉnh, nở nụ cười, “Ý chí kiên cường nhỉ. Có điều, ngươi còn duy trì được bao lâu đây? Không tới một khắc, đợi Âm dương điệp hút sạch sinh cơ, ta sẽ hoàn thành việc lớn.”

“Ngươi còn kiên trì nổi một khắc sao?”

Tiếng gió rít gào xung quanh, ánh mắt của Cố Kinh Hàn lạnh thấu xương, đâm về phía chữ Giả, như thể nhìn thấu tất cả, “Nếu như ta đoán không sai. Âm dương điệp hẳn là một pháp khí thu hồn phách, kèm cả chức năng chuyển đổi âm dương. Người đánh vỡ Âm dương điệp, Vân Chương liền hồn phi phách tán, chẳng qua đây chỉ là lời nói một bên trong giấc mộng của người, còn về sau như thế nào thì căn bản không thể hay biết.”

Sắc mặt của chữ Giả hơi thay đổi.

Cố Kinh Hàn nhân cơ hội dồn sức tấn công, chất giọng thấp lạnh, tốc độ nói cực nhanh: “Vân Chương hồn phi phách tán, không hề quay về vong xuyên mà tiến vào Âm dương điệp. Chẳng biết từ nơi nào, người có được phương pháp chuyển đổi âm dương của Âm dương điệp, bèn thiết kế nên vở kịch này.”

Móng tay quỷ đen kịt đâm xẹt qua sáo giới trên cổ tay của Cố Kinh Hàn.

Hai người bay ngang người nhau, chữ Giả nhìn Cố Kinh Hàn, giọng nói hơi thất thường: “Người đoán đúng vài phần đấy.”

“Âm dương điệp vỡ nát, Vân Chương hồn phi phách tán, ta đau khổ rời đi, không để ý những mảnh vỡ kia. Nào ngờ lại có người nói cho ta biết Vân Chương vẫn chưa hồn phi phách tán, còn có thể sống lại, chỉ cần ghép lại Âm dương điệp và bày ra trận pháp này. Nhưng đợi đến lúc ta quay lại, mảnh vỡ của Âm dương điệp đã biến mất từ lâu...” Chữ Giả dừng lại, nhếch môi, “Nhưng may mắn trời không phụ ta... Vì ngày hôm nay, ta đã chờ rất nhiều năm.”

“Có người nói cho người biết ư? Là ai?” Cố Kinh Hàn nhảy bèn bắt được điểm này, ánh mắt nghiêm túc.

Chữ Giả cười ha ha: “Đương nhiên là ông trời! Làm sao ông trời có thể tàn nhẫn nhìn ta cô độc bị thương đến vậy?”

“Thật sao?”

Ý lạnh lóe lên trong mắt Cố Kinh Hàn, táng châu trên tay đột nhiên bùng lên một màn ánh sáng bạc chói mắt, tiếp theo đó có một luồng sáng quắc nóng hổi lao ra, chữ Giả không kịp phòng bị, hai mắt đau nhói như bị đục khoét. Trong khoảnh khắc khép lại mở ra, hấn ấy mà đã bị ép đến sát mép cột sáng.

Một khi Âm dương điệp bắt đầu hấp thụ sức sống thì không thể dừng lại, chữ Giả tuyệt đối không thể để mình rời khỏi phạm vi của ánh sáng đỏ.

Chữ Giả lập tức gấp người, bóng hình trở nên mơ hồ, hóa thành một luồng khí đen muốn lướt tới chỗ Cố Kinh Hàn. Thế nhưng, Cố Kinh Hàn như đã đoán ra động tác tiếp theo của hắn, đúng lúc giơ tay che lại phía trước.

Bàn tay ngăn lại chỉ cầm hai lá bùa vàng, chứ không phải là bàn tay đeo táng châu.

Bùa chú nứt ra, chỉ có thể ngăn cản đôi chút, tiếp đó đã bị chữ Giả hóa khí đen tách rời, kéo theo nửa đoạn cánh tay của hóa thành hư không.

Nhưng ngay trong chớp mắt này, bàn tay đeo sẵn sáo giới của Cố Kinh Hàn trượt chéo đi với góc độ không thể tin được, hai ngón thành kiếm, chém vào Âm dương điệp trên tay chữ Giả.

Âm dương điệp lập tức rơi xuống.

“Vân Chương!” Chữ Giả kinh hoàng, bất chấp bẻ gãy cổ tay, một bàn tay khác chụp lấy Âm dương điệp.

Song, Cố đại thiếu đầu chỉ chiến đấu một mình, kiếm gỗ bạch phồn của Dung thiếu gia rộng mở đâm tới, không phải hướng về chữ Giả, mà là đâm về phía Âm dương điệp.

Âm dương điệp hứng lấy cú đâm này, xoay tròn văng ra khỏi cột sáng.

Dung Phi lập tức vọt tới, chuẩn bị đỡ lấy.

Ánh đỏ trong mắt chữ Giả bùng cháy dữ dội, vẻ độc ác chợt lóe lên, liều mạng chụp lấy kiếm gỗ bạch phồn của Dung Phi. Kiếm gỗ bạch phồn là vật khắc chế âm tà, cộng thêm chữ Giả cũng không chống lại nên lúc này đã chém rụng bàn tay trái của chữ Giả.

Bàn tay trái này vừa bay ta, vừa khéo nện vào Âm dương điệp, quỹ đạo bay ra của Âm dương điệp lập tức vòng lại.

“Má nó!”

Trơ mắt nhìn Âm dương điệp sắp tới tay lại bay đi mất, Dung Phi tức điên lên, nhanh chóng đuổi theo. May mắn thay, khi nhìn thấy chỗ Âm dương điệp rơi xuống, Huyền Hư đã đuổi cổ chạy về chỗ ấy, còn gần hơn so với cậu.

“Quả thật là số chó ngáp phải ruồi...” Dung Phi phát cáu mỉm cười, vội hô lớn: “Huyền Hư! Bắt lấy mau!”

Âm dương điệp tỏa ra ánh sáng trong vắt, như một vệt sao băng chợt xuất hiện cắt ngang bầu trời tăm tối.

Không cần Dung Phi lên tiếng, Huyền Hư cũng biết quyết không thể buông tha vật này, đảo đi đảo lại đánh tới đánh lui tranh đoạt đến tận bây giờ, chẳng phải chỉ vì vật này hay sao?

Bùa chú dưới chân phát lực, trước khi Âm dương điệp rơi xuống đất, Huyền Hư bay nhào tới.

Nhưng vào lúc này, bất ngờ xảy ra.

Hai bàn tay xương trắng đột nhiên chui lên từ lớp đất ở dưới chân Huyền Hư, hè nhau túm lấy chân Huyền Hư, một tiếng rắc vang lên. Huyền Hư không hề chuẩn bị, tiếng gào đau đớn đứt đoạn trong cổ họng, gã nhào đầu về phía trước, liều mạng duỗi tay ra, chỉ kém một tấc thôi là có thể chụp được Âm dương điệp.

Nhưng chính là một tấc này lại không thể cứu vãn, chỉ có thể đứng nhìn ánh sáng lóe lên, đan xen trên Âm dương điệp.

Chỉ là, Âm dương điệp không rơi xuống đất, cũng không bị vỡ nát lần thứ hai.

Một bàn tay nữ hơi sẵn sùì giương ra, vững vàng đỡ lấy Âm dương điệp vào lòng bàn tay.

Một góc áo bông tím xù xì lướt nhẹ qua trước mắt Huyền Hư, tầm mắt gã không tự chủ dịch chuyển theo bàn tay đang nâng lên kia, nhìn thấy chủ nhân của bàn tay.

Người nữ giơ Âm dương điệp lên trước mặt, vừa thích thú quan sát không rời tay, vừa bật cười, chiêm chọc và trào phúng.

“Diễm quý, cảm giác đi sai một quân cờ như thế nào?”

Bóng hình chữ Giả và Cổ Kinh Hàn chợt tách ra, trên mặt của hắn không còn vẻ điên cuồng tàn nhẫn, trái lại nhếch môi mỉm cười, “Quả nhiên là người. Vân Tĩnh, người đời này gửi hồn người sống chẳng ra gì, cuối cùng biến thành một bà già đầy nếp nhăn ở tuổi mười tám...”

Cổ Kinh Hàn nhìn theo ánh mắt chữ Giả, chỉ thấy người đứng trên bờ đang vui cười cầm Âm dương điệp rõ ràng là dì Tú của gánh hát Hoa Hải Đường.

53. Chương 53: Vân Chương

Dì Tú, hoặc nói là Vân Tĩnh, sắc mặt của ả biến đổi, âm trầm như nước sau khi nghe chữ Giả nói.

“Nếu không do Vân Chương và người, làm sao ta lại sa sút đến mức độ này?! Hồn phách không trọn vẹn, tuổi thọ ngắn dần theo từng đời, già nhanh hơn theo từng đời...”

Giọng nói Vân Tĩnh tràn ngập thù hận, ả dừng một chút, vuốt lại vài sợi tóc rối trước trán, bỗng mỉm cười, “Có điều, về sau không cần lo nữa. Đời ta hút hết tàn hồn của Vân Chương trong Âm dương điệp này, ta có thể trở thành một con người hoàn chỉnh, đầu thai chuyển kiếp, trưởng thành kết hôn, giúp chồng dạy con... Diễm quý, lúc người lựa chọn lợi dụng ta, người có từng nghĩ đến ngày hôm nay hay không?”

Vân Tĩnh tự nói, như thể không thèm đếm xỉa đến vẻ mặt âm u bất định của chữ Giả.

Cổ Kinh Hàn nhân cơ hội này nhảy xuống, đứng ở bên người Dung Phi.

Vân Tĩnh chú ý đến động tĩnh phía bên kia, sóng mắt hơi động, quét qua quét lại trên gương mặt của Cổ Kinh Hàn, hình như có chút kinh ngạc: “Đạo thể sẵn có... Thảo nào có thể dẫn ra Âm dương điệp.”

Ý ở ngoài lời quá mức rõ ràng, Cổ Kinh Hàn hơi nhú mày, vẻ mặt có chút mơ hồ.

Vân Tĩnh thấy thế, như chợt bừng tỉnh mà che miệng mỉm cười: “Ồi chào, e rằng hai cậu đây vẫn chưa hay biết chuyện của Âm dương điệp nhỉ. Diễm quý kia chẳng phải hạ tốt lành gì đâu, hắn đang lợi dụng các người đấy. Năm đó, sau khi Âm dương điệp vỡ nát rồi bị phong ấn trong bán kính trăm dặm ở núi Trường Thanh, không dấu vết tìm kiếm, chỉ có người đạo thể trời sinh mới có thể hấp dẫn Âm dương điệp, tự mình giải phong ấn từ nơi xa thăm rồi tụ hợp lại đây.”

“Nói như vậy là Âm dương điệp tự chạy theo chúng tôi à?” Dung Phi mang theo cảnh giác, chợt nở nụ cười.

Vân Tĩnh chớp mắt mấy cái: “Đúng vậy, bằng không cậu cho rằng vì sao tên Diễm quý giả dối này lại khẳng khái thiết lập đại trận vào lúc này?”

Nói đến đây, Cổ Kinh Hàn suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ra đầu đuôi câu chuyện.

E rằng lúc chữ Giả tỉnh lại, cũng chính là thời cơ Âm dương điệp xuất thế.

Có lẽ chữ Giả sớm biết được Vân Tĩnh đầu thai tới trấn Trường Thanh, cố ý gợi chuyện Vân Tĩnh và Ninh Vân An để quấy nhiễu hắn và Dung Phi, mượn cơ giúp Ninh Vân An lấy lại ký ức của Vân Chương mà bảo bọn họ hỗ trợ sưu tầm mảnh vỡ Âm dương điệp, dự định sau cùng bỏ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng.

Nhưng không nghĩ tới sau lưng chim sẻ còn có chim ưng.

Vân Tĩnh tương kế tựu kế, xuất hiện ở thời khắc sống còn. Lúc này, hắn là hồn thể, tu vi không đủ, hạn chế rất nhiều, còn chữ Giả lấy lại thì thể trở thành xác sống, không thể sử dụng những bản lĩnh của ác quỷ ngày trước, sức chiến đấu giảm sút. Hai người đánh đến hai bên tổn hại, ả lại không có đối thủ, chỉ quan tâm tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Quả là một tay tính toán tinh ranh.

Cổ Kinh Hàn hơi nâng mắt nhìn về phía chữ Giả, chỉ thấy tuy sắc mặt của chữ Giả sa sầm và lạnh lẽo, song vẫn chưa có bao nhiêu cảm phần không cam lòng.

Dung Phỉ còn đang ứng phó có lệ với Vân Tĩnh: “Hèn chi bọn tôi mới đến đây chỉ dăm ba ngày, Âm dương điệp này cứ đâm vào bọn tôi như không cần tiền. Tôi còn tưởng tôi và Kinh Hàn quá tốt số nữa chứ, người khác tìm vài đời không thấy, bọn tôi vừa tới đã tìm ra. Náo loạn nửa ngày, hóa ra đều được tính toán kỹ lưỡng.”

Mặt mày diễm lệ sắc bén của cậu bỗng hơi động, nhấc lên chút nghi hoặc.

“Có điều...” Dung Phỉ dừng một chút, “Người có đạo thể trời sinh mà người nói là Kinh Hàn nhỉ? Nếu như Kinh Hàn là người có đạo thể trời sinh, vậy tại sao trong mười mấy năm thiếu niên sống tại núi Trường Thanh, anh ấy lại không dẫn tới được nửa mảnh Âm dương điệp, mà lại là bây giờ?”

Vẻ mặt đặc ý của Vân Tĩnh bỗng cứng ngắc, ánh mắt lập tức lạnh lẽo, đột nhiên nhìn về phía chữ Giả đang lơ lửng giữa không trung.

Chữ Giả vẫn đóng vai người thất bại trầm mặc đón lấy ánh mắt của Vân Tĩnh, chậm rãi mỉm cười.

Lông mày của hắn nhướng lên, khóe môi kéo thành một nụ cười trắng trợn không kiêng dè, khuôn mặt vốn cứng đờ âm trầm đột nhiên như sống lại, yêu dị tràn đầy rực rỡ: “Nhiều đời như vậy, người nóng ruột, nhưng cũng biến ngu rồi Vân Tĩnh.”

Trong mắt Vân Tĩnh tràn đầy khó hiểu, cắn răng nói: “Người vẫn luôn chờ ta một đời!”

“Ta không chờ người.”

Khí đen quanh người chữ Giả tản ra xung quanh, ống tay áo phấp phới bên trong gió lớn, tầm mắt tràn ngập lệ khí chậm rãi đảo qua mỗi người ở đây, nụ cười trên mặt khiến người không rét mà run, “... Mà là các người. Cổ Kinh Hàn, Dung Phỉ, Vân Tĩnh, Quý Tồn Quang...”

Hắn đọc tên từng người, ánh mắt như róc cơ thể của từng người.

Khi nói đến cái tên Quý Tồn Quang, hắn hướng mặt về Huyền Hư hình như đang bất tỉnh.

“Ngày ta tỉnh lại, ta đã biết thời cơ đã đến.”

Chữ Giả nhìn vẻ mặt âm lãnh của Vân Tĩnh, giọng điệu trào phúng: “Người cho rằng người muốn dùng tàn hồn song sinh, bổ khuyết hồn phách bản thân chỉ có mỗi người thôi sao?”

Tầm mắt của hắn lướt xuống Âm dương điệp, ánh mắt chợt dịu dàng đi rất nhiều.

“Người muốn dùng hồn phách của ta bổ khuyết cho tàn hồn của Vân Chương ư?” Vân Tĩnh chợt tỉnh ngộ,

về mặt đại biến, tàn nhẫn dữ tợn, hất tay muốn ném Âm dương điệp xuống đất. Nhưng Âm dương điệp như dính chặt vào tay Vân Tĩnh, chẳng thể ném được.

Theo động tác của Vân Tĩnh, một lực hút yếu ớt đột nhiên tăng mạnh, cuộn cuộn hút lấy hồn phách và sức sống ra khỏi cơ thể ả, đưa vào trong Âm dương điệp.

Chả trách từ lúc ả chụp được âm dương điệp, thái độ của chữ Giả lập tức trở nên kỳ lạ, ả còn tưởng rằng hắn đã nản lòng thoái chí, không còn làm được gì...

“Người động tay động chân gì rồi?”

Gương mặt trung niên của Vân Tĩnh nhanh chóng già nua, khóe mắt nhăn nheo, tóc chuyển bạc, như thể mười mấy năm tuổi trẻ đã bị rút đi, “Ôn Dương! Người cho rằng làm như vậy là Vân Chương có thể sống lại hả?” ả lại chuyển hướng sang Cố Kinh Hàn, giọng nói già nua thê lương, “Cậu là trời sinh đạo thể, là người tu đạo! Cậu trơ mắt nhìn hắn nghịch chuyển âm dương, khiến trăm họ lầm than ư?!”

Cố Kinh Hàn liếc nhìn Vân Tĩnh, rồi lại trông về chữ Giả ở xa, táng châu trên tay Cố Kinh Hàn phát ra tiếng kêu nhẹ nhàng.

Chữ Giả khẽ cười: “Người còn muốn ngăn cản ta à? Vân Chương sẽ sống lại thôi, sức sống đã đủ, nếu không phải vì dẫn dụ con ả Vân Tĩnh gian trá này, ta đâu cần chờ tới bây giờ. Bước cuối cùng sẽ hoàn thành sau khi hút xong hồn phách của Vân Tĩnh. Ta từng nói với người, người chậm rồi, Cố thiên sư.”

Về mặt Cố Kinh Hàn bất động: “Thế nên?”

“Thế nên?” Ý cười chuyển lạnh, chữ Giả nói, “Thế nên, các người để lại mạng của mình đi.”

Cố Kinh Hàn suy đoán nguyên do bên trong sự thù hận của chữ Giả, vẻ mặt như sương đọng: “Hồn thể của ta bị chia tách cũng là tác phẩm của người, đúng không?” Tuy là hỏi nhưng giọng điệu vô cùng chắc chắn.

Dung Phỉ chuyển mắt, nhìn Cố Kinh Hàn.

Chữ Giả dường như cũng không ngạc nhiên với lời của Cố Kinh Hàn, vuốt cằm nói: “Không sai. Lúc tu vi của người hưng thịnh nhất, ta không dám bảo đảm ta có thể đối phó với người khi ta chỉ sử dụng thi thể của mình. Nhưng hiện tại, người chỉ có hồn thể, vậy thì khác rồi.”

Từng bước từng bước, lồng vào với nhau.

Núi Trường Thanh, đồi thi hồn, sự truy đuổi của thôn dân, nhảy vực rơi xuống nước, hồn thể chia lìa, Ninh Vân An... Chữ Giả nói không sai, bắt đầu từ lúc hấn tỉnh lại, bọn họ đã bị hấn nắm mũi dẫn đi. Đến tận bây giờ, sắp trở thành đồ cúng cho Vân Chương sống lại.

“Vân Chương sẽ không tán thành.” Cổ Kinh Hàn lạnh nhạt nói.

Câu nói bình tĩnh lạnh nhạt này như mang theo dao nhọn, trong nháy mắt đâm vào chữ Giả phần nộ không thôi: “Vậy thì thế nào? Y vì tin tưởng vào mấy kẻ tu đạo ra vẻ đạo mạo các người nên mới rơi vào kết cục hôm nay! Mặc kệ y có tán thành hay không, ta chỉ muốn y sống lại...”

“Sống lại?”

Một giọng cười sắc bén chói tai đột ngột vang lên, chữ Giả quay đầu, chỉ thấy Vân Tình khom người rút ra một cây kiếm gỗ đào từ trên người Huyền Hư, cười lạnh nhìn chữ Giả, sau đó chém vào cánh tay mình.

“Âm dương điệp, ta có thể đập lần thứ nhất thì cũng có thể đập lần thứ hai!”

Vân Tình giống như phát điên, “Ôn Dương, hôm nay người không cho ta sống, chúng ta cùng lắm chết chung một chỗ vậy! Ta ở núi Loan kinh doanh nhiều năm, biết được những chiêu xoay xở gì, chắc người không biết chứ gì? Hôm nay, ta sẽ cho người mở mang tầm mắt!”

Vừa dứt lời, Vân Tình dứt khoát đâm đầu vào một tảng đá.

“Người dám ____!” Chữ Giả rống to.

Thế nhưng.

“Đừng!”

Một tiếng réo rất giòn giã vang lên.

Trong phút chốc, đất rung núi chuyển.

Vô số bàn tay quỷ chỉ có xương trắng chui lên từ dưới lòng đất, bò về phía đám người trên mặt đất. Lại có bàn tay quỷ nhanh chóng chồng lên nhau, to lớn cực điểm, hình thành một bàn tay giơ lên trời, vỗ mạnh về phía chữ Giả ở giữa không trung. Dưới một đòn này, cột sáng màu đỏ lung lay muốn tiêu tán.

Cả người chữ Giả cuộn cuộn khí đen, nồng đậm hơn lúc trước.

Hắn trực tiếp vứt bỏ thi thể nhằm giữ trận pháp hoạt động, lần nữa hóa thành thân ác quỷ, hai mắt đỏ đậm muốn điên lên, liều mạng nhằm về phía Vân Tình.

Khí đen cuộn lên một con rồng nước, ầm ầm lao xuống theo thân hình chữ Giả, trong nháy mắt cuộn Vân

Tĩnh vào trong.

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ đang muốn lùi về nhau, nhân tiện kéo theo Huyền Hư, nào ngờ bốn phía lại mọc ra bốn bức tường xương trắng cao chót vót, đá lởm chởm kết thành hình bụi gai, vây nhốt hai người, chẳng thể động đậy.

“Chuyện gì thế này?” Về mặt Dung Phỉ rất nghiêm túc, lập tức muốn dồn sức tấn công, cổ tay vừa nhấc, lại bị Cố Kinh Hàn kéo lại. Cậu nhìn Cố Kinh Hàn, lúc này mới phát hiện hồn thể Cố Kinh Hàn càng lúc càng trong suốt, hai chân đã biến mất từ lâu, cả người tựa như có thể tan theo gió bất cứ lúc nào.

Dung Phỉ ngẩn ra: “Kinh Hàn...”

“Trận pháp này chuyên nhằm vào quỷ hồn, anh không ra được,” Giọng nói của Cố Kinh Hàn vẫn vững vàng, nhưng khó nén được chút suy yếu, “Hắn là Vân Tĩnh chuẩn bị cho chữ Giả.”

Lại không nghĩ rằng người trúng chiêu biến thành hắn.

Trình độ trận pháp của Vân Tĩnh không thấp, bằng không thập tử vô sinh trận trước đó của Ninh Vân An sẽ không làm Huyền Hư và chữ Giả thê thảm như vậy. Tuy trong đó cũng có nguyên do chữ Giả không hề cố gắng hết sức.

“Em phải làm gì đây?”

Dung Phỉ mở to mắt, “Anh nói đi, em sẽ làm được mà! Anh... sẽ không... như Vân Chương...”

Nhìn viên mắt bỗng đỏ bừng của Dung Phỉ, Cố Kinh Hàn thấy căng thẳng, nhưng có vài lời không thể nói vào lúc này, nếu truyền âm thì cũng sợ bị trận pháp dẫn đi mất. Hắn giang tay nửa ôm Dung Phỉ vào lòng, siết chặt cổ tay Dung Phỉ, nhanh chóng viết vài chữ vào lòng bàn tay cậu.

Dung Phỉ bỗng nhiên nâng mắt.

Cố Kinh Hàn sờ sờ lòng bàn tay của cậu, lau đi chút mồ hôi lạnh, thấp giọng nói: “Gần được rồi.”

Theo câu nói này của Cố Kinh Hàn, bên ngoài chợt truyền đến một tiếng nổ vang long trời lở đất, động tĩnh này như nổ bay nửa ngọn núi. Dung Phỉ không đứng thẳng nổi, nếu không phải được Cố Kinh Hàn ôm trong lòng thì e rằng đã té chống vó rồi.

“Hả...”

Tiếng kinh ngạc của Dung Phỉ còn chưa ra khỏi miệng thì đã bị ngắt ngang.

Cổ Kinh Hàn nhanh chóng lấy ra hai hũ tro của chữ Liệt từ trong túi áo của Dung Phỉ, đồng thời dùng tảng châu chọc thủng một lỗ trên tường xương gai. Trước khi lỗ thủng khép lại, Cổ Kinh Hàn canh đứng thời cơ, giơ tay ném hai hũ tro ra ngoài.

Chữ Giả và Vân Tĩnh đánh nhau túi bụi, thanh thế to lớn, không ai chú ý đến động tĩnh bên này.

Hai hũ tro có kích cỡ lọ thuốc hít bay ra theo một đường pa-ra-bôn cực đẹp, nhẹ nhàng xoay tròn giữa không trung, sau đó lặn xuống đất, một hũ có dán chữ “Liệt” bị rút bể, mảnh vỡ văng tung tóe, nhưng bên trong không có thứ gì rơi ra, hoàn toàn không có gì cả.

Một hũ khác lặn lông lốc được một đoạn, được một bàn tay nhặt lên.

“A Dương.”

Giọng nói lạnh lạnh khàn khàn, âm điệu không cao không thấp, song lại như sấm sét giữa ngày xuân, trong nháy mắt nện cho chữ Giả đơ ra, trong lúc thất thần, hắn đã quên căn lại một đòn cuối cùng của Vân Tĩnh đèn sắp cạn dầu trước mặt.

Vô số bàn tay xương trắng hóa thành mũi tên nhọn phóng tới, chữ Giả không đỡ không tránh, mắt thấy lập tức rơi vào kết cục vạn tiền xuyên tim.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Âm dương điệp lờ ra bị rơi vỡ lần thứ hai lại bất chợt xuất hiện ở phía trước chữ Giả, rầm rầm dựng lên một lớp phòng hộ, cản lại vạn ngàn mũi tên nhọn. Một bàn tay thon dài mạnh mẽ giống như trong vô số giấc mộng đã qua, ôm lấy chữ Giả dựa về sau, một lần hơi thở quen thuộc bay tới.

“Dĩ nhiên là người...”

Một đòn cuối cùng của Vân Tĩnh thất bại, cả người bỗng chốc già nua uể oải, cụt hứng ngã xuống đất, ánh sáng trong mắt chậm rãi tan biến, “Người... người thật sự... đầu thai...”

Ả nhìn chằm chằm vào người ở giữa không trung, vẻ mặt âm lệ chợt trở nên vô cùng sáng khoái: “Ha ha ha... ha ha ha... Người thua rồi, Vân Chương... Người thua rồi! Người mới là kẻ thua cuộc... Người thua rồi... Ha ha ha ha...”

Cười cho đã, máu đen tuôn ra từ trong miệng Vân Tĩnh, cổ họng thẳng băng, không còn hô hấp.

Chữ Giả thần thờ được ôm lấy đáp xuống bên bờ, ngơ ngác xoay người, tựa như khóc tựa như cười: “Tại sao, tại sao lại như thế... Tại sao lại là người... Người gạt ta...”

“Hắn không lừa người.”

Vân Tĩnh bỏ mạng, bụi gai xương trắng vỡ vụn, Cổ Kinh Hàn đập nát trận pháp bước ra, nhìn về phía Vân Chương ở phía trước chữ Giả, hoặc là nói, Huyền Hư.

Tướng mạo và trang phục của Huyền Hư vẫn như ngày thường, song khí chất lại khác hẳn, tựa như bị giới rửa qua nước suối, vẻ cà lơ phất phơ được tẩy sạch, ý vị lạnh lạnh lôi lạc phóng khoáng hiện ra. Tuy tướng mạo của gã không hề có chút tương tự với Vân Chương năm đó, thế nhưng khí chất, thậm chí là khí tức lại không khác nhau chút nào.

“Nếu tôi đoán không sai, năm đó, hồn phách của Vân Chương hẳn là chia thành ba phần.”

Cổ Kinh Hàn hồ hững nói, “Hơn một nửa tiến vào Âm dương điệp, bị phong ấn ngủ mê, hai phần còn lại, một tiến vào Vong Xuyên, đầu thai thành Huyền Hư, một tiến vào hũ tro, phong ấn thành chữ Liệt.”

Huyền Hư nhìn Cổ Kinh Hàn, nở một nụ cười diễm đạm và kính cẩn: “Sư bá nói không sai.”

Cổ Kinh Hàn ngẩn ra, tim Dung Phỉ chợt đập mạnh: “Sư bá?”

“Việc này nói ra rất dài,” Huyền Hư nói, “Đợi con giải quyết xong chuyện của A Dương, con sẽ giải thích với sư bá. Mong sư bá thứ lỗi.”

Dứt lời, Huyền Hư đột nhiên đưa tay ôm lấy chữ Giả ở trước mặt, chữ Giả cứng đờ, tựa như muốn gãy dựa nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, vùi đầu ôm chặt lấy Huyền Hư, cả người run rẩy.

“A Dương, không mất bao lâu đâu, đợi cùng ta có được không?” Huyền Hư dịu dàng xoa tóc chữ Giả, nhẹ giọng nói.

“Người... người vẫn tin bọn họ ư!” Giọng chữ Giả hơi run rẩy.

Huyền Hư mỉm cười: “Coi như ở bên ta nhé. Nhiều năm vậy rồi, ta rất nhớ người.”

Lệ khí cả người chữ Giả bị hai chữ cuối cùng đánh nát tan dễ như trở bàn tay. Hắn trầm mặc một hồi, nói, “Được.”

Huyền Hư cúi đầu hôn nhẹ lên môi chữ Giả, cùng hắn kề trán, ấn đường đối lập, nhẹ giọng niệm một câu thần chú nào đó. Bất thành linh, khí đen quanh người chữ Giả rền vang tản sạch, vẻ mặt của hắn trở nên trống rỗng, ngỡ ngàng được Huyền Hư ôm lấy.

Huyền Hư một tay ôm chữ Giả, một tay đưa vào nước sông, lập tức thi thể của chữ Giả bị chữ Giả vớt bỏ ban nãy cùng với một quan tài ngọc trắng nổi lên từ trong nước.

Huyền Hư đặt chữ Giả và thi thể vào quan tài, nhưng không đóng lại nắp, mà xoay người đi tới trước mặt Cổ Kinh Hàn.

“Người đã chờ cả đời này.” Cổ Kinh Hàn chợt nói.

Huyền Hư ngẩn ra, mỉm cười: “Chúng ta đều chờ cả đời này.” Gã liếc nhìn Dung Phỉ, “Sư bá, con có thể nói chuyện riêng với người không?”

Ánh mắt Dung Phỉ lạnh lẽo, nhìn Huyền Hư chằm chằm, nhưng không phản đối.

Cổ Kinh Hàn cau mày, vốn định từ chối nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Huyền Hư, hắn lại nhảy bén bắt được một chút khác lạ. Chút khác lạ ấy khiến vẻ mặt của hắn hơi thay đổi, hắn gật đầu.

Hai người vượt qua mặt sông, vòng tới bên kia bờ.

Cổ Kinh Hàn nhẹ gật đầu với Dung Phỉ, rồi lại nhìn Huyền Hư: “Nói đi.”

Huyền Hư im lặng chốc lát, trầm giọng nói: “Sư bá, chúng con đã lừa người. Có thể nói đây là một lời nói dối như cuội, thế nhưng người không nên biết sự thật này từ con. Có điều, hiện giờ A Dương đã bị mê hoặc, làm ra chuyện sai lầm, e rằng toàn bộ tương lai đã thay đổi.”

Huyền Hư cầm Âm dương điệp đưa về phía Cổ Kinh Hàn, nói: “Vật trả về chủ cũ.”

Cổ Kinh Hàn lại không cầm, trong ánh mắt lạnh lẽo của hắn có mang theo vài phần bình tĩnh, dán mắt nhìn Huyền Hư, giọng nói rét mướt: “Rốt cuộc người là ai?”

Huyền Hư mỉm cười, ngón tay cong lên, bắn nhẹ lên Âm dương điệp.

Một dòng chữ nhỏ màu vàng hiện lên ở giữa Âm dương điệp _____

Ngày 18 tháng 9, sinh thần Phỉ, Hàn tặng.

Trong giây phút hàng chữ này xuất hiện, cảnh tượng xung quanh âm âm vờ vờ như bị cuốn theo làn sóng của không gian và thời gian, chỉ còn lại một vùng trống rỗng tối om. Thế nhưng, màn đen này chỉ tồn tại trong nháy mắt, sau đó như một tấm màn sân khấu khổng lồ, nhanh chóng được thêm vào những màu sắc khác.

Tựa như chữ Giả từng đưa Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ tiến vào cảnh mộng, đây là cảnh mộng của một ai đó.

Xung quanh dần xuất hiện tiếng người huyên náo.

Đây là một con phố phồn hoa thời cổ đại, sạp hàng đông đúc, cửa hiệu san sát, dân chúng chen chúc nhau, qua lại trong tiếng cười đùa và tiếng rao hàng, một vẻ hòa thuận và vui vẻ.

“Ồ kìa, kẻ mù kia, người tính xem tài vận hôm nay của thiếu gia ta thế nào. Nếu tính không chuẩn, bổn thiếu gia sẽ lập tức cướp người về làm vợ cho xem!”

Một giọng nói vô cùng quen thuộc truyền đến từ phía sau, càn quấy tùy tiện, réo rắt rung động.

Đồng tử của Cố Kinh Hàn co lại, chợt xoay người.

Thiếu niên mặc đồ đen cầm trong tay một chiếc roi dài đỏ rực, ý cười tinh nghịch chảy xuôi giữa hàng lông mày sắc bén và đậm sắc. Thiếu niên chẳng hề kiêng dè, nhấc chân đạp vào một sạp đoán số, nhướng cao mày, híp mắt đào hoa, nhìn chằm chằm người trước mặt.

Là Dung Phi.

Cố Kinh Hàn ngẩn ra, bỗng chốc nhìn về vị chủ sạp xem bói kia.

Đạo bào thuần trắng, gương mặt hờ hững, một đoạn vải trắng che lại hai mắt buộc ở sau gáy, ngũ quan càng nhìn càng không khác gì với hắn.

Đây là... kiếp trước của hắn và Dung Phi ư?

54. Chương 54: Mơ Mộng Hảo Huyền

Lúc nghe thấy giọng nói truyền tới từ phía trước, bàn tay của đạo sĩ trẻ tuổi tuổi mười bảy run lên.

Vài đồng tiền bỗng rơi xuống.

Hình như có vẻ ngạc nhiên buồn vui khôn kể lóe lên trên mặt hắn rồi nhanh chóng biến mất, bị giấu đi không còn dấu vết. Sau đó, hắn men theo âm thanh, nhẹ nhàng đầu lên.

Vai của đạo sĩ trẻ tuổi như đao tước, lưng tựa trúc tùng, tuy chỉ ngồi trên một mảnh vải bố sần sùi và xám xịt nhưng vẫn trông xuất trần, thận trọng và ngay thẳng, khác hẳn với sự sầm uất lộn xộn xung quanh, rồi lại hòa vào một cách tự nhiên và không hề bài xích.

Lúc này đang là buổi trưa.

Ánh nắng rực rỡ bắn ra khắp nơi làm người ta hoa mắt, tán loạn rơi trên gò má thanh tú cùng với khoe môi lãnh đạm bất động.

Tiếng nói của hắn không cao không thấp, lạnh nhưng thanh: “Vậy cướp ngay đi.”

Thiếu niên vận đồ đen ngớ ra, hồi sau mới phản ứng lại ý tứ của câu nói này.

Nếu tính không chuẩn, bốn thiếu gia sẽ lập tức cướp người về làm vợ đấy!

Vậy cướp ngay đi.

Ăn ngang nói ngược quen rồi, Dung thiếu gia không hề nghĩ lần đầu tiên không dạy tự hiểu đi ghẹo người đã gặp phải một người cao tay, lại dám trở giọng khiêu khích cậu.

Cậu ngơ ngác nhìn hai phiến môi mỏng của đạo sĩ hồi lâu, sau mới nghiêng đầu che đi lỗ tai ửng đỏ, tức giận vung roi, mắng một câu: “Mất hứng.”

Nói xong, Dung Phỉ xoay người đi mất.

Đạo sĩ trẻ tuổi như thế không nghe thấy, chậm rãi nhặt lên từng đồng tiền rơi trên sạp, rồi cho vào túi vải bên người.

Có điều, chỉ trong nháy mắt, giọng nói của thiếu niên lại vang lên trên đỉnh đầu, “Chuyện... là người đồng ý, cho dù đối ý, bốn thiếu gia chắc chắn sẽ không thả người, người nhớ cho rõ đấy!”

Sau đó, cổ tay chợt bị siết chặt.

Thiếu niên mặt đỏ giữ một đầu roi dài, trối lại tay đạo sĩ, sau lại vác toàn bộ đồ vật trên sạp đoán số lên lưng, lúi theo đạo sĩ mất mù chen qua đoàn người đông đúc.

Về mặt dữ dằn không kiên nhẫn, thế nhưng cơ thể lại ngấm che chở cho người cao hơn mình nửa cái đầu ở phía sau.

“Đạo trưởng, người chẳng phải là người xuất gia sao, làm sao làm vợ ta được? Người không lừa ta đấy chứ?”

“Này, ta là sơn đại vương trên núi Trường Thanh thật đấy, người mà theo ta về thì sẽ trở thành áp trại phụ nhân của ta, đêm nay phải ngủ chung chăn với ta... Đạo trưởng, người được không đó?”

“Ta tên Dung Phỉ, Phỉ của văn thái phỉ nhiên*, người tên gì?”

**Văn thái phỉ nhiên: tài hoa văn vẻ.*

Một trước một sau, chẳng biết từ lúc nào đã biến thành sóng vai đi cùng, Dung Phỉ ỷ người bên cạnh không nhìn thấy, tầm mắt được nước lẩn tới tàn sát bờ bãi trên mặt đạo sĩ, mắt híp hoa đào, pha trò đùa giỡn.

“Cố Kinh Hàn.” Giọng nói lạnh lẽo của đạo sĩ trẻ tuổi đột nhiên ngắt ngang lời Dung Phỉ.

Dung Phỉ ngẩn ra, cảm thấy ba con chữ này quen thuộc đến mức như kim đâm vào lòng, cực kỳ đau đớn. Nhưng nghĩ lại, đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy cái tên này.

Cố Kinh Hàn bỗng nhiên gơ tay.

Bàn tay nắm roi của Dung Phỉ siết lại, nghiêng rằng đang muốn hành động thì đã thấy Cố Kinh Hàn chạm vào phần roi quấn trên cánh tay, hồ hững nói: “Lỏng rồi.”

Sau đó, ngón tay thon dài cử động, siết chặt thêm sợi roi đang trói lấy mình.

Có lẽ đây là lần đầu tiên nhìn thấy một người bị cướp mà còn nhiệt tình như vậy, Dung Phỉ cong mắt mỉm cười, hơi thở mát lạnh của thiếu niên cách Cố Kinh Hàn khoảng một tấc: “Hàn ca ca, ta có chút thích người thật rồi.”

Sau giờ Ngọ, ánh nắng rời rạc.

Thiếu niên đồ đen cứ như vậy mang theo đạo sĩ trẻ tuổi ra khỏi thành, một đường thông thả khoan thai, từ đường rộng xuống tới đường hẹp quanh co, cuối cùng đón lấy khói bếp lượn lờ trong ánh hoàng hôn, đi ngang qua một ngôi làng.

Hiện đang là thời điểm kết thúc một ngày cày cấy, trên đường về nhà, nông hán thôn phụ dồn dập chào hỏi thiếu niên, lấy chút rau dại trứng gà trong giỏ nhét vào lồng ngực thiếu niên, còn có xen kẽ áo hai lớp và giày vải.

“Thím Thẩm ơi, con không cần đâu, con còn đồ để mặc mà, thím để dành may áo cho Đại Ngưu đi, chẳng phải mấy hôm nữa Đại Ngưu sẽ cưới vợ sao?”

Dung Phỉ công một đồng đồ sau lưng như một con ốc sên, tay chân luống cuống từ chối.

“Trong sơn trại chỉ toàn mấy ông già lụ khụ, có biết cái gì đâu, con xem quần áo của con ngắn cùn hết rồi, thím cho con thì con cứ cầm lấy!” Nông phụ lại nhét cho Dung Phỉ một đôi giày vải, nói liên miên: “Con

xem trên núi lại có người mới tới, chút đồ này đủ dùng...”

Dung Phỉ kéo Cổ Kinh Hàn chạy trốn chết.

Khi hai người thoát khỏi vòng vây của thôn dân thì sắc trời đã tối sầm. Đi lên núi, tiến vào trong sơn trại, xung quanh đen kịt một vùng, trăng sao treo trên cao.

Cửa lớn của sơn trại mở ra, một đám người già yếu bệnh tật ra đón, đỡ xuống đồng đồ đạc đầy người Dung Phỉ, không nói một lời kéo hai người đi ăn cơm.

Một hàng trẻ con giống như hạt đậu lê qua một bên chân Cổ Kinh Hàn, đem kẹo đường và bánh vụn tích góp chia cho hẳn.

“Anh lớn ơi, anh sống dưới núi khổ lắm phải không?”

Đứa nhỏ nhón chân lên, duỗi cánh tay vỗ vào vai Cổ Kinh Hàn, “Không sao rồi, vào trong trại sẽ không phải chịu khổ nữa, Dung thiếu tốt lắm!”

Cổ Kinh Hàn nhận một viên kẹo đường, im lặng không nói gì.

Như thể thật sự đến để làm áp trại phu nhân cho tiểu bá vương, Cổ Kinh Hàn ở trong sơn trại, không xuống núi nữa.

Trong sơn trại gần như không có thanh niên trai tráng, trẻ em và người già làm việc của họ. Chưa tới mấy ngày, Cổ Kinh Hàn đã nghe ngóng được gia sản của Dung Phỉ một cách rõ ràng.

Vài năm trước, Dung thiếu gia đúng thật là một thiếu gia, con cháu danh tướng. Nhưng về sau, tổ tiên gặp oan, chết trận sa trường, cảnh nhà liền sa sút, họ hàng bằng hữu tan hết. Tiểu thiếu gia cơ khổ không chỗ nương tựa, sau khi lêu lổng một thời gian, cuối cùng cần răng xách roi lên núi làm thổ phỉ.

Tên thổ phỉ này có tiếng không có miếng đến lợi hại.

Không chỉ giúp thôn trấn ngụ dưới chân núi Trường sơn đuổi chạy đám thổ phỉ khác, mà còn phụ trách tùm tộm bắt chó, giúp thôn dân gặt lúa đãi cốc vào ngày mùa.

Dung thiếu gia còn có sở thích nhặt người, trẻ ăn mày, cụ già mẹ cóa con côi, còn có người tàn tật không ai chăm sóc, tất cả đều được cậu mang tới sơn trại, cho làm chút việc nhỏ như đan giỏ trúc và tết giày cỏ. Cậu còn mở rộng một mảnh đất bỏ hoang, trồng một ít lúa mạch và rau cải thừa thớt. Thịnh thoảng cũng vào rừng săn thú, sau khi trở về lại vác vài giỏ trúc và giày cỏ đi vào thành để bán, đổi về thức ăn thức uống cho người trong trại.

Đó là lí do khi người trong sơn trại nhìn thấy Cổ Kinh Hàn lên núi, bọn họ không hỏi han câu nào. Với đôi mắt mù lòa, hắc cũng là một kẻ tàn phế trăm phần trăm.

Có điều, tàn phế này tuy tàn đấy, nhưng không hề phế.

Ngay cả khi không nhìn thấy, Cổ Kinh Hàn vẫn có thể cầm bút viết ra những con chữ mạnh mẽ.

Sau khi hắc cầm bút viết ra một đoạn Tam Tự kinh mà không thiếu một chữ không lệch một nét, hắc trở thành nhân vật cực kỳ quyền thế trong toàn bộ sơn trại.

Dung Phỉ quơ lấy đám hạt đậu đỏ (đám trẻ con), cho hắc một cái lều để làm chỗ dạy học.

Mỗi sáng sớm, tiếng đọc sách lạnh lạnh truyền ra từ trong sơn trại, hòa cùng tiếng chim hót trong rừng, nghe như tổ hợp khúc trong trẻo.

Đám trẻ con lanh lợi, gật gù đắc ý học thuộc lòng, đôi lúc sẽ thó đầu nhìn ra cửa sổ, chúng luôn có thể thấy một người vốn nên đánh quyền luyện võ ở sân trước đang ôm roi đỏ dài, tựa bên cửa sổ, nhìn chăm chăm vào tiên sinh mù trong lều, đôi mắt đào hoa cong cong.

Nếu như tiên sinh vừa khéo chuyển sang hướng cửa sổ, người bên ngoài cứ như con mèo bị giẫm đuôi, loáng một cái bỏ chạy mất tăm.

“Tiên sinh! Dung thiếu gia lại đang ăn trộm bên ngoài kia! Huynh ấy đúng là một con sâu lớn cực lười, trước không cố gắng đọc sách, giờ lại đi ăn trộm, không biết xấu hổ gì hết!”

Bọn nhỏ mồm năm miệng mười nói, nhưng Cổ Kinh Hàn lại không nhìn thấy, hoặc là nói, từ lúc ở lại sơn trại, Dung Phỉ đã lâu chưa xuất hiện trước mặt hắc.

Áp trại phu nhân, hay là những việc khác, đều là chuyện vui đùa.

Thu qua đông tới, đến lúc sơn trại đón Tết rồi.

Có rất nhiều thôn dân lên núi, lửa trại dấy lên, trong trại tràn ngập tiếng nói cười, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Ở trong bầu không khí thế này, Cổ Kinh Hàn chặn lại Dung Phỉ tránh mặt hắc.

“Người nói người muốn đi ư?”

Dung Phỉ gần như không thể nói ra tiếng, cậu đẩy hơi thở dồn dập về lại cổ họng, lưng tựa vách tường, đầu hơi ngẩng, cắn răng nhìn người trước mặt, “Người... mắt người không nhìn thấy, một người ở ngoài rất nguy hiểm... ở trong trại không tốt sao? Bọn họ... đều coi người như người thân...”

Cách nhau một bức tường, tiếng vui cười bên ngoài vọt tới, ánh lửa xa xăm lay động tạo ra quang ảnh rục rỏ, rọi sáng một góc sân nhỏ âm u.

Cố Kinh Hàn nghe thấy tiếng hít thở khó khăn của Dung Phỉ, nói: “Ta có chút chuyện.”

Dung Phỉ dừng thở, rồi lại tiếp tục phập phồng, giọng nói khản đặc: “Ta có tích góp tiền để người tìm đại phu khám mắt, ít nhất... chờ khỏe rồi hẳn đi. Ngay cả trắng đen người cũng không nhìn ra, người không thấy bút rứt à?”

Nói xong liền mỉm cười.

“Hơn nữa, ta muốn người nhìn thấy ta,” Dung Phỉ nói, “Không phải bổn thiếu gia khoác lác đâu, nhưng bổn thiếu gia đẹp trai lắm. Khi người nhìn thấy rồi, nói không chừng sẽ thích a đó... thích đến đồng ý vì ta phá giới, hoàn tục, đoạn tụ luôn...”

Cố Kinh Hàn đột nhiên giơ tay đặt lên trán Dung Phỉ.

Âm thanh im bật, Dung Phỉ ngẩn ra, nhìn thấy đạo sĩ che mắt bằng một đoạn vải trắng đang dùng tay xoa nhẹ mặt cậu.

Xúc cảm ấm nhuận man mát lướt qua lông mày, lướt qua mắt, đầu ngón tay nhẹ nhàng hạ xuống sống mũi, cảm bị nâng lên, ngón tay cái dừng lại một chút ở bên môi, rồi thoát cái lướt qua.

Răng cắn môi, Dung Phỉ hít một hơi, “Hít... người...”

“Nhìn thấy rồi.”

Giọng nói nhàn nhạt của Cố Kinh Hàn vang lên, hẳn thu tay về, nói, “Rất ưa nhìn.”

Tim Dung Phỉ đập như nổi trống, nắm lấy cánh tay Cố Kinh Hàn, Cố Kinh Hàn không nhúc nhích, nói: “Mắt của ta không trị hết. Dò xét thiên cơ, chịu thiên khiển, người không cần phí tâm.”

“Ở thêm nửa năm...”

Dung Phỉ thả tay ra, “Người lên núi vào tháng Mười năm ngoái, năm nay muốn đi cũng phải chờ đến tháng Mười, đây là yêu cầu duy nhất của ta, không quá mức nhỉ.”

“Được.” Cổ Kinh Hàn trầm mặc chốc lát, đồng ý, khi xoay người bước đi thì lại bị Dung Phỉ kéo lại.

Vải lụa trắng trên mắt được tháo xuống, Dung Phỉ giơ tay, rút ra một đoạn lụa màu xanh lơ có thêu hoa văn, cột lên cho Cổ Kinh Hàn, “Người đeo mảnh vải trắng ấy cứ như đi dự đám tang. Ta tặng người một cái mới coi như là quà sinh thần, đã được ngâm qua thảo dược nên rất tốt cho mắt...”

Cậu nhìn người này rũ mắt, lông mày đẹp đẽ, ngón tay không muốn đánh kết dải lụa chậm rãi buông xuống, mỉm cười.

“... Lúc này mới đẹp.”

Hơi lạnh tản đi, băng chảy tuyết tan.

Lúc gió xuân thổi tới, đạo sĩ tiên sinh của sơn trại có một dải lụa mới tỏa ra mùi thuốc nhè nhẹ. Dung thiếu gia của trại không giữ thể diện chi nữa, xách theo băng ghế nhỏ, bon chen cùng với một đám củ cải đỏ chỉ cao tới eo mình, nghe tiên sinh giảng bài.

Về sau, tiết trời nóng lên, Dung thiếu gia đi tới ruộng dưa, khi về ôm quả dưa hấu, ngâm trong nước giếng, làm thế nào cũng phải khoét ra một miếng ngay chính giữa, đưa đến bàn của tiên sinh.

Dung thiếu gia thông minh sáng dạ không khéo tay còn bỏ thời gian rất dài làm một cái mùng, mỗi đêm trước khi ngủ phải trùm hai mắt, đập hết muối trong phòng Cổ Kinh Hàn rồi mới công thành lui thân.

Vẫn luôn lấy lòng một cách vụng về nhưng thân mật.

“Mười tám tháng chín là sinh thần của ta. Ta muốn cùng người ăn mừng, chờ qua rồi sẽ để người xuống núi.”

Thời tiết oi bức đã kết thúc, Cổ Kinh Hàn bị Dung Phỉ say khướt quần lấy nói huyền thoại cả đêm.

Hắn nhét người vào chăn, ấn ngón tay lên huyệt vị trên đầu người này, mãi đến khi một tiếng gáy nhẹ nhàng vang lên.

Đào mộc tâm ngàn năm là bảo vật có thể gặp nhưng không thể cầu.

Cổ Kinh Hàn lại không chút để tâm chém thành hai khúc, một khúc lớn hơn làm thành kiếm gỗ đào, một khúc nhỏ hơn thì đeo thành một miếng mộc bài.

Sau khi đeo xong mộc bài, hắn cắt cổ tay lấy nửa bát máu, dùng máu ôn dưỡng, cho đến khi linh khí của đào mộc tâm bị khóa lại.

Sau đó, hắn lại phủ một lớp gỗ trắng lên mộc bài, dùng bút phù viết xuống một hàng chữ.

Mười tám tháng chín, sinh thần Phỉ, Hàn tặng.

Làm xong mọi thứ, sinh thần của Dung Phỉ cũng đến.

Vào sáng sớm ngày đó, Cố Kinh Hàn xuống núi một chuyến, chạng vạng trở về, dắt theo một con ngựa.

Dung Phỉ xuất thân tướng môn, làm sao lại không thích ngựa tốt? Chỉ là hiện giờ nghèo đến mức ngay cả con lừa còn không mua nổi, đâu dám hi vọng đến ngựa khỏe cao to gì đó? Chỉ là cậu không ngờ Cố Kinh Hàn lại mang về một con ngựa.

“Đúng là ngựa tốt, từ đâu ra đấy?”

Cố Kinh Hàn nghe ra sự hưng phấn khó nén từ trong giọng Dung Phỉ.

“Đoán ra.”

Dung Phỉ cau mày, không nhiều lời nữa, thay vào đó, nghiêng người lên ngựa, đưa tay về phía Cố Kinh Hàn: “Đi dạo một vòng không?”

Cố Kinh Hàn không từ chối, nắm tay cậu mượn lực, vươn mình rơi vào phía sau Dung Phỉ, ghì lại dây cương, thúc vào bụng ngựa.

“Người muốn đi đâu? Để ta dẫn!” Dung Phỉ cướp lấy dây cương.

Phóng ngựa chạy vội, tiếng người xa dần, gió thổi thét gào qua tai, nghe phần phật.

Không biết đã chạy bao lâu, tốc độ của tuần mã càng lúc càng chậm, cuối cùng dừng lại.

Cố Kinh Hàn cảm thấy hơi khó hiểu, mò lấy dây cương, đang muốn mở miệng thì chợt có một mùi hương kỳ lạ bay vào mặt, đầu hắn nặng trĩu, bỗng mất đi tri giác.

Khi tỉnh lại, tay chân ăy mà bị trói chặt, đạo bào lả tả, một cơ thể ảm lạnh áp đến.

“Người tỉnh rồi...”

Người ngồi trên người hắn khàn giọng cười, “Cứ như vậy một đêm, người cũng đừng trách ta...”

Mồ hôi lăn xuống từ trên trán Cố Kinh Hàn, giọng nói khản đặc: “Ta không thích người.”

Tiếng động im bật, Dung Phỉ thô bạo áp môi tới: “Kệ người! Ta thích người là đủ rồi...”

Hoang sơn dã lĩnh, không trăng không sao.

Mùi thơm kỳ lạ pha lẫn tiếng động khác thường lả lướt tả ra từ giữa bụi cỏ.

Hồi lâu sau, một bàn tay thon dài giãy nhẹ một cái, dây thừng lỏng ra dễ như ăn cháo, tìm nhặt quần áo ngổn ngang.

Cố Kinh Hàn lặng lẽ băng qua sơn trại, đưa Dung Phỉ về phòng.

Hắn treo mặc bài lên vạt áo Dung Phỉ, lại ngồi bên giường chốc lát, ngắm nhìn gương mặt sắc bén và diễm lệ của thiếu niên trong ánh nến mỏng tang hư ảo.

Cuối cùng, đặt xuống một nụ hôn nhẹ nơi khóe mắt đào hoa ướm hồng.

“Người nói đúng lắm,” Cố Kinh Hàn mỉm cười, “Đây là số mệnh.”

Hắn xuống núi suốt đêm, dừng chân tại một khách sạn ở dưới chân núi.

Ngồi trước bàn gỗ của khách sạn, Cố Kinh Hàn đã không bói toán một năm lấy ra đồng tiền quảng lên bàn.

Tiếng vang tới tấp, quái tượng giống y như đúc ngày sơ ngộ Dung Phỉ một năm trước.

“Ôn dịch...”

Vào thời điểm hai chữ vừa ra khỏi miệng, máu tươi tràn qua khóe môi của Cố Kinh Hàn, rơi xuống tí tách.

Thiên cơ cỡ này, bói ra được lập tức tiêu hao nhiều năm tuổi thọ, một khi mở miệng tiết lộ thì sẽ thập tử vô sinh, có lẽ ngay cả chút tro tàn của hồn phách cũng không thể lưu lại.

Cố Kinh Hàn cất đồng tiền vào, ngồi khoanh chân tĩnh tọa ở khách sạn.

...

Cố Kinh Hàn đang quan sát cảnh mộng đứng trước phía trước người mặc đạo bào, quan sát hết tất cả, lông mày hơi cau lại, có chút cảm giác mơ màng.

Hắn không rõ người có lẽ là kiếp trước của mình rốt cuộc đang làm gì, tại sao lại như thế... hắn không phải mới quen biết Dung Phi? Hơn nữa, quái tượng này... khiến cho hắn đứng cách cảnh mộng cũng cảm thấy mơ hồ.

Thắc mắc của hắn không cần suy nghĩ quá lâu, bởi vì đáp án đã xuất hiện.

Cố Kinh Hàn của mộng cảnh ở nhà trọ đến ngày thứ tư, Dung Phi vẫn như con ruồi không đầu tìm không thấy người, song lại có một thanh niên tướng mạo không khác gì Nghiêm Tử Kỳ giẫm lên cửa.

Khi nhìn thấy Cố Kinh Hàn, người thanh niên trông vô cùng giận dữ: “Cố thiên sư, ngươi biết ngươi đang làm gì không?! Thứ bị phong ấn trong cơ thể cậu ta sắp ra đến nơi rồi! Thiên hạ sắp loạn, có bao nhiêu người vô tội phải chết thảm... Thế mà ngươi lại mềm lòng!”

Máu tràn ra từ khóe môi Cố Kinh Hàn: “Cậu ấy là người vô tội!”

Cơ thể của Nghiêm Tử Kỳ cứng đờ, mắt híp mím cười, khó khăn nói: “Cậu ta vô tội, thế nhưng có ai mà không vô tội hả? Chúng ta không thể dẫm tròng xe cát... Cố thiên sư, tim của ngươi đã bị móc ra, hai mắt cũng bị khoét mất, vẫn còn... vẫn còn có thể động lòng vì kẻ phạm đầy sao?”

“Đừng tiếp tục mơ mộng hão huyền nữa...”

55. Chương 55: Thiên Cơ

Trước mắt Cố Kinh Hàn là một vùng đen kịt, tiếng cười khổ bất đắc dĩ của Nghiêm Tử Kỳ còn quanh quẩn bên tai, tâm tư lại trở về mấy chục năm trước.

Núi Trường Thanh vào mấy chục năm trước khác xa bây giờ.

Khi đó, núi Trường Thanh là thánh địa tu đạo, non sông u nhã, cánh rừng sum xuê, bốn mùa xanh thắm. Không có sơn trại, cũng không có bách tính bình thường, chỉ có một đạo quán lúc ẩn lúc hiện, thoát khỏi trần thế.

Thời gặp loạn lạc, dân chúng lâm than. Yêu ma tung hoành, bách quỷ dạ hành.

Tu giả thế ngoại gặp kiếp ắt xuất môn, dồn dập xuống núi, chọn cho mình một minh chủ muốn phụ tá, cùng độ kiếp nạn này. Trường Thanh quán hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

“Quốc chủ Phụng Dương đã đợi mấy tháng dưới chân núi, sau vài lần khảo nghiệm thì được coi là thành tâm. Hiện nay, phần lớn những tu giả khác đều đã nhập thể, nếu tiếp tục chậm trễ thì e sẽ không đuổi kịp kiếp nạn tạo hóa này. Hàn nhi, hôm nay con lập tức xuống núi, đi phụ tá vị quốc chủ Phụng Dương kia, chém hết yêu ma, tìm kiếm vận mệnh của mình trong thời loạn lạc này đi.”

Rừng trúc rào rạc tiếng gió, lão đạo râu dài trắng thở dài một tiếng, vỗ vào vai đệ tử.

“Vâng, sư phụ.” Thanh niên khoác đạo bào thuần trắng gật nhẹ, sắc mặt thanh đạm.

Lão đạo nhìn thanh niên một chút, cười mắng: “Đúng là tính tình lạnh băng.” Giọng nói dừng lại, lại mỉm cười, “Vây cũng tốt, với tính tình như vậy, sẽ không sợ khi vừa nhập thể thì đã bị thất tình lục dục che mắt.”

“Hàn nhi, con nhớ cho kỹ, nhập thể dễ xuất thể khó, nhất định phải bảo vệ tâm của mình, đừng quên dự tính ban đầu đấy.”

Giọng nói căn dặn của lão đạo thông thả rơi vào phía sau, Cố Kinh Hàn mặc đạo bào, cầm trong tay một thanh kiếm gỗ đào, không chút hành lý, cứ như vậy nhân lúc trời sáng mà xuống núi.

Đường núi gồ ghề, gạt mây thấy sương mù.

Cố Kinh Hàn không mất quá nhiều thời gian vượt qua trận pháp, lập tức gặp được quốc chủ Phụng Dương hành trang gọn nhẹ.

Đó là một người không hề có diện mạo quốc chủ.

Đồ đen tóc đen, cười trên lưng ngựa, trong tay thưởng thức một canh liêu, đôi mắt đào hoa kinh diễm híp lại, dường như có chút chán ngán.

Cũng chẳng biết cái câu thành tâm của sư phụ kia là nhìn ở đâu ra.

Ngay trong lúc Cố Kinh Hàn đánh giá quốc chủ Phụng Dương qua màn sương mù mỏng manh, cặp mắt hoa đào nửa khép kia bỗng nâng lên, nhìn vào trong sương mù.

Không cần thiết phải tiếp tục ẩn giấu, Cố Kinh Hàn lưng thưng đi ra từ trong làn sương trắng lượn lờ, đập lên ánh nắng rực rỡ, cúi chào: “Trường Thanh quán, Cố Kinh Hàn.”

Dật thế xuất trần, phong thái tiên nhân.

Chấn động và si mê không thể ngăn cản cuộn cuộn trong đôi mắt hoa đào kia, sau đó chớp nhẹ một cái,

thu lại tất cả tâm tình, cười trả lời: “Phụng Dương, Dung Phi.”

Đây mới thật sự là lần đầu tiên hắn và Dung Phi gặp nhau.

Mà khi đó, hắn vẫn chưa biết, bắt đầu từ lúc đó, chính là chạy trời cũng không khỏi nắng.

Cố Kinh Hàn và Dung Phi rời khỏi núi Trường Thanh, một đường trăm yêu trừ ma, về tới Phụng Dương quốc.

Cố Kinh Hàn chẳng muốn chạm vào chuyện tranh cướp thiên hạ, chuyển đến tẩm cung của Dung Phi, chỉ phụ trách an toàn cho Dung Phi.

Ngày đêm làm bạn, sớm chiều đối diện, hai người xa lạ dần trở nên thân quen.

Cố Kinh Hàn ít nói, cũng không có quá nhiều hứng thú, đa số toàn là Dung Phi nói, Cố Kinh Hàn nghe.

Dung Phi thỉnh thoảng sẽ bảo Cố Kinh Hàn kể chút chuyện trăm yêu trừ ma, hoặc là thời gian sống tu luyện trong núi, toàn bộ tự thuật vô vị nhạt nhẽo cứ như khúc hát ru con, trước khi mơ màng ngủ thiếp đi còn cười giễu một câu “Cuộc sống y như một ông cụ non.”

Trong mắt của Cố Kinh Hàn, Dung Phi là một vị quốc chủ rất tốt.

Cần chính yêu dân, xử sự công chính, lòng mang từ bi. Dung Phi chưa từng có dã tâm lớn hay hiếu chiến, nhưng cũng không để người khác bắt nạt, nhục nước mất chủ quyền. Đèn ở tẩm cung thường xuyên sáng rực cả một đêm, đều là để Dung Phi xử lý chính vụ.

Thỉnh thoảng sẽ có một ít si mị võng lượng lên vào, ý đồ mưu hại Dung Phi, nhưng đều bị chém sạch dưới kiếm Cố Kinh Hàn.

Dần dần, danh tiếng của Cố Kinh Hàn núi Trường Thanh lan truyền ra ngoài.

Một khi biết được lai lịch của hắn, lập tức sẽ có kẻ sách và phương pháp ứng đối.

Trong một lần xuất chinh, phe địch dùng mấy trăm bách tính kết trận, vây khốn Cố Kinh Hàn không thể tùy ý ra tay với người bình thường. Đợi khi thoát vây mà ra, Dung Phi đã là cả người đầm máu, thoi thóp.

Cố Kinh Hàn dùng Đan hoàn treo mệnh cho Dung Phi, đi cả ngày lẫn đêm tới núi Trường Thanh, muốn cầu sự phụ cứu Dung Phi. Chỉ là mưa gió bất ngờ, xung quanh núi Trường Thanh chợt phát ôn dịch, Dung Phi suy nhược, còn chưa vào thành thì đã nhiễm phải dịch bệnh.

Dung Phỉ sắp chết, thuốc và kim châm không có hiệu quả.

Đúng vào lúc này, có ba tu giả tới gặp Cố Kinh Hàn, cho hắn hay rằng ôn dịch không phải đột phát, mà là thiên đạo loạn lạc, Thiên Ma giáng thế, nếu không phong ấn kịp thời thì sẽ là tai ương diệt thế. Bọn họ muốn Cố Kinh Hàn hỗ trợ, tập hợp lực lượng, phong ấn Thiên Ma vào trong cơ thể của một người đại công đức, lấy lực của công đức áp chế ma ý.

“Người đại công đức đương thời chính là Phụng Dương Dung Phỉ.”

Nghiêm Tử Kỳ thấp giọng nói, “Cố thiên sư, nếu quốc chủ Phụng Dương đã không còn cứu được, chẳng bằng...”

Vô duyên vô cớ có một luồng tức giận cuộn cuộn trong lòng Cố Kinh Hàn, trong ánh mắt luôn luôn bình tĩnh chợt nghiêm nghị và trong vắt: “Không thể.”

Hắn nhìn Nghiêm Tử Kỳ: “Đừng nói với ta không phải người đại công đức thì không được, ngoại trừ việc này, tu giả cũng có thể dùng hết tu vi cả đời để phong ấn Thiên Ma...”

Nghiêm Tử Kỳ lắc đầu nói: “Tu giả có thể, nhưng phải có tu vi gần trăm năm mới có một cơ hội, ta chỉ hỏi người, hiện giờ thế gian này có được mấy tu giả có tu vi hơn trăm năm? Cố thiên sư, nếu mấy chục năm sau người nói lời này, thì có thể thử một lần...”

Cố Kinh Hàn nhíu mày: “Ta...”

“Ta đồng ý.”

Một giọng nói uể oải nhưng như đinh chém sắt kết luận chuyện này. Cố Kinh Hàn chỉ có nhiệm vụ bảo vệ Dung Phỉ, chưa từng phản đối lý do của Dung Phỉ, hơn nữa, hắn cũng không biết vì sao hắn lại muốn phản đối quyết định của vị quốc chủ Phụng Dương này.

Bốn tu giả kết trận, tập hợp khí dịch bệnh trong vòng mấy trăm dặm, bức Thiên Ma hiện thân, thừa dịp Thiên Ma suy yếu, còn chưa thành hình mà phong ấn vào cơ thể Dung Phỉ.

Vào thời điểm phong ấn, Cố Kinh Hàn nhận ra có hai sợi khí dịch bệnh chạy trốn, chui vào trong cơ thể của Nghiêm Tử Kỳ và một tu giả khác. Tuy nhiên, cả hai đều không có cảm giác khó chịu nên đành phải dè xướng.

Thiên Ma vào người, lúc Dung Phỉ sắp ngừng thở, chợt có hồi quang phản chiếu, làm cho dung mạo khô gầy của Dung Phỉ lập tức khôi phục dáng vẻ ngày trước.

Dung Phỉ chìa tay về phía Cố Kinh Hàn, sóng nước dồn dập trong mắt đào hoa, phù quang lược ảnh, vạn

tượng u muội, nhưng chỉ chứa dáng dấp của một người.

Dung Phỉ nhẹ giọng nói: “Cổ thiên sư, quả nhân thấy hơi lạnh... có thể giúp quả nhân... làm ấm tay không?”

Màn tơ trùng điệp đung đưa theo gió trên đài cao, như vạn tuyết tề vũ.

Bàn tay trắng xanh, kinh tú giờ lên từ trong màn tơ, dừng lại trước người Cổ Kinh Hàn.

Trông vào mắt Dung Phỉ, cuối cùng Cổ Kinh Hàn đã nhận ra điều gì đó, trong lòng đột nhiên sợ hãi.

Trong lúc hoảng hốt, cơ thể cứng đờ, chẳng thể cử động.

Sau đó, hắn trở mắt nhìn bàn tay khẳng khăng với về phía hắn nhẹ nhoáng một cái, thành linh hạ xuống như tuyết đọng trên cành khô, lặng yên sụp đổ.

Dung Phỉ chết rồi.

Mười năm sau, thời loạn lạc kết thúc, Cổ Kinh Hàn mang thi thể Dung Phỉ về núi Trường Thanh.

Bởi do ma khí lan tràn nên núi Trường Thanh đã trở thành một ngọn núi bình thường. Sau cái chết của sư phụ, Trường Thanh quán không còn nữa, Cổ Kinh Hàn du ngoạn thiên hạ, tìm kiếm phương pháp giải quyết Thiên Ma.

Khi Nghiêm Tử Kỳ gặp lại hắn, chỉ nói một câu: “Phàm nhân truy đuổi tiên giả tựa như giun để muốn lên trời, không biết tự lượng sức mình, mơ mộng hão huyền _____ đây là đạo lý Dung quốc chủ đã hiểu, Cổ thiên sư, vì sao ngươi không thể nhìn thấu chứ?”

“Ngươi động tâm thật rồi sao?”

Cổ Kinh Hàn bế quan.

Một lần bế quan kéo dài vài chục năm, chờ khi hắn xuất quan, hắn khoét mắt, móc tim, bói ra một cơ hội cứu vãn. Sau đó, hắn dựng một sạp đoán số ở dưới chân núi Trường Thanh, chờ Dung Phỉ đầu thai.

Hồi ức chấm dứt ở đây.

Thời gian trôi qua đã vài chục năm, Nghiêm Tử Kỳ hỏi lại vấn đề mà Cổ Kinh Hàn năm đó lảng tránh không đáp.

“Tim của ngươi đã móc ra, hai mắt cũng bị khoét, còn có thể động lòng vì phạm nhân này sao?”

Cố Kinh Hàn của hiện tại phải trả lời Nghiêm Tử Kỳ như thế nào?

Sau phút ngắn ngủi thất thần hồi ức, Cố Kinh Hàn mỉm cười nhìn Nghiêm Tử Kỳ, “Ta đã có tu vi trăm năm.”

“Ngươi chỉ mới tu hành bảy mươi năm...” Nghiêm Tử Kỳ mù mờ, chợt trợn to mắt nhìn Cố Kinh Hàn, ngạc nhiên nói, “Ngươi... phong ấn của Thiên Ma vốn không nên dao động, là ngươi cố tình phá vỡ trước ư? Ngươi... ngươi liều mạng tu hành như vậy là muốn... dùng thân thay thế sao?”

Cố Kinh Hàn nhắm chặt mắt lại: “Làm phiền Nghiêm thiên sư giúp đỡ, vào giờ Tý ba ngày sau, dẫn Thiên Ma ra, phong vào người ta.”

Hắn không thể đứng nhìn Dung Phỉ bởi vì thân phong Thiên Ma mà tuổi thọ ngắn dần theo từng đời, đau khổ gia tăng theo từng đời. Nếu như phải có người gánh vác chuyện này, vậy không bằng là hắn.

Nghiêm Tử Kỳ ngơ ngác nhìn Cố Kinh Hàn, nhắm hai mắt lại, không nói nữa.

Ba ngày trôi qua trong chớp mắt.

Ngày thứ ba, Cố Kinh Hàn cùng Nghiêm Tử Kỳ bước lên núi Trường Thanh.

Trên đường núi quanh co kéo dài, Dung Phỉ vừa nhìn thấy Cố Kinh Hàn, lập tức vui mừng như điên, đang muốn tiến lên rồi lại chợt dừng chân, giờ cung tên trong tay lên.

Giương cung kéo dây, tên đã lắp vào cung.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Về vui mừng khôn xiết bị vẻ hoài nghi che lấp, Dung Phỉ lạnh lùng hỏi.

Ánh sáng lạnh nhắm thẳng vào vầng trán, Cố Kinh Hàn lại như chẳng biết gì, tiếp tục đi tới, mãi đến khi mũi tên đâm vào cổ họng của hắn, một giọt máu nhỏ chảy ra.

“Ngươi sao thế...” Dung Phỉ cả kinh, vội vàng muốn rút tay về thì lại bị Cố Kinh Hàn bắt lấy.

Hai ngày trước, Nghiêm Tử Kỳ đã bày ra trận pháp, Cố Kinh Hàn cảm giác khí tức âm tĩnh cuộn cuộn tràn vào trong cơ thể, rót vào hồn phách, khiến cả người hắn gần như đông lại.

Chỉ ngoại trừ chút ấm áp trong lòng bàn tay này.

Cố Kinh Hàn siết chặt cổ tay Dung Phỉ, tiếp đó lập tức tiện đà bọc lấy cả bàn tay Dung Phỉ vào trong tay mình.

Lúc này, Dung Phỉ còn nhỏ, tay nhỏ hơn tay Cố Kinh Hàn, khi được bao bọc trong lòng bàn tay của Cố Kinh Hàn, đó là một cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Cuối cùng Dung Phỉ cũng nhận ra điều lạ thường, bèn ném cung tên qua một tên, dùng bàn tay còn lại nắm lấy tay Cố Kinh Hàn, “Người bị sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Cố Kinh Hàn cảm nhận sự ấm áp trong lòng bàn tay, giọng nói thấp lạnh dịu dàng: “Ta có việc muốn nói với người, người nghe cho rõ, nhớ cho rõ.”

Dung Phỉ ngẩn ra: “Người nói đi...”

“Sau đêm nay, xung quanh trăm dặm sẽ có ôn dịch hoành hành, núi Trường Thanh có được thảo tên Thanh Cam, có thể không chế...” Lúc Cố Kinh Hàn mở miệng nói ra chữ đầu tiên, máu tươi đã mất kiểm soát tràn ra từ trong miệng hắn, thấm đỏ vạt áo.

“Ba năm sau, chiến tranh quấy nhiễu, Hoài thành có danh tướng thiện cung nỏ...”

“Mười năm sau, phía Nam đại hạn...”

“Mười chín năm sau, Bắc Hà đổi đường...”

“Hai mươi bảy năm sau, động đất Kỳ Sơn...”

Máu nhuộm đạo bào, cốt nhục bong tróc.

“Câm miệng! Đừng nói nữa... ta bảo người câm miệng, Cố Kinh Hàn! Người điên rồi sao!” Dung Phỉ muốn vùng khỏi tay của Cố Kinh Hàn đang che miệng mình, hai mắt đỏ hoe như muốn nứt toác.

Cố Kinh Hàn dùng sức đè lại Dung Phỉ, hắn cảm thấy cơn âm hàn của Thiên Ma xâm nhập cơ thể, trước khi cơ thể hoàn toàn tử vong, hắn vội nói: “Người sẽ quên hết những thứ này, chỉ nhớ rõ lời ta từng nói.”

“A Phỉ, ngủ đi.”

Dung Phỉ ngã xuống bụi cây.

“Người dám dò xét nhiều thiên cơ như vậy...” Nghiêm Tử Kỳ đi ra từ trong cánh rừng, sắc mặt tái nhợt,

“Người không muốn có kiếp sau nữa sao?!”

“Cuối cùng vẫn sẽ chết, ta hi vọng quãng đời còn lại của cậu ấy sẽ suông sẻ.” Cố Kinh Hàn thấp giọng nói.

Có gió thổi xuyên qua rừng, bóng trăng trùng điệp.

Nghiêm Tử Kỳ nhìn thi thể máu thịt lẫn lộn của Cố Kinh Hàn, nói với tu giả đi tới từ phía sau: “Trầm Uyên, ta thật sự không ngờ... Cố Kinh Hàn của núi Trường Thanh đã chết thật rồi, chết ở trên người một phạm nhân...”

“Nhập thế dễ, xuất thế khó.”

Lục Trầm Uyên hít một tiếng, nắm chặt tay Nghiêm Tử Kỳ, “Có điều, nếu người là phạm nhân và cũng gặp phải một kiếp này, ta chắc chắn sẽ đưa ra lựa chọn giống như Cố Kinh Hàn. Hẳn đâu phải là một hũ nút lạnh lẽo...”

Tiếng thở dài chìm vào trong gió.

“... Rõ ràng là một người chí tình chí nghĩa.”

Cuộc đời của hoàng đế khai quốc vương triều Đại Kỳ Dung Phỉ có thể nói là một truyền kỳ.

Dung Phỉ tuổi nhỏ mất chỗ nương tựa, vào rừng làm cướp, sau mượn một trận ôn dịch thu được dân tâm, cộng thêm cầm binh tự lập trong thời loạn lạc.

Trong thời điểm khó khăn, danh tướng ở Hoài thành được gọi tên phụ tá, cuối cùng bình loạn thế, xây dựng vương triều Đại Kỳ, định đô ở Kỳ Sơn.

Sau khi Dung Phỉ xưng đế, bản lĩnh mạnh mẽ, cần cù thiện tâm, thi hành nền chính trị nhân từ rộng khắp, được bách tính kính yêu.

Trong thời gian tại vị, giúp đại hạn phương Nam, phòng Bắc Hà đổi đường, dự động đất Kỳ Sơn.

Dung Phỉ một đời không thê không con, trăm năm sau, an táng vào đại mộ Kỳ Sơn, vật tùy táng chỉ có một miếng mộc bài đơn sơ, đã trở thành một huyền thoại trong sử sách.

Cùng năm, trên núi Trường Thanh.

Một đứa nhỏ khoảng bốn, năm tuổi với gương mặt lạnh nhạt đi tới trước một đạo quán bỏ hoang, ánh mắt

mờ mịt chợt lóe lên.

Một lão đạo tóc trắng xóa đi ra từ trong đạo quán: “Bé con, tại sao lại đi một mình đến nơi hoang sơn dã lĩnh này?”

“Bái sư.”

Lão đạo nheo mắt lại: “Ồ, muốn làm đạo sĩ con à, vậy nhóc tên gì?”

Đứa nhỏ nhìn lão đạo: “Cổ Kinh Hàn.”

“Được, bần đạo có thể thu người, cho người ở lại Trường thanh quán. Nhưng vào giờ Thân mỗi ngày, người phải đi đến rừng trúc trên đường núi này để đợi một người, đợi đến khi người kia đến mới thôi.” Lão đạo cười nói, “Người kia họ Dung tên Phỉ, là sư đệ của người đấy.”

56. Chương 56: Dự Đoán

Vào hôm chạng vạng Dung Phỉ đi tới núi trường thanh, ráng chiều dấy lên nửa bầu trời.

Trước rừng trúc, có một thiếu niên khoanh chân ngồi trên một tảng đá cao to, chậm rãi mở đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn về phía Dung Phỉ, gương mặt lạnh lùng tuấn tú như một bức vẽ tinh vi.

Mặt trời lặn về phía Tây, ánh sáng lơ lửng rơi trên mái tóc dài đen nhánh và đạo bào thuần trắng của thiếu niên, mỏng lung u tĩnh.

Dung Phỉ đứng sững tại chỗ, ngơ ngác nhìn, liền thấy thiếu niên kia mở miệng nói: “Ta tên Cổ Kinh Hàn, người tên gì?”

Bờ môi cử động, Dung Phỉ tìm về giọng nói của mình: “Dung Phỉ, ta tên Dung Phỉ, Phỉ của văn thái phỉ nhiên.”

“Kể từ hôm nay, đệ sẽ là sư đệ của ta.”

Chỉ với một câu nói, đứa trẻ ăn mày bò ra từ trong ngôi miếu đổ nát đã trở thành chủ nhân thứ ba của Trường Thanh quán.

Lão đạo chẳng làm gì cả, cả ngày chỉ đóng cửa đọc kinh, quanh năm suốt tháng cũng không ló mặt ra dòm hai đệ tử của mình một lần. Dung Phỉ vào Trường Thanh quán, sớm chiều đối diện chỉ có mỗi Cổ Kinh

Hàn.

Cố Kinh Hàn sắp xếp cho Dung Phỉ chỉ mới sáu tuổi ngủ sát phòng mình, nhưng sư đệ này hình như nhát gan lắm, mỗi khi gặp trời mưa sét đánh hoặc ác mộng thì đều chạy tới gõ cửa phòng hắn, ôm gối trốn to đôi mắt hoa đào nhìn hắn, ôm cổ hắn, sụt vào lồng ngực hắn, còn muốn hắn kể chuyện thì mới chịu ngủ.

Cố Kinh Hàn tự nghĩ lòng dạ của mình lạnh đến mức giống như sắt đá, thế nhưng mỗi khi đối diện với tiểu sư đệ này lại chẳng làm được gì.

“Đệ còn nhỏ nên sợ là đúng rồi, chờ lớn hơn là hết ngay.” Dung Phỉ cười hì hì ăn vạ trong ổ chăn của Cố Kinh Hàn.

Dung Phỉ biết Cố Kinh Hàn rất chiều mình.

Người sư huynh mặt lạnh đến mức rơi vụn băng cực kỳ mềm lòng với cậu.

Ban đầu, thằng nhãi ranh mới có vài tuổi còn ngoan ngoãn một chút, về sau thì chim rời lồng sắt, vui chơi làm càn, gieo vạ cả ngọn núi Trường Thanh. Vật bơi trong nước, vật bay trên trời, ngay cả mấy bụi hoa lan trong vườn mà lão đạo thích nhất đều trải qua bàn tay tàn phá của Dung Phỉ.

Tuy nhiên, Cố Kinh Hàn chưa từng thật sự răn dạy Dung Phỉ lần nào.

Mặc dù đã mười mấy tuổi đầu nhưng Dung Phỉ thường xuyên lặn lội đến cả người toàn là bùn, bị Cố Kinh Hàn xách ra từ trong núi rừng, mang về đạo quán, đánh cho một roi như gãi ngứa.

Quả thật không đau chút nào, chưa tới nửa canh giờ, thế nào người này cũng sẽ kéo tay cậu, cẩn thận thoa thuốc cho mà xem.

Dung Phỉ chưa từng nói với Cố Kinh Hàn rằng thật ra cậu không thích nghịch ngợm gây sự, chỉ là ánh mắt mỗi khi thoa thuốc cho cậu của Cố Kinh Hàn quá mức chăm chú, cậu muốn đôi mắt này chỉ nhìn mỗi cậu thôi.

Chẳng biết từ khi nào, loại cảm xúc này đã chiếm cứ đầu óc của cậu, khiến cậu đắm chìm, không thể tự kiềm chế, cũng không thể ngăn chặn.

Nhưng khi cậu dần lớn lên, cậu biết rằng mình không còn thích hợp làm những việc này nữa.

Dung Phỉ lớn lên bắt đầu theo Cố Kinh Hàn làm bài buổi sáng, luyện kiếm, tĩnh tọa tu hành, thỉnh thoảng sẽ cùng nhau xuống núi đi chợ, trung thực hơn, cũng vâng lời hơn.

Mãi đến tận lần nọ trên chợ, Dung Phỉ vô tình lật xem một thoại bản không tên.

Chỉ xem có vài lần nhưng đã khiến cậu như bị sét đánh.

Ngày đó, trên đường trở về, trời đổ mưa to, Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ che cùng một cái ô, chậm rãi đi lên núi.

Dung Phỉ mất tự nhiên đi tụt lại phía sau nửa bước, kiềm chế ánh mắt buồn bã thỉnh thoảng lia trên sườn mặt của Cố Kinh Hàn, vừa mâu thuẫn vừa ủ dột.

“Sư đệ.” Cố Kinh Hàn đột nhiên dừng bước.

Dung Phỉ bất thành linh va vào vai hắn, khi đang muốn tách ra thì lại bị Cố Kinh Hàn trở tay nắm vai, kéo cậu nửa dựa vào lồng ngực của Cố Kinh Hàn.

“Sư huynh, sao vậy...” Cả người Dung Phỉ cứng ngắc, đầu lưỡi hơi run rẩy.

“Tới gần chút,” Cố Kinh Hàn liếc nhìn Dung Phỉ, đặt tay lên nửa bên vai ướt đầm của Dung Phỉ, “Ướt.”

Cuối chân trời bỗng xuất hiện một tia chớp.

Dung Phỉ đột nhiên đưa tay ôm lấy eo Cố Kinh Hàn, vùi mặt vào trong cổ hắn, im lặng trong chốc lát rồi mới nói: “Sư huynh... đệ sợ.”

Từ khi thiếu niên nho nhỏ Dung Phỉ trưởng thành, Cố Kinh Hàn không còn tiếp xúc gần với cậu như vậy, mùi ôn lạnh tràn đến, làm cậu hơi run run.

Tay giờ lên muốn đẩy ra, nhưng lại nhẹ nhàng vòng qua eo thiếu niên.

“Yếu ớt.”

Dung Phỉ cọ cọ: “Là do huynh chăm mà.”

Cố Kinh Hàn thở dài, sư đệ chẳng biết xấu hổ như vậy quả thật là do hắn chăm.

Dung Phỉ chẳng biết xấu hổ mà còn thích được voi đòi tiên.

Từ sau ngày đó, đôi lúc cậu muốn lưỡi biếng sấp lại bên cạnh Cố Kinh Hàn, cọ cọ dựa dựa một chút.

Cậu còn vợ vết cả đồng thơ tình, cả ngày đọc cho Cố Kinh Hàn nghe, Cố Kinh Hàn hỏi cậu có biết ý nghĩa hay không, cậu liền cười đáp: “Ý là đệ thích sư huynh.”

Mập mập mờ mờ nhưng vẫn nện vào tận đáy lòng Cố Kinh Hàn.

Trường Thanh quán không có hương khói, toàn bộ kế sinh nhai của đạo quán đều dựa vào ba mẫu ruộng trên núi.

Cố Kinh Hàn không có năng khiếu trồng trọt, không năm nào thu hoạch được thứ gì, buộc phải xuống núi đoán số bắt quỷ, duy trì kế sinh nhai. Mãi đến tận một lần đấu pháp bắt quỷ nọ, Cố Kinh Hàn trúng mưu kế, trọng thương không dậy nổi, Dung Phỉ công hấn đi mấy chục dặm về tới đạo quán.

Từ đó, Cố Kinh Hàn bị Dung Phỉ cầm tù ở núi Trường Thanh.

Mỗi sáng sớm tinh mơ, Dung Phỉ đổi xiêm y gọn gàng, đi chăm bón những mẫu ruộng kia, Cố Kinh Hàn hỗ trợ nấu nước, nhưng thường bị Dung Phỉ ghét bỏ, đuổi hấn ra khỏi ruộng.

“Sư huynh, huynh xem tay đệ có vết chai rồi, khó coi quá, huynh xoa cho đệ đi...”

“Sư huynh, hôm nay đệ chiêm cơm khét, muốn ăn cá huynh làm cơm...”

“Sư huynh, huynh xem hiện giờ đệ trồng trọt còn huynh làm cơm, chúng ta có giống một đôi phu thê nhỏ không? Có lẽ đệ là kiểu con dâu nuôi từ bé ấy...”

Khói bếp lượn lờ kèm theo hương đèn chuông vang, yên tĩnh tốt đẹp trong ánh hoàng hôn.

Dung Phỉ thường xuyên cảm thấy sống như vậy hết đời cũng khá tốt, chỉ cần cậu có thể nhìn thấy sư huynh, sư huynh của cậu có thể nhìn thấy cậu là được rồi. Thế nhưng, cuộc sống như vậy không kéo dài lâu.

Lão đạo thu đồ đệ thứ ba, là núi Trường Thanh hóa thành yêu, tên hắc, gọi luôn là Trường Thanh.

Trường Thanh là một đứa bé mới sinh không biết gì, lão đạo chăm sóc được một năm, sau đó hất tay ném thẳng bé cho hai cậu thanh niên.

Nguyện vọng làm một đôi phu thê nhỏ cùng Cố Kinh Hàn của Dung Phỉ trở thành sự thật, còn chưa động phòng mà đã có một thằng nhóc con bụ bẫm.

Tuy Dung Phỉ không ưa Trường Thanh vướng tay vướng tay nhưng lại làm một cái gùi nhỏ, mỗi ngày đi tiểu Trường Thanh lên núi xuống sông, nghịch ngợm khắp nơi.

Cố Kinh Hàn không xài lại kiểu nuông chiều vô độ như hồi Dung Phỉ, trái lại vô cùng nghiêm khắc, Trường Thanh mới vừa học chạy xong thì đã bị kéo đi học luyện kiếm.

Song, Cố Kinh Hàn cũng sẽ làm kẹo hoa quế cho Trường Thanh, dẫn nó đi chợ mua kẹo đường, dạy nó đạo lý, cùng nó đọc kinh, giống như những gì hắn từng làm cho Dung Phỉ, song vẫn có chút không giống.

Năm tháng là sự khảo nghiệm khó nhất, chớp mắt đã trôi qua.

Vào lúc Trường Thanh trưởng thành, Cố Kinh Hàn bế quan.

Cũng vào năm ấy, lão đạo đưa cho Dung Phỉ một phong thư, bảo Dung Phỉ xuống núi, đảm nhiệm chức quốc sư của vương triều Kỳ, trấn thủ trăm năm quốc vận.

“Vì sao phải là con?” Dung Phỉ lười biếng từ trong trứng, khó hiểu hỏi

Giọng của lão đạo lan tỏa: “Không phải con thì sẽ là sư huynh con, nó hiện đang ở giai đoạn bế quan quan trọng, con xem rồi làm theo đi.”

Dung Phỉ vẫn không vui, lão đạo lại ung dung thả thêm mồi lửa: “Trong vòng trăm năm, sư huynh con không thể xuất quan; chờ trăm năm sau, con trở về, nó xuất quan, sư phụ đáp ứng con một chuyện.”

Tâm tư bị vạch trần, sau khi Dung Phỉ ngạc nhiên thì dứt khoát thu xếp hành lý xuống núi.

Trước khi đi, Dung Phỉ bỏ ra cả một buổi tối viết một phong thư dài, nhét vào khe cửa phòng của Cố Kinh Hàn.

Trong thư chồng chất lời căn dặn vụn vặt, cùng với những lời muốn nói và than thở nào nề, rồi hết cả mắt.

Cuối cùng, chỉ có một câu vô cùng mặt dày: “Sư huynh, chờ con dâu nuôi từ bé của huynh trở về, muốn cùng huynh kết hôn đó.”

Đối với tu giả thì một trăm năm trôi qua rất nhanh.

Lúc Dung Phỉ nghĩ đến chuyện này, thủ đô thành Kỳ Sơn của vương triều Đại Kỳ đã ở trước mặt.

Thành Kỳ Sơn xây dựa vào núi, hùng vĩ đồ sộ, trang nghiêm rực rỡ.

Chỗ cao nhất trong hoàng cung chính là đài Thiên Cơ, được xây dựng riêng cho quốc sư.

Triều đại Kỳ với thần quyền cao hơn hoàng quyền, đế vương trẻ phô trương thanh thế chào đón quốc sư tân nhậm Dung Phỉ vào cung.

Dung Phỉ không thích đài Thiên Cơ, nên dựng một ngôi nhà tranh ở phía sau núi, sau đó bế quan.

Toàn bộ vương triều Đại Kỳ đều biết trong ngọn núi ở phía sau hoàng cung có một vị quốc sư đại nhân giống như thần tiên, hàng phục được giầy thêu và xương cốt trẻ sơ sinh quỳ dị bên trong giếng khô ở hậu cung, còn nuôi một con rắn nhỏ không biết Đông Tây Nam Bắc, chỉ biết đâm đầu vào tường.

Vài chục năm của quốc sư cứ như một ngày, dung nhan không thay đổi.

Chỉ cần Dung Phỉ rời khỏi núi, bất kể đi đến nơi nào cũng có một đám người quỳ xuống chào đón. Dần dần, Dung Phỉ không ra ngoài nữa, đóng cửa bế quan một cách thẳng thừng.

Có lẽ thật là hạt mầm tu đạo, Dung Phỉ chỉ bế quan hai mươi ba năm, chợt có một ngày, tựa như cảm ứng được điều gì đó trong cõi u minh, cơ thể bị một khí thể không tên dẫn dắt, mở mắt ra.

Trong phút chốc, mây đen cuộn cuộn tụ hội, tuyết lớn tung bay, mịt mù tăm tối.

Một đôi mắt mở to trên bầu trời, trùng khít với đôi mắt của Dung Phỉ, đôi mắt đó nhìn xuống, trông về phía trần thế.

Vạn vật thế gian, lục đạo luân hồi thu hết vào mắt, song chẳng kịp nhìn kỹ thì trước mắt đã đỏ au.

Nhòm ngó thiên đạo là hành động cực kỳ bất kính!

Trong nháy mắt, máu nóng ào ào chảy ra từ hai mắt Dung Phỉ, khí thể cả người mất khống chế tràn ra. Có hai sợi chui ra khỏi trần pháp, một sợi bay vào hoàng cung, một sợi bay vào cơ thể của một đứa bé mới sinh.

Trong cung điện nguy nga, lão hoàng đế bệnh nặng hấp hối bỗng nhiên trợn to mắt, nắm chặt tay Hoàng thái tôn Văn Húc, hai mắt rã rời nhìn chăm chăm về một hướng.

Cũng chính là phương hướng Lục Trầm Uyên và Nghiêm Tử Kỳ cùng đầu thai chuyển kiếp.

Một cô gái với phần thân dưới đầy máu tươi ngã trong tuyết, khi nghe thấy tiếng khóc nỉ non vang dội của trẻ con, trên gương mặt nhợt nhạt xinh đẹp tuyết trần nở một nụ cười.

“Cha đặt tên cho con là... Nghiêm Tử Kỳ.”

Tay của cô gái nhẹ nhàng vuốt ve mặt của con mình.

Có một tia sáng vàng ảm đạm chẳng biết đến từ nơi nào, lặng yên chui vào người bé con, không một ai hay biết.

Chỉ là tiếng khóc này đột ngột đứt đoạn, tựa như số phận chết yểu, báo trước kiếp nạn chẳng thể chạy thoát.

57. Chương 57: Phần 4: Thiên Địa Như Tù - Đặt Bẫy

Lúc Lục Trầm Uyên dùng phương pháp bí mật trợ giúp bản thân và Nghiêm Tử Kỳ đầu thai, có giữ lại trí nhớ của bản thân, vì thế hắn biết rõ trong cơ thể của mình có hai người.

Một là hắn, một là phân thân của Thiên Ma năm đó.

Vào thời loạn lạc toàn bộ tu giả xuất thế đó, bốn người Lục Trầm Uyên, Nghiêm Tử Kỳ, Vân Chương và Ôn Dương là bạn thân, thường kết bạn xuống núi trăm yêu trừ ma, cùng tu đạo.

Tuy nhiên, trong một lần tình cờ bói toán, Ôn Dương tiêu hao hết tuổi thọ, tính ra một quả diệt thế.

“Mười mấy năm trước, có một đứa bé trai ra đời, bởi do mấy đời nối tiếp làm việc thiện nên trở thành người đại công đức hiếm thấy trên thế gian. Đối với một người bình thường thì đây vốn là chuyện cực kỳ may mắn, nhưng lại lệch ở chỗ người này nắm giữ tư chất tu đạo bất phàm. Vào thời khắc công đức kim thân rơi xuống, người nọ mở thiên nhãn, dò xét một góc Thiên Đạo. Thiên Đạo chí cao vô thượng không thể khoan dung bất kỳ giun dế nào mạo phạm, lập tức giận chó đánh mèo lên người trần, thả ra Thiên Ma.”

“Thiên Ma từng xuất thế mấy ngàn năm trước, đi diệt thế khắp nơi, Thần Châu Đại Lục cho đến nay vẫn căng như dây đàn. Phương pháp phong ấn Thiên Ma được lưu truyền rộng rãi, cần dùng người có tu vi trăm năm trở lên để phong ấn, hoặc lấy công đức kim thân để trấn áp. Tu giả đương đại có trăm năm tu vi vẫn không thấy đâu, nhưng người đại công đức đặc tội Thiên Đạo kia vẫn còn trên đời. Hắn tên Dung Phi, thân phận không rõ, không được bói toán, tận lòng tìm kiếm.”

“Ta sắp chết, hồn phách sẽ bị tổn hại, e rằng không có kiếp sau, hoặc giả chờ đến trăm nghìn năm cũng chỉ là một tia tàn hồn. Nhưng Thiên Ma cần được diệt trừ, mong rằng ba vị giữ vững bản tâm, chớ nổi tạp niệm. Thiên Ma tôn nghiêm đáng sợ, thô khốn có ba hang, chết cũng không hàng.”

Ôn Dương chết rồi, chỉ để lại một phong thư, hài cốt không còn, hóa thành tro bụi.

Vân Chương lập một ngôi mộ chôn quần áo và di vật cho Ôn Dương, túc trực bên linh cữu bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó cùng Lục Trầm Uyên và Nghiêm Tử Kỳ xuất phát, tìm kiếm người đại công đức.

Lục Trầm Uyên tế luyện một viên bảo châu, có thể cảm ứng khí công đức.

Ba người dựa vào cách đó tìm kiếm nhiều năm, rốt cuộc xác nhận vị anh hùng chiếm cứ một phương, quốc chủ Phụng Dương Dung Phỉ chính là người đại công đức bọn họ muốn tìm.

Thế mà lúc này, Dung Phỉ chính trực thịnh niên, còn có một vị tu giả tu vi cao thâm bảo vệ bên người. Tuy ba người biết Dung Phỉ là nguyên nhân dẫn đến Thiên Ma giáng thế, thế nhưng thiên địa bất nhân, sớm muộn cũng sẽ gặp tai kiếp này, nguyên nhân dẫn đến cũng không phải nguyên nhân ban đầu, nghiên cứu trước sau, Dung Phỉ cũng là người vô tội.

Sau khi cân nhắc, ba người liền quyết định chờ một chút, đợi khi Dung Phỉ tự nhiên qua đời. Lúc Dung Phỉ sắp chết, bọn họ sẽ dùng thân của Dung Phỉ trấn áp Thiên Ma, dù sao hiện tại Thiên Ma còn chưa chính thức xuất thế, bọn họ còn rất nhiều thời gian.

Lần đợi này là mấy năm.

Cuối cùng, quốc chủ Phụng Dương trọng thương gần chết trong chiến tranh, lại đúng lúc gặp Thiên Ma giáng thế, thân cảm giác được ôn dịch, thời cơ đã đến.

Nghiêm Tử Kỳ tìm tới tu giả Cổ Kinh Hàn bên cạnh quốc chủ Phụng Dương, nói rõ lai lịch và nguyên do, trong tình huống quốc chủ Phụng Dương tự nguyện, bọn họ sẽ phong ấn Thiên Ma.

Chỉ là, một câu kia của Ôn Dương không hề sai.

Thiên Ma tôn nghiêm đáng sợ, thỏ khôn có ba hang, chết cũng không hàng.

Trong lúc phong ấn Thiên Ma, có hai sợi Thiên Ma phân thân chạy ra, tiến vào trong cơ thể của Nghiêm Tử Kỳ và Vân Chương ở gần nhất.

Lúc đó, hai người cũng không phát hiện, kiểm tra cơ thể cũng không có bất cứ bất thường nào.

Thế nhưng, Lục Trầm Uyên vẫn không thể an tâm.

Sau chuyện ấy, vì coi giữ mộ của Ôn Dương, Vân Chương xây nhà ở, đóng cửa bế quan. Lục Trầm Uyên thì lại tiếp tục cùng với Nghiêm Tử Kỳ đi du ngoạn trong thời loạn lạc.

Nghiêm Tử Kỳ tâm tư nhạy cảm, đã nhận ra giữa Cổ Kinh Hàn và vị quốc chủ Phụng Dương kia có tình cảm khác thường, thường cùng Lục Trầm Uyên đi đến núi Trường Thanh thăm hỏi, chỉ lo vị trời sinh đạo thể kiếp lời kia sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa gì đó.

Sự thật đã chứng minh sự lo lắng của Nghiêm Tử Kỳ rất chính xác.

Cổ Kinh Hàn bế quan rất lâu, lúc xuất quan, lại khoét mắt móc tim của mình, chỉ để chế tạo ra một thân hồn hoàn toàn thích hợp cho Thiên Ma ở lại.

Hắn tìm thấy Dung Phỉ tái thế, cố ý dẫn dụ Thiên Ma. Tiếp đó, vào lúc Nghiêm Tử Kỳ và Lục Trầm Uyên tìm đến cửa, hắn nói ra kế hoạch của mình.

Hắn muốn chịu thay cho Dung Phỉ.

Trời sinh thân thể tu đạo, vừa là trời sinh phản cốt thiên đạo.

Cổ Kinh Hàn phong ấn Thiên Ma trong cơ thể Dung Phỉ vào người mình, việc làm này cũng giống như khiêu khích Thiên Đạo, mạo hiểm bỏ mình hồn diệt tiết lộ vô số thiên cơ.

Cổ Kinh Hàn của núi Trường Thanh đứng trên vô số tu giả đương đại đã chết, Dung Phỉ lại lãng quên tất cả, thành tựu để nghiệp thiên thu.

“Đáng giá không?” Nghiêm Tử Kỳ hỏi.

“Cổ Kinh Hàn chắc chắn không thể trả lời câu hỏi này,” Lục Trầm Uyên cười nói, “Bởi vì hắn không hề nghĩ có đáng giá hay không. Hắn chỉ muốn quãng đời còn lại của Dung Phỉ bớt khổ hơn thôi.”

Nghiêm Tử Kỳ ngạc nhiên: “Sao ngươi biết?”

Bởi vì ta cũng nghĩ vậy. Lục Trầm Uyên mỉm cười, không trả lời.

Và hắn không chỉ nghĩ vậy, sau đó còn thật sự làm vậy.

Khi Lục Trầm Uyên phát hiện trên người Nghiêm Tử Kỳ lại có phân thân của Thiên Ma, hắn không nói cho bất cứ ai biết, mà tự tìm kiếm khắp vô số kho kinh, tìm ra một bí pháp.

Nghiêm Tử Kỳ và hắn đều là tu giả, tu vi không chênh lệch bao nhiêu, nhưng cũng không sánh nổi với Cổ Kinh Hàn. Ví như hắn muốn cưỡng ép dẫn Thiên Ma đến người mình như Cổ Kinh Hàn, tất cả thiên thời địa lợi nhân hòa đều không có, căn bản chẳng thể thành công, ngược lại còn dễ tạo thành sai lầm lớn.

Vì thế, Lục Trầm Uyên tìm được bí pháp, chính là vào thời khắc đầu thai chuyển kiếp, trao đổi thân và hồn.

Phân thân Thiên Ma không có uy năng lớn như Thiên Ma, chỉ chiếm cứ thân thể của Nghiêm Tử Kỳ, vẫn chưa ăn mòn đến hồn phách, vì thể phương pháp này khả thi.

Lục Trầm Uyên đã quyết định, gửi một phong thư cho Vân Chương, nói rõ nguyên do.

Về sau, sau mấy năm tu hành, bởi vì thiên tư có hạn nên Nghiêm Tử Kỳ và Lục Trầm Uyên già đi, không thể tiến thêm, đại nạn sắp tới.

Lúc Nghiêm Tử Kỳ qua đời, Lục Trầm Uyên đã lưu lại ký ức của bản thân, triển khai bí pháp, trao đổi thân hồn với Nghiêm Tử Kỳ, thay Nghiêm Tử Kỳ trở thành người bị phân thân Thiên Ma sống nhờ.

Sau đó, không biết bao nhiêu năm trôi qua, Lục Trầm Uyên đầu thai giáng thế thành Thế tử Hầu phủ. Sau lại bị vương triều hoàng đế Văn Húc lầm tưởng là người đại công đức, đón vào hoàng cung, trở thành người kế nhiệm của quốc sư.

Cuối cùng, hắn cũng hiểu rõ cụm từ “Giữ vững bản tâm” trong lá thư của Ôn Dương có nghĩa là gì.

Hắn không nên có suy nghĩ không nên có với Nghiêm Tử Kỳ, lại thêm hắn vừa tái thế, thi triển bí pháp cấm kỵ, thân và hồn vô cùng suy yếu, phân thân Thiên Ma thừa dịp xâm nhập, chiếm đoạt thần trí của hắn.

Lục Trầm Uyên chính mắt nhìn bản thân dần dần phát điên, dần dần đánh mất trí nhớ của kiếp trước, từng bước từng bước phá hủy Nghiêm Tử Kỳ chuyển thế.

Giám cầm, lừa gạt, dằn vặt, vô số ý nghĩ xấu xí của hắn được phóng đại vô tận, trở thành một vực thẳm ác mộng nhấn chìm tâm trí.

Nhưng mà, ngay trước khi hắn hại nước hại dân, sắp khiến cho thiên hạ trăm họ lầm than, thì quốc sư tiền nhiệm bề quan nhiều năm của vương triều Kỳ xuất quan.

Vị quốc sư trước đó bị người đời đồn đãi đã chết từ lâu lại chính là Dung Phi.

Dung Phi dò xét thiên đạo, hai mắt đã mù, bị trọng thương, sau khi bề quan nhiều năm mới hòa hoãn lại được.

Nhưng nào ngờ khi vừa xuất quan, lại nhìn thấy thế đạo hỗn loạn như thế này.

Sau khi biết được lai lịch của đương kim thánh thượng Lục Trầm Uyên, Dung Phi cứu Nghiêm Tử Kỳ bị cầm tù trên đài Thiên Cơ, đồng thời phát hiện Nghiêm Tử Kỳ không phải người công đức kim thân, mà là do trước đó Dung Phi bề quan mở thiên nhãn, một trong hai sợi khí thể bị rò rỉ, khí công đức rơi xuống người Nghiêm Tử Kỳ, làm cho bảo châu của Lục Trầm Uyên sáng lên, nên mới bị ngộ nhận là người công

đức.

Dung Phỉ chế ngự Lục Trầm Uyên, nâng đỡ Nghiêm Tử Kỳ lên làm quốc sư Đại Kỳ.

Có điều, phân thân Thiên Ma trên người Lục Trầm Uyên rất khó khống chế, Dung Phỉ mở ra mộ cổ của Hoàng đế khai quốc vương triều Kỳ, quyết định phong ấn Lục Trầm Uyên vào mộ, tạm thời dùng trận pháp của mộ nhốt lại phân thân Thiên Ma, sau lại tiếp tục nghĩ cách.

Ngày đó.

Cuối cùng, Lục Trầm Uyên cũng bị phân thân Thiên Ma đánh tan hết trí nhớ kiếp trước, điên cuồng phản kích, muốn kéo Dung Phỉ cùng chết, song lại bị Nghiêm Tử Kỳ dùng hết sức ôm lấy, lôi vào lăng mộ.

“Ta lấy hồn phong ấn đại trận, phong ấn mộ này. Ba khúc xương làm mất trận, tam thể không ra, huyết tể hồn tu vi trăm năm làm cửa mộ, tam thể giam cầm... Sư phụ, sau tam thể, người phải nhớ đến cứu đồ nhi...”

Thanh âm của Nghiêm Tử Kỳ chìm vào lòng đất cùng với đại mộ Kỳ Sơn, tam thể không ra.

Dung Phỉ bày ra đại trận ở ngoài mộ, trong trận một ngày, bên ngoài một tháng, sau đó vội vã lên đường, chạy tới núi Trường Thanh.

Cậu biết mình sắp chết, cậu muốn nhìn thấy sư huynh của cậu trước khi chết.

Còn chưa tới chân núi Trường Thanh, thiên khiến mang đến kết cục thảm hại chẳng thể áp chế.

Sương trắng dần dần nhuộm lên mái tóc dài của cậu.

Hình dáng của cậu héo mòn, giống như một ông lão 80 tuổi. Động lực giúp cậu đi tiếp đơn giản là con người ở trên núi Trường Thanh kia.

Thế nhưng, ý trời không thể trái, có lẽ thật sự lấy việc trêu đùa người trần làm niềm vui, lúc Dung Phỉ bước lên bậc đá thứ nhất của con đường dẫn lên núi Trường Sơn, nó cũng đã cắt đứt hơi thở cuối cùng của cậu.

Một ngụm máu rơi xuống bậc đá xanh.

Tóc bạc xương khô, từng chút từng chút thành tro.

Ngoài phòng, lá rừng rơi xào xạc, Cổ Kinh Hàn sợ hãi bừng tỉnh từ trong bế quan, máu tươi chậm chậm tràn ra từ vành môi.

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, xông ra ngoài như tên rời cung.

Bằng qua sân trước, Trường Thanh đang luyện kiếm hết cả hồn, đột nhiên có cảm giác không ổn: “Đại sư huynh! Huynh sao vậy?”

Thân hình của Cổ Kinh Hàn hơi dừng lại: “Không có gì.”

“Đại sư huynh?” Trường Thanh không hiểu, “Huynh muốn xuống núi hả? Kỳ hạn bế quan trăm năm của huynh vẫn chưa tới, sư phụ không cho huynh xuống núi đâu.”

“Ta không xuống núi, ta đi rừng trúc đợi người.” Cổ Kinh Hàn nói.

Hắn từng chờ Dung Phỉ mười năm trong mái nhà tranh dựng ở rừng trúc lưng chừng núi, khoanh chân ngồi tĩnh tọa, ngóng nhìn đường núi.

Lúc đó, Trường Thanh đưa tới phong thư của Dung Phỉ, trong giây phút Cổ Kinh Hàn nhìn thấy câu nói sau cùng, ý cười chậm rãi dâng lên trong mắt.

Một ngày rồi lại một ngày, giống như khoảng thời gian từ năm tuổi đến mười lăm tuổi, Cổ Kinh Hàn vẫn luôn chờ đợi.

Nhưng hắn không biết rằng Dung Phỉ ở dưới ngọn núi, mãi mãi cũng không đi tới đỉnh núi được nữa.

Kỳ hạn trăm năm đến, lão đạo đặt một hũ tro ở trước mặt Cổ Kinh Hàn, nói: “Đây là nhị sư đệ của con.”

Cổ Kinh Hàn nhìn chằm chằm hũ tro này một lát, khê ho ra một ngụm máu.

“Con sao vậy?”

Giọng Cổ Kinh Hàn khàn khàn: “Không có gì. Chẳng qua mơ một giấc mộng dài, cuối cùng cũng đã tỉnh.”

Hắn nâng mắt lên, nhìn lão đạo, “Vân Chương, tuổi thọ của ngươi đã hết, cưỡng ép ở lại đây là do chưa sẵn sàng sao?”

Vân Chương dần dần già đi, nở nụ cười: “Ngươi nhớ ra rồi, Cổ thiên sư. Người muốn nghịch thiên cải mệnh không chỉ có mỗi ngươi đâu. Thiên Đạo bất nhân, bắt chúng ta làm giun làm dế, vậy chúng ta cần tôn kính

nó làm gì? Đây là lá thư năm đó của Ôn Dương, ta muốn để người xem, xem rồi sẽ hiểu rõ ý của ta.”

Cuộn giấy bằng da dê được bảo tồn rất tốt được mở ra, Cố Kinh Hàn đọc từng câu từng chữ, ánh mắt dần nặng trĩu.

“Người thay Dung Phỉ phong ấn Thiên ma cũng vô dụng. Phân thân của nó đang ở trong người ta và Nghiêm Tử Kỳ... Không, hiện tại là Lục Trầm Uyên, nó ở trong cơ thể hai chúng ta, vẫn có thể quấy phá, không thể trừ hết, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cắn ngược. Dung Phỉ cũng không phải là người thật sự vô tội, cậu ta là nguyên nhân dẫn Thiên Ma giáng thế, là người nhìn trộm Thiên Đạo, dù cho không phong ấn Thiên Ma thì sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ có ngày thân hồn đều tan biến.”

Vân Chương thấp giọng nói: “Tựa như đời này, Dung Phỉ tu đạo, lần thứ hai nhìn trộm thiên đạo, phân thân Thiên Ma gần như xâm nhập Lục Trầm Uyên một cách điên cuồng, muốn thiên địa đại loạn. Tu giả dần dần ít ỏi, tu vi thấp, hiện tại có Dung Phỉ và Nghiêm Tử Kỳ coi như miễn cưỡng mượn trận trấn phong Lục Trầm Uyên, nhưng ngàn năm sau đại trận tan vỡ, lúc phân thân Thiên Ma lại hiện thế, chúng tu giả như mấy con mèo con phải lấy gì trấn áp đây?”

“Lần này, Dung Phỉ gặp thiên khiển mà chết, hơn nữa còn bị phân thân Thiên Ma phản công, nếu không có biến cố xảy ra thì đây chính là một đời cuối cùng của cậu ta. Hai lần nhìn trộm Thiên Đạo đều là cậu ta. Thiên Đạo có thể khoan nhượng cậu ta đến lúc này đã là ly kỳ.”

“Dung Phỉ sẽ không có thêm kiếp sau.”

Khi lời nói giấu ở trong lòng trăm năm được nói ra, Vân Chương như già đi mấy chục tuổi, khí tức cả người đều khô tàn.

“Lúc ta hoàn toàn hiểu được lời của Ôn Dương thì người đã chết. Ta chờ người lâu lắm rồi, Cố thiên sư... rốt cuộc người đã tỉnh.”

Theo lời nói này, phong thư này, hết thấy sương mù trước mắt đều tan sạch, Cố Kinh Hàn tỉnh thật rồi.

Quốc chủ Phụng Dương Dung Phỉ có được thân đại công đức, song vô tình nhìn trộm thiên đạo, dẫn Thiên Ma giáng thế, dân chúng lầm than.

Ôn Dương bói ra việc này nên bỏ mình. Ba hảo hữu tu giả còn lại vì phong ấn Thiên Ma nên đến tìm Cố Kinh Hàn.

Tiếp đó, Vân Chương bế quan, Lục Trầm Uyên trao đổi thân hồn với Nghiêm Tử Kỳ, đầu thai đến đời này. Thế mà không ngờ, gặp phải Dung Phỉ đầu thai nhìn trộm Thiên Đạo lần thứ hai.

Quả thật là oan nghiệt trời xui đất khiến, kéo dài mấy đời.

“Người muốn ta làm gì hay không?” Cổ Kinh Hàn hỏi Vân Chương già nua.

Vân Chương lắc đầu: “Trong nhiều năm qua, ta dùng hết tâm lực nhưng vẫn không tìm ra cách diệt trừ Thiên Ma, nhưng ta tin người có thể làm được. Vì thế, ta chờ người đến bây giờ chính là vì thời khắc người tỉnh lại này, nói cho người biết tất cả.”

“Cái chết của Dung Phỉ là ma của người, chẳng phải người thấy rất rõ ư?”

Ngồi đối diện trực hiên, Cổ Kinh Hàn giơ tay, chậm rãi ôm hũ tro của Dung Phỉ vào lòng, “Ta sẽ chọn một đời, để tất cả mọi người tụ họp lại, bày ra trận, dẫn ra Thiên Ma và hai phân thân của nó.”

Hắn buông mắt, giọng nói thấp mà lạnh: “Ta cũng muốn biết, vì sao người phạm... không thể độ sức với trời?”

Vân Chương chết rồi.

Cổ Kinh Hàn dùng Âm Dương điệp _____ quả sinh thần trăm tuổi hắn luyện chế cho Dung Phỉ làm vật dẫn, tiễn đưa Vân Chương chuyển kiếp. Hắn dựa theo hình dạng hũ tro của Dung Phỉ, luyện chế ra tám hũ tro. Lúc Vân Chương chuyển kiếp, hắn giật một sợi tàn hồn của Vân Chương, phong vào một trong hai hũ tro.

Sau đó, hắn xuống núi tìm đến mộ của Ôn Dương, đặt tro xương của Ôn Dương vào trong ba hũ tro, đợi lúc hồn phách của Ôn Dương gặp được ba hũ tro này thì sẽ bị phong vào bên trong.

Cuối cùng, hắn đi vào đại mộ Kỳ Sơn, ngôi mộ từng thuộc về đế vương Dung Phỉ.

Nghiêm Tử Kỳ được Cổ Kinh Hàn thu gom phần hồn còn sót lại, phong vào ba hũ tro cuối cùng.

Cổ Kinh Hàn tính một quẻ, sau đó giao chín hũ tro cho Trường Thanh.

“Ba đời sau, gần núi Trường Thanh sẽ có một ổ thổ phỉ, trong đó có một người tên là Dung Bồi Tĩnh, người hãy chỉ điểm cho ông ấy ba chuyện, đổi lấy một hôn ước.”

“Hôn ước?”

“Con trai Dung Phỉ của ông ấy đính ước với đồ đệ Cổ Kinh Hàn của người.”

Sợi dây số phận chẳng phải không có dấu vết tìm kiếm, khi nó được dệt thành, cũng có thể thay đổi.

Sau khi hoàn thành bố cục, Cổ Kinh Hàn cường ép phân chia tuổi thọ của mình cho Dung Phi đời sau, số tuổi thọ của bản thân đời sau chỉ còn lại hai mươi bốn.

Tiếp đó, thân chết ở Hải thành.

Là một người duy nhất biết được hết thấy chuyện cũ, Trường Thanh vẫn sống từ đời này qua đời khác.

Trường Thanh là núi Trường Thanh hóa thành yêu, vì thế tuổi thọ vô cùng dài.

Ở đời thứ hai, Trường Thanh thu nạp Vân Chương tái thế làm đồ đệ, bảo hắn gọi mình là sư phụ, gọi Cổ Kinh Hàn và chân dung của Dung Phi là sư bá, để thể nghiệm cảm giác được người khác gọi là sư phụ.

Nhưng mà, làm một ngọn núi, Trường Thanh thường xuyên ngủ mê mết.

Đến lần nọ tỉnh lại từ giấc ngủ say, phân thân của Thiên Ma trong cơ thể Vân Chương dẫn dụ Vân Chương động tình dục. Vân Chương bỏ mình, gần như hồn phi phách tán. Ôn Dương đời này trở thành Diễm quỷ hoàn toàn điên cuồng, đánh cắp sức sống của núi Trường Thanh nhằm nghịch thiên cải mệnh.

Trường Thanh không kịp thu lại tàn hồn của Vân Chương, buộc phải phong ấn Diễm quỷ vào hũ tro trước.

Hũ tro được Cổ Kinh Hàn luyện chế là pháp khí nuôi hồn, có thể giúp người tu luyện tránh bị Thiên Ma xâm nhập. Tàn hồn bị phong ấn của Vân Chương vẫn chưa bị xâm nhập, Nghiêm Tử Kỳ và Ôn Dương đều không có phân thân của Thiên Ma.

Qua năm tháng, ba người tu hành thành đại quỷ có tu vi cao thâm, ký ức cũng trở nên hỗn loạn pha tạp, có người nhớ, có người quên.

Nhưng bọn họ đều nhớ rõ chấp niệm sâu nhất của bản thân, tất cả đều đang chờ đợi.

Chờ đến đời mà Cổ Kinh Hàn cam kết.

Sau đó, vào một ngày của giai đoạn đầu Dân quốc, Trường Thanh sơn nhân gặp thổ phỉ Dung Bồi Tĩnh, lắc lư thả xuống một tờ giấy hôn ước.

Lại có một ngày, Hải thành Cổ gia Cổ đại thiếu ra đời, trăm quỷ quỳ lạy Thiên Ma.

Trường Thanh sơn nhân đội tuyết mà đến, thu làm đồ đệ, tặng danh Kinh Hàn.

Qua nhiều năm sau, trên chuyến phà hồi hương, đóng hũ tro im lặng rất nhiều năm trong rương của thanh

niên tuần lãnh phát ra tiếng rung rinh khe khẽ, nhắc nhở hân rằng đời này cuối cùng đã tới.

58. Chương 58: Thời Cơ

Hải thành một đêm đón tuyết đầu mùa.

Sân thượng có tiếng gió gõ cửa, ánh ban mai lấp ló dưới rèm cửa sổ khẽ lay động, sương hoa ngưng kết thành cảnh vật trong tranh quỳnh lâu ngọc vũ*.

*Quỳnh lâu ngọc vũ: Phép ẩn dụ miêu tả cảnh đẹp của nhà cửa phổ phường như là lầu các đẹp đẽ tinh xảo, cung điện bằng ngọc ngà châu báu.

Cố Kinh Hàn theo thường lệ tỉnh dậy trước.

Lồng ngực ấm áp, vai và cổ bị gối lên có hơi nhồn nhột, những sợi tóc mềm mại mát lạnh ma sát lên cổ và cằm, có tiếng thở nhẹ nhàng truyền đến.

Ý thức còn chưa quá tỉnh táo, nhưng thói quen đã làm Cố Kinh Hàn chìa tay, ôm Dung thiếu gia ngủ không được ngay ngấn cho lắm đến gần hơn.

“Ừm...”

Dung Phỉ bị quấy rầy bởi hành động này, mơ màng rên khẽ, áp mặt vào ngực Cố Kinh Hàn rồi sượt tới sượt lui, sau đó duỗi tay mò xuống bụng dưới của Cố Kinh Hàn, đầu lưỡi cũng hưng hổng thò ra, liếm một cái trên xương quai xanh, “Em vẫn chưa tỉnh... em đang mộng du...”

Cố Kinh Hàn chụp lại tay Dung Phỉ rồi vân vê, giọng nói mang theo chút khàn khàn đặc trưng của sáng sớm: “Mộng du lãng lơ?”

Dung Phỉ mở mắt ra, chồm qua người Cố Kinh Hàn lấy quần áo, còn cố tình dùng đuôi lướt qua chỗ đó của Cố Kinh Hàn, cau mày châm chọc: “Ai lãng lơ? Kẻ xấu cáo trạng trước hả*?”

*Kẻ xấu cáo trạng trước: chỉ người xấu hoặc người đuối lý giành trước kẻ ra hoặc bẻ cong sự thật.

Nén chịu khiêu khích của Dung thiếu gia, ánh mắt của Cố Kinh Hàn tối lại, giơ tay giữ lấy eo Dung Phỉ, để cậu dạng chân ngồi trên bụng mình, cầm lấy áo sơ mi rồi mặc vào giúp cậu, lại trùm thêm một cái áo lông.

“Trời lạnh, em mặc nhiều chút.”

Ngón tay của Cố Kinh Hàn bỗng nhiên sụt qua đường eo của Dung Phỉ, chỉ thấy cái eo nhỏ gầy mẫn cảm khẽ run lên. Hắn sờ sờ như vỗ về, kéo người đứng dậy, “Phải đi rồi.”

Dung Phỉ híp mắt, ánh mắt vẫn chưa đủ thỏa mãn nhìn chăm chăm bàn tay thon dài của Cố Kinh Hàn, bò dậy mặc quần vào: “Tuyệt ngừng rơi rồi hả anh? Chúng ta cưỡi ngựa đi Phụng Dương quán sao?”

Cố Kinh Hàn đáp một tiếng: “Ừ.”

Hắn nghiêng đầu nhìn Dung Phỉ một chút, “Nếu em mệt thì chúng ta nghỉ thêm một ngày.”

Tầm nhìn của Dung Phỉ có chút bóng mờ, nhưng cậu không để ý: “Việc lớn quan trọng.”

Cố Kinh Hàn gật đầu.

Hôm qua, hắn và Dung Phỉ đã về đến Hải thành.

Vài ngày trước, Cố Kinh Hàn lấy lại thần trí từ trong cơn hỗn loạn trời đất xui khiến kia, hồn phách rời khỏi nhiều ngày trở về cơ thể, trong đầu toàn là mảnh vỡ kí ức ngổn ngang không đầu không đuôi.

Năm tháng tu đạo tâm lạnh, không lo không sợ động tình, đại nghịch bất đạo kháng kiếp.

Hắn ngủ rờn rã hai ngày mới tỉnh lại.

Vừa mới tỉnh lại, Cố Kinh Hàn lập tức có cảm giác như đã cách mấy đời, thời gian hỗn loạn gần như khiến hắn rối bời, chẳng rõ hiện tại là năm nào.

Thế nhưng, khi nhìn thấy Dung Phỉ trông coi bên cạnh, hắn đột nhiên tỉnh táo.

Đây mới là đời này của hắn.

Bất kể quá khứ ra sao, đời này, hắn và Dung Phỉ rất hiểu nhau, yêu mến nhau, có được duyên phận gần như hoàn mỹ, ngay cả khi mối nhân duyên này là hắn dồn hết tâm trí cầu tới.

Sau khi khôi phục ký ức, Cố Kinh Hàn đã nhanh chóng xử lí sạch gọn mọi chuyện ở núi Loan.

Đại trận bị hủy, sức sống được trả về, Vân Chương đưa bản thân và Ôn Dương vào chiếc quan tài được Vân Chương lấy ra từ dưới đáy sông, quan tài sau khi được thu nhỏ và hộp tro của Dung Phỉ kiếp cuối cùng được Cố Kinh Hàn mang về Hải thành.

Địa điểm được Cổ Kinh Hàn lựa chọn diệt trừ hoàn toàn Thiên Ma trong đời này chính là Phụng Dương quán.

Vì thế, sau khi hai người trở về từ ngày hôm qua, chỉ kịp nghỉ ngơi một đêm, hôm nay phải chạy tới Phụng Dương quán để xem bố cục của Cổ Kinh Hàn kiếp trước có chỗ nào sơ suất hay không, và chuẩn bị thêm vài thứ.

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ cùng đi xuống lầu.

Như thường lệ, Dung Bội Tinh ra ngoài rất sớm, Dung phu nhân đang thông thả ăn cơm, khi thấy hai người đi xuống, bà kéo tay hai người nói “gầy” liên tục, Dung Phỉ bị ép ăn hết vài quả trứng gà luộc, Cổ Kinh Hàn cũng bị ăn thêm một bát cháo.

Cơm nước xong, hai người giục ngựa ra khỏi thành.

Tuyết mịn như bụi bay lả tả, rơi xuống đất lập tức tan thành nước.

Tuyết đọng trên cành cây xơ xác ven đường, có làn gió nhẹ thổi qua, rơi xuống tựa như cát chảy, sượt qua ô người đi đường.

Dung Phỉ ngẩng nhìn cảnh tuyết trước mắt, bỗng nhiên nói: “Nhắc tới mới nhớ, trước đây em từng đến Phụng Dương quán, khi còn bé được mẹ dẫn đi thắp hương nhưng em không có ấn tượng gì cả, chỉ cảm thấy nhàm chán, đi một lần rồi thôi.”

“Thay vì nói Phụng Dương quán là đạo quán, không bằng nói là một vật chứa.” Cổ Kinh Hàn cười ngựa sóng vai với Dung Phỉ, thờ ơ nói.

Móng ngựa hất lên chút tuyết bùn.

Dung Phỉ ngạc nhiên: “Vật chứa? Pháp khí hả?”

Sau khi trải qua chuyện ở trấn Trường Thanh, bây giờ cậu cũng được coi là một người nửa vào nghề, lại được Cổ Kinh Hàn cập nhật kiến thức trên đường ngồi xe lửa về nhà nên cũng hiểu đôi chút.

Cổ Kinh Hàn không nói kỹ càng chuyện của kiếp trước cho Dung Phỉ nghe, mà là chọn ra những chuyện mấu chốt như Thiên Ma. Lúc đó, Dung thiếu gia nghe xong, hai mắt tròn tròn, chỉ nói vài chữ: “Nghe không hiểu.”

Chỉ là, cậu cũng biết sự quan trọng của Phụng Dương quán.

Phụng Dương quán nằm cách Hải thành không xa, nằm trên ngọn núi không cao cũng không thấp, núi rừng rậm rạp, từ sườn núi đi lên có sương mù bao phủ quanh năm, chớp mái nhà xanh sẫm như ẩn như hiện, kéo theo tiếng chuông sớm xa xa cũng trở nên mơ hồ.

Đi men theo những bậc đá dẫn lên núi, Cố Kinh Hàn giơ tay gõ cửa.

Sau một lúc, tiếng bước chân truyền đến, cánh cổng hé mở, một đạo sĩ nhỏ chất phác nhô đầu ra, nhìn chằm chằm vào Cố Kinh Hàn rồi mở cửa.

Đạo sĩ nhỏ chấp tay: “Mời hai vị vào, gia sư đợi đã lâu.”

Cố Kinh Hàn đáp lễ lại, hai người đi theo đạo sĩ vào trong.

Phụng Dương quán không khác gì những đạo quán rộng rãi nhang đèn hưng thịnh, khói sương lượn lờ, chung quanh đều là khói nhang còn sót lại.

Tuy nhiên, ngay vừa mới bước vào cửa, Dung Phỉ không rõ có phải ảo giác hay không nhưng cậu cảm thấy bên trong đạo quán ấm áp hơn bên ngoài.

Dung Phỉ nhìn xung quanh, cho rằng có lẽ là do nhang đèn quá nhiều.

Hai người được dẫn đến một khoảng sân nhỏ phía sau đạo quán.

Khoảng sân vắng lặng, mặt đất phủ một lớp tuyết mỏng, có một chàng trai trẻ với gương mặt mềm mại đang nằm trên ghế quý phi dưới hàng hiên, ngáp lên ngáp xuống.

Khi nhìn thấy Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ, chàng trai trẻ liền trợn to hai mắt, nhảy cao ba thước: “Đại sư huynh, nhị sư huynh? Sao hai người đến sớm vậy? Hai người... nhớ ra rồi hả?”

Giọng điệu quen thuộc, không chút xa lạ.

Cứ như thể ba sư huynh đệ bọn họ không hề xa cách mấy trăm năm, mà chỉ là không gặp vài ngày. Chẳng qua đối với Trường Thanh ngủ lâu không tỉnh mà nói thì thật sự chỉ có vài ngày.

Cố Kinh Hàn so sánh vẻ mặt của chàng trai với người sư phụ dạy dỗ mình mười hai năm, lạnh nhạt nói: “Sư phụ, người càng sống càng trẻ đấy.”

Trường Thanh đi tới, cậu ngay không sợ chết đứng: “Đại sư huynh, là huynh tự bảo đệ thu huynh làm đồ đệ nên không thể trách đệ được, huynh nói chuyện có lí tí được không, đâu phải đệ muốn lợi dụng huynh đâu. Hơn nữa, nếu không có đệ, sao huynh có thể ôm... nhị sư huynh về? Đệ còn chưa đòi huynh tiền mừng

mai mới đây.”

Dung Phỉ biết thân phận của Trường Thanh, nhưng hoàn toàn không có ký ức, cậu nháy mắt nhìn Cổ Kinh Hàn.

“Vào trong rồi nói.” Cổ Kinh Hàn vuốt ve bàn tay hơi lạnh của Dung Phỉ, nói.

Trường Thanh đã rất quen thuộc với hình thức ba người một nhà, làm một gốc cải thìa trong đất không ai yêu thương này, trước tiên đẩy cửa ra, chào đón hai anh đại vào nhà, tự lực cánh sinh kê sát tay vào lò sưởi.

Cởi áo khoác, Cổ Kinh Hàn sưởi ấm tay Dung Phỉ, mở miệng nói: “Năm năm vừa qua, ngươi vẫn ngủ ở đây sao?”

Trường Thanh co rút trên giường, gật đầu thở dài: “Đúng vậy. Có điều, mấy ngày nay ngủ không được ngon lắm, cứ cảm thấy sẽ có việc gì đó xảy ra. Đệ bảo đạo sĩ trong quán lưu ý, đoán rằng hai huynh sẽ tới, nhưng không ngờ hai huynh lại đến sớm như vậy. Có điều gì bất ngờ xảy ra hả?”

Ánh mắt của Cổ Kinh Hàn nghiêm túc lại: “Ôn Dương bị Thiên Ma dụ dỗ, suýt nữa tạo thành sai lầm lớn.”

Hắn kể lại chuyện ở núi Loan, Trường Thanh ngạc nhiên, nói: “Ôn Dương... không giống với những người khác. Hắn tính ra chuyện Thiên Ma giáng thế là do nhị sư huynh, mà ban đầu hắn tính ra quả này cũng gần như là nhìn trộm Thiên Đạo, nên chẳng có gì lạ khi Thiên Ma lưu lại một tia bóng trên người hắn.”

“Đúng rồi,” Trường Thanh nhớ ra gì đó, móc ra một miếng mộc bài, “Lục Trầm Uyên và Nghiêm Tử Kỳ bị phong ấn ở trong đây. Ừm... Có lẽ do đời trước bị ngược đãi thê thảm quá nên Nghiêm Tử Kỳ nói rằng muốn Lục Trầm Uyên kiếp sau làm cún.”

Trường Thanh có chút cười trên sự đau khổ của người khác.

Muốn Lục Trầm Uyên làm cún, đây chính là lúc Trường Thanh đến huyết mộ lấy mộc bài, chính tai nghe Nghiêm Tử Kỳ nói.

Cổ Kinh Hàn cũng lấy ra quan tài nhỏ, “Vân Chương, Ôn Dương.” Lại lấy ra Âm Dương điệp, “Vân Tĩnh.”

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp: “Lúc Vân Chương đầu thai lần thứ nhất, phân thân Thiên Ma trong người bị hắn bức ra, biến thành quỷ thai Vân Tĩnh. Vân Tĩnh có ý thức, cướp đoạt một phần hồn phách của Vân Chương, biến Vân Chương thành quỷ thai. Khí tức hai người lẫn lộn, đều có khí tức Thiên Ma, nên được giữ lại hết.”

“Phân thân của bản thể Thiên Ma đã được tập hợp đầy đủ, không còn thiếu sót nào.” Trường Thanh sờ cằm, nhìn Cổ Kinh Hàn, “Vậy khi nào chúng ta bắt đầu?”

Cố Kinh Hàn không nói gì.

Hắn đang nhìn Dung Phỉ.

Có lẽ Dung Phỉ quá mệt mỏi nên đã dựa vào Cố Kinh Hàn ngủ thiếp đi từ lúc nào, lồng ngực nhẹ nhàng phập phồng.

Cố Kinh Hàn lấy ra một tấm bùa định thần, không đếm xỉa đến bản mặt phung phí của trời của Trường Thanh, dán bùa lên người Dung Phỉ, ôm người đối sang tư thế thoải mái hơn.

Hắn chợt nói: “Không nhìn ra sao? Nhị sư huynh của người vẫn chưa nhớ lại.”

Trường Thanh sững sờ: “Nhị sư huynh chưa nhớ lại? Cũng không có tu vi ư?”

Chả trách vừa nãy không nói tiếng nào, cũng không để ý đến hắn, Trường Thanh còn tưởng nhị sư huynh ghen tị với gương mặt đẹp trai của hắn, suy cho cùng nhị sư huynh chính là một vại giấm chua kì lạ thế đó.

Dừng lại ai oán trong lòng, Trường Thanh ý thức được sự phiền phức của chuyện này, nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc: “Nếu chưa nhớ ra vậy thì phiền rồi. Kế hoạch của chúng ta sẽ thiếu mất một khâu quan trọng, không thể thực hiện được.”

Ánh mắt của Cố Kinh Hàn tối lại: “Ta đã kể lại một ít chuyện nhưng cậu ấy vẫn không nhớ được gì.”

“Dù sao thì một năm nữa mới đến sinh nhật 24 tuổi của sư huynh, chúng ta vẫn còn thời gian, lẽ nào một năm vẫn không đủ để nhị sư huynh nhớ lại sao?” Trường Thanh rất có tự tin.

Cố Kinh Hàn lắc đầu: “Đợt ta bị hồn phách ly thể cũng không phải bất ngờ, mà là bị Thiên Ma tính toán. Đại trận kia cố ý hút ta vào, thừa dịp lúc hồn phách của ta không ở, đã xâm chiếm hơn nửa cơ thể của ta. Khả năng điều khiển của ta với cơ thể này đang dần yếu đi.”

“Không đợi được một năm đâu, Trường Thanh.”

Trường Thanh ngơ ngác nhìn Cố Kinh Hàn, nói: “Đại sư huynh...”

Trường Thanh há miệng rồi lại trầm mặc, qua một lát mới nói: “Thử lại đi, thử một tháng. Dù sao cũng phải thử qua thì mới biết có được hay không. Bằng không... một mình huynh đối mặt với Thiên Ma, cho dù có bọn người Nghiêm Tử Kỳ hỗ trợ, nhưng không có người đại công đức giúp đỡ thì sẽ... sẽ cửu tử nhất sinh...”

Cố Kinh Hàn nhìn gương mặt ngủ say của Dung Phỉ, trầm mặc trong giây lát, gật đầu: “Một tháng, có

thể.”

Trường Thanh nghĩ tới đại sư huynh vừa trở về, không lâu sau lại có thể hài cốt không còn tan thành mây khói, không khói có chút khó chịu, gượng cười nói: “Đại sư huynh, chẳng phải huynh nói đời trước huynh nhớ lại là do bước ngoặt Vân Chương đưa hũ tro của nhị sư huynh cho huynh sao? Huynh khôi phục kí ức và tu vi là vì nhị sư huynh qua đời, vậy thì nhị sư huynh chắc chắn cũng có một bước ngoặt...”

“Hồn phách ta rời thể cũng coi như ta từng chết qua, nhưng cậu ấy không nhớ ra.” Cố Kinh Hàn cau mày nói.

Loại cơ duyên xảo hợp như thế này là tùy từng người, hắn không dám khẳng định việc gì sẽ khích cho Dung Phỉ nhớ lại, nhưng hiện tại xem ra không phải là việc hắn chết.

Trường Thanh cũng trầm tư suy nghĩ: “Nói chung sẽ là chuyện bản thân sợ nhất... giống như một đòn cảnh tỉnh, lập tức thức tỉnh người đó. Nhị sư huynh không sợ huynh chết, vậy thì huynh ấy sợ cái gì? Sợ... sợ huynh không yêu huynh ấy ư?”

Cố Kinh Hàn ngẩn ra.

Thật ra... là có khả năng này.

Bởi vì Dung Phỉ không thật sự nhìn thấy Cố Kinh Hàn chết trước mặt cậu, dù cho hồn phách rời thể thì khi đó tiềm thức vẫn cho rằng hắn còn sống, như vậy sẽ không có kích thích gì.

Trường Thanh liếc nhìn vẻ trầm tư của Cố Kinh Hàn, cân nhắc một hồi, càng cảm thấy có khả năng.

“Đại sư huynh, có lẽ huynh không nhìn ra,” Trường Thanh nói, “Kiếp trước, nhị sư huynh đã yêu huynh từ rất lâu, nhưng huynh xem, mãi đến tận đời thứ nhất kết thúc, hai huynh vẫn chưa làm rõ vấn đề này. Để cảm thấy có thể là do nhị sư huynh sợ, sợ nghe thấy huynh nói “Ta không thích người” nên mới kéo dài không đề cập tới...”

Ta không thích người.

Vào đời Dung Phỉ từ thổ phỉ giành được đế nghiệp kia, Cố Kinh Hàn móc tim đã nói với Dung Phỉ như thế.

Tựa như năm đó quốc chủ Phụng Dương chết trước mặt Cố Kinh Hàn, có lẽ câu nói này đã trở thành bóng ma cả đời khó thoát khỏi của Dung Phỉ, chạm vào liền chết, chạm vào liền sinh.

“Đại sư huynh, chỉ có một câu nói thôi mà, huynh nói xong, nhị sư huynh nhớ lại... Bằng không để đệ giúp huynh nha?”

Trường Thanh suy nghĩ một lúc, móc ra một tấm vé xem phim, nói: “Phim tình yêu vốn không có tình yêu... Đại sư huynh, huynh đi học hỏi thử xem?”

59. Chương 59: Từ Bỏ

Cố Kinh Hàn không tỏ rõ ý kiến về chiếc vé xem phim.

Ngày hôm đó, hai người ở lại Phụng Dương quán dùng cơm với Trường Thanh, Cố Kinh Hàn kiểm tra lại bố trí trước đó, sau mới cùng Dung Phi đi lên bóng đêm về nhà.

Hiện tại mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ thiếu ngọn gió Đông Dung Phi lấy lại ký ức và tu vi. Nếu không có Dung Phi đã lấy lại toàn bộ thân đại công đức hỗ trợ trấn áp thì e rằng chỉ với sức lực của đám người Cố Kinh Hàn, sẽ rất khó thuận lợi diệt trừ Thiên Ma. Chỉ cần sơ sẩy, Cố Kinh Hàn phải ngọc nát đá tan, chết cùng với Thiên Ma. Vì thế, nhân lúc còn thời gian, dù sao vẫn phải thử một lần.

Trở về Dung gia, hai người nghỉ ngơi thêm hai ngày, sau đó Dung thiếu gia bị Dung Bồi Tinh đào lên từ trong ấm êm, xách vào cửa tiệm của mình.

Từ ngày kết hôn, Dung thiếu gia ở nhà suốt ngày, quên luôn cửa tiệm, trở thành điển hình muốn người đẹp không muốn giang sơn. Hiện tại, khó khăn lắm mới rơi vào tay Dung Bồi Tinh, Dung thiếu gia buộc phải lượn sổ sách lên, trở về thừa kế gia tài bạc triệu.

Ánh nắng rọi qua song cửa, trời xanh rực rỡ.

Tuyệt mông tan ra, những tòa kiến trúc Tây Dương rửa sạch bụi trần tự nhiên xuất hiện.

Bảng hiệu san sát vắt ngang như đốm màu rơi vải khắp nơi.

Dung Phi ngồi tựa vào ghế, ánh sáng thừa thớt rọi vào tôn lên những đường nét xinh đẹp trên mặt. Cậu hiếm thấy đứng đắn như vậy, ngón tay thon dài hơi gập, gầy hạt châu trên bàn tính ngọc đen, tay còn lại lật sổ sách, đọc nhanh như gió, hai bàn tay cùng làm việc, tính toán cực kỳ nhanh.

Tính xong một quyển, cậu lại nhúu mày, ném sổ sách qua một bên, nói: “Chú Tà, hỏi chú một chuyện.”

Chú Tà phụ trách quản lý cửa hiệu buôn ngồi ngay bàn bên cạnh, nghe xong thấy hơi hồi hộp, cả người căng cứng, ngẫm nghĩ chắc không phải sổ sách có vấn đề, cậu chủ này muốn cầm súng đoàng đoàng mình chứ?

Chú Tà nhìn chằm chằm cây súng ở bên hông Dung Phi, nơm nớp lo sợ đứng dậy đi tới, nuốt ngụm nước

bọt: “Cậu chủ, cậu... cậu gọi tôi...”

Dung Phỉ câu được câu mắt vọc bàn tính, lông mày càng nhíu càng chặt, ánh nhìn chăm chú đến tận lúc hai lớp áo sau lưng của chú Tạ ướt đầm, mới đột nhiên mở miệng: “Chú có xem qua... Ấu Nương chưa?”

Chú Tạ sững sờ, bối rối trong chốc lát. Sau khi xác định Dung thiếu gia đang nghiêm túc, không có ý vui đùa thì mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Đó là bộ phim mới ra rạp của nhà hát lớn bên cạnh, nói về chuyện tình yêu của một cô gái tên là Lý Ấu Nương và ba người đàn ông... Không dối gạt cậu, tôi có biết phim này, con gái tôi rất thích xem, còn kéo theo chồng nó đi xem tận hai, ba lần...”

Dung Phỉ gẩy bàn tính cách cách, ngắt lời chú Tạ: “Vậy chú nói xem, nếu sau khi kết hôn, con rể của chú vẫn chưa viên phòng với con gái chú, tiếp đó không nói với bất cứ ai mà tự mình đi xem bộ phim này...”

Chú Tạ trừng mắt, nói ngay không thềm suy nghĩ: “Có người bên ngoài rồi! Chắc chắn là có người bên ngoài! Vì có gì mà một người đàn ông lại đi xem bộ phim này? Nhất định là đi xem cùng tiểu thư xinh xắn nhà ai rồi! Nếu con rể của tôi dám ức hiếp con gái tôi như vậy, ông đây sẽ đánh gãy chân chó của nó!”

Có người bên ngoài hả?

Ngón tay vọc bàn tính của Dung Phỉ đứng im.

Cậu nhớ lại kiểu quần áo sáng nay của Cố Kinh Hàn, không phải là kiểu ăn mặc tẻ nhạt như để tang của ngày xưa, trái lại diện đồ tươi sáng hiếm thấy. Hỏi hần thì hần nói có việc, nhưng không nói là việc gì, trong túi quần còn có một vé xem phim tình yêu nữa chứ, sáng sớm ra cửa, không nói một lời.

Có lẽ là có chuyện thật, Dung Phỉ nghĩ thầm.

Cậu tin Cố Kinh Hàn, chỉ là vẫn thấy không thoải mái. Từng vại giấm rót vào trong lòng, nếu không phải Cố Kinh Hàn chạy trốn quá nhanh thì cậu đã đòi đi theo cho bằng được.

Nhưng mà làm như vậy... có phải là trói buộc hần quá không?

Dung Phỉ suy nghĩ, cảm thấy sự do dự đa sầu đa cảm này đã thật sự phá hỏng hình tượng thổ phỉ cướp đốt giết hiếp của mình, lập tức ném bàn tính, cầm áo bành tô xông ra ngoài.

“Cậu chủ? Cậu chủ!”

Chú Tạ đuổi theo, song ngay cả bóng lưng của Dung thiếu gia cũng không sờ được.

Cuối cùng, chú Tạ cũng hiểu Dung Phỉ đang ám chỉ điều gì, lập tức mồ hôi nhễ nhại, chú gơ tay sờ đầu,

cảm thấy đầu mình càng ngày càng trĩu.

Hải thành có thương mại phồn thịnh, người qua lại tấp nập trên đường.

Chờ đến lúc Dung Phỉ cưỡi ngựa chạy tới nhà hát lớn, cậu không còn thấy cấp thiết nữa.

Cậu xuống ngựa quan sát bảng tên đào hát lên sân khấu ở trước cửa, lại nhìn áp phích phim đặt sau cùng, thông thả đi vào cửa, quét mắt rồi đi thẳng vào phòng chiếu phim đã mở màn.

Vén màn đi vào, Dung Phỉ liền nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Hình ảnh trắng đen lập lòe trên màn sân khấu rọi sáng hàng ghế khán giả, có một vài cô tiểu thư yêu kiều đang dùng bàn tay lụa là lau nước mắt.

Trong đó, ở hàng cuối tối mật, có một người đàn ông mạnh mẽ và rắn rỏi vô cùng lệch tông với đa số ngồi đó, nửa gương mặt tuấn tú chìm trong bóng tối, mang đến cảm xúc cổ sơ tao nhã.

Hắn hơi híp mắt và cau mày, hình như đang suy nghĩ gì đó, không mấy may chú ý xung quanh.

Dung Phỉ vừa liếc mắt liền nhìn thấy Cố Kinh Hàn hạc đứng trong bầy gà, lông mày nhíu lại, bước chân nhẹ nhàng, đi vòng tới từ phía sau.

Cố Kinh Hàn ngồi trên ghế, thần trí đầu đầu.

Lời thoại buồn bã sinh ly tử biệt chấn động màng tai trong bộ phim, còn có bản nhạc đệm khóc suốt suốt trong phòng chiếu phim, nhưng hắn không bị ảnh hưởng một chút nào, chỉ lặc đờ quá xa nghĩ xem trưa nay phải mang đồ ăn gì đến cho Dung Phỉ đang ở cửa hiệu.

Bánh bao gạch cua thì không đủ cho một bữa trưa, nhà hàng cá chiên xù ở thành Nam thì đang đóng cửa sửa sang, tiệm bánh ga-tô sát vách vẫn chưa ra mẫu mới...

Vấn đề làm sao cho Dung thiếu gia ăn no khiến Cố Kinh Hàn cảm thấy phiền lòng, trong lúc do dự thì chợt có tiếng bước chân rất nhẹ đang tới gần.

Vừa ngẩng đầu, một mùi hương quen thuộc đến gần như khắc vào trong xương tủy đột nhiên áp sát, cánh tay đặt trên tay vịn ghế tựa của Cố Kinh Hàn bị đè lại.

Cố Kinh Hàn muốn nâng cánh tay lên thì lại bị người bên cạnh tóm gọn.

Roi ngựa dài nhỏ, óng ả và bóng mượt nhanh chóng quần tới, trói chặt cánh tay của Cố Kinh Hàn vào tay vịn, không thể động đây.

Bàn tay đang cầm roi ngựa kia hài lòng xoa xoa mu bàn tay của Cố Kinh Hàn, sau đó do thám một cách trắng trợn rơi thẳng xuống bụng hắn, còn chưa đợi hắn phản ứng thì bàn tay kia đã trượt xuống dưới, chui tọt vào trong quần.

Một vùng mềm lạnh kề sát một vùng nóng rực, chuyển động xoa không mạnh không nhẹ.

Hơi thở của Cố Kinh Hàn trở nên rối loạn, hắn nắm lấy bàn tay kia, bất đắc dĩ nhìn về phía người đang làm loạn: “Có người.”

“Có người thì sao? Có người... thì anh không cho em hôn hả?”

Dung Phỉ ngồi ở ghế bên cạnh, nghiêng người dựa tới. Dưới ánh đèn sáng tối lập lờ, gương mặt phong lưu đẹp đẽ bỗng càng thêm quyến rũ mê người.

Cậu cương quyết đè lên nửa bên vai của Cố Kinh Hàn, đầu lưỡi ướt át quần lấy vành tai hắn: “May là hai bên người anh không có ai... bằng không, em sẽ cắn đứt nó.”

Nói xong, bàn tay dừng ở bụng dưới của Cố Kinh Hàn bóp mạnh một cái.

“Không tiếc hả?”

Cố Kinh Hàn khẽ hỏi ngược lại, gạt đi bàn tay làm xằng làm bậy của Dung Phỉ.

Ngay vào lúc Cố Kinh Hàn giơ tay lên, Dung Phỉ lại giữ chặt tay Cố Kinh Hàn, dùng sức giang hai tay hắn ra, bản thân sải đôi chân dài ngồi xuống đùi Cố Kinh Hàn.

Dung thiếu gia có hơi vui vẻ, lại còn chuyển động không biết xấu hổ, híp mắt nói: “Tiếc chứ... còn chưa tiến vào mà, làm sao có thể bị mất được?”

Xem tới chỗ này, Cố thiếu gia hiểu ra tay chơi Dung thiếu gia tới đây để khiêu khích, càng ngăn lại càng làm loạn.

Hắn hơi ngẩng đầu lên, nhìn Dung thiếu gia vài giây, tay giữ eo Dung Phỉ, sau đó nhắm mắt lại, ngậm đồng ý dung túng.

Hai ngón tay sờ lên trái cổ của hắn, liên tục miết và vuốt ve như vô cùng yêu thích, mang theo hơi nóng như một ngọn lửa nhỏ bùng cháy.

Đầu ngón tay man mát phủ một lớp chai mỏng di chuyển xuống dưới, ung dung tháo bỏ chiếc nơ trang trọng, môi lưỡi phủ lên, uốn lượn đi xuống.

Như thể đặt mình trong biển lửa, vô số ngọn lửa tranh nhau liếm láp, cơ thể của Cố Kinh Hàn càng lúc càng căng cứng, lồng ngực đập trùng, cánh tay vịn eo Dung Phỉ không kiểm soát được sức mạnh, đột ngột bóp mạnh một cái.

Dung Phỉ rên lên đau đớn, muốn giãy khỏi vòng tay của Cố Kinh Hàn, lại bất chợt bị bàn tay khác chẳng biết giãy khỏi roi ngựa từ lúc nào của Cố Kinh Hàn đè lại bên kia thắt lưng.

“Em chơi đủ chưa?”

Giọng nói khàn khàn trầm thấp, Cố Kinh Hàn lại xoa bóp eo Dung Phỉ một cái, sau đó một tay giữ người, một tay còn lại tiến vào trong áo Dung Phỉ.

Ngón tay của hắn gấp lại, kiếm chỗ nhiều thịt nhất mà véo một cái, sau đó hôn lên tai Dung Phỉ, nhàn nhạt nói: “Thắt dây nịt lại cho anh.”

Hồ ly tinh Dung thiếu gia nghênh ngang kiêu ngạo non nớt chán nản lú lú lưỡi, rồi lại không chịu nổi sắc đẹp của Cố Kinh Hàn, không cam lòng cúi đầu hôn lên bụng dưới của Cố Kinh Hàn một cái, sau đó mới đưa tay giúp Cố Kinh Hàn đeo lại dây nịt vừa tháo được một nửa.

Bàn tay cử động lại véo một cái.

“Cài cúc áo lại.” Cố Kinh Hàn thấp giọng nói.

Dung Phỉ lần lượt cài lại cúc áo từ dưới đi lên, lúc cài đến cúc cao nhất lại không nhịn được vùi mặt vào, hít sâu mùi hương lạnh u nhạt thanh tịch này.

Dung Phỉ đưa tay bưng mặt Cố Kinh Hàn: “Mông bị anh véo bầm hết rồi.”

“Xoa xoa.”

Cố Kinh Hàn dùng cằm sượt qua sườn mặt Dung Phỉ, nói bằng giọng điệu lười biếng khí thế chỉ có ở Dung thiếu gia.

Hai người dần dần yên tĩnh lại.

May mà chỗ ngồi của Cố Kinh Hàn cách phía trước hai, ba dãy ghế, lại thêm Cố Kinh Hàn kìm lại, bằng không sáng sớm ngày mai, chuyện lạ chấn động rạp chiếu bóng thời Dân quốc sẽ đổ bộ lên toàn bộ trang

báo ở Hải thành.

Tiếng khóc của các tiểu thư phía trước dường như đã nhỏ lại, âm thanh của bộ phim càng trở nên rõ ràng.

Dung Phỉ lười nhát khép hờ mắt, thấp giọng hỏi: “Anh thích xem thể loại này à? Sao lại không rủ em?”

Giọng nói bên này vừa dứt, câu nói của vai nam chính vừa khéo vang lên.

“Anh không yêu em.”

Âm thanh chồng chéo, một cao một thấp, một nóng một lạnh.

Dung Phỉ đột nhiên ngồi thẳng người, nhìn về phía Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn đang nhìn Dung Phỉ.

Hắn thấy mắt đào hoa của Dung Phỉ vô thức mở to, chớp chớp, một lát sau chậm chạp cong lên: “Đây chính là cái gì mà... thất thập niên chi dương à?”

Âm thanh náo nê của nữ chính gần như nhấn chìm nụ cười khế của Dung Phỉ.

Nữ chính đang chất vấn: “Anh nói thật chứ?”

Đôi mắt Dung Phỉ dường như đang hỏi.

Hắn luôn có cảm giác hai người đã ở bên nhau rất lâu, đã quen thuộc đến mức không cần nói cũng có thể hiểu, nhưng nếu tính toán cặn kẽ thì cũng chỉ có hai ba tháng mà thôi. Cố Kinh Hàn còn nhớ những chuyện cũ ghi lòng tạc dạ kia, nhưng Dung Phỉ không nhớ gì cả.

Hắn chỉ có thể nói: “Anh thích em là đủ rồi.”

Nhưng thế nào là đủ?

Nhìn vào mắt Dung Phỉ, Cố Kinh Hàn cảm thấy trái tim nhũn ra, hắn lặng lẽ vò nát vài tấm vé được Trường Thanh cho, quyết định vứt bỏ.

“Giả đấy.”

Cố Kinh Hàn ôm chặt Dung Phỉ, tay giữ lại gáy Dung Phỉ rồi hôn một cái, thấp giọng nói, “Heo do anh nuôi, làm sao anh không thích cho được?”

Dung Phỉ cắn ngược Cố Kinh Hàn một cái, giẫy khỏi tay hắn đứng dậy, roi ngựa nhắc cầm Cố Kinh Hàn: “Về nhà ăn thịt heo.”

Nói về nhà liền về nhà.

Dung thiếu gia cuối cùng cũng nhớ ra mình còn phải lẩn lộn ở Hải thành, còn phải giữ mặt mũi, thế là mau mau lên đi trước khi bộ phim kết thúc.

Lúc ra đến đường lớn, hông và bắp đùi có hơi đau, Dung Phỉ khó ở xoa xoa, dứt khoát không oan ức chính mình, đặt hông cùng cưỡi một con ngựa với kẻ đầu sỏ.

Thời tiết mùa đông ở Hải thành rất thất thường, vừa chớp mắt tuyết đã rơi xuống.

Cố Kinh Hàn kéo áo khoác dày phủ quanh người Dung Phỉ, một phần thì lót dưới hông cậu, cưỡi ngựa chạy tới cửa hiệu buôn trước, rồi mới trở về Dung gia trước khi tuyết đổ nhiều hơn.

Dọc đường đi, Cố Kinh Hàn thú nhận chuyện Trường Thanh cho vé xem phim, song chỉ nói là mình hiếu kỳ, chứ không nói là để học cách ly hôn.

Dung Phỉ gặm tới gặm lui trên cổ Cố Kinh Hàn, cũng không hỏi tới mà hả hê thưởng thức kết quả, chợt nói: “Đúng rồi, anh có muốn về Cố gia không? Đã lâu anh không về đó rồi.”

“Khi nào rồi lại bàn.” Cố Kinh Hàn nói.

Hiện tại không phải là lúc dây dưa quá nhiều.

Thế nhưng, Cố Kinh Hàn không muốn dây dưa, lại không nghĩ rằng điều gì đến sẽ đến.

Lúc dùng cơm tối ở Dung gia xong, mọi người ngồi ở phòng khách trò chuyện, nghe Dung Phỉ nhắc tới Cố gia, Dung phu nhân chợt hô khẽ một tiếng, hình như nhớ tới chuyện gì đó mà nhìn Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ: “Ày da... xem đầu óc mẹ kia, hai hôm trước lúc các con còn chưa trở về, Cố gia sai người đến đưa thiệp mời, là Cố gia nhậm thiếu gia Cố Thời Thu sắp thành hôn.”

Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ sững ra.

Dung Phỉ cau mày nói: “Hai ngày nay con có nghe ai nói đầu...”

Dung phu nhân nói: “Nói cái gì... Hôn sự đâu có tổ chức ở Hải thành, nói là ở rể nhà tướng quân Bắc Bình nào đó, nên đến Bắc Bình tổ chức rồi.”

Bà vẫy vẫy tay, bảo quản gia mang thiệp mời ra.

“Đây là Cố gia gửi cho hai đứa,” Dung phu nhân đưa hai tấm thiệp mời tới, “Tổ chức vào cuối năm, bây giờ vẫn còn sớm, hai đứa tự quyết định xem có đi hay là không, nhà ta chuẩn bị sẵn quà mừng rồi.”

Cố Kinh Hàn cầm thiệp mời, mở ra xem.

Lại thấy chữ in vàng ở trong thiệp mời chợt như bị lửa thiêu, bỗng chốc hóa thành một chữ cháy đen lớn _____

Ma.

Ngón tay của Cố Kinh Hàn cứng đờ, âm khí được áp chế trong người lập tức sôi trào, như muôn vàn sâu kiến cắn xé lá phổi.

Thiên Ma nên bùng nổ vào năm sau đã được khơi ra trước thời gian.

Hắn đã đánh giá thấp Thiên Ma, nào nghĩ nó đã chuẩn bị từ lâu, muốn đánh hắn trở tay không kịp. Vậy thì việc Dung Phi chậm chạp không thể nhớ lại có phải cũng nằm trong sự tính toán của Thiên Ma hay không?

Một miếng tanh nồng được tìm lại nơi cổ họng.

Cố Kinh Hàn bình tĩnh khép lại thiệp mời, nhận thấy Dung Phi ở bên cạnh không phát hiện dị thường, lập tức nói: “Cảm phiền mẹ đã thay con và A Phi chuẩn bị quà mừng, con xin lỗi. Chúng con sẽ không đi.”

Dung Phi ngạc nhiên giương mắt, lại nghe Cố Kinh Hàn nói tiếp: “Con muốn dẫn A Phi đến Nguyễn thành ăn Tết.”

“Hai chúng ta.”

60. Chương 60: Tóc Bạc

Nguyễn thành là một thị trấn suối nước nóng nổi tiếng nằm phía Bắc Hải thành.

Cố Kinh Hàn dẫn Dung Phỉ đi dọc theo sông, ngồi thuyền nửa ngày mới đến nơi.

So với Hải thành, tuyết ở Nguyễn thành dày hơn nhiều, tuy đã ngừng rơi hơn một ngày nhưng lớp tuyết đọng trên đường vẫn dày khoảng một tấc. Cố Kinh Hàn mua một tiểu viện dựa vào núi, đi khoảng mười phút là có thể đến suối nước nóng ở sườn núi.

“Sao anh lại muốn đến đây?”

Trời chưa sáng đã bị đào lên từ trong chăn, Dung Phỉ ngủ gà ngủ gật trên người Cố Kinh Hàn cả quãng đường, đợi vào đến tiểu viện rồi mới hé mắt hỏi.

Mọi thứ trong tiểu viện đều đã sẵn sàng, không cần phải thu dọn. Cố Kinh Hàn dẫn Dung Phỉ vào nhà, nghe vậy quay đầu nhìn cậu, nói: “Lúc ở núi Trường Thanh, anh có hứa với em khi về sẽ viên phòng*...”

**Viên phòng: chỉ người con dâu được nuôi từ nhỏ cùng chồng chưa cưới bắt đầu cuộc sống vợ chồng.*

Giọng của hắn bỗng trở nên trầm thấp và mập mờ, tay giữ chặt eo Dung Phỉ, từ từ kéo người lại gần, nói tiếp nửa câu sau, “Trong nhà... sợ không thể hưởng thụ hết mình.”

Khí sắc của một người lãnh đạm càng thanh cao, càng khiến người đắm chìm không lối thoát, không chế chẳng được, quả nhiên không phải lời nói dối. Dung Phỉ chỉ cảm thấy hương thơm lạnh lẽo này xoay chuyển một vòng, quần lay trái tim của cậu, sau đó xuyên qua lỗ tai cậu, khiến cho cả người cậu vừa ngứa ngáy vừa khó nhịn.

Dung thiếu gia chưa bao giờ là người kìm nén tính khí của mình và chịu đựng nó.

Cậu tiến lên một bước, môi kề sát, đầu lưỡi ướm át duỗi ra, liếm lên vành môi lạnh mềm của Cố Kinh Hàn, nâng mắt mỉm cười: “Trong nhà quả thật không thoải mái... ngoại trừ trên giường, em còn muốn thử ở sân thượng... anh ẵm em xuống đó, đè lên từ phía sau, hôn em, làm em... phòng khách cũng tốt, hoa tử đằng và hải đường rơi xuống, làm cho anh trông càng đẹp hơn...”

Nói xong, Dung Phỉ im lặng, nhẹ nhàng chạm vào bên dưới, liếm láp đi vào trong môi Cố Kinh Hàn, nói bằng giọng khàn: “Anh đến đi, anh Hàn...”

Cố Kinh Hàn thật sự muốn suy ngẫm vì sao trên đời này lại có tình quái quỷ rũ đến như vậy, nhưng hắn hiện tại không rảnh suy ngẫm, chỉ lo làm theo cảm xúc của bản thân mà hôn tới, hôn người khiêu khích này cả trong lẫn ngoài.

Hai người thân mật âu yếm nhau, sau đó chớp mắt một buổi chiều.

Sau khi thức dậy, Dung thiếu gia hoàn toàn lấy lại tinh thần, phấn khởi thu dọn đồ đạc, đi cùng Cố Kinh

Hàn đến suối nước nóng.

Một tiểu viện khác nằm cạnh suối nước nóng cũng được Cố Kinh Hàn thuê lại, song đa phần vật dụng hằng ngày đều không có, nên không thích hợp ở lâu. Càng đi lên cao, càng gần suối nước nóng, nhiệt độ càng cao, hai người vốn là người khỏe mạnh và kháng lạnh, khi đi vào suối nước nóng trong sân, Dung Phỉ chỉ còn mặc áo lót và áo sơ mi.

Xung quanh khoảng sân này đều là bể nước nóng, không nhiều, chỉ có khoảng bốn, năm bể to và nhỏ.

Mây mù lượn quanh, hơi nước bốc lên.

Cố Kinh Hàn đi tới, vừa cởi áo ngoài vừa nói: “Tại sao lại chọn chỗ này? Bể này nhỏ mà.”

“Vây mới tốt,” Dung Phỉ nằm nhoài trên đá cuội, chìa tay nắm lấy cổ chân của Cố Kinh Hàn, “Được ở gần anh hơn. Nếu như anh không thích chen chúc, vậy thì oan ức anh chen với em vậy.”

Dưới sự nuông chiều của Cố Kinh Hàn, cậu túm được mắt cá chân của Cố Kinh Hàn như mong muốn, nhanh chóng hôn một cái chụt rồi buông ra.

Bể rất nhỏ, một người ngâm thì rất dư dả, nhưng hai người thì ngay cả xoay người cũng khó khăn.

Có điều, Cố Kinh Hàn không ngại, để có thêm không gian, hắn dùng đầu gối đẩy hai chân Dung Phỉ, để Dung Phỉ nửa ngồi trên người hắn, để hai cơ thể này kề sát nhau giống như một người.

“Ở đây hả?” Dung Phỉ cau mày.

“Vài ngày nữa, chờ đến sinh nhật anh.” Cố Kinh Hàn nhẹ nhàng vuốt ve cậu, không mang theo quá nhiều ham muốn, pha lẫn chút yêu thương và dịu dàng, “Anh muốn em là quà sinh nhật của anh.”

Dung Phỉ đã đợi được mấy tháng, nhưng lại không thể đợi thêm vài ngày. Song, sau khi tự kiểm điểm, cậu cảm thấy gần đây bản thân có hơi lẳng lơ quá mức, tốt quá hóa dở, đợi mấy ngày thì đợi mấy ngày vậy.

Nói tới quà sinh nhật, Dung Phỉ nhớ đến một chuyện: “Đúng rồi, anh từng nói với em tắm mộc bài trắng trong huyết mộ và Âm dương điệp đều là quà sinh nhật mà anh đã tặng em trước kia à?”

Cố Kinh Hàn và cậu vướng mắc mấy đời không biết rõ, Dung Phỉ luôn sử dụng hai từ “Trước kia” để khái quát. Dù sao đối với cậu mà nói, đó là trước kia của bọn họ, mặc dù cậu chỉ có thể nghe được từ trong miệng Cố Kinh Hàn.

“Thật ra mộc bài là một phần của đào mộc tâm ngàn năm, có tác dụng phòng thân phong hồn, người bình

thường cũng có thể sử dụng. Thế nhưng, trong lúc anh chế tạo, anh chỉ cầu nguyện có thể bảo vệ em, vì thể hiệu quả phòng thân chỉ hữu ích với em. Ban đầu, Âm dương điệp là Định phong ba, dùng xoay chuyển âm dương, phân tách và phong ấn linh hồn, phòng hộ, tìm bảo vật, vân vân, một lời khó nói hết. Năm đó, bởi vì em đang tu hành nên anh mới làm cho em món pháp khí này, có thể tạo điều kiện thúc đẩy người có tu vi. Nhưng còn chưa hoàn thiện thì em đã đi rồi. Sau khi hoàn thiện nó, nó liền trở thành Âm dương điệp.”

Cổ Kinh Hàn giải thích, giọng hơi khàn: “Không có món quà nào được anh tận tay đưa vào ngày sinh nhật em cả.”

Một bàn tay lắc lắc cầm của hắn, Cổ Kinh Hàn nghiêng đầu, chỉ thấy Dung Phỉ mỉm cười nhìn hắn, đôi mắt đào hoa chứa sắc nước mênh mông, như hồ như biển.

Dung Phỉ cười nói: “Ai nói anh không đưa tận tay món quà nào? Anh quên rồi hả... năm nay anh đến Dung gia, ngày hôn ước anh nói với em chính là ngày 18 tháng 9.”

“Lúc đó, em nhìn thấy anh, em đã nghĩ rằng mỹ nhân thế này, chắc chắn là món quà sinh nhật tốt nhất em được nhận trong năm nay. Em rất thích, vô cùng thích, còn có thể thích cả đời nữa kìa...”

Nói xong, Dung thiếu gia ôm lấy quà của cậu, hôn một cái chóc.

Lòng như được rót súp mật ong, căng đến tràn đầy.

Cổ Kinh Hàn hôn lại.

Trong vô số thời gian đã qua, Cổ Kinh Hàn cũng không rõ bản thân đã phá giới và yêu Dung Phỉ khi nào. Vì thế, hắn quy kết cảm tình là một chuyện đến tự nhiên, không thể tìm kiếm.

Nhưng hiện giờ nhớ lại, có lẽ chính là từ thiện cảm gặp nhau lần đầu tiên, đến ngày qua ngày bị hấp dẫn bởi sự thẳng thắn và chân thành tuyệt đối, vì thế mới sa vào không lối thoát.

Sóng nước dập dờn, sắc trời dần tối.

Cổ Kinh Hàn thấp sáng đèn lưu ly mang theo, kéo Dung Phỉ đi vào nhà thay quần áo.

“Đường núi nơi này rất khó đi, đêm nay ở lại, sáng mai lại về ha.” Dung Phỉ nói.

Cổ Kinh Hàn cũng có ý định như vậy, vuốt cằm nói: “Ở đây có chút gạo và mỳ, buổi trưa anh có bảo người đưa lên, lát nữa sẽ nấu chút cháo cho em.”

Dung Phỉ đặt mông lên ghế, sắc đỏ trên mặt đã phai, véo mặt Cổ Kinh Hàn: “Cháo trắng hả? Không mùi

không vị, em không muốn ăn cho lắm. Em thấy cái chòi ở phía sau có gà, cũng được đưa lên phải không anh? Em từng học món gà xào ớt của thím Lưu, để em làm cho anh ăn, anh nghỉ ngơi đi.”

Tay còn đặt lên vai Cố Kinh Hàn, rồi dè xuống.

Dung Phỉ nói đến chân thật đáng tin, Cố Kinh Hàn đã thuận theo cậu. Từ trước đến giờ, Dung Phỉ chính là người như vậy, bạn đối xử tốt với cậu ấy một phần, cậu ấy sẽ đền đáp bạn bằng cả tấm lòng. Cố Kinh Hàn không từ chối mà còn muốn nhiều hơn.

“Được, anh sẽ dọn đường bên kia bể, sau khi tuyết tan sẽ rất lầy lội, trời tối đi đường trơn trượt.”

Sau khi phân công lao động, hai người nghỉ ngơi thêm một lúc rồi mới bắt tay vào làm.

Dung Phỉ đi ra nhà bếp ở phía sau, Cố Kinh Hàn tìm xẻng và chổi, đi dọn dẹp những khu vực gần bể nước nóng.

Thật ra, hần đã cho người dọn dẹp sau khi mua lại ngôi nhà này ngày hôm qua, nhưng chung quy vẫn có thiếu sót, không quá hợp ý, Cố Kinh Hàn không muốn có người đến làm phiền nên tự mình quét dọn lại từ đầu.

Khi quét đến cái bể mà hai người ngâm mình khi nãy, Cố Kinh Hàn nhìn thấy có một cái khăn rơi xuống bể từ lúc nào.

Trước đó chỉ mở đèn lưu ly nên không chú ý, hiện tại đèn lồng ở xung quanh đã được thắp lên, ánh sáng rực rỡ, hần liền nhìn thấy một cái khăn trắng trôi nổi bên cạnh bể.

Cố Kinh Hàn đi đến vớt khăn lên, lúc định xoay người tiếp tục dọn tuyết, ánh mắt chợt ngưng lại.

Hơi nước nóng ẩm được đẩy ra theo gợn sóng, ánh đèn sáng ngời rọi rõ xung quanh.

Một gương mặt tuần tú phản chiếu trên mặt nước, đầu hơi nghiêng, gió thổi khô mái tóc, bên trong mái tóc đen dày có ẩn giấu vài sợi tóc bạc, khiến cho Cố Kinh Hàn chấn động.

Tu giả sắp chết, thiên nhân ngũ suy.

Một trong số đó là xuất hiện tóc bạc.

Bởi vì hơi nóng của bể nước nóng nên gió ngày đông không lạnh lắm, thế nhưng lúc này thổi tới lại lạnh xuyên đến đáy lòng của Cố Kinh Hàn, như dao sắc lạnh, cạo lên xương cốt của Cố Kinh Hàn.

Hắn chưa bao giờ là một người tính toán hoàn hảo, đồng thời thích gì làm nấy, sự sắp xếp của kiếp trước đã hao tổn rất nhiều, đến kiếp này, hắn không còn tuổi thọ để trở lại một lần nữa.

Hắn là được ăn cả ngã về không.

Thiên Ma đã bị kích phát trước thời hạn và đang từng bước xâm chiếm cơ thể của hắn, chậm nhất là nửa năm, nhanh nhất là vài ngày.

Thế mà, khâu quan trọng nhất trong kế hoạch của hắn _____ Dung Phỉ vẫn chưa nhớ lại, hắn còn từ bỏ cơ hội cưỡng ép Dung Phỉ nhớ lại.

Cố Kinh Hàn cũng từng do dự, dù sao một câu không yêu có lẽ sẽ đổi được một đời rồi lại một đời tuổi già có nhau, đây là cuộc mua bán rất có lời, là một tính toán cá nhân.

Thế nhưng, hắn không tính rõ ràng.

Bên trong được ăn cả ngã về không của Cố Kinh Hàn chưa bao giờ bao gồm Dung Phỉ.

Hắn đã nghĩ xong, hắn sẽ rời khỏi Dung Phỉ vào cái ngày hắn phải sống mái với Thiên Ma.

Khi Thiên Ma bị tiêu diệt, Dung Phỉ có thể sống một cuộc đời không lo không nghĩ.

Tuy không có hắn.

“Àm _____!”

Đột nhiên có một tiếng vang thật lớn truyền đến từ sân sau, hình như là thứ gì đó nổ tung.

Cố Kinh Hàn chợt bừng tỉnh, hắn thả đồ vật trong tay xuống, dọc đường đi, hắn cắt ngón tay, nhanh chóng vẽ một lá bùa, sau đó đốt thành tro bụi rồi cầm ở trong tay.

“Không sao không sao! Em làm cơm xong rồi... Khụ khụ!”

Đúng lúc Dung Phỉ cũng chạy đến, tay bê một nồi gà xào ớt đỏ chói, đặt xuống chiếc bàn trong sân, mắt và mặt đều đỏ, “Em bắt cần chộc thùng bếp lò, mợ nó không đắp kỹ gì hết... nồi gà của em suýt rơi xuống đất, may là em nhanh chân hơn nên thức ăn mới không sao...”

“Uống nước.”

Cố Kinh Hàn dùng một ly nước chặn lại Dung thiếu gia đang dồn sức giải thích, đồng thời lau mặt lau tay cho cậu.

“Anh ném thử coi.” Dung Phỉ gấp thức ăn đưa đến bên miệng Cố Kinh Hàn, “Tuyệt đối đúng vị! Bỏn thiếu gia vẫn phải có cái thiên phú làm cơm này chứ.”

Cố Kinh Hàn há miệng, bất ngờ là ăn ngon thật. Cay nhưng ngon, ngoài hơi cháy trong lại mềm, tuy không phải hương vị gà xào cay chính cống nhưng rất có phong cách nhà họ Dung.

“Ngon lắm.” Cố Kinh Hàn dùng miệng dính mỡ hôn Dung Phỉ một cái.

Dung Phỉ nhướn mày, vô cùng đắc ý.

Cơm tẻ làm rất tốt, song vẫn còn một bếp lò.

Cố Kinh Hàn dọn dẹp thảm kịch do Dung thiếu gia gây ra, đoán chừng do Dung thiếu gia dùng quá nhiều sức khi cho củi vào lò, lại còn chặt củi rất dài nên thoát cái chộc thủng luôn lò bếp bằng đất sét.

Sau khi nấu cơm xong bằng một bếp lò khác, Cố Kinh Hàn chần chờ chốc lát, cuối cùng vẫn rải nắm tro bùa định dính lên người Dung Phỉ ban nãy vào trong chén cơm.

Dung thiếu gia có cảm giác thành tựu khi ăn bữa cơm này, quyết định bảo Cố Kinh Hàn truyền lại bí kíp món cá nướng cho mình, để về sau cậu sẽ làm thử.

Dưới sự khích lệ này, Dung Phỉ một hơi xử trong vài chén cơm, no đến đau bụng, kéo Cố Kinh Hàn ra ngoài tản bộ.

Đi được một đoạn, Dung Phỉ chợt ngạc nhiên nói: “Sao ngọn núi này đen thui vậy ta? Hay là do em già rồi nên mắt cũng yếu đi...”

Cố Kinh Hàn đi sau cậu nửa bước, ánh mắt phức tạp và lặng ngắt như tờ.

Hắn nhìn sườn mặt của Dung Phỉ, rủa mắt nói: “Là trời tối thôi.”

Hết chương 60

61. Chương 61: Mù

Sáng sớm hôm sau, Cố Kinh Hàn dẫn Dung Phỉ xuống núi về lại tiểu viện.

Nguyên thành tên là Thành (thành thị) nhưng thật ra là một thị trấn nhỏ không quá phát triển. Nó nổi tiếng ở khu vực xung quanh là do có bể nước nóng, tiếp đó lại mọc ra rất nhiều hàng ăn vặt và chợ đêm, vừa hỗn độn lại vừa đông đúc.

Đêm đó, Cố Kinh Hàn và Dung Phỉ đi dạo một vòng, mua đầy những đồ dùng không cần dùng tới.

Trước lúc đi ngủ, Cố Kinh Hàn lau tóc cho Dung Phỉ, thông báo cho cậu biết: “Sáng mai dậy sớm đi tản bộ ở bờ sông với anh. Em cứ mê ngủ cả ngày không tốt cho cơ thể đâu.”

Dung Phỉ thở dài: “Em đâu có mê ngủ, là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, anh có nghe qua chưa?”

“Rèn luyện cho tốt.”

Cố Kinh Hàn hôn lên vành tai ẩm ướt của cậu, “Vài ngày nữa mới có sức để thỏa thuê chứ.”

Dung thiếu gia rất thích nghe cách nói này, quay đầu liếm hạt nước đọng trên cổ Cố Kinh Hàn, sau đó trở mình chui vào trong chăn.

“Eo của anh có lực như vậy, lúc đó dùng sức nhiều một chút...”

Dung Phỉ ngứa ngáy trong lòng, bèn cọ cọ Cố Kinh Hàn bên cạnh, cầm tay hắn cho vào miệng cắn, “Hôm nay thử một chút không anh? Để chuẩn bị cho đao thật sừng thật của chúng ta... em thì không sợ đau rồi đó, em chỉ sợ đến lúc đó quá chặt, không đi vào được...”

Cố Kinh Hàn giơ tay bịt lại cái miệng có thể kể văn đàn đời trụy của Dung Phỉ, ôm cậu vào trong lòng, nhắm mắt, khẽ nói: “Tha cho anh đi, ngủ.”

Lòng bàn tay bị liếm láp, nhột đến trong lòng.

Cố Kinh Hàn buông tay ra, Dung Phỉ không giỡn nữa, gác chân lên đùi của hắn, khẽ nói trong bóng tối: “Bọn anh sắp xếp chuyện của Thiên Ma đến năm sau à?”

“Ừ.”

Cố Kinh Hàn chỉ che giấu mỗi việc này có chút chột dạ.

Dung Phỉ di chuyển, áp lên mặt Cổ Kinh Hàn, có thể cảm giác được bắp thịt chuyển động trong lúc nói chuyện, “Thế thì về sau chúng ta vẫn còn rất nhiều ngày như thế rồi. Anh bắt quỷ xem phong thủy, em bắn súng trông cửa tiệm... Tuy nghe không ra gì nhưng em rất thích.”

“Sẽ có.” Cổ Kinh Hàn nói.

Hắn cũng ước ao sẽ có, nếu như hắn có thể sống sót quay về.

“Mệt rồi.”

Dung Phỉ vùi mặt vào cổ Cổ Kinh Hàn, tuy biết vai phải của Cổ Kinh Hàn sẽ tê rần sau khi ngủ qua một đêm, thế nhưng cậu quả thật như mắc phải chứng bệnh đói khát da thịt, không hề muốn rời khỏi con người đã làm cậu trở thành kẻ nghiện này.

Bóng đêm nặng nề, ngoài cửa sổ có trăng sáng.

Tiếng hít thở bên tai dần dần trở nên nhẹ nhàng.

Cổ Kinh Hàn mở mắt, lẳng lặng nhìn gương mặt say ngủ của Dung Phỉ, lát sau mới nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cậu.

Một đêm vắng lặng.

Sáng hôm sau, hai người dậy sớm đi tản bộ dọc bờ sông.

Con sông nhỏ của Nguyễn thành là một nhánh của một con sông lớn, không có tên rõ ràng, là một cái tên địa phương rất khó đọc.

Lúc này, trên mặt sông đã đóng băng, sương mù lạnh kết thành từng sợi bay lơ lửng quanh rừng cây và rặng núi, mặt trời ban sáng bắn ra hàng vạn hàng nghìn tia nắng sớm.

Mặt sông phản chiếu tia sáng và rặng mây đỏ, có một đám trẻ con chạy lướt qua hai người, rồi trượt đến giữa sông, tiếng cười giòn tan vang lên liên tiếp.

“Bộ không sợ rơi xuống sao.” Dung Phỉ cười.

Cổ Kinh Hàn nhìn ra một chút tiếc nuối và hăng hái muốn thử từ trong mắt Dung Phỉ, hắn mỉm cười, khẽ nói: “Em muốn chơi không?”

“Hả?” Dung Phỉ sửng sốt.

“Trượt băng đó.” Cố Kinh Hàn liếc nhìn đám trẻ con đang tung hoành ngang dọc trên mặt sông.

“Em lớn quá rồi, chắc chắn...” Dung Phỉ muốn phủ nhận, nhưng nói được phân nửa, cậu lại cảm thấy suy nghĩ của mình không có gì phải xấu hổ ở trước mặt Cố Kinh Hàn, hà tất phải giả vờ giả vịt?

Lập tức chuyển lời: “... Chắc chắn muốn chơi.”

Cậu nhìn Cố Kinh Hàn, “Nhưng mà nhiều củ cải đỏ quá (củ cải đỏ có nghĩa là trẻ con), vừa vướng víu lại còn mất mặt.”

Dung thiếu gia thẳng thắn nói lời có ích cho mình.

Cố Kinh Hàn rất có tiềm chất phóng hỏa mua vui cho chư hầu, giơ tay bắn ra vài lá bùa, bày ra một trận pháp kết giới cách bọn nhỏ một khoảng, cản lại cái nhìn trộm của bên ngoài.

Nhân lúc không có ai chú ý, hai người chui vào trong kết giới.

Dung Phỉ giẫm lên mặt băng, quay đầu kéo tay Cố Kinh Hàn, “Tự nhiên em không dám di chuyển, anh kéo em đi, đến... đến chỗ này nè.”

Thử trượt vài bước về phía trước, Dung Phỉ túm lấy Cố Kinh Hàn.

“Hải thành có sông nhưng lại không cho trượt băng,” Dung Phỉ vòng qua người Cố Kinh Hàn, thở ra một làn hơi trắng, “Em vẫn muốn đến phương Bắc, tuyết ở phương Bắc không giống với phương Nam, năm ấy em ở Bắc Bình, tuyết cao đến tận đầu gối em...”

“Qua hai ngày nữa Nguyên thành sẽ tiếp tục đổ tuyết, tuyết lớn.” Cố Kinh Hàn nhìn cậu, nói.

Dung Phỉ dừng lại, “Làm sao anh biết?”

“Xem thiên tượng trời đêm.” Cố Kinh Hàn đi tới lau mồ hôi trên trán Dung Phỉ.

“Lợi hại đó, Cố thiên sư.”

Dung Phỉ mỉm cười hôn Cố Kinh Hàn, trượt một vòng quanh người hắn, lại đứng lúc trút ra một chút lẳng lơ trong đầu, “Vậy thì tuyết sẽ rơi cho đến ngày sinh nhật của anh nhỉ, ngày đó... chúng ta làm ở bể nước nóng... hay là làm trên mặt băng?”

Cố Kinh Hàn nở nụ cười, vỗ vỗ lưng Dung Phỉ, “Anh sợ em chịu không nổi.”

Dung Phỉ híp mắt cười, lại trượt xa một chút, sau đó đánh vòng quay lại. Vừa rồi cậu làm động tác này rất nhiều lần, thuộc lòng như cháo, nhưng lúc này lại đột nhiên trượt chân, cầm đầu về phía trước.

“Mợ nó!”

Tiếng chửi thề của Dung Phỉ còn chưa dứt thì Cố Kinh Hàn đã vọt tới.

Nhưng Cố đại thiếu rõ ràng đánh giá cao khả năng trượt băng của mình, lúc vọt tới không chỉ không đỡ được Dung Phỉ, trái lại làm chân của hai người vướng vào nhau, người đè người ngã trên mặt băng.

Mặt băng nứt ra vài đường vân như mạng nhện.

“Hít...”

Cố Kinh Hàn làm đệm, té ngồi xuống băng. Dung Phỉ khụy gối ở giữa hai chân Cố Kinh Hàn, đầu gối đập lên mặt băng, đau đến hít hà, lúc Cố Kinh Hàn kịp phản ứng nâng đầu gối của Dung Phỉ đặt lên đùi mình thì Dung Phỉ đã chậm lại, nửa người trên dựa vào Cố Kinh Hàn.

“Băng nứt rồi, em đừng cử động.”

Cần cổ bị cắn mạnh, Cố Kinh Hàn quay đầu nói.

Hắn móc ra một lá bùa giảm trọng lượng rồi dán lên người Dung Phỉ, sau đó ôm lấy người, chậm rãi đứng lên, cẩn thận rời khỏi mặt băng nứt, đi tới bờ.

Ra khỏi phạm vi kết giới, Dung Phỉ lập tức nhảy xuống khỏi người hắn.

Hai người đứng trên bờ nhìn ra mặt băng đầy vết nứt, xong lại nhìn nhau, đột nhiên cười phá lên.

Dung Phỉ cười ha ha: “Anh ngốc quá đi...”

“Em mới ngốc đấy,” Cố Kinh Hàn cong môi, như tiết lạnh mùa xuân chợt ấm lên, cúi đầu cọ cọ chóp mũi lạnh lạnh của Dung Phỉ, “Bao tuổi rồi hả?”

“Anh làm em trượt mà.” Dung Phỉ thổi một làn sương trắng lên mắt Cố Kinh Hàn, làm cho lông mi dài của hắn treo đầy những hạt nước li ti, đẹp như sao giăng trên trời.

Chỉ thường thức trong chốc lát, Dung Phỉ bỗng chau mày nói: “Hồi nãy em vấp... là do mắt mờ đi, nhưng bây giờ hết rồi... lạ quá...”

“Trên trần có bác sĩ, chốc nữa về chúng ta sẽ ghé xem thử.” Cố Kinh Hàn bình tĩnh chớp mắt, sau đó rũ mắt tránh ánh mắt của Dung Phỉ, nhàn nhạt nói, “Còn đầu gối của em nữa, chắc đã bầm tím rồi... Để anh công em.”

Dung Phỉ do dự một chút, cuối cùng vẫn trèo lên lưng Cố Kinh Hàn.

Hai người không tiếp tục tản bộ mà chuyển đường đi đến trạm y tế.

Mắt Dung Phỉ hiển nhiên không có vấn đề gì, trái lại bị bác sĩ mắng ở không đi kiểm chuyện. Đầu gối thì quả thật có hơi sưng, bác sĩ đưa cho một chai dầu thuốc.

“Một ngày bôi hai lần, vừa bôi vừa xoa cho tan máu bầm, qua một hai ngày là hết sưng ngay.”

Bác sĩ nói không sai, đến xế chiều ngày hôm đó, đầu gối của Dung Phỉ không còn đau nữa, sau khi xoa dầu thuốc một ngày thì cũng hết sưng, lập tức lấy lại sức sống, nhưng tay lại nứt da nên có hơi ngứa.

Cố Kinh Hàn diệt được quỷ quái, nhưng hắn không biết trị nứt da.

Hắn nghe ngóng được ở thị trấn kế bên có thuốc trị nứt da rất hiệu quả, bèn chọn một ngày đi đến thị trấn đó.

Dung thiếu gia lại ôm giường, đầu gối cũng vừa khỏi nên Cố Kinh Hàn không dẫn cậu đi theo.

Có lẽ do thời tiết lạnh nên người đi đường rất thưa thớt, sự nhộn nhịp và nổi tiếng ở đó còn không bằng một trấn nhỏ như Nguyễn thành.

Song, đợi lúc gặp được bà bán thuốc nứt da, Cố Kinh Hàn mới biết được nguyên nhân thị trấn ít nhộn nhịp không phải là do trời lạnh, mà là có rất nhiều người dân mắc bệnh.

“Bà con phát sốt mấy hôm nay rồi.”

Bà bán thuốc nứt da không có hàng dự trữ, hiện giờ mới bắt tay vào làm, vừa làm vừa luận chuyện với Cố Kinh Hàn, “Bà già đây ở thành Tây, do người thưa thớt nên không có mấy ai mắc phải bệnh này. Còn mấy hộ gia đình lớn bên thành Đông ấy, nghe nói ngày nào cũng có hai nhà khiêng người chết ra ngoài... toàn là độc đình không chớ đâu, hôm nào cũng quỳ khóc ở trước trạm xá... nhưng khóc lóc có làm được gì? Bác sĩ nói không biết chứng bệnh nên không chữa được, giống như dịch bệnh ấy... tới số thì đi thôi, thiên tai nhân họa, có cách gì đâu?”

Trời muốn giết người, người phải chết.

Vân Chương từng nói với Cố Kinh Hàn rằng Ôn Dương bị Thiên Ma lợi dụng, nhưng sự thật là do Ôn Dương vẫn cho rằng nếu Dung Phỉ không nhìn trộm Thiên Đạo thì Thiên Đạo sẽ không thả ra Thiên Ma, thế gian trăm họ lầm than, thiên tai nhân họa ắt có thể tránh khỏi.

Nhưng có thể tránh thật sao?

Chẳng qua Dung Phỉ là mồi dẫn mà thôi.

Chuyện Thiên Đạo thả ra Thiên Ma xưa nay cũng có, Vũ Vương phạt Trụ, Trụ bạo ngược vô đạo, khinh nhờn thần minh, đó là cớ.

Một khi kiếp diệt thế phải đến thì không có cách để ngăn cản. Không có Dung Phỉ thì vẫn còn những người khác.

Cố Kinh Hàn tu đạo lâu, cũng có một đạo nghĩ rằng phải theo thiên ý, không thể trái thiên ý.

“Cậu trai... Cậu trai?”

Bà lão gọi hai tiếng, thấy Cố Kinh Hàn hoàn hồn lại rồi mới nhét cái chai vào tay Cố Kinh Hàn, “Còn trẻ thế mà ngẩn ra làm gì vậy? Đi đi, nhanh mang cao về nhà, đừng có lêu lổng tùm lum, bên ngoài không thái bình đâu. Đầu năm chiến tranh, bệnh tật, mạng người không đáng bao nhiêu tiền...”

“Nếu có người thân bên ngoài thì đi lẹ đi cậu, đừng lè mề ở làm chi. Phía trên mà phong thành phóng hỏa là không chạy thoát đâu...”

Giọng nói của bà lão dần dần biến mất ở phía sau tấm màn vải dầu.

Cố Kinh Hàn cầm thuốc nứt da, trả tiền rồi ra khỏi thành.

Quãng đường không ngắn, khi về tới Nguyễn thành thì đã qua giữa trưa.

Cố Kinh Hàn vừa mới vào sân, chỉ thấy Dung Phỉ khoác áo choàng dài, đứng ngẩn ở trong sân, ghé ngã rạp trên hành lang.

Nghe thấy tiếng động, Dung Phỉ quay đầu nhìn sang, há miệng, chốc lát sau mới nói: “Cố Kinh Hàn... Em mù rồi.”

62. Chương 62: Sinh Nhật

Tiếng gió thổi như lặng đi.

Cố Kinh Hàn run sợ, quảng luôn đông đồ lật vạt trong tay qua một bên, bước nhanh tới trước mặt Dung Phỉ, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đào hoa đen kịt kia, nắm lấy tay cậu, “Không nhìn thấy anh sao?”

Giọng nói của hắn trộn lẫn một chút đau đớn và thư thái phức tạp, như trộn cát vào tuyết, trôi qua cổ họng, để lại máu tươi đầm đìa.

Chỉ là, Dung Phỉ không nghe ra được.

Dung Phỉ lắng nghe âm thanh mà phán đoán vị trí của Cố Kinh Hàn, cầm lấy tay hắn: “Không thấy... Mắt em đã mờ hai hôm nay rồi, nhưng bác sĩ không nhìn ra vấn đề. Giờ phải làm sao đây anh, em thành người mù rồi, anh vẫn muốn viên phòng với em chứ?”

Cậu râu rĩ chau mày, dường như chuyện khiến cậu buồn phiền nhất khi bị mù có lẽ là không được ngủ với Cố Kinh Hàn.

“Bịt mắt lại.”

Dung Phỉ nhướn mày, ngạc nhiên nói: “Anh còn muốn chơi trò này hả? Thế thì không được, không được nhìn dáng vẻ mất kiểm soát của anh, chuyện viên phòng này sẽ ít đi chút thú vị.”

Lời còn chưa dứt, một cánh tay đã đưa tới, Dung Phỉ lập tức dựa vào, được Cố Kinh Hàn nửa ôm dẫn đi về phía trước.

Dung Phỉ vẫn lười nhác như ngày thường, lúc này cũng chẳng thấy bối ngỡ, chỉ là trước mắt tối đen, không có chút ánh sáng, cậu vẫn có hơi không yên. Thế nhưng, chút xíu không yên ấy không đủ ảnh hưởng đến Dung Phỉ.

Đi vào trong phòng, Cố Kinh Hàn ấn Dung Phỉ lên giường, ngồi xổm xuống cởi vớ cho Dung Phỉ.

Trong phòng cũng có đồ vật rơi rải trên đất, hiển nhiên là do Dung Phỉ hoảng sợ khi vừa tỉnh dậy. Có điều nhìn cậu đi giày, mặc quần áo vẫn rất chỉnh tề, xem ra đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh khi đối mặt với tình huống này.

“Em ngủ một giấc đi, anh đi tìm bác sĩ.”

Nhét Dung Phỉ vào chăn, Cố Kinh Hàn dời lại cái lò sưởi than hồng nằm ở xa, đảo mắt thấy đôi mắt vô thần của Dung Phỉ vẫn nhìn về phía của hắn, hắn lập tức đi tới, hôn lên khóe mắt Dung Phỉ.

“Chẳng phải bác sĩ không khám ra bệnh sao? Đâu có tác dụng gì...”

Người đã đưa tới tay, Dung Phỉ không buông tha cơ hội này, ôm lấy cổ Cố Kinh Hàn rồi hôn ngẫu nhiên.

Thở hổn hển tách nhau ra, Dung Phỉ lấy tay vuốt nhẹ mặt của Cố Kinh Hàn, “Anh đừng đi... Em sẽ lo lắng, nhanh nào, để em sờ xem trong lòng anh còn có bốn thiếu gia em không...”

Kéo mở cổ áo của Cố Kinh Hàn, Dung Phỉ giở trò lưu manh thò tay vào sờ.

Một vệt man mát trượt qua lồng ngực.

Tay của Dung Phỉ ở ngoài đông lạnh hồi lâu nên cứ như băng ngọc, mới vừa chạm vào làn da ấm áp của Cố Kinh Hàn thì lập tức xót xa rút tay về.

Nhưng bị Cố Kinh Hàn giữ lại.

Cố Kinh Hàn nắm lấy tay Dung Phỉ, lần lượt dùng môi sưởi ấm từng ngón tay của cậu, rỏ mắt khẽ nói: “Bác sĩ nơi này không giỏi, lúc về Hải thành khám sẽ tốt lên thôi.”

Dung Phỉ không quan tâm cho lắm, nghe xong mỉm cười, dùng ngón tay mở đôi môi Cố Kinh Hàn, sau đó ngẩng đầu hôn tới.

Cuối cùng, Cố Kinh Hàn vẫn tìm bác sĩ đến, nhưng không phải là người từng khám đầu gối cho Dung Phỉ, mà là người được mời tới từ một thôn trấn khác.

Ông ấy xem mạch một lát, lại vạch mắt Dung Phỉ xem một chút, mới cười nói: “Không có chuyện gì đâu, là do nội hỏa quá đầy nên khiến mắt khó chịu, uống vài gói thuốc, không quá hai ngày sẽ tốt lên thôi, sẵn ưng bắt thả vẫn chuẩn như thường!”

Dung Phỉ nghe xong, ánh mắt đại ra, nói với Cố Kinh Hàn: “Thế thì chẳng phải do em kìm nén lâu ngày quá ư?”

Nghe vậy, tâm trạng sa sút của Cố Kinh Hàn chợt buông lỏng, thiếu chút nữa bị Dung Phỉ chọc cười.

Hắn sờ lỗ tai Dung Phỉ, quay đầu nhìn ông bác sĩ, dẫn người ra ngoài, “Phiền ông viết đơn thuốc cho, bên này.” Rồi nói với Dung Phỉ, “Chờ anh nhé.”

Thấy Dung Phỉ gật đầu, Cố Kinh Hàn mới dẫn bác sĩ đi tới phòng sách bên cạnh.

Cửa gỗ ngăn cách tiếng gió lạnh gào thét bên ngoài.

Ông bác sĩ đi vào trong hai bước, thu lại vẻ mặt tươi cười, thở dài nhìn giấy và bút mực trên bàn, không nhìn được nói: “Tôi đã nói theo lời cậu rồi, như vậy được chưa? Tôi không khám ra căn nguyên bệnh của cậu ấy, cậu vẫn muốn tôi viết đơn thuốc thật sao? Nếu đã không có cách, vậy thì chẳng bằng nghĩ thoáng một chút...”

“Em ấy chỉ bị mù tạm thời thôi,” Cố Kinh Hàn cắt lời ông, vẻ mặt lạnh như trời đông giá rét, giọng nói khản đặc, “Bảy ngày sau sẽ khỏi.”

Ông lão ngẩn ra, đang muốn hỏi thì lại nghe Cố Kinh Hàn nói tiếp: “Viết một đơn thuốc điều dưỡng cơ thể... loại tốt cho thận.”

“Tốt cho thận?” Ông lão mờ mịt, “Cậu nhóc kia mới chừng hai mươi, tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa, còn muốn tốt hơn thế nào? Có thể leo xuống sau khi miệt mài mấy ngày mấy đêm trên giường à?”

Vốn lời này mang theo châm chọc khêuếch trương, thuận miệng nói, lại không ngờ rằng người có vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia bình tĩnh trả lời một câu, “Ừm, như vậy đó.”

Lão đại phu hoảng hốt, ghen hợm trần trối.

Nhớ lại động tác và lời đối thoại của người này và cậu trai trẻ bị mù kia, lão đại phu với đầy kinh nghiệm suy nghĩ một chốc thì lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Ông ta hơi chật vật há miệng, nhìn Cố Kinh Hàn, vòng vo một lát rồi mới thở ra một hơi, “Long dương chi hảo*, hậu thể bất dung. Nhưng bây giờ thể đạo loạn tới như vậy, chỉ cần không trái với lệ thường quá nhiều thì vẫn tạm ổn... Đừng trách ông già tôi đây lắm miệng, các cậu chỉ kém nhau vài tuổi đúng không, tóc cậu đã bạc, cậu trai kia vẫn còn trẻ tuổi khỏe mạnh...”

**Long dương chi hảo: chỉ mối tình đồng tính. Thời Chiến quốc có Long Dương Quân là một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng, đồng sàng cộng ẩm, rất được sủng ái.*

Nhìn thấy mái tóc hoa râm của mình từ trong tấm gương trên bàn, ánh mắt của Cố Kinh Hàn không chút dậy sóng.

Mặt của hắn không già, nhưng tóc lại trắng xóa, hơi thở cũng bắt đầu yếu ớt như người sắp chết, làm cho cả người hắn tỏa ra một cảm giác già nua. Nếu chỉ nhìn mỗi vẻ ngoài, sẽ không ai nghĩ rằng hắn đã rất già.

Nhưng đúng là hắn đã già, lại còn sắp chết.

“Trộm được nửa ngày nhàn hạ ở côi phù sinh đã là quá tốt rồi.” Cố Kinh Hàn nói.

Ông lão cũng biết mình không thể can thiệp quá mức vào chuyện người khác, ông cũng nhìn hiểu mọi chuyện nên dựa theo ý của Cố Kinh Hàn, viết ra một phương thuốc bổ dưỡng.

Mua thuốc về, Cố Kinh Hàn lập tức bắt tay sao thuốc.

Bên ngoài hành lang phòng bếp có đặt một cái ghế dựa, Cố Kinh Hàn sao thuốc trong bếp, Dung Phỉ bèn ngồi vào ghế, như ngày trước mà bắc chéo chân, uống trà nóng giống như một đại gia.

Không nhìn thấy vẻ đặc sắc của thế gian, Dung thiếu gia bắt đầu nhớ lại những gì mình từng trải nghiệm. Từ khi còn bé lên núi xuống sông khoét tổ chim, đến khi trưởng thành phi ngựa chọi gà, kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Cậu vừa nhớ vừa kể lại cho Cố Kinh Hàn, sống động như thật, hăng say phấn khích.

Thỉnh thoảng nói đến khô cổ họng, Cố Kinh Hàn đứng lúc đưa một chén trà đến cho cậu.

Mùi thuốc bay ra từ nửa tấm màn vải dày được xốc lên, xông đến nỗi mũi của Dung Phỉ ứa nước mắt.

“Thuốc gì vậy anh? Sao mà khó ngửi quá vậy?” Dung Phỉ bưng chén thuốc rồi ngửi, cảm thấy bản thân sắp xong đời, “Hôi quá đi, cứ như chiếc tất một tháng chưa giặt ấy... Anh ném thử đi.”

Dung Phỉ phàn nàn, há miệng ực một hớp, sau đó dùng cái miệng còn lưu lại vị thuốc áp lên môi Cố Kinh Hàn.

Có điều, Dung thiếu gia không nhìn thấy nên đã hôn trật, nụ hôn rơi xuống mặt của Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn đưa tay nhắc cằm Dung thiếu gia lên, rủa mắt hỏi: “Đắng không?”

Dung Phỉ nắm lấy cổ tay của Cố Kinh Hàn: “Cho em ngọt ngọt đi?”

“Được.”

Ngậm chút nước cháo trong miệng, Cố Kinh Hàn hôn Dung Phỉ, rửa sạch hết vị chua đắng của thuốc Đông y, chỉ để lại vị ngọt dễ chịu.

Dung thiếu gia phát hiện thật ra không nhìn thấy cũng có chỗ tốt.

Phải nói là ngày trước, Cổ Kinh Hàn rất nuông chiều cậu, nhưng tuyệt đối không đến mức như bây giờ, mặc quần áo này, đút cơm này, hát này, rồi trò chuyện nữa, chỉ thiếu mỗi giúp cậu đỡ chym khi đi vệ sinh thôi.

Vâng lời răm rắp cũng không hơn thế này.

Nhưng càng như vậy thì Dung Phỉ càng không yên lòng.

Tựa như có vật gì đó cứ đâm vào ngực, khiến cho cậu trần trở, thấp thỏm, sợ hãi, nhưng cũng chẳng biết bắt nguồn từ đâu.

Chỉ là, tâm trạng thấp thỏm này không kéo dài quá lâu.

Hai ngày nữa sẽ đến sinh nhật Cổ Kinh Hàn.

Vào sáng sớm trước hôm sinh nhật, Cổ Kinh Hàn dẫn Dung Phỉ lên núi, xách theo đủ thứ đồ đi vào tiểu viện suối nước nóng.

Lúc này, trời vẫn còn trong veo và ấm áp, hiếm khi có được thời tiết như vậy vào mùa đông. Song chỉ vừa hết ngày, trời lại bắt đầu đổ tuyết.

Nửa đêm, Cổ Kinh Hàn bị tiếng gầy của cành cây đánh thức.

Dung Phỉ nằm bên cạnh co người lại, ậm ờ nói: “Tuyết rơi hả anh?”

“Ừ,” Cổ Kinh Hàn liếc nhìn cửa sổ, kéo chăn lại ngay ngắn, “Đến gần anh này, đừng có vùi ra bên ngoài.”

Dung Phỉ mơ mơ màng màng rứt người, không buồn động tay, “Ngày mai là sinh nhật anh... mình ăn gì đây?”

Cổ Kinh Hàn nhắm mắt lại, một lúc sau mới khẽ nói: “Mì trường thọ.”

Tuyết rơi xào xạc, gió lạnh thổi vù vù.

Cổ Kinh Hàn thức sớm, Dung Phỉ hôm nay cũng không ôm giường mà cầm lấy cây gậy của mình, bưng theo chén kiêu đi tới suối nước nóng luộc trứng cho Cổ Kinh Hàn.

Hai người mỗi người một trứng, sau khi ăn xong thì bắt đầu nhào bột, nấu mì.

Sinh nhật ăn mì và trứng gà luộc, cũng không rõ là phong tục của nơi nào, nhưng dần dần trở thành thói quen của rất nhiều người. Có rất nhiều người già tin vào việc ăn vào sẽ bình an trường thọ, cả đời vui vẻ, là một lời chúc phúc.

Trước đây Dung thiếu gia đâu để ý việc này, cũng không thích trứng gà luộc, nhưng hễ là chuyện có lợi cho Cố Kinh Hàn thì dù cho chỉ là một lời cầu nguyện mờ mịt không rõ, cậu vẫn muốn nghiêm túc làm một lần.

Dung thiếu gia không có khiếu kéo sợi mì, nhưng lực tay của cậu rất mạnh, nên giành nhào bột.

Cố Kinh Hàn ở bên cạnh ngao nước đường, rửa sạch sơn tra, làm cho Dung thiếu gia chừng mười xâu mít quả, mùi thơm ngọt ngào bay khắp nơi.

“Ngày hôm qua anh mua sơn tra hả? Không để dành cho Tết sao? Nhiều đó vẫn chưa đủ cho em ăn hai ngày...” Dung thiếu gia ngửi mùi, nói.

“Hai ngày này, em không rảnh để ăn đâu.” Cố Kinh Hàn bình thản nói.

Đặt mít quả lên kệ để phơi khô, khi quay đầu lại thì chỉ thấy người Dung thiếu gia đầy bột mì, biến thành một tượng người.

Thế mà Dung Phỉ hoàn toàn không biết, còn dùng gương mặt dính đầy bột nói một cách khiêu khích: “Em càng muốn nhịn đói bảy tám ngày kia, anh có thể thỏa mãn em không, phu nhân?”

Cố Kinh Hàn bật cười, đi tới giúp Dung Phỉ lau bột mì.

Dung Phỉ bị sặc bột mì nên mới đoán được hình tượng của mình lúc này, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía Cố Kinh Hàn, trong lòng có chút tiếc nuối vì không thể nhìn thấy nụ cười như xuân về hoa nở của Cố Kinh Hàn.

Sợi mì được làm xong, mì nhanh chóng ra lò.

Hai người cùng đắp thảm lên chân, ngồi ở hành lang ngắm tuyết mịn rơi và hơi nước bốc lên từ bể nước nóng, ăn một chén mì trường thọ nóng hổi.

Ngày mai trời có thể đổ tuyết nhiều hơn, hai người tranh thủ hôm nay tuyết ít mà vội vàng xuống bể.

Bóng mai vắt ngang, chút sắc đỏ tô điểm giữa làn hơi nước.

Bãi đá cuội đã được quét dọn sạch sẽ, chỉ đọng một lớp tuyết mỏng, Dung Phỉ nằm úp ở phía trên, sắc đỏ ảm tràn ra đuôi mắt.

Hơi thở quẩn quít, sức nóng lan tràn.

Dung Phỉ kề sát môi Cố Kinh Hàn, giọng nói khàn khàn: “Cực cương, anh có biết nói mấy lời hạ lưu không... nói em nghe thử đi? Chẳng phải đã gọi em một tiếng tiểu...”

Hai chữ cuối cùng dính phải hơi nước ẩm ướt, khi lọt vào tai thì trở nên lẫn lộn mơ hồ.

Cố Kinh Hàn nghe rất rõ.

Hắn siết eo Dung Phỉ, nói câu cuối cùng: “Có đau anh cũng không dừng.”

63. Chương 63: Chia Ly

Bể nước nóng nhỏ, nước trong vắt bập bênh xao động, như niềm vui tình ái nồng nàn, tràn đầy đến mức không ngừng lại được.

Mái tóc đen ướt đầm của Dung Phỉ quẩn quýt với mái tóc bạc như sương của Cố Kinh Hàn, trắng đen khó phân.

Ban đầu, hai người còn kiềm chế, dịu dàng dè dặt, càng về sau gần như điên cuồng tuyệt vọng triền miên liều chết, hồ, giường, bàn, thậm chí là bệ cửa sổ khép một nửa đều được thử qua.

Ngày đêm điên đảo, chẳng nhận rõ sớm chiều.

Thỉnh thoảng cũng sẽ dừng lại nghỉ ngơi, hoặc ăn uống một chút, nhưng hai con gà mù mờ chuyện trái cấm quả thật là muốn dừng mà không dừng được.

Cơ thể cũng cực kỳ mẫn cảm, dù cho một động tác nhỏ vô ý trong lúc đang ăn uống cũng có thể dấy lên lửa nóng.

Dung Phỉ không nhìn thấy sắc trời nên không biết giờ giấc, ngoại trừ thêm thiếp buồn ngủ thì chỉ có phần kích vô tận. Cậu nghi ngờ không biết có phải Cố Kinh Hàn cho cậu uống thuốc gì rồi không, đây không phải là cách làm của người bình thường, sẽ sớm lao lực quá mà chết mất thôi.

Nếu không thì là do hai người bọn họ có thể lực và tinh lực hơn người, một đêm bảy lần mà không mệt?

Cậu chỉ có thể nghĩ ra những cách nghĩ vụn vặt buồn cười này trong lúc rảnh rỗi nghỉ ngơi, một khi tay của Cố Kinh Hàn đưa tới nắm lấy vai cậu, cậu lập tức không rảnh suy nghĩ gì nữa.

Chẳng biết thời gian phóng túng này đã được bao lâu, vào lần cuối cùng, Cố Kinh Hàn dường như xé nát hoàn toàn vẻ ngoài lạnh lùng trang nghiêm của hắn, cắn phá khắp người Dung Phỉ giống như phát điên.

Dung Phỉ vừa đau vừa sướng, tay và môi liên tục lướt trên gương mặt của Cố Kinh Hàn, như thể muốn khắc sâu hình dáng của người này vào trong lòng.

“Mất sưng rồi.”

Cố Kinh Hàn ngồi dậy, sờ lên đôi mắt đào hoa bị dồn ép đến khóc sưng lên.

Vẫn là trống rỗng nhưng chứa đầy sắc nước, quyến rũ theo một kiểu khác.

Dung Phỉ giơ tay vỗ lên cánh tay của Cố Kinh Hàn, cuống họng đau đến mức lưỡi mở miệng, nhưng đang ra dấu là muốn uống nước và tìm trứng gà lặn mắt.

Cố Kinh Hàn trở người xuống giường, khoanh khắc hai chân rơi xuống mặt đất cũng có chút vô lực.

Dù sao cũng là con người, chứ không phải con bò, khi vượt quá giới hạn thì vẫn sẽ ảnh hưởng đến thận.

Đun nước nóng, quây chút nước đường cho Dung Phỉ thấm họng, Cố Kinh Hàn lại bọc lấy cậu đi tắm. Trong lúc tắm, Dung Phỉ còn nghĩ rằng Cố Kinh Hàn muốn triền miên tiếp, chân đã móc lấy nhưng lại bị kéo xuống.

“Ba ngày rồi, nên nghỉ ngơi thôi.” Cố Kinh Hàn nói.

Ấy mà đã là ba ngày.

Dung Phỉ cảm thấy không được phép buông thả như thế, bằng không sợ sau này không làm nổi nữa, vì thế hậm hực rút tay chân về, cùng Cố Kinh Hàn đi vào phòng khách _____ mặc dù đã được hai người dọn dẹp nhưng trong nhà vẫn còn mùi mập mờ, khiến cậu không thể không tưởng tượng.

Nằm trong đệm chăn mới, Dung Phỉ khàn giọng cảm thán nói: “Trước đây em có nghe người ta nói rằng chuyện này giữa đàn ông là rất khó, gì mà chảy máu bôi thuốc, đau đến mức cả người như bị chẻ đôi. Nhưng em thấy rất thoải mái mà... Ấy da, em đây có phải được gọi là tư chất trời cho không?”

“Ừ.”

Cố Kinh Hàn nửa ôm cậu, mắt lim dim trả lời, “Chật có mức độ.”

Dung thiếu gia bị Cố đại thiếu chọc ghẹo, phá lên cười rần rần, sau đó sờ môi Cố Kinh Hàn vài lần, cụp mắt, tám chuyện với Cố Kinh Hàn câu được câu không.

Nói một hồi thì thấy mệt, giọng nói nhỏ dần rồi tắt lịm.

Cuối cùng chỉ còn lại tiếng hít thở mệt nhọc.

Cố Kinh Hàn mở mắt, lấy ra lá bùa định thần đã được chuẩn bị từ sớm dán lên người Dung Phỉ, sau đó đứng dậy, bắt đầu mặc quần áo vào.

Trong ba ngày này, bọn họ đã chơi qua đủ kiểu, mặc quần áo, không mặc quần áo, thế nên đã xé hỏng không ít đồ tốt. Song, Cố Kinh Hàn có chuẩn bị đủ, sau khi ăn mặc chỉnh trang, hắn thu dọn hành lý.

Bùa gây mù trên người Dung Phỉ sẽ mất hiệu quả khi bình minh đến, Cố Kinh Hàn không muốn để Dung Phỉ nhìn thấy hình ảnh đầu đầy tóc bạc, tiêu tụy của hắn hiện giờ nên mới bỏ đi.

Hắn đã chuẩn bị cho ngày hôm nay, mọi chuyện đều đã ổn thỏa, cũng có thể nói không còn gì tiếc nuối, nhưng chờ khi hắn xử lý xong tất cả, khi trở lại bên giường, thấy vẻ mặt ngủ say bình yên của Dung Phỉ, tim của Cố Kinh Hàn vẫn nhói lên một cái, trong lòng như bị chùy gõ mạnh, đau đớn tột cùng.

Cố Kinh Hàn lấy ngón tay chải nhẹ tóc Dung Phỉ, sau đó dùng hai ngón làm kéo, cắt xuống một lọn tóc của Dung Phỉ, lại cắt một lọn tóc bạc của mình.

Hắn thắt hai lọn tóc vào nhau, dùng dây đỏ buộc lại.

Trắng đen pha trộn, lại thêm dây đỏ, vừa lóa mắt vừa chua xót lòng.

“Coi như đây là quà sinh nhật anh bù cho em,” Cố Kinh Hàn nhìn chăm chăm vào mặt Dung Phỉ, sau đó thả lọn tóc vào trong hộp, đặt ở đầu giường, “Anh phải mang quà sinh nhật năm nay của em đi, có lẽ sẽ không thể trở về, lọn tóc này là anh đền cho em. Nếu em không thích... thì cũng hết cách rồi, em cứ trách anh đi.”

Hắn cúi đầu hôn lên môi Dung Phỉ.

Trong lúc ngủ mơ, Dung Phỉ đã tạo thành phản xạ có điều kiện trong mấy ngày qua, vì thế khi tiếp xúc với cái hôn quen thuộc, cậu lập tức duỗi môi hôn lại.

Cố Kinh Hàn sợ đánh thức cậu nên đưa ngón tay cản lại đầu lưỡi duỗi tới, vỗ về Dung Phỉ.

Chờ Dung Phỉ chìm vào giấc ngủ say, bị bùa định thần níu giữ nên không thể tỉnh lại trong một khoảng

thời gian ngắn, Cổ Kinh Hàn mới chậm rãi đứng dậy, nhắc rương hành lý, khởi động trận pháp phòng hộ được bày ra hai ngày này, xoay người rời đi.

Đi suốt cả một đêm.

Ngày tiếp theo, trời sáng, lúc sương lạnh vẫn còn phủ đầy thì cửa chính của Phụng Dương quán bị gõ.

Tiểu đạo sĩ vừa ngáp vừa đi ra mở cửa, lúc vừa thấy Cổ Kinh Hàn cả người ảm Ứt, phong trần mệt mỏi, có chút nhếch nhác thì ngây ra, như thể không nghĩ ra được vì sao người có phong thái như vậy sẽ thành ra thế này.

Nghĩ xong, lập tức mời người vào trong.

“Sư phụ! Sư phụ! Cố thí chủ lần trước tới!”

Ngọn đèn dầu ở trước cửa rọi đến sân sau, ánh nến mờ tối lay động không ngừng trong gió tuyết, đánh vỡ toàn bộ thanh tịch ở Phụng Dương quán.

Trường Thanh giật mình tỉnh giấc từ trong mơ, giày cũng không buồn xỏ, vội vã chạy ra, khi thấy Cổ Kinh Hàn thì lập tức chấn động, khó tin nổi đến gần như nghẹn ngào: “Đại, đại sư huynh, huynh...”

“Đi vào trong nói.”

Mắt của Cổ Kinh Hàn mang theo uể oải, đi trước vào cửa.

Trường Thanh vội vàng nhặt về mắt mắt của mình lên, bảo mọi người trong đạo quán giải tán, xoay người vào phòng đóng cửa, sau đó nhìn về phía Cổ Kinh Hàn.

Đầu đầy sắc trắng, khí huyết đã hết.

Tuy dung mạo không thay đổi, nhưng cũng đã như héo mòn.

“Đại sư huynh! Huynh... huynh làm sao vậy?”

Trường Thanh đỏ mắt, run run hỏi: “Chẳng phải Thiên Ma... Thiên Ma còn chưa phát động sao? Vì sao lại... ngay cả tuổi thọ hai mươi bốn năm của huynh cũng mất... Huynh phải chết, đại sư huynh...”

Trường Thanh bỗng nhiên chấn động: “Đúng rồi, nhị sư huynh đâu? Nhị sư huynh đang ở đâu? Vì sao huynh lại tới một mình? Huynh ấy có biết bây giờ huynh... Huynh ấy đâu rồi? Dung sư ca đâu?”

Trong lúc cấp thiết, Trường Thanh dùng luôn cả xưng hô lúc bé.

So với đại sư huynh Cố Kinh Hàn không dễ thân cận, nhìn cô lãnh thanh ngạo, thì người mà Trường Thanh ở chung nhiều nhất, coi là người thân thiết nhất lại thật ra là Dung Phi thường dẫn Trường Thanh lên núi xuống sông.

Trong mắt đa số tu giả, yêu tu không khác gì yêu ma, vì thế Trường Thanh cực kỳ quý trọng hai vị sư huynh trẻ con thân thương này, cũng tình nguyện giúp Cố Kinh Hàn bố trí nhiều năm. Muốn nói chuyện khiến Trường Thanh đau đớn nhất chính là một trong hai người này có người qua đời, lại còn không có khả năng đầu thai kiếp khác.

“Trường Thanh, ngồi xuống.”

Cố Kinh Hàn đề lại vai Trường Thanh, thấy Trường Thanh quay đầu nhìn mình, ánh mắt bình tĩnh, dừng một chút, nói, “Đệ hiểu ý của ta mà. Một mình ta là đủ rồi.”

“Một mình huynh là đủ rồi... Một mình huynh là đủ thế nào?!”

Trường Thanh tức giận phản bác, “Không có công đức kim thân của nhị sư huynh trấn áp, huynh sẽ chết! Cho dù huynh có bản lĩnh lớn như trời, trấn áp được vài phân thân khác, nhưng bản thể Thiên Ma ở trong cơ thể huynh vẫn có thể mê hoặc huynh, thôn phệ huynh, cố gắng khống chế huynh! Người nào cũng có tâm ma, có si niệm, Thiên Ma sẽ lợi dụng chúng nó để đánh tan huynh! Huynh vốn không trấn áp được Thiên Ma trong cơ thể mình! Chờ huynh... huynh mất đi thần trí, chỉ có thể tự sát, thân hồn câu diệt... nhưng chưa chắc đã diệt trừ được Thiên Ma, đây là cái mà huynh nói đủ đó hả?!”

Sắc mặt của Cố Kinh Hàn vẫn lạnh lẽo như cũ, trong đôi mắt đen kịt lại lộ ra sự quyết tuyệt sắc nhọn.

“Ta sẽ bày trận Nghiệp Hỏa,” Cố Kinh Hàn nói, “Tuy cuối cùng ta sẽ rơi vào giằng co với Thiên Ma, mất đi thần trí, nhưng nghiệp hỏa vẫn có thể đốt sạch Thiên Ma và ta.”

“Năm đó, ta đã đọc qua rất nhiều sách cổ, ta phát hiện từ xưa đến nay Thiên Ma không thể bị diệt trừ, chỉ có thể đợi người trấn áp hoặc chờ diệt thể kết thúc, nghiên cứu nguyên nhân thì là do Thiên Ma không có thực thể thật sự, lại giả dối đa đoan, hơn nữa dù sao nó cũng là một phần của Thiên Đạo, người có can đảm trở kiếm vào trời xanh thật sự quá ít.”

“Lần này có lẽ là lần có tỉ lệ thành công lớn nhất.”

“Thiên Ma bị nhốt trong cơ thể của ta, theo ta trải qua luân hồi, gần như là phối hợp sinh trưởng, nên được xem có được thực thể cho chính mình. Nó tham lam, không thể trực tiếp cảm ứng với bên ngoài, chưa đến một giây cuối cùng thì sẽ không rời khỏi cơ thể của ta, thế nên chúng ta còn đánh được một trận. Nhưng trận đánh này không được thất bại, thể trận Nghiệp Hỏa vẫn phải làm.”

Trường Thanh nghe Cổ Kinh Hàn nói xong, nhắm mắt lại, nói: “Đồng vu quy tận... Bất thành công tiện thành nhân*. Đại sư huynh, nếu đệ là người trong thiên hạ, ắt sẽ rất vui vì có một người đại nghĩa đón đầu, dù cho trời sập cũng không đến phiên đệ. Nhưng đệ là sư đệ của huynh, trời... đang đổ sụp xuống đầu sư huynh của đệ, người chết chính là sư huynh của đệ...”

**Bất thành công tiện thành nhân: Ý chỉ người làm chuyện lớn muốn cố chấp gắng sức, nếu như không thành công thì hiển nhiên sẽ mang đến nguy hiểm lớn, tỷ như đánh mất mạng sống, nhưng tuy không thành công nhưng “lòng” đã thành công.*

Trường Thanh mở mắt ra, nhìn Cổ Kinh Hàn: “Đệ sẽ rất đau đớn, nhị sư huynh sẽ đau đớn hơn.”

“Ta không phải là người đại nghĩa, nếu chuyện không liên quan đến Dung Phi, ta có thể tránh thì vẫn sẽ tránh.”

Cổ Kinh Hàn dừng lại một chút, nhìn thẳng vào Trường Thanh, không né tránh, “Nhưng việc đã đến nước này, Thiên Ma đã bày sẵn bẫy, phát động từ sớm, Dung Phi không thể khôi phục... Trừ lần đó ra, đệ còn cách gì khác hay không?”

Không có.

Hai chữ này không hề ra khỏi miệng, lại ép tới Trường Thanh không thở nổi. Trường Thanh không có được quyết tâm và ý chí như Cổ Kinh Hàn.

Hai người im lặng hồi lâu.

Trường Thanh đột nhiên hỏi: “Huynh gạt nhị sư huynh tới đây hả?”

Cổ Kinh Hàn kể sơ qua chuyện vài ngày trước, Trường Thanh không nói gì, thời gian trôi qua, bên ngoài sáng bừng, ánh nắng rọi vào trong, Trường Thanh mới ngẩng đầu, nói một câu: “Đệ có hơi nhớ núi Trường Thanh rồi.”

Cổ Kinh Hàn giơ tay xoa đầu Trường Thanh, thấp giọng nói: “Chuẩn bị đi, giờ Tý đêm nay.”

Trường Thanh nhắm mắt lại, cười khổ gật đầu.

Hải thành lại nổi gió tuyết, Nguyễn thành lại thưa tuyết.

Khi Dung Phi tỉnh lại đã là sau trưa, mây bay sương tan, ánh mặt trời rực rỡ rọi lên mặt tuyết, chiếu sáng trong ngoài cửa sổ.

Mí mắt nhoi nhói do bị tia sáng rơi vào, Dung Phỉ một mỗi mở mắt ra, đang muốn tìm bóng dáng Cố Kinh Hàn thì chợt cứng đờ.

Cậu có thể nhìn thấy!

Dung Phỉ ngạc nhiên nhìn cách bày biện trong phòng, lại cúi đầu nhìn cơ thể của mình, lòng rục rịch khi liếc thấy dấu vết lộ ra ở cổ áo.

Đảo mắt nhìn lên giường thì không thấy ai, Dung Phỉ xuống giường đi tìm Cố Kinh Hàn, muốn nói cho hắn biết mình đã hết mù.

Song, lúc xoay người, cậu lại đụng rơi vật gì đó, Dung Phỉ quay đầu nhìn lại, là một cái hộp gỗ.

Trong lòng bỗng nhiên nảy ra cảm giác chằng lành kỳ dị, Dung Phỉ nhú mày, nhặt hộp gỗ lên rồi mở ra.

Bên trong chỉ có hai món đồ, một phong thư và một lọn tóc buộc dây đỏ.

Lọn tóc đen trắng lẫn lộn, thoát nhìn cực kỳ cổ quái.

Dung Phỉ dán mắt vào lọn tóc, ánh chớp lóe lên trong đầu, xuất hiện một suy đoán khó tin.

Cậu nghiêm mặt bắt đầu mở thư _____

Rốt cuộc Cố Kinh Hàn không giấu diếm nữa, nói ra hết toàn bộ sự thật, nhưng đã chậm mất rồi. Hắn đã sớm rời đi, nói không chừng hiện tại đến hải cẩu cũng chẳng còn.

Hai mắt của Dung Phỉ đỏ sẫm, nhìn vào từng con chữ.

Thư không dài, nói rõ hết sự thật thì chỉ còn một câu cuối cùng, văn chương dong dài, quanh co khúc khuỷu, tựa hồ chứa đầy mâu thuẫn và lưu luyến của người viết.

Hắn nói, ở đây vốn có một vị thuốc, ăn vào có thể quên hết tất cả. “Nhưng anh hủy nó rồi, anh muốn em nhớ kỹ anh.”

64. Chương 64: Nghiệp Hỏa

Nửa đêm, gió tuyết bỗng thất thường.

Cửa ngõ của Phụng Dương quán hương khói hừng thình ngày trước lại đóng chặt, ánh đèn dầu mập mờ, lão đạo sĩ sau cùng mang theo bao quần áo, được đạo đồng đỡ, bước ra khỏi cổng chính của Phụng Dương quán.

Đi được vài bước, đạo đồng lưu luyến quay đầu nhìn lại, mắt mác nói: “Sư phụ, trong đạo quán có chuyện gì vậy? Vì sao phải chuyển chúng ta đến chỗ khác? Con thấy quán chủ không có thu dọn đồ đạc, có phải là ngài ấy không rời đi hay không...”

Lão đạo vươn bàn tay khô gầy, run rẩy kéo khít áo tơi trên người.

Gió lạnh thấu xương thổi xộc đến từ trong rừng, lão đạo cúi đầu thở dài: “Không có chuyện gì đâu... Chỉ là chung quy có người không muốn sống nữa thôi.”

“Hả? Sư phụ, người nói gì vậy... phui phui!” Đạo đồng bị tuyết bay đầy miệng, vừa che vừa nói.

“Không có gì, đi nhanh đi, nếu không nhanh xuống núi thì tuyết sẽ đổ lớn hơn đó.”

“A, được.”

Gió tuyết phủ người, một già một trẻ lẻ loi bước đi, từ từ biến mất.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài chánh điện của Phụng Dương quán, trên khoảng sân rộng có vài bóng người đang ngồi xếp bằng, tạo thành một vòng tròn, ở giữa có đặt một cái đỉnh nhỏ lớn chừng lòng bàn tay, đứng bên cạnh đỉnh là một thanh niên mặc đạo bào thuần trắng.

Thanh niên có mái tóc bạc, mặt mày băng lãnh, vạt áo và ống tay áo bay phấp phật trong gió tuyết lớn.

Hắn từ từ nhắm mắt lại, như thể đang nhận biết điều gì đó.

Một lát sau, ấn đường của hắn hơi chau lại, thoáng cái giơ tay lên, một lá bùa bắn ra từ trong tay hắn, hóa thành một mũi tên lửa đỏ rực, phá vỡ gió tuyết, ghim vào một phương vị của Phụng Dương quán.

Theo động tác đó, mặt đất bỗng chấn động, toàn bộ Phụng Dương quán như cũng lắc lư theo.

Vô số tia sáng vàng nhỏ bé bay ra từ cảnh từ vật trong Phụng Dương quán, tiếp đó như bị hấp dẫn rồi chậm rãi tụ lại cái đỉnh nhỏ ở giữa mấy người, cuối cùng ngưng tụ thành một hư ảnh hình đỉnh nhỏ màu vàng.

Cố Kinh Hàn đưa mắt nhìn hư ảnh của đỉnh nhỏ ở bên chân, bàn tay đeo táng châu vỡ xuống, trực tiếp đánh hư ảnh vàng kia vào trong đỉnh nhỏ. Trong nháy mắt, đỉnh nhỏ phồng to lên, Cố Kinh Hàn lùi về sau vài bước, lập tức nhìn thấy đỉnh nhỏ kia đã biến thành một cái đỉnh to cao chín xích.

Trên đỉnh có khắc hoa văn không rõ, lại có đường vàng chạy ẩn, nhìn kỹ hơn thì sẽ phát hiện những đường vàng này giống như năm cái móng vuốt, loáng thoáng là hình rồng.

“Tòa Long đỉnh.”

Vân Chương mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn đỉnh to, lại nhìn về phía Cố Kinh Hàn, “Không ngờ người lại tìm được vật cổ này, còn sửa lại hoàn hảo đến thế.”

“Luyện Tòa Long đỉnh thành Phụng Dương quán, mượn nhang đèn và tâm nguyện của bách tính để phục hồi...” Nghiêm Tử Kỳ cười, “Quả nhiên không hổ là Cố thiên sư, xảo tư tuyệt luân. Cố thiên sư muốn dùng Tòa Long đỉnh này để phong ấn Thiên Ma đúng không? Vậy cũng là kế sách hay...”

“Không.” Cố Kinh Hàn cắt ngang lời hắn, “Tòa Long đỉnh dùng để đốt Thiên Ma.”

Nghiêm Tử Kỳ ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn Cố Kinh Hàn.

Vân Chương lại sớm đoán được, bày ra vẻ mặt trong dự liệu, than thở: “Phong ấn một đời rồi một đời, đến khi nào có thể chấm dứt? Nếu chỉ để vì phong ấn thì làm sao Cố huynh lại cần chuẩn bị nhiều như vậy, còn cắt luôn đường lui cơ chứ.”

Trường Thanh lên tiếng: “Sư huynh phải trừ sạch Thiên Ma, vĩnh viễn loại hết hậu họa của nó. Tuy chỉ cần Thiên Đạo vẫn còn, Thiên Ma có thể hạ xuống, nhưng dù sao vẫn dụng phải vật cản. Tu giả chúng ta có lẽ chỉ là người thường, sinh tồn ở hậu thế, kéo dài mấy nghìn năm, song chẳng qua chỉ là một con đường bất khuất, chỉ có đi thẳng về trước, tuyệt đối không lùi về sau.”

“Lẽ ra nên thế.” Vân Chương cười nói.

Chính là hắn dẫn Cố Kinh Hàn đi lên con đường này, nên hắn hiển nhiên hỗ trợ, cũng hiển nhiên dùng hết sức lực.

Nghiêm Tử Kỳ nghiêng đầu liếc nhìn Lục Trầm Uyên chưa hề thanh tỉnh, hồn lửa yếu ớt, cúi đầu ngồi bên cạnh, không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng Lục Trầm Uyên biết rõ phải làm thế nào. Từ lúc hắn chấp nhận điều kiện của Cố Kinh Hàn vào ngàn năm trước ở huyết mộ, bắt đầu tiến vào hủ tro cốt, hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ quyết chiến một trận sống mái với Thiên Ma.

Nghiêm Tử Kỳ mở miệng: “Dung Phi...”

Cố Kinh Hàn lại ngắt lời hắn: “Ta bày ra trận Nghiệp Hỏa, nghe khẩu lệnh của ta mà tiến lùi. Trường Thanh, mở Tỏa Long đỉnh ra, không được buông tha cho bất kỳ sợi khí tức nào của Thiên Ma.”

Nghiêm Tử Kỳ nhú mày, chạm mắt với Vân Chương, cả hai thầm thở dài, song không còn lời để nói, dù sao đây là lựa chọn của chính Cố Kinh Hàn.

Hai người đứng dậy chia nhau đi ra phía sau phía Lục Trầm Uyên và Ôn Dương.

Lúc này, bốn người bọn họ không có thân thể, toàn bộ là thần hồn, dùng bùa chú bình ổn, để tiện cho chốc nữa bài trừ Thiên Ma.

Dự định của Cố Thiên Hàn rất đơn giản, thả ra bản thể của Thiên Ma, để nó hấp thu hết những phân thân khác, từ đó tiêu trừ tai họa ngầm trên người bốn người kia. Tuy rằng việc này sẽ làm cho thực lực bản thể của Thiên Ma tăng mạnh, rất khó đối phó, nhưng chung quy còn hơn so với việc đánh không chết để nó chạy thoát rồi ngóc đầu trở lại.

Tiếng nổ âm vang, như sấm vang dội.

Dưới điều khiển của Trường Thanh, Tỏa Long đỉnh xoay tròn như bay, ánh sáng vàng rực rỡ, đâm toạc gió tuyết vù vù.

Ánh sáng vàng dệt thành một tấm lưới lớn, bao phủ đất trời quanh Phụng Dương quán.

Trong phút chốc, toàn bộ Phụng Dương quán như trút bỏ hết sắc màu, mái nhà cong loang lổ, cây cỏ héo rũ, nhام thạch ở trong gió thổi tuyết bay chợt hóa thành tro bụi, không còn dấu vết.

Kết giới đã hoàn thành.

Sắc mặt của Trường Thanh tái nhợt, lưng ướt đầm mồ hôi, trường kiếm ra khỏi vỏ, cố định phía trên Tỏa Long đỉnh, khóa kín mắt trận.

Thấy bên này bố trí xong, Cố Kinh Hàn không chậm trễ điểm lên ấn đường của mình.

Một tia sáng vàng bị bức ra.

Coi đây là chìa khóa, Cố Kinh Hàn lấy ra một đoạn kiếm vàng từ giữa Phong Yêu quyết đeo trên cổ, thẳng tay đánh nát đào mộc tâm ngàn năm, đưa toàn bộ linh tính của đào mộc tâm ngàn năm vào trong đoạn kiếm.

Đoạn kiếm thiếu phần mũi chậm rãi dài ra, tu bổ toàn bộ, trở thành một thanh kiếm hoàn chỉnh.

“Còn muốn co đầu rút cổ à?”

Cố Kinh Hàn cầm kiếm trong tay, trầm giọng quát lên. Gần như cùng lúc đó, có một tia khí đen chợt bắn ra từ trong tia sáng vàng được bức ra từ trong người hắn ban nãy, tia khí đen ngoằn ngoèo như rắn, muốn quần dọc theo cánh tay cầm kiếm của Cố Kinh Hàn, lao thẳng về mặt Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn đâu để nó thành công, lúc này cổ tay dịch chuyển, lấy một góc độ khó tin lia ngược mũi kiếm, lập tức chém tia khí đen thành hai khúc. Khí đen kia bỗng tản ra, lùi lại một chút, rồi ngưng tụ hóa thành một gương mặt vặn vẹo mơ hồ.

Gương mặt há miệng, kêu lên một tiếng rít the thé.

Trong tiếng rít, một âm thanh lạnh giá trầm trầm vang vọng nhất phương thiên địa: “Kẻ phản nghịch, phải giết!”

Thanh âm này rầm rầm vang dội, chấn động làm cho bọn người Nghiêm Tử Kỳ và Trường Thanh chảy máu tai mũi, bọn họ cần phải vận chuyển tu vi lên chống đối trước thời hạn.

Ánh mắt của Cố Kinh Hàn cũng hơi ngẩn ngơ, ký ức kiếp trước kiếp này mất đi khổng chế chạy cuồn cuộn trong đầu, một bên là Dung Phi nói cười an nhàn, một bên là trên vạn người tu hành quả dục, một bên là tiếng nói chồng chéo hỏi hắn có bằng lòng vì người kia phá giới đi theo trái tim hay không, một bên là những câu nói về cách thanh tâm vô thượng đại đạo...

Tâm ma đâu?

Cảnh ảo chồng chất, biến hóa kỳ ảo mỗi cảnh mỗi vẻ.

Phá giới nhập hồng trần, hay là cố chấp tu đạo? Hay là... tất cả.

“Rít _____!”

Tiếng thét chói tai gần trong gang tấc, vẻ mặt của Cố Kinh Hàn như hoảng hốt, nhưng trong chớp mắt Thiên Ma áp tới, hắn chợt giơ tay lên, chém ra một kiếm, cùng Thiên Ma tranh đấu.

Ánh kiếm vọt lên trời cao, đan xen khắp nơi, bổ ra ánh sáng bén nhọn giữ trời gió tuyết.

Khí đen hỗn loạn, như ẩn như hiện, song vẫn không chịu rời khỏi người của Cố Kinh Hàn.

Tiếp tục giằng co như vậy tất nhiên không tốt.

Ánh mắt của Cố Kinh Hàn phát ra ánh sáng lạnh, tảng châu trên tay đột nhiên nổ tung bắn ra một tia máu đỏ tươi, mang theo ánh chớp sắc nhọn đâm về phía Thiên Ma.

Ánh sáng đỏ này quý dị lạ thường, tốc độ cực nhanh, sau khi tránh né Thiên Ma, cuối cùng đánh một vòng, từ sau đâm vào giữa mặt Thiên Ma.

Thiên Ma không kịp tránh, khí đen ầm ầm nổ tung, rống lên một tiếng phẫn nộ.

Cố Kinh Hàn thừa thắng xông lên, không còn nương lại nữa, tiếp tục không dấu vết điều chỉnh phương hướng, ép Thiên Ma về phía trung tâm Tỏa Long đỉnh.

Sau vài bước, Thiên Ma như nhận ra ý đồ của Cố Kinh Hàn, lập tức ra một chiêu hư hoảng, chợt tản ra, phân thành hai sợi, bay nhanh về phía Lục Trầm Uyên và Vân Chương có phân thân Thiên Ma trong người.

Cố Kinh Hàn thấy thế bèn đuổi theo, tay áo bào run lên, vài lá bùa chợt bắn ra, vờ ngăn cản Thiên Ma.

Trong đó có một sợi bị đánh tan dễ dàng, một sợi khác được yểm hộ nên chẳng mấy chốc đã đến trước mặt Vân Chương, hóa thành một cái miệng khổng lồ, bỗng nhiên hút vào.

“Cút _____!”

Thần hồn Vân Chương đau nhức, bóng người nửa trong suốt gần như yếu ớt không duy trì nổi.

Cả người Lục Trầm Uyên cũng rung mạnh, vẻ mặt đau đớn, bóng hình lúc tụ lúc tán, nếu không phải Nghiêm Tử Kỳ dùng bí thuật khóa chặt hắc tử từ phía sau thì chỉ sợ hắc tử đã bị hút đi.

Trong gió đen cuộn cuộn, Lục Trầm Uyên và Ôn Dương chìm vào hôn mê cùng mở mắt ra.

Luồng khí đen cuối cùng biến mất khỏi đỉnh đầu của hai người, hai thanh trường kiếm cũng cùng rời vỏ.

“Ra tay!”

Lục Trầm Uyên và Ôn Dương đều đã khôi phục ký ức và tu vi, khi thấy tình huống trước mắt thì vẫn biết phải làm gì.

Bốn người từng là bạn thân, đây đó phối hợp cực kỳ ăn ý, chia ra bốn phía kết ra kiếm trận, nhắm thẳng vào Thiên Ma.

“Thành công rồi à?”

Nghiêm Tử Kỳ nhìn Lục Trầm Uyên bên cạnh, giống như có chút không tin, “Thiên Ma dễ bị gạt vậy à?”

Lục Trầm Uyên vẫn còn nhớ ký ức lúc bị Thiên Ma khống chế, hắn đã hành hạ Nghiêm Tử Kỳ, vì vậy chột dạ tránh ánh mắt của Nghiêm Tử Kỳ, tập trung công kích, đáp lại: “Thiên Ma không dễ gạt, là do nó đã tìm được thân ký gửi tốt nhất, không cần Tỏa Long đỉnh của chúng ta nữa.... Cổ Kinh Hàn muốn dùng Tỏa Long đỉnh luyện Thiên Ma, Thiên Ma chưa chắc không nghĩ đến việc dùng Tỏa Long đỉnh nấu chảy Cổ Kinh Hàn.”

Nghiêm Tử Kỳ cả kinh: “Chẳng phải Thiên Ma không có trí tuệ con người hay sao?”

“Rắn độc cũng không có trí tuệ, nhưng có thể độc chết người.” Lục Trầm Uyên trầm giọng nói.

Theo lời nói của hắn, Thiên Ma dưới sự công kích của bọn họ cuối cùng cũng chật vật thôn phệ xong phần thân của mình, cả gương mặt lập tức lớn ra gấp mười lần có thừa, cao vút gần như che khuất bầu trời.

Nhưng cũng vào lúc này, Vân Chương đột nhiên cầm lấy một lá bùa dán lên giữa trán, cao giọng quát: “Phá!”

Hắn ấy mà có chuẩn bị đường xoay xở!

Bùa ở giữa trán chợt bốc cháy, ngọn lửa này đồng thời đốt lên người Thiên Ma, có một ngọn lửa vô sắc lúi ra từ một bên lỗ tai, cả gương mặt Thiên Ma bị đốt cháy bắt đầu vặn vẹo, rít gào đánh về phía Vân Chương.

Ôn Dương giờ kiến đồ, phát động trận pháp, chớp mắt vạn kiếm đột kích, đâm vào chỗ đau của Thiên Ma.

Hắc khí quanh người Thiên Ma cuộn cuộn như sóng, trực tiếp đẩy ngược phần lớn kiếm quang trở lại, kiến trúc của Phụng Dương quán thoáng chốc bị phá hoại nặng nề, chỉ còn lại đồng đổ nát.

“Thiên phạt, lời hàng!”

Âm thanh nặng nề trước đó đột nhiên vang lên, mang theo cảm giận ngút trời.

Cổ Kinh Hàn chỉ cảm thấy ngực chợt nặng trĩu, vòm trời vốn đen kịt trên đỉnh đầu đột nhiên sáng choang, vài tia sấm sét ẩn hiện sau tầng mây, sau đó đánh xuống.

Không kéo dài được nữa.

Ảo giác của Thiên Ma đã làm cho hắn hơi không phân rõ sấm sét trước mắt là thật hay giả, Dung Phi trong ảo giác lại cởi sạch quần áo, ôm lấy cổ hắn.

Khí huyết đang nhanh chóng xói mòn, chẳng thể ngăn cản.

Dưới sự áp chế của bọn họ, Thiên Ma quả thật cũng thấy rõ ràng, lại đang liên tục bị thương, cho nên mới hấp thụ chất dinh dưỡng từ trong cơ thể hắn với tốc độ cực nhanh.

Hắn không thể để Thiên Ma khôi phục lại.

Cố Kinh Hàn nhắm mắt, đột nhiên vung ra bốn lá bùa, bắn thẳng về phía đám người Vân Chương. Bùa nổ tung ở giữa đường, biến thành một trận gió to, trực tiếp cuốn bốn người ra khỏi Tỏa Long đỉnh.

Đám người Nghiêm Tử Kỳ phản ứng lại, lúc này chém gió lớn, muốn vọt vào trong. Nhưng lúc đến gần thì lại bị nghiệp hỏa đỏ rực bùng bùng lên quanh Tỏa Long đỉnh bức lui.

Lục Trầm Uyên bình tĩnh, trước đó lẽ mờ đoán ra quyết tâm thật sự của Cố Kinh Hàn, lúc này ngẩng ra, lập tức hiểu rõ: “Hắn muốn đồng vu quy tận ư? Không phải hắn muốn phong ấn à? Vì sao hắn không cần khí công đức...”

Còn chưa dứt lời, tự Lục Trầm Uyên đoán được nguyên nhân.

Không ngoại trừ không bỏ xuống được.

Cũng không ngoại trừ Cố Kinh Hàn hắn chính là một người cứng đầu cứng cổ như thế.

Giống như năm đó hắn lấy thân đổi Thiên Ma trên người Dung Phi, đồng thời liều lĩnh đụng chạm Thiên Đạo, tiết lộ vô số thiên cơ, hắn đúng là kiểu người như vậy.

Kiểu người dù cho trời sập thì cũng phải chống đến đầu rơi máu chảy, chẳng biết hối cải.

Ánh lửa hoàn toàn bao vây bốn mặt của Tỏa Long đỉnh, không thể đến gần, trừ phi cam nguyện bị nghiệp hỏa thiêu đốt, song bốn người bọn họ đều là hồn thể, chỉ sợ đến gần chút thôi thì có thể tan thành mây khói.

Ánh chớp và ngọn lửa đan xen, vòm trời sáng tỏ như ban ngày.

Gió tuyết gào rít dữ dội, như bách quỷ nghen ngào.

Kiểm quang màu vàng trong tay Cố Kinh Hàn đã biến thành một sợi dây xích từ lúc nào, trói hắn và Thiên Ma lại với nhau, chỉ cần hắn ở trong trận Nghiệp Hỏa, Thiên Ma chắc chắn không chạy thoát.

Giống như Vân Chương, Cố Kinh Hàn cũng cầm giữ một phần khí tức của Thiên Ma, bèn thử câu liên.

Thiên Ma nhận ra dự định điên cuồng của Cố Kinh Hàn, muốn bứt ra nhưng chẳng thoát nổi, chỉ có thể giãy dụa điên loạn, cắn nuốt thôn tính cơ thể Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn tránh né tia sét, ảo giác dây dưa, một chân trên trời một chân dưới luyện ngục, gần như muốn quỳ rạp xuống đất.

Ngọn lửa liếm lên vạt áo của hắn, bất thành linh, hắn bất động như thể cảm ứng được gì đó, hắn chợt gương mặt nhìn về một phía.

Bầu trời phía Bắc sáng như ban ngày.

Một người một ngựa phá tuyết chạy đến.

Nghiệp hỏa lan tràn bị một sợi roi dài bổ ra, roi mang theo sự hung hãn, trực tiếp quất lên mặt Cố Kinh Hàn, một vết máu dài nhỏ tràn ra.

Chủ nhân của roi tung người xuống ngựa, đứng cách nghiệp hỏa nhìn Cố Kinh Hàn, môi run nhẹ nhẹ.

“Một lần cuối cùng.”

“Cố Kinh Hàn, em không thích nhặt xác cho anh đâu, đặc biệt là kiểu nướng chín này.”

65. Chương 65: Kết Thúc

Một roi rạch lên mặt Cố Kinh Hàn, nhưng lại như rạch vào màn sương mù dày đặc phủ ở tim hắn.

Một giọt máu nhỏ rơi lên lông mi của hắn, lăn dọc theo phần rìa hẹp dài, rơi bất thành linh, như một giọt mưa máu tanh không ai hay biết.

Nhiệt độ cao của màn lửa làm cho mặt của Dung Phi vụn vỡ mơ hồ.

Nhưng Cố Kinh Hàn lại thấy rõ sự phẫn nộ, lo lắng, đau đớn, thậm chí là oán hận trên gương mặt đó.

Hắn chẳng thể giải thích, cổ họng bị nướng khô nứt nẻ ra một câu nói: “Em nhớ ra rồi.”

Dung Phỉ liếc hắn một cái, ngón tay chỉ vào ấn đường, sợi khí công đực màu vàng nhạt được thả ra ngoài, vờn quanh người Dung Phỉ. Ngọn roi trong tay cậu cũng bị mạ một màu đỏ rực rỡ, bỗng nhiên vung lên, nghiệp hỏa trước mặt bị chém ra một khe hở nhỏ.

Song, gần trong nháy mắt, ngọn lửa lại cắn nuốt khe hở, tụ lại kín kẽ.

“Đừng vào...”

Cố Kinh Hàn vừa mới nói ra miệng, lập tức bị Dung Phỉ cắt ngang.

“Em nhớ ra rồi,”

Dung Phỉ nhướn mắt, không biết là bị khói hun hay là gì khác, đôi mắt cậu đỏ bừng, đúng như hoa đào vào tháng ba mùa xuân, tươi đẹp nóng rực, “Nếu em không nhớ ra thì làm sao biết được anh là một tên khốn kiếp thích làm ra vẻ như thế? Ô kìa, đừng nói gì hết... ngàn vạn lần đừng tiết lộ thiên cơ nữa, nâng đỡ em lên làm Hoàng đế làm Chúa cứu thế lần nữa... Em sợ em không nhận được căn chết anh đấy!”

Câu cuối cùng kia bật ra mạnh mẽ, Dung Phỉ thừa dịp Cố Kinh Hàn cau mày, một roi bay ra, rền vang vọt vào.

“Dung Phỉ!”

Nghiệp hỏa như hoa sen đỏ, chợt nuốt người vào trong.

Ngọn lửa liếm lên, tuy có khí công đực hộ thân nhưng Dung Phỉ cũng bị đốt, quần áo tả tơi, hai chân chảy máu.

Cố Kinh Hàn vươn tay kéo người đến bên mình, không đoái hoài đến Thiên Ma, vội cúi đầu xem xét vết thương của Dung Phỉ.

Ấy mà Dung Phỉ chẳng thèm để ý, ném đi cái áo bành tô ướt đầm tuyết, dựa vào Cố Kinh Hàn đứng lên, cản hắn lại: “Đừng xem, em còn đi đứng được... Có điều đau lắm, về nhà em không ngồi xe lăn đâu, anh ôm em đi...”

Giọng điệu trêu đùa quen thuộc mang theo chút ngả ngớn, rồi lại ầm ập tràn vào lòng.

Trái tim kiên định, lạnh lẽo và vững vàng trong nhiều ngày qua thoáng cái bị đánh tan tác, ầm nóng đến chín rữa.

Thứ thật sự có thể xé rách tim người chưa bao giờ là sóng to gió lớn, mà là khe nhỏ sông dài.

Hắn nghĩ thầm, với một người tốt như vậy, vì sao lúc trước hắn lại cam lòng để người đó lẻ loi sống hết quãng đời còn lại?

Sắc đỏ tươi ửng sâu trong đáy mắt chậm rãi chìm xuống, ý cười chảy ra.

“Em còn chưa ăn hết kẹo hồ lô anh làm, lúc quay về chắc đã hỏng hết rồi, anh phải làm cái mới cho em đó...”

Dung Phỉ liếm đi giọt máu rỉ ra từ vết roi dài mảnh trên mặt Cổ Kinh Hàn, bàn tay như chậm lại như nhanh kết từng pháp ấn, “Xử lý việc ở đây thôi anh, em nói đến bụng đói luôn rồi.”

“Được.”

Cổ Kinh Hàn sờ tóc Dung Phỉ, đột nhiên trở tay đánh úp ra sau.

“Ầm _____!”

Một âm thanh vang dội, quả nhiên Thiên Ma thừa dịp Cổ Kinh Hàn phân tâm mà lặng lẽ tới gần, muốn tập kích bất ngờ.

Cú đánh này được Cổ Kinh Hàn đỡ, Thiên Ma cũng không ẩn trốn nữa, khí công đức của Dung Phỉ làm nó không dám tạm thời giữ lại không đánh hết lực nữa, lúc này phân hóa thành vô số khuôn mặt nhỏ, như gió độc lít nhít, nhào tới từ bốn phương tám hướng tấn công Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ, tiếng gào thét vù vù chấn động màng tai.

Ánh mắt của Cổ Kinh Hàn lăm lăm, khua tay điều khiển xiềng xích, đánh bay toàn bộ đám mặt nhỏ đang cận tới.

“Đi!”

Phía sau truyền đến tiếng quát chói tai, Dung Phỉ hành động.

Khí công đức lướt qua cơ thể Cổ Kinh Hàn rồi tràn ra như sóng lớn, núi thét biển gào đánh về phía Thiên Ma.

“Là người!”

Một âm thanh trầm thấp phẫn nộ và hoảng sợ vang lên.

Đám mặt rậm rạp chẳng chịt vụn vụn, vô cùng dữ tợn, như tre già măng mọc đánh về phía khí công đức của Dung Phỉ, có một số bổ vọt tới, hồng tập kích Dung Phỉ.

Nhưng Dung Phỉ cũng không phải ngồi không.

Một sợi roi dài xé gió, cắt xé mặt Thiên Ma.

Nhưng những gương mặt này diệt không bao giờ hết, lúc đánh tan thì sẽ nhanh chóng ngưng tụ thành một gương mặt mới, tiếp tục nhào lên, có một số sẽ trực tiếp phân thành hai, biến thành hai gương mặt nhỏ hơn.

Cổ Kinh Hàn ở phía trước, ngăn lại rất nhiều mặt Thiên Ma ào ào vọt tới, vừa không ngừng điều chỉnh xiềng xích, cảm ứng vị trí thật của Thiên Ma.

Lúc này, đột nhiên có một tiếng hô to truyền tới từ ngoài nghiệp hỏa.

“Tỏa Long đỉnh, trấn!”

Hóa ra là đám Trường Thanh.

Trường Thanh là yêu tu hóa từ núi Trường Thanh, tu hành nhiều năm nhưng tu vi lại không cao, điều khiến Tỏa Long đỉnh phong tỏa chỗ này không cho Thiên Ma chạy trốn đã là cực hạn.

Nhưng lúc này có đám Vân Chương, Vân Chương có nghiên cứu về Tỏa Long đỉnh, ngay lập tức mở ra tầng thứ nhất của Tỏa Long đỉnh, từ ngoài giúp đỡ Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ.

Chữ “Trấn” vừa ra, Tỏa Long đỉnh đột nhiên chấn động.

Một tiếng rỗng gầm rống lớn nổ tung bên trong đỉnh, ầm ầm khuếch tán.

Như cơn lốc cuốn đi tất cả, trong nháy mắt, Phụng Dương quán phòng hủy cây đổ, mấy người Trường Thanh cũng suýt bị thổi ngã, gắng gượng ổn định cơ thể, gương mặt nhìn vào trong trận.

Trong trận không có gió, nhưng có một cơn rỗng nhỏ màu vàng kết thành một chữ “Trấn” vàng ở giữa không trung, kèm theo tiếng rỗng gầm cao vút, lập tức nện xuống.

Toàn bộ mặt Thiên Ma đều bị đâm tán loạn, vèo vèo tháo chạy.

Cổ Kinh Hàn đảo mắt, lập tức phát hiện có một cái mặt tuy đang đóng đưa, nhưng không hề sợ hãi, chỉ là

có chút kiêng dè.

Vừa mới xác định, xiềng xích của Cổ Kinh Hàn đã di chuyển, thoáng cái quán tới.

Lực hút trong cơ thể càng thêm mãnh liệt, Cổ Kinh Hàn không quan tâm, giẫm chân vọt tới nghiệp hỏa, xông thẳng về phía Thiên Ma.

Dung Phỉ đã nhận ra động tác của Cổ Kinh Hàn, lập tức ngằm hiểu, toàn bộ khí công đúc vụn thành một luồng, theo Cổ Kinh Hàn đánh ầm ầm tới.

Khí đen vô biên lập tức cuộn trào mãnh liệt, ánh sáng vàng và lửa nóng cũng xông lên, ầm ầm vang dội.

Bên ngoài, con người của Vân Chương co lại, quyết định cực nhanh: “Ngay bây giờ! Tỏa Long đỉnh, luyện!”

Tu vi của tất cả đều trút xuống, Tỏa Long đỉnh rầm rầm tiếng rống gầm.

Khí đen và ánh vàng đang giằng co trở nên cứng đờ, bất thành linh, ánh sáng vàng áp đảo hoàn toàn khí đen, chặt vật nhưng vững vàng hướng xuống dưới, phối hợp ăn ý với lực hút điên cuồng của Tỏa Long đỉnh, dồn khí đen vào bên trong đỉnh đồng.

Phong Yêu quyết trên cổ Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ bay ra, hai hợp thành một, trải ra một đồ án Thái cực, chậm rãi hạ xuống, chặn lại miệng đỉnh.

Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ nhìn nhau, nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm.

Song, cảm giác nhẹ nhõm này còn chưa kéo dài được nửa phút, nghiệp hỏa bên cạnh đột nhiên dâng lên, thoáng cái có vô số ngọn lửa quán lấy cơ thể Cổ Kinh Hàn.

“Người đại công đức không thể chết, vậy thì người làm đệm lưng cho ta đi!”

Giọng nói yếu ớt chứa đầy oán hận của Thiên Ma truyền đến từ bên trong đỉnh, “Nỗi đau đòn luyện hóa đốt người, người cũng ném thử đi!”

Giọng nói kia nhanh chóng bị bao phủ, nghiền thành tro tàn sau một tràng tiếng gào thét thống khổ.

Thiên Ma sắp phản pháo, nghiệp hỏa ngập trời.

Dung Phỉ lại không rảnh quan tâm, trong khoảng khắc ngọn lửa kia xuất hiện, trong đầu cậu trống rỗng, trong lòng còn chưa kịp suy nghĩ thì cơ thể đã xông tới ôm chặt lấy Cổ Kinh Hàn.

“Cố thiên sư!”

“Đại sư huynh, nhị sư huynh _____!”

Ánh lửa như biển, sáng khắp trời cao.

Gió dừng, trời đỏ tuyết lớn, trăm năm không dễ gặp.

...

Nửa năm sau.

Hải thành, biệt thự nhà họ Chu.

Lúc này đang mùa hè, nắng như đổ lửa, gió mát yếu ớt, khắp nơi đều là tiếng ve kêu, ẩn núp sau đám lá xanh, réo gọi ngày hè oi bức và hanh khô.

Ngày ngã về Tây, cánh cửa đóng chặt của biệt thự nhà họ Chu chậm rãi mở ra.

Chu lão gia tiến một thanh niên tới trước cửa, vẻ mặt luôn kiêu căng lúc này lại hơi dè dặt, ánh mắt nhả nhận nhìn về phía thanh niên lộ ra vẻ kiêng kỵ và cung kính: “Chuyện này phải làm phiền Cố đại sư rồi, bằng không cơ nghiệp nhiều năm của Chu gia sợ phải hủy hoại chỉ trong chốc lát... Cố đại sư, hôm nay không ở lại dùng cơm thật sao? Lão phu ngưỡng mộ tài học và kiến thức của đại sư từ lâu, còn muốn xin chỉ bảo một ít.”

Thanh niên thân cao ngọc lập, tuấn mi tu mục, là tướng mạo khó gặp.

Chỉ là tuổi thanh niên không bao lớn nhưng đầu đã xen lẫn tóc bạc, dưới ánh sáng chiều, mái tóc trông mềm mại như nước chảy xuôi.

“Không cần, có người đã chờ đến sốt ruột.”

Thanh niên thân niên nói, giọng nói thấp lạnh, ánh mắt chuyển về hướng chiếc xe cổ dần dần dụ dăng lại.

Quả thật chờ đến sốt ruột.

Dung Phỉ vừa thấy bóng dáng Cố Kinh Hàn, lập tức hết nhịn nổi, xách lấy cây gậy ba-toong nhỏ kiểu Tây được đặc chế, giơ chân đạp mở cửa xe, mắt kiên nhẫn cầm gậy gõ gõ, trừng mắt nhìn Chu lão gia: “Được rồi, được rồi, lão Chu! Vợ của ông hay vợ của tôi hả? Cứ lằng nhằng hoài... Muốn ăn cơm muốn tám chuyện

thì đi tìm vợ của ông đi, đừng xen vô chuyện chồng chồng người ta được không? Ông nói xem ông như vậy có đáng ghét không hả...”

Chu lão gia bị ghen đến râu mép bay lên bay xuống, nhưng không thể cãi lại.

Mọi người trong Hải thành đều biết rằng Dung thiếu gia là một vai giấm còn to hơn Thái Bình Dương. Tuyệt đối không được tìm chồng của cậu ta túm yêu bắt quỳ hay uống rượu.

Kể từ năm trước, chẳng rõ đã có chuyện gì xảy ra với hai người, sau khi ở lại bệnh viện hai ba tháng, tật xấu này của Dung thiếu gia lại càng tệ hơn, hận không thể tìm dây thừng buộc Cổ Kinh Hàn vào người mình.

Nhiều người thương cảm cho Cổ đại thiếu, một chàng trai trẻ đẹp trai tốt bụng như vậy mà lại rơi vào tay một người chồng ghen tuông, một chút tự do cũng không có.

Có điều, Chu lão gia chẳng thể thương xót Cổ đại thiếu.

Bởi vì Cổ đại thiếu đã nhanh chóng bước đi ngay lúc Dung Phỉ vừa xuất hiện, sờ mặt một cái, hôn nhẹ một cái, ghé vào lỗ tai nói gì đó.

Về mặt không thay đổi bao nhiêu, nhưng với cảm tình dịu dàng này thì không biết là ai không thể rời bỏ ai.

Chu lão gia bĩu môi, trừng Dung vai giấm một cái rồi đóng cửa, mắt không thấy lòng không phiền, hứ, dám hôn nhau giữa đường, chẳng biết xấu hổ!

“Em đến lúc nào? Trong xe ới bức như vậy, vì sao không gọi anh?”

Cổ Kinh Hàn nói, khởi động xe.

Dung Phỉ nhìn sườn mặt Cổ Kinh Hàn, lười nhác nói: “Em vừa tới thôi, em có canh giờ. Trong cửa hàng buồn qua, bút rứt không yên... ngày mai anh đi với em đi, chân em đau, anh nhớ công em đấy.”

Cổ Kinh Hàn nghe vậy, không khỏi nhìn về phía hai chân Dung Phỉ.

Nửa năm trước, trừ bỏ trận đánh với Thiên Ma thì cũng coi là mọi chuyện đã trong chuẩn bị, tương đối thuận lợi. Nhưng lại không ngờ rằng, Thiên Ma sắp chết không cam lòng, dùng ma khí kéo trận Nghiệp Hỏa, khiến cho Cổ Kinh Hàn suýt nữa thật sự bị nghiệp hỏa thiêu chết.

Nhưng chỉ là suýt nữa.

Cố Kinh Hàn không chết, khoảng khắc Dung Phỉ nhào tới đó đã hoàn toàn bị đốt sạch công đức kim thân.

May sao trời đổ tuyết đúng lúc, dập tắt nghiệp hỏa.

Bọn hần chẳng rõ vì sao Thiên đạo đột nhiên cho tuyết rơi dập tắt lửa, nhưng cái mạng này được giữ lại vẫn khiến kẻ khác cảm thấy cực kỳ may mắn.

Song vẫn để lại nhiều di chứng, tỷ như mái tóc bạc và vết roi trên mặt Cố Kinh Hàn, khiến cho gương mặt vốn thanh chính lạnh lùng thêm vẻ tuần mỹ yêu dị lạ kỳ, thần bí và sức hấp dẫn. Lúc quay về Hải thành không chỉ thu hút các tiểu thư danh giá, mà ngay cả quý quái yêu tinh cũng thử quyến rũ hần.

Hay tỷ như Dung Phỉ cũng bị thương, cậu bị đốt sạch công đức kim thân, trở thành một người thường không có tu vi, không có khí công đức hộ thể, hơn nữa chân còn bị thiêu đốt, bước chậm thì sẽ không nhìn ra, cũng không đau, nhưng lúc đi nhanh thì có chút mất khập khiễng.

Cố Kinh Hàn đặc biệt vùng tiền dùng đào mộ tâm ngàn năm làm gậy cho cậu, có thể công ôm thì tuyệt đối không để hai chân của Dung thiếu gia chạm đất.

Nếu không phải Dung Phỉ sợ bản thân sẽ thật sự quên mất cách đi, thì e rằng Cố Kinh Hàn có thể nâng Dung thiếu gia trên người mỗi ngày.

Hai người đều đã lấy lại ký ức kiếp trước, trước kia đã cùng nhau trải qua biết bao nhiêu năm, song lúc này dường như vẫn không đủ, chẳng muốn rời khỏi người trước mặt dù chỉ một lúc.

Sau khi Thiên Ma bị tiêu diệt, Trường Thanh tự đưa tiễn Vân Chương, Ôn Dương, Nghiêm Tử Kỳ và Lục Trầm Uyên đầu thai.

Tuy nói Nghiêm Tử Kỳ từng bị Lục Trầm Uyên ngược đãi đến nản lòng thoái chí, thề rằng muốn Lục Trầm Uyên kiếp sau phải là cún, nhưng khi chuyện tới trước mắt thì vẫn không nỡ.

Vì vậy Trường Thanh vẫn không gây khó dễ cho Lục Trầm Uyên, đưa hần đi theo quy củ.

Sư đệ Trường Thanh chuyên nghiệp dọn dẹp cục diện rối rắm làm xong tất cả, lại hầu hạ hai sư huynh tạo nghiệp chương nửa tháng, rồi vội vã chuồn mất.

Đã lâu không được ngủ một giấc thư thái, lúc này không ngủ thì còn đợi khi nào?

Phụng Dương quán bị tàn phá, Dung thiếu gia bỏ tiền, hiện tại đang tu sửa lại.

Tất cả đều gọn gàng ngăn nắp, lại vui vẻ phồn vinh.

Xe không chạy về Dung gia, mà dừng lại trước một tiểu viện ở phía Bắc Hải thành, đây là kim ốc tàng kiều do Dung thiếu gia mua.

Cố Kinh Hàn rất tán thành, dù sao trong Dung gia có quá nhiều người, có một số việc không thể phát triển, không thể tận hưởng, vậy thì không tốt cho lắm.

Tiểu viện này chỉ có hai người bọn họ, thỉnh thoảng Dung gia sẽ cho người đến quét dọn, bọn họ cách vài ngày sẽ về Dung gia thăm hỏi và dùng cơm.

Từ sau khi Cố Kinh Hàn xuất hiện, Cố gia đã không còn xuất hiện, có người nói cả nhà bọn họ đã dời đến Bắc Bình. Cố Thời Thu có ghé tới một lần trước khi đi, lòng đau xót không thôi, tuy Cố Kinh Hàn và bọn họ không coi là thân thiết, nhưng lúc Cố Thời Thu còn bé bị âm quỷ bám thân, đều là Cố Kinh Hàn không quan tâm đến bản thân, kéo đứa em trai là cậu ra ngoài nên bản thân mới mắc phải bệnh nặng.

Có thể Cố Kinh Hàn không còn nhớ rõ việc này, nhưng Cố Thời Thu sẽ nhớ cả đời.

Trước đi khi, Cố Thời Thu để lại rất nhiều thứ, sợ rằng Cố Kinh Hàn bị chèn ép. Song khi tận mắt chứng kiến Dung thiếu đánh khắp Hải thành không kẻ địch quần trên người Cố Kinh Hàn như không có xương cốt giữa ban ngày ban mặt, thì Cố Thời Thu mới biết người bị chèn ép... có thể là Dung thiếu gia.

Thật ra Dung thiếu gia cũng không uất ức gì, ngược lại cảm thấy rất thích.

Trở về tiểu viện, Dung Phi thông thả đi vào dưới giàn nho, ngã người nằm lên tháp quý phi, tay duỗi ra, Cố Kinh Hàn đứng lúc đưa tới chùm nho ướp lạnh.

Bàn tay lạnh lạnh kia cũng phủ lên mặt cậu, có âm thanh của người mang theo hương lạnh bay tới: “Nóng lắm hả?”

Dung Phi ngẩng đầu sượng lên môi Cố Kinh Hàn, đôi mắt đào hoa hơi nheo lại, thấp giọng nói: “Em còn muốn nóng hơn nữa kìa... Có cho em không, sư huynh?”

Giọng nói thấp dần, bị hơi thở hỗn loạn nuốt hết.

Khay thủy tinh lật, nho đỏ lăn xuống bạc thang.

Dưới giàn nho, bóng râm mát mẻ, chợt có gió thổi qua, lá cây to hơi lay động, tạo thành những vệt sáng lốm đốm. Vệt sáng tiến vào song cửa sổ bên cạnh, rọi sáng tấm bảng gỗ và Âm dương diệp hai màu đen trắng.

Cuối cùng, vệt sáng tụ lại khẽ lay động, tràn qua phân nửa hộp gấm mở toang, sưởi ấm lọn tóc một đen một trắng.

Sau đó, lọn tóc đen cũng dần dần biến trắng, lại quấn vào nhau một lần nữa, chẳng thể phân biệt, tựa như Cổ Kinh Hàn và Dung Phỉ _____

Bọn họ ở bên nhau cả đời, sẽ không lìa xa nữa.

66. Chương 66: Phiên Ngoại . Giấc Mơ Sốt Lại Của Kiếp Trước

Trăm hoa đua nở, đêm trăng động xuân tâm, ai nhin tương tư không gặp gỡ.

Cổ Kinh Hàn trải qua Hoa triều tiết (*Ngày của hoa, 12 tháng 2 âm lịch*) lần đầu tiên là cùng với Dung Phỉ.

Đó là năm thứ hai sau khi hấn phạt lệnh sư phụ hạ sơn, ở trong tẩm điện của Quốc chủ Phụng Dương quốc Dung Phỉ, không có giường, cũng không chỗ nghỉ tạm, hấn chỉ có một cái ghế đệm lót gấm trắng, khoanh chân ngồi thiền ở đó hàng đêm, tịch mịch tu hành ngày qua ngày.

Nhưng lần tu hành này không coi là tịch mịch thật sự, bởi vì bên cạnh hấn có một con chim sẻ huyền ảo liên tục.

Lúc này đang là đầu xuân, tuyết còn chưa tan hết, chim sẻ liền bay tới, vây quanh hấn rồi líu ríu: “Ngày nào khanh cũng tu hành mà vẫn chưa cảm thấy khô khan vô vị à? Quả nhân đã phê xong hết sổ con rồi, lại không làm lễ chính sự, ra ngoài nhìn ngắm, giải sầu một chút, đỡ phải buồn bực sinh bệnh. Nếu lo lắng cho an nguy của quả nhân, ái khanh... Khanh đi cùng với quả nhân được không?”

Giọng nói của người này nghe thật êm tai.

Tiếng nói thanh nhuận khàn khàn như chứa chút cát mịn, mỗi chữ mỗi câu như nhả ra hạt châu nhỏ, leng keng lặn vào trong ngực trong tai người, muốn không nghe vào cũng khó.

Đặc biệt là lúc đọc hai chữ “ái khanh”, êm tai đến gần như du dương.

Hấn chưa nghe qua người này gọi thần tử khác như vậy bao giờ.

Nghe âm điệu cọt sạt trong tai, vẻ mặt lạnh lùng như sương tuyết đọng của Cổ Kinh Hàn cuối cùng có chút thay đổi, mắt phượng của hấn khẽ nâng, ánh mắt nhuận hàn tuôn ra dưới hàng lông mi rậm dày, chuyển nhẹ một cái, cố định trên người Dung quốc chủ đang cười đùa.

“Quốc chủ muốn đi thật à?” Cổ Kinh Hàn hỏi.

Dung Phỉ nhẹ nhướng mi, đôi mắt đào hoa không cười tự ẩn tình: “Đương nhiên. Tốt nhất là ái khanh đi cùng với quả nhân. Bằng không quả nhân bị sơn quỷ hồ tinh bắt về làm áp trại tướng công thì phải làm thế nào?”

Cổ Kinh Hàn dán mắt vào gương mặt mỹ lệ của Dung quốc chủ trong chốc lát, mãi đến khi thấy từ tai đến cổ Dung Phỉ như thiêu như đốt thì mới rủ mắt, nhàn nhạt nói: “Đã như vậy thì Kinh Hàn không thể không đi. Nhưng Quốc chủ có biết phong tục Hoa triều tiết của Phụng Dương quốc chứ?”

Lời vừa nói ra, lông mày của Dung Phỉ giật giật, còn chưa hiểu rõ thì đã nghe Cổ Kinh Hàn nói: “Phụng Dương Hoa triều, ngắm hoa dạo sông, tình chàng ý thiếp, xưa nay được xem là đêm Thất Tịch thứ hai của dân gian Phụng Dương. Chỉ có nam nữ đồng hành, hoặc nữ tử tự hội, Kinh Hàn vẫn chưa thấy qua nam tử kết bạn dạo chơi Hoa triều.”

Dung Phỉ ngẩn ra, vẻ mặt bất định.

Nhìn ngón tay thon dài của Dung Phỉ gõ qua gõ lại trên đầu gối, Cổ Kinh Hàn thầm đếm đến mười, lúc đếm đến chín thì mu bàn tay truyền đến xúc cảm da thịt lạnh lạnh.

Nâng mắt lên, đã thấy Dung Phỉ dè lên tay mình, chẳng hề có nửa phần uy nghi khí độ đứng đầu quốc gia, mà lại rất giống một thiếu gia trác táng đang trêu ghẹo một thiếu gia nhà lành: “Nếu nam nam không được... vậy thì nam nữ. Ái khanh tuần mỹ như vậy, quả nhân không nỡ để người giả nữ tử đâu.”

Lúc này đến lượt Cổ Kinh Hàn sững sờ.

Hắn chưa kịp ngậy ra được bao lâu thì gương mặt diễm lệ của Dung Phỉ đã áp tới gần: “Quả nhân có thể giả trang nữ tử, ái khanh... có nguyện làm tình lang của quả nhân hay không?”

Chẳng biết do ai bắt đầu vui đùa nói câu mở đầu, ấy mà thật sự diễn biến đến tình cảnh như thế.

Khi Cổ Kinh Hàn đứng trên hành lang, nhìn bóng dáng cao gầy trong phòng chậm rãi bước tới trước cửa, lúc giờ tay đẩy cửa ra, tâm xưa nay vững như bàn thạch khẽ lộp bộp một chút, chặn đứt một đập, thoát cái cuồng loạn không dừng.

Hắn chau mày, đang muốn dời mắt thì chợt có một vệt đỏ lướt qua mắt.

Cửa mở ra phân nửa, ánh nắng ấm áp uốn lượn dưới mái nhà cong rọi tới, như một đường thẳng đi từ vật vấy thêu mềm mại đỏ đen xen lẫn đến eo gầy quần đai lưng ngọc. Vòng eo xinh đẹp khẽ động, ngọc bội vang lên leng keng.

Bên kia eo treo một thanh kiếm dài, tua rua dài nhẹ nhàng bay bay, mang theo vài phần phong thái hiệp khách.

“Ái khanh, có nhìn được không?”

Bàn tay đặt lên cánh tay hắn, mùi hương thoang thoảng lượn lờ gần trong gang tấc, khiến cho Cố Kinh Hàn phải ngênh đón gương mặt kinh diễm kia.

Dung Phỉ chỉ để lộ mắt và mày, nửa gương mặt còn lại được che chắn dưới lớp lụa mỏng màu đen xám, rủ xuống quá cổ, rơi ở trước ngực, hơi che lại khuôn ngực bằng phẳng và trái cổ hơi gồ.

Dung Phỉ không bôi bột son gì, chỉ tô mày để đôi lông mày dài sắc bén như kiếm mềm mại đi rất nhiều, đuôi mắt có bôi một lớp phấn đỏ, vẽ sắc sảo anh khí thuộc về nam tử bỗng hóa thành nhu tình như nước, nhẹ nhẹ khe khẽ xoay chuyển đi cùng với cặp mắt mảnh đào hoa kia, tiến thẳng vào lòng người.

“Tướng công, ta hỏi người nói đi chứ.”

Dù không cố ý bóp méo giọng nói, nhưng chất giọng nam trong vắt trồn tru này lại càng cào tim gãi phổi, cách rất gần như đang thì thầm, khuếch trương lướt qua tai hắn.

Cố Kinh Hàn rũ mắt, tầm nhìn rơi vào mái tóc dài của Dung Phỉ: “Quốc chủ phát ra khí chất còn hơn nữ tử bình thường, e càng giống như nữ quỷ dạo đêm.”

Nói xong, hắn lấy ra một sợi dây đỏ từ trong tay áo, năm ngón tung bay, linh hoạt tết thành một sợi dây buộc tóc cực kỳ tinh xảo, sau đó nhắc tay vòng qua sau gáy Dung Phỉ, nhẹ nhàng túm lại mái tóc đen rồi buộc lại bằng dây đỏ.

Da gáy ẩm mềm lạ thường, ngón tay hơi lướt qua tựa như chạm vào một loại mỹ ngọc thượng đẳng, có hơi cẩn thận, cũng có hơi quyến luyến khó rời.

Cố Kinh Hàn gơ tay, bởi vì tư thế nên gần như ôm cả người Dung Phỉ vào lòng.

Hai người cao gần bằng nhau, Dung Phỉ hơi cúi đầu, hơi thở phả nhẹ vào yết hầu của hắn, ẩm ẩm áp áp. Chóp mũi cũng như có như không trượt qua sườn mặt hắn, mang đến một nụ cười khê: “Kinh Hàn, tại sao người người lại có mùi hương lạnh lạnh như vậy? Dễ chịu lạ lùng... Ai, buộc sai rồi, cao lên chút, phải cao lên thì mới lộ vẻ anh khí...”

Dung Phỉ cầm lấy cổ tay Cố Kinh Hàn, nhắc lên chỉ điểm vị trí.

“Người dùng tay chải đi, đừng để rồi.”

Dung quốc chủ yêu cầu cao thật.

Ngón tay tiến vào mái tóc mềm mại, Cổ Kinh Hàn sợ Dung Phỉ đau nên chải rất chậm, lại cẩn thận, rất lâu sau mới xong, lúc đang muốn buộc tóc lại thì bên eo chợt nóng lên.

Hai cánh tay của Dung Phỉ đang quấn bên hông hắn, cùng hắn ôm nhau.

Tay run một cái, mái tóc đen mun chợt buông lơi.

“So với năm người vừa mới tới, người gầy đi nhiều lắm, thần tiên cũng phải ăn cơm chứ, nên ăn nhiều chút.” Dung Phỉ bình tĩnh thu tay về, gương mặt nhìn Cổ Kinh Hàn, “Cao hơn một chút thì chải cao hơn một chút.”

Cổ Kinh Hàn lặng yên trong phút chốc, rũ mắt, đơn giản vòng qua phía sau Dung Phỉ, dứt khoát giúp Dung quốc chủ buộc tóc.

Hai đại nam nhân, mặc trang phục nữ đã không dễ gì, búi tóc thì lại càng không biết, thế là cứ học theo cách búi tóc đơn giản của nhi nữ giang hồ là được, dù sao mặt Dung Phỉ có trang điểm nhẹ, đã có chút phong thái thướt tha, nếu chỉ nhìn sơ qua thì chỉ ít sẽ không nhận ra đó là nam nhân.

Toàn bộ phố lớn phố nhỏ đều đã treo đầy đèn nến rực rỡ.

Dung Phỉ phải thượng triều phê tấu chương nên không kịp tham gia dạo chơi hội hoa xuân ban ngày, nên chỉ có thể đi khi trời sụp tối, thuê một chiếc thuyền con, đi dọc theo con sông uốn lượn, cùng mọi người thưởng thức hoa xuân hai bờ.

Dung Phỉ mặc một thân trang phục nữ tử hiên ngang anh khí, còn Cổ Kinh Hàn thì thay đạo bào, khoác vào một chiếc áo đơn xanh bông tím, tuần tú cao quý.

Hai người sóng vai đi về hướng sông, đoàn người rộn rộn ràng ràng, vô cùng náo nhiệt, chen lách qua lại, cuối cùng Dung quốc chủ bị dồn đến sát mép. Sợ rằng trong lúc chớp mắt sẽ lạc mất người mình phải bảo vệ, Cổ Kinh Hàn phải giơ tay kéo người lại bên cạnh, giữ chặt lấy cổ tay rồi dẫn đi về phía trước.

“Ồ, chỗ ấy có một mỹ nhân đang nhìn người kìa.” Dung quốc chủ khẽ nói bên tai Cổ Kinh Hàn.

Cổ Kinh Hàn vốn không muốn để ý đến Dung Phỉ, nhưng lại biết rõ bản tính người ngày, lúc này mà làm lơ thì đợi lát nữa sẽ um sùm cả lên, nên theo đó nói: “Ồ đâu?”

Một bàn tay duỗi tới từ bên cạnh, nắm lấy cằm hắn rồi nhẹ nhàng kéo qua.

“Đây này.” Dung Phỉ nheo mắt đào hoa, nhướng mày.

Cố Kinh Hàn kéo bàn tay giữ cầm mình xuống, rút ra tâm tư từ cặp mắt liêm diễm thâm thúy kia, đảo nhìn về một bên, “Đến rồi, lên thuyền thôi.”

Đạo sông ngấm hoa, tự nhiên phải có nước có hoa.

Thuyền hoa nhỏ chen ra từ đám thuyền cao lớn, theo làn nước gợn thông thả xuôi về một phương. Hai bên bờ, đèn đuốc sáng rõ, ôm hết sắc đỏ tươi đẹp cả thành, xa xa nhìn lại, quả là cảnh đẹp ý vui.

Dung Phỉ tựa ở đầu cầu, cực kỳ bất nhả cởi ủng đưa chân xuống sông, còn vớ lấy cục đá chẳng biết nhặt được từ lúc nào, thỉnh thoảng khuấy nước, thích ý phi phàm. Có điều, Cố Kinh Hàn lại không nhìn quen, trực tiếp dùng tấm bọc lại chân của Dung quốc chủ.

“Mới là tháng Hai, đêm khuya nước lạnh.” Cố Kinh Hàn lãnh đạm nói.

“Quả nhân khó lắm mới đi được một chuyến này, ấy mà còn phải mang theo bà quản gia nhà người,” Dung Phỉ nghiêng người đến gần Cố Kinh Hàn, ngấm nhìn dung mạo như càn xuất chúng trong bóng đêm mập mờ, thấp giọng cười nói, “Còn nói trời rét... Người xem tướng công của người khác kìa, nương tử lạnh, người ta liền che chỗ ôm ôm, người chỉ biết ném cho ta tấm thảm...”

Ngón tay chỉ về một bên bờ, Cố Kinh Hàn nhìn qua.

Cũng không biết là vận khí của Dung Phỉ nghịch thiên thật hay là Hoa triều tiết của Phụng Dương quốc cởi mở như vậy, nam nữ phu thê tình nhân hạnh phúc như vậy, nói chung Cố Kinh Hàn nhìn một cái, trong mười thì có hết chín phần đúng, đa số đều ôm nương tử nhà mình lòng bảo vệ che chở, rất sợ người ngoài xông tới.

“Học một chút đi, tướng công.”

Dung Phỉ co chân lên như đại gia, không có chút gánh nặng đứng đầu một quốc gia, nương mi cong môi, nhìn Cố Kinh Hàn.

Cố Kinh Hàn lẳng lặng nhìn phía bờ chốc lát, đột nhiên duỗi tay.

Một cánh tay vòng xuống dưới đầu gối Dung Phỉ, tay còn lại ôm lấy lưng, Cố Kinh Hàn nhẹ nhàng nhấc lên, lập tức bế một đại nam nhân nặng hơn một trăm cân đặt lên đùi mình.

Cơ thể ấm áp tiến vào lòng ngực, Cố Kinh Hàn cũng không dám nghĩ tim đập bao nhiêu, chỉ nhấc tay kéo tới một cái áo choàng, bọc lại người trong ngực, cách mấy lớp xiêm y dày, ôm chặt người.

Lòng ngực khe rung, hần rủ mắt nhìn thấy một mảng da thịt trắng nõn ở gáy Dung Phỉ, thấp giọng nói: “Còn lạnh không, nương tử?”

Dung Phỉ không nói gì, cũng không cử động.

Chờ Cổ Kinh Hàn sờ mặt Dung Phỉ, kéo người ra khỏi lồng ngực thì mới phát hiện Dung quốc chủ đã ngủ thật sâu.

Đạo đêm Hoa triều ngắn ngủi còn chưa phẩm ra tư vị gì thì đã kết thúc.

Đây là một lần gần gũi nhất, vui vẻ nhất của hai người trong cả cuộc đời làm Quốc chủ Phụng Dương của Dung Phỉ. Từ nay về sau, loạn tượng nổi lên, Thiên Ma hàng, Dung Phỉ nói với hắc, Cổ thiên sư, ta đồng ý.

Dung Phỉ không gọi ái khanh nữa, cũng không tự xưng quả nhân.

Sau đó nữa, Cổ Kinh Hàn cũng không thể giúp Dung Phỉ làm ấm tay, ấm người lúc Dung Phỉ lạnh.

Mưa đập vào song cửa, khí lạnh tràn vào phòng.

Một cơn buồn vô cớ phồng lên trong lòng, Cổ Kinh Hàn vật lộn tỉnh lại từ trong ác mộng năm xưa, mở mắt ra, nhìn sắc trời hửng sáng bên ngoài cửa sổ, rồi từ từ chuyển hướng sang gương mặt của người bên cạnh.

“A Phỉ...”

Cổ Kinh Hàn hôn nhẹ lên khóe mắt đỏ ửng của Dung Phỉ.

Lông mi ngựa ngựa, Dung Phỉ mở mắt ra, vừa nhìn thấy Cổ Kinh Hàn thì tập mãi thành quen vừa nhấc chân nhào đến, vừa nói lầm bầm: “Anh lại thấy ác mộng à? Đến đây... đút cho anh chút đồ nè, đồ phải nghĩ ngơi lung tung...”

“Được.” Cổ Kinh Hàn nói, “Cảm ơn Dung thiếu thương cảm.”

Không cần biết là trong mộng hay ngoài mộng, thật ra hắc vẫn là người may mắn.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-quoc-yeu-dao>